OPIU

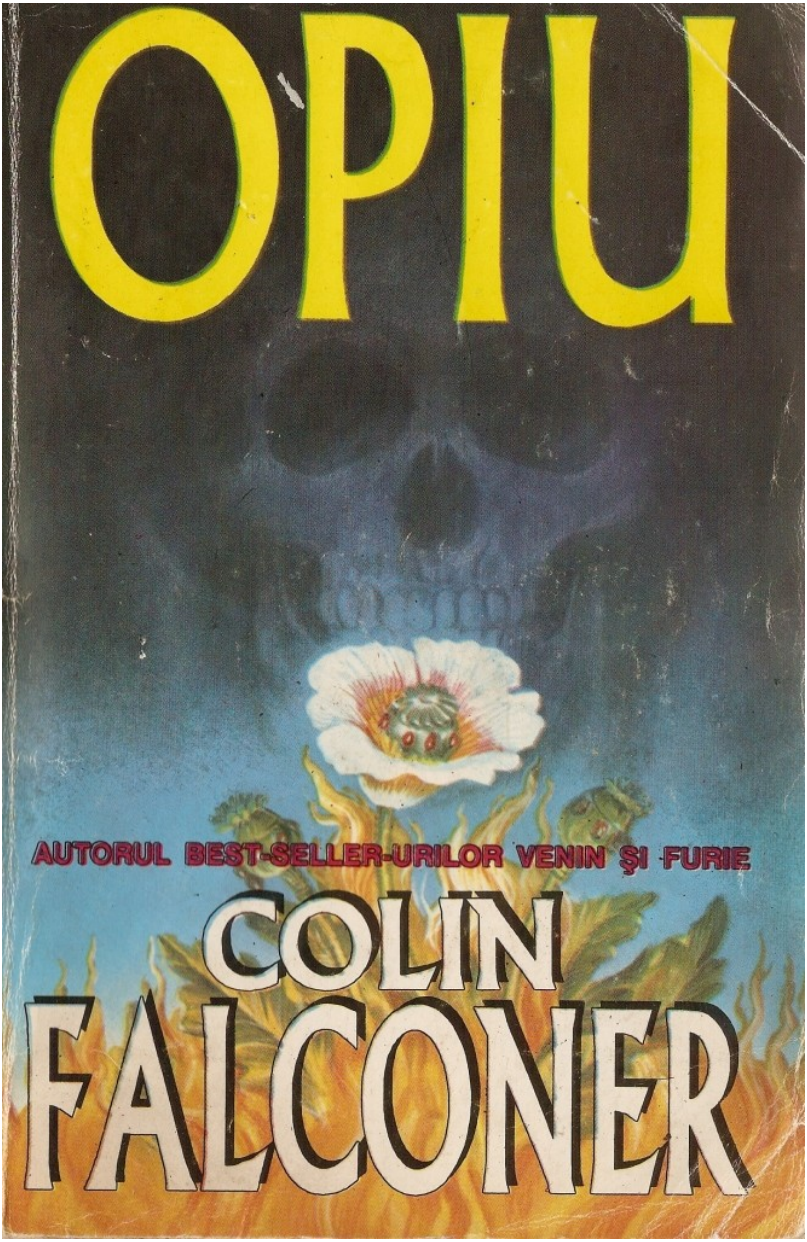

AUTORUL BEST-SELLER-URILOR VENIN ŞI FURIE

COLIN FALCONER

COLIN FALCONER

OPIU

Titlu original OPIUM
Traducerea Petrea Alexandra

Colin Falconer s-a născut la Londra în 1953. Este ziarist şi a scris pentru multe reviste şi ziare naţionale. A călătorit mult în Europa şi Asia de Sud-Est, iar acum trăieşte în Australia de Vest. Este autorul unor cunoscute best-seller-uri: Venin, Ceasul Morţii, şi Furie.

Acest roman este dedicat cu respect lui Alfred McCoy care a

fost primul preocupat să descopere adevărul.

NOTA AUTORULUI

Aceasta este o operă de ficţiune şi nici unul din personajele sau evenimentele din carte nu se referă la oameni reali. Însă fundalul povestirii este acum bine cunoscut. Oricine este interesat să cunoască mai multe amănunte despre comerţul cu droguri, poate consulta cărţile lui Alfred McCoy despre acest subiect; implicarea Statelor Unite în Laos a fost bine documentată de Christopher Rothus.

Atrag atenţia asupra unei singure discrepanţe, făcută ca urmare a caracterului fictiv al lucrării; Vietnam şi-a schimbat politica faţă de opiu în 1958, nu în 1959.

Mulţumiri

Aş vrea să-i mulţumesc lui Tim Gurnow şi Anthea Morton Saner pentru ajutorul dat la acest proiect. Îi mulţumesc de asemenea editorului meu, George Lucas pentru entuziasmul lui fără limite şi sfaturile preţioase.

Mulţi oameni mi-au oferit cu generozitate timpul lor liber ca să mă sprijine în cercetările mele şi le rămân dator pentru înţelegerea arătată. Le sunt îndatorat lui David Wilson şi Jane Gillman din Sydney pentru interesul de care au dat dovadă şi pentru că m-au ajutat să găsesc câţiva colaboratori.

În Perth, îi sunt recunoscător lui Henry „Slim" Giblet pentru informaţiile furnizate despre poliţia din Hong Kong, unde a activat în anii 60; lui Joe White pentru sfatul referitor la anumite aspecte tehnice ale războiului. Şi lui Doug Kirsop, care m-a ajutat în privinţa francezei argotice.

În Vientiane îi sunt foarte recunoscător lui Michel Somsanouk, pentru că mi-a permis accesul în biblioteca sa de ziare pentru a mă documenta în legătură cu evenimentele din anii 60-70. La Hong-Kong îi datorez mulţumiri Şefului Poliţiei, Robert Nicole, detectivului Clive Tricker, inspectorului şef Peter Ip Pan-Yuk şi inspectorului Kevin Chen, care m-au ajutat dezinteresat.

Sunt foarte îndatorat inspectorului şef Trevor Collins pentru ospitalitatea şi sfaturile lui oferite cu privire la organizarea raidurilor în Hong Kong.

Îi mulţumesc din nou lui Anne Mullarkey şi personalului din subordinea sa, de la Biblioteca Busseltou pentru că m-au ajutat să găsesc tot ce doream.

În cele din urmă, datorez mulţumiri deosebite inspectorului şef John Chetwynd-Chatwin pentru generozitatea, şi ajutorul său.

Le mulţumesc tuturor acestor oameni, deşi cartea mea nu reflectă neapărat amintirile şi părerile lor. Dacă descrierile sunt exacte, meritul este al lor, iar erorile, omisiunile şi concluziile, îmi aparţin.

Hong Kong, Martie, 1994

PARTEA ÎNTÂI

OPIUL AERIAN

„Am renunţat la războiul împotriva drogului, pentru războiul împotriva comunismului.
De fapt, am făcut o alegere conştientă"
— Michael Levine, fost agent DEA

1

Vientiane, aprilie 1959

Noelle l-ar fi remarcat chiar dacă n-ar fi trecut cu Packard-ul prin barul Hotelului Constellation. Era revoltător de frumos, chiar şi când era beat. Avea păr negru-albăstrui, pieptănat peste cap, deşi o şuviţă de păr îi cădea ştrengăreşte pe ochi. Pielea lui era măslinie şi avea o mustaţă neagră, subţire pe buza de sus. Purta un costum alb, de pânză, neobişnuit pentru Laos. Aici, numai marii oameni de afaceri şi ambasadorii se îmbrăcau aşa.

Dar pe corsican părea la fel de natural ca şi pielea lui. Sub costum, avea o cămaşă neagră, de mătase.

Da, hotărî Noelle, te-aş fi recunoscut şi fără această intrare dramatică.

Barul Hotelului Constellation era deschis la stradă, aşa că nu existau pereţi care să absoarbă impactul; dar Packard-ul risipi rapid ocupanţii, în majoritate corespondenţi şi diplomaţi străini plictisiţi; distruse mesele şi scaunele de stuf şi demolă jumătate din barul de bambus. Sticle prăfuite de vermut, byrrh şi rom negru, căzură din rafturi şi se sfărâmară pe podea.

Se lăsă o linişte mormântală.

Apoi, Baptiste Crocé se aplecă peste volan şi-i făcu semn barmanului Lao, care-l privea uluit.

— Vreau un coniac mare — zise el în franceză.

Răsună un ropot de aplauze şi urale din partea ziariştilor vestici, care erau de asemenea beţi. Orice gest nebunesc era o

diversiune binevenită. Crocé se întoarse spre ei şi, stând în picioare pe bancheta Packard-ului, le făcu o plecăciune adâncă.

— Imbécile — murmură însoţitorul lui Noelle. Eşti beat. O ruşine.

Marcel Rivelini fusese ales de tatăl ei ca s-o însoţească în seara aceea. Ea nu l-ar fi ales, în nici un caz. Era un asociat al lui Racco din Bangkok. Un om bogat, sofisticat şi nesuferit. Mai era şi cam de aceeaşi vârstă cu tatăl ei. Nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă ar fi fost înzestrat cu simţul umorului, îşi spuse ea. Faptul că un om are bani şi experienţă, nu înseamnă neapărat că este şi un însoţitor plăcut. Nici măcar în Vientiane.

În momentul acela, o zări corsicanul. Ridică paharul de cognac în semn de salut şi coborî din Packard. Apoi, îşi croi drum, cam nesigur, spre ea. Noelle îl simţi pe Rivelini încordându-se.

Va fi interesant.

— Îmi faceţi plăcerea, să-mi acordaţi acest dans?

Noelle zâmbi.

— Dar, monsieur, nu este nici o muzică.

— Nu contează, mademoiselle. Nu doresc decât plăcerea deosebită de a ţine o femeie tânără şi superba în braţele mele.

Rivelini se ridică şi-i trase un pumn în bărbie. Corsicanul căzu pe spate, rupând încă o masă de trestie. Ziariştii din jur şuierară dezamăgiţi.

Noelle se ridică.

— Îmi pare rău că te-a ofensat — îi spuse Rivelini.

Apoi, fără să înţeleagă de ce, Noelle îi aruncă Pernod-ul în faţă. El scoase o exclamaţie de surprindere şi se holbă la pata care se mărea de pe cămaşă. Ziariştii se entuziasmară din nou.

— Căţea — murmură Rivelini.

Noelle îl împinse în piept, mai tare decât ar fi vrut. Acesta căzu pe spate, cu picioarele bălăngănindu-se în aer şi ateriză între mese. Urlă, agăţându-se de genunchiul pe care şi-l răsucise în cădere.

Noelle se întoarse spre corsican.

— Te simţi bine? — murmură ea.

Îi sângera buza. Îşi pipăi gura cu limba.

— Lipseşte vreun dinte? — zise el.

— Ai avut noroc că nu te-a ucis. Este un gangster din Bangkok.

— Uite, mi-a mototolit costumul, ticălosul!

— Ţine-te de mine. Te ajut să te ridici. Eşti beat.

— Doar puţin.

Când întinse mâna o trase spre el.

— Dar nu atât de beat, încât să nu ştiu că am întâlnit cea mai frumoasă femeie din Asia.

— Intră la loc în maşină.

Rivelini se ridică în picioare. Genunchiul nu reuşi să-i susţină greutatea şi se sprijini de masă.

— Unde te duci?

— Îţi mulţumesc pentru aceasta seară veselă, Marcel — zise ea şi-l ajută pe corsican să se suie în Packard.

Apoi, în uralele ziariştilor, se urcă la volan şi ieşi din bar.

Noelle conduse maşina încet, pe străzile întunecate. Uneori, câinii şi porcii dormeau în mijlocul drumului. Noaptea era caldă şi mirosea a fructe coapte şi motorină.

Corsicanul îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi scoase un pachet de Gitanes. Îşi aprinse una şi o lăsă să atârne de buza de jos. Gemu.

— Te simţi bine? — îl întrebă Noelle.

— Mă doare puţin capul, atâta tot.

O privi şi rânji cu dinţii lui albi sclipind în noapte.

— Îţi place cum seduc femeile? Le las să lupte pentru mine şi apoi să se ofere să mă ducă acasă.

— Aceasta nu este seducţie — zise Noelle. Încotro?

— La Bungalow.

Fusese sigură. Era un hotel, la mai puţin de o sută de yarzi depărtare, care se numea de fapt Settha Palace.

— Ai fi putut să mergi pe jos. De ce nu mi-ai spus?

— Sunt beat, dar nu nebun.

Când ea întoarse maşina pe stradă, bărbatul scoase o batistă de mătase din buzunarul jachetei şi-şi şterse uşor buza.

— Te culci cu mine astă-seară?

Noelle se înroşi până la rădăcina părului.

— Dacă n-ai fi deja bătut, ţi-aş rupe nasul! — şuieră ea.

Luă o mână de pe volan şi-l plesni peste faţă. Regretă deja gestul impetuos de la Constellation. Iată unde putea duce plictiseala!

— Ce crezi că sunt? O târfă?

— Nu, nu cred asta. Absolut deloc. Cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Îi zărea faţa la lumina emanată din bordul maşinii. Rânjea.

— Cum te cheamă? — zise ea.

— Sunt Baptiste. Baptiste Crocé.

— Ei bine, domnule Crocé, o să te trezeşti de dimineaţă şi o să regreţi foarte mult ce-ai făcut azi-noapte.

— Nu cred.

— Probabil că or să te închidă pentru pagubele pe care le-ai făcut. Unde îţi era capul? *C'est fou?* Conduci întotdeauna în asemenea hal?

— Doar când sunt foarte beat.

O mângâie pe braţ cu dosul palmei. Îl respinse.

— Nu fă asta.

— Îmi vine foarte greu să mă abţin. Ai o piele atât de catifelată. Dacă nu te culci cu mine, vrei să te măriţi cu mine?

Ajunseseră la Settha Palace[1]. Nu era un palat, ci o veche casă colonială, căzută în paragină. Noelle trase în faţă. Câţiva oaspeţi, în majoritate tineri diplomaţi străini, ieşiră să se holbeze la ei. Ce plictiseală domneşte în Vientiane, se gândi ea. Un bărbat cu buza însângerată şi o femeie la volanul unei maşini americane rablagite, vor fi principalul subiect de discuţie la micul dejun de mâine.

— Spune-mi, domnule Crocé, cu ce te ocupi? Eşti cumva diplomat?

— Mă port eu ca un diplomat?

— Nu, ca să fiu sinceră.

— Sunt pilot.

— Pilot?

— Am fost cel mai mare erou al văzduhului în războiul cu Viet Minh. Acum am propria mea linie aeriană. Wattay Air. Poate ai auzit de ea.

— Nu, n-am auzit. Şi mă mir că poţi convinge pe cineva să se suie în avion cu tine. Sunt curioasă cum aterizezi. Dărâmi cumva şi uşile aeroportului?

— Depinde, dacă sunt beat sau nu.

Noelle zâmbi.

[1] Palat (engl.) (n.t.).

— Noapte bună — zise ea.

Se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre şirul de *sidos* parcate pe partea cealaltă a trotuarului. Şoferul dormea pe bancheta din piele. Lovi cauciucul să-l trezească. Omul tresări. Frecându-şi faţa se urcă pe scaunul bicicletei sale.

Crocé ieşi împleticindu-se din maşină şi alergă după ea

— Aşteaptă. Nu poţi pleca. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă!

— Bardot. Brigitte Bardot. Iar data viitoare când vei dori să faci dragoste cu mine, ai grijă să fii treaz. Ai înţeles?

Crocé privi *siclo*-ul dispărând în beznă. Rânji. Ei bine, se gândi el, am câştigat runda asta.

2

Rocco Bonaventure stătea în balconul vilei sale, luându-şi micul dejun compus din ouă şi orez. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o coamă de păr cărunt şi o barbă grizonată. Părul lui era pieptănat pe spate, descoperindu-i fruntea înaltă bronzată şi atârnându-i la ceafă, peste guler. Când se odihnea, părea liniştit şi bonom. Dar mâinile îi dezvăluiau adevăratul caracter. Erau mâini de luptător, mari, cu degete groase, acoperite cu păr care ieşea pe sub manşetele cămăşii sale albe. Avea inele de aur, butucănoase, pe fiecare deget.

Stătea liniştit, privind femeile Lao grăbindu-se de-a lungul arcadei verzi a şoselei, cu copiii legaţi în şaluri la spate, purtând coşuri de trestie pline cu legume pe cap. Un stol de bâtlani zbură din ceaţă şi se aşeză în orezăria care străjuia şoseaua.

Se gândea la Noelle.

Rivelini îi spusese cum se comportase seara trecută. Era revoltător. Îi tremurau mâinile când îşi luă ceaşca cu cafea. Fetele erau un blestem pe capul omului. Nu erau bune de nimic, decât să-ţi facă necazuri. Iar Noelle îi provoca mai multe necazuri decât era normal. Călugăriţele de la mănăstirea *Les Oiseaux,* din Saigon o descriseseră măgulitor drept „o fată voluntară”.

Era puţin spus, hotărî Bonaventure.

Sorbi din cafea şi se strâmbă. Imposibilă ţară. Nu găseai lapte proaspăt pentru *café au lait* şi n-aveai cum să-ţi fereşti fiica de

aventurieri şi idioţi.

Cum putea să-l pună în asemenea situaţii? Marcel Rivelini era nepotul unui om pe care era încântat să-l numească prieten. Iar ea îl umilise în faţa unei cafenele pline de ziarişti străini şi îl accidentase în asemenea hal încât nu se mai putea da jos din pat. I se umflase genunchiul ca un pepene.

Noelle!

Ca şi când n-ar fi avut şi aşa destule probleme!

Anul trecut, Statele Unite îşi retrăsese ajutorul economic, forţase guvernul de stânga să demisioneze şi îşi pusese propriul om la putere, aşa cum făcuse cu Diem în Saigon, cu patru ani în urmă. De data aceasta, Bonaventure nutrea ceva mai multă simpatie faţă de cauza americană. Ştia că guvernul comunist n-ar fi privit cu bunăvoinţă afacerile sale. Cineva trebuia să-i oprească şi acela ar putea să fie foarte bine Eisenhower. Dar în ianuarie, primul ministru Phoni Sananikone ceruse Adunării Naţionale puteri excepţionale pentru a negocia cu rebelii şi se raportaseră şi mai multe lupte la frontiera de la Saru Nena. Pentru Rocco Bonaventure erau veşti îngrijorătoare, deşi previzibile.

Propriul său Air Laos trecea drept o operaţiune autorizată. Transporta marfă şi pasageri — mai ales spioni şi misionari — într-o ţară muntoasă şi greu accesibilă. În nordul Laosului existau puţine şosele, care nu erau de fapt decât nişte poteci care străbăteau jungla, pline de tigrii şi şerpi veninoşi. În toată ţara existau mai puţin de o mie de telefoane, iar transportul aerian juca un rol esenţial în dezvoltarea naţiunii.

Dar nu această afacere legală şi modestă îl ţinea pe Rocco Bonaventure în Laos. Nu profiturile cinstite îi asigurau flota Beechcraft, vila din Saigon şi lingoul de aur depozitat la Banque de l’Indochine. Şi nici nu explica zborurile săptămânale ale companiei Air Laos la Bangkok în timpul recoltelor de mac din primăvară.

Adevărata afacere a lui Rocco Bonaventure era opiul.

Apariţia lui Noelle îl trezi din gânduri. Se pare că hotărâse să-l onoreze cu prezenţa ei la micul dejun. Părea radioasă, fir-ar ea să fie. În stilul femeilor nobile laoţiene, purta lanţuri de aur la mâini şi la gât, un *pao sin* tradiţional de mătase şi o curea lată

de argint la talie. Noelle era una dintre puţinele femei vestice cunoscute de Bonaventure care adopta obiceiuri estice, ca să-şi accentueze frumuseţea ei naturală. Şi este într-adevăr frumoasă, se gândi el. Al dracului de frumoasă. Iar în dimineaţa aceasta avea o culoare deosebită în obraji, pe care n-o mai remarcase până acum.

Va trebui s-o mărit cât mai repede.

— *Papa, tu est troublé?* Pari îngrijorat.

— Sigur că sunt îngrijorat — tună el. Am auzit de la Marcel ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Ea îi zâmbi dulce şi se aşeză la masă.

— Unde este Marcel?

— Ia micul dejun în camera lui.

— Este caraghios să vezi un bărbat bosumflat, nu-i aşa?

Imposibilă fată. Ar fi vrut să fie o fetiţă şi s-o bată la fund. Dar nici atunci nu făcuse asta. Se purtase cu el la fel de autoritar ca şi acum.

Noelle luă o bucată de papaya în furculiţă.

Se uită urât la ea.

— Ei? — zise el în cele din urmă.

— Da, papa? — îl întrebă ea mirată.

— Ce ai de spus?

— Despre noaptea trecută? Oh, n-a fost nimic, n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Nimic? N-a fost nimic? Vrei să nu mă îngrijorez când fiica mea se poartă ca o târfă?

Văzu că o jignise şi regretă imediat că-si ieşise din fire.

— Nu sunt o târfă, papa — zise ea blând, plină de demnitate,

— Ştiu asta, îmi pare rău — spuse Bonaventure, uimit că se scuzase.

Cum reuşise să-l facă să se arate atât de spăşit?

— Dar cum ai vrea să reacţionez, când propria mea fiică se poartă aşa? Ce părere crezi că şi-a făcut Marcel despre tine?

— Marcel este plictisitor.

— Spune că l-ai lovit şi apoi ai plecat cu maşina cu un cowboy.

Noelle chicoti, acoperindu-şi gura cu dosul mâinii, ca o şcolăriţa. Ce enervantă era!

— Nu l-am lovit. Poate că l-am împins doar.

— Şi celălalt gentleman.

— Nu este un gentleman, papa. Dar nu-i nimic. Am fost foarte atentă.

Lui Bonaventure îi pieri pofta de mâncare. Îşi aprinse *o* ţigară şi îşi privi fiica. Probabil mama ei — Dumnezeu s-o aibă în pază — şi sângele de ţăran care-i curgea în vene îi dăduseră atâta tărie de caracter. Şi, într-o anumită măsură, era şi el vinovat fiindcă o răsfăţase. Noelle semăna perfect cu Anne-Marie şi poate de aceea fusese prea blând cu ea.

— Gentleman-ul acesta, care nu prea este un gentleman — ştii cine este?

Încercă să vorbească serios.

— Îl cheamă Crocé. Este pilot. Atâta tot.

— Crocé!

— Îl cunoşti?

— Ştiu toţi piloţii din Indochina. Este treaba mea să-i cunosc.

Suflă un fum albăstrui de ţigară.

— Crocé! Ce Dumnezeu te-a apucat, să te comporţi aşa?

— M-a fascinat.

— Te-a fascinat?

Noelle îşi turnă nişte cafea din ibricul de argint şi o bău neîndulcită. Apoi îşi şterse buzele cu un şerveţel de pânză. Ochii ei erau mari şi inocenţi.

— Ce ştii despre el?

— Este fost pilot al Air Force, rămas după Dien Bien Phu. A lucrat timp de câteva luni pentru un mic avion de marfă, la Bangkok, dar l-au concediat pentru că nu se puteau baza pe el. Nu se puteau baza? Asta pentru că bea. Când a venit în Laos, a vrut să lucreze pentru mine. I-am spus că nu aveam de gând să-mi dau avioanele pe mâna cowboy-ilor. Până la urmă a făcut rost de bani şi a cumpărat un Cessna, împreună cu un alt tânăr pe nume Jean-Marie Pepin. Are o reputaţie proastă de fustangiu şi cartofor.

Noelle zâmbi.

— Sună prea bine ca să fie adevărat.

— Nu mă ironiza, Noelle.

Îl bătu pe obraz.

— Papa, trebuie să ai încredere în mine. M-am distrat şi eu puţin. Sunt plictisită. N-am ce face aici. Ce-ai vrea să fac? Să stau să adun orez ca ţărăncile?

— Poate că ai nevoie de un soţ.

Îşi netezi o buclă rebelă, căzută pe obraz.

— Poate. Dar nu cu Marcel Rivelini. Aş prefera să intru la mănăstire.

— M-am gândit la altcineva.

Fata râse.

N-ai decât să te amuzi, se gândi Bonaventure. Dar, uneori, cred că este singura soluţie. Altfel cum aş putea să te ţin în frâu, drăcuşorul meu?

Peste câteva ore, Jean-Marie ateriza cu *Cessna-ul* său la Aeroportul Wattay şi se îndreptă spre hangarele din capătul opus al pistei. Louis Jourdain, unul din piloţii de la Air Laos meşterea la motorul avionului său Beechcraft. Îi făcu cu mâna lui Jean Marie.

— Presupun că ai auzit de prietenul tău? — îl strigă Jourdain.

— Am rămas peste noapte la Phong Saly.

Jourdain îşi şterse mâinile cu o cârpă.

— Deci, nu ştii?

Jean-Marie îşi stăpâni un geamăt.

— Ce-a mai făcut?

— Nimic, decât că a intrat cu maşina în barul The Constellation. Era beat, bineînţeles.

— *Merde alors!*

— Dar asta nu e tot. Ghici, cine era acolo?

— De Gaulle?

— Noelle Bonaventure. Şi ce crezi că a făcut — l-a dus până acasă cu maşina.

Jean-Marie îşi trecu degetele prin părul sau blond, buclat, *Imbécile!* Idiot! Îşi pierduse minţile când se asociase cu un om ca acest Crocé. Era un pilot bun, dar ţicnit.

— Ce s-a întâmplat?

Jourdain ridică din umeri.

— Crezi că a regulat-o?

— Nici măcar Baptiste nu-i atât de nebun.

— Ba este.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, Louis.

Jean-Marie se întoarse spre şosea, unde văzu un taxi parcat sub un copac. Taxiul era de fapt un jeep din al Doilea Război Mondial. Uşa din dreapta şoferului era ruptă, şi prinsă cu o

jartieră roz. Semn rău, în situaţia de faţă, se gândi Jean-Marie. Îl trezi pe şoferul laoţian care dormea pe scaunul din faţă, şi-i spuse să-l ducă la The Settah Palace.

Drumul până în oraş se desfăşură fără incidente. Singurele obstacole fură câţiva bivoli de apă, care ieşiseră pe şosea din *paddis* şi o mână de căruţe trase de boi, întorcându-se de la piaţă. Şoseaua intră în Vientiane de-a lungul unei arcade de copaci înfloriţi.

Cuibărită pe câmpia joasă cultivată cu orez, a Mekongului, capitala Laosului, era un oraş rural adormit. Majoritatea caselor erau făcute din lemn de santal, stuf şi bambus, construite pe bucăţi de tec, înconjurate de şipci de copaci de mango, cocotieri sau bananieri. Pui şi porci negri tuci, trăiau sub case. Temple mari de lemn în formă de pagode, se înălţau peste tot. Automobilele reprezentau încă un punct de atracţie.

Centrul comercial era alcătuit din trei străzi paralele, cu magazine dărăpănate, cu un singur etaj, oferind o gamă bizară de mărfuri. Negustorii indieni vindeau sari şi costume bărbăteşti în timp ce magazinele chinezeşti vindeau tricouri Roy Rogers, ierburi uscate şi conserve cu paté de gâscă.

— *La Baraque Indienne* — zise şoferul în franceza — Bungalow-ul.

Settah Palace — sau Bungalow-ul — avea aerul uşor decăzut al unei mătuşi bătrâne, înconjurată de fotografii din tinereţe. Dacă ar pleca toţi locatarii, grădinile ar invada vila în câteva săptămâni, se gândi Jean-Marie. Muşchiul crescuse din belşug pe acoperişul lung, cu frontoane, iar copacii din pădure creşteau sălbatic, întinzându-şi crengile ca nişte degete întrebătoare spre faţadă.

Intră înăuntru. Era imediat după prânz şi băieţii se adunaseră ca nişte pisoi pe patul dublu din hol, sub o pânză ruptă, care să-i apere de ţânţari. Patru membrii din personalul hotelului, stăteau la bar. Un telefon negru suna în celălalt capăt. Îl priveau detaşaţi ca pe un animal de la grădina zoologică. N-avea de gând nici unul să răspundă.

Un ziarist britanic dormea pe un scaun de trestie, palid şi deshidratat în costumul său alb, tropical, cu un ziar *Lao Presse* deschis în poală. Îi căzuse capul pe spate şi i se deschisese gura,

în timp ce o muscă dădea târcoale în jurul buzelor sale.

Îl găsi pe Crocé în grădina din spate, sub un copac stufos, în aparenţă adormit, într-o mică împrejmuire făcută de cineva din mii de sticle de bere. Purta o cămaşă albă şi pantaloni albi de pânză călcaţi la dungă. Singurele semne ale activităţii sale nocturne erau cearcănele de la ochi şi obrajii neraşi. Jean-Marie se înfuria să-l vadă proaspăt ca o stea de Hollywood, chiar şi când era mahmur.

— Idiotule — zise el.

Crocé deschise ochii.

— Jean-Marie, tu eşti? Cât e ceasul?

— Este timpul potrivit să-ţi bagi minţile în cap. Apropo, te doare?

— Da, puţin. Şi uită-te aici.

Îi arătă buza umflată şi crăpată.

— Un *espèce de con*[2] m-a lovit.

Îşi scoase ochelarii de soare şi se uită la prietenul său.

— Presupun că ai aflat.

— De-abia aterizasem de două minute, când mi s-a povestit. Unde este maşina mea?

— Maşina ta este bine. Nu s-a stricat.

— Dar barul? Cum o să plăteşti pagubele?

Crocé îşi puse la loc ochelarii de soare.

— Nu te îngrijora. O să găsesc eu ceva.

— *Tu es con*[3]*.* Ştii cine era fata?

— Noelle Bonaventure.

Jean-Marie se trânti pe un scaun lângă el.

— Da, Noelle Bonaventure. *Merde.*[4] Tatăl ei este *un vrai monsieur*[5]*,* unul din cei mai mari gangsteri din Indochina. O să te trezeşti cu gâtul tăiat dacă te joci cu aceşti oameni!

— Nu mă joc, Jean-Marie!

— Atunci, ce faci?

— Ştii ce am auzit zilele trecute? Că vietnamezii intenţionează să redeschidă comerţul cu opiu. Ori asta înseamnă mult pentru cineva! Poate ar fi timpul să formăm o alianţă strategică.

---

[2] ticălos (fr) (n.t.)

[3] Eşti tâmpit (fr.) (n.t.)

[4] Rahat (fr.) (n.t)

[5] Un adevărat domn (fr.) (n.t.)

Jean-Marie îl privi fix, uluit pe moment, înainte să-şi dea seama la ce se gândea Crocé.

— Eşti nebun! Dacă te apropii de fiica lui, o să-ţi taie gâtul!

Ridică din umeri.

— Poate. Vrei să te mişti puţin spre dreapta? Încerc să mă bronzez şi-mi stai în soare.

3

Noelle stătea la fereastră, ascultând ritmul nopţii, ciripitul din ce în ce mai cadenţat al cicadelor ce creştea, pentru ca apoi, să scadă din nou. Mai erau două luni până să vină musonul, dar umiditatea devenise deja apăsătoare, umezindu-i pielea.

„La vie en rose” răsuna la gramofon: Edith Piaf. Noelle îşi strânse braţele în jurul ei şi se gândi la corsicanul în costum alb.

— Baptiste — murmură ea.

Ce fermecător, viu şi periculos. Dorise să se culce cu ea şi-i spusese pur şi simplu! O parte din ea era revoltată, dar alta…

Dar era imposibil. Tatăl ei nu i-ar permite să-l vadă din nou.

Se uită în oglindă. Bluza bleumarin îi accentua ochii violeţi. Purta părul liber, lăsându-l să cadă în bucle. Îl dădu peste umeri. Era conştientă de frumuseţea ei şi o enerva. Ce rost avea să fii frumoasă, dacă nu există nimeni să te admire? Papa avea dreptate, se gândi ea. Îmi trebuie un soţ.

Dar unul ales de mine.

Rivelini se întorsese posomorât şi şchiopătând la Bangkok, şi în dimineaţa aceea tatăl ei plecase la Saigon, lăsând-o singură în vilă. Încă o noapte tropicală lungă şi plictisitoare. Neliniştea pe care o resimţea era aproape ca o durere fizică. Voia să iasă, să flirteze. Poate dacă s-ar întoarce în Franţa…

Franţa era un vis, o amestecătură de amintiri de copilărie şi fantezii. Plecaseră imediat după război, când avea nouă ani. Tot ce-şi amintea acum de Marsilia era mirosul de peşte de pe docuri, şirurile cenuşii de clădiri din piatră, frigul muşcător.

Întreaga ei adolescenţă fusese în Asia, cu ciclul musonilor, ritualurile ciudate ale *„les jounnes”*[6], singurătatea vilelor luxoase şi pustnice. În Saigon făcuse şcoala la o mănăstire, unde mai

[6] galbeni (fr.) (n.t.)

erau cel puţin câteva franţuzoaice de vârsta ei. În Vientiane, singurele femei franceze pe care le cunoştea erau fie soţii de diplomaţi, fie şcolăriţe. Iar aici nu există nici un loc unde o femeie europeană se putea duce singură, fără să trezească suspiciuni şi comentarii.

Bărbaţii pe care-i cunoscuse, adică cei cu care era de acord tatăl ei, nu o atrăgeau, iar cei care o atrăgeau — cum ar fi Crocé de exemplu — nu-i erau pe plac tatălui ei. Mă întreb dacă este mai mult decât o coincidenţă, se gândi ea. Uneori o preocupa caracterul ei aventuros şi contradictoriu. Îl iubesc pe papa, se gândi ea. Aşa că, de ce încerc uneori să-l enervez?

Poate că semănăm prea mult. Nu ne place să ne spună nimeni cum să ne trăim viaţa. Asta trebuie să fie.

Deodată, auzi zgomotul unui claxon în faţa casei. Cine putea fi la asemenea oră târzie?

Alergă pe balconul sufrageriei. De la etaj şi se uită în curte. Baptiste Crocé stătea pe capota Packard-ului cu o duzina de trandafiri roşii în mână.

— Pentru tine! — strigă el.

— Ce faci aici?

Nu-i răspunse şi-i aruncă buchetul.

— Sunt de plastic. I-am luat de la hotel. Dar sunt singurii trandafiri din Laos.

— Ce vrei? Tata o să te ucidă!

— Este în Saigon. De unde să ştie? Purta costumul lui alb şi avea părul uns cu briantină. Am venit să te iau la cină.

— Nu se poate. Nu fi absurd.

— Ai altă invitaţie?

— Nu este vorba de asta!

— Sunt treaz, uite!

Sări de pe capotă şi merse pe lângă maşină ca pe sârmă.

— Ai spus că trebuie să fiu treaz dacă vreau să fac dragoste cu tine. Nu ştii cât de mult trebuie să mă abţin ca să nu beau, într-un loc afurisit ca ăsta! Dar acum, după ce te-am găsit pe tine, n-o să mai fac nimic rău.

— Trebuie să pleci!

Crocé arătă spre ferestrele de la parter.

— Servitorii se uită la mine. Dacă nu cobori, rămân aici până

se întoarce tatăl tău. Vrei să mă împuşte ca pe un câine, pe treptele casei tale?

Noelle ezita. Ah, la dracu cu Rocco!

— Dacă vin, trebuie să-mi promiţi că o să mă aduci acasă la zece seara.

Crocé rânji şi făcu o plecăciune.

— Îţi dau cuvântul meu de ofiţer şi gentleman!

Maxim's, spre deosebire de localul elegant cu acelaşi nume din Paris, avea pereţi de bambus şi un acoperiş găurit, de tablă. Era unul din restaurantele răsărite de curând în Vientiane. Clientela era în majoritate franceză; bărbaţi arşi de soare, cu mâinile suflecate şi părul lins, foşti soldaţi sau piloţi, care se întorseseră în ţările lor după război şi erau implicaţi acum în comerţul cu aur, piastere sau opiu. Animatoarele îi asaltau pe ringul de dans sau la mese, încercând să-i atragă în camerele lor.

Dar acum, când intrase Noelle, nu le mai băga nimeni în seamă. Toate privirile erau aţintite asupra ei. Bărbaţii se uitau la ea înfometaţi, iar fetele invidioase.

Noelle ştia că nu era un loc potrivit pentru o fată ca ea.

— Nu pot fi văzută aici — zise ea.

— Nu-ţi place? — o întrebă el.

— Crezi că există vreo virgină printre fetele de aici?

— Acum poate că nu sunt. Dar au fost odată!

— Mă îndoiesc!

Crocé ridică din umeri.

— Îmi pare rău. N-am mai fost niciodată aici, bineînţeles. Am auzit doar că au muzică bună.

— Eşti un mincinos.

— Bem un pahar şi plecăm. Ne aşezăm în spate.

Ezită.

— Bine, un singur pahar.

Crocé găsi o masă într-un colţ întunecat şi se aşezară. Comandă două Pernod-uri cu apă.

— Toţi bărbaţii aceştia mă privesc — şuiera ea.

— Te admiră.

— Nu cred că admiraţia este cuvântul potrivit.

— Ar vrea să se culce cu tine. Este o forma de admiraţie. Dar poţi să te liniştеşti. Eşti cu mine.

Îşi scoase pachetul de Gitanes şi-i zâmbi când îşi aprinse o ţigară.

Noelle îşi luă Pernod-ul şi-l studie pe Crocé peste buza paharului.

— N-ar trebui să fumezi atât de mult. Dăunează sănătăţii.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am citit undeva…

— Prostii. Mi-a plăcut întotdeauna. Este un obicei pe care l-am căpătat în război.

Începu să-i povestească despre el. Este cam aceeaşi istorie pe care i-o spusese tatăl ei, spre deosebire de câteva exagerări; conform spuselor lui Crocé, fusese decorat în Indochina mai mult decât orice pilot francez de la Primul Război Mondial încoace. Preferase să nu amintească de scurta sa activitate în Bangkok.

— Şi acum te-ai orientat spre o viaţă clandestină?

Se prefăcu revoltat.

— Sunt patronul unei linii aeriene.

— Ai cincizeci la sută dintr-un avion Cessna, pe care-l foloseşti ca să scoţi piastere din Vietnam.

— Ca mulţi alţii. Poate ar trebui să mă ocup puţin şi de opiu. Dar este mai periculos. Vietnamezilor nu le place. Preşedintele lor Diem este un puritan. Nu are decât două soluţii: să se răzgândească, sau să fie schimbat. Asia nu este un loc potrivit pentru oameni cu principii.

— Serios, domnule? Atunci poate ar trebui să mă întorc acasă.

— Mă refeream la bărbaţi. Cu femeile… este altfel.

— Cum adică, Baptiste?

— Trebuie să te prefaci mai mult.

— Câteodată mă gândesc că ar trebui să-ţi trag o palmă şi să nu mai am de-a face cu tine.

Îşi ridică mâinile, prefăcându-se îngrozit.

— Nu, te rog. Am văzut că ştii să te baţi. Mă predau.

— Te joci cu focul, Baptiste. Nu mă trata ca pe o fată de cabaret. În curând oamenii vor sta la coadă să te ucidă. Iar eu voi fi prima.

— Oricum, de unde ştii atâtea despre mine? — o întrebă el.

Fata înălţă din sprâncene. Apoi îşi dădu seama.

— De la tatăl tău, bineînţeles.

— Cum ai strâns bani să-ţi cumperi avionul?

— Eu? Am câştigat ceva mai mult la cărţi.

— Şi Jean-Marie?

— El a fost şi mai norocos. Avea un tată bogat la Lyon. Crezi în noroc, Noelle?

Clătină din cap.

— Ar trebui să crezi. Norocul înseamnă totul. Vrei să afli dacă eşti norocoasă?

O luă de mână şi-i examina palma. Atingerea lui era răcoroasă şi blândă.

— Vezi, norocul tău este scris aici, în liniile acestea. Uită-te. Aceasta este linia dragostei, Noelle. O singura linie adâncă. Una singură. Eu sunt acela.

Îşi trase mâna.

— N-am de gând să mă culc cu tine, Baptiste. Nu astă seară. Poate niciodată.

Se aplecă, cu ochii sclipind ca tăciunii aprinşi.

— Nu spune asta. Aş fi în stare să mă sinucid. Hai!

Era o formaţie din Saigon care cânta muzică de dans afro-cubaneză. O conduse pe ringul de dans. Era o samba. O trompetă susţinea un solo nereuşit. Crocé se apropie de ea. Îşi dădea seama de mirosul de santal al aftershave-ului său; de căldura trupului, de rânjetele bărbaţilor de la mese, de privirile răutăcioase ale fetelor. Se trase de lângă el.

— Du-mă acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am spus că nu sunt o fată uşoară. Mi-ai promis că bem un sigur pahar. Şi acum, du-mă acasă.

— Dar am promis de asemenea că o să cinăm.

— Nu-mi este foame.

Se întoarse la masa lor, îşi luă poşeta şi ieşi din restaurant. Şoferii siclo-urilor râdeau şi trăncăneau lângă taxiurile lor. Făcu semn unuia din ei.

Crocé o urmă afară.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat?

Cum să-ţi explic, se gândi ea. Nu eşti femeie şi nu poţi înţelege, sunt sfâşiată între singurătate şi vină, dar nu sunt atât de disperată să mă înscriu pe lista femeilor cucerite de tine. N-o să accept niciodată.

— Trebuie să mă întorc acasă — zise ea.

— Eşti nebună. Mai întâi îţi loveşti prietenul, pentru că m-a lovit pe mine…

— Nu l-am lovit, l-am împins.

— …apoi, când te duc pe ringul de dans, te porţi de parcă ai fi călugăriţă sau mai ştiu eu ce.

Îşi stinse ţigara sub pantof.

— Oare când ai de gând să pricepi? M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut. Poate că am fost nebun în noaptea aceea, dar nu eram chiar atât de beat, să nu ştiu că am întâlnit cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în toată viaţa mea nenorocită..

Se apropie şi-i luă faţa în mâini… O sărută dur pe gură. Pe măsură ce o dezmierda, se îmblânzi. Îi simţea limba, explorându-i gura.

În cele din urmă, se trase din braţele lui, cu răsuflarea tăiată.

— Nu! Du-mă acasă.

— Eşti cea mai bună luptătoare pe care o cunosc — murmură el. Vreau să fii mereu lângă mine, să mă protejezi de primejdie.

Se uită la el. Acum râdea de ea. Imposibil, pur şi simplu imposibil.

— Te joci cu mine, nu-i aşa?

— Dar este un joc grozav, nu ţi se pare?

Îi făcu semn şoferului să plece şi apoi o conduse spre Packard-ul lui, deschizându-i portiera.

— Te rog.

— Ce vrei de la mine, Baptiste?

— Dar ţi-am spus ce vreau. Să mă căsătoresc.

— De-abia mă cunoşti.

— Ştiu totul despre tine. Ştiu că erai o fetiţă care se credea o prinţesă. Ştiu că fetiţa aceea credea că tatăl ei este cel mai puternic, mai curajos şi mai deştept om din lume, iar acum eşti dezamăgită. Ştiu că eşti plictisită şi singură şi vrei să scapi.

Se înroşi la faţă în beznă.

— Mănânci rahat — murmură ea.

Se prefăcu şocat.

— Unde ai învăţat asemenea limbaj?

— La călugăriţe… Şi acum taci din gură şi condu.

Când ajunseră la vilă, se grăbi să-i deschidă portiera.

O luă de mână s-o ajute să iasă.

— Ofiţer şi gentleman.

— Noapte bună, Baptiste.

Urcă scările spre uşă. Dintr-un impuls, se întoarse, alergă înapoi şi îşi aruncă braţele de gâtul lui. Îl săruta tare pe buze, împingându-l peste capota Packard-ului.

Se trase de lângă el la fel de brusc.

— Nu astă seară — zise ea şi apoi fugi înăuntru, trânti uşa şi îl lăsă uluit, cu răsuflarea tăiată.

4

Saigon

Saigon-ul îi reamintea lui Rocco Bonaventure de un oraş provincial francez, care fusese luat de mâna unui uriaş şi aşezat în mijlocul unei mlaştini asiatice.

Străzile erau late, străjuite de tei, iar vilele din spatele zidurilor vopsite aveau *porte cochères* albe, enorme şi acoperişuri din ţiglă roşie. Dar traficul era caracteristic Asiei. Se îngrămădeau biciclete, motociclete, încărcate cu întreaga familie pe ghidoane şi în ataşe: maşini antice saigoneze şi taxiuri hodorogite Renault şi Peugeot care păreau legate cu sârmă.

Iar unele chiar erau.

Bonaventure se uita de pe terasa hotelului Continental, încadrată într-o uriaşă arcadă care ascundea mesele. Venea întotdeauna aici când se ducea la Saigon. Terasa era destul de adăpostită de grenadele aruncate din când în când în cafenele de Viet Minh.

Vizavi de el, colonelul Tran van Li înghiţi un cub de gheaţă din cognac-ul lui cu apă minerală, şi îl zdrobi între dinţi. Era un bărbat vesel, cu faţa rotundă, barbă de ţap şi firea leneşă a unui translator guvernamental.

— Deci, cum a fost recolta de opiu? — întrebă el.

Bonaventure îşi luă o figură impasibilă.

— Mulţumitoare.

Li rânji.

— Poate va fi ultima, pentru un timp.

— Te referi la Pathet Lao? Nu-ţi face griji din pricina lor. Sunt

nişte sălbatici cu arcuri şi săgeţi.

— Ştiu că au atacat avanposturile lui Lao, de lângă Saru Nena şi Phong Saly şi că de-a lungul frontierei chinezii fac manevre.

— Americanii nu vor permite comuniştilor să preia puterea în Laos.

Li nu spuse nimic, dar îl privea curios. Războiul pasionat al americanilor împotriva comuniştilor a salvat Vietnam-ul de Ho Chi Min după diviziune. Poate Eisenhower o să-şi facă o bază şi în Laos. Îşi dorea acest fapt la fel de mult ca francezii. Laos era încă principala sursă ilegală a Saigonului pentru opiu, mulţumită lui Rocco Bonaventure şi Air Laos. Bineînţeles, Bonaventure n-ar fi putut obţine profituri serioase fără protecţia lui Li, dar colonelul considera la rândul lui că era răsplătit cu generozitate pentru serviciile lui.

Tran van Li se afla într-o poziţie ideală pentru a-l ajuta pe Bonaventure. Din 1945 era cel mai apropiat consilier al preşedintelui Diem, precum şi directorului Securităţii Militare, o organizaţie responsabilă de investigarea corupţiei în rândurile militarilor. În practică, îi dăduse multă putere, iar Li era un bărbat care conducea prin exemplu personal. În ultimii trei ani, fusese un partener tăcut al companiei Air Laos a lui Bonaventure.

— S-ar putea să bată un vânt nou prin palatul Doc Lap — zise el indiferent. Viet Minh nu sunt aşa de uşor de potolit cum credeau americanii. Mulţi au devenit puţin nostalgici după vremurile lui Binh Xuyen.

Bonaventure zâmbi. Îşi amintea de Binh Xuyen de când stătuse şi el în Saigon; la început o simplă bandă de piraţi de râu, cu timpul deveniseră cea mai mare şi mai eficientă armată particulară. Asiguraseră securitatea oraşului în schimbul concesionării afacerii cu opiu. Când francezii plecaseră în 1955, după Dien Bien Phu, americanii veniseră şi-l puseseră pe puritanul preşedinte Diem în palatul Doc Lap. Consilierii CIA îl sfătuiseră să-i zdrobească pe adepţii lui Binh Xuyen; comerţul cu opiu ofensase sensibilitatea celor care activau în războiul rece.

Ridicol! Chiar îşi imaginau că puteau guverna în Saigon fără opiu?

Deoarece nu mai avea acces în Saigon, Bonaventure fusese obligat să se folosească de zonele înalte din nord şi de Golful

Siam, pentru transportul opiului. Interdicţia dura de mai mult de trei ani şi comerţul fusese serios afectat. În sfârşit nişte veşti bune. Bonaventure nu era surprins că Diem şi americanii renunţaseră la idealurile înalte, sub presiunea Viet Minh-ului.

— Deci, americanii şi-au pierdut virginitatea în Asia? — zise el.

Li încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Sunt după noaptea nunţii şi nu se simt prea bine. La fel ca şi Diem, de altfel. Şi-a petrecut toată viaţa în palate şi nu înţelege realităţile Saigonului mai mult ca ei. Ca să-ţi consolidezi poziţia, ai nevoie de spioni şi informaţii. Iar ca să ai nevoi, ai nevoie de bani. Şi în Viet Nam, banii înseamnă opiu.

Auziseră sirena de la Poştă. Era prânzul, şi în curând toţi cei din Saigon vor închide magazinele pentru siestă, până după-amiază. În timp ce priveau, străzile se umpleau de oameni, secretare vietnameze drăguţe şi vânzătoare pedalând graţios spre casă prin tunelul de frunze al lui Tu Do, în *ao dai-ul* lor — pantaloni albi şi largi de mătase şi haine lungi, înflorate, despicate până la talie — cu pălăriile lor în formă de frunze de palmier legate cu panglici viu colorate; şoferii de siclo pedalau spre râu, transportând oameni de afaceri vietnamezi în costumele lor vestice sub baldachine; ţărani, întorcându-se de la piaţă, cu coşurile lor de trestie pe umeri, încărcate cu varză şi banane.

Doi bărbaţi în şorţuri şi cămăşi hawaiene, portocalii şi verzi ieşiră din holul hotelului şi fură înconjuraţi imediat de copii, dornici să le vândă ţigări şi ghirlande cu flori.

— Americanii — zise Bonaventure. Câteodată nu ştiu dacă ar trebui să-i iubesc, sau să-i urăsc.

— Mi-au cerut să restabilesc vechiul trafic de droguri — zise Li. De aici înainte, poţi să aduci cât opiu pofteşti. Activitatea va fi atent supravegheată şi îţi împarţi profitul cu noi. Va trebui să foloseşti aceleaşi locuri de aterizare de la Pleiku, dar te vor aştepta camioane ARVN la sol şi vom aduce opiul la Saigon, sub escortă militară.

Bonaventure încuviinţă din cap, satisfăcut. Dacă Pathet Lao ar putea fi ţinut departe de munţii din nord, timp de câteva luni, se va îmbogăţi.

— Cum rămâne cu competiţia?

— Intenţionăm să creăm un monopol guvernamental. Ori

acest fapt exclude competiţia. Vei fi furnizorul nostru exclusiv.

Bonaventure ridica paharul cu cognac, să toasteze.

— Pentru o colaborare reciproc avantajoasă — zise el.

Li înălţă paharul, la rândul lui.

— Într-adevăr.

5

Vientiane.

Bonaventure avea cinci servitori: o bucătăreasă, un băiat de casă, doi *boysses* şi un grădinar. La lăsarea nopţii, doar bucătăreasa şi băiatul rămâneau în casă şi, după cină, Noelle le spusese că nu mai avea nevoie de ei până a doua zi.

Puţin înainte de ora nouă, se duse pe balconul care dădea în spatele casei şi ascultă. Trăncănitul servitorilor din camerele de la parter se stinse treptat. La şi un sfert, se stinseră toate luminile şi ea se încredinţa că adormiseră. Se întoarse în casă.

Înainte să coboare scările, aruncă o privire în oglinda cu ramă aurită din dormitorul ei. Părul ei era prins în ceea ce francezii numeau o *baguette,* dar i se desprinsese o buclă rebelă, care-i atârna pe obraz. Şi-o dădu la o parte, agitată. Nu se machiase. Îşi dăduse doar cu lac pe unghii, o mică concesie faţă de educaţia austeră imprimată de călugăriţele franceze de la Les Oiseaux. Nu este prea provocator, se gândi ea.

Dar destul de atrăgător.

Noaptea era umedă şi liniştită, iar rochia albă de pânză îi atârna umedă pe corp. Acolo unde nu trebuie, se gândi ea. I se aprinseră deodată obrajii. N-avea ce face. Simţea un gol în stomac şi i se accelerase pulsul..

În noaptea asta. Poate în noaptea asta.

Îşi luă o sticlă cu parfum Joie şi îşi dădu pe coate, încheieturile mâinii şi gât. Se spunea că pulsul şi căldura activau aroma. Una din fetele de la mănăstire îşi turna câte o picătură între coapse. Târfa!

Suspină adânc…

În noaptea asta.

Încercă să se calmeze şi coborî încet scările. Închise uşa cât mai încet, văzu o maşină parcata de partea cealaltă a trotuarului şi o luă la fugă.

— Baptiste?

El sări din maşină să-i deschidă portiera.

— Credeam că ai uitat.

— Am aşteptat să adoarmă servitorii. Unde mergem?

Când se sui în maşină, se aplecă deasupra ei şi-i spuse:

— În noapte.

Spuse în gând o rugăciune, implorând iertarea Fecioarei Maria. Va fi probabil ultima oară când îşi vorbeau. Bănuia că după această noapte, nu vor mai avea nimic în comun.

Saigon.

Cholon-ul era copia nereuşită a Saigonului. Oraşul mirosea a noroi, petrol şi canalizare.

Bonaventure îşi încreţi nasul şi îşi ţinu respiraţia. N-o să înţeleagă niciodată, de ce un om ca Chen Giai Han nu se muta într-un cartier mai civilizat.

Cholon dormea ziua şi muncea noaptea. Când soarele cobora la asfinţit, oraşul începea să se trezească la viaţă. Negustorii stăteau pe marginea drumului, fluturând cu evantaiul micile lor focuri de cărbune, care ardeau sub bucătăriile lor portabile; ghicitori cu bărbi cenuşii se rezemau de pereţi şi întindeau cărţile care erau instrumentele lor de lucru; dentiştii şi bărbierii munceau de zor la lumina lămpilor cu petrol atârnate de crengile copacilor de tamarind, care străjuiau străzile.

Reclame verticale cu litere chinezeşti, prinse de magazine, anunţau că acesta este oraşul chinezesc al Saigonului. Vorbitorii de chinchao din provincia chinezească Swataw erau cei mai importanţi din această zonă. Chiu chao dominau comerţul, ca evreii, conduceau lumea interlopă, ca Mafia Siciliana. Iar bărbatul Rocco Bonaventure venise să-l vadă pe Chen Giai Han — cunoscut sub numele de Sammy Chen — mai mare peste toţi Chiu Chao din Cholon.

Trecură de pagoda Qan Am şi Bonaventure îi porunci şoferului de siclo să oprească în faţa hotelului Trung Mai, o clădire de

patru etaje, cu aspect trist şi dărăpănat, cu un *bac şi* urât mirositor, pe-o parte şi un restaurant pe cealaltă. Restaurantul, familiar lui Bonaventure din vizitele lui anterioare, era foarte popular. Specialitatea casei era câine fiert.

Foaierul de la Trung Mai era întunecat. Luminile nu fuseseră aprinse încă. Podeaua de lemn era parţial acoperită de un covor chinezesc uzat; marginile goale ale parchetului fuseseră lustruite de picioarele goale care se perindau pe acolo. Bărbaţii, în pijamale negre, stăteau întinşi pe sofalele din hol. Două prostituate, sprijinite de biroul de la recepţie, îl priveau cu o expresie studiată, ca o *tai tai* care examina peştele la piaţă.

— Excusez-moi. Il faut que je vois Monsieur Chen[7]*,* zise Bonaventure la recepţie.

Omul încuviinţă din cap şi scuipă peste umăr. Pentru o clipă, Bonaventure crezu că scuipase pe jos, dar văzu saliva aterizând într-o scuipătoare de aramă, undeva, sub birou.

Bărbatul trase la o parte o perdea care dădea într-o cameră din spate. Bonaventure auzi un scurt schimb de cuvinte în dialectul aspru chiu-chao şi apoi apăru o chinezoaică într-o pijama înflorată de mătase şi-l privi prin ochelarii ei cu rame groase, negre.

— Comment vous appelez-vous?[8]

— Je m'apelle Bonaventure, Rocco Bonaventure. Il faut que je vois Monsieur Chen. C'est très important.[9]

Femeia se gândi o clipă şi apoi îi făcu semn s-o urmeze. O uşă sub scări îi duse în partea din spate a hotelului; fâşii colorate de plastic atârnau de rama din lemn, să prindă muştele. Bonaventure se luă după ea.

Camera din spate era fierbinte şi lipsită de aer. Fu invitat să se aşeze pe un scaun cu spătar tare, caracteristic living room-urilor chinezeşti. Femeia plecă din nou, strigând unui interlocutor nevăzut, în propriul ei dialect.

Un singur bec atârnat din tavan lumina slab camera. Bonaventure îşi dădu seama că nu era un birou, aşa cum îşi imaginase, ci o încăpere de locuit, probabil pentru familia

[7] Scuzaţi-mă. Vreau să-l văd pe domnul Chen (fr.) (n.t.)

[8] Cum vă numiţi? (fr.) (n.t.)

[9] Mă numesc Bonaventure, Rocco Bonaventure. Trebuie să-l văd pe domnul Chen. Este foarte important. (fr.) (n.t.)

numeroasă a lui Chen. O bunică bătrână în pijama neagră, stătea pe un pat din bambus în timp ce un copil se târa pe podea, la picioarele ei. Doi bărbaţi între două vârste, în veste albe şi pantaloni maro jucau mah-jong la o măsuţă, în timp ce altul, un om mai în vârstă, stătea întins pe un pat, în colţul îndepărtat al camerei, fumând opiu.

Bonaventure îl privi cum arunca rotocoalele negre spre foc, absorbind apoi opiul în pipa sa. Bonaventure simţea mirosul dulce şi greu. Nici o aromă nu se compară cu cea a opiului, se gândi el. Era inconfundabilă. Pe el, cel puţin, îl făcea să vomite.

Bătrânul întoarse pipa deasupra lămpii şi mica boabă de opiu făcu o bulă pe care acesta o inhală. Ochii lui erau sticloşi şi pierduţi.

— Monsieur Bonaventure!

Bărbatul îndesat, cu ochelari, din prag, spusese de fapt „Bon Van Chao”. Sammy Chen purta un costum vestic, şifonat, peste o cămaşă albă, deschisă la gât şi pătată de sudoarea de peste zi. Avea sandale maro în picioare.

— Vizita ta mă onorează.

Bonaventure se ridică în picioare.

— Onoarea este de partea mea, Sammy.

Dădură mâna — palmele lui Sammy erau lipicioase şi grase, remarcă Bonaventure — şi apoi chinezul îşi trase un scaun şi se aşeză lângă el. Bătu din palme şi bătrâna de pe pat se ridică şi plecă grăbită.

Sammy începu imediat să se intereseze de sănătatea lui Bonaventure şi bunăstarea familiei. În timp ce discutau, bătrâna apăru din nou cu o tavă pe care erau un ceainic şi două căni de porţelan fără mânere. Ceaiul era gălbui, amar şi fierbinte.

După introducerea convenţională, Sammy trecu la afaceri.

— Deci, pentru ce ai venit la Cholon?

— Ca să discut cu tine despre o mică afacere, Sammy.

Bonaventure era sigur că Sammy Chen ştia deja despre noua orientare din palatul Doc Lap.

— Am discutat azi cu colonelul Li — continuă Bonaventure. Se pare că cineva l-a convins pe Preşedintele Diem să fie mai tolerant.

Sammy îşi frecă degetul mare de cel arătător.

— Are nevoie de banii pe care-i aduce opiul.

Bonaventure încuviinţă din cap.

— Poate că Viet Minh le-a arătat realitatea situaţiei politice din Saigon.

— Cu atât mai bine pentru noi. Opiul este o afacere bună. Dacă poţi să mă aprovizionezi, eu pot vinde *beaucoup*[10] aici în Saigon. Şi poate şi în Hong Kong.

Era tocmai ceea ce sperase să audă Bonaventure. Trimisese deja o mare parte din opiul său la Bangkok, unde Rivelini îl dusese în laboratoarele unchiului său din Marsilia, unde se fabrica heroina. Dar piaţa de acolo era saturată. *Union Corse* îşi lua materia primă din Anatolia. Dar, dacă Sammy îi oferea alte pieţe, Bonaventure putea cumpăra tot opiul oferit de triburile de pe dealuri şi chiar mai mult. Profiturile potenţiale erau nelimitate.

— Uită-te la el — zise Sammy, arătând spre bătrânul de pe pat.

Căzuse în visare, cu ochii întredeschişi, nemişcat.

— Nu face nici un rău. Este inofensiv pentru bătrâni.

Copilaşul se târî pe podea şi se ridică în picioare, agăţându-se de pantalonii lui Chen. Mâinile lui lăsară urme de murdărie, dar Chen nu-l certă. Chinezii nu prea îşi mustrau copiii…

— Fiul numărul doi — zise Sammy şi săltă copilul pe genunchi. Copiii sunt viitorul. Au grijă de noi la bătrâneţe, ne spală oasele când murim. Rugile lor ne asigură un loc în cer.

Bonaventure se gândi la Noelle şi se posomori.

— Bărbaţii trebuie să aibă fii — zise Chen.

Bonaventure se abţinu de la comentarii.

Chan legănă copilul pe genunchi, făcându-l să gângurească fericit.

— O fiică este bună. Dar un băiat este şi mai bun.

Bonaventure se gândi din nou la Noelle. Probabil că ai dreptate, îşi spuse el.

Sammy puse copilul jos, pe podea şi reveniră la afaceri. Dar, în timp ce discutau despre preţ şi cantităţi lui Bonaventure îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze. Se gândea la ce spusese Sammy despre fii şi fiice şi se întrebă ce-o face Noelle acum.

[10] mult (fr.) (n.t.)

Vientiane.

Ruinele străvechii *wat* apărură în lumina farurilor. Demonii şi eroii din *Ramayana* reînviară pentru o clipă în fosforescenţă, căţărându-se pe jgheaburi, agăţându-se de invadatorii care se strecurau din junglă. Când Crocé stinse farurile se întoarseră în umbrele junglei. Aprinse o lanternă cu parafină când coborâră. Înconjură maşina şi Noelle îi simţi mâna pe umăr. Era o senzaţie liniştitoare.

— Cunoşti locul acesta? — murmură el.

— Am venit o singură dată aici, cu tatăl meu, mai demult. Mi-a spus că este abandonată din secolul trecut.

— Ştii de ce?

— Nu ştie nimeni. *Phi* răi, probabil.

Laoţienii credeau în *phi,* spirite nevăzute, care guvernau lumea materială. Credeau că *phi* locuiesc pretutindeni — în munţi, râuri, animale, oameni, chiar şi pe cer. Curcubeele erau spiritele cerului care obişnuiau să bea şi să îşi exprime mânia prin tunete şi fulgere. Versiunea locală a budismului absorbise cultul *phi,* alcătuind un amalgam unic de credinţe. Mare parte din timpul unui laoţian era petrecut în scopul liniştirii acestor spirite, prin ofrande de orez şi ritualuri complicate. Un *phi* nervos, putea răsuci glezne, rupe picioare, ba chiar provoca îmbolnăviri şi tragedii.

Paşii lor răsunau pe pietrele din curte, în timp ce Crocé o conducea printre ruine. Lanterna lumina bolovanii care se întindeau pe acoperiş, leii de piatră din arcade şi şerpii de pe balustrade. Două şopârle colorate înţepeniră în fascicolul de lumină, înainte să dispară în beznă. Jocul umbrelor te împiedica să-ţi dai seama care dintre animale erau sculptate şi care nu.

Se aşezară pe piatra rece din sala şi Crocé puse lanterna la picioarele lor. Faţa lui era ascunsă în umbră.

— Eşti tăcută în noaptea asta — zise el.

— Sunt nervoasă.

— De ce?

— Din cauza tatălui meu.

— Lasă-mă pe mine să mă descurc cu el.

— Nu ştii cum este.

O luă de mână şi îi mângâie braţul. Găsi cureluşa bleumarin

de la încheietura ei stângă.

— Ce-i asta?

— Anul trecut am fost foarte bolnavă. Doctorii nu ştiau ce am. Tao Koo, băiatul nostru de casă, l-a adus pe unchiul său. Este un fel de şaman. Şi-a desfăşurat micul său ritual la patul meu. Laoţienii cred că toate bolile sunt date de un *phi* rău, care ademeneşte sufletele afară din corp şi, dacă nu pot fi convinşi să plece, mori. Prin urmare, aduce spiritele bune să cheme sufletele pierdute înapoi, în timp. Cureluşa este menită să le lege, ca să nu mai rătăcească niciodată.

— Vorbeşti ca şi când ai crede.

— Poate cred.

Degetele lui îi pipăiră conturul braţului, până la umăr. Se cutremură.

— Cum poate o persoană să aibă mai multe suflete? — o întrebă el.

Vorbeşte. Încearcă să te prefaci că nu se întâmplă nimic. Nu vreau să fac asta. Mi-e frică.

— Laoţienii spun că avem multe suflete. Când murim, zboară departe, în diverse locuri, să se reîncarneze în timpuri diferite.

— Crezi asta?

Clătină din cap. Acum se apropiase foarte mult de ea. Îi simţea respiraţia pe gât. Era şocată să se audă gemând de plăcere când buzele lui se atinseră uşor de pielea moale a gâtului ei.

— Atunci ce crezi? — murmură el.

— Cred că avem un singur suflet, iar când murim, se întoarce la cel iubit. Când o să mor, poate că sufletul meu o să se întoarcă la tine, Baptiste.

Poftim, îi spusese. Ştiuse din clipa când îl văzuse ce-o să se întâmple între ei. Poate că el avea dreptate. Era scris în palmele lor.

Noaptea se strânse în jurul lor, iar insectele junglei alcătuiau o cacofonie de sunete. O împinse uşor pe spate, pe piatră şi Noelle simţi greutatea peste ea.

— Mă iubeşti? — murmură ea.

— Nu, nu te iubesc. Dragostea este un cuvânt prea simplu. Sunt obsedat de tine. Nu mă gândesc la altceva decât la tine. O să transform viaţa ta într-o furtună.

Ea se uită la umbrele din pavilion, la *nagas* dansând pe streşini, la şopârlele gecko foşnind pe acoperiş, voluptuoase, dornice să ucidă.

Bărbatul mirosea a lemn de santal şi tutun.

Duritatea muşchilor lui.

Phi şopteau din beznă, spirite bune şi rele.

Îşi simţea propriul spirit desprinzându-se. Acum nu mai există cale de întoarcere.

6

Când sosise prima oară în Asia, cu zece ani în urmă, Rocco Bonaventure adoptase rapid rutina zilnica a coloniştilor francezi: se scula la opt, lua micul dejun, şi rar se apuca de afaceri, înainte de ora zece. După prânz, în perioada cea mai fierbinte a zilei se odihnea şi încheia ziua de lucru la ora şase. Seara era momentul când bea aperitive.

Acum, căpătase obiceiul, la *l'heure d'aperitif,* să stea în camera de la etaj, folosită drept birou şi să privească apusul de soare. În noaptea aceasta, Marcel Rivelini îi ţinea companie. Bonaventure întinse mâna după sticla de Pernod şi umplu din nou paharele, unul pentru el şi unul pentru Rivelini.

— Am auzit că s-au înregistrat lupte lângă Sanu Nena şi Phong Saly — comentă Rivelini.

Bonaventure încuviinţă din cap.

Rivelini părea agitat.

— Comuniştii. Se pun în calea afacerilor.

— Americanii n-o să-i lase să preia supremaţia în Laos, Marcel. Ai văzut ce s-a întâmplat în Europa de Est. N-o să-i lase să facă acelaşi lucru aici.

— Sper să ai dreptate, Rocco.

— Nu te îngrijora.

Bonaventure puse puţină apă în Pernod-ul său şi lichidul auriu căpătă imediat culoarea laptelui. Apoi se uită din nou pe fereastră. Începuse musonul şi amurgul era murdar, cenuşiu; chiar şi stupele aurite ale oraşului păreau ponosite. Bananierii şi

bambusul din grădină se plecau sub rafalele de ploaie.

Rocco pare atât de mulţumit de sine, se gândi Rivelini. Atât de mulţumit de sine, retras aici, printre rafturile pline cu volume legate în piele, conţinând piese de Corneille şi Racine, cu statuile sale de bronz ale lui Buddha şi Hanuman pe biroul lustruit de tek. Atât de civilizat. Un pirat al culturii şi rafinamentului. Păcat că trebuia să-i dezumfle balonul.

Dar o să-l dezumfle.

— Ce mai face Noelle?

Ceva, în tonul lui, îl trezi pe Bonaventure din contemplare. Se încruntă.

— Este bine, din câte ştiu. De ce mă întrebi, Marcel?

Rivelini ridică din umeri, prefăcându-se îngrijorat.

— Păi… am auzit unele lucruri. N-aş vrea să păţească ceva.

— Ce să păţească, Marcel?

— Scuză-mă, Rocco. Poate că n-ar trebui să plec urechea la zvonuri.

— Ce zvonuri? Nu mai vorbi atât de enigmatic.

— Uite ce este. Presupun că ar trebui să ştii. Am fost informat că a fost văzută în compania unui anumit gentleman. Tu cred că erai plecat la Saigon. Poate că este nevinovată. Dar nu este bine pentru reputaţia ei să fie atât de neglijentă.

— Cine? — pufni Bonaventure.

— Îl cheamă Crocé. Baptiste Crocé.

Bonaventure sparse paharul în pumn. Sângele roşu i se scurse pe pantalonii albi, amestecându-se cu Pernod-ul lăptos.

Scoase o batistă curată, de pânză, din buzunar şi o înfăşură în jurul mâinii, să-i oprească sângele. Apoi, băgă mâna sănătoasă în buzunarul de la haină, să-şi ia pachetul de Gauloises şi bricheta. Aprinse ţigara cu o singură mână, cu degetele tremurânde.

— Rocco? Te simţi bine?

Rivelini părea alarmat. Bonaventure ignoră întrebarea.

— Ce ai mai auzit? — pufni el.

— Sunt simple zvonuri, Rocco!

— Şi zvonurile astea spun că s-a culcat cu el?

— Oamenii sunt în stare să scornească orice, doar ştii prea bine. Dar n-ar trebui să fie văzută cu el. Bărbatul acesta nu se bucură de o reputaţie prea frumoasă la Vientiane.

— Şi nici în altă parte — tună Bonaventure.

Se lăsă o linişte grea. Rivelini se uită fix la pata roşie care se mărea pe batistă. Nu se aşteptase să-l vadă reacţionând atât de violent. O să-i fie învăţătură de minte târfei, să nu-şi mai bată joc de mine altădată, se gândi el.

— M-am gândit că ar trebui să ştii — adăugă el.

Bonaventure încuviinţă din cap. Pariez că de-abia ai aşteptat să ajungi aici, să-mi spui, se gândi el. Probabil ca să-ţi oblojeşti mândria rănită. Dar nu te condamn, în circumstanţele de faţă.

— Îţi mulţumesc, Marcel. Apreciez îngrijorarea ta. Şi acum, aş prefera să rămân singur un timp. Trebuie să reflectez.

Rivelini se pregăti să plece. Îşi termină Pernod-ul şi se ridică.

— *Bientôt*[11]*,* Rocco.

Bonaventure încuviinţă din cap, dar nu-şi ridică privirile. Nu auzi nici măcar uşa închizându-se. Se gândea deja la Noelle şi la Baptiste Crocé.

Îşi bătuse joc de el. Încercase să-i găsească o companie potrivită şi ea îi alungase pe toţi. O prevenise în privinţa lui Crocé şi ea îi nesocotise sfatul. În clipa în care o scăpase din ochi, alergase după el ca o căţea în călduri.

Şi Crocé? Chiar îşi imagina că va scăpa uşor? Poate aveau nevoie amândoi de o lecţie. Şi Rocco Bonaventure era un profesor foarte bun.

7

În fiecare an, în timpul recoltei de mac, din februarie şi până în primele săptămâni ale lunii mai, negustorii locali chinezi se duceau în munţii din nord, cu sare, bare de fier şi monezi de argint, să ia în schimb grămăjoare mici de opiu crud, cultivat de triburile de pe dealuri — în special Hmong — pe câmpurile lor dulci, sfărâmicioase.

Corsicanii plecau cu avionul în capitalele unor provincii, cum ar fi Ban Hoei Sai, Sam Neua sau Phong Saly, să facă troc cu negustorii Yunnanese pentru opiul pe care l-au adunat. Apoi zburau la Vientiane sau Phong Savan, să-l depoziteze, până când găseau un cumpărător la Bangkok sau Saigon.

[11] Pe curând (fr.) (n.t.)

Aeroportul din Wattay nu avea control vamal sau birou de imigraţie, iar pista era o simplă păşune curată. Existau câteva clădiri în capătul de est al fâşiei, magazii şi hangare pentru cele câteva avioane pirat, care se aventurau pe cerul periculos al Laosului. În sezonul uscat, pista era o căldare de praf, iar acum, în perioada masonului, o adevărată mlaştină.

Cerul era înnorat, iar în aer parcă pluteau aburi. Baptiste şi Jean-Marie erau uzi de transpiraţie şi ploaie. Aveau de încărcat în Cessna trei sute de kilograme de opiu crud. O parte se scurgea ca o gelatină prin găurile din saci.

— Circulă diverse zvonuri în Vientiane, Baptiste.

— Ce fel de zvonuri?

— Despre tine şi fiica lui Rocco Bonaventure.

Jean-Marie gemu când ridică alt sac.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile.

Baptiste rânji.

— Gelozie.

— De ce nu mă asculţi? Nici ea nu-i întreagă la minte, Baptiste. Taică-su o să te castreze când o să afle!

Baptiste puse mâna pe alt sac.

— Fiica lui mă iubeşte! Ce crezi că poate să facă?

Jean-Marie clătină din cap. Îşi admira partenerul de afaceri, dar uneori îl enerva. Stăpânirea lui de sine îl înspăimânta pe Jean-Marie. Baptiste Crocé avea o fire tare, ca de oţel, camuflată de farmecul său de catifea. Dacă i s-ar cere vreodată părerea despre acest om, va spune că Baptiste Crocé era un bărbat calculat şi nemilos.

Jean-Marie gândea asta în calitate de prieten; se întrebă ce părere aveau duşmanii lui Baptiste despre acesta.

— Îţi spun că eşti nebun de legat, Baptiste. Când o să afle, va dori să te omoare, mai mult ca sigur.

Partenerul său îl apucă de umeri. Îi curgea sudoarea pe faţă, iar smocul de păr care-i atârna pe ochi, îl făcea să pară aiurit şi smintit, aşa cum îl caracterizase Jean-Marie.

— Văd că nu mă asculţi. Ţi-am spus că mă iubeşte. Vrea să se mărite cu mine. Ce crezi că o să facă Bonaventure? Dacă se răzbună pe mine, fiica lui îi va face viaţa imposibilă.

— Tipul acesta este un gangster, Baptiste.

Crocé nu-l asculta.

— Ce-ai zice despre o fuziune, Jean-Marie? Compania Air Laos a lui Rocco Bonaventure şi mica noastră Wattay Air? Bonaventure va îmbătrâni. Va avea nevoie de cineva să-i preia afacerile, un ginere inteligent, care să-i ţină fata aşa cum trebuie, nu?

— Nu merge, Baptiste.

Crocé îi rânji şi-l bătu pe umăr.

— Ba o să meargă. Şi acum, hai să mâncăm ce mai avem. Şi nu te îngrijora atât de mult. Ştiu ce fac.

Rocco Bonaventure îşi servea *café au lait,* croasanţii şi papaya cu ceai de tei. Un exemplar al ediţiei în limba franceză a *Le Presse* stătea deschis pe faţa de masă din pânză, în faţa lui. Era bandajat la mâna dreaptă.

Îşi ridică privirile când Noelle veni pe balcon. Ea se aşeză. Bonaventure îi cercetă faţa în lumina celor aflate noaptea trecută. Părea palidă şi agitată.

— Ce este, *chérie?* S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să discutăm.

Rocco ridică din sprâncene. Deci s-a hotărât să-i mărturisească.

— Se referă la un anumit… gentleman.

— Un gentleman? Deci nu te referi la monsieur Crocé?

— Ştiai?

Bonaventure o privi, zâmbind batjocoritor.

— Vientiane este un oraş mic, chérie.

— De ce n-ai spus nimic?

— N-am dat atenţie zvonurilor.

— Nu-i adevărat.

Încuviinţă din cap, liniştit.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce se întâmplă.

Ea se gândi la noaptea aceea, între ruinele templului, cu aproape şase săptămâni în urmă. O duruse, dar senzaţiile fizice fuseseră mai puţin ascuţite decât se aşteptase. Însă i se întipărise în minte fiecare mişcare, fiecare şoaptă. Şi Baptiste se purtase atât de blând. Într-un fel, actul sexual crease o legătură între ei, o legătura ce ştia că n-o să se frângă niciodată.

— Cred că îl iubesc, papa.

— Îl iubeşti?

Bonaventure se amuză.

— Iubire? De când spui că îl cunoşti pe acest om?

— Ce contează?

— Depinde ce intenţionezi să faci în această… iubire?

— Vreau să mă căsătoresc cu el.

— Atunci, s-ar putea să conteze. Mai ales dacă vrei ca mariajul vostru să dureze mai mult de o săptămână.

Părea mult mai liniştit decât se aşteptase. La urma urmei, prin confesiunea ei, recunoscuse că îl sfidase. Noelle crezuse că o să-l apuce furia. Îl mai văzuse şi altădată nervos — turbat de mânie, distrugând tot din casă. Sigur, n-o lovise niciodată, nu se temea de el din acest motiv.

— Papa, vorbesc serios.

Bonaventure trânti şerveţelul pe masă.

— Nu pot să spun că mă bucur — zise el. Dar, *chérie*, te cunosc foarte bine şi ştiu cât de încăpăţânata eşti. Cred că te laşi orbită de aparenţe. Cel puţin, asta e părerea mea. Dar dacă eşti hotărâtă să continui, cu sau fără acordul meu, atunci, presupun că ar trebui să discut cu acest… gentleman. Poţi să-l inviţi la masă, mâine seară. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă retrag în biroul meu, să mă odihnesc.

După ce plecă, Noelle rămase mult timp privind fix zaţul cafelei şi ascultând ploaia ce răpăia pe acoperişul de tablă. Nu se aşteptase să cedeze atât de uşor. Dacă cedase, într-adevăr.

Lângă Ban Me Thuot, Munţii Centrali, Vietnam.

În Laos nu existau semnale radio, iar hărţile datau din perioada colonială franceză şi prezentau deviaţii de aproape cincizeci de mile, aşa că un pilot trebuia să înveţe să-şi conducă avionul după propriul fler. Chiar şi catolicii purtau mici Buddhas, de jad la gât, ca amulete, în afară de Saint Christopher. Aveau nevoie de tot norocul pe care-l puteau atrage asupra lor.

Baptiste căuta să iasă din norii albi şi apoi se uită din nou la altimetru. Opt mii ASL. Nu îndrăznea să coboare mai mult. Cessna se avânta în muson. Jungla de dedesubt era invizibilă. Este ca şi când ai zbura printr-o sticlă cu lapte, se gândi el.

Zări o crăpătură între nori şi se avânta într-acolo. Munţii apărură la câteva sute de picioare mai jos, o masă verde,

învăluită în nori, de o frumuseţe sălbatică. Oamenii care locuiesc în aceste păduri folosesc încă arcuri şi săgeţi otrăvite, îşi reaminti el. Nu era loc bun să te rătăceşti.

Altă rafală de ploaie se lovi de parbriz.

Căută la orizont fuiorul de fum care-i arăta unde să aterizeze pe Ban Me Thuot. După cinci minute, fu aproape gata să renunţe şi să întoarcă spre casă, când zări fumul negru la cinci mile depărtare. Musonul de sud-est îl purtase mai departe decât anticipase, spre nord.

Coborî treptat, văzu în zare acoperişurile din stuf ale Ban Me Thuot-ului, iar sub el, pista, o fâşie de trei sute de yarzi lungime, tăiată din junglă. Un camion era parcat în capătul îndepărtat al pistei. Zări un bărbat în tricou alb, care-i făcea cu mâna.

Îl încercui o dată, cercetă pista şi se pregăti de aterizare.

Cessna coborî şi apoi Baptiste o simţi prinzându-se de pistă. Roţile se afundară în noroi şi el îşi încleştă pumnii pe comenzi, fiindcă anticipase că solul mâlos se va prinde de roţi şi va răsturna avionul. Dar avu noroc. Cessna încetini, oprindu-se la cincizeci de yarzi de camionul acoperit cu coviltir.

Bărbatul în tricou alb sări din cabina camionului şi înotă prin noroi să-l întâmpine. Baptiste opri motorul şi coborî. Făcu semn şoferului camionului, un tip pe care-l cunoştea doar sub numele de Hung.

Dar Hung nu-i răspunse la salut. Nici măcar nu-i zâmbi. Părea speriat.

Merde!

Baptiste intră în panică.

Se întoarse în grabă în cabina avionului şi căută revolverul ascuns sub scaunul pilotului. Când se întoarse, se trezi înconjurat de o duzină de soldaţi ARVIN, cu carabinele şi mitralierele îndreptate spre el, în timp ce alţii săreau din camion, să încercuiască avionul.

Putain[12]*!*

Scăpă revolverul în noroi şi ridică mâinile.

Tran Van Li făcu un pas înainte, cu mâinile în şold.

— Domnul Crocé? — zise el în franceză.

— De unde ştii?

— Aceşti gentlemeni ne-au spus să te aşteptăm.

[12] Târfă; situaţie împuţită (fr.) (n.t.)

Li îl arătă pe Hung şi cei doi însoţitori ai săi. Erau uzi până la piele şi posomorâţi.

— Dar, cum ai aflat când o să aterizez?

— Am pus urechea la pământ.

Se urcă în cabină şi se uită în jur.

— Ce fel de transport aveţi?

— Jucării pentru orfani şi provizii medicale pentru săraci.

Li zâmbi. Îi plăceau oamenii cu simţul umorului.

— Îmi imaginez că ai şi ceva marfă de contrabandă. Greşesc cu ceva, monsieur?

Dintr-o dată realiză: Bonaventure!

Mă rog, asta era. Păstra o anumită cantitate de aur sub scaun pentru situaţiile de acest gen.

— Cât vrei? — întrebă el.

Dar Tran Van Li clătină din cap.

— Traficul de opiu şi darea de mită unui militar sunt considerate delicte foarte grave în Republica Vietnam, domnule Crocé. Sunteţi arestat.

8

Vientiane.

Noelle îl găsi pe Jean-Marie la Bungalow. Stătea pe verandă, lângă sufragerie, privind ploaia care se scurgea de pe acoperişurile bucătăriei şi ale camerelor servitorilor. Grădina verde părea pleoştită şi jalnică.

O auzi, dar nu întoarse capul.

— Noelle Bonaventure — zise el, în loc de salut şi se uită la sticla de cognac din braţele lui.

— Este adevărat? — îl întrebă ea.

Jean-Marie încuviinţă din cap.

— Cum?

— A fost arestat ieri după-amiază de poliţia vietnameză. Este tot ce ştiu. Au sechestrat avionul.

Îi aruncă o privire acuzatoare.

— Avionul acela era tot ce aveam. Totul.

Un ventilator se învârtea zgomotos în tavan, hârjâind din

paleta ruptă. Câteva muşte se roteau în jurul lui.

— Ce-o să se întâmple?

— O să intre la închisoare. Pentru doi sau cinci ani. *Les jaunes*[13] pot fi nişte ticăloşi dacă îşi propun să fie.

Noelle nu-şi imagina cum ar putea să-şi petreacă două ore fără să-l vadă, dar doi ani? Cinci ar fi de neconceput.

— Trebuie să existe o cale de scăpare. O să discut cu tatăl meu.

Jean-Marie râse zgomotos şi goli sticla de cognac. Apoi, o aruncă pe grămada de sticle goale de whisky, îngrămădite lângă bucătărie. Dar se pocni de un vas spart de WC, rezemat de trunchiul ros al unui bananier.

— Ce te-a apucat? — îl întrebă Noelle.

— Chiar nu vrei să pricepi, nu-i aşa? Crezi că a fost un accident? O coincidenţă?

— Baptiste spunea întotdeauna că sunt riscuri.

— Riscuri? Dacă ar fi asemenea riscuri, cum îţi explici că tatăl tău n-a pierdut niciodată un avion? Nu te-ai gândit la asta?

Nu-i răspunse.

— Nu ţi-ai dat seama?

— Să-mi dau seama?

— Tatăl tău! Rocco a aranjat asta. L-am prevenit pe Baptiste, dar n-a vrut să mă asculte. Se credea prea deştept. I-am spus că o să-i aduci ghinion.

Simţi că-i slăbesc picioarele. Îşi aminti ce uşor cedase tatăl ei cu o zi înainte de arestarea lui Baptiste. Oare putea fi chiar atât de machiavelic?

— Nu — murmură ea.

Jean-Marie îşi îngropă faţa în mâini.

— Tot ce aveam era în avionul acela. L-am prevenit să se ţină departe de tine!

— Te înşeli! — zise ea.

Apoi se întoarse şi plecă. Nu! Tatăl ei era capabil de multe lucruri. Un aventurier, poate un pirat. Făcea trafic cu aur, piastere şi opiu şi uneori îşi folosea influenţa ca să intervină pentru afacerile sale necurate, pe lângă guvernul laoţian şi vietnamez. Dar nu s-ar preta, la aşa ceva. O să i-o dovedească, o s-o ajute să-l scoată pe Baptiste Crocé din închisoare.

[13] Galbenii (fr.) (n.t.)

Îl găsi sus, în biroul său. Stătea la masa lăcuită şi fuma, îmbrăcat în haina de catifea roşie, roasă la coate. Era după amiaza târziu. Lămpile de cristal de pe pereţi aruncau o lumină gălbuie pe podeaua de tek şi în jur. Volumele aurii, legate în piele ale *Voyages dans l'Indochine*[14] sclipeau pe rafturi.

Pare un adevărat *gentilhomme* francez, se gândi ea, puţin cam boem cu părul lui lung, argintiu şi barba grizonată, dar civilizat, un om sensibil. Nu este în nici un caz genul de bărbat care să arunce pe cineva în iadul negru al unei temniţe vietnameze, numai pentru că nu-i plac ochii lui.

Şi totuşi îl cunoştea oare pe tatăl ei? Nu-l mai sfidase niciodată; cel puţin nu în ceva important pentru el. Ştia că făcea întotdeauna ce voia.

Îşi ridică privirile când intră Noelle şi îşi puse stiloul deoparte. O privi îngrijorat. Avea ochii umflaţi de plâns şi ea îşi dădea seama că arăta groaznic. Sări în picioare şi veni la birou.

— Ce s-a întâmplat, *chérie?* Ai plâns. Ce-i cu tine?

Îl lăsă s-o aşeze pe un scaun.

— Baptiste a fost arestat.

— Baptiste?

— Baptiste Crocé. Ştii foarte bine despre cine vorbesc.

Vocea lui deveni glacială:

— Scuză-mă, dar noi doi, nu suntem în nişte relaţii prea cordiale. Nu ne spunem pe nume unul altuia.

— Ce altceva crezi că m-ar fi tulburat în asemenea hal?

Bonaventure preferă să nu-i răspundă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost arestat pe un aeroport, undeva în Munţii Centrali, de partea cealaltă a frontierei. Vietnamezii îl aşteptau gata să pună mâna pe el.

— Presupun că transporta marfă clandestin.

— Tu transporţi cumva altceva?

El ridică din umeri.

— Uneori.

Îşi sprijini greutatea de marginea biroului. Apoi se aplecă şi-i ridică bărbia cu arătătorul mâinii drepte.

— Deci, ăsta este motivul lacrimilor tale?

[14] Călătorii în Indochina (fr.) (n.t.)

— Doar ţi-am spus că-l iubesc.

El bombăni, abţinându-se de la comentarii. Noelle îşi feri privirile.

Bonaventure se ridică şi se duse la fereastră. Nu mai ploua. Soarele se ridicase pe câmpia străbătută de râul Mekong, ca o panglică de platină lichidă. Era timpul să-şi ia aperitivul.

— O să-l închidă, bineînţeles. Aşa se obişnuieşte. Ghinion.

Noelle inspiră adânc.

— Ai vreun amestec în toate astea?

Rămase nemişcat mult timp, dar ea sesiză că se încordase. În cele din urmă păru că se relaxează.

— Aşa crezi?

— Ai sau nu?

— Nu.

Se întoarse.

— Sunt revoltat că poţi să mă acuzi de aşa ceva. Dar dacă doreşti un răspuns, acesta este nu.

— Nu mă minţi, papa.

— Iar eu nu-ţi permit să mă iei la rost! Ţi-am răspuns! Nu aş fi capabil să-mi mint fiica.

Noelle ar fi vrut să-l creadă. Poate că Jean-Marie se înşela. Dar îl iubea pe Baptiste şi n-o să-l lase să putrezească într-o închisoare saigoneză.

— Atunci, ajută-mă să-l scot de acolo.

— Să-l scoţi?

Îl privi atentă, dar tatăl ei îşi luase o figură impasibilă.

— Nu va fi uşor — răspunse el, în cele din urmă.

— Papa, tu cunoşti toţi oamenii importanţi din Laos şi Vietnam. Trebuie să-l ajuţi.

Îşi puse mâinile lui mari pe umerii ei.

— Este chiar atât de important pentru tine? — murmură el.

Ea îşi puse mâinile peste ale lui.

— Te rog, papa. Fă asta pentru mine.

O linişte lungă, un oftat de regret şi, în cele din urmă, acceptase.

— Nu-mi place omul acesta, Noelle. Ţi-am mai spus şi altădată. Cred că ai făcut o alegere proastă. O să-ţi frângă inima.

Cum ea nu-i răspunse, adăugă:

— Dar n-ai decât să faci ce vrei. Este viaţa ta. Săptămâna

viitoare mă duc la Saigon. O să văd ce pot face.

— Îţi mulţumesc, papa — murmură Noelle.

Îl sărută tandru pe obraz.

— Vezi, s-a aranjat. Şi acum vino să serveşti aperitivul cu tatăl tău.

— N-am dispoziţia necesară. Vreau să fiu singură.

— Cobori la cină?

— Nu cred.

Ieşi, închizând uşa încet în urma ei.

Bonaventure se uită după ea. Baptiste Crocé trebuie să fii un adevărat diavol de ai reuşit să-mi seduci fiica. Dar nu ţi-a folosit la nimic, nu-i aşa? Mă întreb, cum o să arăţi după câţiva ani într-o închisoare vietnameză?

Saigon.

Peste o săptămână Rocco Bonaventure îşi savura din nou week-end-ul pe terasa Hotelului Continental cu locotenent colonelul Tran Van Li din Serviciul de Securitate Militară.

Un baldachin din bambus îi proteja de musonul torenţial. Ploaia inundase Tu Do-ul iar anvelopele taxiurilor Renault şi Peugeot înotau prin apă.

— Ce s-a întâmplat cu pilotul de care ţi-am spus, Li? — îl întrebă Bonaventure. Cum îl cheamă… Crocé?

— Încă nu a apărut în faţa tribunalului. Dar traficul de opiu este un delict foarte grav în Vietnam.

— Cât o să-i dea?

Li ridică paharul la buze şi se gândi.

— Doi ani. Poate cinci.

— Încearcă să fie cinci, zise Bonaventure şi apoi discutară despre alte probleme.

9

Hong Kong, octombrie 1960

Farurile albastre-alburii ale Liniilor Aeriene Pan Am sclipiră în soarele după-amiezii târzii, când Boeingul 707 plonja spre Kai

Tak. Uruitul motoarelor Rolls-Royce zgudui cocioabele şi magazinele sufocante din Mangkong, aflate la numai două sute de picioare mai jos, unde imigranţii chinezi stăteau aplecaţi peste bancurile lor, asamblând tranzistoare ieftine şi flori artificiale. Adăpostiţi în pielea de metal a acestui avion modern, călătorii nu simţeau mirosul sudorii lor şi nici nu-şi bănuiau sărăcia.

Doar unul din pasagerii compartimentului de clasa 1 al avionului înţelegea câte ceva. Sammy Chen se născuse în Dao Yung, în provincia chineză Swatow. Tatăl lui fusese negustor stradal, iar mama servitoare. Era singurul dintre bărbaţii şi femeile acestui zbor de după-amiază care simţise umilinţa zdrobitoare a sărăciei. Plecase din Dao Yung de mai bine de patruzeci de ani, dar uneori simţea mirosul şanţurilor deschise de canalizare şi gustul orezului cu rădăcini şi al celor câteva bucăţi de varză.

Drogurile îl salvaseră de această viaţă. Fratele lui vitreg făcea comisioane pentru Fei Lung şi când avea paisprezece ani îl încurajase pe Sammy să i se alăture. Au fost angajaţi amândoi ca paznici la un depozit de opiu.

Când familia lui Sammy emigrase în Vietnam în 1938, Sammy se prezentase rapid dinaintea traficantului local care-l reprezenta pe Fei Lung şi se ridicase, datorită inteligenţei lui, până la cele mai înalte ranguri din ierarhia gangsterilor. De cinci ani, conducea sectorul din Cholon al lui Fei Lung, iar averea sa personală se ridica acum la aproape jumătate de milion de dolari.

Sigur, tovarăşii lui de călătorie nu l-ar putea lua drept un om bogat; costumul negru, vestic, era lucios de cât îl purtase, iar cămaşa albă, deschisă la gât nu era de prea bună calitate. Se găsea la oricare colţ de stradă, în oricare oraş asiatic, la numai câţiva cenţi.

Sammy Chen considera că nu este înţelept să-şi afişeze bogăţia.

Se uită pe fereastră şi văzu minusculele piste de aterizare ale Kai Tak-ului, ca două bucăţi de carne între dealurile Kowloon. Zări bărcile chinezeşti îngrămădite una într-alta şi se simţi satisfăcut. Acolo se afla secretul averii sale. Cărarea care pornea din munţii Laosului de nord se termina aici, printre labirintul de

insule din Hong Kong, unde pescarii chiu chao transportau opiul lui Sammy în Aberdeen şi Mangkok. De aici opiul era dus direct la cei care-l fumau din pipele lor întinşi pe divane sau era transformat în heroina de calitate inferioară la fabricile din Kowloon.

Era o simplă afacere de import-export, iar acest comerţ reprezenta de ani de zile o parte însemnată, dar nespectaculoasă din interesele familiei. Dar două evoluţii separate schimbaseră această situaţie. Mai întâi, fratele lui Sammy devenise Stăpânul Tămâii şi locţiitor al lui Fei Lung în Hong Kong. Şi apoi, preşedintele Diem renunţase la restricţiile impuse asupra opiului, ceea ce uşurase transportul făcându-l mai profitabil. Afacerea avea toate şansele să ia amploare.

Singura grijă a lui Sammy era instabilitatea crescândă din Laos, ţara care reprezenta sursa opiului său. Dacă ar prelua comuniştii puterea, afacerile sale ar putea fi periclitate. Dar, dacă americanii i-ar ţine la respect, măcar câţiva ani de aici înainte, Sammy Chen şi Fei Lung se vor îmbogăţi.

Nu aveau nevoie decât de puţin noroc.

Boeing-ul coborî alarmant deasupra oraşului şi apoi motoarele uruiră din nou, în timp ce pilotul se străduia să-l echilibreze. Şoseaua traversa capătul pistei, iar Sammy Chen văzu hamalii cu spinările îndoite sub poverile lor, ce-şi riscau viaţa să treacă pe sub barierele în dungi albe cu roşu ca să urmărească avionul în timp ce aluneca pe pistă.

Nu-şi permiteau să aştepte. Pentru ei conta fiecare minut. Trebuiau să-şi câştige existenţa. Altceva nu conta.

Era o filozofie pe care o înţelegea prea bine.

Dar, cu toate că Sammy Chen nu ştia, destinul lui se afla acum în mâinile câtorva rebeli Pathet Lao de pe dealurile din nordul Laosului, iar inamicul său se zbătea în apele reci ale golfului Mirs, la numai câteva mile, spre nord.

În punctul cel mai îngust al golfului, Republica China se afla la numai o mie patru sute de kilometri de Noile Teritorii ale Hong Kongului, la nord de Starling Inlet, iar Ho Kuan-ling. Se credea capabil să înoate pe distanţe chiar mai mari decât aceasta. Dar, când îşi planificase fuga, nu luase în calcul forţa curentului în ziua aceea. Libertatea nu era chiar atât de aproape cât îşi

imaginase.

Pornise înainte de apus; dar curentul îl purtase departe de ţărm şi, pe măsură ce se lăsa noaptea, se zbătea încă în apă, departe de ţinta sa. Fusese tras la sud de Insula Rohuson, în Portul Crooked, la aproape patru kilometri şi jumătate de unde pornise. Era un înotător puternic, dar frigul şi oboseala începuseră să-l copleşească. Nu se gândise niciodată că ar putea da greş, nu-i trecuse prin minte că era posibil să moară.

Acum, pentru prima oară, începu să-i fie cu adevărat frică.

De câteva ori trecuse destul de aproape de uscat. Dar, de fiecare dată când se crezuse la câteva sute de yarzi de plajă, curenţii îl trăseseră în larg, iar pământul verde dispărea în noaptea care se lăsa.

Dar acum, nu mai ştia încotro înota. Nu încerca decât să-şi ţină capul afară din apă. Muşchii piciorului şi ai braţului se încordaseră. Scruta noaptea, disperat, dar se vedeau puţine lumini şi erau atât de îndepărtate încât ar fi putut să fie foarte bine stelele de pe cer.

Dar n-o să se dea bătut.

Încercă din nou să plutească, păstrându-şi energia pentru un ultim efort. Începu să se roage lui Kuan Yi, zeiţa Milei şi a Mării. Salvează-mă, se rugă el. Salvează-mă şi o să ard o mie de beţe de tămâie în onoarea ta. O să-ţi construiesc un templu.

Salvează-mă…

Apoi, o auzi. Uruitul motoarelor străbătu prin noapte. Sunetul se amplifică, crescând şi descrescând ca ritmul cicadelor din pădure. De unde venea? Era atât de greu să-i identifice noaptea direcţia de unde venea. Înota, încercând să-şi tragă corpul peste valuri şi să scruteze bezna.

Nu-i văzu aripioara în apă, auzi doar un clipocit, când peştele cel mare făcu prima încercare. Simţi o clipă de panică. Ce era asta?

I se păruse cumva?

Distingea luminile de navigaţie roşii-verzui de pe o şalupă, la nici două sute de yarzi depărtare.

N-o să mor, se gândi el. În noaptea aceasta sunt norocos.

Simţi ceva trecând pe lângă el, foarte aproape.

Se zbătu disperat în apă şi poate că agitaţia lui îi dădu încredere peştelui să atace.

Nu simţi nici o durere, doar o izbitura în piciorul stâng şi fu tras în adâncuri.

Era unul mic, nu mai mare de un metru şi jumătate cu cap de ciocan. Altul, mai mare, i-ar fi smuls tot piciorul. Însă se mulţumi doar să-l înşface, ca un câine un os.

Nu-şi dădea seama ce se întâmplase cu el. Înecându-se, se agăţă disperat de obiectul care i se prinsese de picior, încercând să se desprindă. Peştele smulse o bucată de carne din coapsă şi se îndepărtă cu prada lui. Omul ţâşni la suprafaţă, ca un dop.

Urletul său de spaimă şi oroare atrase atenţia santinelei de pe şalupa *Police 48.*

În seara aceea sergentul Davin Tarrant era unul din cei trei ofiţeri albi la bordul şalupei de poliţie 48. Misiunea lui era să intercepteze bărcile şi ambarcaţiunile şi să le controleze dacă nu transportau mărfuri de contrabandă. Existau puţine şanse să dea peste un înotător singuratic în noapte, dar şalupa trecu la mai puţin de douăzeci de yarzi de Ho şi ţipetele lui fură interceptate clar de Tarrant pe punte. Ordonă imediat lansarea la apă a bărcii de patrulare şi peste câteva minute, reflectorul îl găsi în apă.

Cei trei marinari chinezi îl traseră la bord cu o cange. Ho Kuan-ling tremura din cauza hipotermiei şi şocului şi avea o gaură în coapsa stângă. Sângele amestecat cu apă se scurgea pe punte. Sanitarul vasului îl acoperi cu o pătură şi-i bandajă piciorul, ca să-i oprească sângerarea.

— Alt amărât care a încercat să scape de utopia lui Mao — murmură Tarrant.

Comandantul lui Tarrant apăru de sub punte.

— O să supravieţuiască? — întrebă el.

— Se pare că l-au atacat rechinii. Mă îndoiesc.

Police 48 întoarse şi se îndreptă spre baza Diviziei de Nord de la Tai Po Kan. Tarrant chemă prin radio un helicopter care să-l ducă pe Ho la Kowloon. Poate, dacă se mişcau repede, avea vreo şansă.

10

Vientiane, decembrie 1960

Tatăl lui Noelle fu cel care îi oferi fără să vrea mijlocul de a-l elibera pe Crocé.

Era ziua când împlinea douăzeci şi cinci de ani şi sărbătoreau în acelaşi timp Crăciunul. Se născuse pe 25 decembrie, în 1939 — de aceea o botezase Noelle — şi, în fiecare an, Bonaventure invita *le tout Vientiane*[15] la el acasă. Această ocazie devenise una din cele mai mari reuniuni sociale ale oraşului. În timp ce Noelle se uita pe pajişte, recunoscu câţiva politicieni de frunte: Regele Savang Vatthana, cu trupul lui uriaş drapat în uniformă de comandant şef al Armatei, care semăna mai mult cu un amiral dintr-o operă comică; generalul Quane Rattakone, magnific în uniforma sa albă, împodobită cu atâtea decoraţii, încât Noelle se temea că or să-l tragă în jos, prim-ministrul Phoui Sananikone; generalul Phoumi Nosovan şi un american într-un costum de bumbac în dungi albastre şi albe, care se ţinea după el ca un ogar. Se zvonise că Nosovan era omul CIA în Laos.

De când Pathet Lao câştigaseră alegerile din 1958, americanii, cu uniformele şi costumele lor Bonds Brothers se împânziseră în întregul oraş Vientiane. Banii şi influenţa lor se resimţeau peste tot. Introduseseră prima carte de telefon şi înlocuiseră frumoasele şi coloratele bancnote litografiate franceze cu micile lor hârtii funcţionale şi urâte.

Noelle îi dispreţuia.

Atitudinea tatălui ei faţă de americani o surprindea. În realitate, nici lui nu-i plăceau aroganţa şi naivitatea lor în afacerile asiatice, dar, în public, îi adula aprobându-i şi lăuda cruciadele lor anticomuniste.

Doar afaceri, îi spunea el ori de câte ori erau singuri.

Pe pajişte fusese ridicat un cort roşu de mătase, unde se aranjase mâncare pentru oaspeţi, în vase de argint lucrate de mână: pui în lapte, nucă de cocos cu chimen, scorţişoară şi mentă, peşte crud cu mirodenii, peşte marinat, în sos de lămâie şi ierburi; pentru oaspeţii laoţieni erau delicatese ca: picioare de porc, aripi de liliac, cotlete de bizon şi *lao,* un spirt alb, tare, distilat din orez.

Majoritatea oaspeţilor francezi se adăpostiseră de căldură în

[15] tot Vientiane (fr.) (n.t.)

pavilion; diplomaţii şi soţiile lor de la Ambasada franceză se amestecaseră cu membrii clasei medii corsicane din Bangkok şi Saigon care veniseră cu avionul special pentru această ocazie. Marcel Rivelini era adâncit în conversaţie cu o femeie pe care Noelle o recunoscuse drept o rudă de-a familiei Rattakone. Când o zări pe Noelle se scuză şi se apropie de ea. Îi sărută mâna, salutând-o.

— *Bon Noël, belle Noelle*[16]*!*

Auzise această glumă de atâtea ori, încât nu mai ţinea minte.

— Mulţumesc, Marcel.

— Tatăl tău a dat o petrecere costisitoare în cinstea ta.

Noelle zâmbi politicos. Bănuia că Rivelini îi spusese tatălui ei despre Baptiste Crocé.

— Sper că ţi-a plăcut cadoul meu! — zise el.

Noelle îşi aminti o tinichea de jad.

— Am plâns de bucurie — spuse ea şi se uită în jur, gândindu-se cum să scape de el.

— Poate că ne-am putea întâlni cât mai rămân în Vientiane. Dacă nu eşti prea ocupată..

Nu se lasă uşor, se gândi Noelle.

— Poate.

Se pregătea să plece.

— Ce mai face prietenul tău? Cel cu maşina? Mai este oaspetele vietnamezilor?

— Cred că ştii răspunsul, Marcel.

— Ce ghinion. Dar nici un om nu este mai presus de lege.

— A cui lege, Marcel?

Rivelini zâmbi, confirmându-i suspiciunile. Nu puteai să mergi împotriva curentului. Acesta fusese adevăratul delict al lui Baptiste.

— Ştii care-i problema cu tine, Marcel?

— Nu, spune-mi.

— Că exişti, pur şi simplu.

Rocco Bonaventure privea petrecerea de la fereastra biroului său. Cu o săptămână în urmă, această reuniune ar fi fost imposibilă. În august, un căpitan din trupele de paraşutişti, pe nume Kong Le, regizase o lovitură de stat, invocând corupţia

[16] Joc de cuvinte — La mulţi ani, frumoasă Noëlle (fr.) (n. red.)

drept motiv. Phoumi fugise la Savanakhet cu consilierii săi americani. Armata lupta încă împotriva Pathet Lo în nord şi nu fusese în stare să se ridice contra lui Kong Le până la sfârşitul lui noiembrie. Abia acum o săptămână, trupele guvernamentale se retrăseseră în sfârşit la Vientiane, după trei zile de lupte stradale.

Şi nu s-a terminat încă, îşi spuse Bonaventure. În timp ce ofiţerii lui Phoumi sărbătoresc marele lor triumf militar în bordeluri, Kong Le se retrage ordonat în nord, cu toate camioanele şi artileria capturate în urma loviturii şi împreună cu proviziile trimise de ruşi în ultimele patru luni. Americanii se aşteaptă s-o ia pe drumul 13, către străvechea capitală regală Luang Prahang. Dar dacă o ia pe Drumul 7 şi se îndreaptă spre nord, către Câmpia
Jars? Dacă pune mâna pe pista de la Phong Savan, transportul opiului va fi întrerupt exact când apăruse ocazia să-şi extindă afacerile prin Saigon!

Comuniştii ăştia! Dracu să-i ia pe toţi!

Apariţia Noellei îi alungă gândurile. Arăta superb, o îmbinare ameţitoare între est şi vest; purta o bluză albastră de mătase, o curea lată argintie, şi un *sin* negru, brodat pe margine cu auriu şi argintiu şi umplut cu roşu şi albastru. La gât avea un Buddha de fildeş, iar părul îi atârna pe spate într-o coadă lungă. Era mândră şi arogantă, ca toate femeile frumoase. Uneori, când o privea, o vedea pe mama ei. Şi ce ticăloasă putea fi dacă îşi punea mintea.

Dar înţelegea de ce Rivelini o dorea atât de mult, la fel ca oricare francez din Vientiane, burlac sau nu. Altă problemă pe care va trebui s-o rezolve.

— M-ai chemat, papa?

— Intră, zise el şi-i zâmbi cât mai indulgent. Te distrezi?

— Sigur — zise ea pe un ton care-i dădea de înţeles că nu putea suferi petrecerea.

Uneori era atât de greu de mulţumit.

Se schimbase într-un fel. De când îl întâlnise pe bărbatul acela, Crocé. Părea mereu cu mintea aiurea. Se arăta complet dezinteresată de distracţiile pe care i le organiza. Bun, îi înţelegea sentimentul faţă de Rivelini. Poate era prea bătrân pentru ea. Dar o prezentase câtorva tineri diplomaţi de la

ambasadă şi unor corsicani înstăriţi din Saigon. Şi, cu toate că nu fusese nepoliticoasă, îi tratase cu o indiferenţă care le biciuise personalitatea.

Doar nu se gândea tot la Crocé?

Oricum, el nu regreta nimic. Ce să regrete? Făcuse totul spre binele ei. Era tânără şi nestăpânită. Cineva trebuia să fie cu capul pe umeri.

— Vreau să-ţi dau ceva — zise el.

— Sper că nu un sfat — murmură ea.

— Oh, nu, Doamne Sfinte.

Zâmbi.

Deschise un sertar al biroului său lăcuit şi scoase o cutie lungă şi neagră. Apoi se ridică, o sărută pe obraz, şi i-o dădu.

— La mulţi ani, Noelle!

Luă cutia şi o deschise. Un colier se întindea pe catifeaua moale, purpurie. Era din aur de optsprezece carate, cu diamante. În mijloc, avea un uriaş rubin birmanez, roşu ca sângele de porumbel, tăiat în faţete. Era superb.

Îl scoase din cutie şi-l atârnă pe degete. Greu şi foarte scump.

— Ah, papa, ce frumos este.

— Mă bucur că-ţi place — murmură el.

I-l puse de gât şi apoi o întoarse să se uite în oglinda cu ramă aurita pe perete.

— Probabil că te-a costat o avere.

— Da, o mică avere. Dar îl meriţi. Vroiam să-ţi dăruiesc ceva deosebit.

— Nu ştiu ce să spun — murmură Noelle.

— Nu trebuie să spui nimic. Ştii că te iubesc, nu-i aşa? Uneori mă crezi un tiran bătrân, dar îţi vreau numai binele.

Îşi puse mâna pe obrazul lui.

— Şi eu te iubesc, doar ştii asta, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Sunase ca un reproş. În ciuda tuturor celor întâmplate? Încă îl mai învinuia pentru ce păţise Crocé?

— Ar fi mai bine să ne alăturăm oaspeţilor — zise el.

Dar îi stricase ziua. *În ciuda tuturor celor întâmplate.* Dracu' să-l ia pe Crocé. Poate ar trebui să-i spună lui Li să-l pună la zid şi să-l împuşte.

11

Jean-Marie Pepin credea că ştia de ce Noelle îi ceruse să se întâlnească la Settha Palace, de Revelion, dar spera totuşi că nu era vorba doar de Baptiste Crocé. În orice caz, se pregătise sufleteşte să fie dezamăgit.

Fiica lui Rocco Bonaventure era superbă. În cele cinci minute de când se aşezaseră să cineze, făcuse dragoste cu ea, în gând, de zeci de ori, deşi nu discutaseră despre nimic erotic — subiectele de conversaţie fuseseră politica şi vremea. Îşi reaminti de propriul sfat pe care i-l dăduse lui Crocé: Fata asta aduce belele.

Nu-i de mirare că Baptiste îi spusese să se ducă la dracu! Şi el ar fi făcut la fel în locul lui.

Jean-Marie încercă să se concentreze asupra meniului.

Settha Palace: Revelion 1960
&
Consommée rece cu Porto
&
Iepure prăjit cu prune
Sparanghel în oţet
Gâscă cu trufe
Salată de andive
&
Camembert
Liqueur cremă
Cafea

Sufrageria semăna cu o cantină de internat când supraveghetorii sunt plecaţi în vacanţă. La mese erau câţiva ziarişti străini adormiţi de beţie şi nişte diplomaţi cu soţiile lor plictisite şi copiii nefericiţi. Chelnerii se mişcau prin cameră cu o expresie visătoare, asemănătoare funcţionarilor de la poştă.

Unul din ei se apropie de masa lor. Luă comanda, zâmbind politicos.

— Îmi pare rău — zise el. Nu pot aduce.

— Ce nu poţi aduce ?— îl îngână Jean-Marie. Nu ai nimic?

Chelnerul clătină din cap, hotărât.

— Nici măcar supă?

— Atunci, cu ce ne poţi servi? îl întrebă Noelle.

— Pui — zise chelnerul.

— Atunci, asta o să mâncăm, îi spuse Noelle surâzând graţios.

Vin era din belşug. Jean-Marie ridică paharul.

— La mulţi ani— zise el.

Noelle ciocni paharul cu el.

— Cum îţi mai merge, Jean-Marie?

Ridică din umeri.

— Mă descurc.

Lucra pentru Christian Mittard, unul din rivalii tatălui ei. Nu era acelaşi lucru ca atunci când avea propriul său avion, dar scotea până la o mie cinci sute de dolari pe lună, poate chiar mai mult, când guvernul şi Pathet Lao se împuşcau reciproc. Nu ştia cât timp o să mai aibă şi această slujbă.

— Ştiu că mă învinuieşti încă pentru cele întâmplate.

Jean-Marie clătină din cap. Buzele ei erau ude de vin. Cine poate să păstreze supărarea când este vorba de tine — se întrebă el în gând.

— Baptiste cunoştea riscurile, la fel ca noi toţi.

— Dar din cauza mea, ai pierdut avionul.

— Asta-i viaţa.

Jean-Marie începu să se simtă stânjenit, ca de obicei, când se afla în compania unei femei pe care o dorea cu îndârjire şi bănuia că nu este de nasul lui.

— Dar, apropo de asta, tatăl tău ştie că te afli aici, cu mine, noaptea asta?

Ea clătină din cap.

— A trebuit să plece la Phong Savan. Spunea că este ceva urgent.

Jean-Marie pricepu despre ce era vorba. Armata lui Kong Le intrase în Câmpia Jars. Toate liniile aeriene corsicane încercau să-şi evacueze avioanele şi stocurile de opiu din Phong Savan cât mai era încă timp.

— De ce ai venit la mine? Din cauza lui Baptiste, nu-i aşa?

Fata încuviinţă din cap.

Bun, se gândi el. N-are rost să mă amăgesc.

— Ai vreo veste de la el?

— Îmi trimite scrisori — zise ea. Trăieşte într-un adevărat iad.

Fără femei, cognac şi ţigări… da, probabil că aşa este, se gândi Jean-Marie.

— Am un prieten în Saigon şi-i strecoară ţigări şi bani din când în când. O să fie bine. Ai de gând să-l aştepţi?

Noelle clătină din cap şi, pentru o clipă, Jean-Marie simţi un sâmbure de speranţă.

— Vreau să-l scot de acolo — zise ea.

Jean-Marie clătină din cap.

— Imposibil.

— Nu cred, Jean-Marie. Nu, dacă mă ajuţi.

Fii prudent, ai nevoie de ajutorul acestei femei ca Laos-ul de comunişti.

— Să te ajut? Cum?

— Mă duci cu avionul până la Saigon? Te plătesc, bineînţeles…

Jean-Marie se încruntă.

— De ce nu iei unul din avioanele tatălui tău? Ai uitat că are o companie aeriană.? N-o să te coste nimic.

— Nu vreau să afle.

Jean-Marie ezită. Mittard n-ar avea nimic împotriva unui pasager care plătea. Nu trebuia să-i ştie identitatea. Şi voia să-l ajute pe Baptiste.

Dar îşi reaminti că nu era uşor să-l înşeli pe Rocco Bonaventure.

— Trebuie să mă gândesc.

— Sigur, te las să reflectezi până soseşte puiul. Este de ajuns.

Jean-Marie se înroşi. Ticăloasa.

— Cum o să-l scoţi din puşcărie — şuieră el.

— Poate că este mai bine să nu ştii. Du-mă la Saigon, Jean-Marie. Pe urmă, o să mă recompensez pentru tot ce ai făcut.

Încuviinţă din cap. Puiul fu servit imediat după aceea, dar constată că îşi pierduse pofta de mâncare, iar vinul părea acru. Ce femeie formidabilă era Noelle. Poate că Crocé îşi găsise în sfârşit perechea.

Bău pentru Noelle fără entuziasmul său obişnuit şi se băgă în pat la ora unsprezece. Trebuia să plece cu avionul devreme, de dimineaţă.

12

Saigon.

Noelle nu mai fusese la Saigon de la înfrângerea francezilor în 1955. Îşi amintea că era un oraş de biciclete. Dar se schimbase radical în cinci ani, de când veniseră americanii. Acum era un oraş de Vespas şi Lambrette, de bărbaţi roşcovani, în uniforme, cu cămăşi viu colorate, hawaiene, de Chevrolett uriaşe, cu abţibilduri roşii, albe şi albastre, înfăţişând americani şi Vietnamezi care-şi dădeau mâna. Ceea ce nu se schimbase era sârma ghimpata din jurul Ambasadei SUA şi mitralierele sprijinite de saci de nisip lângă palatul Doc Lap şi tunurile de pe străzi.

Se întâlniră la Vieux Moulin[17]. Era un pod în apropiere de restaurant şi după apusul soarelui oamenii mâncau acolo, ştiind că, pe ţărmul îndepărtat şi întunecat mişunau trupele de guerilla Viet Minh. Ferestrele erau protejate de bare de fier, împotriva grenadelor şi nu aveau geam ca să nu se spargă în caz de atac. Masa la Vieux Moulin păstra toate caracteristicile senzuale ale bucătăriei burgundiene şi îţi oferea senzaţii tari.

Restaurantul era îmbibat cu aromele claponilor prăjiţi şi a untului topit. Colonelul Tran Van Li o aştepta deja la o masă cu vederea spre râul cafeniu. Comandă un pastis pentru ea şi whisky cu sifon pentru el. Apoi, alese meniul — Chapon Duc Charles.

Pe urmă, se instală pe scaun, gândindu-se cum ar fi mai bine să trateze cu ea.

Deci, aceasta era fata lui Rocco Bonaventure.

Li era impresionat. Era exact cum se aşteptase: corp perfect, îmbrăcată elegant, fină ca un porţelan... Nu era plinuţă — ca majoritatea femeilor vestice. Avea supleţea asiatică, asociată cu ochii ei rotunzi, minunaţi şi paloarea pielii, care o făceau deosebit de preţioasă.

Va fi o după-amiază foarte interesantă.

— Tatăl tău nu mi-a spus că vii la Saigon — zise Li. Aş fi pregătit o primire mai oficială.

— Tatăl meu nu ştie că mă aflu aici. Şi nici nu doresc să afle.

Li mistui informaţia. Scoase un pachet de Lucky Strike.

— Fumezi?

[17] Vechea Moară (fr.) (n.t.)

Noelle clătină din cap.

— Este o mare surpriză. Dar mă simt onorat că te-ai gândit să iei legătura cu mine. Sunt bun prieten cu tatăl tău, după cum ştii probabil,

— Bineînţeles.

Îl privea fix. Avea senzaţia neplăcută că şi el era studiat.

— Ce pot face pentru tine, domnişoară Bonaventure?

— Vreau să mă ajuţi, domnule Li.

— Ca prieten şi asociat al tatălui tău, voi face tot ce depinde de mine, bineînţeles.

— Nu are nici o legătură cu prietenia pentru tatăl meu.

Li se gândi. Se întreba ce dorea oare fata, dacă nu venise din partea tatălui ei. Se aplecă înainte şi-i privi impertinent trupul. Scoase un rotocol de fum şi zâmbi.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce doreşti.

— Am venit pentru un bărbat, pe nume Baptiste Crocé.

— N-am auzit de el.

— Este pilot. Anul trecut, înainte de muson, a fost arestat de oamenii tăi la Ban Me Thuot şi avionul lui a fost confiscat.

— A încălcat legile Republicii Vietnam?

— Avea o anumită cantitate de opiu la bord.

Li clătină din cap.

— Foarte grav. Un delict serios în ţara noastră, domnişoară Bonaventure. Foarte grav.

— A fost condamnat la cinci ani închisoare.

Li se abţinu de la comentarii,

— Vreau să ştiu ce trebuie să fac să-l scot din temniţă.

Colonelul trase din ţigară. Ridică o sprânceană.

— Şi spuneţi că această rugăminte nu vine din partea tatălui dumitale?

— Nu, doar din partea mea.

Li clătină din cap.

— Imposibil.

Noelle băgă mâna în poşetă şi scoase cutiuţa neagră, pe care i-o dăruise tatăl ei. O deschise. Li privi mirat rubinul care sclipea pe catifea ca un tăciune în foc. Luă colierul între degetele mâinii drepte şi îl cântări.

— Nimic nu este imposibil, colonele Li.

— Vorbeşti serios?

— Nu vreau să-ţi răpesc timpul. Ştiu că eşti un om ocupat.

Li îşi schimbă atitudinea. Îşi dădu seama că o subestimase. Avea cu ce să se târguiască.

— Este o situaţie foarte neobişnuită — zise el.

— Neobişnuită?

— Cred că tatăl tău nu-l place prea mult pe acest om.

— Deci, acum ţi-ai amintit de el?

— Poate.

Puse colierul în cutie şi o închise.

— Ce ţi-a spus tatăl meu să faci, colonele?

— Tatăl tău este cetăţeanul altei ţări. Prin urmare nu are nici o influenţă în afacerile interne ale Republicii Vietnam.

— Bineînţeles că are.

Sosiră băuturile. Li ridică paharul să toasteze, dar Noelle îl ignoră.

— Nu am dreptul să redau conversaţia purtată cu tatăl tău. Nici măcar faţă de tine.

— Bine, atunci o să-ţi pun o întrebare mult mai simplă. Ce doreşti drept răsplată, dacă îl eliberezi pe Baptiste Crocé?

Li luă din nou cutia şi o deschise. Nu îndrăznea să se gândească la valoarea colierului, dar era foarte preţios, mai mult ca sigur. Oare era suficient ca să rişte să strice prietenia cu Rocco Bonaventure?

— Dacă găseşti un mijloc să-l eliberezi pe Baptiste, aş fi fericită să-ţi ofer acest dar. Poate pentru soţia ta.

Li trânti capacul şi împinse cutia departe de el.

— Nu este de ajuns.

Noelle îşi muşcă buza.

— Atunci, cât vrei?

— Ar fi de ajuns doar ca amintire şi dovadă a aprecierii tale. Dar eu sunt deja un om bogat. Nu-mi trebuie bijuterii.

— Ce spui?

Li ridică din umeri şi-i studie din nou trupul.

— Sunt însă unele lucruri care m-ar interesa.

Pe Noelle o cuprinseră sudori reci, deşi era o căldură înăbuşitoare.

— Care anume?

Se aplecă spre ea şi-i simţi mirosul respiraţiei sale care duhnea a tutun, cognac şi nucă betel.

— Cât de mult doreşti să-l revezi pe acest bărbat, domnişoară Bonaventure?

Noelle avea senzaţia că-i aluneca un şarpe pe piele. Inspiră adânc. Şi-l imagină pe Baptiste, putrezind într-o închisoare tropicală.

— Spune-mi ce vrei — zise ea.

Printre jaluzelele de bambus se filtra o lumină difuză, argintie, reflectată pe mobila prăfuită. Se auzea uruitul ventilatorului de deasupra, clinchetul tablelor de mah-jong din camera alăturată, strigătele negustorilor ambulanţi de pe stradă. Mirosea puternic a tămâie, anason şi ghimbir.

Noelle îşi strânse braţele în jurul sânilor, ca şi când i-ar fi fost frig. Ajunsese până aici pentru un bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Dacă tatăl ei avea totuşi dreptate? Dacă Baptiste Crocé era un beţiv şi un fustangiu?

Dar dacă va trebui să-şi trăiască tot restul vieţii fără pasiune? Însă, această teamă era mai bună oricum decât plictiseala în care se complăcuse în Vientiane în ultimii cinci ani!

La dracu!

Da, ar fi în stare să se ducă şi în iad, dacă era nevoie. Dar ştia ce voia.

Tran Van Li luă scaunul cu spătar de lângă dulapul vechi şi se aşeză călare, sprijinindu-şi braţele de spătar. I-ar fi plăcut s-o ducă la un hotel mai bun decât Trung Mai. Dar ce să facă? Nu putea s-o ia acasă — dacă ar fi aflat vreodată soţia lui l-ar fi atacat cu foarfeca — iar dacă s-ar fi dus la Continental, ar fi riscat să fie recunoscut.

— Scoate-ţi hainele — zise el.

Se ţinea de scaun ca să se oprească din tremurat. Noelle îşi trase rochia peste cap. Trupul ei era scăldat în sudoare, sclipind ca bronzul. Îşi dezbrăcă furoul şi chiloţii şi rămase goală în faţa lui, cu excepţia câtorva lanţuri la mână şi la gât şi ceasul Cartier.

I se uscase atât de rău gura, încât nu mai putea înghiţi.

— Întinde-te pe pat, îi porunci el.

Care erau idealurile franceze? *Liberte, égalité, fraternité.* Libertate, egalitate, fraternitate. Ce putea fi mai egal decât un Vietnamez bine educat ca el, culcându-se cu o franţuzoaică

frumoasă. Asta înseamnă libertate. Şi frăţie.

Se ridică şi veni să se aşeze pe marginea patului.

— Pune-ţi mâinile deasupra capului — zise el.

Noelle ezită şi apoi se supuse. Li îşi lăsă mâna să alunece pe trupul ei, de la umeri până la coapse. Carnea era tare; îi simţea muşchii încordaţi şi transpiraţia umedă, caldă. Îi venea greu să respire.

Se va purta blând, bineînţeles. Probabil că îl credea un sălbatic. Dacă era poliţist nu însemna că nu avea sensibilitate şi iscusinţă. Fata nu avea de unde să ştie că tatăl lui fusese un foarte respectat om de afaceri din Dallas, iar mama lui fusese educată în Franţa. Cum se întorcea roata!

Se dezbrăcă şi se întinse lângă Noelle, pe pat. Unii din familia sa îl dispreţuiau, dar dacă ar putea să-l vadă acum, şi-ar da seama că serviciul public îţi oferea mult mai multe compensaţii decât îşi imaginau.

13

Mulţimea se adunase în jurul cadavrului carbonizat care zăcea în mijlocul străzii. Mirosul cărnii arse plutea în aer, o duhoare dulceagă şi greţoasă îi pişcă nările lui Baptiste Crocé. Un ziarist, făcea poze... Călugări în veşminte roşii stăteau de-o parte, cu figuri imposibile.

— Ce se întâmplă? — întrebă el.

— Un călugăr prăjit — zise Li.

Trecură mai departe cu maşina.

— De ce?

— Budiştii îi fac necazuri preşedintelui Diem. Protestează împotriva politicii guvernamentale, dându-şi foc.

Li chicoti.

— Foarte frumos din partea lor. Ne scutesc să-i ucidem cu mâna noastră.

— Îşi dau foc singuri? — murmură Baptiste.

Nu-şi imagina un om atât de curajos, încât să fie capabil de un asemenea gest.

— Grea meseria asta de călugăr. Arzi de tânăr — chicoti Li din nou.

Stăteau pe bancheta din spate a unui jeep MSS. Totul se întâmplase atât de repede. De dimineaţă, Baptiste se trezise ca de obicei în închisoare. Apoi, fără să-l prevină, cei doi gardieni îl târâseră în curte şi-l scoseseră pe poartă. Timp de câteva minute, crezuse îngrozit că o să-l împuşte. În schimb, îl aruncară în jeep, alături de colonelul vietnamez pe care-l recunoscuse ca fiind cel din ziua arestării sale la Ban Me Thuot.

Tran Van Li întoarse capul şi scuipă pe stradă. Apoi, trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu ce duhneşte mai rău. Tu, sau călugărul ăla.

— Te rog să mă scuzi, colonele. De obicei mă îmbăiez în lapte de măgăriţă, dar oamenii tăi mi-au întrerupt toaleta.

Li îi făcu semn cu bastonul.

— Ai răbdare, domnule Crocé.

— Aş vrea să ştiu unde mergem?

Li îl ignoră.

— Sper că ţi-ai învăţat lecţia, domnule Crocé.

— Am învăţat că data viitoare nu trebuie să mai fiu prins.

Pentru prima dată lui Baptiste îi trecu prin cap că s-ar putea să fie eliberat. Dar, de ce?

Părăsiră Saigonul şi se îndreptară spre Cholon. Străzile se îngustară şi atmosfera deveni mai animată. În aer plutea mirosul rânced al sacilor cu peşte uscat, iar pe străzi mişunau raţe şi se auzea clopoţelul siclo-urilor şi duduitul motocicletelor.

— Unde mă duci?

Li se prefăcu din nou că nu aude. Arătă spre Cadillac-ul mare din faţa lor.

— Acum vin atâţia americani, domnule Crocé. Dar preferam vremurile de demult, înainte să plece francezii. Îmi plac femeile lor. Ţie îţi plac femeile, domnule Crocé?

— La ce crezi că m-am gândit un aceste optsprezece luni?

— Bineînţeles. Cred că ţi-a venit foarte greu. Să te gândeşti tot timpul la femei.

O vietnameză trecu pe lângă ei, într-un frumos *so dai,* lung, mov, despicat până la coapsă, cu pantaloni diafani de mătase, până la gleznă.

— Da, sunt atât de frumoase. Frumuseţea este o chestiune de echilibru, nu-i aşa domnule Crocé? Ştiu că putem discuta despre

asta. Te pricepi la femei, la fel ca mine.

Baptiste îl privea, întrebându-se unde vroia să ajungă.

— Da, o chestiune de echilibru, continuă el. Nimic prea mare, nimic prea mic. Ochii, buzele, nasul, sânii. Se spune că sânii nu trebuie să fie prea mari, la fel ca vasul de orez. Dacă sunt mai mari, se iroseşte totul, iar dacă sunt prea mici, n-ai ce ţine în mână.

Bătu din baston şi apoi spuse.

— La Noelle totul este perfect echilibrat.

Noelle.

— *Petit salaud*[18] — murmură Baptiste.

Li îi rânji.

Noelle venise după el. Îi cumpărase libertatea. Şi acum înţelese schimbul.

Se opriră lângă un hotel chinezesc. Holul murdar era deschis la stradă. Un om în pijamale maro, de ţăran, ieşi şi scuipă în şanţ.

Li băgă mâna în buzunarul uniformei sale şi-i dădu paşaportul.

— La revedere, domnule Crocé.

— Pot pleca?

— Desigur.

După ce Baptiste coborî, Li se aplecă pe fereastră şi-i şopti:

— Te aşteaptă înăuntru. Camera 23. Dar dacă o găseşti udă, domnule Crocé nu înseamnă că arde de nerăbdare să te revadă, ci că tocmai m-am dat jos din patul ei.

Li făcu semn şoferului şi jeep-ul o luă din loc.

Uşa nu era încuiată.

Când intră, se văzu în oglinda spartă a unei comode vechi. Faţa lui era plină de ţepi negri şi avea o figură palidă şi disperată. Semăna cu un criminal, un ţigan.

Jaluzelele erau trase şi camera era cufundata în semiîntuneric. Nu prea era multă mobilă; doar un dulap şi un pat de lemn acoperit de o saltea groasă de bumbac.

Apoi, îi zări silueta la fereastră, privindu-l.

— Noelle.

Se îndreptă spre el şi îl îmbrăţişa blând.

— Baptiste.

[18] Ticălosule (fr.) (n.t.)

Îl privi şi văzu durerea din ochii ei.

— Eşti atât de slab.

— N-am păţit nimic.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Îi dădu la o parte părul din ochi.

— *Mon pauvre*[19]*.*

Se uită la hainele lui. Erau jegoase.

— Trebuie să mă spăl.

Noelle încuviinţă din cap şi-l conduse într-o cameră de baie răcoroasă, îmbrăcată în faianţă albă. Şopârle palide şuierau sus, pe pereţi. Într-un colţ era o cană pusă la înălţimea taliei cu o lingură cu coadă lungă pe margine.

Îi deschise cămaşa şi i-o scoase. Apoi, îi desfăcu cureaua crăpată de piele şi-i lăsă hainele să cadă pe podeaua de gresie udă, pătată. Luă apă rece cu lingura şi i-o turnă în cap. Crocé se întinse pe gresie şi gemu de plăcere.

Noelle frecă săpunul în palme şi-i întinse spuma pe tot corpul. Nu era îmbrăcată decât cu o cămaşă subţire. Avea mâinile calde, iar gresia de care se lipise cu spatele era rece.

— Ţi-a fost dor de mine? — murmură ea.

— Te rog — zise el.

Îi frecă coapsele, ritmic, de-a lungul penisului. Bărbatul gemu încordat.

O trase spre el. Îi sfâşie cămaşa de bumbac, o apucă de fund şi o ridică.

— Noelle…

— Continuă — murmură ea.

Simţea că se sufocă de dorinţă. O lipi de perete şi o străpunse. Ajunse la orgasm în câteva secunde.

Trecuse atâta timp de când nu făcuse dragoste, încât nu simţise decât o eliberare bruscă şi cutremurătoare. Apoi o văzu tremurând. Plângea.

— Linişteşte-te! —murmură el.

— Baptiste, aş face orice pentru tine.

Ai dovedit-o deja, se gândi el. Pentru prima dată in viaţa lui, Baptiste Crocé se întrebă dacă era posibil să iubească pe cineva mai mult decât pe sine însuşi.

[19] Bietul de tine (fr.) (n.t)

Stăteau în pat, cu picioarele încolăcite. Ea îşi sprijinise capul de pieptul lui şi îşi prinsese degetele în părul lui, ascultând bătăile inimii sale. Ar trebui să mă simt ruşinată sau mândră? — se întrebă ea. Fugise din casa tatălui ei, îşi scosese iubitul din închisoare, avusese doi bărbaţi într-o singură zi. Se simţea tare agitată. Ce era, o târfă sau o sfântă?

— Te-au bătut? — murmură ea.

Luă pachetul de Gitanes de lângă pat şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu puteam să fumez o ţigară când doream, m-au torturat destul.

— Ai slăbit.

— Nu ne dădeau să mâncăm decât orez şi din când în când puţină carne. Dar, culmea coincidenţei, numai după ce murea câte un deţinut.

Crezu că vorbea serios, dar când îl privi, observă că rânjea. Îl plesni.

— Nu mai glumi cu aşa ceva.

— De ce? Totul ţi se pare nostim după ce scapi.

Se întrebă dacă el ştia de aranjamentul ei cu colonelul Li. Se terminase, dar nu i se părea deloc nostim.

— Nu vrei să ştii cum am reuşit să te scot?

— Li mi-a spus că l-ai mituit.

Noelle încercă să-i citească expresia feţei.

— Da, l-am mituit, zise ea.

— Se pare că ţi-a fost dor de mine.

— Te-am visat în fiecare noapte, timp de şaptesprezece luni.

— Eu nu m-am gândit niciodată la tine — zise el.

Îl lovi şi-l auzi râzând. Ridică mâna să-l lovească din nou, dar o prinse de încheietura mâinii. Se rostogoli peste ea. Se zbătu câteva clipe, iar apoi începu să se mişte sinuos, iar râsul se transformă în gemete.

Trecuse atâta timp şi aveau atâta de recuperat. În momentul acela, Noelle nu se gândea că avea toată viaţa înainte să se sature de el.

14

Târziu, seara, ora aperitivului. Lămpile cu petrol sclipeau pe gheretele negustorilor stradali. La Tu Do, estul şi vestul se

întâlneau fără să se atingă; un vânzător de tăiţei suflă peste focul de cărbune înconjurat de clienţii săi vietnamezi, în timp ce, în spatele lui, întinşi pe scaune de lemn, în faţa cafenelelor, corsicanii mâncau pastis şi jucau zaruri, iar inginerii americani râdeau şi beau cognac cu apă minerală.

Clopotele din bazilică îi chemau pe credincioşi la masă.

Noelle şi Crocé găsiră o masă la Café Verlain şi comandară Pernod. Bărbatul îşi aprinse o Gitanes.

— Fumezi prea mult, Baptiste.

— N-am ce face. Nu pot să mă las de ţigări, la fel cum nu pot să mă las de tine.

Zâmbi şi o sărută pe gât.

Doi americani în cămăşi ţipătoare se uitară invidioşi.

— Nu trebuie să mai faci dragoste cu mine, Baptiste — murmură ea. Nu pot să-ţi ţin pasul.

El se rezemă de spătar şi văzu americanii care-l urmăreau. Le făcu cu ochiul şi ei se întoarseră încruntaţi.

Este atât de frumos, se gândi Noelle. Superb. Are un zâmbet cuceritor, ochi de ţigan, faţă de diavol. Parcă auzea glasul tatălui ei. *Sper că ştii ce faci, Noelle.*

Nu-i venea să creadă că erau împreună de numai opt ore. I se părea că stau aşa de-o viaţă. Făcuseră dragoste toată după-amiaza apoi, în timp ce el dormea, plecase să-i cumpere haine noi de la un negustor indian dintr-un colţ de stradă — un costum alb de pânză, o cămaşă bleumarin de mătase şi o curea lată de piele.

Cu câteva ore în urmă, era slab ca o umbră, dar aroganţa şi trufia diavolească îi reveniseră deja.

Un chelner în haină albă le aduse Pernod-ul. Crocé îi dădu un bacşiş generos. De ce nu? se gândi Noelle. Doar nu erau banii lui. Ci ai tatălui meu.

— Ce ai de gând să faci, Baptiste?

— Vreau ca această zi să dureze veşnic. Vreau ca vraja să nu se mai sfârşească niciodată.

— Dar, o să se sfârşească. Mâine.

El îşi strânse umerii.

— Nu trebuie să rămâi cu mine. Nu am plătit pentru libertatea ta că să-ţi dau senzaţia că eşti prins în cursă.

— Nu vorbi prostii. Vreau să-mi petrec restul vieţii făcând

dragoste cu tine.

Rânji din nou şi îi pipăi umărul gol. Fata se cutremură. I se făcuse pielea de găină pe braţe.

— Încetează.

— Niciodată.

— Vorbesc serios, Baptiste. Nu prea mai am bani. Nu putem rămâne aici la nesfârşit. Trebuie să ştiu ce ai de gând să faci.

Părea posomorât. Îi amintise de realitate.

— Vreau să am din nou linia mea aeriană.

— Linie aeriană? O Cessna şi câteva elice?

Se încruntă.

— Este şi ăsta un mod de a-ţi câştiga existenţa.

— Nu poţi fi pilot la nesfârşit.

— De ce nu?

— Vrei să-ţi petreci viaţa urmărind nori?

Era pentru prima oară când îl vedea stânjenit.

— O să fac ce am chef, bombăni el.

— Nu, Baptiste. Tu ţi-ai petrecut ultimele optsprezece luni în închisoare. Şi, în timp ce erai acolo, papa a făcut ce a avut chef.

Se concentra asupra Pernod-ului şi ţigării sale.

— Deci, ce sugerezi?

— Nu ştiu. Dar nu putem fugi la nesfârşit.

Luna se ridica peste copacii de tamarind, plutind peste norii albi.

— Are nevoie de un bărbat ca tine, Baptiste, dar nu-şi dă seama încă. Când o să te susţină papa, de-abia atunci vei putea face ce ai chef.

— N-o să mă susţină niciodată. În clipa aceasta îl urăsc atât de mult, încât m-a apucat durerea de dinţi.

— Dar dacă fugim, o să ne găsească.

Baptiste îşi stinse ţigara nervos.

— Nu vreau să discutăm despre asta — zise el. La noapte vom sărbători. La noapte vom fi doar noi doi. Mâine, o să ne gândim.

Îl luă de mână.

— Bine. Dar te rog, nu-l subestima pe tatăl meu. Acest mâine este mult mai aproape decât credem.

Era o cameră slab luminată şi mică. Nu avea decât o singură fereastră, cu o draperie murdară. Singura sclipire venea de la

strălucirea fantomatică a lămpilor de opiu.

Aerul era îmbâcsit cu fum de opiu.

Erau câteva paturi, ca într-un dormitor de internat. Doi chinezi, de vârstă medie stăteau pe vine, pe scândurile de lemn. Discutau despre afaceri, sorbeau din ceai şi îşi puseseră pipele alături. În alt colţ, un chinez slab, gol până la talie, zăcea cu capul pe pat. Ochii lui înfundaţi în cap sticleau sub efectul drogului. O chinezoaică goală se întinsese lângă el, încolăcindu-l cu braţele, dar el o ignoră şi luând un mic cocoloş de opiu îl ţinu deasupra flăcării unei spirtiere. Când acesta se aprinse, îl băgă în pipa lui şi-l ţinu deasupra lămpii. Şi în timp ce opiul se prăjea, îi inhală aroma dulceagă.

Fusese ideea lui Baptiste să vină aici. Noelle nu mai fusese niciodată într-o vizuină de opiomani şi era curioasă. Ca de obicei, Baptiste era cel care o introdusese într-o lume fantastică.

— Haide — zise el.

Noelle se trase înapoi.

— Nu ştiu dacă...

— Va trebui să încerci, chiar dacă o s-o faci o singură dată în viaţă. Când fumezi opiu, te crezi la porţile cerului. Chiu Chao au o zicală: „Dacă Dumnezeu a făcut ceva mai bun decât opiul, l-a păstrat pentru el.”

Îl lăsă să o ducă spre unul din paturi.

Proprietarul chinez le pregăti pipele. Aduse un pacheţel care conţinea opiul, asemănător melasei, răzui o mică porţiune şi o fixă în vârful unui ac pe care-l ţinu deasupra spirtierei. Noelle şi Baptiste se întinseră amândoi pe paturi alăturate. El îi zâmbi încurajator.

Noelle cercetă pipa cu opiu; era o undiţă de bambus, lungă de un metru şi jumătate, cu un mic vas în capăt. Vasul era rotund ca o minge şi avea un mic orificiu în vârf. Opiu! După tot ce făcuse, după ce îşi înfruntase tatăl, îşi vânduse trupul, se dăruise lui Baptiste, opiul era ultimul tabu pe care-l desfiinţa. Acesta era păcatul asiatic. Acum, se afla gata să cadă în greşeală.

Cei doi oameni de afaceri îşi savurau pipele după ce îşi încheiaseră tranzacţiile; celălalt chinez se adâncise în vise fantastice. Fata îi cotrobăia prin buzunare.

Era linişte, cu excepţia bolborositului pipelor cu opiu.

Grăuntele sfârâia în vârful acului. Proprietarul chinez îl

introduse cu dibăcie în pipă.

— Trage adânc în plămâni — murmură Baptiste. Ţine-ţi respiraţia cât de mult poţi.

Prima dată când încercă, se înecă. Baptiste zâmbi.

— Nu inspira atât de tare, până când nu te obişnuieşti.

Noelle încercă din nou. Mărgeaua neagră de opiu bolborosi încet. Fumul albăstrui cenuşiu se înălţă spre tavan.

Noelle nu-şi amintea cum se întorseseră la hotel. După ce trăsese de şase ori din pipă, grăuntele dispăruse. Fusese dezamăgită pentru că opiul nu avusese nici un efect asupra ei. Fumase trei sau patru pipe, dar nu simţise altceva decât o linişte sufletească, o seninătate care-i alungase spaimele. Întreaga lume devenise frumoasă şi grijile se evaporaseră. Ar fi vrut ca tatăl ei să fie lângă ea, ca să-i spună cât de mult îl iubeşte. Atunci ştiu că totul o să fie bine. Ba chiar îi privise cu simpatie pe cei doi chinezi în chiloţi. Erau prietenii şi tovarăşii ei în minunata călătorie nocturnă.

Când se întorseseră la hotel, îl lăsase pe Baptiste s-o dezbrace. Când se întinsese peste ea, îi simţise pielea ca pe o catifea umedă. Fiecare senzaţie fusese exagerată, fiecare plăcere, oricât de mică, de nesuportat. Se învârteau într-un spaţiu ameţitor, într-un vârtej de lumină şi senzaţii. Inima îi bătea să-i sară din piept, sudoarea îi acoperise tot trupul, ca un ulei cald, i se întăriseră sfârcurile, părul de pe braţe i se ridicase ca nişte ţepi şi i se înmuiase pielea. Se scufundase în gelatina roşie a unei lumi de fantezii erotice şi, când ejaculase în ea, îi simţise sămânţa ca un val fierbinte de lavă topită, iar când orgasmul se potolise, se prăbuşise peste marginea lumii, într-un vârtej negru, fără vise.

15

Când se trezi, Noelle îşi simţi capul extraordinar de uşor. Era surprinsă să constate că nu era mahmură. Sunetele se filtrau printre obloanele trase, se auzeau strigătele negustorilor stradali, claxoanele maşinilor, clinchetul clopoţeilor de la biciclete, uruitul generatoarelor electrice, toate erau deosebit de

clare. Baptiste dormea. Îl sărută pe umăr şi se strecură goală din pat.

Camera era sufocantă şi fierbinte. Se duse în baie şi îşi turnă apă rece în cap cu polonicul. Simţea umezeala lipicioasă dintre picioare, iar amintirile nopţii trecute o împungeau dulci şi vinovate în acelaşi timp.

Îşi perie părul ud şi se îmbrăcă într-un taior subţire, albastru, pentru a coborî după micul dejun. O să cumpere nişte pui de la vânzătorul bătrân fără dinţi de afară sau poate nişte fructe proaspete, pepene, papaya şi banane dulci, cărnoase.

Strada era zgomotoasă; Chiu Chao strigau, se auzeau claxoanele unor camioane ce încercau să treacă de şirurile de siclo-uri şi un bărbier îşi vedea de treabă în mijlocul bulevardului. Oglinda spartă pe care acesta o atârnase de o creangă capta razele soarelui, rănindu-i ochii Noellei. Un Tonkinez bătrân cu pălărie lată o împinse făcându-şi loc cu coşurile sale atârnate de un băţ, pe umăr.

Noelle nu dădu atenţie Mercedesului negru parcat lângă trotuar, la câţiva metri depărtare. Deodată, doi europeni în costume închise apărură lângă ea şi o prinseră de coate atât de dur, încât scoase un strigăt, speriată. O traseră spre limuzină şi o băgară înăuntru.

Rocco Bonaventure citea ediţia în limba franceză a ziarului *l'Indochine.* Îşi ridică privirile şi îi zâmbi fiicei sale, la fel ca în fiecare dimineaţă, la micul dejun.

— Bună dimineaţa, Noelle. Te-am căutat peste tot.

Uşa subţire de lemn se deschise, sărind din balamale. Unul din bărbaţi îl apucă pe Baptiste şi îl aruncă gol pe podea. Baptiste se trezi din somnul său greu, de drogat, cu un corsican uriaş aplecat asupra sa. Avea pantofi scumpi, de piele. Unul din ei i se înfipse în stomac.

Se îndoi, gâfâind. Celălalt corsican îl apucă de păr, îi săltă capul de pe podea, şi-i trase un pumn în faţă.

După aceea, îşi aminti foarte puţin din ce urmase. Unul din oameni îi strânse braţele la spate şi-l propti de perete. Celalalt îl studie alegând încet locurile unde urma să-l lovească. Baptiste nu-şi amintea dacă ţipase. Spera că nu, dar nu mai ţinea minte, oricum.

I se păruse că n-or să mai termine, dar durase probabil doar câteva minute, altfel, acum ar fi fost mort. În cele din urmă, îl lăsaseră să cadă pe podea.

Nu ştia cât timp zăcuse inconştient. Câteva secunde, poate câteva ore. Se trezi într-o baltă de sânge negru.

Se ridică în genunchi şi vomită. Se uită în jur. Uşa atârna deschisă, în balamalele rupte. Nu se deranjase nimeni să vadă ce se întâmplase.

Se târî în baie şi se privi în oglinda spartă. Era de nerecunoscut, ochii erau umflaţi iar nasul — o masă roşiatică. Nu-i lipsea nici un dinte, deşi unii de-abia se mai ţineau.

Se forţă să facă pipi. Slavă Domnului că nu urina cu sânge.

Îşi dădu cu apă pe faţă. Coastele rupte îl împiedicau să respire. Se lăsă să alunece pe podea, de-a lungul peretelui. Îşi duse genunchii la gură şi încercă să-şi înăbuşe durerea.

Îl durea tot corpul şi îi venea din nou să vomite.

Ştia, bineînţeles, ce se întâmplase. Nu se aşteptase ca Bonaventure să-i găsească atât de repede, dar dacă acesta îşi imagina că-şi încheiase socotelile cu această bătaie, înseamnă că nu-l cunoaşte deloc.

16

Vientiane

Difuzoarele transmiteau muzică pentru *bonn,* festivalul religios ţinut de fiecare *wat,* cel puţin o dată pe an. Wat-urile nu erau simple temple ci şcoli, comunităţi şi centre culturale, iar festivalurile care ţineau zi şi noapte reprezentau un mijloc de a strânge fonduri. În Vientiane erau atâtea temple, încât lui Noelle i se părea că dădeau câte un festival în fiecare zi, în sezonul secetos. Dacă locuiai în apropiere, era imposibil să dormi, din cauza bubuitului asurzitor al ţimbalelor şi glasurilor tânguitoare ale flautelor.

Se mişca printre oameni agitată, cu nervii încordaţi. Servitoarea ei îi adusese mesajul. Îi povestise că o acostase un bărbat în piaţă şi o rugase să-i dea un bileţel lui Noelle. Îl citise repede, înainte să-l ardă la flacăra unei lumânări. Scria doar: *Wat*

Si Saket — 1800.

Recunoscuse scrisul lui Baptiste.

Tatăl ei nu va bănui nimic. Nu aici.

Grupuri de oameni dansau în jurul său în zgomotul flautelor, al tobelor şi ţambalelor, purtând copacii împodobiţi cu bani, ce erau aduşi ofrandă templului. Lumea bătea din palme şi cânta în ritm cu muzica, în timp ce *bronzii* priveau, trăncăneau şi râdeau ca femeile la râu.

Laoţienii erau în hainele lor de festival — bărbaţii în haine albe şi *sampots* — pantaloni largi, lungi, până la genunchi, din mătase strălucitoare, iar femeile în *sins* tradiţionale, tivite cu aur şi argint.

Noelle scruta feţele, căutându-l nerăbdătoare prin mulţime.

„Unde o fi?”

Cel aşteptat se ivi brusc lângă ea, apărând din umbră şi luând-o de braţ.

— Pe aici — murmură el.

O trase în templu. Mii de Buddha din piatră, argint şi, bronz umpleau nişele şi rafturile de pe pereţi, împodobiţi cu ghirlande din flori de hârtie galbenă şi roşie.

— Baptiste — murmură ea.

Se întoarse să-l privească.

Arăta oribil, avea un ochi umflat şi închis, iar buzele erau crăpate şi sângerânde. Îl îmbrăţişă dar acesta gemu şi o împinse.

— Îmi pare rău, dar nu mi s-au vindecat coastele.

Zâmbi caraghios.

Noelle nu-şi găsea cuvintele. Tatăl ei îi făcuse asta. Se pare că el îi citise gândurile.

— Mă simt bine — zise el.

Era prea şocată să-i vorbească. Îi atinse faţa uşor cu degetele..

— Nu-i chiar atât de rău cum pare — zise el.

Se apropie de el şi-l îmbrăţişa uşor.

— Ce-o să ne facem? — murmură ea.

— Vino cu mine.

— Ne vor găsi oriunde ne-am duce.

— Atunci, cum rămâne? — şuieră el. Am venit aici numai pentru tine. Este în stare să mă ucidă dacă mă prinde în Vientiane! Ce vrei să fac?

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Atunci, n-ai decât să pleci! — zise el.

Noelle ezită. Era prea dărâmat ca să ducă la bun sfârşit lucrul la care se gândea ea. Dar nu avea de ales, dacă nu voia să-l piardă.

— Mai există o soluţie — zise ea.

El îşi căută ţigările în buzunarul cămăşii şi îşi aprinse una, ţinându-se cu mâna stângă de coaste. Trase fumul în piept, dar nu spuse nimic.

— Tatăl meu mai are şase sute de kg de opiu depozitate la Hanul Snow Leopard din Phong Savan, dar, din cauza lui Kong Le nu poate să le ia. Pathet Lao şi paraşutiştii lui Kong Le au înconjurat oraşul. Unul din piloţii lui Papa a fost ucis azi dimineaţă. Şi ceilalţi doi refuză să se ducă.

— Paraşutiştii lui Kong Le au ocupat pista de aterizare?

— Nu încă. Se poate zbura peste soldaţii lui Kong Le, care sunt dotaţi cu mitraliere. Deci, dacă s-ar găsi cineva destul de curajos ca s-o facă, ce răsplată crezi că ar primi de la tatăl meu?

— *Dis donc!*

Îl privi.

— Şase sute de kilograme înseamnă o mare cantitate de opiu. Tatăl meu are mare nevoie de ea.

Sesiză zbaterea din sufletul lui. Acesta credea că-i întinde o cursă.

— Mă iei drept idiot?

— O să vin cu tine, Baptiste! Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, n-aş mai vrea oricum să mai trăiesc.

Văzu că se îmblânzise.

— Tatăl tău ştie despre asta? M-ar lăsa să zbor pe unul din Beechraft-urile sale?

— Ar prefera să-şi bage un şarpe în pantaloni, decât să te lase să te apropii de vreunul din avioanele sale. Şi, în afară de asta, consideră că ar fi prea periculos. A pierdut deja un Beechcraft şi nu mai vrea să mai piardă altul.

Trase din ţigară şi vru să plece, dar se întoarse.

— Este sinucidere curată.

— Am încredere în tine, Baptiste.

— Ai fost vreodată într-un aeroplan în care se trage? Nu este o experienţă prea plăcută. Am putea fi ucişi amândoi. Te-ai gândit

la asta?

— Sunt norocoasă.

El clătină din cap.

— *Non, absolument, non! C'est fou!*[20]

Se întoarse din nou să plece.

— Vrei să colinzi Asia tot restul vieţii, Baptiste? Ai vreun ban?

— Am viaţa mea.

— Şi ce ai făcut cu ea, până acum?

Pentru o clipă Noelle crezu că o s-o lovească. Apoi, furia din ochii lui negri se potoli.

— Nu-ţi dai seama ce-mi ceri.

— Te doresc, Baptiste. Sunt pregătită să risc… Tu nu?

Cum el nu-i răspunse, ea continuă:

— Asta ar putea să ne pecetluiască viitorul.

— Şi cum o să ajung la Phong Savan, cu bicicleta?

— Ce-ai zice de Jean-Marie?

El clătină din cap.

— Atunci, va trebui să zbori cu Air Laos.

— Dar ai spus că tatăl tău nu m-ar lăsa să mă apropii de avioanele lui.

— Peste noapte nu sunt păzite.

— Vrei să spui că ar trebui să furăm unul?

— Să-l împrumutăm.

Baptiste îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Laoţienii de la picioarele lui Buddha întoarseră capul să se uite la corsicanul nebun.

— Ai risca atât de mult doar ca să nu mă pierzi?

— În ultima săptămână am făcut atâtea lucruri incredibile! N-aş fi fost în stare de asemenea fapte, dacă nu te-aş fi întâlnit. În noaptea aceea, la templu, ai spus că o să-mi transformi viaţa într-o furtună. Vreau să te ţii de această promisiune.

El clătină din cap.

Era tentant. De ce nu? În viaţă, dacă nu rişti puţin, te trezeşti la sfârşit de unde ai plecat. Eh, bien. Pericolul, şi femeile sunt singurele lucruri care dau un rost existenţei.

— Este sinucidere curată — zise el. O să murim amândoi. N-o s-o fac. La revedere, Noelle.

Era prea uluită să-l urmărească şi, peste câteva clipe, el se

[20] Nu, absolut nu! Este o nebunie! (fr.) (n.t.)

pierdu în mulţime. Nu-i trecuse prin minte că s-ar putea s-o refuze. Un Buddha o privea prin fuioarele de fum albastru-cenuşiu. Nu-i oferea nici un pic de alinare.

17

Soarele nu se ridicase încă şi pista era învăluită în ceaţă. Câmpurile de orez şi tapioca nu se luminaseră. Gilbert Pépé sosi pe aerodromul Wattay într-un taxi prăfuit. Se dădu jos cu un sac de pânză pe un umăr.

Trebuia să zboare la Pnom Penh să ia nişte geologi americani. De data aceasta va fi un zbor legal. Mai bine decât să se ducă la Phong Savan. Făcuse, trei drumuri în ultimele două zile şi de fiecare dată fusese convins că n-o să se mai întoarcă. Abia după moartea lui Paul Sarti, Bonaventure se lămurise că era o nebunie şi pusese capăt zborurilor într-acolo.

În timp ce înainta spre hambare, se opri brusc şi rămase cu gura căscată, când apăru un Beechcraft din ceaţă. Urui pe pistă şi decolă, trecând chiar deasupra capului său. Avionul avea pictat pe fuselaj capul de tigru al Air Laosului. Citi numărul de înregistrare din coada avionului.

— Fir-ar să fie, este al meu — murmură el.

Apoi avionul dispăru în pătura joasă de nori. Uruitul motoarelor se estompă şi în curând fu înghiţit de ceaţa joasă.

Pépé sări în taxi şi-i spuse şoferului să se întoarcă la Vientiane cât mai repede. Lui monsieur Bonaventure n-o să-i convină deloc când o să audă.

Noelle auzi uruitul motoarelor când Beechcraft trecu la joasă altitudine peste casa ei. Sări din pat şi trase jaluzelele. Luminile de navigaţie clipeau în zorile reci. Avionul pluti o clipă deasupra palmierilor, înainte să dispară în ceaţă.

Baptiste!

Îşi strânse pumnii. O sfâşiau atâtea sentimente contradictorii — frustrare, uşurare, mândrie, furie, frică. Plecase fără ea! Putea să moară!

Se răzgândise. O iubea suficient ca să facă asta.

Dar putea fi omorât... dacă n-o să-l mai vadă niciodată.

De ce plecase fără ea? Privi neajutorată zorile cenuşii. O cuprinseră nişte sudori reci, care o făcură să se înfioare... Aşteptă până când nu mai auzi uruitul motoarelor Beechcraft.

Ştia că era posibil să fi trimis la moarte singurul bărbat pe care şi-l dorise vreodată.

Baptiste zbură spre nord-est, peste câmpia Mekongului. Prin nori şi ceaţă, văzu o clipă orezăriile verzi de dedesubt, cu mici baraje de pământ, ce separau un câmp de altul. Din când în când zărea turnuri purpurii de calcar străpungând norii spre nord.

Se lumina şi razele albicioase ale soarelui străpungeau ceaţa.

Avionul continua să urce. Zborul va dura mai puţin de-o oră, dar nu va fi o călătorie uşoară. Calculă timpul şi distanţa. Va trebui să urce la zece mii de metri ca să treacă de munţi, şi să zboare peste străvechea capitală de la Xieng Khouang. Când va ajunge acolo, va începe să se apropie de Phong Savan, pe marginea Câmpiei Jars. Cu puţin noroc, va evita bateriile antiaeriene ale lui Kong Le şi va găsi pista încă în mâna regaliştilor.

Şi, cu puţin noroc, va apuca să vadă apusul soarelui la sfârşitul zilei.

18

Munţii erau acoperiţi de jungla deasă, verde. Dacă ar ateriza acolo, ar dispărea pur şi simplu, se gândi Baptiste. Nu l-ar găsi nimeni. O singură dată, văzu pe un deal, sus, pe panta unui munte, un ciorchine de colibe cu acoperişurile din stuf, ridicate pe pari, ca să le protejeze de ploile musonului.

Îi sclipea sudoarea pe frunte, amintindu-i de durerea persistentă. Aceasta durere îi reamintea de Rocco Bonaventure şi de dorinţa lui de a-l scuipa pe acesta în faţă când îi va aduce opiul.

Baptiste se uită la ceas. Ar trebui să fie aproape deasupra Xieng Khouang-ului. Munţii de sub el erau ascunşi din nou în nori. Apăsă pe manetă şi Beechcraft-ul coborî încă cinci sute de metri, trecând prin plafonul de nori. Văzu oraşul, departe încă, spre

nord-est. Schimbă cursul şi urmări linia maronie a Autostrăzii 4 prin jungla verde, către Câmpia Jars[21].

Câmpia era un vast platou în formă de inimă şi fusese denumită aşa după uriaşele căni de pământ descoperite acolo, dovadă a existenţei chinezilor în părţile acelea.

Autostrada era foarte aglomerată. Convoaie lungi de camioane transportau soldaţi loialişti spre sud, departe de Long Le. Nu îndrăzni să se uite mai de aproape. Ticăloşii aceia erau în stare să tragă cu puştile în el, doar ca să se distreze.

După ce trecu de Lat Honang, se îndreptă spre nord şi, începu să coboare către Phong Savan. Nu ştia dacă armata rămăsese stăpână pe poziţii acolo. Poate că Kong Le cucerise deja garnizoana, cu consilieri americani cu tot, aşa că era posibil să-l aştepte în capătul pistei, să-l doboare.

Se uită în jos, văzu acoperişurile de stuf de la Phong Savan şi zări steagul roşu laoţian, care atârna deasupra garnizoanei. Un semn bun, dar hotărî să înconjoare mai întâi pista. Nu se vedea nici o mişcare, însă descoperi un DE-3 american parcat în capătul fâşiei noroioase, lângă un grup de colibe Quonset. Dacă americanii erau încă acolo, nu putea să fie decât O.K.

Răsună un răpăit brusc, asemănător zgomotului unei maşini electrice de cusut. Se uită în jos şi văzu o gaură de glonte în podeaua Beechcraft-ului. Reacţionă instinctiv, trăgând de manetă şi se apucă de coaste când avionul se înălţă ameţitor spre cer.

Trasoarele zburau prin faţa cabinei într-un arc verzui. 12,7 milimetri, se gândi el.

— *Ah, putain!*[22]

Altitudine, altitudine. Îl învăţaseră în orele de instruire că era singurul lucru care-l putea salva de un atac de la sol. Indiferent ce mişcări dibace executai în aer, tot te nimereau până la urmă.

Altitudine.

Ambala motoarele, trase tare de manetă şi urcă.

— *Merde!*[23] — gemu el când simţi o durere ascuţită în piciorul stâng. Se uită în jos.

Pe podea, se împrăştiase sânge negru.

---

[21] Căni (eng.) (n.t.)

[22] Ticălosul (fr.) (n.t.)

[23] Rahat (fr.) (n.t.)

— Altitudine.

Motoarele uruiră asurzitor şi Baptiste se luptă să echilibreze avionul.

Apoi, se uită peste umăr. Trasoarele verzi se arcuiau pe cer, incapabile să-l ajungă.

— Ticăloşii.

Trebuia să verifice indicatoarele. Presiunea uleiului era bună, aparatul răspundea uşor la comenzi, combustibilul se menţinea la un nivel corespunzător.

Restul însă era în agonie; şi coastele şi piciorul. De unde ţâşnea sângele? Nu avea cum să-l oprească pentru că trebuia să manevreze comenzile.

Aduse avionul la o anumită înălţime şi se îndreptă spre pista de aterizare. Mai era încă timp să renunţe şi să se întoarcă la Vientiane. Şi pe urmă? Bonaventure o să-l aştepte la aeroport cu asasinii săi. Nu, nu avea rost să se întoarcă fără opiu. Focul venise dinspre nord-est. De data aceasta, se va apropia din direcţia opusă, în bătaia vântului. O să aterizeze până la urmă. Dar n-o să fie capabil să zboare mult timp, deoarece rana de la picior era prea gravă.

Ce-i spusese Noelle? „Vrei să urmăreşti norii toată viaţa?”

Coborî flapsurile şi începu să coboare.

Baptiste îşi ţinu respiraţia, încercând să-şi alunge greaţa. Îşi simţea capul uşor. Ori de câte ori îşi mişca piciorul, auzea sângele clipocind în cizmă şi simţea o durere ascuţită.

Se uită la altimetru. O mie de picioare AGL.

Mânui regulatorul, concentrându-se să ţină aripile drepte. Se aştepta să fie ciuruit de bateriile de la sol, dar de data aceasta nu se mai auzi nimic.

La câţiva metri de sol, opri motoarele şi ridică botul avionului. Roţile Beechcraft-ului atinseră imediat pământul şi aparatul rulă pe pistă spre junglă. Aterizase.

Dracu să te ia, Rocco. Am reuşit.

Beechcraft-ul înaintă către peretele verde al junglei din capătul pistei. Baptiste se relaxă, cuprins brusc de frisoane. Era scăldat de sudori reci.

Când era cât pe ce să leşine, făcu un efort de voinţă să rămână conştient. Întoarse Beechcraft-ul, se uită pe fereastra

cabinei şi văzu trei pari de lemn înfipţi în pământ, pe marginea pistei! Aveau fiecare câte un cap de om în vârf.

— Bun venit la Phong Savan — murmură Baptiste. Sperăm să te distrezi bine....

Gerry Gates era unul din cei doi americani care priveau uluiţi cum ateriza avionul pe pista noroioasă. Cine dracu era idiotul ăsta? Trupele lui Kong Le erau la periferia oraşului şi ei se pregăteau cu toţii să plece peste câteva ore.

Beechcraft-ul se opri în sfârşit lângă colibele din capătul pistei, dar nu coborî nimeni din carlingă. Când Gates şi camaradul său ajunseră lângă avion, găsiră pilotul leşinat peste comenzi.

19

Gerard Petrovski avea mutra unui luptător cu părul lung, cenuşiu şi cu o barbă asemănătoare cu blana unei vulpi argintii. Fusese în Asia toată viaţa lui, iar căldura şi sudoarea îl îmbătrâniseră. Pielea lui avea culoarea whiskyului de Mekong, iar carnea îi atârna sub ochi şi sub bărbie. Purta o basma roşie murdară şi uniforma de luptă.

Se aplecă să se uite mai atent la Crocé. Şi clătină din cap. Pilotul arăta rău.

— *Merde alors!*[24]

— Nu-l cunosc — îi spuse el lui Gates.

— Este unul din avioanele lui Bonaventure.

— Sigur, dar pe el nu-l cunosc.

Îl întinseră pe Baptiste pe podea, cu capul sprijinit de un sac de orez. Îi bandajară rana de la picior cât de bine se pricepură. Îi puseră un bandaj dublu legat cu o faşă groasă, iar piciorul fuse întins pe o ladă veche de portocale.

— Glonţul l-a nimerit în muşchiul gambei — zise Gates. A pierdut mult sânge. Noroc că nu i-a atins artera, altfel, ar fi fost mort.

— De când a leşinat?

— Nu de prea mult timp. Probabil din cauza şocului. Nu prea avem cum să-l ajutăm.

Baptiste începu să-şi revină. Se sufoca. Gates reacţionă

[24] Rahat (fr.) (n.t.)

primul. Făcu un pas înainte şi-l lovi într-o parte. Baptiste vomită şi apoi se ghemui debitând un şir de obscenităţi spre amuzamentul lui Petrovski şi Gates.

Baptiste îşi dădu drumul pe spate. Avea un gust oribil în gură, îi plesnea capul şi-l durea tot corpul. Se uită în jur. Era într-un fel de magazie — mirosea a ulei, opiu şi urină. O Cessna dezmembrată pentru piese de schimb, scheletică şi ruginită, ocupa cel mai mult spaţiu. Lăzi de lemn erau înşirate de-a lungul pereţilor.

Doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra lui: unul era american, avea părul scurt, castaniu şi o mustaţă subţire, era îmbrăcat într-o ţipătoare cămaşă hawaiană, portocaliu cu verde şi pantaloni negri de bumbac; celălalt era o arătare bărboasă cu dinţi stricaţi.

Alt bărbat stătea în colţ. Tot american, bănui Baptiste. Părea plictisit. Fuma o ţigară, sprijinit de una din uşile hangarului.

Baptiste încercă să se concentreze asupra bărbatului cu păr cenuşiu şi basma.

— Petrovski? — îngână el.

Îşi simţea limba îngrozitor de umflată. Încercă din nou.

— Petrovski?

— Poate — zise arătarea în franceză, după câteva clipe.

Lui Baptiste îi venea greu să respire. Ajutându-se de braţul stâng, se întoarse pe partea cealaltă, să-şi elibereze coastele.

— Baptiste Crocé — zise el întinzând mâna.

Bărbatul îl ignoră.

— Crezi că numele acesta ar trebui să-mi spună ceva?

Răsună un răpăit de mitraliere şi explozii dinspre oraş. Petrovski şi Gates schimbară câteva priviri între ei, încordaţi.

— Domnul Bonaventure are nevoie de opiu — zise el.

— Aşa că te-a trimis aici, să i-l aduci? — zise Petrovski. Probabil că te plăteşte foarte bine. Doar ştii ce s-a întâmplat ieri, cu camaradul tău?

— I-a plăcut prea mult locul acesta şi s-a hotărât să rămână?

— A înconjurat pista înainte să aterizeze, aşa cum ai făcut şi tu azi dimineaţă. Numai că n-a reacţionat la fel de rapid ca tine şi a fost doborât de Pathet Lao.

— Comuniştii?

— Acum îl ajută pe Kong Le — zise Gates. O mişcare clasică. Doar Meoşii îi mai ţin în loc. Soldaţii laoţieni dau lovitura şi fug.

Nu le plac războaiele adevărate.

Baptiste se ridică greoi în coate. Puţin îi păsa cine stăpânea Phong-Savan-ul.

— Unde este opiul?

— Unde sunt piloţii obişnuiţi ai lui Rocco? — îl întrebă Petrovski. Unde sunt Gilbert şi Marius?

— Nu vor să mai zboare până aici.

— Deci ai fost singurul nebun care te-ai oferit s-o faci, nu?

— Unde este opiul? — întrebă Baptiste.

— Las-o baltă amice. Nu eşti în stare nici să mergi, darmite să conduci un avion. O să te băgăm în Dakota şi vei zbura cu noi.

Vrei să urmăreşti norii tot restul vieţii?

Baptiste încercă să se ridice în genunchi, dar simţi că se învârteşte hangarul în jurul lui. Se agăţă de piciorul lui Petrovski, aşteptând să-i treacă ameţeala. Petrovski nu încercă să-l ajute.

Crocé îşi sprijini greutatea în piciorul rănit şi faţa i se umplu de sudoare. Îşi recapătă echilibrul şi-i dădu drumul lui Petrovski.

— Vreau opiul lui Rocco.

O grenadă ateriză în mijlocul pistei şi un val de noroi împroşcă aripile Dakotei parcate pe iarbă, lângă Beechcraft.

— N-am timp să mă contrazic toată ziua cu ticălosul ăsta încăpăţânat — zise Gates. Plecăm într-o oră. Dacă vrei să vii cu noi, mişcă-ţi fundul în Dakota.

Cei doi americani plecară.

— Rocco vrea opiul — repetă Baptiste.

Scoase pistolul din buzunarul hainei şi-l îndreptă spre Petrovski.

— A plătit pentru el, şi-l vrea. Doar nu aveţi de gând să-l dezamăgiţi?

Petrovski se uită la Gates, şi ridică din umeri.

— Unora n-ai cum să le bagi minţile în cap, nu-i aşa? — zise el.

Petrovski plecă într-un jeep măsliniu, prăpădit, plin de praf, spre hanul Snao Leopard. După ce se pierdu în zare, Baptiste se târî până la Beechcraft. Fuselajul şi aripa de la tribord erau găurite, dar sistemul hidraulic şi motoarele păreau intacte. Se urcă în cabină şi se instală pe scaun, în aşteptarea lui Petrovski.

Încă o grenadă ateriză pe pistă, împrăştiind noroi. Trombe negre de fum se ridicară în spatele cocotierilor, la marginea nordică a pistei, iar răpăitul puştilor se înteţea.

Piciorul îi sângera din nou.

Dracu să te ia Rocco. O să-ţi aduc opiul.

Şi apoi, va fi rândul tău să sângerezi.

Bonaventure îi spuse şoferului să parcheze Mercedes-ul la umbra unui copac de la aeroportul Wattay. Era cald în maşină şi Bonaventure îşi întinse picioarele prin uşa deschisă. Noelle stătea lângă el, făcându-şi vânt cu ediţia de dimineaţă a ziarului *Lao Presse.*

Rămaseră tăcuţi multă vreme. Pe câmp, un stol de vulturi se înfruptau din hoitul unui bivol.

Bonaventure vorbi primul.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta — şuieră el.

— Nu are rost să-mi faci morală, papa. Mai ales după ce tu şi gangsterii tăi l-aţi stâlcit în bătaie.

— A meritat-o. La fel ca şi tine. Te-ai purtat ca o târfă. Ar fi trebuit să îl arunc în fluviul Saigon.

— Dacă l-ai fi aruncat, m-aş fi sinucis.

Îşi făcu vânt furioasă.

— Sau, poate te-aş fi omorât pe tine.

Bonaventure nu se îndoia de adevărul spuselor ei. Sângele de ţăran îşi spunea cuvântul. Sfântă Fecioară, de ce fusese blestemat cu asemenea fiică?

— Îţi aduce opiul. Credeam că o să fii mulţumit.

— Nu s-a întors încă — spuse Bonaventure.

Şi poate nici n-o să se întoarcă. Iar asta o să rezolve toate problemele.

Baptiste viră Beechcraft-ul spre capătul pistei şi simţi aparatul tremurând după şoc. Era al patrulea atac asupra aeroportului, dar pista rămăsese intactă. Nu însă pentru mult timp.

În spatele lui, Dakota se îndepărta de colibele Quonset, cu ultimii americani din Phong Savan la bordul său iar Petrovski se afla printre ei.

Baptiste coti, privi spre cele trei capete Pathet Rao care putrezeau în soare. Ambală motoarele şi se pregăti să decoleze. Trase de manetă şi simţi cum îi pompează adrenalina în vene, în timp ce se desprindea de pe pământ.

Reuşise.

Nu auzi răpăitul mitralierei, astupat de zgomotul motoarelor.

Geamul de perspex al cabinei fu ciuruit de gloanţe şi Beechcraft-ul tremură în aer. Pentru o clipă, nu mai văzu nimic dinaintea ochilor şi, când îşi duse mâna la faţă, i se umezi de sânge.

20

Soarele coborâse aproape la asfinţit când Rocco Bonaventure auzi uruitul îndepărtat al unui avion venind din nord. Îşi pierduse aproape toate speranţele. Îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru că nu-şi permitea să piardă alt aparat.

Beechcraft-ul era un punct cenuşiu pe cerul violet. Când trecu peste cocotierii de la marginea pistei, Bonaventure se dădu jos din Mercedes şi alergă pe pistă.

Noelle aşteptă lângă maşină. Se întâmplase ceva. Ştia după zgomotul motoarelor, înainte să vadă urma de ulei ce curgea din motor. Se închină.

— Doamne Sfinte — strigă Bonaventure.

Apoi observă şi Noelle. Fuselajul şi coada avionului erau găurite. Numai Dumnezeu şi norocul lui Crocé ţineau aparatul în aer.

— Te rog, Doamne, murmură Noelle.

Baptiste oprise motorul stâng. Elicea rămasă susţinea avionul în zbor. Aripa din stânga se înclină brusc. N-o să reuşească.

— Avionul meu — îl auzi pe tatăl ei strigând înspăimântat.

Baptiste reuşi să-l echilibreze. Aripile tremurară, dar la câţiva metri de sol, îl îndreptă şi aterizâ perfect pe fâşia noroioasă. Beechcraft-ul se opri în marginea pistei.

Noelle îi mulţumi Fecioarei Maria. Îşi dădu seama că îşi strânsese crucea de la gât atât de tare, încât i se înfipsese în palmă.

Baptiste opri motoarele şi în jur se lăsă o linişte nefirească.

Bonaventure se întoarse alergând la Mercedes.

— Du-ne până acolo — îi spuse el lui Tai Kao.

Baptiste stropise toată cabina cu sânge.

Noelle îl luă în braţe. Leşinase. Sângele cursese de pretutindeni, mai ales dintr-o rană adâncă, la cap. I se formase o crustă pe faţă şi sângele îi îmbibase cămaşa şi pantalonii, udând

cabina. Mai avea încă o rană sângerândă, care-i îmbibase bandajul de la piciorul stâng, însă ochiul stâng o îngrijora cel mai mult. Pleoapa era despicată şi se vedea globul ocular, cu pupila dilatată şi diformă.

Pe Bonaventure îl interesa mai mult încărcătura avionului.

— A adus opiul — zise el.

În glasul lui răsunase o notă de admiraţie. Noelle îl ignora.

— Uite ce am făcut — gemu ea.

Nu-i venea să creadă că îl îndemnase la un asemenea gest nebunesc. Era la fel de inconştientă şi dură, ca şi tatăl ei.

— Trăieşte? — întrebă Bonaventure mai mult curios, decât îngrijorat.

Nu fu capabilă să-i răspundă.

— Hai să-l ducem în maşină — zise el. O să chemăm un doctor.

Bonaventure îl găsi pe Baptiste moţăind — se pare — în grădina Bungalow-ului; piciorul bandajat se sprijinea pe un scaun de trestie. Ochiul stâng era acoperit de un pansament gros iar restul feţei purta încă urmele bătăii administrate în Cholon. Sub cămaşă avea alt bandaj, care-i strângea coastele. Ţinea o ţigară într-o mână şi un pahar cu vermouth în cealaltă. Părea palid, obosit şi enervant de îngâmfat, se gândi Bonaventure.

— Crocé.

Deschise ochiul sănătos.

— Monsieur Bonaventure. Ce plăcere.

— Poate pentru tine — mormăi Bonaventure.

Îşi trase un scaun de trestie şi se aşeză greoi. Scoase o tabacheră de argint şi îşi alese o ţigară de tutun negru, rusesc. Doctorul îi spusese că nu-i fac bine, dar îşi permitea una la anumite ocazii, de exemplu, când trebuia să se achite de obligaţii neplăcute.

— Cum mai merge cu piciorul?

— Glontele a perforat un os mic, dar doctorul m-a asigurat că o să se vindece. Ochiul va fi o problemă.

— Oh?

— Fragmentul de plexiglas care mi-a fost extras a rănit corneea, aşa că este posibil să-mi pierd vederea şi să rămân chior.

Ca şi fiica mea, se gândi Bonaventure cu amărăciune. A fost

oarbă, să-şi aleagă un asemenea om.

— O să mai fii în stare să zbori?

— Nu fără un avion.

Înţelese aluzia.

— Nu ştiu dacă ar trebui să te felicit sau să-ţi tai gâtul?

— Îmi imaginez că este o alegere dificilă.

— Se pare că fiica mea ţine foarte mult la tine, domnule Crocé.

— Nu se pricepe la oameni.

— Exact.

Bonaventure trase din ţigară şi îşi studie interlocutorul. Mă întreb ce vrea? se gândi el. Aş putea ghici. Dar poate ar fi bine să-l ajut. S-a arătat mai capabil decât mi-am imaginat.

— Eşti fie foarte curajos, fie foarte prost. Nu ştiu ce să cred.

— Poate că sunt şi una şi alta. Oricum, a fost ideea lui Noelle.

— Spune că o să se mărite cu tine. Este tot ideea ei?

— Nu. Îmi aparţine.

— De ce anume eşti îndrăgostit, domnule Crocé? De fiica mea, sau de afacerile mele?

— Nu ştiu.

Bonaventure fu uimit de sinceritatea răspunsului său. Nu se aşteptase.

— Fiica mea este o fată foarte inteligentă, domnule Crocé. Dar, de data aceasta, cred că s-a comportat prosteşte. Dar… — îşi ridică mâinile neajutorat.

— Nu contează care este părerea mea. Este foarte hotărâtă. Şi m-am gândit să iau lucrurile aşa cum sunt.

— Oh?

Pare atât de sigur pe el, se gândi Bonaventure. Ce-o găsi Noelle la ticălosul acesta arogant?

— Poate mi-ar fi de folos un pilot atât de îndemânatic ca tine. Mai ales că va trebui, se pare, să te accept în familie.

Băgă mâna în haină şi-i dădu lui Baptiste o monedă grea din aur. Era gravată cu vulturul lui Napoleon şi coasta corsicană.

— Este paşaportul tău în *Union Corse.* Poate că greşesc, dar cred că o meriţi. Vino la cină diseară. La ora nouă.

Se ridică să plece, şi adăugă:

— Apropo, presupun că intenţionaţi să aveţi copii.

— Bineînţeles.

— Îţi dau un sfat. Fereşte-te să ai fete.

21

Hong Kong

Ho Kuan-ling îşi dădu seama în curând că libertatea nu era atât de uşoară cum îşi imaginase. Când fusese adus prima oară la spital, îl derutase limba pe care o auzea. În provincia sa natală din Swatow, toţi vorbeau dialectul chiu chao al Mandarinului[25], dar aici, la spital, surorile şi ceilalţi pacienţi vorbeau cantoneza sau engleza. Stătea treaz în fiecare noapte în salonul aglomerat al spitalului Regina Elizabeta, şi asculta bolborositul glasurilor din jurul său, uitându-se la cearşafurile care-i acopereau partea inferioară a corpului, şi rugându-se zeiţei Kuan Li, în beznă.

În cele din urmă, unul din doctori, îi spuse într-un fel de limbă chiu chao că rechinul îi smulsese din coapsă o bucată de muşchi, de mărimea unui pumn de bebeluş. Va păstra piciorul, dar va rămâne cu un şchiopătat permanent, deci va fi un infirm pentru tot restul vieţii.

Vom vedea noi, se gândi Ho.

În timp ce piciorul se vindeca, se uita la ventilatoarele din tavan şi se lupta să-şi învingă durerea şi singurătatea, plănuind să se întoarcă într-o lume pe care nu o putea vedea, aflată dincolo de zidurile spitalului.

Izolarea în care se afla nu-l impresionă cu adevărat până în ziua în care plecă şchiopătând din spital, pe şoseaua Nathan, şi cercetă noua sa lume.

Kowloon era o îngemănare de culoare şi zgomot, de femei suple şi elegante îmbrăcate în Chengsamuri strâmte roşii şi aurii, de slujnice în pantaloni negri şi pălării chinezeşti şi oameni de afaceri în costume vestice. Simţi mirosul de usturoi, porc la grătar, peşte crud, benzină, sudoare şi canalizare. Străzile erau ticsite de construcţii, oameni şi trafic. Toţi făceau comerţ, înălţau case şi se grăbeau. Pe Insula Hong Kong, turnurile Corporaţiei Bancare din Hong Kong şi din Shanghai şi Banca Chinei se înălţau deasupra portului ca nişte santinele.

[25] Înalt Demnitar Chinez (n.t.)

Rătăci de-a lungul şoselei Nathan, căscând gura ca un ţăran. Principala zonă comercială a Kowloon-ului era un amestec zgomotos de case şi zgârie nori, semn al interferenţei Chinei cu vestul. Vechile magazine din cărămidă, stuc şi lemn şi apartamentele cu hârtie uleioasă de orez cu balcoanele lor pline cu ghivece, colivii cu păsări, şi oamenii care dispăreau rapid fuseseră dărâmate unul câte unul, iar în locul lor apăruseră turnuri înalte de beton care păreau să se înalţe ameţitor deasupra capului.

Oamenii treceau grăbiţi pe lângă el, îl îmbrânceau şi nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Era ca un dop, plutind pe ocean.

Un băiat de şaisprezece ani putea să se piardă definitiv într-un asemenea loc — se gândi Ho Kuan-ling — înghiţit de-o casă sau de vreo fabrică. Dar el ştia că va fi salvat pentru că ştia unde se ducea şi cu ce scop. La Swatow, când începuse să se gândească să traverseze strâmtoarea înotând, mama lui îi spusese unde să se ducă şi îi povestise despre cumnatul ei, Ho Chan-fu, care trăia într-un loc numit Walled City[26].

— Dar Hong Kong este un oraş imens, cum o să găsesc un singur om? — o întrebase el.

— O să-l găseşti — se mulţumise ea să-i răspundă.

Chinezii îi spuneau Hak Nam: Întunericul.

Oraşul îngrădit din Kowloon era o fortăreaţă curată, dincolo de şoseaua Tahg Tau Tsuen aflată în partea de nord a aeroportului Kai Tak. Ho Kuan-ling străbătu o stradă plină de magazine cu vitrine din sticlă şi cu cabinete neautorizate de dentişti ce erau scoase în evidenţă de dinţii de aur şi argint din sticlele afişate în vitrine, de abcesele murate, de peştii aurii ornamentali care ar fi trebuit să liniştească nervii clienţilor.

Aceasta era partea de sud a Hak Nam-ului, un oraş într-un oraş, care nu se supunea administraţiei britanice. Conform tratatului iniţial de guvernare a Noilor Teritorii, vechiul Oraş îngrădit — care cuprindea *yamen-ul* mandarinului şi satul — trebuia să se conformeze legilor Imperiale Chinezeşti, dar, când negustorii britanici se plânseseră, concesiunea fusese retrasă unilateral. În impasul care urmase, guvernase mandarinul care

[26] Oraşul îngrădit (eng.) (n. red.)

trăia în oraş, însă, la moartea lui, cei şase acri dintre zidurile sale rămăseseră pradă anarhiei.

Timp de aproape un secol acesta fusese un teritoriu disputat atât de britanici, cât şi de chinezi. Zidurile dispăruseră de mult. Japonezii folosiseră piatra în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ca material pentru şoseaua de la Kai Tak. Şi, în această zonă, se dezvoltase o mahala, ca o tumoare malignă, ce adăpostea treizeci de mii de oameni care, printr-o aberaţie politică, nu depindeau nici de legea britanică, nici de cea chinezească.

Ho Kuan-ling rătăci pe stradă aproape o jumătate de oră, înainte să găsească o intrare. Aici nu era decât o alee acoperită de mizerie duhnind a mâncare împuţita, a mortăciune şi a excremente. Lumina pătrundea cu greu în acest loc.

Un *tin man toi* într-un tricou slinos stătea pe o ladă veche de lemn, scobindu-şi indiferent degetele murdare de la picioare. Îşi ridică privirile când se apropie Ho.

— Ce vrei?

— Vreau să-l văd pe Ho Chan-fu.

Băiatul pufni dispreţuitor şi continuă să-şi scobească degetele.

Ho nu se temea. În schimb, nutrea un oarecare dispreţ. Oare acesta era una din santinelele unchiului său? Dacă ar fi vrut, i-ar fi rupt gâtul idiotului dintr-o singură mişcare. Fusese învăţat să nu fugă niciodată de un inamic.

— Ho Chan-fu este unchiul meu.

Simţea că era studiat. Acest puşti costeliv şi şchiop să fie oare nepotul lui Ho Chan-fu?

— Pleacă de aici.

Dar el, nu se urni din loc.

— Ho Chan-fu este unchiul meu — insistă el. Îi aduc salutări din partea familiei sale din Swatow.

Paznicul se ridică încet. Ezită şi apoi îl apucă pe Ho de braţ şi-l împinse pe alee.

— Bine, vino cu mine. Dar, dacă nu eşti cine pretinzi a fi, o să-ţi scoatem ficatul şi o să-l aruncăm în canal.

Nici o lumină nu putea pătrunde pe aleile din Hak Nam. Aici, miezul zilei nu se deosebea de cel al nopţii. Şi era mult mai murdar şi jegos decât pe cele mai împuţite străzi ale oraşului unde se născuse. Gunoaiele zăceau peste tot. În timp ce înaintau

prin labirintul întunecat, Ho îşi ţinea privirile plecate ca să nu calce în fecale sau resturi alimentare. De două ori, cineva aruncase lături pe fereastră la câţiva paşi de ei.

Nu existau străzi. În afara reglementărilor stricte, guvernamentale, Hak Nam devenise o masă solidă de clădiri. Trebuiau să meargă aplecaţi, pentru că aleea pe care o urmau nu era decât un tunel de beton cu pereţii din stuco, plini de murdărie şi tavanul era străbătut de cabluri electrice, trase ilegal de la reţeaua principală de pe strada din afară lui Walled City. Apa picura continuu din ţevile de deasupra capului, sfârâind şi făcând scântei pe fire.

Tunelele, aleile şi scările întunecate de lemn duceau în toate direcţiile şi erau pline de moloz şi gunoi. Trecură de un semn de lemn, care spunea în chineză „strada pe care se pişă şobolanul”, un nume potrivit, se gândi Ho, pentru că aceştia mişunau peste tot. Nu mai văzuse niciodată asemenea şobolani uriaşi, pândind din umbră cu ochii lor, portocalii, sclipitori. *Tin man toi* bătu din palme să-i alunge, dar ei îşi întoarseră capul dispreţuitori şi îşi continuară festinul în şanţuri.

Băieţii care trebuiau să păzească acest loc, moţăiau într-o rână, în mizeria îmbibată de urină, lângă văgăunile de jocuri de noroc şi divanele de opiu. Ho le recunoştea după cum arătau, şi după miros. Şi el fusese paznic în Swatow.

Tot acolo erau şi prostituatele ce stăteau pe lăzi de portocale, fardate ca nişte mortăciuni şi cu braţele pline de înţepături. Se adânciră în acest labirint puturos. La un moment dat se dădură de-o parte, pentru a lăsa să treacă un copil pe o tricicletă. Copiii desculţi se jucau în noroi, cu bebeluşi legaţi de spate.

În cele din urmă, începură să urce un şir nesfârşit de trepte din beton, pline de gunoaie, cu pereţii uzi, până ajunseră la etajul al doisprezecelea, în împărăţia lui Dragon Fist[27].

22

Împărăţia lui Dragon Fist consta dintr-o singură cameră, la ultimul etaj al clădirii. Băiatul bătu la uşa roşie şi coşcovită. Aceasta se deschise imediat lăsând să se vadă câteva perechi de

[27] Pumn de Dragon (eng.) (n.t.)

ochi cercetători. Ho fu tras înăuntru şi uşa se trânti în urma lor.

Bărbaţii discutau aprins. Ho îşi dădu seama că era o adunare extraordinară. Dragon Fist stătea la masă, bând ceai dintr-o farfurioară, înconjurat de luptătorii săi. Un băiat striga şi-l implora. Spre uşurarea lui Ho, toţi vorbeau în dialectul chiu chao, al Mandarinului.

Tânărul îl implora. Repeta în continuu:

— N-am luat opiul, *tai lo.* Jur. N-am luat opiul.

Unchiul lui era îmbrăcat în jachetă neagră, ochelari negri de soare şi blugi strâmţi, prea strâmţi pentru el. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Lui Ho i se păru că nu arăta prea furios — semăna mai mult cu un clown.

Dar, exact atunci, Dragon Fist dădu imperceptibil din cap şi doi din luptătorii săi luară băiatul de braţe, îl târâră prin cameră şi-l împinseră pe fereastra deschisă. Îl apucară de glezne în ultimul moment.

Băiatul ţipa.

— Întreabă-l din nou dacă a luat opiul — zise Dragon Fist.

— Nu l-am luat. Jur!

Guiţa ca un porc cu cuţitul la gât.

— Black Mai, întreabă-l unde este opiul meu — zise Dragon Fist pe un ton plictisit.

— Spune că nu ştie, *tai lo* — răspunse unul din luptători, pe nume Black Mai.

Dragon Fist sorbi din ceai.

— Fă-l să dispară — zise el.

Cei doi bărbaţi îi dădură drumul şi se întoarseră la masă râzând.

Unchiul lui Hu Kuan-ling se întoarse şi se uită atent la noul venit.

— Cine-i ăsta?

Tin man toi îl împinse pe Ho mai departe în cameră.

— Spune că este nepotul tău, *tai lo.* Din Swatow — zise adolescentul, cu voce tare.

Îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

Dragon Fist sorbi din ceai, prefăcându-se vag interesat.

— Nepotul meu?

— Mama mi-a spus să vin la tine, unchiule — zise Ho, alegându-şi cuvintele cu grijă. Mi-a spus că eşti fratele tatălui

meu, Ho Chen-Li.

— Unde locuieşti?

— Tsinwen, în provincia Kwangtung, din Swatow.

Dragon Fist îşi aprinse o ţigară şi-l studie cu grijă.

— Şi ce mai face fratele meu?

Ho Kuan-ling se simţi uşurat. Se întrebase dacă nu făcuse cumva o greşeală regretabilă. Dar întrebarea îi confirmă că Dragon Fist era într-adevăr, unchiul lui.

— Dar a murit, unchiule. L-au ucis comuniştii.

— Cum?

— Doar ai auzit, nu? L-au executat pentru că era un triad. Un ofiţer din Garda Poporului i-a tăiat capul cu o sabie.

Dragon Fist încuviinţă încet din cap. Ho Kuan-ling îşi dădu seama că ştiuse răspunsul, dar întrebarea fusese doar un test.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

— Acum două luni am încercat să traversez strâmtoarea din Shenzhen. M-a atacat un rechin.

— Ai avut ghinion. Sau poate ai fost norocos pentru că ai scăpat. Cum te cheamă, nepoate?

— Kuan-ling. Dar îmi spun Douglas.

— Douglas. De ce Douglas?

— După Douglas MacArthur. A comandat o mare armată. Aş vrea să comand şi eu o mare armată într-o zi.

Tuturor li se păru o glumă bună.

Când se opriră din râs, Dragon Fist spuse:

— Şi ce vrei de la mine, Douglas?

— N-am unde să mă duc şi nici unde să muncesc, unchiule.

— Bani ai?

— Nu, unchiule.

Dragon Fist băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de dolari Hong Kong. Desprinse două bancnote de câte o sută de dolari, şi-i aruncă indiferent prin cameră. Douglas se aplecă să-i ridice de pe jos.

— Ce ştii să faci, Douglas?

— Să mă lupt, unchiule.

Izbucniră din nou în râs. Lui Black Mai i se păru atât de amuzant încât trebui să se aşeze pe un scaun.

— Un slăbănog ca tine?

— Tatăl meu m-a învăţat să lupt de când eram mic. Mă

instruia când au venit comuniştii după el.

Acum, singurul care nu zâmbea era unchiul său.

— Atunci, poate o să ne fii de folos — zise el. Tatăl tău era un bun luptător. Dar nu avea minte. Dacă ar fi avut, ar fi plecat din China cu mine, acum doisprezece ani.

Arătă spre unul din bărbaţii din cameră, un om în jur de cincizeci de ani, cu dinţii înnegriţi, păr rar şi o faţă mare, ca de lună.

— Du-te cu Tse-ping. Are nevoie de un băiat care să stea de pază la divanul său cu opiu. Cel dinaintea ta a zburat pe fereastră…

Oamenii râseră din nou.

— Poate o să ne fii de folos, Douglas. Sau ar trebui să-ţi spun Aripioară de Rechin.

Douglas Ho înclină capul.

— Cred că Aripioară de Rechin este un nume foarte bun, unchiule — zise el, pentru că îşi dădu seama încă de atunci de valoarea unei legende bune.

23

Prima slujbă a lui Douglas Ho fu cea de la păzitor pentru Tse-ping, care era un *pang-jue* — stăpânul unei taverne de droguri. În acest timp învăţă ABC-ul supravieţuirii în Oraşul îngrădit.

Prima lecţie pe care o luă fu aceea să nu se atingă niciodată de opiu sau heroină. Mulţi membrii ai triadei pe care-i cunoscuse erau ei înşişi adepţi ai heroinei crude, numărul trei. În această formă ea semăna cu zahărul maroniu; se punea pe o foiţă de staniol, se aprindea un şomoiog de hârtie de toaletă şi se încălzea foiţa dedesubt. Heroina se topea, transformându-se într-o melasă brună, închisă la culoare. Apoi, folosind o cutie de chibrituri sau un sul de hârtie drept pâlnie se inhala fumul.

Procedeul era numit „urmărirea dragonului”.

Erau folositori ca soldaţi până când drogurile îi făceau atât de dependenţi încât nu se mai puteau gândi la nimic altceva — dar, de îndată ce unul dintre ei începea să urmărească dragonul, nu reuşea să mai înainteze în rang în triadă. Dar el nu o să mai urmărească dragonul, hotărî Douglas; Dragonul îl va urmări pe

el.

Învăţă repede să-i dispreţuiască pe drogaţii care veneau la divan să-şi cumpere fericirea de la Hak Nam. Divanul era un hambar lung, de tablă, cu mese joase, aspre, unde drogaţii se întindeau, visând, cu pielea lor cadaverică, subţiri ca nişte insecte. Pentru cincizeci de cenţi, un drogat putea să-şi cumpere un şomoiog de hârtie de toaletă, o bucată de folie de tablă şi o pâlnie de carton. După aceea, depinde de cât îi ţinea portofelul.

Ştiau ce efecte avea drogul asupra lor, dar le era imposibil să se abţină. Semănau cu nişte oi duse de nas, mânaţi de propriile lor dorinţe copleşitoare. Douglas le dispreţuia slăbiciunea.

De la drogaţi, învăţa că oamenii erau ca toate celelalte, nişte mărfuri pe care le puteai cumpăra şi vinde. Nişte animale de povară.

Aceste animale asigurau mâna de lucru ieftină care alimenta afacerile triadei: femeile lucrau la străvechi maşini de cusut manuale, lucrând în camerele fără ferestre, la lumina unui singur bec de 30 de W, confecţionând cămăşi ieftine pentru Temple Street; bărbaţi îmbrăcaţi în veste murdare, modelând metalul fierbinte în foc, într-un atelier plin de aburi, făceau piese de schimb pentru biciclete, care se exportau în număr mare; babornițe fără dinţi, în pijamale negre, cocoşate, în cămăruţe fetide modelau penisuri enorme din plastic, care vor fi vândute turiştilor vestici în Wanchai.

Şi, drept răsplată pentru munca lor, erau înghesuiţi în apartamente de câţiva metri pătraţi, îşi scoteau apa de la o pompă murdară din grădină şi foloseau aceleaşi băi comune de la subsol, împărţite de 30.000 oameni şi de păianjenii din gurile de canalizare.

Iar triada le plătea mai puţin de un dolar pe zi.

Cum era posibil să simţi altceva, în afară de dispreţ?

Douglas învăţă de asemenea, că oamenii nu erau valoroşi doar pentru munca lor. Dacă o fată era considerată suficient de atrăgătoare, Dragon Fist aranja să fie violată de soldaţii săi, numind acest procedeu „testarea mărfii”. Fata era atât de ruşinată de experienţa ei, încât protesta foarte rar când Dragon Fist o cumpăra de la familia ei. În funcţie de cum arăta, o folosea fie în bordelurile lui sau o vindea mai departe unei „prăvălii de peşte” specializate în fetiţe de-abia ajunse la pubertate.

Dar cea mai mare lecţie pe oare a învăţat-o Douglas Ho fu aceea, că triadele erau singura cale de a ieşi din iad. Nu duceau niciodată lipsă de recruţi. Băieţi de numai nouă ani erau trimişi să confecţioneze flori de plastic şi jucării în fabricile cumplite ale Oraşului îngrădit, iar triada era singura lor şansă să scape din acest iad. Drept răsplată pentru supunerea lor, se bucurau de protecţia triadei şi îşi puteau câştiga existenţa ca paznici în tavernele cu jocuri de noroc şi opiu — cum făcea Douglas — sau vindeau bilete la spectacole pornografice.

Acum, avea o cameră împreună cu alţi patru adolescenţi ca el, într-o casă împuţită, din inima Hak Nam-ului.

Era mai bine decât în fabricile de plastic, iar pentru Douglas era mult mai bine decât în Swatow-ul comunist.

Noaptea, când se întindea pe patul tare, ascultând uruitul neîntrerupt al maşinăriilor de dedesubt, strigătele drogaţilor şi trăncănitul chiu chao, ştia că aştepta mai mult de la viaţă. Douglas Ho nu intenţiona să rămână mult timp paznic. Îşi va folosi talentele cu care-l înzestrase tatăl său şi într-o zi, va pleca din Hak Nam şi va lăsa în urmă duhoarea de canalizare.

24

Hak Nam era dominat de două triade, 14 K şi Fei Lung. La fel ca naţiunile, îşi disputau frontierele permanent şi izbucneau conflicte la fel de acerbe ca războaiele pentru o scară sau alee plină de gunoaie, de numai câţiva centimetri lăţime.

Divanul de opiu al lui Tse-ping era pe strada Chicken Fat, la graniţa cu teritoriul triadei 14 K. Un pasaj de beton care traversa aleea aparţinea lui 14 K, împreună cu hambarul unde rulau filme pornografice — „filme galbene” — şi un restaurant unde câinii vagabonzi erau căsăpiţi ca să furnizeze cotlete fragede de câine, considerate o delicatesă de chinezii lui Douglas şi o ilegalitate de autorităţile britanice.

O pancartă de lemn o proclama sugestiv drept Strada Jumătăţii de Câine.

Douglas era ucenicul lui Tse-ping de mai bine de o lună şi devenise deja plictisit şi nerăbdător. Poliţia se aventura rar în Oraşul îngrădit, cu excepţia raidurilor de amploare, aşa că nu

prea aveau nevoie de un băiat care să stea la pândă. Singurul pericol real venea din partea triadei 14 K, iar Tse-ping îi spusese că nu se mai declanşaseră conflicte de luni de zile.

În loc să stea tolănit şi să-şi scobească degetele de la picioare — cum făceau toţi ceilalţi paznici — Douglas se căznea să înveţe cum să-şi folosească piciorul rănit. Nu era infirm aşa cum îl ameninţaseră doctorii, dar nu-şi mai putea folosi piciorul său stâng ca pe o armă. Se antrena zilnic de peretele aleii, învârtindu-se, lovind, ajutând la refacerea muşchiului, până când reuşi să se răsucească pe el ca pe cel drept.

Prostituatele care-l priveau de pe lăzile de portocale înşirate pe alee, îl arătau cu degetul şi râdeau.

— Hei, şchiopule! — îi strigau ele. Vrei să te lupţi cu noi?

Se întorcea, încruntându-se dispreţuitor. Într-o zi, o să le arate că era mai mult decât un simplu paznic.

Unchiul său venea în fiecare zi la taverna de opiu să-şi adune câştigurile de la Tse-ping. Dragon Fist era însoţit întotdeauna de luptătorii săi, bărbaţii pe care-i văzuse Douglas în prima zi când venise în Oraşul îngrădit şi care aruncaseră hoţul pe fereastră.

Dar Dragon Fist îi vorbea foarte rar. Şi nici măcar nu-l privea.

— Chiar este unchiul tău? — îl întrebă Tse-ping într-o zi.

— Este fratele tatălui meu — îi spuse Douglas.

— Se interesează adesea de tine — zise Tse-ping, arătându-se intrigat de comportamentul lui Dragon Fist şi a lui Douglas. Dar am observat că nu-ţi vorbeşte. Cred că te testează.

Douglas lovi din nou zidul. Tse-ping îl privea încruntat.

— Cred că te-ar repudia, dacă te-ai dovedi un laş.

— Am nevoie de o ocazie ca să-i demonstrez de ce sunt în stare — spuse Douglas.

Dar prostituatele de pe lăzile de portocale hohotiră, iar Douglas se posomorî şi aşteptă.

Ocazia veni pe neaşteptate, într-o dimineaţă. Dragon Fist adunase veniturile de la Tse-ping şi se întorcea pe alee cu cei doi bodyguarzi ai săi, Black Mai şi alt bărbat, pe care Douglas îl cunoştea numai ca Benny East Street. Cinci triazi veniră în fugă pe Strada Jumătate de Câine, învârtind satârele deasupra capetelor. Bodyguarzii lui Dragon Fist de-abia avură timp să reacţioneze. 14 K erau experţi în mânuirea satârelor şi loviră mai

întâi în mușchii pieptului și spatelui, dărâmându-l pe Benny înainte să aibă timp să se întoarcă.

Black Mai nu apucă să-și scoată armele sale. Își ridică brațele să se apere, iar satârele îi ciopârțiră mâinile și umerii. Începu să zbiere.

Dragon Fist reacționă rapid. Se lipi cu spatele de zidul aleii și scoase un lanț din geaca de piele. Îl aruncă spre unul din 14 K, plesnindu-l direct în față. Omul se clătină orbit; îi țâșnea sângele din ochi, printre degete.

Black Mai se transformase acum într-o grămadă sângerândă. Ceilalți patru triazi își concentrară atenția asupra lui Dragon Fist.

Douglas se lansă pe alee, alergând într-o parte, așa cum exersase de atâta timp sub privirile reci ale prostituatelor. Dar, de data aceasta, în loc de perete, ținta lui era vie și extrem de periculoasă.

25

Se răsuci pe piciorul stâng.

Lovi cu călcâiul de la dreptul.

Lovitura aterizâ în rinichiul primului triad. Băiatul nu-l auzise pe Douglas. Țipă de durere și se întoarse cu fața spre agresorul său. Răsucindu-se din nou, pe piciorul drept de această dată, Douglas își propti călcâiul în fața celuilalt bărbat, sub nas, cum îl învățase tatăl său. Așa, împingea oasele nazale în craniu, perforând lobii frontali ai creierului și provocând instantaneu moartea.

Dar, când căzu, cel de-al treilea din stânga, se întorsese și-l secerase cu satârul. Douglas sări înapoi, ridicând brațul să pareze lovitura și simți împunsătura electrizantă a durerii, când satârul i se înfipse în braț.

Urmă încă o lovitură și mai dureroasă.

Știa că trebuia să se ferească. Când satârul se ridică din nou, se feri și lovi genunchiul lui 14 K, dezechilibrându-l. Păși în arcul de acțiune al armei sale, și-i reteză nasul altui triad, în timp ce-și înfipse mâna în gâtul celui ce-l lovise. Omul căzu pe spate, dădu din satâr orbește, nimerindu-l pe Douglas în partea laterală a capului.

Douglas fu cât pe ce să cadă, dar se sprijini de perete. Dacă se lăsa, ştia că ar fi fost un om mort.

Atacul lui îi dăduse lui Dragon Fist avantajul de care avea nevoie. Sări înainte, învârtind lanţul într-un arc larg, ţinându-i la o parte pe luptătorii 14 K.

Se auzi un strigăt din capătul aleii şi Tse-ping apăru cu proprii săi luptători. 14 K îşi dădură seama că încăierarea se întorsese împotriva lor. Îşi luară camarazii răniţi şi fugiră în umbrele Străzii Jumătate de Câine, lăsându-l pe cel mort la picioarele lui Douglas.

Era linişte. Douglas îşi auzea propria respiraţie şuierând în piept. Unchiul său examina trupurile nemişcate şi sângerânde ale lui Benny şi Black Mai. Apoi, îşi băgă lanţul la loc în haina de piele şi se uită la Douglas.

Băiatul simţea că este gata să leşine.

— Sângerezi, nepoate — zise el şi se îndepărtă.

Douglas simţi că se învârte totul în jurul lui. Prostituatele se holbau la el, dar nu mai chicoteau. I se întunecară privirile.

Când Douglas deschise ochii, îi pluteau diverse siluete pe dinainte, siluete pe un fundal alb. Îşi simţea gura amorţită şi îl durea capul îngrozitor.

Una din siluete se apropie. Distinse o faţă cu ochelari negri de soare, păr dat pe spate, bărbie dublă. Era unchiul său.

— O sută nouăsprezece cusături — murmură el. Nici măcar eu, nu m-am ales cu atâtea într-o bătălie. Felicitări!

Douglas încercă să se concentreze. Nu putea să-şi mişte unul din braţe. Unul era bandajat, iar celălalt imobilizat de pat, cu un tub lung înfipt în venă.

Dragon Fist se aplecă din nou spre el.

— Dacă te întreabă cineva, spui că ai căzut pe fereastră.

Douglas încuviinţă din cap, în semn că înţelesese.

— Eşti un tip dur, nepoate. Pe cinstea mea, ai fost tăiat mai rău decât porcul bunicii.

— Ştiu să lupt — murmură Douglas.

— Da, oricum mai bine decât Benny şi Black Mai. Când o să te însănătoşeşti, poţi să le iei locul.

Siluetele se pierdură în ceaţă. Când se trezi din nou, dispăruseră. Lângă el, era doar o soră care ţipa la el în

cantonează. Se întrebă dacă nu visase.

Dar apoi, îşi aminti ce-i şoptise unchiul lui şi, în ciuda durerii, zâmbi. Ştia că făcuse primii paşi spre mărire.

26

Chiar în inima lui Walled City, se afla un străvechi Templu Taoist şi în jurul lui era singura curte din întreg Hak Nam-ul. Zona fusese acoperită cu sârmă ca să nu cadă gunoiul din clădirile alăturate.

Fură întâmpinaţi la uşă de doi soldaţi triad, care ţineau în mâini satâre metalice. Douglas era unul din cei cincizeci sau şaizeci de noi recruţi şi fiecare fu salutat individual.

— De ce ai venit aici? — îl întrebă paznicul.

— Ca să ne înrolăm şi să obţinem raţii — răspunse el.

— Nu sunt raţii nici pentru armata noastră.

— O să le aducem pe ale noastre.

— Orezul roşu al armatei noastre conţine nisip şi pietre. Poţi mânca pietre?

— Dacă fraţii noştri pot, o să putem şi noi.

— Când o să vezi frumuseţea surorilor şi cumnatelor noastre, o să-ţi vină idei necurate?

— Nu, n-aş îndrăzni.

— Dacă guvernul ar oferi drept răsplată zece mii de uncii de aur, ai oferi informaţii despre fraţii noştri?

— Nu, n-aş îndrăzni.

— Dacă ai vorbit sincer, înseamnă că eşti credincios şi merituos şi poţi intra în oraş ca să juri credinţă şi să-ţi protejezi ţara.

Douglas intră în templu să se alăture celorlalţi recruţi. În interior erau idoli chinezeşti şi bobine masive de tămâie ce atârnau din tavan de lanţuri lungi. Douglas simţea miros de sudoare, frică şi sânge.

Pereţii erau acoperiţi cu table desenate cu litere mari, negre pe fond roşu, sau negre pe fond verde. Douglas observă epigramele maoiste de genul „Eroii sunt supremi; cei viteji nu au egal”. Mai erau şi altele, mai enigmatice, negre pe fond galben: „Oare duşmănia se va sfârşi vreodată? Regretele vor rămâne pe

vecie.”

Mai erau şi alte lozinci pe pereţi ca şi steagurile eroilor triadei care intraseră în legendă, cum ar fi cei cinci Generali Tigru şi penitenţii celor Patru Credincioşi, renumiţii paznici de la porţile străvechiului oraş al Triadei, al lui Mulk Yeungshing, oraşul sălciilor.

Altarul principal era luminat de o lampă de aramă cu şapte braţe, lampă cu şapte stele, care semnifică cele şapte planete ale cerului. Mai erau de asemenea şi vase cu fructe, flori şi mirodenii. Piesa centrală era *tan, o* cadă mare de lemn, pictată în roşu şi plină cu orez. Fiecare boabă de orez, îi spusese Dragon Fist trebuia să reprezinte un membru al societăţii.

Douglas observă că restul obiectelor erau un amestec de laic şi mistic. Un băţ roşu de lemn, simboliza pedeapsa; exista de asemenea Sabia Loialităţii şi Dreptăţii; o sanda de iarbă reprezenta una din perechea de sandale magice din istoria triadei. Era şi o oglindă, oglinda Adevărului, în care se presupunea că se reflectau cele mai tăinuite adâncuri ale sufletului. Douglas mai văzu un halat alb, pătat de sânge şi nişte mătănii, în memoria călugărilor rebeli din Mănăstirea Shao Lin din Fukien, care fondaseră Triada cu trei sute de ani în urmă.

Ultimul obiect de cult era un lucru împăturit într-o formă ciudată, constând dintr-o singură bucata de hârtie, cunoscută sub numele de Mânia lui Tau. Odată împăturit, se spunea că este imposibil să fie refăcut de un neiniţiat, iar secretul său era cunoscut doar de Maestrul Tămâii. Era pus în faţa templului, la vedere, dovadă a cunoştinţelor tainice ale Maestrului Tămâii. Interiorul templului se presupunea că reprezintă zidurile şi porţile străvechiului Oraş al Sălciilor. Douglas şi ceilalţi recruţi intrară solemn prin arcadele de hârtie construite în templu, ce simbolizau porţile care existaseră odată în oraşul secret. Apoi, fură invitaţi să îngenuncheze în faţa Maestrului Tămâii.

Maestrul Tămâii stătea în dreapta altarului. Purta o mantie albă, şi o basma înnodată pe cap, avea mătănii în mâna dreaptă şi o sanda de iarbă în piciorul stâng. Bărbatul din stânga altarului era îmbrăcat în negru. Avea un bici, simbol al autorităţii sale; în spate purta un săculeţ care se spunea că ar conţine cenuşa a treisprezece călugări fondatori ai Hung Mun, societatea neagra a triadei.

Restul persoanelor importante ale Lojei, stăteau faţă în faţă, pe două rânduri. Douglas îl văzu pe Dragon Fist, solemn şi ridicol, în mantia lui neagră, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— S-a emis un ordin din Altarul celor Cinci Strămoşi — începu Maestrul Tămâii — Trebuie făcute investigaţii în lojă şi dacă poliţia va încerca să ne spioneze, trebuie îndepărtată imediat.

Era numai un ritual. Nici un ofiţer de poliţe nu s-ar aventura în inima Walled City-ului. Douglas ştia prea bine acest lucru. Cei doi paznici făcură semn Maestrului Tămâii.

— Nu sunt străini printre noi — anunţă Maestrul Tămâii. Vom deschide loja.

Bărbatul din stânga altarului nota numele, adresele şi vârstele fiecărui recrut într-o carte mare şi toţi plătiră taxa de iniţiere. Apoi, Maestrul Tămâii se duse la altar, puse registrul lângă *tau,* şi se întoarse cu trei figuri de ceară prinse în piept, fiecare dintre ele purtând numele unor vestiţi trădători ai triadei. Păpuşile fură îngenunchiate şi li se tăie capul cu Sabia Credinţei şi Dreptăţii.

Pe urmă, Douglas şi camarazii săi — sau „noii cai” — aşa cum îi numise Maestrul Tămâii — se târâră pe coate şi genunchi pe sub sprâncenele încrucişate ale gărzilor. Dragon Fist îi explicase că această etapă a ceremoniei era numită Trecerea Muntelui Cuţitelor.

Îngenunchează unul câte unul, în faţa Maestrului Tămâii, iar când fu rândul său, Douglas simţi că este atins cu dosul săbiei.

— Care este mai tare, sabia, sau gâtul tău?

— Gâtul meu — răspunse Douglas, aşa cum îl instruise Dragon Fist.

Ceremonia dură ore-n şir.

Douglas Ho era captivat de ritual. Spre deosebire de camarazii săi înţelegea rostul său. Îşi dădea seama de puterea misterului, de forţa cabalei asupra spiritului uman. Băiatul absorbi totul cu nesaţ.

Maestrul Tămâii arse o foaie de hârtie galbenă, ce reprezenta giulgiul galben care îi protejase de flăcări pe primii călugări ai triadei, când mănăstirea lor fusese incendiată de Manchus. Cenuşa fu adunată într-un vas de lemn şi amestecată cu vin, chinovar şi zahăr.

Paznicul aduse un cocoş viu şi-l dădu Maestrului Tămâii.

Picioarele şi ciocul erau legate cu sfoară. Pasărea se zbătea disperată răsucindu-se în mâinile Maestrului Tămâii. Acesta tăie capul cocoşului dintr-o lovitură de cuţit şi scurse sângele într-un vas mare de lemn.

Apoi, se duse la fiecare recrut în parte. Aceştia întinseră mâna stângă cu palma în sus, uitându-se la paznicul din stânga altarului, care ţinea un ac cu aţă roşie, îi înţepă în degetul mijlociu, până le dădu sângele.

— Acul de argint face degetul să sângereze, aşa că ai grijă să nu dezvălui secretele noastre. Dacă vei trăda, vei pierde sângele prin cele cinci găuri ale corpului tău.

Sângele iniţiaţilor fu amestecat cu cenuşa, vinul, mirodeniile şi sângele negru al cocoşului. Când Maestrul Tămâii ridică vasul, fiecare recrut îşi înmuie un deget înăuntru şi-l duse la buze.

Acesta era jurământul de sânge.

După ce ritualul se încheie, vasul fu spart pe altar.

— La fel să fie zdrobiţi şi trădătorii triadei.

Maestrul Tămâii puse nişte hârtie pe podea şi o aprinse. Împreună cu ceilalţi, Douglas fu invitat să sară peste groapa cu flăcări.

— Comemorează arderea mănăstirii străvechi a fondatorilor noştri — îi spuse Dragon Fist. Fiecare parte a ceremoniei are o anumită semnificaţie.

În cele din urmă, când îngenunchează pe podeaua rece de piatră, cu un băţ de tămâie între palmele unite, Maestrul Tămâii le citi cele treizeci şi şase de jurăminte ale societăţii. Apoi, recruţii recitară fiecare jurământ în parte, lovind capătul băţului de podea.

— Nu voi dezvălui secretele familiei Hung nici măcar părinţilor, fraţilor sau soţiei mele. Nu voi dezvălui niciodată secretele pentru bani. Voi fi ucis de mii de săbii dacă aş face asta.

Când termină, Douglas Ho devenise un triad. Nu mai era un străin. Avea un loc al lui. O familie.

27

Laos, mai 1962

Baptiste Crocé văzu o spărtură în nori şi începu să coboare încet, în spirală, spre vale. Altimetrul arătă patru mii de picioare ALS şi, prin norii negri ai musonului văzu munţii verzi, sălbatici, înălţându-se în jurul lui. Unii erau subţiri, ca nişte lame de cuţit. Altă rafală zgudui cabina Beechcraft-ului.

Pământul dispăru sub o pătură cenuşie şi Baptiste simţi încordarea obişnuită în timp ce căuta să scape din nori. Timp de aproape un minut fu orbit, plonjând spre sol. Simţea apropierea munţilor din toate părţile. Apoi, când plonjă sub nor, văzu pista noroioasă drept în faţă.

Era mică, o cicatrice maronie în sălbăticia verde a pădurii înconjurătoare. Întrerupse regulatorul şi coborî flapsurile, coborând Beechcraft-ul în vale. Acum vedea cotul pistei, cincisprezece grade spre stânga. Americanii tăiaseră piste de aterizare în inima pădurilor ca nişte cicatrice vii, care se pretau STOL-urilor, Avioane cu Decolare şi Aterizare Scurtă — pe care ei le foloseau.

Însă, pentru aparate obişnuite, erau un adevărat coşmar. Baptiste îşi aminti că pista aceasta, de exemplu, se ridică în rampă, la 25 de grade.

Dar tot era mai bună decât deloc. Fără prezenţa americanilor nu ar mai fi opiu.

În timp ce cobora peste sat, văzu copiii care se uitau la el şi câinii şi puii, împrăştiaţi sub colibele înălţate pe pari. Un copil călare în spatele unui bivol îi făcu cu mâna. Crocé coborî Beecherat-ul, atingând aproape roţile de bolta pădurii.

I se năclăiseră mâinile pe comenzi şi i se scurgea sudoarea în ochi.

Va trebui să aterizeze, orientând aparatul cu botul spre cer.

Când se apropie de pistă, trase de manetă, ridică botul avionului, apăsă pe cârmă să corecteze direcţia schimbată de o bruscă pală de vânt şi puse din nou mâna pe manşă când roţile atinseră pământul.

Erau doar două sute de metri pentru aterizare, chiar mai puţin, dacă luai în calcul cotitura. Rampa va fi în avantajul său, pentru că forţa gravitaţională scade viteza.

— Ridică-ţi botul…

Vaco! Nu-i de ajuns!

Beechcraft-ul se lovi de sol, derapând în noroi. Aparatul gemu

sub forţa impactului, şi era cât pe ce să-i sară mâinile de pe comenzi. Un val de noroi împroşcă parbrizul, orbindu-l. Dar atunci Beechcraft-ul încetinise, înjură pe înfundate şi se relaxă.

Aterizase.

Mai era un avion parcat sub umbrar, lângă un şir de hambare de tablă. Nu era un Piper CAT sau un Helios, ci un Cessna 195, cu insignă roşie şi albastră a liniei aeriene Lao Charter a lui Mittard.

O figură familiară apăru de sub aripa Cessnei şi-i făcu cu mâna. Jean-Marie.

Baptiste coborî din cabină.

— N-am mai văzut o aterizare atât de dezastruoasă — strigă Jean-Marie. Intenţionezi să te înrolezi într-un escadron de Kamikaze?

— La dracu!

— Parcă ai trântit o omletă pe farfurie!

Baptiste se încruntă. Nu prea făcea greşeli şi, când le făcea, nu-i plăcea să i se amintească.

— Nu-i un avion de jucărie ca al tău — pufni el. Aş vrea să te văd cum ai aşeza această bestie pe panta muntelui.

Jean-Marie era încântat de reacţia prietenului lui. Îi puse o mână pe umăr.

— Tremuri, *mon vieux!* Se pare că ai nevoie să bei ceva.

Ploaia se porni să cearnă în vale. Alergară, alunecând în noroi, la adăpostul colibelor.

— Deci cum îţi mai merge cu ochiul? — se interesă Jean-Marie.

Stăteau unul lângă altul pe sacii de orez sprijiniţi de peretele hambarului. Le ieşeau aburi din piele, iar cămăşile lor de bumbac li se lipiseră de spate. Baptiste trase o duşcă din sticla de whisky Mekong şi simţi cum îi arde gâtul şi stomacul. Îşi aranjă bucata neagră de piele care-i astupa acum ochiul stâng.

— Nu prea bine. Acum îmi vine mai greu să apreciez distanţele. De aceea am greşit aterizarea.

Jean-Marie hău din whisky.

— Poate ar trebui să-ţi găseşti altceva de făcut.

— Ce anume?

Jean-Marie se scarpină sub cămaşă, iritat de sudoare.

— Deci o să păstrezi bandajul pe ochi?

— Este un lucru bun pentru reputaţia mea.

Luă sticla de whisky şi bău din nou. Cerul era întunecat şi omul său de legătură nu sosise. N-o să mai zboare decât peste câteva ore. Poate nici n-o să plece azi.

— Ce mai face Noelle?

— Bine.

— Când trebuie să nască?

— După muson.

Scoase un pachet mototolit de ţigări din buzunarul de la piept. Erau ude. După patru sau cinci încercări, reuşi să-şi aprindă una.

— Nu mi-ai spus ce cauţi în Laos. Credeam că faci transporturi în Thailanda.

— N-a ţinut. Pe urmă, a venit Mittard să mă vadă şi mi-a oferit un salariu dublu faţă de cât îmi plătise înainte. Cumpără alt Cessna.

Baptiste ridică din sprâncene. Bonaventure tolerase până acum concurenţa, dar după ce va afla că Mittard îşi sporeşte flota, n-o să mai fie atât de liniştit.

— Aşa că ai fost de acord să lucrezi din nou pentru el.

— Plăteşte bine.

— Fii atent, Jean-Marie.

Jean-Marie înşurubă sticla de whisky.

— Aici este destul noroi pentru noi toţi — zise el, referindu-se la opiu aşa cum era denumit în jargon.

Baptiste nu îi răspunse. Se ridică şi ieşi afară. În câteva secunde fu udat până la piele, dar nu-i păsa de ploaie. Se îndreptă spre Cessna-ul lui Jean-Marie şi deschise uşa cabinei să se uite înăuntru. Avionul era plin de saci cu opiu crud, în jur de vreo trei sute de kilograme.

Îşi ridica privirile. Jean-Marie se sprijinise de uşa colibei şi-l urmărea. Rămaseră tăcuţi amândoi. Sfântă Fecioară, se gândi Baptiste. Ar putea fi un lucru destul de grav.

28

Sfârşitul lui aprilie aduse Nyam Fou, sezonul ploilor şi musonului. Soarele se ridica ascuns de pâcla de nori dimineaţa, văile erau inundate şi pe câmpuri înflorea orezul verde ca jadul.

Totul mirosea a mucegai, iar noaptea, insectele roiau în jurul lămpilor cu gaz, infestând fiecare cameră.

Un liliac intră pe ferestrele deschise, hipnotizat de ventilatorul din tavan, care se învârtea leneş. Înconjură camera în ritmul paletelor până obosi şi coborî pe podea. Asta se întâmpla adesea în timpul musonului şi Noelle se învăţase să-i ignore.

Rândunelele îşi construiseră cuiburile sub streşini, la adăpost de furtună. Acum ploua din nou, constant, fără rafalele după-amiezii. Apa se scurgea de pe jgheaburi pe frunzele bananierilor.

Era prea cald pentru o femeie gravidă. Se simţea cât o balenă. Picături de transpiraţie îi străluceau pe faţă, pe şira spinării şi-n păr. Ieşi pe verandă, dar era la fel de sufocant. Aerul era ca un abur.

După căsătorie, Bonaventure le cumpărase lui Noelle şi Baptiste o vilă, la o jumătate de milă de marginea vestică a oraşului, pe malurile fluviului Mekong. Era din stucco bleu, cu acoperiş din ţiglă roşie şi podele de tek lustruite. Curtea era umbrită de copaci de mango. Aveau şi servitori: un bucătar, două cameriste şi un grădinar.

Dar, pentru Noelle, viaţa nu se schimbase. De fapt, se simţea mai singură decât înainte.

Auzi pe cineva intrând în cameră în spatele ei şi se întoarse. Baptiste. Nu este drept, se gândi ea când îl văzu. Când se întorsese din Phong Savana era aproape mort, desfigurat la faţă, iar doctorii credeau că o să-şi piardă şi piciorul şi ochiul. Acum însă, peste opt luni, este la fel de frumos ca întotdeauna, iar eu sunt grasă şi urâtă.

Bandajul de la ochi era bineînţeles de poză, pură vanitate. Incredibil, dar nu se gândise cu adevărat să rămână fără un ochi. Dar îi stătea bine, fir-ar să fie. Părul lui negru îi cădea pe frunte, accentuându-i farmecul.

Iar acum, defilează pe dinaintea mea, în cămaşa lui albastră regală şi costumul alb ca un pirat în mătase şi vrea să-i înghit minciunile. Oare când se schimbase? Iar ea?

— Unde te duci, Baptiste?

— Trebuie să-l văd pe Rocco.

— Rocco — repetă ea pe un ton sec.

Părea vinovat ca un băieţel.

— Un bărbat trebuie să-şi permită unele plăceri.

— Şi să iei cina cu soţia ta nu face parte din aceste plăceri?

— O să vin mai târziu. Vreau să beau ceva.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi. Dar ea ştia ce dorea.

— Ori de câte ori te uiţi la mine, te văd îngândurat.

— Noelle, te rog…

— Îţi port copilul. N-am ce să fac. Ştiu că m-am îngrăşat ca o balenă.

Îşi scoase pachetul de Gitanes, ca dovadă că era nervos. Bătea cu piciorul în podea, nerăbdător să scape de ea. Pentru numele lui Dumnezeu, când se stricase totul între ei?

— Nu mai vrei să faci dragoste cu mine, Baptiste?

— Copilul…

— Fiindcă sunt gravidă, nu înseamnă că sunt de piatră! Te iubesc.

Îşi simţi lacrimile fierbinţi în ochi şi se abţinu. Nu voia să se arate slabă în faţa lui.

— Te dezgust chiar atât de mult?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, te mai rog o singură dată, Baptiste. Rămâi cu mine la cină, astă seară.

— Nu o să întârzii mult, chérie. Dar trebuie să-l văd pe Rocco. Vom cina când mă întorc acasă.

— Când o să fii atât de beat, încât n-o să te mai ţii pe picioare, şi o să miroşi a prostituate!

— Nu ştiu de ce m-am însurat cu tine — zise el, îndreptându-se spre uşă.

Noelle sări în picioare.

— Pentru că doreai să pui mâna pe afacerile tatălui meu..

Luă elefantul de ceramică adus de tatăl ei din Saigon şi-l aruncă cu furie. Acesta se lovi de perete la câţiva centimetri de capul lui Baptiste. Noelle auzi camerista care ascultase la uşă, strigând şi luând-o la fugă spre bucătărie.

El se întoarse, cu o mână pe uşă, cu ochii sclipind.

— Să nu mai faci asta niciodată — tună el.

— Nu, n-o să mai fac. Data viitoare o să arunc după tine cu un cuţit şi îţi promit că o să nimeresc.

Auzi Packard-ul uruind în direcţia oraşului. Când fu sigură că plecase, se trânti pe scaun şi izbucni în plâns. Ce proastă fusese. Baptiste nu se schimbase; era acelaşi ca întotdeauna. Făcuse

greşeala să se îndrăgostească de o iluzie.

Ura Laos-ul, ura copilul din ea şi-l ura pe tatăl său că avusese dreptate. Şi, mai ales, îl ura pe soţul ei.

Amicu's consta dintr-o singură cameră, luminată exagerat, cu câteva bănci de şcoală folosite drept mese, unde se întâlneau ziarişti în cămăşi mototolite, piloţi americani cu bijuterii de aur şi membrii ai corsicanilor de bază din oraş, în costumele lor albe tropicale şi stăteau întinşi pe scaune de răchită. În colţ era un mic bar, unde proprietăreasa clubului, doamna Lola — nimeni nu-şi imaginase vreodată că acesta era numele ei adevărat — se cocoţase pe un scaun, ca în fiecare noapte, în rochie de seară, îmbătându-se criţă. Alegerea muzicii era limitată. Edith Piaf şi Maurice Chevalier 78's cântau răguşit pe un fonograf străvechi. După prima sticlă de pastis, Lola le povestea tuturor despre viaţa ei, care părea să fi constat dintr-o succesiune de generali francezi din toată Indochina.

Dar nici doamna Lola, nici Edith Piaf nu erau motivul pentru care Amicu's atrăgea atâţia clienţi vestici seară de seară. Aceştia nu prea aveau multe localuri unde puteau să meargă. Numai două restaurante din Vientiane stăteau deschise până dimineaţa; unul era The White Rose[28], iar celălalt, The Vieng Rotray, care era traducerea în laoţiană a cuvintelor „o retragere plăcută". Era proprietatea generalului Rattakone şi era plin de femei din Bangkok, mirosind ca un WC indonezian. Era mai cunoscut sub porecla dată de comunitatea străină din oraş: Latrina Verde.

Amicu's îşi câştigase un oarecare renume pentru atracţia care o oferea — şi anume sex oral, practicat într-o cabină înconjurată cu perdele, în spatele localului. Pentru doi dolari, plus o băutură, un bărbat se putea lăsa în seama atenţiilor profesioniste ale uneia din fetele doamnei Lola. Se spunea că fiecare dintre fete fusese instruită în această artă de însăşi doamna Lola, dar nimeni nu fusese atât de beat, încât să verifice teoria.

Printre piloţii americani CAT, locul era cunoscut sub numele de „Supt şi Apă Minerală".

Rocco Bonaventure juca douăzeci şi unu cu Gilbert Pépé şi alt pilot de-al său, Marius Nicoli. Când îl văzu pe Baptiste îşi adună câştigurile de pe masă, îşi luă paharul de cognac şi i se alătură la

[28] Trandafirul alb (eng.) (n.t.)

bar.

— Baptiste. Cum a fost drumul?

— A mers bine — zise el.

A mers bine: zburase o oră în colţii musonului, convins că o să moară. Dar n-avea rost să încerce să-i explice că hărţile de navigaţie erau inexacte, deviind cu câte douăsprezece grade. Rocco Bonaventure nu era pilot, şi nu putea înţelege.

Baptiste spera să-şi ia coniacul şi să se retragă într-un colţ înainte să-l vadă Madame Lola, dar nu fu suficient de iute. De îndată ce-l zări, veni la el şi-l luă în braţe, lăsându-i o urmă de ruj pe obraz. Fu copleşit de mirosul de colonie ieftină, sudoare şi alcool.

— Aş putea să te fac atât de fericit, Baptiste! — zise ea.

Încercă să se desprindă.

— Poţi să bei gratis o lună, dacă vii în camera din spate cu mine.

Bonaventure râdea. Poate că el o pusese pe vaca bătrână să-l ademenească, se gândi Baptiste.

— Ştiu să regulez bine — murmură ea. Întreabă pe cine vrei.

— Sunt obosit, Lola.

— Ţi-am povestit cum m-am regulat cu trei generali la Dien Bien Phu? Primii doi au fost ucişi de o schijă, dar pe al treilea l-am regulat până l-am omorât.

Râse strident şi încercă din nou să-l sărute.

De data aceasta, reuşi să se răsucească şi îl trase pe Bonaventure la o masă, în cel mai întunecat colţ al camerei.

— *Elle est cul de vache!*[29] — murmură Baptiste pe înfundate.

Bonaventure nu-i răspunse. Îşi sprijini un picior încălţat în cizmă de o bancă şi rânji.

— Faci pe durul numai pentru că este socrul tău de faţă, Baptiste.

— Eu zic să închei acest subiect.

Bonaventure ridică din sprâncene. „Mă întreb ce ştie”, se gândi Baptiste.

— Deci, ai de gând să-mi povesteşti cum a mers? — zise Bonaventure. Ai lipsit aproape trei zile. Începusem să-mi fac griji…

— Pentru mine?

[29] Este o vacă (fr.) (n.t.)

— Pentru opiul meu.

— Am fost blocat două zile, lângă Saru Thang, din cauza musonului. Dacă mai întârziam o jumătate de oră, n-aş mai fi avut cum să aterizez şi aş fi fost mort acum…

Bonaventure ridică indiferent din umeri.

— Dar ai lăsat marfa la vietnamezi, nu?

Baptiste încuviinţă din cap.

— Opiul tău este în siguranţă.

Bonaventure îl bătu pe mână şi-i făcu semn micuţului barman laoţian să mai aducă un rând de cognac.

— M-am întâlnit cu Jean-Marie Pépin — zise Baptiste.

— Credeam că lucrează la Bangkok.

— Mittard l-a adus înapoi. Spunea că îşi cumpără alt Cessna.

Bonaventure fu cât pe ce să scuipe.

— Cumpără alt avion?

— Jean-Marie transportă vreo două-trei sute de kilograme de opiu.

— Mittard! Taică-su era ţăran. Şi se spune că maică-sa era o capră de munte.

Bău cognacul şi trânti paharul gol pe masă.

Deci, se pare că măsurile lor de protecţie nu erau suficiente.

Baptiste îşi descărca marfa în uzinele din Munţii Centrali din Vietnam, care erau bine păzite de comandourile Forţei Aeriene Vietnameze. Mittard fusese blocat. Dar perseverase, iar acum, în afară de faptul că intrase în concurenţă cu el, începuse chiar să prospere. Săptămâna trecută, Baptiste aflase că Mittard aruncase douăzeci şi nouă de lăzi impermeabile, înfăşurate în colaci de salvare, unei bărci de pescuit vietnameze, care-i aştepta în Golful Siam. Fiecare ladă conţinea douăzeci de kilograme de opiu crud. Astfel de metode erau dificile şi foarte riscante. Dar, după acest transport încununat de succes, Mittard câştigase cincizeci de mii de dolari.

— Au început să ne mănânce profiturile — zise Baptiste.

Bonaventure încuviinţă din cap.

— Ce crezi că ar trebui să fac, Baptiste?

Încercă să-şi ascundă surprinderea. Era prima oară când Bonaventure îl consulta în luarea unei decizii.

— Vietnamezii pot să ne ajute? — zise el, amintindu-şi ce-i făcuse Bonaventure, cu câţiva ani un urmă.

— Mittard este prea prudent. Nu aterizează niciodată în Vietnam.

— Poate americanii… începu Baptiste.

Bonaventure îşi ridică privirile.

— Vorbim de lup şi iată-l pe unul din ei.

Baptiste se uită în jur. Era Gerry Gates, americanul pe care-l văzuse cu Petrovski, în ultima zi la Phong Savan. Oficial, era în Laos sub auspiciile unei acţiuni numite Biroul Programului de Evaluare, dar Baptiste bănuia că era un fel de spion. Ţara mişuna de spioni în ultima vreme.

Laos fusese pe muchie de cuţit în aceşti doi ani. După conflictul cu Kong Le, lumea îşi concentrase atenţia asupra ţării. Eisenhower considera că, dacă Laos va cădea în mâna comuniştilor Pathet Lao, toată Indochina va fi pierdută. Îl numise Teritoriu Domino.

După Phong Savan, comuniştii se duseră în sud, spre Vientiane. Baptiste şi Bonaventure, împreună cu restul comunităţii corsicane erau pregătiţi să treacă graniţa, în Thailanda. Kennedy, noul preşedinte ales al SUA îi salvase, alertând Marina Americană din Okinawa şi comandându-i să intervină. Între timp, cinci sute de soldaţi din forţele navale de la Udorn, la graniţa thailandeză, se urcaseră în helicopterele lor gata să decoleze şi apăraseră capitala laoţiană.

Criza fusese evitată, dar de atunci, prezenţa americană în Laos crescuse dramatic. Mult timp, Baptiste nu ştiuse ce să creadă despre americani; în cele din urmă se hotărî asupra unui amestec de recunoştinţă şi dispreţ. Doar salvaseră afacerea cu opiu şi nu numai, doborându-i pe comunişti.

După ce Kong Le cucerise Phong Savan în 1961, se asociase cu Pathet Lao şi americanii nu mai puteau să folosească câmpia Yars. În schimb amenajaseră câteva piste în munţii din jur, ca să arunce provizii şi muniţii în Hmong. Dar Air Laos se folosea de aceleaşi piste ca să-şi ia opiul şi să păstreze legăturile de negoţ, un comerţ pe care consilierii americani, cum era Gates, de exemplu, îl ignorau, din considerente politice.

— Gerry!

Bonaventure ridică mâna şi-i făcu semn americanului să vină la masa lor.

Gates se apropie de ei; era un om obişnuit, cu excepţia

ochilor. Baptiste îi remarcase de cum îl văzuse la Phong Savan. Cercetă toată camera dintr-o privire. Avea ochii unui bărbat obişnuit să meargă prin junglă.

— Vino să te aşezi — zise Bonaventure în engleză, făcând pe gazda darnică. Ce bei?

— Cognac şi sifon. Mulţumesc, Rocco.

— L-aţi cunoscut pe ginerele meu, Baptiste Crocé?

— Da, faţa mi se pare familiară.

Dădură mâna. Gates îl strânse ferm, cu palmele sale uscate. Da, îşi aminteşte de mine, îşi spuse Baptiste.

— Monsieur Gates este de la Ambasada Americană — spunea Bonaventure. Gerry, povesteşte-mi din nou ce faci în Laos?

— Sunt consilierul lui Meo în domeniul agriculturii, zise Gates.

Bonaventure îşi dădu capul pe spate şi hohoti.

— Ah, sunteţi minunaţi! Aveţi un extraordinar simţ al umorului!

— Mă bucur că spui asta, Rocco — zise Gates, dar îşi păstră o figură impasibilă.

— Tocmai discutam despre dificultăţile afacerii noastre cu opiu.

— Eu, unul, nu am nimic de spus în această privinţă, domnilor.

— Dar este foarte important pentru voi — insistă Bonaventure.

— Absolut deloc. Pentru că Guvernul Statelor Unite preferă să se uite în altă parte, în timp ce vă vedeţi de afaceri, asta nu înseamnă că este de acord.

Baptiste se întreba cât de mult o să insiste socrul său. Relaţia lor era simbolică, o căsătorie de convenienţă. Baptiste, ca toţi din Vientiane, ştia că Gates şi ceilalţi consilieri ai Ambasadei Statelor Unite nu dădeau sfaturi în agricultură, ci instruiau trupele de guerilla, pentru o eventuală confruntare cu Pathet Lao.

— Este o problemă de priorităţi — adăugă Gates.

— Exact. Vedeţi, am o mică problemă. Este vorba de unul dintre competitorii mei. De fapt, „competitor” este mult spus. Nu-i fac această onoare. Este ca un purice pe spinarea unui bivol.

— Te referi la Mittard?

— Da. După cum vezi, l-am caracterizat perfect.

Gates clătină din cap.

— Ştiu ce o să-mi ceri, Rocco şi răspunsul este acelaşi. Nu pot să-l opresc să folosească pistele acelea.

Lui Bonaventure îi pieri buna dispoziţie şi ochii săi sclipiră mânioşi.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut. Mi-am folosit legăturile din Saigon şi Bangkok ca să obţin informaţii. Ce mai vreţi de la mine?

Baptiste tresări surprins. Era prima oară când afla aşa ceva.

— Şi apreciem tot ce ai făcut, Rocco. Ştii asta. Şi doar nu trebuie să-ţi spun, pentru că îţi dai seama mai mult ca sigur, că este şi în interesul tău. Dar şi Mittard ne ajută. Îţi repet: nu pot să-l opresc să folosească pistele. Sigur, au fost construite de guvernul nostru. Dar acum aparţin guvernului laoţian. Dacă ai vreo problemă, mai bine rezolv-o cu Rattakone.

— Cât? — întrebă Bonaventure.

Gates clătină din cap şi îşi termină băutura.

— Aş vrea să te ajut, Rocco, dar nu pot. Guvernul meu este interesat doar să-i ţină departe pe comunişti. Pentru asta avem nevoie de Meo. Avem nevoie să-i facem fericiţi. Trebuie să-i ajutăm să-şi vândă opiul şi să le aducem arme. Nu vrem să ne amestecăm în vendette. Aş fi încântat să-ţi iau banii, dar nu este treaba noastră. Discută cu generalul.

Baptiste ştia că Gates avea dreptate. Toate aeroporturile din Lao erau militare şi puteai decola sau ateriza numai cu acordul scris al Armatei Regale Laoţiene. Transporturile de opiu erau considerate *requitions militaires* — chartere militare — şi trebuiau aprobate de înaltul Comandament Laoţian. Pentru asemenea permisii, Bonaventure trebuia să cadă la înţelegere cu oamenii importanţi din guvern.

— Rattakone ne ia deja banii — spuse Bonaventure.

— Sunt sigur că ar accepta ceva mai mult. Dar, după părerea mea, dacă veţi începe să vă licitaţi drepturile de exclusivitate, aşa cum aţi făcut de partea cealaltă a frontierei o să vă diminuaţi profiturile.

Gates se ridică şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru băutură, Rocco.

Apoi plecă.

Bonaventure se întoarse spre Baptiste. Era negru la faţă de furie.

— Să nu ai încredere în cineva care nu poate fi cumpărat — şuieră el pe înfundate.

— Poate că ar trebui să discutăm cu Rattakone.

— N-o să ne servească la nimic.

Baptiste îşi goli paharul.

— Acum, ar fi mai bine să mă întorc acasă.

Bonaventure se ridică, puse un braţ pe umerii ginerelui său şi-l conduse afară.

Două prostituate stăteau în umbră, fumând. Începură să fluiere şi să miorlăie, dar Baptiste nu le băgă în seamă.

— Cum merg lucrurile acasă? — întrebă Bonaventure.

— Bine.

— Nu pari prea convins.

— Ţi-am spus, totul merge bine.

— Este o fată încăpăţânată, Baptiste. Dar este fiica mea. Ai grijă de ea.

Ploaia se revărsa în valuri cenuşii. Baptiste alergă prin apa până la gleznă, spre maşină. Copertina se găurise şi se udase bancheta. Fir-ar să fie de ţară! Interiorul maşinii mirosea a mucegai. Totul putrezea aici.

Conduse încet prin ploaie şi când se îndepărtă de Amicu’s, se îndreptă spre Latrina Verde. Avea nevoie să simtă atingerea unor mâini experte. Pilotatul în timpul musonului îl încordase. Noelle se plângea, dar ea nu înţelegea că pentru un bărbat era altfel. Da, pentru un bărbat sexul era ca hrana şi apa şi soţia lui nu prea avea cum să-l atragă acum când arăta cât o casă. Viaţa lor va reveni probabil la normal, după ce se va naşte copilul.

Dar va trebui să fie prudent. Nu-şi permitea s-o piardă pe Noelle, doar reprezenta un imperiu.

29

Ploaia se oprise, dar noaptea răsuna de orăcăitul broaştelor şi bâzâitul ţânţarilor. Noellei îi venea greu să doarmă. Era goală sub cearşaf. Copilul era şi el treaz. Se zbătea înlăuntrul ei şi o făcea să tresară.

Îl auzi pe Baptiste intrând. Uşa se închise încet, dar se simţea mirosul în cameră — un amestec de whisky, tutun şi sex. La

lumina lunii îi zări silueta care se trânti pe un scaun de trestie.

Se dezbrăcă repede şi neîndemânatic şi se vârî în pat.

— Porţi mirosul altei femei — zise ea.

— N-am vrut să te trezesc.

Era răguşit de cât fumase şi băuse.

— Cum îndrăzneşti să te urci în patul meu după ce ai descălecat de pe o prostituată?

Se întinse.

— Îţi jur că am fost la Amicu’s, să-l văd pe Rocco.

Noelle se întoarse pe o parte, încruntându-se de efort şi-l împinse. Luat prin surprindere, Baptiste se rostogoli pe podeaua de tek.

— Dormi în altă cameră, *cochon*[30]*!*

El îi răspunse ameninţător.

— Să nu mai faci asta.

Îl lovi din nou, cu călcâiul şi îl nimeri într-o parte moale. Baptiste gemu de durere. Încurajată, Noelle se dădu jos din pat şi-l lovi orbeşte, în beznă.

— Noelle!

O prinse de picior şi o trase. Căzu greoaie pe podea, ţipând.

— Dumnezeule! Îmi pare rău! Copilul! Te simţi bine? — zise el.

— Ieşi afară.

— Te-am lovit?

Îi simţi mâna pe umărul ei şi-l lovi cu pumnul. Dădu de ceva tare, muşchii lui probabil, şi se lovi.

— Ieşi afară!

— Încă te mai iubesc, Noelle — murmură el.

Când nu-i răspunse, se ridică şi plecă din cameră, închizând încet uşa în urma lui.

Noelle se întinse pe scândura goală, ascultând ploaia, respirând greoi. Aş vrea să mori, se gândi ea. Mai bine ai fi murit atunci, în Phong Savan. Ţi-aş fi păstrat cel puţin o amintire dulce-amară. Oricum, durerea este de preferat trădării.

Copilul o lovi din nou, la fel de furios ca şi ea. Îşi puse mâna pe stomac şi-i şopti să se liniştească, de parcă ar fi putut s-o audă şi s-o înţeleagă. Apoi îi dispăru mânia şi se simţi obosită, mult prea obosită să se ridice de pe podea. Ploaia începu din nou. O ascultă cum curgea pe jgheaburi şi începu să plângă.

[30] porc (fr.) (n.t.)

— Am încercat să te previn în privinţa lui — zise tatăl ei.

Noelle îşi şterse lacrimile furioasă.

— Ai avut dreptate. Oricum, asta nu mă consolează acum. Ce-o să mă fac?

Bonaventure ridică din umeri.

— Ce vrei să faci?

Se aflau pe veranda vilei lui Bonaventure. Ceaţa înconjură acoperişurile templelor din jur. În depărtare, pirogile alunecau pe râul cafeniu, ca nişte gândaci de apă. În grădină, o sămânţă umflată explodă cu un pocnet ca o detunătură de puşcă.

Tao Kao le aduse un ceainic cu ceai fierbinte şi le umplu două căni fără toarte, din porţelan.

— Îl iubesc, papa.

— Dacă nu poţi să-l schimbi, şi nu vei reuşi, mai mult ca sigur, şi totuşi îl iubeşti — va trebui să-l accepţi aşa cum este. De fapt, *mon petit chou*[31] la ce te aşteptai?

Are dreptate. La ce m-am aşteptat? se întreba Noelle. Am fost dezarmată de farmecul lui. Oare mi-am imaginat că o să se schimbe după ce o să se însoare cu mine? Că o să se lase de femei şi de băutură? Ce proastă am fost!

Dar femeile iubesc altfel decât bărbaţii.

— Îi port copilul în pântece, papa. N-aş putea să-l părăsesc nici dacă aş vrea.

— Şi nu vrei, aşa că ce rost are să mai discutăm?

Bonaventure se aplecă spre ea, îmblânzit.

— Uite ce este, micuţă prinţesă — zise el, alintând-o ca în copilărie. O să vorbesc cu el. Dar ce crezi că pot face? Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba. Nu cred că ar putea să se îndrepte, nici dacă ar încerca.

— Am fost atât de proastă — murmură Noelle, sorbind din ceaiul verde, fierbinte.

— Cum mai merge sarcina? — zise Bonaventure în liniştea încordată care se lăsă.

— Îl simt ca pe o bucată de aluat, papa. Nu pot dormi noaptea, transpir şi nu reuşesc să mă ridic de pe scaun, decât cu mare efort.

— Se va termina în curând.

[31] mica mea varză (fr.) (n.t.)

— Şi pe urmă? Nu prea îi văd pe Baptiste în rolul de tată devotat.

— Nici eu n-am fost perfect.

Îl privi fix. Îi străluceau ochii în lumina verzui-cenuşie.

— Nu te-ai comportat niciodată aşa.

— Era război. Alte timpuri.

— Şi aici este război. Dar lui Baptiste nu-i pasă.

Bonaventure oftă şi îşi duse mâna la ochi.

— Oh, *ma pétite,* ce pot să îţi spun?

— Mai bine mă întorc acasă. Trebuie să mă odihnesc. Obosesc foarte repede în ultima vreme.

— Bineînţeles, O să-l pun pe Tao Kao să te conducă cu maşina.

O ajută să se ridice de pe scaun. Pentru o clipă, se apropie de el şi-l sărută blând pe obraz.

— Ar fi trebuit să te ascult.

— De ce? Doar nu m-ai ascultat niciodată.

Ea îi zâmbi şi plecă.

* * *

După plecarea ei, Bonaventure îşi aprinse o ţigară. *Ma pétite Noelle,* ţi-ai dat seama prea târziu că ar fi trebuit să mă asculţi! Baptiste este un prost. Un bărbat trebuie să-şi respecte familia. Dacă vrea să se culce cu prostituate, ar putea cel puţin să fie discret.

Bonaventure îşi iubea fiica şi nu voia s-o vadă suferind. Sigur, un bărbat îşi făcea de cap, dar nu admitea să-i umilească fata în asemenea hal. O să discute cu Baptiste. Sigur, şi el avusese amante, chiar când trăia mama lui Noelle, dar nu i le trântise niciodată în faţă, aşa cum făcuse Baptiste cu Noelle.

Dar mânia lui fu domolită de respect; deşi Baptiste era departe de a fi un ginere ideal, se dovedise un soldat capabil şi un bun pilot. În ultimele luni, demonstrase că putea negocia cu negustorii chinezi din Hmong şi ştia cum să-i vrăjească pe americani.

De fapt, Rocco Bonaventure recunoştea, fără să vrea, că Baptiste Crocé s-ar putea dovedi un moştenitor merituos.

Air Laos făcea acum sute de zboruri pe lună; lăsând provizii trupelor din munţi, transportând personalităţi laoţiene şi

americane între Vientiane şi Luang Prabong şi făcând comerţ cu opiu, bineînţeles. Bonaventure îi aproviziona pe Rivelini la Bangkok şi avea acces la cumpărătorii din Saigon din Tran Van Li, spre deosebire de competitorii lui. Cererea era din ce în ce mai mare şi perspectivele se arătau destul de îmbucurătoare.

Noelle şi nepotul lui aveau toate şansele să moştenească o mare avere şi le trebuia un bărbat puternic care să se ocupe de afaceri după ce n-o să mai fie el.

Dar pasiunea lui Baptiste pentru băutură şi femei, se putea dovedi o slăbiciune fatală. Şi afară de asta, ca să fi acceptat în cercurile oamenilor de vază trebuie să dai dovadă de oarecare tărie de caracter. *Un vrai monsieur* avea nevoie de o ocazie ca să facă nişte lucruri pe care un om obişnuit n-ar fi în stare să le ducă la bun sfârşit, şi Rocco se întrebă dacă Baptiste Crocé va reuşi.

Poate vor afla în curând.

30

Noelle se odihnea în dormitorul ei, cu jaluzelele trase, când auzi uruitul unui avion deasupra casei. Aparatul făcu un tur şi se întoarse din nou. De data aceasta, crezu că o să aterizeze pe acoperiş. Se sculă din pat şi se duse pe balcon.

Servitorii erau în grădină, holbându-se la cer. Noelle se uită în direcţia unde arătau. Era un Beechcraft bimotor de-al tatălui ei. Când traversa Mekong-ul, văzu semnul galben şi negru de tigru din coadă. Un afiş lung se lăfăia pe spate. Pe el scria cu litere mari roşii: *„Noelle je t'aime. Pardonne-moi"*

Noelle, te iubesc. Iartă-mă.

Îşi duse mâinile la gură, furioasă şi stânjenită. Era de aşteptat de la el. Credea că un gest nebunesc ca acesta va şterge totul.

Beechcraft-ul începu să urce, profilându-se pe fundalul munţilor şi al norilor cenuşii de pe cer. Motoarele uruiră când Baptiste ridică botul avionului. Ce face? se miră Noelle. Dacă nu-i atent o să se prăbuşească...

Aripile se înclinară şi Beechcraft-ul începu să plonjeze spre sol. I se albiseră degetele pe balustrade. *Ticălosul!* Face pe grozavul.

— Opreşte motoarele. Ridică botul avionului! — se rugă ea în

gând. Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-l!

Beechcraft-ul cădea, cu afişul fluturând la spate. N-o să reuşească, se gândi ea. A început manevra prea târziu.

— Te rog, Baptiste. Nu trebuie s-o faci.

Botul începu să se ridice, însă era prea târziu.

Avionul dispăru sub cocotierii din Sri Chiaagmai, pe partea cealaltă a râului.

Noelle aşteptă să audă explozia şi să vadă ridicându-se o trombă de fum, care să-i confirme temerile. Era atât de îndurerată, cum nu se aşteptase. Da, încă îl mai iubesc, se gândi ea. Deşi este un ticălos, tot îl iubesc.

Beechcraft-ul apăru din nou, sclipind în soare cu burta sa argintie. Uruitul motoarelor semăna cu bârâitul ţânţarilor. Când reuşi să echilibreze avionul, se îndreptă spre vilă şi trecu atât de jos, încât Noelle se dădu înapoi, fără să vrea.

— Idiotule! — strigă ea spre Beechcraft-ul care se pierdea în zare. *Idiotule!*

Jean-Marie stătea cu un grup de piloţi CAT, când Baptiste ateriza la Wattay.

— Ce nebun! — exclamă unul din ei.

Asta era într-adevăr o apreciere, mai ales că venea din partea unui american. Bonaventure se afla şi el acolo, lângă limuzina lui neagră. Era roşu la faţă ca sfecla, de mânie.

— Nu ştie cât costă aparatul ăsta? — strigă el. Ce ticălos. *Espèce de con!*

Beechcraft-ul se pregăti să se oprească. Dar Bonaventure nu mai avea răbdare. O porni prin noroi după el. Deschise uşa cabinei când avionul era încă în mişcare. Baptiste se opri şi cei doi se luară la harţă chiar acolo, lângă aripă.

Peste câteva minute, Bonaventure sări la loc în maşină şi plecă.

— Era tare supărat — spuse Baptiste mai târziu, când îi văzu pe Jean-Marie.

Le făcu vesel cu mâna piloţilor americani care se adăpostiseră să fumeze sub streşinile colibei lor. Cu petecul negru peste ochi şi sticla cu vin roşu pe care o lua la fiecare călătorie, i se dusese vestea că era la fel de nebun ca şi ei. Îi spuneau Baronul Roşu.

— Rocco, credea că n-o să-ţi reuşească loopingul.

— Îşi făcea griji pentru mine. Sunt ginerele lui iubit.

— Nu dă doi bani pe tine. Se gândea la avion.

Jean-Marie clătină din cap şi scuipă în ploaie.

— Ştiu eu ce fac.

— Ai greşit loopingul. Nu credeam că o să te descurci. Oricum, ce ţi s-a întâmplat?

— Să spunem că sunt un romantic incurabil.

— Afişul era romantic, într-adevăr. Restul este o nebunie. Aparatele astea nu sunt făcute pentru zboruri acrobatice.

— Am vrut să-i demonstrez lui Noelle ce dor i-ar fi de mine dacă n-aş mai fi.

— N-o să ştie niciodată că era cât pe ce să se întâmple asta.

Resturile afişului atârnau zdrenţuite de coada avionului. Fuseseră sfâşiate de crengile copacilor.

— Asta eşti tu, ce mai.

— Adică sunt perfect. Ating moartea cu degetele şi fug înainte să-şi strângă pumnul în jurul gâtului meu.

Baptiste zâmbi dezgolindu-şi dinţii sclipitor de albi pe faţa bronzată, de culoarea mahonului. Îşi scoase pachetul de Gitanes din buzunarul cămăşii şi îşi aprinse o ţigară, bătându-l pe umăr pe Jean-Marie.

— Vrei să mă duci cu maşina până în oraş?

Ah, arăta atât de sigur pe el. Dar mâna care ţinea ţigara îi tremura puţin, destul ca să-i stârnească suspiciuni lui Jean-Marie. Baptiste a pierdut mai mult decât un ochi la Phong Savan, se gândi el. Şi-a pierdut şi judecata. Un pilot cu un singur ochi, are un câmp vizual limitat. Baptiste n-ar trece de examenul medical pentru permisul de pilot. Acum, între el şi Bonaventure era mai mult decât o singură legătură de familie. Dacă o pierdea, pe Noelle, Baptiste Crocé nu mai avea nici carieră, nici viitor.

Baptiste era dezamăgit. Crezuse că o s-o găsească pe Noelle aşteptându-l pe verandă, la întoarcere. În schimb, camerista îi spuse că se odihnea în dormitor. Greutatea sarcinii o istovise, îi explică ea.

O găsi întinsă pe spate, în camera întunecată, într-o rochie subţire de bumbac, cu mâinile pe burtă. Părea că doarme.

— Noelle?

Deschise un ochi.

— Tu eşti, Baptiste?

Îl apucă furia. Era imposibil să nu-l fi văzut. Stătea lângă pat şi o privea cum se prefăcea că se trezeşte din somn.

— Da, eu sunt — zise el.

— Ce cauţi acasă? S-au închis bordelurile? Pentru numele lui Dumnezeu!

— De când dormi?

— Nu ştiu. De ce?

— De o jumătate de oră? De o oră?

— De ce atâtea întrebări? Este atât de important?

Se încruntă şi se ridică într-un cot. Sânii ei erau grei şi umflaţi sub rochia de bumbac şi pentru o clipă, simţi o senzaţie cunoscută. Dar avea dreptate. Era mare cât o balenă.

— N-ai ieşit deloc din cameră azi dimineaţă? — pufni el.

Clătină din cap.

— Servitorii n-au venit să te trezească?

— I-am spus lui Tao Kao că nu vreau să fiu deranjată.

Îi venea s-o lovească. În schimb, se întoarse şi ieşi, trântind uşa. Bine. Dacă dorea să se poarte aşa cu el, o să vadă dacă putea găsi vreo prostituată de dimineaţă.

Noelle auzi Packard-ul scrâşnind din roţi pe alee, în direcţia oraşului. Îşi aruncă perna de perete şi gemu furioasă. De ce îl ironizase? Numai mândria ei afurisită era de vină. De ce nu-l iertase? De ce îl pedepsea tocmai pentru acele calităţi care o atrăseseră de la bun început?

Şi el, de ce o pedepsea fiindcă îi purta copilul?

Dracu să-l ia! Lasă-l să se târască. Dacă o dorea într-adevăr, va fi aşa cum voia ea.

31

Saigon.

Sammy Chen locuia în nord-vestul oraşului, pe un bulevard larg care lega Saigonul de fratele său urât, Cholon. În spatele zidurilor înalte, cu sârmă ghimpată în vârf, era o potecă scurtă, betonată, străjuită de tufişuri de ibiscus şi trandafiri.

Casa era impresionantă, din cărămidă solidă, cu acoperiş din ţiglă roşie şi streşini cu marginile întoarse. Un paravan perforat

proteja o parte din verandă, după moda saigoneză.

Era prima oară când Rocco Bonaventure îl întâlnea pe Sammy în alt loc decât Hotelul Trung Mai, cu vopseaua sa coşcovită şi covoarele chinezeşti. Logica şi reputaţia îi spuseseră că Sammy Chen nu era un om sărac, dar, până acum, bancherul chinez nu-i permisese să tragă cu ochiul în spatele măştii. Chinezilor tradiţionali nu le plăcea să-şi afişeze bogăţia. Banii atrăgeau hoţii şi cerşetorii.

Un servitor în haină albă îl întâmpină pe Bonaventure la uşă şi-l pofti înăuntru.

Interiorul casei era răcoros, scump şi plin de gust, în timp ce Trung Mai se situa exact la polul opus. Peste tot erau covoare de mătase, vase lăcuite într-o servantă de nuc şi sticlă, o masă sculptată din tek birmanez şi încrustată în sidef.

Sammy apăru, îmbrăcat ca de obicei într-o cămaşă albă, mototolită şi pantaloni vestici, şifonaţi. Arăta exact la fel ca atunci când apăruse din biroul său mizer din hotelul oraşului Cholon, dar într-o asemenea ambianţă îi dădea un aer relaxat, nu neglijent. Dintele de aur sclipi când acesta zâmbi.

— Bun venit în umila mea casă, domnul Bon Van Chao.

— Este o plăcere să te reîntâlnesc, domnule Chen.

— Te rog, aşează-te.

Sammy îl conduse într-o mică cameră din spatele casei. În mijlocul camerei era un străvechi postament de lemn, iar Sammy şi Bonaventure se aşezară de-o parte şi de alta, cu picioarele încrucişate sub ei. Sammy bătu din palme pentru *yum cha,* iar servitorii le turnară ceai verde şi le aduseră farfurii cu fructe zaharisite şi chifle din seminţe de lotus. De afară, răsuna ciripitul unei păsări aurar.

Legătura de afaceri dintre Bonaventure şi Sammy Chen data din vremea stăpânirii coloniale franceze. În ciuda înfăţişării sale şleampete, Sammy devenise cel mai important negustor de opiu din Cholon, după decăderea lui Binh Xuyen.

Sammy era un chiu chao din regiunea Swatow, a Chinei de sud. Chiu chao vorbeau dialectul gutural al Mandarinului şi erau oameni nemiloşi şi vicioşi. Oriunde se duceau, ocupau rapid o poziţie dominantă în comerţul local. Unii oameni îi numeau evreii estului; doar că, spre deosebire de evrei, ei îşi foloseau şi muşchii. Triadele din chiu chao erau printre cel mai temute

comunităţi chinezeşti din lume. Ca să străluceşti printre chiu chao, trebuia să fii un bun afacerist şi un gangster nemilos, la fel ca şi simpaticul, micuţul şi dolofanul chinez din faţa lui.

Conversară politicos în timp ce-şi sorbiră ceaiul şi Sammy se interesă amabil de sănătatea familiei lui Bonaventure. Imediat după prânz, unul din băieţii de casă ai lui Sammy le aduse *dim sum:* vase cu găluşti de orez, umplute cu creveţi, legume şi bucăţi de porc la grătar.

— Recolta de opiu a fost bună anul acesta? — îl întrebă Sammy.

— Cred că da — răspunse Bonaventure prudent.

— Nu mă interesează pentru mine. Am un frate la Hong Kong. Ar vrea poate să-i vinzi şi lui nişte opiu. Dar îi este greu să facă rost de marfă bună.

— Hong Kong?

Probabil că are legături cu triada, se gândi Bonaventure. Fratele lui ar putea fi într-adevăr un membru de familie sau un camarad din triadă.

— Crezi că i-ai putea garanta livrarea a douăzeci de tone?

Bonaventure încercă să-şi ascundă entuziasmul.

— La Hong Kong? Nu pot zbura acolo pe ruta directă.

— Am alt văr la Bangkok. Un om de încredere 100%. Dacă îi livrezi lui la Bangkok, el va asigura transportul la Hong Kong.

Bonaventure se prefăcu că stă pe gânduri. Bangkok! Livra deja mai mult de o tonă prelucrată — echivalentul a zece tone de opiu crud — în Tailanda, pentru Rivelini, care o transfera pe vapoarele transoceanice, pentru membrii mafiei corsicane în Marsilia.

— Vărul meu are un trawler — continuă Sammy. De fapt, are mai multe. Poate preferi să-i livrezi marfa pe vaporul său din Golful Siam.

Bonaventure se alarmă. Ce încerca Sammy să insinueze?

— Presupun că în aceleaşi condiţii — zise el.

Sammy Chen păru să reflecteze. Sucul de la friptură i se scurgea pe bărbie.

— Am vorbit cu Mittard. Spune că poate s-o facă pentru două mii la tonă, mai ieftin ca tine.

Mittard! De aceea avea nevoie de al doilea avion şi alt pilot. Încerca să-i fure piaţa lui Bonaventure! De fapt, voia practic să-l

provoace! Chiar dacă Bonaventure ar putea să-l înlăture, un război al preţurilor i-ar afecta serios profiturile. Îşi imagina ce mult i-ar plăcea să-i sucească-gâtul lui Mittard ca unui pui, dar, în schimb, reuşi să zâmbească rece şi să spună, înclinând uşor din cap:

— Sammy, sunt sigur că o să ajungem la un preţ mai bun decât al domnului Mittard.

Afurisit să-i fie sufletul.

32

Vientiane

Bonaventure îl chemase pe Baptiste imediat ce se întorsese de la Saigon, iar acum stăteau singuri pe balconul vilei sale, cu o sticlă de pastis pe masă, între ei.

Se lăsase o linişte apăsătoare. Bonaventure era aproape taciturn şi Baptiste se întreba ce dracu voia cu el. Îşi aprinse o ţigară Gitanes şi aşteptă.

— Cum merg lucrurile între tine şi Noelle? — îl întrebă Bonaventure în cele din urmă.

— Bine — zise Baptiste, deşi ar fi vrut ca acest ţap bătrân să-şi vadă de treburile lui.

— Noelle mi-a spus altceva.

Ginerele încercă să-şi ascundă nervozitatea.

— Ceea ce se întâmplă la noi acasă, ar trebui să ne privească numai pe noi.

— Nu şi când soţia ta este fiica lui Rocco Bonaventure, *mon vieux.* Şi acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic care să nu poată fi rezolvat între noi doi. Dacă suntem lăsaţi în pace.

Bonaventure ridică din sprâncene şi sorbi din pahar.

— Foarte bine — zise el.

— Cum a fost la Saigon? — îl întrebă Baptiste, schimbând subiectul cu iscusinţă.

— Îngrijorător.

Baptiste se încruntă. Deci de asta era posomorât acest urs bătrân.

— Ce s-a întâmplat?

— Mittard! începe să mă calce pe nervi.

— Ce putem face? Americanilor nu le pasă şi Mittard are prea multe legături în guvern. Dar noi avem mai multe avioane, mai multe resurse. Va trebui să-l presăm.

— Asta ar dura şi ar cere bani. Trebuie să înveţi ceva, Baptiste. Un război bun nu durează mult şi trebuie să tragi cât mai multe foloase. Nu vreau să irosesc această ocazie coborând preţul ca să omor concurenţa. Nu sunt băcan sau negustor de vechituri.

— Mittard nu este un motiv de îngrijorare. Seamănă cu un ţânţar. Nu merită atenţia noastră.

— Ţânţarii sunt purtători de malarie. Cu acest ţânţar va trebui să facem ceva, pentru totdeauna.

Baptiste simţea privirile lui Bonaventure aţintite asupra sa. În amurgul furtunii, ochii socrului său sclipeau ciudat.

Lui Baptiste nu-i convenea întorsătura pe care o luase discuţia. Rămase tăcut.

— Ştii, îmi pun adesea multe întrebări în privinţa ta — zise Bonaventure.

— În legătură cu ce?

— Mă întreb dacă ai curaj să te implici într-o asemenea afacere. Ştiu că eşti un om curajos, mi-ai demonstrat-o destul de clar. Dar nu la aceasta mă refeream. În această treabă ai nevoie de ceva deosebit. Sunt oameni capabili să lupte cu un tigru, dar care n-ar putea suci gâtul unui pui pentru cină. Ştii la ce mă refer, nu?

Pe Baptiste îl luă cu călduri.

— Nu este nevoie să-l ucidem.

— Ştii tu o soluţie mai bună?

Rămase tăcut.

— Le-am putea aranja avionul— spuse Bonaventure. O mică bombă ar fi de ajuns.

— Mittard o să cumpere altul.

— Nu şi dacă va fi în el când o să explodeze.

Baptiste îşi aprinse o ţigară. Fumul îl deranja şi îl apucă brusc durerea de cap.

— Nu poţi omorî un om aşa cum îţi vine — zise el.

Dar de îndată ce deschise gura, îşi dădu seama ce ridicol i se

va părea unui *vrai monsieur* ca Rocco Bonaventure.

— Vrei să spui că nu poţi s-o faci?

— Are nevastă şi copil, pentru numele lui Dumnezeu!

Anul trecut se însurase cu o laoţiană, o nepoată a lui Rattakone însuşi, alt motiv pentru care se bucurase de succes în Laos.

— Îmi frângi inima, Baptiste. Dacă aş strânge toate lacrimile pe care le-am văzut în viaţa mea, aş putea să-mi fac propriul meu ocean.

Baptiste îşi feri privirile. *Merde alors.* Ah, erau multe lucruri pentru care diavolul va putea într-o zi să-l felicite pe Baptiste Crocé, dar crima nu făcea parte din ele. Nu credea că ar putea s-o facă. Ştia că nu voia, oricum.

— Ei, ce zici?

— De ce eu, Rocco?

— Pentru că vreau să văd din ce aluat eşti plămădit. Dacă refuzi, o s-o încurajez pe Noelle să divorţeze. Nu va fi nevoie să insist prea mult în momentul de faţă. Ai cam dat de bucluc, *mon vieux.*

Ploaia începu din nou. Baptiste contempla grădina. Se simţea ca un om care alergase pe o stradă înfundată, cu o haită de câini pe urmele lui. Nu exista decât o singură scăpare şi anume să escaladeze zidul înalt din faţă, presărat cu sticlă pisată.

— Bine — bombăni el.

Dar, îşi spuse, că va găsi o soluţie până la urmă.

33

Noelle o pusese pe Chao să pregătească o cină specială; crap şi supă de lămâie cu ciuperci, pui fript în ghimbir, tăiţei din grâu galben, salată verde de papaya cu condimente şi, ca desert, orez în lapte de cocos, gătit în bambus. Ca băutură, serviră bere rece, Tifer, adusă de Bonaventure de la Singapore.

După aceea, s-au aşezat pe terasă cu o sticlă de whisky Johnny Walker. Noelle îşi amestecă alcoolul cu sifon şi ceai de tei.

Atmosfera fusese destul de încărcată. Noelle şi Jean-Marie susţinură toată conversaţia, în timp ce Baptiste stătea tăcut,

încercând să se îmbete. Se comportase ciudat de când tatăl ei se întorsese de la Saigon. Părea deprimat, ceea ce nu-l caracteriza. Baptiste Crocé era şi bun şi rău, dar îl cuprindea foarte rar melancolia şi introspecţia. Se întreba dacă tristeţea lui se datora mariajului lor sau discuţiei avute cu tatăl ei.

Jean-Marie era stânjenit evident şi încercase să suplinească tăcerile lui, vorbind nervos.

— A fost o cină minunată — zise el pentru a treia oară.

— Mă bucur că sunt din nou cu tine în Vientiane. Nu-i aşa Baptiste?

— Bineînţeles.

Noelle sesiză ezitarea din glasul soţului ei. Dar Jean-Marie nu-i dădu importanţă. Se întoarse spre ea şi-i spuse senin:

— Am început să cred că ar fii mai fericit dacă aş zbura pentru Air Laos şi nu pentru concurenţă.

Baptiste nu-i răspunse.

— Ştii, n-ar trebui să crezi că prăjitura este numai a ta, Baptiste. Toţi vor o felie. Este normal. Şi, la urma urmei, este destul opiu pentru toţi.

Baptiste îl privi cu milă pe Jean-Marie, ca şi când ar fi fost un copil prostănac.

— Poate — zise el posomorât. Dar nu se ştie cât de mult o să ţină.

— Mie unul, mi se pare că americanii n-au de gând să plece de aici. N-o să-i lase pe comunişti să preia puterea. Consideră că acesta este al Treilea Război Mondial.

— Are dreptate — zise Noelle — americanii cred că ei au inventat Laos-ul.

Ea personal îi dispreţuia. Erau oameni agresivi, cu cămăşi ţipătoare şi prea mulţi bani. Determinaseră o mică înflorire a economiei locale; populaţia se ridicase acum la şaptezeci de mii de oameni, tatăl ei nu mai era singurul în capitală care avea un Mercedes Benz şi în magazine se găsea chiar whisky scoţian şi parfum franţuzesc.

— Mi-e dor de vremurile de demult, când zburam împreună — îi spuse Baptiste lui Jean-Marie, pe un ton visător. Pe atunci era mai simplu.

— Totul se schimbă — se mulţumi să spună Jean-Marie.

— Dar nu întotdeauna în bine.

— Eşti tare posomorât astă seară — remarcă Noelle. Bietul Jean-Marie. L-ai invitat la cină ca să-l întristezi.

Baptiste n-o băgă în seamă.

— De ce nu-i ceri o slujbă lui Rocco? — îl întrebă el pe Jean-Marie.

Jean-Marie râse, luat prin surprindere de această propunere neaşteptată.

— De ce să fac aşa ceva?

— Mi se pare o idee bună, atâta tot.

— Mittard mă plăteşte destul de bine. Am douăzeci de dolari pe oră. Şi ştii că Rocco nu le dă mai mult de cincisprezece piloţilor săi.

Clătină din cap.

— Oricum, Rocco are destui oameni. Şi, dacă este nevoie, ştie unde să mă găsească.

— Aş putea să-ţi aranjez eu ceva.

— De ce?

— De dragul timpurilor trecute.

Jean-Marie clătină din cap.

— Nu te înţeleg.

— Nici nu ştii ce ticălos este Rocco. S-ar putea să aprecieze gestul.

— Nu uita că vorbeşti de tatăl meu — zise Noelle.

— Atunci, înseamnă că ştii cine este mai bine decât oricare dintre noi.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Baptiste îşi aprinse o Gitanes.

— Fumezi prea mult — zise Noelle.

— Şi tu îmi reaminteşti prea des.

Jean-Marie se foi ruşinat. Îşi termină whisky-ul şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Mâine zbor spre Pnom Penh de dimineaţă.

Se ridică în picioare.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— M-am gândit. Răspunsul este acelaşi. Uite ce este, dacă vrei să fim din nou parteneri, este altceva. Dar nu de asta era vorba, nu? Nu-i nimic personal.

— Da, ştiu — zise Baptiste şi se posomori din nou.

Jean-Marie o privi uluit pe Noelle. Femeia ridică din umeri. Nici ea nu înţelegea ce-l apucase pe soţul ei.

— La revedere, Baptiste. Îţi mulţumesc pentru cină.

Baptiste nu-i răspunse şi nici măcar nu se ridică. Continuă să privească în gol cu whisky-ul în poală.

Noelle fu cea care îl conduse pe Jean-Marie până la uşă.

— Se simte bine? — o întrebă el la ieşire.

— De unde să ştiu?

— Nu l-am mai văzut niciodată în asemenea stare.

Ezită o clipă.

— Lucrurile merg bine între voi?

— În curând o să nasc. Este primul nostru copil. Probabil ar trebui să fiu foarte fericită.

Nu încerca să-şi ascundă amărăciunea din glas.

— Nu renunţa. Este puţin sălbatic, atâta tot, dar în adâncul sufletului său, este un om bun.

— Cât de adânc, Jean-Marie?

— Continuă să sapi — zise el zâmbind. Sunt sigur că te iubeşte.

— Mă simt ca o lipitoare. Noapte bună, Jean-Marie. O să ţinem legătura.

— Noapte bună, Noelle. Şi îţi mulţumesc pentru cină.

Îi sărută mâna şi când privirile lor se întâlniră, Noelle îi citi dorul din ochi. Apoi se îndepărtă în beznă.

De ce nu mă pot îndrăgosti de un asemenea om? se gândi ea. Liniştit, plăcut, curajos, cinstit. Nu. Într-o săptămână m-aş plictisi de moarte. Aşa că îmi aleg un ticălos şi apoi îl urăsc pentru toate defectele care m-au atras.

C'est fou![32]

Îşi puse mâna pe pântecul rotunjit şi simţi că se zguduie. Copilul îi sesizase starea de spirit şi reacţionase. Mă rog, iată şi un lucru bun. Nu, nu semeni deloc cu tatăl tău.

În timpul sezonului ploios, bonzii se retrăgeau în templele lor pentru izolare şi meditaţie. Oraşul nu mai răsuna de dangătele *bouns*-ului. Azi *wat*-ul era tăcut. Curtea pavată cu piatră sclipea ca spatele unui şarpe, udată de ploaie. În interiorul templului era răcoare. Statuile de aur ale lui Buddha străluceau palid în aerul îmbibat de tămâie.

Bonzul Orb era renumit şi apreciat în Laos. Odată, ghicise

[32] Este o nebunie (fr.) (n.t.)

numărul câştigător la loteria naţională şi-l trimisese într-un plic sigilat. Când se deschisese, se dovedise că nu se înşelase. De atunci, refuzase cu hotărâre să repete performanţa, chiar şi numai pentru a spori fondurile templului.

Bonzul Orb îngenunche pe un covor de bambus dinaintea unei statui de argint a lui Buddha, contemplând copacul Buddhi Chao; camerista Noellei o ajută să se aşeze în genunchi şi îşi înclină capul, ca să fie mai jos decât al călugărului, în semn de respect. Apoi, îl aşteptă să vorbească. Ştia, după cum i se dusese vestea că s-ar putea să aştepte minute sau ore. Deşi era orb, va şti că se află acolo, fără să-şi semnaleze prezenţa.

Îşi ţinea mâinile în faţa lui, într-un *wai* — un băţ arzând de tămâie strâns în palme. Noelle era destul de aproape să simtă mirosul de mucegai al mantiei sale, caracteristic în sezonul umed. Ochii lui erau albi, cu pupilele întoarse în cap, orb din naştere.

Ploaia începuse din nou, curgând de pe jgheaburi în mici cascade care inundau curtea. Peste câteva minute, îşi pierdu răbdarea. Se foi stânjenită. Ce cauţi aici? se întrebă. Eşti catolică, o femeie matură, vestică. Ce-ţi trebuie toate superstiţiile astea? Ce vrei să auzi de la acest călugăr bătrân? Că Baptiste se va schimba? Că veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Fiul tău creşte mare — zise bonzul deodată în franceză. Se va naşte curând.

Noelle îl privi mirată. De unde ştia că era gravidă?

— Doctorul spune că mai am o lună — zise ea.

Bonzul înclină din cap în respect pentru doctor. Ochii lui albi se întoarseră către Buddha.

— Eşti furioasă? — zise el blând.

— Da, pe soţul meu.

— Şi nu ştii ce să faci.

Noelle se înfiora înspăimântată. O apucase frica şi-i venea s-o ia la fugă.

— Vor fi trei bărbaţi în viaţa ta — zise călugărul. Pe doi îi vei alege tu, iar unul te va alege el pe tine. Fiecare îţi va oferi o măsură egală de bucurie şi durere. În cele din urmă va trebui să alegi între sângele şi inima ta.

— Şi ce ar trebui să fac? — se auzi Noelle spunând.

— Asta vei hotărî singură.

Bătrânul călugăr începu să tremure, ca şi când i-ar fi fost frig.

— Îţi poţi schimba soarta într-un singur fel, aşa cum ţi-e scris în frunte.

Noelle îl privi mirată. Acum tremura şi ea. Venise aici din curiozitate şi disperare. Dar nu se aşteptase să audă aşa ceva.

— Un singur fel.

— Dacă îţi părăseşti pruncul, te aşteaptă o nouă soartă.

Noelle încercă să se ridice în picioare. Nu mai voia să audă nimic. Dar nu se putea ridica fără ajutor. O strigă pe Chao.

Bonzul se cutremură din nou şi apoi întoarse capul spre ea, ca şi când ar fi văzut cu ochii lui albi ca luna.

— Nu te zbate.

Apoi îşi plecă fruntea şi îşi ridică mâinile în *wai* spre Buddha de argint.

Noelle scoase un pumn de bancnote din geantă şi le lăsă să cadă pe covoraşul bonzului. Apoi se uită după Chao.

— Scoate-mă de aici — zise ea.

Se duse acasă epuizată şi plină de sudoare. Încerca să doarmă, dar nu reuşi. Se uită la grădina scăldată de ploaie şi-i răsunau în urechi vorbele Bonzului Orb.

„Dacă îţi părăseşti pruncul, te aşteaptă o soartă nouă. Altfel nu se poate”.

Voi uita că am fost vreodată acolo, îşi spuse ea. Sunt simple superstiţii. Un orb nu poate şti care va fi viitorul meu.

„În cele din urmă, va trebui să alegi între sângele şi inima ta”.

34

Baptiste ajunse la Wattay, la o oră după răsăritul soarelui. Norii se adunau deja dinspre sud-vest, fierbând pe cer ca nişte aburi aruncaţi de un vulcan, şi pregăteau furtuna care se va declanşa după-amiază. Aerul era cald, lipicios. Cămaşa proaspăt călcată a lui Baptiste i se lipise de spate.

Piloţii de la Air American ce coborau din autobuz, se îndreptau spre STOL-urile şi Cessna-urile care aşteptau în capătul pistei sau se adunau în mici grupuri lângă colibă.

Beechcraft-ul lui Baptiste era lângă hambar, aşteptând să fie

încărcat cu orez şi muniţie: Bonaventure aranjase să fie livrate unei garnizoane laoţiene din munţi, la sud de câmpia Yars.

Baptiste parcă Packard-ul sub copac. Când coborî, recunoscu Buick-ul vechi al lui Jean-Marie, la câţiva metri depărtare şi îi văzu părul blond lângă hambarul care servea drept hangar pentru Cessna lui Mittard.

O rupse la fugă.:

— Jean-Marie.

Jean-Marie se pregătea să se suie în cabină. Se opri.

— Baptiste?

De-abia mai respira când ajunse la Cessna şi trecură câteva clipe până să se liniştească.

— Ce s-a întâmplat? — îl întrebă Jean-Marie.

— Ce mai faci?

— Nu se vede dracului, ce fac?

— Unde este Mittard? Trebuie să vorbesc cu el. Credeam că pleacă la Pnom Penh cu avionul de dimineaţă.

— Cum de eşti atât de bine informat în legătură cu programul nostru de zbor?

Baptiste ridică din umeri, spre mirarea lui Jean-Marie.

— Este bolnav. Ceva cu ficatul. I-am spus să fie atent ce mănâncă.

— *Putain!*

— Hai, spune ce vrei. Trebuie să plec. Dacă doreşti să discuţi cu şeful, îl găseşti acasă, în pat.

Închise uşa cabinei.

— Aşteaptă — zise Baptiste, bătând cu palma în geam.

Jean-Marie îi făcu cu mâna. Elicea Cessnei începu să se învârtească încet. Baptiste se dădu înapoi.

— Atunci, dracu să te ia! — strigă răutăcios şi se îndepărtă.

Pista, era plină de apă, după ploaia de ziua trecută şi Cessna aruncă un jet în spate, ca o barcă cu motor. În cele din urmă, se ridică în aer; soarele dimineţii sclipea în fuselaj. Baptiste îşi feri ochii, privindu-l cum se îndreaptă spre sud-est.

— Am încercat să te avertizez, Jean-Marie — zise el cu voce tare.

O flamă portocalie apăru pe cer şi Cessna dispăru în explozie. Baptiste privi o aripă căzând în Fluviul Mekong, într-un nor de vapori de glicol. Suflul exploziei zgudui copacii într-o trombă

fierbinte. Pe aerodrom se făcuse linişte. Piloţii de la Air American amuţiseră, uitându-se spre cer.

Baptiste se întoarse şi se îndreptă spre Packard.

35

Baptiste evită barul Amicu's. Azi nu voia să se amestece cu lumea bună corsicană şi mai ales, nu voia să discute cu Bonaventure.

White Rose se afla pe o stradă laterală care se desprindea din artera principală a oraşului Vientiane şi simbolul localului era o roată de căruţă. Era umed şi întunecat înăuntru, chiar şi în mijlocul zilei, iar clientela în majoritate americană — piloţi CAT, diplomaţi, câţiva ingineri — stăteau în mici separeuri sau pe scaune de răchită, bând Bia Lao şi fumând. La etaj, erau câteva cămăruţe mobilate cu câte un pat. La ora aceasta erau goale.

Fetele de la White Rose erau blânde şi Baptiste considera că eforturile lor erau demne de milă, dată fiind lipsa de rafinament de care dădeau dovadă. Oricare din ele ar fi fost gata să facă striptease pentru un dolar. Una dintre ele — pe care o cunoştea sub numele de Suzie — încerca în zadar să atragă interesul asupra ei. Îşi trase bikini, îi luă ţigara dintre degete şi o băgă între labiile vaginului, scoţând un inel de fum, apoi îi zâmbi, încântată de performanţa ei.

Baptiste trânti o bancnotă de un dolar pe masă şi-i spuse să se care şi se concentră asupra sticlei de cognac din faţa lui. Îi cunoştea pe câţiva dintre bărbaţii de acolo, dar ei aflaseră deja, aşa că îl lăsară în pace. În aer plutea o atmosferă sumbră. Oamenii vorbeau în şoaptă, gândindu-se la ce se întâmplase la Wattay în dimineaţa aceea şi meditând asupra propriei lor moralităţi.

Tunetul bubui între munţi şi, prin uşa deschisă a barului, văzu sclipirea fulgerului în spatele norilor cenuşii.

Tresări când o zări pe Noelle. Era ultimul loc unde s-ar fi aşteptat s-o vadă. Se mişca greoi, i se lăsase burta. Baptiste ştiu, după figura ei, că aflase.

Se aşeză pe scaunul eliberat recent de Suzie. Era palidă şi epuizată de durere şi din cauza distanţei pe care o parcursese de

la vilă, în *siclo.*

— Noelle. Ce cauţi aici?

— Spune-mi că n-ai făcut-o tu — murmură ea.

— Bine. N-am făcut-o eu.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi. Îşi plecă privirile spre pahar, înghiţi lichidul, iar apoi şi-l umplu din nou, din sticla aproape goală.

Noelle trânti sticla pe podea.

— Era prietenul tău!

Conversaţia amuţi şi toţi din bar se întoarseră să-i privească, inclusiv Suzie, deşi nu înţelegea nici un cuvânt.

— Mă pui într-o situaţie proastă — zise el. Du-te acasă.

— Unde este mecanicul care se ocupă de avionul lui?

— Nu ştiu.

— Cât i-ai dat ca să pună bomba în avionul lui Jean-Marie?

— Vorbeşti prostii.

— Era prietenul tău, Baptiste!

— Du-te acasă, Noelle!

— Am ştiut întotdeauna că eşti un ticălos, dar nu mi-am imaginat că eşti şi ucigaş.

— Ţi-am spus să te duci acasă.

— Ce-ai de gând să-mi faci? Să mă loveşti? Sau poate o să-mi pui o bombă sub pat la noapte?

Se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Crezi că a fost numai ideea mea? îl privi atentă.

— Papa?

— Sigur, preţiosul tău papa! Eu sunt doar căţeluşul lui. Nu asta ai vrut de la mine? Mi-ai spus că nu putem fugi de el. Ei bine, acum este aşa cum ai dorit. Fac parte din drăguţa ta familie.

Observă că se schimbase la faţă. Probabil că se gândise şi singură, dar îi venise greu să accepte. Oare încercase să se convingă pe sine că fusese numai ideea lui?

— Poate că eşti capabil să-ţi adormi conştiinţa, eu însă nu pot.

Se ridică şi se uită în jur la cei care-i priveau.

— Vă dau un sfat băieţi. De îndată ce pleacă soţul meu, uitaţi-vă sub scaune, să nu aveţi vreo bombă.

Alergă afară. Musonul transformase străzile într-o cocină cu noroi, gunoi, pui, bivoli şi porci bălăcindu-se pe străzile mâloase. Peste tot erau urme roşii de nucă betel, acolo unde localnicii îşi

scuipau plămânii în apa împuţită.

Baptiste alergă după ea, o prinse de braţ şi o trase înapoi.

— Ce dracu vrei să faci?

— Dă-mi drumul!

— Treci în maşină. O să te uzi.

— Dă-mi drumul.

Se aruncă asupra lui cu unghiile şi îşi ridică mâna să-şi ferească ochii. Îl plesni şi-l lovi cu piciorul din nou, iar apoi îl împinse cu amândouă mâinile. Acesta, dezechilibrându-se, ameţit de prea mult cognac, alunecă şi căzu în noroi.

Noelle îl privi cu mâinile în şold, gâfâind de efort. Faţa ei era udă de lacrimi.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine, Baptiste!

— Căţea nebună ce eşti! — îi strigă el.

Se ridică în picioare. Ei bine, asta era. Îşi jucase cartea, alesese între bine şi rău, iar acum trebuia să meargă înainte. Noelle se îndepărtă pe strada noroioasă, legănându-şi burta. Pentru o clipă se gândi să se ia din nou după ea, dar mândria nu-l lăsă. Îşi simţea sufletul rece şi pustiit. Se întoarse la White Rose şi îşi cumpără încă o sticlă de cognac.

Până să ajungă la vila tatălui ei, ploaia inundase străzile. Apa îi ajungea până la glezne, iar părul i se lipise de faţă. Bătu la uşă.

Tao Kao rămase cu gura căscată când o văzu. Probabil că arăt cumplit — se gândi ea — cu rochia atârnând de pântecul umflat şi picioarele pline de noroi. N-au decât să se sperie. Să vadă. Trecu pe lângă el şi se aşeză în mijlocul holului, formând o mică băltoacă în jurul ei, pe podeaua de tek.

— Noelle!

Bonaventure alergă pe scări, alb la faţă.

— Ce s-a întâmplat, Noelle? Dumnezeule, eşti udă până la piele!

— L-am părăsit! — zise ea.

— Adu prosoape — îi porunci lui Tao Kao, care plecă în grabă.

Bonaventure se apropie de ea, pregătindu-se s-o ia în braţe, dar ea se feri.

— L-am părăsit — repeta ea.

— Pe Baptiste?

— L-a ucis pe Jean-Marie. El este vinovat.

— Nu-mi vine să cred — zise el.

— A spus că tu l-ai pus.

Bonaventure înălţă din sprâncene surprins. Tao Kao se întoarse cu prosoapele.

— Ar fi bine să-ţi scoţi hainele astea ude — îi spuse Bonaventure fiicei sale. Copilul…

— Este adevărat, nu-i aşa?

O privi.

— I-am spus că trebuia să se rezolve problema fără să-i precizez cum anume.

Ar fi vrut să-l creadă; îl crezuse toată viaţa, în ciuda zvonurilor.

Bonaventure luă prosoapele de la Tao Kao şi-i făcu semn să plece.

Când rămaseră singuri, îi întinse mâna.

— Te rog, Noelle. O să te îmbolnăveşti. Trebuie să-ţi schimbi hainele. Du-te sus.

— Nu mă întorc la Baptiste.

— O să discutăm mai târziu.

— Vorbesc serios.

— Este o nebunie. În curând o să-i naşti copilul.

— Dar ca să pui o bombă în avionul unui prieten, ca să scapi de un competitor, nu este o nebunie?

— Poate a fost un accident. Cine ştie ce s-a întâmplat acolo, azi dimineaţă?

Părea atât de calm şi raţional, cu barba lui căruntă şi costumul alb, elegant. O privea, îngrijorat. Poate că era un ticălos dar nu un criminal. Şi totuşi…

— Se spune că mecanicul lui Mittard a dispărut. L-au căutat în tot oraşul. Cessna a explodat în aer. În aer, papa. Avioanele nu explodează fără motiv.

— Bineînţeles că nu. Mittard transporta puşti şi grenade pentru americani şi armata laoţiană. Jean-Marie ştia la ce riscuri se expune.

— Dar ştia cât riscă dacă încearcă să-l înşele pe Rocco Bonaventure?

Se înfurie brusc.

— Drept cine mă iei? Crezi că sunt un barbar? îi aruncă prosoapele. Sunt tatăl tău! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

O apucă durerea pe neaşteptate. Fu atât de ascuţită, atât de

bruscă, încât îi tăie respiraţia. Se rezemă de perete şi Bonaventure trebui s-o prindă ca să nu se prăbuşească.

— Noelle! Ce-i cu tine?

Timp de aproape un minut fu prea copleşită de durere ca să-i răspundă. Apoi, contracţia trecu, lăsând-o epuizată.

— Te-au apucat durerile? — o întrebă el.

N-am pierdut apa, îşi spuse ea. Nu poate fi atât de curând.

— Nu cred — îi răspunse.

— Vrei să chem un doctor?

Clătină din cap. Tatăl ei o îmbrăţişă, dar îl dădu la o parte.

— N-am nimic.

Durerea neaşteptată îi potoli furia. Se simţea mult prea obosită. Doamne, fie ca pruncul meu să fie o fetiţă. Bărbaţii sunt toţi nişte ticăloşi.

Durerile încetaseră. Îşi schimbă hainele şi servitoarea lui Bonaventure îi aduse o bluză uscată şi o *pao sin,* îşi uscase părul, dar vârfurile îi atârnau ude pe umeri. Cu picioarele goale, calmă, străbătu holul şi îşi găsi tatăl în birou.

Purta ochelarii recomandaţi de doctor, de când îi slăbise vederea. Un dosar gros de piele era deschis în faţa lui. Când Noelle intră, el puse jos stiloul şi veni spre ea.

— Cum te simţi?

— Bine — zise ea indiferentă faţă de grija lui.

Se aşeză încet, pe un scaun.

El se aplecă spre ea.

— Ce-ai făcut a fost o nebunie.

— Eram furioasă.

— Ai fi putut să naşti copilul pe stradă.

— Stai jos, papa. Te rog.

Se aşeză la birou fără să vrea.

— Arăţi groaznic. Chem doctorul.

— Nu sunt făcută din porţelan. Femeile de aici nasc copii tot timpul, fără să le asiste nici un doctor.

Se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Mai eşti supărată pe Baptiste?

— A murit un om, papa. Pentru tine, nu contează deloc acest fapt?

— Nu-mi permit să devin sentimental pentru cineva pe care

nici nu-l cunosc. Şi, în afară de asta, nu are nici o legătură cu ce te-am întrebat. Chiar intenţionezi să-l părăseşti pe Baptiste, sau vrei doar să-l sperii?

— Nu pot să stau cu un asemenea bărbat.

— Ti-a spus că este vinovat?

— Nu.

— Păi vezi?

— A spus că tu eşti vinovat.

Bonaventure tresări.

— Micuţă prinţesă, eu sunt un om bătrân. Nu mă mai interesează banii sau posesiunile materiale. Vreau doar să trăiesc şi să-mi văd nepoţii jucându-se pe pajişte. Aşa că nu a fost în nici un caz ideea mea să creez necazuri în Vientiane ucigând tinerii piloţi, care nu aveau oricum nici o importanţă pentru mine.

Ea îşi feri privirile şi privi ploaia care se scurgea pe verandă, bătând în palmierii din grădină. Îi sclipeau ochii de lacrimi, dar nu voia să plângă.

— Dacă îl părăseşti, unde ai de gând să te duci? — o întrebă Bonaventure.

— Papa?

— Crezi că poţi să te întorci aici ca şi când totul ar fi ca mai înainte? Mă tem că este imposibil. Te-ai căsătorit împotriva voinţei mele. Dar eu sunt un bun catolic şi nu cred în divorţ. Vei sta cu soţul tău şi te vei strădui să fie bine. De fapt, acesta este scopul căsătoriei.

Noelle rămase tăcută un timp. Rocco se întrebă la ce se gândea oare.

În cele din urmă, însă, ea se mulţumi să pună o singură întrebare:

— Vrei, te rog, să-l rogi pe Tao Kao să mă conducă cu maşina până acasă?

O sărută pe frunte când plecă, dar nu-i răspunse. O iubea bineînţeles, însă nu-i permitea să-şi bată joc de el. Şi, în afară de asta, Baptiste Crocé îşi dovedise loialitatea şi n-ar fi vrut să-l piardă.

36

Mai târziu, doctorul urma să-i spună că stresul emoţional şi nu oboseala fizică îi declanşase durerile de naştere.

Noelle se trezi brusc în patul ud. Băgă mâna între picioare, crezând pentru o clipă că se udase. Dar apoi îşi dădu seama ce era; i se rupsese apa. Trebuia să nască.

Pipăi patul, dar Baptiste nu era acolo.

O strigă pe Chao, însă constată că era mai târziu decât crezuse şi servitorii se duseseră la culcare. Aprinse lampa cu gaz de lângă pat şi încercă să se ridice în picioare. O cuprinse prima contracţie.

Era mai dureroasă decât ceea ce simţise acasă la tatăl ei. Începuse ca o săgeată în buric, ca un şoc electric, apoi se răspândise în spate, tăindu-i răsuflarea. Când se linişti, rămase epuizată, gâfâind.

Trebuia să găsească pe cineva s-o ajute.

Luă lampa şi se clătină ieşind afară din cameră. Cicadele care reuşiseră să se strecoare în cameră, se feriră de lumină. Furtuna zguduia casa şi o uşă fu trântită violent de vânt.

Noelle era îngrozită. În jur şi înlăuntrul ei se dezlănţuiseră forţele naturii şi nu avea cum să le stăpânească. Nu putea să oprească puterea lor sfâşietoare.

Baptiste!

Îşi aminti cum îl văzuse stând pe capota Packard-ului cu trandafirii de plastic în mână. Era atât de frumos, atât de irezistibil, atât de periculos. Pasiunile noastre ne-au dus în locuri întunecate singuratice, dar viaţa ne-a mânat de la spate. Nu-i mai vreau copilul, nu vreau să îndur durerea care mă aşteaptă şi nu mai vreau să fiu soţia unui ucigaş.

Altă contracţie o lovi şi scoase un strigăt, căzând pe podea.

Parcă i-ar fi sfâşiat cineva burta şi coloana vertebrală. Durerea crescu în intensitate, până când crezu că n-o să mai reziste şi urlă din nou, sfâşietor. Când îşi pierdu de tot puterile, se lăsă într-o parte, tremurând, în sufletul ei simţea cum se formează alt val agonizant.

Se clătină spre uşa din dos, împleticindu-se în noaptea neagră. Ploaia îi scălda faţa. Camerele servitorilor erau cufundate în beznă. O strigă pe Chao, dar vocea ei fu astupată de răpăitul ploii.

Palmierii şi frangipanii se îndoiau în furtună, iar liliecii negri erau scuturaţi feroce în dinţii stihiei dezlănţuite.

Bătu la uşa servitorilor. Chao apăru cu ochii mari de groază. Strigă după ceilalţi şi o târî pe Noelle în casă.

Altă durere şi Noelle se prăbuşi pe podea şi rămase suspinând. O auzi pe Chao dând instrucţiuni celorlalţi servitori. Ploaia răpăia pe acoperiş, ca nişte pietre.

Chao ridică receptorul şi apoi îl trânti pe podea, furioasă. Noelle ştia ce se întâmplase: furtuna dărâmase cablurile. Sistemul telefonic laoţian nu funcţiona bine nici măcar în sezonul uscat.

Ştia că nu avea putere să se întoarcă în dormitorul ei. Dar nu-i păsa. Zăcea îngrămădită pe podea şi aştepta următoarea contracţie.

Chao îi spuse bucătarului să alerge la casa tatălui ei, aflat la aproape o milă depărtare şi să aducă ajutoare... Baptiste ar fi trebuit să fie aici, se gândi ea.

Dar gândul acesta fu şters de un val de durere.

* * *

Când se trezi, Baptiste era gol, lipicios şi mahmur. Stătea pe unul din paturile înguste de la White Rose. Avea un gust oribil în gura şi-i plesnea capul de durere de la cognacul pe care-l băuse toată ziua. Mult timp, rămase treaz, ascultând ploaia, luptând împotriva vinovăţiei şi tristeţii care ameninţau să-l copleşească. Căuta motive ca să se apere de acuzaţiile grele, apăsătoare.

Suzie — fumătoarea — stătea goală, întinsă pe burta lui. Altă fată — nu ştiu. Care, dar oricum nu conta — stătea încolăcită pe podea, lângă pat. Nici măcar nu-şi amintea dacă le plătise. O să le lase banii oricum. La tariful lor, de doi dolari, nu avea rost să se zgârcească.

Noelle era de vină, îşi spuse el. Ea şi furiile ei dezlănţuite. Doar era bărbat, trebuia să-şi satisfacă dorinţele într-un fel.

Se trase de sub Suzie şi îşi căută lucrurile în beznă. Amintirea nopţii trecute îl sâcâia ca o durere de dinţi. Ştia că era un lucru de care n-ar fi vrut să-şi amintească, ceva ascuns în ceaţa mahmurelii sale. Se îmbrăcă şi ieşi împleticindu-se.

La parter mai erau câţiva clienţi aplecaţi asupra băuturilor,

văzu şi o prostituată fumând ţigări în maniera caracteristică celor de la White Rose. Când coborî, îşi ridică privirile neajutorate. Baptiste era renumit, pentru potenţa şi generozitatea sa.

— Fumatul face rău — îi zise el.

— Nu vrei să-mi dai un foc? — îl întrebă ea în franceză.

— N-am chibrituri, îi răspunse.

Se uită la hainele lui şi rânji. Cămaşa şi pantalonii erau plini de noroi uscat. Îşi aminti că Noelle îl împinsese în mocirlă noaptea trecută. *Merde alors!*

Şi, în momentul acela, îl copleşiră toate faptele. Jean-Marie. Nu trebuie să mă simt vinovat, îşi spuse el. N-am făcut decât să îndeplinesc ordinele preţiosului ei papa. Nici măcar n-am pus eu bomba. Doar am transmis mesajul şi am dat banii.

Îl apucă din nou durerea de cap. Îi răsunau în urechi, sacadat, cuvintele: ucigaşule, ucigaşule…

Avea impresia că până şi beţivii de la bar îl priveau dezgustaţi.

— Trebuie să mă întorc acasă — îi spuse unuia din ei.

Parcă ar fi căzut într-o groapă întunecată. Nu mai avea cum să iasă la lumină.

Bonaventure urcă în grabă treptele vilei. Când se năpusti spre uşă o găsi pe Noelle chircită pe podea, într-o baltă de apă, gâfâind de durere. Chao o ajuta, ţinând-o de braţe.

— Au început durerile, papa.

Chao născuse doi copii, aşa că ştia ce să facă. Dăduse afară băieţii şi ridicase cămaşa lui Noelle. Era scăldată în sudoare şi avea sânii grei, umflaţi, iar în ochii ei se citeau groaza şi durerea.

— Unde este Baptiste? — strigă ea.

Bonaventure fu cuprins de furie şi neputinţă. Era fetiţa lui, unicul copil.

— L-am trimis pe Tao Kao după doctor — îi spuse el.

— Îl vreau pe Baptiste. De ce nu este aici?

Bonaventure căzu în genunchi lângă fiica lui şi-i luă capul în mâini. Te rog, Doamne, apăr-o. Fă să vină doctorul mai repede.

— Totul va fi bine — zise el.

Îi strângea tare degetele.

— Te-au apucat din nou contracţiile?

Noelle nu-i răspunse. Gemu adânc şi apoi se transformă, ca şi când ar fi pus ceva stăpânire pe ea. Se făcu purpurie la faţă,

până când crezu că o să-i explodeze venele din obraji.

Chao strigă ceva pe limba ei şi o controla repede pe Noelle.

— Ce se întâmplă? — o întrebă Bonaventure, deşi ştia prea bine.

Venea copilul.

Tao Kao parcă Mercedes-ul în curte. Aduse doctorul. Leveque fusese medicul militar al trupelor de la Dien Bien Phu şi rămăsese în Vientiane după armistiţiu.

În casă, Noelle o privea dezinteresată pe Chao, care ţinea de călcâie fiinţa mică şi alunecoasă, pentru a-i destupa nasul şi gâtul şi apoi îi puse copilul pe burtă. Cordonul ombilical îi atârna între picioare, până la stomacul copilului. Mai pulsa încă.

Apoi, îl auzi, pe Leveque spunând:

— Are hemoragie.

Se uită la feţele disperate ale doctorului şi tatălui ei, dar nu mai avea putere să-i fie frică. Era uşurată că se terminase.

— Pune-l la sân — îi spuse Leveque şi Chao aranja gura bebeluşului la pieptul ei.

Noelle simţi gingiile micuţe în jurul sfârcului. Aproape imediat contracţiile începură din nou, dar de data aceasta era o durere mai mică, mai suportabilă, iar spasmele opriră sângele care-i curgea din vaginul sfâşiat.

Liniştit, Leveque îşi puse mănuşile şi se pregăti să scoată placenta. Bonaventure căzu în genunchi lângă el. Era cenuşiu la faţă iar părul alb udat de ploaie, i se lipise de cap.

Noelle îşi dorea să doarmă. Nu trecuse niciodată printr-o experienţă atât de violentă şi complicată. Se simţea ca o bucată de carne. Ar fi vrut ca Baptiste să fie acolo.

— Ce este? — murmură Bonaventure.

Se uită la fiinţa roşiatică şi lipicioasă din braţele ei.

— Este băiat — zise ea.

37

Baptiste se dădu jos din Packard şi se uită mirat la Mercedes-ul lui Bonaventure parcat în faţa casei, la holul şi dormitorul scăldate în lumină. Uşa de la intrarea principală era deschisă. Ce se întâmplase? Copilul! Noelle!

Alergă înăuntru. Bonaventure se afla acolo, cu doctorul Leveque. Se uitară la el ca şi când ar fi fost un bandit. Îşi dădea seama în ce hal arată, cu costumul plin de noroi, tras la faţă şi epuizat după o noapte de beţie şi orgii la White Rose. *Ar fi trebuit să fii acasă,* spuneau feţele lor.

Încă un păcat care să se adauge celorlalte nelegiuiri din viaţa lui.

Auzi un plânset de copil.

— Este acolo — îi spuse Bonaventure.

Chao o spălase, îi periase părul şi i-l legase la spate, într-o coadă de cal. Era palidă şi obosită, dar în ochii ei se citea o hotărâre de nezdruncinat. Stătea pe pat într-o cămaşă curată, cu copilaşul în braţe. Gura bebeluşului era deschisă. Mai ţinea încă între buze sfârcul umflat al lui Noelle.

Baptiste se simţi murdar şi ruşinat.

— Noelle?

— Este băiat — îi spuse ea.

Înainta cu braţele întinse, dar nu-l băgă în seamă.

— Pot să-l ţin? — o întrebă el.

Noelle se ridică, se clătină şi fu cât pe ce să cadă. Simţea şi acum împunsăturile acului cu care o cususe Leveque. Baptiste vru s-o ajute, dar ea îşi feri braţul şi duse copilul până la leagănul din trestie albă, din colţul camerei. Îl aşeză cu blândeţe, îşi închise halatul şi îşi legă cordonul.

Apoi traversă camera şi-l plesni, cu putere pe Baptiste.

— Ieşi afară — îi spuse ea.

— Noelle, te rog.

— *Espèce de con!*

— Este fiul meu — zise el.

Dacă s-ar fi purtat frumos, l-ar fi topit. Dar aşa, furia ei îl întărea.

— Unde ai fost noaptea trecută? — şuieră ea.

Însă cunoştea deja răspunsul.

— Ai stat acolo toată ziua şi toată noaptea, nu?

— Şi pe mine m-a şocat moartea lui Jean-Marie.

Într-un fel, era adevărat.

— Asta-i scuza ta?

Nu-i răspunse.

— O femeie este mai mult decât un recipient pentru sperma

ta, Baptiste. Poţi să-ţi vezi fiul de dimineaţă. Acum vreau să rămân singură.

Se clătină în drum spre pat. O ajută din nou şi-l respinse ca şi prima oară.

— Nu vreau să mă atingi!

— N-ai cum să mă opreşti să-mi văd fiul — zise el.

Se duse la leagăn şi ridică bebeluşul. Începu să plângă.

— Vezi? De-abia s-a născut de-o oră şi ştie deja ce fel de om eşti.

Baptiste încercă să-l liniştească, dar nu reuşi. Îl puse la loc în coşuleţ.

— O să-i spunem Lucien — zise el şi ieşi.

38

Hong Kong.

Rechinul înainta, cu ochii sclipitori, dând târcoale şi urmărindu-l. Douglas încercă să-şi mişte picioarele, dar nu-l mai ascultau. Apa îl trăgea. Peştele se apropie cu gura deschisă. I se vedeau şirurile de dinţi înroşite de sânge.

Dădu din nou din picioare, disperat, şi strigă.

Fălcile îi cuprinseră piciorul smulgându-i carnea. Se zbătu ca un vierme în vârful cârligului. Durerea îi săgeta trupul şi bătu aerul sălbatic cu mâinile, încercând să se elibereze.

Dar peştele îl trase în adâncuri şi când se desprinse în cele din urmă, văzu că ţinea în gură o parte din el pe care o înghiţi ca un porc care se hrăneşte din troacă.

După aceea tot nu-i dădu pace. Îl atacă din nou şi-i simţi iarăşi dinţii încleştaţi în picior, sfâşiindu-l ca un câine. Văzu şi mai multă carne crudă, roşie, în fălcile fiarei. Apa se înroşise de sângele său.

Se ridică brusc.

Îi bătea inima în piept ca un ciocan. Avea senzaţia că o să vomite. Era scăldat în sudoare, iar cearşaful de pe pat zăcea răvăşit pe podea. Respira greoi. Trase în piept aerul fetid al camerei, încercând să se liniştească.

Totul fusese atât de real.

În fiecare noapte, de când îl scoseseră din apă, avusese acelaşi coşmar. De fapt, îşi amintea foarte puţine lucruri şi nu ştia ce se întâmplase după ce-l atacase rechinul. Şalupa de patrulare, helicopterul Flotei Maritime, salonul din spitalul Regina Elisabeta, totul plutea în ceaţă. Visele erau însă cât se poate de vii şi reale şi nu voiau să-l părăsească. Îi revenea mereu aceeaşi imagine, rechinul în apă, dându-i târcoale şi apoi pregătindu-se să-l atace. În vis, groaza şi ameninţarea nu se sfârşeau decât când se trezea. Coşmarul nu se estompa şi nu se mai sfârşea niciodată. Se întrebă dacă va scăpa vreodată de el.

Cuibul de vultur al lui Dragon Fist

Coada albastru cu alb a Pan Am-ului 707 trecu atât de jos, încât pereţii se zguduiră ca la cutremur. Douglas îşi imagină că i-ar putea atinge aripile dacă s-ar apleca peste balcon. Pentru o clipă, umbra neagră dispăru de la fereastră şi apoi urui în depărtare. Încă o pasăre uriaşă de argint urma să se aşeze pe lacul de beton al Kai Tak-ului.

Dragon Fist stătea la masă, numărând dolarii de Hong Kong şi aranjându-i în teancuri. Apoi, îi va lega cu elastic şi îi va pune într-o servietă mare, neagră. Ţinea o ţigară în colţul gurii.

— Îl vreau mort, Sharkfin — îi spuse el lui Douglas.

Trecuse aproape un an de când Dragon Fist fusese atacat pe Strada Jumătate de Câine, dar nici Dragon Fist însuşi, nici soldaţii săi din triadă şi nici locuitorii Oraşului îngrădit nu uitaseră. Rămăsese ca o calomnie care trebuia înlăturata, o pată adusă reputaţiei Dragonului, deşi scăpase nevătămat. Aflaseră că bărbatul în geacă neagră de piele care condusese atacul era un Stâlp Roşu 14 K, numit Ma Shen-fu — cunoscut mai mult drept Tiger Claw[33] Ma, pentru că, uneori, când lupta, îşi înfăşura sârmă ghimpată în jurul degetelor. Spionii lui Dragon Fist îi spuseseră că Tiger Claw era cel care concepuse şi plănuise atacul. După aceea dispăruse misterios din Walled City. Şefii lui din 14 K îşi dăduseră seama, fără îndoială, că prezenţa lui ar fi dezlănţuit un război între cele două bande. Dar acum se întorsese, ba chiar se aventurase pe Strada Jumătăţii de Câine, arogant ca

[33] Gheară de tigru (eng.) (n.t.)

întotdeauna.

Douglas făcea parte acum din garda personală a lui Dragon Fist, în Walled City. Dormea separat de ceilalţi 49, în cuibul de vultur al Dragonului şi îl însoţea peste tot pe unchiul său, ori de câte ori venea la Hak Nam. Aceasta era răsplata pentru rănile primite şi pentru iscusinţa arătată în luptă. După încăierare, stătuse mai mult de-o săptămână în spitalul Regina Elisabeta. Acum, după un an, îi crescuse la loc părul peste rana de la cap, dar avea încă cicatrice roşii pe braţul stâng, unde fusese lovit cu satârul.

Se produseseră şi alte schimbări. Prostituatele nu-şi mai băteau joc de adolescentul şchiop. Era numit Sharkfin, din respect pentru curajul său şi din cauza faptului că fusese mutilat de rechini în Golful Mirs. Purta chiar la gât un colţ de rechin atârnat de un lanţ de aur, ca să le amintească mereu celorlalţi că fusese odată în ghearele morţii şi nu se mai temea.

Dragon Fist aruncă încă un teanc de dolari Hong Kong — cinci mii, din câte socotise Douglas — în servietă, dând din mână nepăsător.

— Vrei s-o fac eu? — îl întrebă Douglas.

Dragon Fist râse.

— Tu? Ce te face să crezi că ai putea, micuţule rechin?

Douglas îşi arătă cicatricele de pe braţ.

— Cineva trebuie să plătească pentru asta. Numără banii, trânti ultimul teanc în servietă şi o închise. Dragon Fist împinse scaunul la o parte şi îşi încrucişă braţele, studiindu-l pe Douglas de parcă ar fi fost o marfă bună de cumpărat.

— Mă întreb dacă ai putea s-o faci, micuţule rechin. Mă întreb dacă ai putea s-o faci.

— Ştiu că pot. Lasă-mă s-o fac.

Dragon Fist se gândi o clipă. *Sai L0,* micuţul lui frate câştigase un prestigiu enorm în faţa lui. Poate că zeii îi pregătiseră un viitor bun băiatului. Se ridică.

— Vino cu mine — zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

39

Era o dimineaţă umedă de iulie şi după două zile de ploaie,

adusă de muson, se ridicaseră aburii în atmosferă. Connaught Road era o arteră foarte aglomerată. Douglas văzu chinezi bătrâni ce se aruncau în faţa autobuzelor şi maşinilor, erau cât pe ce să fie zdrobiţi sub roţi, dar se asigurau că spiritele rele care-i urmăreau vor fi distruse de traficul nebunesc. Ricşe ţipătoare trase de hamali ca nişte sperietori de ciori, cu muşchii încordaţi, trăgeau poverile lor cu fructe şi pui, aruncând o ploaie de injurii la adresa celor care se încumetau să le stea în cale. Femei bătrâne, în pijamale negre şi pălării ca nişte stridii cărau pe umeri coşuri cu raţe, flori de plastic, orez şi pietre, agăţate pe vergele de bambus, atârnând peste braţe; copiii lor se agitau pentru câteva parale, vânzând ziare, descărcând camioane, lustruind pantofi. Iată de ce ai reuşit să scapi, îşi reaminti Douglas. Merită să plăteşti orice preţ, ca sa te fereşti de o asemenea viaţă.

În timp ce înaintau cu maşina spre Midlevels, începură să apară însemnele chinezeşti la balcoanele locuinţelor şi magazinelor care străjuiau străzile — adică sute de funii de bambus pline cu rufe spălate.

Porsche-ul lăsă în urmă agitaţia oraşului. Douglas şi unchiul său se lăfăiau pe banchetele de pluş, răcoriţi de instalaţia de aer condiţionat. Maşina unduia printre curbe, şuierând ca un dragon. Urcară muntele, spre înălţimile unde săracii nu ajungeau niciodată.

Dragon Fist avea un apartament în Midlevels, un adevărat cuib de vultur, de unde putea contempla furnicarul care mişuna în vale, felicitându-se pentru soarta pe care şi-o alesese.

Apartamentul era din crom lustruit şi piele, cu ferestre înalte şi sticlă fumurie. Două fete în rochii scurte de mătase, stăteau pe o sofa şi se uitau la televizor. Când îl văzură pe Dragon Fist, una din ele se ridică şi-l închise.

Douglas le privi mirat. Erau frumoase, cu adevărat frumoase, nu ca prostituatele sălbatice, pline de cicatrice din Walled City. Erau plinuţe şi purtau bijuterii, iar parfumul lor îi mângâia nările. Aveau buzele frumos rujate şi nu se vedea nici o înţepătură la încheieturile mâinilor.

— Vrei să te culci cu ele? — îl întrebă Dragon Fist Poţi să le iei pe amândouă deodată sau pe rând, nu-mi pasă.

Douglas nu-i răspunse.

— Sau poate vrei să priveşti doar.

Făcu un semn imperceptibil şi cele două fete îşi scoaseră rochiile de mătase. Îngenunchează una lângă alta pe sofaua de piele şi începură să se mângâie şi să se sărute una pe cealaltă. Douglas le urmărea transfigurat. Sexul nu era un lucru nou pentru el. Îşi pierduse virginitatea la puţin timp după ce sosise în Walled City, când el şi nişte soldaţi de-ai unchiului său violaseră o fată de paisprezece ani, din ordinul lui Dragon Fist. Şi văzuse o mulţime de filme pornografice în Walled City.

Dar acum, era altfel. Era un spectacol privat, parfumat şi rafinat.

— Vezi? Pot face oamenii să acţioneze aşa cum vreau eu — îi şopti Dragon Fist la ureche.

Se întoarse cu spatele la femei şi plecă, făcându-i semn lui Douglas să-l urmeze. Era o cameră masivă pe două nivele. În capătul încăperii trona un birou uriaş de mahon, şi, în spatele lui, o fereastră dădea spre port. De-a lungul unui perete era un bar, sculptat din lemn lustruit de trandafir. Dragon Fist umplu două pahare cu whisky Dewar şi-i dădu unul lui Douglas,

Era amuzat de uimirea nepotului său. Unde credea că trăiesc? Într-o colibă, în Typhoon Shelter?

Se trânti într-un fotoliu moale de piele, la birou şi se întoarse cu faţa spre port. Bărci pescăreşti cu coviltire zdrenţuite, pluteau printre mici bărci cu motor, Walla-Walla şi sampanas. În port, vase de marfă, uriaşe crucişătoare P & O, pacheboturi Blue Funnel şi Jardine Matheson şi mici ambarcaţiuni comerciale din Pacific, se înşirau peste tot. O navă de război nord-americană, suplă şi cenuşie era ancorată în Wanchai.

— Ce ai învăţat despre societatea din Hung Mun, micuţule Sharkfin?

— Am învăţat că nu există alt mod de a trăi.

Dragon Fist continuă ca şi când nu l-ar fi auzit.

— După cum ştii, toate gradele din triadă au un cod numeric. Acum, tu eşti un *Sze Kau,* un 49, un soldat infanterist. Dar promiţi mult. Poate, într-o zi vei deveni un 426, un Stâlp Roşu, ca mine.

Fetele se îmbrăcaseră şi se uitau din nou la televizor. Într-un fel, îl enervau. I-ar fi plăcut să strige la ele, să le poruncească,

aşa cum făcuse Dragon Fist.

— Vino cu mine — îi spuse Dragon Fist.

Îi arătă alt miracol. O baie şi o toaletă cu o podea sclipitoare de marmură. Apa ţâşnea doar dacă răsuceai un robinet şi la toaletă se trăgea cu uşurinţă. Aici nu ieşea nici un păianjen din ţevi.

Altă uşă dădea într-un dormitor destul de mare pentru cinci familii din Walled City. Patul era aşternut cu cearşafuri roşii din mătase.

Apoi, Dragon Fist îl conduse pe Douglas pe balcon. Era târziu, după-amiază şi soarele atârna deasupra dealurilor Kowloon ca un ban de aur. În curând, se va retrage în ceţurile violete ale Chinei.

Aerul era curat, mult mai răcoros decât jos, în port. Aici era locul unde trăiau zeii, se gândi Douglas.

— Ştii, Douglas, aici, sus, poţi respira cu adevărat, fără să inspiri duhoarea altuia. Nu asta, îţi doreşti?

— Aş face orice — murmură el.

Unchiul lui rânji.

— Ştiu.

Rămase tăcut un timp.

— Ia spune, ai trimis banii pe care-i câştigi la Swatow, ca un fiu recunoscător?

Douglas nu ştia ce să-i răspundă.

— Bineînţeles că nu i-ai trimis. De ce s-o faci Sharkfin? Dacă sunt prea proşti şi incapabili să se ajute singuri, de ce să te tragă în jos tot restul vieţii? Sunt simple superstiţii. Vechile tradiţii nu au nici o legătură cu Hong Kong-ul.

— Aş vrea să am şi eu o casă ca asta.

— Poate că o să ai, într-o zi. Dacă eşti credincios, o să te ajut.

— Lasă-mă să-ţi dovedesc că pot s-o fac. Lasă-mă să-l ucid pe Tiger Claw.

— N-ai putea să-l înfrângi într-o confruntare directă, Sharkfin. Este prea iute, poate mai iute şi decât mine, şi are picioare lungi. Va trebui să-ţi foloseşti creierul.

— O să găsesc eu o cale.

Dragon Fist arătă spre golf. Un avion cu reacţie se lăsă asupra Oraşului îngrădit. Luminile sale de navigaţie verzi şi roşii clipeau pe fundalul negru al dealurilor.

— Vezi, avionul acela trece acum peste Hak Nam. Acesta este

premiul şi regatul tău, Douglas. Dacă-l ucizi pe Tiger Claw.

40

Tiger Claw era tânăr. Nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani. Se născuse în Walled City şi începuse să muncească într-o fabrică de flori de plastic de când avea nouă ani. Tatăl lui era sclavul opiului şi cele două surori mai mari ale lui Tiger fuseseră vândute la bordel. La şaisprezece ani se săturase deja să lucreze într-o cameră înghesuită şi fierbinte ca un cuptor pentru câţiva cenţi pe zi. La fel ca mulţi alţii, hotărâse că triadele erau singura soluţie de a scăpa de sărăcie. Visa să devină luptător al triadei şi, cu puţin noroc, poate chiar un Stâlp Roşu.

Începu să facă mici comisioane pentru 14 K, deveni supraveghetor într-o tavernă de opiu şi apoi se oferi să se ocupe de *pin-nun* — afaceri ilegale. Se apucă să vândă pachete cu heroină nr. 3 în Temple Street. Activităţile lui îl puseră în legătură cu alţi tineri din triadă şi învăţă în curând să se bată. Tiger Claw era înzestrat cu reflexe extraordinar de rapide şi cu o coordonare perfectă.

Poseda de asemenea o mare atracţie faţă de tot ce era rău. Copilăria lui în mahalalele întunecate ale Hak Nam-ului îl despuiase de conştiinţă şi-i trezise instincte animalice. Supravieţuirea şi locul lui în ierarhia triadei erau singurele priorităţi pe care le cunoştea. Înfăşurarea sârmei ghimpate în jurul degetelor era una din multiplele sale invenţii, iar talentul său de luptător îl scoase repede în evidenţă. Fu iniţiat ca 49 — simplu soldat, iar în cele din urmă, fu promovat ca Stâlp Roşu; era expert în arme şi arte marţiale, tăietor de degete şi general pentru soldaţii săi.

Dar Tiger Claw avea totuşi o slăbiciune. La fel ca mulţi membri ai triadei, se droga cu heroină. Din această cauză şi nu de frica răzbunării plecase din Hak Nam după încăierarea din Strada Jumătate de Câine. Făcuse un tratament de dezintoxicare, într-o misiune creştină, condusă de o călugăriţă carmelită. În cele din urmă, însă, ucisese capelanul misiunii, într-o noapte, fiindcă fusese acuzat că furase ceasul unuia din pacienţi. Tiger Claw pusese capăt discuţiei, tăind capul bărbatului cu un cuţit de

bucătărie.

Odată întors la Hak Nam, Tiger Claw îl detronase cu un satâr pe cel care-i luase locul în 14 K. Îi ciopârţise muşchii spatelui şi gâtului. Omul va trăi, dar nu va mai putea să-şi folosească niciodată braţele. Tiger Claw îl condamnase la o viaţă de infirm cocoşat, arătând tuturor ce păţeau cei care încercau să-i uzurpe autoritatea.

Şi fusese dezgustat să afle că fusese acuzat că fugise din Walled City din cauza atacului asupra lui Dragon Fist. Singurul mod de a-şi spăla reputaţia era să-i înfrunte din nou pe Fei Lung, pătrunzând pe teritoriul lor.

Acum, le poruncise soldaţilor săi să se aventureze în teritoriul Fei Lung şi să ceară proprietarilor de dughene, de opiu şi bordeluri să-i plătească pentru a le asigura protecţia.

Provocarea fusese aruncată. Dragon Fist va trebui să răspundă.

Umbra avionului BOAC Constellation trecu prin faţa ferestrelor, astupând ultimele cuvinte ale lui Douglas. Când termină ce avea de spus, Dragon Fist îşi dădu capul pe spate şi râse.

— S-ar putea să meargă!

— Va merge — spuse Douglas.

Un alt membru al triadei se încruntă.

— De unde ştii că va fi unde spui?

— De la spionii noştri — răspunse Dragon Fist în locul nepotului său. Ştim în fiecare clipă unde se află, aşa cum ştie şi el unde sunt eu.

— Ar fi mai uşor să-l atacăm când se întoarce la Kowloon.

— Şi putem fi prinşi la fel de uşor. Iar acest spectacol trebuie văzut de cei din Hak Nam.

— Până mâine noapte, Tiger Claw va fi mort — îi promise Douglas.

Dragon Fist râse şi încuviinţă din cap.

— Vom vedea, Sharkfin, vom vedea!

Existau nişte fiinţe cunoscute sub numele de Femeile Murdare ale Nopţii. Puteau fi văzute în fiecare dimineaţă în Walled City, târând găleţile pline cu excremente pe alei, în coşuri mari de trestie, cu fularele înfăşurate la nas, cu capetele plecate,

strigând să-i avertizeze pe ceilalţi, în timp ce îşi târau poverile. Erau bătrâne, cu piele maronie, cu feţe zbârcite şi unghii pline de mizerie, baborniţe considerate nişte leproase chiar şi de prostituate şi drogaţi.

Astăzi erau în număr de şase, atacând treptele de piatră ale clădirii, în şir indian, târându-şi poverile puturoase până pe acoperişul care dădea în strada cerşetorilor. Era un drum lung şi greu, şi trebuiau să se oprească de câteva ori ca să-şi tragă sufletul, dar nu se dădeau bătute.

Azi aveau de îndeplinit o sarcină specială şi intenţionau să se achite aşa cum trebuie de obligaţie. Doar fuseseră bine plătite.

Clănţănitul maşinăriei răsuna pe alee din făbricuţa formată dintr-o singură cameră, unde bărbaţi asudaţi, în veste albe, făceau chiftele, care vor fi vândute de negustorii stradali din Hak Nam. În magazinul alăturat, vreo douăsprezece femei munceau într-o încăpere fără ferestre, aplecate peste bănci de lemn, transformând cămăşi în bobine de bumbac la lumina gălbuie a unui singur bec. Prin mijlocul aleii se scurgea un fir de apă murdară. De partea cealaltă a şanţului pârâul forma o băltoacă cenuşie, greţoasă, amestecându-se cu mizeria aruncată de sus şi cu apa care se prelingea pe ziduri.

Douglas strâmbă din nas dezgustat. De când fusese în Midlevels, asemenea privelişti şi mirosuri îi repugnau; înainte le accepta, ca făcând parte din viaţa lui.

Era însoţit de încă patru bărbaţi, Half Ear[34], Louie, Freddy Yang, Fishball Tak şi Jimmy Wong. Erau toţi încordaţi şi foarte atenţi. Trei din ei aveau satâre, care era arma preferată a luptătorilor triadei. Douglas şi Freddy Young aveau de asemenea lanţuri ascuţite de bicicletă. Freddy şi-l înfăşurase în jurul pumnului stâng.

Un om apăru pe Strada Cerşetorilor şi se apropie de ei. Purta un tricou roşu. Când trecu de ei, se opri pentru o clipă şi îşi duse pumnul drept la piept.

Era semnalul lor. Tiger Claw se afla acolo.

Douglas îi conduse pe alee şi fugiră după colţ, în strada Cerşetorilor.

Tiger Claw luă banii de la *pang jue* şi-i îndesă în buzunare.

[34] Jumătate de ureche (eng.) (n.t.)

Purta o geacă neagră de piele şi ochelari negri de soare, la fel ca-n ziua atacului din Strada Jumătate de Câine. Îl văzu pe Douglas şi rânji.

— Dacă Fei Lung îşi trimit infirmii să lupte, înseamnă că sunt foarte disperaţi.

— Nici nu este nevoie decât de infirmi ca să se lupte cu femei bătrâne ca tine.

Lui Tiger Claw îi pieri zâmbetul, atins de insultă. Soldaţii săi îşi scoaseră satârele şi lanţurile din blugi şi jachete.

Erau şase. Cu unul mai mult ca ei, se gândi Douglas. Apoi, se uită la întunecimea de deasupra şi strigă.

— Fă să vină ploaia cea parfumată!

Trecură doar câteva secunde. Tiger Claw fu uimit pe moment, apoi văzu că soldaţii săi erau plini de excrementele vărsate de femei. Loveau pământul cu forţa unui muson. Tiger Claw şi oamenii săi strigau uluiţi.

Bătălia dură mai puţin de un minut. Douglas se repezi înainte, împreună cu ceilalţi camarazi din triadă. Duşmanii lor erau plini de mizerie, clătinându-se revoltaţi şi dezgustaţi. Dar Douglas şi camarazii săi profitară să-i lovească luându-i prin surprindere. Satârele fâlfâiau în aer, se auziră câteva urlete şi ţâşni sângele din răni.

Douglas se repezi direct la Tiger Claw.

Spre deosebire de soldaţii săi mai puţin experimentaţi, Stâlpul Roşu al 14 K nu fusese derutat de incidentul neaşteptat. Îşi concentrase atenţia asupra inamicului şi îşi luase repede o poziţie de luptă, cu un cuţit lung în mâna dreaptă. Douglas se mişcă rapid, învârtindu-şi satârul şi forţându-l pe adversar să se dea înapoi. Dar Tiger Claw era un luptător prea versat ca să fie încolţit.

Douglas observă că bătălia era pe sfârşite. Trupurile se împrăştiaseră pe alee, degajând un miros oribil de fecale amestecate cu sânge. Îşi dădu seama, cu satisfacţie că, în mai puţin de un minut, doborâseră şase din cei mai buni luptători ai lui Tiger Claw. Dar acum, alţi 14 K se năpusteau din celălalt capăt al aleii, să se alăture încăierării. Strigă luptătorilor săi să se retragă.

În momentul acela, Tiger Claw îl atinse cu lama satârului, sfâşiindu-i geaca şi rănindu-i braţul. Douglas îşi învârti arma,

forţându-l pe Tiger Claw să se retragă, iar apoi se întoarse şi o luă la fugă pe alee. Tiger Claw fu surprins de retragerea bruscă a lui Douglas dar, conform tradiţiei luptelor între triade din Oraşul îngrădit, încăierarea se încheiase.

Dar apoi, Douglas se opri în colţul Străzii Jumătate de Câine şi-i strigă:

— Ma Shen-fu, rahatul meu este pe capul tău!

Tiger Claw se repezi după el, clocotind de furie.

Douglas dispăru pe stradă. Camarazii săi *Sze Kau* dispăruseră deja în labirintul de alei întunecate de pe teritoriul lor. Douglas pătrunse într-un tunel de beton. Se aruncă în mâini şi genunchi, se târî câţiva metri, apoi se ridică în picioare şi îşi continuă drumul, şchiopătând.

Când se uită în jur, văzu că Tiger Claw se apropiase. Douglas, beteag de piciorul stâng, nu avea nici o şansă. Îşi aminti ce-i spusese unchiul său.

Este prea rapid, poate mai rapid chiar şi decât mine şi are picioare bune. Va trebui să-ţi foloseşti creierul.

Tiger Claw fugea cât putea de tare prin tunel. Douglas se întoarse să-l înfrunte.

Deodată, Tiger Claw căzu pe spate, ca şi când l-ar fi pocnit o mână invizibilă în gât. Sârma de pian întinsă de-a curmezişul tunelului îl lovise în coama nasului.

Zăcea pe spate, uluit, cu mâinile şi picioarele desfăcute. O linie roşie îi apăruse pe faţă, la nivelul ochilor şi sângele începu să-l orbească. Cuţitul îi scăpase din mână şi zăcea în mizerie, la câţiva metri depărtare.

Douglas stătea peste el, rânjind. Îl văzu pe Tiger Claw dând din mâini şi din picioare, în timp ce încerca să-şi revină.

Nu ezită nici o clipă. Înfipse satârul în stomacul lui Tiger Claw. Omul gemu în agonie, agitându-şi picioarele în aer. Se întoarse pe-o parte, ţinându-se cu mâinile de burtă, în timp ce i se revărsau intestinele în murdărie.

Douglas se dădu înapoi, şi-l privi pe Tiger Claw care se zbătea în ghearele morţii. Dar nu era timp de pierdut. Se mişcă din nou, ciopârţindu-i gâtul o dată, de două ori, de trei ori. Acestuia îi ţâşni sângele din artera carotidă, pătându-i cămaşa albă.

Îşi ridică privirile. Doi din *Sze Kau* lui Tiger Claw îl urmaseră până la capătul tunelului. Douglas îşi şterse sângele lui Tiger

Claw de pe faţă cu mâna şi o ridică să le arate.

Apoi le întoarse spatele şi se îndepărtă.

Era cea mai dulce victorie a sa. Peste câteva ore, vor afla toţi cei din Walled City. Poate că locul acesta era un iad, dar el era stăpânul lui.

41

Laos, martie 1964

Packard-ul era tras la marginea drumului, cu capota ridicată. Jonathan Dale încetini jeep-ul să se uite mai atent. Văzu o tânără femeie stând la umbra unui pom, la câţiva metri de maşină, cu un copilaş în poală.

Se înserase. Câmpurile de orez căpătaseră culoarea platinei, în soarele care apunea. Dintr-o colibă apropiată, un răpăit de tobă chema călugări la rugăciune. Soarele sclipea pe turnul auriu al mănăstirii.

Ei bine, nu putea să-şi vadă pur şi simplu de drum. Opri jeep-ul şi coborî.

Noelle se încheie la bluză şi se ridică. Americanul cel mare observase ce făcea şi îşi feri privirile, stânjenit. Era înalt, suplu, în jur de treizeci de ani, cu păr blond şi ochi albaştri ca floarea de porumb. Avea pielea bronzată, aşa că trebuia să fie de ceva timp la tropice.

Lucien era obosit şi atârna de umărul ei, plângând.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? o întrebă americanul în engleză.

— Nu ştiu — zise ea, studiindu-l candidă.

El arătă spre Packard, derutat de atitudinea ei.

— Mă gândeam că aţi rămas în pană.

Nu prea îi plăcea pe americanii din Laos şi nu ştia dacă pe acesta o să-l aprecieze mai mult. Dar nu era strident. Avea o voce plină, plăcută şi o faţă inteligentă.

Îl sprijini pe Lucien de şold.

— Maşina mea? S-a defectat.

— Dar nu puteţi rămâne aici.

— Într-adevăr — zise ea. Dar Lucien este supărat. Aşa că

trebuie să mă ocup de el, mai întâi. Încă mai suge la sân.

Spre uimirea ei, americanul se înroşi la faţă.

— Acum, după ce l-am hrănit, voi aştepta un taxi. Iar rabla asta o las în seama soţului meu.

— Pot să vă duc până în oraş.

— Vă mulţumesc.

Ezită şi apoi arătă spre Packard.

— Vreţi să mă uit puţin?

— Vă pricepeţi la motoare?

— Puţin.

Ea ridică din umeri.

Americanul se uită sub capotă şi atinse din greşeală radiatorul.

— Rahat! Scuzaţi-mă doamnă.

— Nu sunt ofensată, domnule — zise ea.

De fapt, era nedumerită. Bărbatul se purta ca un şcolar timid, deşi era cât un munte.

— S-a rupt cureaua de la alternator — zise el.

— Este grav?

— Mă rog, nu este foarte important.

Îşi dădu seama ca se uită la picioarele ei. Se simţi încântată şi alarmată în acelaşi timp.

— Vă plac picioarele mele, domnule?

Nu îndrăznea s-o privească.

— Nu, adică da. Sunt grozave.

— Sunt căsătorită, domnule.

Stânjeneala acestui bărbat chipeş, i se părea încântătoare. Nu prea era obişnuită cu asemenea atitudine, mai ales în Asia.

— Purtaţi ciorapi?

Întrebarea o luă prin surprindere. Poate era un obsedat. O apucă frica şi-l strânse mai tare în braţe pe Lucien. Băiatul îi sesiză agitaţia şi începu să plângă. Erau la patru kilometri de oraş. Ce ar trebui să fac, să mă dezbrac, sau să-l iau la bătaie? Prin apropiere câţiva copii încercau să doboare nuci de cocos cu praştia, iar două sătence se întorceau de la piaţă purtând pe umeri cobiliţe de care atârnau coşuri cu dovleci şi cartofi dulci. Ar fi putut să strige după ele. Dar oare ar sări s-o ajute împotriva acestui american uriaş?

El continuă s-o fixeze.

— Vreau să spun că aş putea să vă repar alternatorul dacă aţi purta ciorapi. Nylon-ul este foarte rezistent. L-aş înfăşură în jurul pompei. Un fel de improvizaţie, până ajungeţi acasă!

Râse, uşurată, iar bărbatul începu să se liniştească.

Lucien continuă să plângă. Îl puse în braţele americanului.

— Ţine-l, te rog.

Copilul se linişti ca prin minune. Nici măcar tatăl lui nu reuşea asta.

— Ce talent — zise ea şi îşi ridică fusta.

Bărbatul nu-şi dezlipise privirile de la ea.

— Îmi pare rău, doamnă — spuse el şi se întoarse cu spatele.

Îşi scoase un ciorap şi i-l dădu. Apoi îl luă pe Lucien, iar americanul se duse la Packard şi se aplecă asupra motorului.

Îl urmări cum lucrează. Purta o cămaşă urâtă măslinie şi pantaloni kaki. Avea muşchi puternici la braţe şi un trup solid. Nu prea se potrivea însă cu faţa lui bonomă.

— Eşti soldat? — îl întrebă ea.

— Nu, doamnă. Sunt ataşat pe lângă Ambasada SUA, în calitate de consilier în probleme de agricultură.

— Ah, deci eşti spion.

Tresări şi fu cât pe ce să se pocnească cu capul de capotă. Părea şocat.

— La dracu, nu. Cine v-a spus asta?

Ea râse.

— De când eşti în Vientiane, domnule?

— De două săptămâni.

— Atunci îţi dau un sfat. Dacă nu vrei ca oamenii să te creadă spion, spune-le că eşti ziarist.

Avea o figură uluită. Termină de potrivit ciorapul. Era mânjit de unsoare pe mâini şi se şterse de pantaloni.

— Trebuie să completez lichidul din radiator. Am nişte apă în portbagajul jeepului.

Se întoarse cu o canistră mare, de plastic.

— Vă întoarceţi la Vientiane, doamnă?

— Da, am fost la Tha Dena. Acolo este o piaţă. Am vrut să cumpăr nişte urs.

— Poftim?

— Lucien tuşeşte. Hârâie în fiecare noapte ca o focă. Am încercat toate medicamentele prescrise de doctor. Apoi, una din

servitoare mi-a spus că poate să prepare un leac, dar are nevoie de un ulei special, extras din grăsime de urs.

— Cred că dacă aş fi în locul lui Lucien, aş continua să tuşesc.

Termină de umplut radiatorul şi se dădu la o parte.

— Acum va fi O.K.

— Îţi mulţumesc, domnule. Ai fost foarte amabil.

— Este O.K. — mormăi el.

Îl puse pe Lucien în maşină şi se urcă la volan. Porni motorul.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

Bărbatul închise capota.

— Dale. Jonathan Dale.

— Îţi mulţumesc, domnule Dale.

Se întinse să dea mâna cu el. Avea o palmă uriaşă, de două ori cât a ei.

— Cu plăcere, doamnă.

Îi zâmbi încântător. O să-şi amintească de el. Puternic, politicos, bun cu copiii. Ce descoperire interesantă.

Poate că americanii aveau totuşi o şansă.

42

Baptiste o privea pe Noelle de pe verandă. Stătea în grădină, cu o carte legată în piele în mână, în timp ce Lucien se juca la picioarele ei, printre mangrovele căzute. Părea liniştită, iar sânii îi erau accentuaţi de decolteul în formă de V al rochiei sale de bumbac. Îşi învârtea o buclă pe obraz. Adorabilă, inocentă. Acum tânjea după ea la fel ca atunci, înainte s-o atragă în patul lui. Se săturase de prostituate şi relaţii cu neveste plictisite de diplomaţi francezi şi americani. Deodată, cea mai exotică şi intangibilă fiinţă din Vientiane era soţia sa.

Un gândac mare, cu aripi verzi, metalice, urcă încet pe stâlpul alb al verandei. Baptiste se dădu înapoi şi-l zdrobi cu pumnul.

Mâncară în linişte: orez, şarpe de mare, *laap* — legume pisate cu sos de tei, usturoi, ceapă verde, chili şi mango proaspăt. Pe mijlocul mesei era o cană cu suc de lămâie.

Lucien mancă nişte mango, dar şi-l întinse mai mult pe obrajii roşii. Pe urmă începu să plângă. Noelle îl luă în braţe să-l

dădăcească.

— Nu ştie să mănânce — zise Baptiste. Şi tu îl încurajezi.

Noelle nu-l băgă în seamă. El îşi aprinse o ţigară şi bătu enervat în marginea mesei, în timp ce soţia lui încercă să-l liniştească pe Lucien.

— Îl sufoci cu fumul — zise ea.

— Sunt la mine acasă şi fac ce vreau.

Îşi muşcă buza şi îşi concentra atenţia asupra fiului ei.

— Trebuie să repari maşina — zise ea.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a rupt cureaua de la alternator.

Fu cât pe ce să pufnească în râs.

— Cureaua de la alternator. N-ai recunoaşte o curea de alternator nici dacă s-ar târî din maşină şi te-ar muşca de fund.

— Nu fi mojic, Baptiste. Faptul că sunt femeie nu înseamnă că sunt nefolositoare.

Ridică din umeri.

— O să mă uit.

— Papa a venit aici de dimineaţă. Spune că o să dea o mare petrecere săptămâna viitoare.

— Este vreo ocazie deosebită?

— Este ziua lui de naştere. Împlineşte şaizeci de ani.

— Doar atât are bătrânul ţap?

— Va trebui să mergem.

— N-aş rata ocazia pentru nimic în lume.

Îşi mişcă piciorul. Îl durea tot trupul. În sezonul rece era aproape de nesuportat. Simţea că-l cuprinde din nou o criză de nervi. Se repetau din ce în ce mai des. Poate astă seară se va duce la The Green Latrine, la Suck sau Soda să-şi ia o prostituată şi să încerce să alunge deprimarea care pusese stăpânire pe el. Sau poate că o să se îmbete şi o să se urce la volanul Packard-ului, conducând orbeşte pe strada principală, cu Gilbert Pepe şi Marius Nicoli, strigând la oameni, aşa cum făcuse când împlinise treizeci de ani.

Dar perspectiva unei femei sau a unei sticle de cognac nu-l atrăgea.

În noaptea aceea, Baptiste se sui în pat, alături de soţia sa. Făcu dragoste neobişnuit de brutal, aproape cu disperare, dar ea nu-i răspunse. Făcea dragoste cu o fantomă.

Fără pasiunea ei, fie că era dragoste sau ură, nu avea nimic. Ea definise limitele caracterului său şi îşi dădea seama că, într-un fel, avea nevoie de ea.

43

Bonaventure stătea pe verandă, cu un grup format din generalul Rattakone şi Phoni Nosovan, cei mai puternici oameni din Laos. Mă rog, la distanţă de mine, se gândi Gates cu satisfacţie. Conversau în franceză şi îşi zâmbeau. Dar asta putea însemna orice în Laos. Puteau foarte bine să-şi spună o glumă, sau să se ameninţe că se ucid unii pe alţii. Le admira foarte mult această abilitate de a păstra aparenţele, deşi ştia că este doar o modalitate de a-şi arăta bunele maniere.

— La mulţi ani, Rocco — zise Gates.

Bonaventure se întoarse şi se lumină la faţă.

— Gerry.

Se scuză faţă de ceilalţi şi se întoarse spre el.

— Arăţi bine, Rocky. Câţi ani împlineşti azi? Cincizeci şi cinci?

Bonaventure râse.

— Nu, şaizeci. Dar ştiai foarte bine. Încerci doar să flatezi un bătrân.

— Te ţii bine.

— Când ţi se albeşte părul, nu mai contează câţi ani ai.

Îl luă pe Gates de umeri şi-l duse într-un colţ.

— Deci, cum a fost în Saigon, *mon vieux?*

— Interesant. Vrei să discutăm acum?

— De ce nu?

Era o după-amiază fierbinte, dar pe verandă era destul de răcoare. Gates simţi mirosul de mucegai al uniformelor şi fructelor putrede din grădină. Din grupul americanilor de la Ambasadă se auzi un hohot de râs. Câţiva laoţieni îi priviră dezaprobatori.

Gates continuă cu acelaşi glas monoton.

— Acum, după ce Diem a plecat, vietnamezii se gândesc să pună capăt restricţiilor sale puritane asupra comerţului prin intermediul portului Saigon.

Bonaventure încuviinţă din cap. Diem fusese ucis într-o

sângeroasă lovitură de stat, cu un an înainte. Războiul se intensificase, în ciuda strădaniilor americanilor — sau poate tocmai din cauza lor — şi vietnamezii aveau nevoie de bani. Aşa că, în loc să culeagă firimiturile de la Chiu Chao care aveau taverne de opiu în Cholon, urmau să încurajeze extinderea afacerii, permiţând exportul prin portul Saigon.

— M-am întâlnit cu Tran Van Li. Spunea că poate aţi vrea să discutaţi despre asta. Consideră că Saigon-ul ţi-ar putea oferi condiţii mai bune decât Bangkok-ul. Poate ţi-ar plăcea să exporţi marfa.

— Poate — zise Bonaventure.

— I-am promis că o să discut cu tine.

— Apreciez gestul — zise Bonaventure impasibil. Poate ai fi atât de drăguţ să faci încă o favoare vechiului tău prieten.

— Spune.

— Este vorba de porcul de Rattakone.

Zicând aceasta zâmbi şi ridică paharul spre comandantul Forţelor Armate Laoţiene, care stătea de partea cealaltă a verandei. Acesta îi răspunse la fel de amabil.

— N-am încredere în el, decât atâta timp cât pot să-l împing cu piciorul. Şi, ţinând cont de greutatea lui şi guta mea, distanţa nu este prea mare.

— Care-i problema, Rocky?

— Cred că intenţionează să-mi preia afacerea.

— Oare are atâta bunăvoinţă s-o facă?

— În Asia de sud-est nu există bunăvoinţă în privinţa eticii sau moralei — zise Bonaventure, prefăcându-se că nu înţelesese gluma. Poate că mă înşel, dar am impresia, că vrea să se folosească de avioanele armatei în acest scop.

Gates ridică din umeri. Nu era problema lui.

— Aş vrea să discut cu tine confidenţial despre posibilitatea de a închiria avioanele voastre în caz că poziţia noastră în Laos ar fi ameninţată.

Gates ridică din sprâncene.

— Sigur, Rocky. Nu strică să vorbim. Dar nu aici. Treci mâine pe la ambasadă. Aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

Bonaventure avea dreptate, bineînţeles. Gates aflase deja de la propriile sale surse că Rattakone voia să pună mâna pe întreaga recoltă de opiu. Nu trebuia decât să retragă *les*

requisition militaires şi va fi imposibil să transporte grâul cu avionul.

Dar Key ştia de asemenea că stătea pe un butoi de pulbere: *posibilitatea de a închiria avioanele SUA pentru transportul opiului.* Avioanele americane cărau deja opiul KMT din statele Shan şi Nordul Thailandei ca să plătească pentru armament. Dacă Rattakone îi arunca pe corsicani din Laos, ar putea să câştige nişte bani în plus pentru eforturile militare ale Companiei. Opiul trebuia să vină, ca să-i facă fericiţi pe *meo*, să le permită să evolueze ca o forţă funcţională. Altfel cum or să plătească pentru M 16?

Şi, la urma urmei, ce conta cine efectua transportul. Cel puţin aşa vedea el lucrurile. Cineva trebuia să-şi murdărească mâinile pentru America. Iar idioţii aceia din Congres cu mâinile lor sensibile n-or s-o facă, oricum.

Un loc ciudat pentru a regiza cel de-al Treilea Război Mondial, se gândi Dale în timp ce-i privea pe cei adunaţi pe verandă. Un regat comic de operă. Laoţienii îi spuneau *Lan Xan,* Ţara Milioanelor de Elefanţi. Cei mai mulţi dintre americani n-ar fi în stare să o găsească pe hartă. Era ultimul loc unde SUA şi Rusia s-ar fi aşteptat să se înfrunte. Dar iată că bătălia se va da aici, printre *paddis*-urile de orez, templele cu acoperişuri în formă de şarpe şi colibele din bambus şi stuf.

Dale nu se afla de nici două săptămâni în Laos şi era încă uimit de politica încâlcită a ţării. Înalta societate laoţiană era un amestec exotic. În timp ce se uita prin cameră, văzu generali laoţieni, gangsteri corsicani, diplomaţi britanici şi ingineri suedezi, precum şi alţii ca el, americani în civil, luaţi de la diverse arme pentru operaţiuni speciale. Stăteau împreună pe verandă, ţinând în mână cupe cu şampanie franţuzească, de import, în timp ce laoţiene drăguţe, în *pao sin,* strălucitoare, de mătase, aduceau delicatese, cum ar fi creveţi şi pate adus special de la Bangkok pentru vestici, în avioanele lui Bonaventure. Laoţienii de viţă nobilă se delectau în schimb cu sânge de porc, aripi de liliac şi vrabie prăjită.

Îl zări pe Gerry Gates îndreptându-se spre el. Gates era superiorul direct al lui Dale, cam cu zece ani mai mare ca el. La Saigon i se spusese că avea multă experienţă în problemele

Asiei de sud-est. Era un soldat bun. Avea ochi ageri, pătrunzători, care apreciau omul dintr-o privire.

Lângă el era un bărbat masiv, cu păr grizonat, într-un costum alb, tropical, gazda lor. Dale îl cunoştea numai după reputaţie: un corsican bogat, *un vrai monsieur,* unul dintre cei mai mari gangsteri. Un traficant de opiu.

— Jack — spunea Gates — aş vrea să-ţi prezint pe cineva. Acesta este Rocco Bonaventure, unul din cetăţenii de vază ai oraşului Vientiane. Rocky, el este Jack Dale. Ţi-am povestit de el. O să mă ajute să instruiesc localnicii în agricultură.

Râseră amândoi.

Cineva îl strigă pe Gates din partea cealaltă a camerei.

— Mâine — zise el misterios, în direcţia lui Bonaventure şi se îndepărtă zâmbind.

Bonaventure se întoarse spre Dale.

— Deci, cum îţi place Laos-ul, domnule Dale?

— N-am prea văzut mare lucru — răspunse el prudent.

— Ai venit din America?

— Am stat un timp în Manila şi Saigon.

— Eu unul sunt de multă vreme în Indochina. De aproape douăzeci de ani. Cred că ai observat, fără îndoială, că lucrurile sunt puţin diferite aici. *L'argent sous la table*[35] nu este un delict aici, ci doar o modalitate de a face afaceri. Este o ţară budistă, dar filosofia este diferită, înţelegi?

Dale avea impresia că i se ţinea o lecţie. De aceea, hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

— Cum mai merge compania aeriană? — zise el.

— Nu sunt atât de bine dezvoltat ca rivalii americani, dar supravieţuiesc.

Dale ştia că se referea la CAT — Transport Civil Aerian — sau Air America, aşa cum îi spuneau localnicii. Aveau o flotă formată din Dakotas, Cessnas, Helios şi Pipers la Wattay. Toţi de la ambasadă credeau că această companie CAT aparţinea CIA.

— În Laos, aviaţia se afla la început — spunea Bonaventure. Fără avioane n-ai cum să te deplasezi, mai ales în perioada musonului. Nu sunt decât două jeep-uri în tot nordul Laosului şi anul trecut s-au ciocnit frontal, bum! Îţi vine să crezi?

Bonaventure se arătă foarte amuzat şi izbucni în râs.

[35] Banii sub masă (fr.) (n.t.)

— Transportăm orez, ingineri, diplomaţi şi laoţieni.

Îşi coborî vocea.

— Uneori, transportăm un orez mai dur.

— Un orez mai dur?

— N-ai auzit încă această expresie? Orez dur, domnule Dale, arme. Este greu să susţii un război fără ele.

— Şi cu opiul, cum este?

Bonaventure clipi din ochi.

— Mai vrei şampanie? — îl întrebă el şi luă două pahare de pe tava ţinută de o laoţiană micuţă. Nici nu-ţi imaginezi ce greu am procurat aceste câteva sticle de Veuve Clicquot.

Cineva puse alt disc la gramofonul din casă şi ridică o mână.

— *Ecoute! La vie en rose![36].* Acest cântec îmi aminteşte atât de mult de Paris.

A făcut-o special, se gândi Dale. Încearcă să te impresioneze, îi place să se joace de-a puterea.

— O apreciezi pe Edith Piaf?

— Are plămâni buni, dar noi discutăm despre opiu.

— Doar nu ai de gând să-mi faci morală, domnule Dale? Mai ales că voi, americanii, profitaţi destul de pe urma acestui comerţ.

— Faptul că ne uităm în altă parte, nu înseamnă că guvernul SUA este de acord.

Bonaventure era încântat.

— Vă uitaţi în altă parte? Fără voi nu s-ar face nici o afacere cu opiu în toată Indochina. N-am avea piste de pe care să decolăm în Laos şi n-am avea cui să-l vindem în Saigon. Iar tu pretinzi că vă ascundeţi faţa în mâini şi număraţi până la zece.

— Este o chestiune de priorităţi.

— Bineînţeles — zise Bonaventure, sorbind din şampanie.

— Suntem angajaţi într-o bătălie între bine şi rău aici, în Indochina, între libertatea şi întunericul celui mai oprimat regim din lume. Trebuie să alegem între a lupta împotriva acestui rău şi a opri micul trafic cu opiu. Şi cred că alegerea este evidentă. Dar asta nu înseamnă că suntem de acord.

— N-am nevoie de aprobarea voastră, domnule Dale. Dar, dacă voi consideraţi că răul împotriva căruia luptaţi este atât de cumplit, de ce nu dezlănţuiţi un război în toată regula, în loc să

[36] Ascultaţi! Viaţa în roz. (fr.) (n.t.)

trimiteţi consilieri agricoli? Nu vă critic, bineînţeles. Nu ar fi în interesul meu să pierdeţi.

— Nu putem desfăşura un război pe scară largă în Laos. Este imposibil, din punct de vedere logistic.

— Atunci, dacă veţi învăţa să faceţi compromisuri, trebuie să învăţaţi să mă suportaţi şi pe mine. Mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, domnule Dale. Sper ca şederea ta în Laos să fie încununată de succes.

Sperase s-o revadă. Şi iat-o, de partea cealaltă a verandei, conversând cu un diplomat laoţian şi un inginer american. Zâmbea, dar părea plictisită.

Arăta cu totul altfel faţă de ziua când o văzuse pe malul râului. Era în rochie de seară. Nu avea nici un copil atârnat de şold şi, în loc de coadă de cal, părul îi atârna în bucle pe umeri. Era machiată, dată cu ruj, iar ochii ei, când se întoarseră în direcţia lui, erau reci şi albaştri, ca de safir. În ziua aceea, lângă râu păruse fierbinte, obosită. Acum, însă, semăna cu o prinţesă.

I se accelerase pulsul. Era căsătorită, îşi reaminti el. N-ar trebui să te gândeşti la ea, în felul acesta.

Şi acum îi zâmbea, vădit încântată. O văzu cum îşi ceru scuze de la ceilalţi cu un farmec inegalabil şi traversă veranda îndreptându-se spre el.

— Domnule Dale!

— Doamnă.

— Te rog să-mi spui Noelle. Când îmi spui doamnă, mă simt ca şi când aş avea o sută de ani.

Îl cuprinse îngrijorarea. Auzise de ea, bineînţeles, de la Gates, de la toţi.

— Noelle Crocé? Eşti fiica lui Rocco Bonaventure?

— Îmi pare rău, te simţi ofensat?

— Bineînţeles că nu. Doar că… am auzit de dumneata.

— Sper că numai lucruri bune — zise ea pe un ton nervos. Deci, ce faci aici, domnule Dale?

Îşi coborî vocea teatral.

— Reprezinţi ambasada?

— M-a adus Gerry Gates.

— Nu-l cunosc. Cu ce se ocupă? Stai, lasă-mă să ghicesc. Este consilier agricol, la fel ca tine.

— M-da. Este expert în orez tare.

— Poftim?

— Este o nouă invenţie americană.

Îi simţea parfumul — trandafiri şi săruri de baie şi îşi dădea seama ce aproape stătea de el. Era femeie, aşa că îţi aduce numai necazuri, mai mult ca sigur. Iar faptul că era Noelle Crocé putea fi un adevărat dezastru.

— Cum merge maşina? Ţi-ai recuperat ciorapul?

— Vrei să-l păstrezi?

Îi zâmbea, urmărindu-l pe sub pleoape. Flirtează cu mine, îşi dădu el seama, încântat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Ce anume, ciorapul?

— Poate îl vrei ca souvenir?

— Nu cred că se cuvine.

Îi pulsa o venă la gât. Buzele îi sclipeau, unse cu şampanie.

— Bine că nu a explodat motorul. Poate m-ai fi dezbrăcat complet, să-l repari.

Încerca să nu-şi imagineze ce-i sugerase. Simţea că se sufocă. Îşi reaminti că era soţia altui bărbat şi fiica lui Rocco Bonaventure. Un cocktail letal. Trebuia să scape de ea.

— Nu ştiu unde ai putea să găseşti o curea de alternator pentru Packard în această ţară — zise el.

Îşi muşcă buza uimită.

— Ce fel de… cum îi spune, curea de alternator… foloseşti la jeep-ul tău?

— N-a trebuit s-o înlocuiesc încă.

— Atunci trebuie să fii atent, domnule Dale. Ştii cum este. Nu găseşti nici o fată prin apropiere, tocmai când ai nevoie.

Nu ştia ce să-i răspundă.

Se uită peste umărul lui şi i se măriră ochii speriată.

— La dracu. Soţul meu îmi aruncă priviri furioase. Trebuie să-mi iau din nou o mutră plictisită. La revedere, domnule Dale.

— Doamnă… Noelle.

Se întoarse şi-i zâmbi veselă. Şi, înainte să-şi dea seama ce face, îi spuse:

— Dacă totuşi găseşti ciorapul… Locuiesc în bungalow-ul de peste drum. Poate treci să mi-l aduci.

— Poţi să-l pui la capul patului.

Se aplecă spre el şi-i şopti:

— Poate că Moş Crăciun o să ţi-l umple cu cadouri.

Se îndreptă prin mulţime spre unul din cei mai uluitori bărbaţi. Dale nu mai văzuse niciodată unul ca el. Era bronzat la faţă, cu trăsături ascuţite, galice şi păr lung, negru, ce-i atârna peste guler. Un ochi era astupat de o bandă neagră. Îl făcea să pară şi mai sinistru, un tâlhar în casa albă de mătase. Celălalt ochi îl fixa pe Dale şi nu încăpea nici o îndoială că, în clipa aceea, Baptiste Crocé îi dorea moartea.

— Cine era? o întrebă Baptiste.

Noelle încercă să pară indiferentă.

— S-a oprit să mă ajute alaltăieri, când s-a stricat maşina.

— Nu mi-ai spus până acum!

— Credeam că ţi-am povestit — îi răspunse ea, prefăcându-se indiferentă. Ba da, ai uitat. Mi-ai spus că nu aş şti ce înseamnă o curea de alternator.

— Este american?

Noelle ridică din umeri.

— Da. Un prieten de-al domnului Gates.

Îi întinse paharul gol, încercând să-i distragă atenţia.

— Îmi aduci încă un pahar de şampanie, *chéri?*

— Ai băut deja prea mult.

— Nu-i nimic mai rău ca un beţiv reformat, nu-i aşa, Baptiste? O să-mi iau şi singură.

Se îndepărtă. Cine n-o cunoştea nu şi-ar fi dat seama că era deja puţin beată.

„Este o femeie remarcabilă”, se gândi Baptiste.

„Şi o târfă mincinoasă”.

44

Un grup de piloţi de la Air America stăteau la bar. Unul din ei găsise un fel de ghid de conversaţie englez-laoţian şi discutau între ei, spre bucuria prostituatelor, care ascultau. Nu erau învăţaţi cu tonurile şi subtilităţile fonetice ale limbii, aşa că rezultatele erau deplorabile. Dar piloţii şi gazdele lor erau foarte încântaţi de dialog. Probabil, din alte motive, se gândi Baptiste.

— *Sa bai dii* — zise unul din americani. *Sa bai dii baw?*

— Salut. Ce mai faci?

— *Khawy sa bai dii. Jao seu nyang?* — îi răspunse partenera sa.

— Bine, cum te cheamă?

— *Khawy seu Chuck. Kao paak phaa — saalao dai baiv. Khawy bao dai.*

— Sunt Chuk! Vorbeşti laoţiana? Eu, nu.

Rocco era în toane proaste, cu un pahar şi o sticlă de pastis pe masă, în faţa lui. O prostituată stătea în braţele lui şoptindu-i vorbe dulci. Îi luă mâna şi i-o puse pe sexul ei, dar el şi-o trase iritat.

Când îl văzu pe Baptiste o împinse pe podea. Femeia se ridică şi se îndepărtă.

Baptiste se aşeză lângă el. Îşi turnă un pahar de pastis şi îşi aprinse o Gitanes.

— Ce este? — îl întrebă el.

— Ai auzit veştile?

Clătină din cap.

— Comuniştii. Au masacrat un întreg sat meo în provincia Sam Nena.

Baptiste se înspăimântă, fără să vrea. Sigur, puţin îi păsa de meo. Dar, până nu demult, războiul fusese o afacere liniştită, previzibilă ca şi musonul. Pathet Lao deţinea Câmpia Yars în timpul sezonului uscat, iar regaliştii o recucereau când venea musonul. Se transformase într-un adevărat ritual.

În bătălie, laoţienii aveau idealuri înalte şi pretindeau acelaşi lucru de la duşmanii lor. Uneori, forţele guvernamentale transmiteau un mesaj celor din Pathet Lao, anunţându-i că vor ataca un anumit sat şi comuniştii se retrăgeau. Peste câteva zile, comuniştii anunţau că se pregăteau de contraatac şi de data aceasta armata laoţiană se retrăgea. Din când în când, erau omorâţi câţiva soldaţi, dar mai mult accidental, din exces de zel.

Dar acum, conflictul luase o întorsătură sinistră. Măcelărirea satului de meo arăta că Pathet Lao urmăreau alte scopuri. Devenise, din multe puncte de vedere, un război adevărat.

— Trebuia să se întâmple până la urmă — zise Crocé.

— Ar trebui să ne facem planuri de viitor.

— Americanii nu vor permite comuniştilor să ia puterea în Laos.

— Americanii vor lupta atâta timp cât le convine şi nu-i costă prea mult. Indochina nu este decât o tablă de şah pentru ei.

— Ai grijă să nu te audă Dale şi prietenii lui că vorbeşti aşa. Ei cred că luptă pentru libertate.

— Nu există asemenea noţiune. Îi interesează de fapt puterea.

Baptiste zâmbi. Bonaventure devenea, pe zi ce trece, din ce în ce mai irascibil. Bătrâneţea era de vină, probabil. Bătrâneţea şi tropicele. Nu se împăcau prea bine.

Piloţii americani se isterizaseră aproape, conversând în laoţiană. Prostituatele se stăpâniseră destul ca să-i ajute la intonaţie.

— Thao dai? — întrebă unul din piloţi.

— Cât?

— *Laa — Khaa jet phan kip* — zise camaradul său, clipind din pleoape şi ridicându-şi vocea cu o octavă în timp ce încerca să imite o prostituată.

— Costă 7000 Kip.

— *Nii nyai maen law. Phaa — saa lao oen an-naii Waa nyang?*

— Este mult, nu-i aşa? Cum se spune în laoţiană?

Camaradul lui clătină din cap.

— *Khawy Kin muu baw dai?* Nu pot să mănânc carne de porc.

Unul din piloţi râdea atât de tare, încât căzu de pe scaun. Idioţi.

Bonaventure se întoarse spre Baptiste.

— Cum mai merg lucrurile acasă?

— Mai bine.

— Nu pari prea convins.

— Este din cauza copilului. Ştii doar.

Era o minciună. În ultimii doi ani trăiseră un fel de armistiţiu, fragil şi încordat. Încercase de multe ori, fără succes, să treacă prăpastia care-i separa. Toanele lui Noelle variau între perioade lungi de linişte posomorală şi accese fulgerătoare de furie veninoasă.

— Îţi imaginezi probabil că sunt orb — zise Bonaventure.

Baptiste se uită posac în pahar.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Trebuie să te străduieşti mai mult. Stai acasă. Ocupă-te de ea aşa cum trebuie.

— Ştia cine sunt când s-a măritat cu mine.

Bonaventure se aplecă spre el şi-i puse o mână pe braţ.

— Baptiste, eu te plac. Şi te-ai descurcat bine în afaceri. Ai talent, ştiai asta? Dar trebuie să înveţi şi ceva tactică. Este bine să fii pasionat şi spontan când eşti tânăr. Dar la bătrâneţe, aceste caracteristici se transformă în slăbiciuni.

Baptiste îşi trase braţul şi suflă fumul spre tavă. Nu-i plăcea să i se ţină discursuri.

— Noelle este fiica mea — continuă Bonaventure, pe un ton serios. Îmbătrânesc şi de Indochina se alege praful. Poate o să mă retrag.

— Ce vrei de fapt de la mine?

— Vreau să-ţi spun că am început să-mi pierd răbdarea. Dacă nu eşti în stare să pui lucrurile la punct între voi, atunci o s-o fac eu.

— N-are nicio legătură cu tine.

— Ba are. Este unica mea fiică. Nu uita asta.

— O să ne descurcăm.

— Sper.

Pe Baptiste îl cuprinse îngrijorarea. Ce se va întâmpla cu el fără familia Bonaventure? Va rămâne aproape lefter; Bonaventure va avea grijă de asta. Toate proprietăţile şi bunurile erau pe numele lui. Dacă el şi Noelle divorţau înainte să moară bătrâna şopârlă, nu se va alege cu nimic. Şi cu un singur ochi, n-o să-i dea nimeni un avion pe mână.

— *Tawng Kaan pha set toh* — spunea pilotul cu voce ascuţită.

— Am nevoie de un prosop.

— *Tawng Kaan mao* — gemu partenerul său…

— Am nevoie de un doctor.

Baptiste trânti paharul pe masă. Americanii şi glumele lor puerile îl călcau pe nervi.

— Du-te acasă — îi spuse Bonaventure. Du-te acasă la soţia ta.

Baptiste ieşi din bar. Două prostituate trăncăneau cu şoferii de *siclo.* Miorlăiră după el, dar le ignoră. Îşi simţea sufletul gol.

Noelle stătea întinsă sub plasa de ţânţari, ascultând cântecul cicadelor. Era o noapte fierbinte, prea fierbinte ca să doarmă şi se răsucea, agitată de pe o parte pe alta. Simţea un gol în

stomac, semn că era singură şi tristă.

Se gândea la american. Era stânjenitor cum îi făcuse avansuri la petrecerea tatălui ei şi se îmbujoră în beznă. Băuse prea multă şampanie în după-amiaza aceea.

Ruşine. Alt ingredient care să se adauge amestecului de emoţii în care trăia zilnic; confuzie, disperare, frustrare, singurătate, dor şi primejdie. Dacă l-ar urî pur şi simplu pe Baptiste, ar fi mai simplu. Dar uneori când erau împreună, se simţea atrasă de el. Figura şi farmecul lui o vrăjeau chiar şi acum, făcând-o să uite de otrava din el.

Şi, în afară de asta, era tatăl copilului ei; Lucien reprezenta legătura care-i unea. Baptiste era soţul ei pe viaţă, aşa-i spusese Sfânta Biserică.

Dar adesea îşi dorea să-l vadă mort; ar fi cel mai simplu mod de a scăpa de el. N-ar mai fi ispitită să uite tot ce-i făcuse. Dar, în felul acesta, ori de câte ori ceda şi făcea dragoste cu el, se simţea ca şi când ar fi căzut în înţelegere cu diavolul. Era un păcat să stea cu un asemenea om, dar era la fel de păcat să-l părăsească.

Bun atunci, chiar dacă nu-l va părăsi, nu-i va permite s-o întemniţeze. Mai era şi altă cale, întunecată de păcat, răzbunare, dreptate şi dorinţă. Dacă nu poţi fi bună, Noelle, fii cât de rea vrei.

Se îmbrăcă repede. Servitorii se culcaseră cu toţii. Coborî la parter şi o aduse pe Chao.

— Trebuie să plec. Vei dormi în camera lui Lucien şi vei sta cu el, în caz că se trezeşte. Mă întorc repede.

Zicând acestea, plecă în grabă şi se pierdu în noapte.

45

Dale băuse cu Gerry Gates şi un ataşat de la Ambasada SUA, la hotelul Constellation. Când se întoarse, bungalow-ul era cufundat în beznă. Se simţea obosit, mai obosit decât în toţii anii petrecuţi peste ocean. Fuseseră prea multe nopţi când se întorsese singur în case închiriate sau camere de hotel.

Acum, doar destinul îl mai mâna de la spate. Nimeni nu spusese că va fi uşor să fii de partea îngerilor. În orice cruciadă,

trebuiau făcute sacrificii.

Aprinse o mică lampă cu parafină şi o duse în dormitor. Când o puse pe masă, lângă pat, văzu o siluetă în scaunul de răchită de lângă fereastră. Tresări ca şi când s-ar fi curentat.

Se aruncă pe podea, departe de lumină, îşi scoase revolverul cu mâna dreaptă şi se aşeză cu faţa în jos, în poziţie de tragere, cu ambele mâini încleştate pe armă.

Cel care era pe scaun scoase o exclamaţie de spaimă.

— Noelle — zise Dale.

Se ridică încet în picioare, puse revolverul la loc şi se simţi ruşinat. Apoi luă lampa şi se apropie de ea. Se uitară unul la altul, încremeniţi.

— Cred că ai de gând să mă împuşti — murmură ea.

— Îmi pare rău. Te dezveţi greu de obiceiurile vechi.

Mult timp, se auzi doar şuieratul lămpii. Dacă ar fi fost o asasină, n-ar fi fost atât de surprins şi îngrozit. Simţea că va pătrunde pe un teritoriu necunoscut.

— Ştiu că nu trebuia să vin aici. Am vrut să plec de o sută de ori şi de o sută de ori m-am aşezat la loc.

Când el nu-i răspunse, îi zise:

— Crezi că sunt o târfă, nu-i aşa?

Clătină din cap. Îşi simţea braţele şi picioarele ca de plumb.

— Sunt surprins, atâta tot. Parcă nu era glasul lui.

— Fă ceva — îi zise ea.

Puse lampa pe podea. Apoi îngenunche în faţa scaunului şi continuară să se privească. Lampa arunca umbre pe feţele lor.

Noelle se ridică în picioare.

— Nu trebuia să vin.

O apucă de braţ şi o trase la loc, pe scaun. Îşi apropie faţa de a ei şi o sărută sălbatic. Îl înlănţui cu braţele, agăţându-se de el ca şi când s-ar fi temut să nu se înece. Gura ei îi explora gura cu o pasiune uimitoare. Îi desfăcu cămaşa, rupându-i nasturii.

Parcă aş fi prins în vâltoarea uraganului, se gândi el. Acum era prea târziu să se adăpostească.

Zăceau goi, unul lângă altul pe pat. I se răcise sudoarea pe corp. Simţea o umezeală lipicioasă între picioare şi-i bătea inima să-i sară din piept. Se simţea vinovat şi acest sentiment îl irita ca bâzâitul unui ţânţar într-o cameră întunecată. Încercă să-l ignore.

Voia să se lase în voia acestui vis şocant, imposibil.

Îi simţea degetele care-i pipăiau conturul muşchilor de pe piept şi umeri. Găsise cicatricea de sub claviculă şi o dezmierdă nedumerită.

— Un glonte — murmură el.

— Unde?

— În Filipine. Eram consilier printre malgaşi.

— Tot în probleme agricole?

Sesiză ironia din glasul ei.

— Cam aşa ceva.

Îşi puse piciorul pe coapsa lui, îi simţi răsuflarea în obraz. Era fierbinte şi mirosea a mentă. Noelle nu semăna cu nici o femeie europeană pe care o cunoscuse. Nu părea stânjenită, nu încerca să se ascundă sub cearşaf. Nu-şi imagina nici o americancă venind pur şi simplu în camera unui bărbat, urmărindu-l... fără ruşine. De ce o făcuse? se întrebă el.

Poate că îi citise gândurile. Se ridică.

— Crezi că sunt o târfă — zise ea.

— Nu.

— Ba asta crezi, bineînţeles.

O spuse ca pe un fapt irefutabil. Dădu la o parte plasa de ţânţari şi se duse la fereastră. Avea sânii umflaţi, chiar şi în sclipirea gălbuie a lămpii se vedeau venele îngroşate de lapte. Îşi amintea, când ajunsese la orgasm, cum îi picurase puţin lapte pe obraz.

Se schimbase brusc. Îşi încrucişă braţele peste piept, protector.

— Nu trebuie să te simţi prost. Am făcut asta ca să mă răzbun pe soţul meu.

— Şi eu ce ai vrea să-ţi spun? — o întrebă el.

— M-ai auzit?

— Nu fi supărată.

— De ce să fiu supărată? Pentru că tot ce fac în viaţă este rău?

— De asta ai venit aici? Să te răzbuni?

Se întoarse, fără să-i răspundă.

— De ce nu-l părăseşti?

— Şi unde să mă duc?

Începu să-şi adune lucrurile de pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Acum trebuie să plec acasă.

Îşi trase rochia peste cap şi îşi puse dresurile. Dădu peste un scaun şi se aşeză greoi.

— *Merde!*

Schimbarea ei bruscă de atitudine îl uluia. Nu fusese niciodată atât de aiurit. Înainte să facă ceva, verificase întotdeauna de sute de ori. Nu acţionase niciodată spontan şi se gândise în primul rând la consecinţe. Deci, cum ar putea spera vreodată s-o înţeleagă pe această femeie?

Îşi găsi sandalele de piele pe podea şi se aşeză pe marginea patului să se încalţe.

— O să plec singură, aşa cum am venit. Lasă banii pe noptieră.

— Nu s-a întâmplat nimic rău — murmură el.

— Bineînţeles că este rău. Ce-i cu tine? Eşti lipsit de morală?

Părea atât de spăşită, ca o şcolăriţă şi nu ştia ce să-i răspundă.

Îi auzi paşii îndepărtându-se. Se întinse pe spate şi se uită în tavan. Parcă fusese un vis.

De îndată ce ajunse acasă, Noelle auzi copilul plângând. Lipsise mai mult decât intenţionase. Bietul Lucien.

Apoi văzu Packard-ul pe alee şi se opri şocată şi înspăimântată. Baptiste îşi petrecea nopţile în baruri şi cluburi de noapte, dar tocmai acum îşi găsise să se întoarcă mai devreme. Ei bine, Noelle, nu numai că te-ai răzbunat, dar ai făcut-o pe faţă. Simţea încă sămânţa lui Dale între picioare şi-i ardeau obrajii de ruşine. Poate că îl merita pe Baptiste. Ţinând cont de toate lucrurile pe care le făcuse în viaţă, era perechea ideală pentru el.

Chao plimba copilul pe hol, lipăind cu picioarele goale pe tek. Avea ochii umflaţi, acuzatori.

— „Un cauchemar” zise ea bătându-l pe Lucien pe spate. Un coşmar.

Noelle îl luă pe Lucien în braţe şi dintr-odată acesta se opri din plâns. Îl duse în dormitor. Aici nici urmă de Baptiste. Probabil fusese mult prea beat să observe că ea plecase.

Se aşeză pe marginea patului lui Lucien. El îi ceru imediat să sugă. O dureau sânii după ce făcuse dragoste şi se strâmbă când băiatul îi apucă sfârcul.

— Unde ai fost?

Îşi ridică privirile. Baptiste stătea în uşa dormitorului cu mâinile în şold. Lucien începu din nou să plângă.

— Aşteaptă până mă liniştesc! — zise ea.

— Te-am întrebat, unde ai fost?

— Am fost plecată. Şi nu mai urla! Îl agiţi pe Lucien!

— Unde?

— De când te interesează ce fac eu?

— Ai un copil, Noelle!

— Şi tu la fel.

— Ar fi trebuit să fii aici, cu Lucien! Ce fel de mamă eşti?

Acuzaţia o luă pe nepregătite. Îşi aminti de noaptea aceea când intrase în barul Constellation. Ce o făcuse să creadă că un asemenea om ar putea fi un soţ şi un tată model?

— Nu sunt o mamă perfectă, dar nici tu nu eşti un soţ adevărat.

Veni lângă ea. Lucien se zbătu în braţele ei. Încercă să-l liniştească. Îl vedea pe Baptiste încleştându-şi pumnii şi respirând întretăiat.

— Nu încerca să mă ameninţi, Baptiste. Dacă mă loveşti, jur că iau un cuţit şi ţi-l înfig în inimă. Şi dacă o să dau greş, tatăl meu n-o să rateze, îţi garantez.

Îl privi duşmănos.

— Nu ţi-aş face rău niciodată — murmură el. Doar eşti soţia mea.

— Îmi doresc să nu fi fost.

— Spune-mi, unde ai fost plecată?

— Tu nu-mi spui niciodată. Unde te duci, când vii târziu, noaptea. Aşa că eu, de ce ţi-aş spune?

Se aplecă spre ea.

— Târfă — şuieră el.

— Am ajuns aşa din cauza ta.

Acum era sigură că o s-o lovească. Dar el se dădu înapoi şi se propti în uşă clătinându-se.

— Te iubesc, Noelle. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

I se frânse glasul. Se aşteptase la orice, dar nu la asta. Îi curgeau lacrimi fierbinţi pe faţă. De ce el putea să-i fie necredincios de atâtea ori fără să simtă nici un dram de remuşcare, în timp ce ea îşi simţea sufletul greu. Poate că asta

era diferenţa dintre Baptiste şi ea.

— Voi încerca să mă schimb — îl auzi spunându-i. Îţi promit. Eşti totul pentru mine. Totul.

Se întoarse în dormitorul lui. Lucien se linişti şi-l legănă să adoarmă. Era prea mare ca să-l mai ţină în braţe. Poate că Baptiste avea dreptate, l-am dădăcit prea mult. Nu cumva fiindcă vreau să-l protejez de tatăl lui?

Sau poate, fiindcă vreau să fie altfel?

Începu să tremure. Ce se întâmplase cu Dale? Cum o să-i explice, cum o să se scuze? Nu se mai recunoştea.

Ar fi putut absorbi toată mânia lui Baptiste. Dar acum, simţea că se ofileşte sub impactul regretului său.

46

Provincia Xiengkhouang.

Dincolo de sacii de nisip şi sârma ghimpată, munţii verzui şi întunecaţi se înălţau pe cerul albastru, spălăcit. Un caporal aduse micul dejun pe verandă — tăiţei de orez în supă de legume şi carne.

Era aproape ora opt. Dale văzu un soldat alergând pe pământul bătătorit să sune deşteptarea de ora şapte.

Colonelul Kaysone rânji când se aplecă asupra vasului şi începu să-şi îndese tăiţeii în gură.

— A întârziat din nou! — chicoti el.

În astfel de momente, speranţele lui Dale se transformau în praf şi disperare. I se părea imposibil ca aceşti oameni veseli şi leneşi să fie hotărâţi să lupte cu Pathet Lao şi stăpânii lor chinezi.

Kaysone râse strident.

— Ce crezi? Putem câştiga acest război?

Dale se uită la Gates.

— Ai încredere în noi, colonele — îi răspunse Gates. Statele Unite n-or să vă lase să pierdeţi.

Acesta chicoti din nou şi îşi văzu de micul dejun.

Dale îşi concentră atenţia asupra oraşului care se întindea mai jos de garnizoană. Hmong coborâseră de pe dealuri să se ducă la piaţă. Erau îmbrăcaţi în pijamalele lor negre tivite cu bleumarin,

cu părul lung, atârnând peste guler. Semănau cu chinezii, dar pielea lor era de culoarea bronzului fumuriu.

Ironia era evidentă. Pentru că nu îndrăzneau să-şi folosească armele atomice împotriva ruşilor şi chinezilor, îşi duceau războiul, mascat aici, cu nişte luptători care nu ştiau că pământul este rotund şi aveau arme din epoca de piatră.

Colonelul ghicise probabil la ce se gândea.

— Crezi probabil că aceşti meo pot să-i învingă pe Pathet Lao?

Dale nu ştia. În curând o să-şi dea seama. El şi Gates îşi vor petrece următoarele săptămâni şi luni în jungla din munţi, cu aceşti oameni, trăind cu ei, mâncând aceeaşi mâncare, dormind în colibele lor, antrenându-i în războiul de guerilla împotriva lui Pathet Lao.

Dar pe moment, nu-l preocupa războiul.

N-o mai văzuse pe Noelle de când plecase din Vientiane în nord. Amintirea acelei nopţi îl obseda ca o enigmă. De ce venise la el? De ce nu se întorsese? N-o să mai fie nimic între ei?

Îşi dădu farfuria la o parte.

— Te simţi bine, Jack? — îl întrebă Gates.

Dale ridică din umeri.

— Nu mi-e foame azi dimineaţă. — zise el.

— Va fi O.K. — îi spuse Gates şi-l bătu pe umăr, gândindu-se că avea emoţii înainte de luptă.

Dar Dale se îndoia că va fi OK. De fapt, Jonathan Dale se întrebă dacă va mai fi vreodată acelaşi om.

47

Kawloon Tang.

În această parte a Hong Kong-ului nu erau clădiri înalte, doar palate indiene miniaturale şi case în stil Tudor, înconjurate de grădini şi uimitor de costisitoare. Kawloon Tang era echivalentul cartierului Beverly Hills din Hong Kong.

În capătul uneia din străzile selecte se ridica un zid înalt cu sticlă spartă şi sârmă ghimpată în vârf şi două porţi uriaşe din fier forjat, cu camere de luat vederi cu circuit închis. Un bărbat cu ochelari cu lentile fumurii, ce ţinea un Doberman în lesă

scurtă, îi privea cum înaintau pe alee.

Aleea era străjuită de pini şi pajişti frumos aranjate, îngrijite, de grădini Hakka şi ducea la o casă albă, cu două etaje, construită în întregime din beton şi sticlă.

În timp ce parcau Porche-urile, Dragon Fist îi explica despre ce era vorba.

— În noaptea aceasta va avea loc o întrunire. Vor participa mulţi oameni importanţi. Casa aparţinea lui 489 din Fei Lung. A preluat-o acum şase luni, după ce a murit tatăl său, deşi o parte din timp şi-l petrece în Saigon. Trebuie să fii respectuos, OK?

Douglas încuviinţă din cap. Era entuziasmat. Acum se apropiase de centrul puterii. Îi simţea pulsul.

Un servitor în haină albă îi conduse printr-un foyer de marmură spre două uşi mari, sculptate, păzite de dragoni aurii. Apoi intrară într-o cameră lungă, dreptunghiulară, dominată de o masă de mahon, cu picioare în formă de gheară. Douglas se oglindea în podelele lustruite, de marmură. În cameră nu prea era multă mobilă: un scaun tapisat în blană de tigru, o scuipătoare din ceramică, decorată cu flori roz, pictate manual, o fotografie a Reginei.

Erau opt oameni, toţi din Chiu Chao, chinezi de vârstă medie şi jucau mah-jong. Douglas era dezamăgit. Erau îmbrăcaţi cam la fel, în cămăşi şi pantaloni, cu curele late. Unii din ei conduceau triade în Hong Kong şi semănau cu bătrâni care practicau taichi în parc.

— Staţi jos — le spuse 489, indicând două scaune cu spătare drepte şi apoi se concentră asupra jocului, ignorându-i.

Un servitor le aduse *yun cha* şi sorbiră ceaiul călduţ, aşteptând. Un peşte auriu, cu înotătoare uriaşe îi privea prin sticla groasă a acvariului.

În cele din urmă, când jocul se termină, Sammy Chen se ridică şi veni să se aşeze pe scaunul din blană de tigru.

— Am o treabă pentru voi — zise el.

Douglas observă că Dragon Fist încuviinţă din cap nerăbdător ca un copil căruia i se ceruse să facă un comision.

— Vreau să lichidaţi pe cineva. Cineva foarte mare, foarte important. Îl cheamă Chen Jia-quo.

— Bineînţeles, Kee Lung.

Kee Lung — Dragonul Neînfricat. Această distincţie era

acordată doar unui conducător de triadă.

— Nu va fi uşor. De la moartea fratelui meu, se ascunde la Mongkok Typhoon Shelter. Nimeni n-a pătruns acolo fără să fie văzut. Când l-am trimis pe Grass Sandal al nostru să discute cu el, a fugit în sampan, pe apă.

— O s-o fac eu — zise Douglas. O să-l lichidez.

Sammy îl studie cu atenţie.

— Tu eşti cel căruia i se spune Sharkfin? Am auzit lucruri bune despre tine de la unchiul tău.

Douglas încuviinţă din cap, nerăbdător.

— Pot să-l lichidez. Pot să lichidez pe oricine doreşti.

Sammy îi zâmbi rece lui Douglas. Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă şi-i dădu câteva poze lui Dragon Fist.

— Fotografii de-ale vărului meu — zise el.

Dragon Fist îl privi pe Douglas, palid la faţă, apoi se înclină din nou spre Sammy Chen.

— Înţeleg, Kee Lung. O să mă ocup de asta.

— Bun.

Sammy se ridică şi se întoarse la masa de mah-jong. Dragon Fist făcu o plecăciune în spatele lor. Douglas îl imită şi ieşiră.

— Să nu mai faci niciodată asta! — zbieră Dragon Fist când se urcară în maşină.

— De ce eşti furios, *tai lo?*

— Să nu mai spui „Pot s-o fac”. În noaptea aceasta, te-am adus aici ca să înveţi. Dar n-ai învăţat nimic, nu-i aşa? Pot să *lichidez pe oricine.* Poate ai nevoie să ţi se dea o lecţie.

Douglas era uluit de furia unchiului său.

— Mii de scuze, *tai lo.*

— Dacă te mai bagi vreodată înaintea mea, tu vei fi cel care o să fie lichidat!

Douglas îşi muşcă buza şi se abţinu. Îşi dădea seama că fusese prea impetuos. Era numai vina lui, era prea nerăbdător să impresioneze.

Trecură de porţi şi se îndreptară în linişte către Oraşul îngrădit. În cele din urmă, Dragon Fist îi spuse:

— Deci, crezi că poţi s-o faci?

— Dacă există un mod de a mă strecura înăuntru, o să-l găsesc.

Dragon Fist încuviinţă din cap. Tuşi, apoi scuipă pe fereastră. După un timp, păru că se calmase.

— Bine atunci.

— De ce vrea Kee Lung să-l lichideze pe acest om?

— Chen Jia-guo este vărul său. Când a murit fratele lui Kee Lung, a crezut că va fi noul 489. A spus că Sammy s-a ridicat prea repede şi l-a numit imigrant ilegal. Asta pentru că n-a locuit niciodată în Hong Kong şi a trăit numai în Saigon.

— Daca este adevărat, atunci de ce îl susţin ceilalţi şefi?

— Pentru că Sammy Chen şi fratele său au organizat de mult timp traficul cu opiu. Şi numai Sammy îl poate controla. El are legături şi cunoaşte rutele de aprovizionare. Toţi se îmbogăţesc datorită lui Sammy. Aşa că nu le mai pasă dacă Chen Jia-quo are dreptate sau nu. Acum el trebuie să se ascundă în Mongkok, ca un şobolan de apă.

Walled City apăru dinaintea lor, în noapte. Luminile blocurilor sclipeau pe fundalul negru al munţilor. Douglas tânjea să scape de acolo. Se săturase să trăiască în mizeria Walled City-ului şi să fie căţeluşul unchiului său. Voia să aibă o casă în Kent Road, ca Sammy Chen.

Poate, dacă-l lichida pe Chen Jia-quo, o să fie ridicat în sfârşit în rang.

48

Douglas stătea în maşina sport a lui Dragon Fist şi se uita peste apă, la puzderia de colibe care se răspândiseră dincolo de apa noroioasă, cu urme uleioase. Dragon Fist coborî binoclul Zeiss şi i-l dădu lui Douglas.

— Aici — zise el.

Mongkok Typhoon Shelter era o adunătură de colibe din lemn, care se înşirau spre port. Aceste colibe erau construite din bambus şi aveau o structură fragilă, fiind întărite cu şipci de lemn care se puteau desprinde cu uşurinţă. Singura cale de acces era cu sampan-ul, pe apă. Era imposibil să intri repede înăuntru, deoarece fiecare intrare era păzită de băieţi cu sonerii electronice, gata să declanşeze alarma dacă erau atacaţi. Fetele din sampan care efectuau curse pe apă erau adesea plătite să

dea de veste dacă pasagerii lor erau de la poliţie sau dintr-o bandă rivală.

— Vezi? — spunea Douglas Fist. Aici se află în siguranţă. Nu poate pătrunde nimeni, nici ziua, nici noaptea, fără ca el să nu fie alertat. Iar, între timp, trăieşte din venitul asigurat de dugheana lui de opiu şi are unde să-şi ţină soldaţii.

Douglas se gândi un timp. Şi, în cele din urmă, spuse:

— Am putea să ne strecurăm pe dedesubt.

— Pe dedesubt?

— N-o să ne vadă nimeni.

— Este imposibil. Oricum, cine ar vrea să se scufunde în mizeria asta?

— Eu — zise Douglas.

Dragon Fist îi smulse binoclul şi studie din nou colibele.

— Poate — zise el, cu părere de rău. Când fluxul este scăzut. Dar va trebui să ştii în primul rând unde se află, altfel o să te bălăceşti în noroi toată noaptea.

— Poate va fi nevoie doar să-i mituim pe drogaţii care locuiesc acolo. O să le dăm nişte bani să-şi cumpere mai mult opiu. Oricum, numai la asta se gândesc.

— Ai nevoie de asemenea de un plan de refugiu. Altfel, soldaţii lui o să te taie în bucăţi.

— O să dăm foc la ceva, ca să creăm o diversiune. Apoi, o să facem rost de un sampan care să vină să ne ia. În felul acesta, l-am putea prinde viu pe Chen Jia-quo dacă doreşti.

Dragon Fist se gândi mult timp la acest plan. Scoase un plic de sub scaun şi-l dădu nepotului său. Era o fotografie alb-negru a lui Chen Jia-quo, pe care o primise de la Sammy Chen:

— Acesta este. O să fie întuneric, aşa că va trebui să-l cunoşti mai bine decât pe maică-ta.

— Pe mama am uitat-o — zise Douglas.

Pentru zece dolari Hong Kong, spioana lor, o fată sampan, trase barca lângă coliba unde era cartierul general al lui Chen Jia-quo. Pictase o cruce galbena pe partea exterioară a bărcii, ca să se vadă clar de pe ţărm. Când scăzu fluxul, Douglas, Freddy Yang şi încă vreo doisprezece *sze Kau,* intrară în noroi şi începură să se mişte.

Înotau prin mlaştina îngrozitoare, plină de noroi întărit,

excremente umane, gunoi şi munţi de cochilii moarte. Şobolanii de apă mişunau în umbră.

Înaintară timp de aproape o oră prin această mocirlă fetidă, înainte să simtă mirosul dulce de opiu care se filtra de sus şi să audă vocile celor care-l trăgeau în plămâni. Douglas cercetă bezna cu raza îngustă a lanternei sale. Descoperi cadavrul putrezit al unui fumător de opiu devorat de şobolani.

Îşi continuară drumul. La un moment dat, Freddy Yang trânti o înjurătură pe înfundate, când i se prelinse un jet de urină în cap.

În cele din urmă, vârâţi în noroi până la genunchi, ajunseră la sampan şi aşteptară câteva minute să se asigure că nu fuseseră depistaţi. Douglas căra pe umărul drept o funie cu un cârlig la unul din capete.

Se târî până la intrarea celei mai apropiate colibe. Paznicul adormise. Douglas îl apucă de păr şi-i dădu capul pe spate. Băiatul se trezi şi-l văzu pe Douglas aplecat asupra lui, cu satârul strâns în pumnul drept. I se înfipse în gât înainte să aibă timp să reacţioneze şi-i amuţi strigătul. Zăcea pe spate hârâind şi zbătându-se. După câteva secunde rămase inert.

Douglas alergă înăuntru. Erau trei bărbaţi care dormeau pe paturi simple de lemn. Unul din ei strigă alarmat. Douglas îl amuţi, lovindu-l cu mânerul satârului în cap. Între timp, apărură şi ceilalţi camarazi ai săi, imobilizându-i pe ceilalţi doi în paturile lor, cu cuţitele sclipind în lumina lanternei.

Douglas le băgă lanterna în faţă.

Al treilea era Chen Jia-quo.

— Lichidaţi-i pe ceilalţi — zise Douglas.

Le tăiară gâturile cu repeziciune.

— Haideţi să ieşim de aici — zise Douglas.

Chen fu legat de mâini şi de picioare şi târât afară. Doi membri ai triadei îl duseră la marginea platformei şi-l aruncară în noroi. Se auzi un plescăit când corpul lui căzu în mocirlă, dar strigătul fu astupat de căluşul din gură.

Freddy Yang turnă benzină dintr-o canistră pe podelele de bambus şi se lăsă în jos, pe punte. Douglas aruncă un chibrit aprins înăuntru şi sări. Simţi tromba de foc când coliba fu cuprinsă de flăcări. Se poticniră prin noroiul lipicios, târându-l pe Chen între ei. Deasupra lor, auziră strigătele deznădăjduite ale paznicilor şi zbieretele sătenilor care se treziseră în fum şi

flăcări.

Douglas, Freddy Yang şi alţi doi îl înghesuiră pe Chan Jia-quo în portbagajul unui Austin vechi, parcat pe mal şi o porniră spre nord către izvoarele Kowloon-ului, sub Dealul Beacon. Trupurile şi feţele lor erau pline de noroi închegat şi mizerie şi cu toate că erau obişnuiţi cu duhoarea Hak Nam-ului trebuiră să meargă cu geamurile lăsate.

Era întuneric beznă.

Farurile Austin-ului erau singurele lumini în noapte. Freddy Yang opri maşina, Douglas coborî în grabă, deschise portbagajul şi Chen Jia-quo fu tras afară, legat cum era şi fu târât la marginea apei.

Douglas îi dădu lanterna lui Freddy Yang, se întoarse la maşină şi luă din torpedo pistolul dat de Dragon Fist. Îl scoase din învelitoarea unsuroasă şi-i urmă pe ceilalţi pe cărarea abruptă.

Chen Jia-quo stătea pe malul apei, zbătându-se ca un peşte pe uscat. Freddy Yang îi lumină faţa cu lanterna şi-i puse un picior în gât. Douglas se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Nu trebuie să vătămez sau să aduc necazuri fraţilor mei de cruce. Dacă fac asta îmi va curge sângele pe cele mai mici găuri ale corpului meu.

Înfipse ţeava pistolului în urechea lui Chen Jia-quo şi apăsă pe trăgaci. Trase din nou în urechea stângă a cadavrului şi apoi în cei doi ochi şi în gură.

Când termină, nu mai rămăsese mare lucru din el.

Se îndepărtară şi-l lăsară unde era. Poliţia o să-l găsească şi o să-l identifice după amprente. Nu era nevoie de mai mult. Va servi drept învăţătură de minte celorlalţi, să nu îndrăznească să-l subestimeze pe noul 489 al triadei Fei Lung.

49

Vientiane, iunie 1964.

La apusul soarelui, femeile se duseră la râu, copiii lor se bălăceau în apă. Noelle se plimba pe malul înalt al râului,

urmărind o pirogă cu un bot înalt, răsucit, alunecând lin; se reflecta în apa liliachie. Râul se învolburase, umflat de ploile recente. Peştii înotau pe sub apă.

Îi plăcea să vină aici, seara. Lucien era un copil obositor şi, cam pe la ora aceasta, îl lăsa în grija lui Chao ca să se recreeze lângă râu.

Era la câteva sute de metri depărtare când îl văzu. Stătea pe malul râului, privind apa maronie, lăptoasă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Când o văzu şi le scoase şi se întoarse. În clipa aceea, se gândi că o aşteptase.

— Noelle — zise el.

Ştia că ar trebui să se ducă direct acasă. Însă se îndreptă spre el, sub eucalipt.

— De când te-ai întors la Vientiane? — zise ea.

— Am venit noaptea trecută. M-am gândit să mă plimb pe aici. Speram să te întâlnesc.

Se întreba ce voia de la ea. Avea chef de sex? Poate crezuse că era o pradă uşoară, cineva cu care să-şi petreacă nopţile lungi de la tropice, când se sătura de prostituatele de la White Rose.

— Sunt femeie măritată, domnule Dale. Nu trebuie să ne vadă nimeni vorbind.

— În ultimele trei luni, m-am gândit în fiecare clipă la tine.

Această declaraţie neaşteptată o făcu să se simtă brusc vulnerabilă. Îi venea să-şi pună capul pe umărul acestui bărbat şi să-i mărturisească toate păcatele şi regretele ei.

Doamne Sfinte, se gândi ea. Sunt cât pe ce să mă fac de râs. Aşa că schimbă repede subiectul.

— Şi unde ai fost în tot acest timp, domnule Dale?

— Nu cred că pot să-ţi spun.

— Secrete agricole, nu-i aşa?

Îi zâmbi strâmb.

— Exact. Orez strict secret.

— Sper că nu te-ai ales cu alte cicatrice.

— Am încercat să mă feresc de necazuri.

— Dacă vrei să te fereşti de necazuri, n-ar trebui să vii aici.

Discutară un timp în linişte, departe de casă.

— Ce doreşti, domnule Dale?

— Pe tine. Te doresc numai pe tine.

— Uiţi că sunt soţia altui bărbat?

— Chiar eşti?

— Bineînţeles.

— Eu nu prea cred. Am impresia că eşti îngrozitor de nefericită, prinsa într-o viaţă pe care n-o doreşti, cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

Începu să meargă mai repede. O durea să audă aceste adevăruri.

— Văd că ai o mulţime de talente. Te pricepi nu numai să repari maşini şi să dai sfaturi în agricultură, dar constat că ştii să ghiceşti şi în palmă.

Nu voise să-i vorbească atât de ironic. Violenţa ei o surprindea chiar şi pe ea. O rănise mai mult decât ar fi crezut.

— N-am vrut să te ofensez — zise el.

— Nu sunt ofensată.

Îi venea, să urle, să plângă. Era măritată, avea un copil, şi în afară de asta, nici nu-l cunoştea pe acest bărbat. După Baptiste nu mai avea încredere în puterea ei de judecată.

Se întoarse să-l privească.

— Pleacă, te rog.

— Cred că te iubesc.

Dracu să-l ia. Nu voia să audă asta. Nu acum.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine.

— Îţi pare rău?

— În noaptea aceea n-ar fi trebuit să vin. Am greşit.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— Te rog, pleacă.

Se uită la ea mirat, neîncrezător. Americanii ăştia. Totul este atât de simplu pentru ei. Oare aşa trebuie să fie? Poţi veni să iei nevasta altuia, numai pentru că aşa vrei?

Îi atinse obrazul cuprinsă de blândeţe.

— Este o noapte frumoasă. Eşti un iubit minunat şi un bărbat bun. Dar am un fiu şi un soţ.

Vru să-i spună ceva, dar ea îi astupă gura cu mâna.

— Te rog să nu spui nimic — zise ea şi se îndepărtă repede. Nu putem să ne mai vedem.

Se uită în urmă o singură dată şi văzu sclipirea ţigării în mâna lui. Când ajunse la cotul râului, o luă la fugă până acasă.

Soarele coborâse la asfinţit, poleind râul Mekong şi întunecând brusc valea. Noelle fu surprinsă să audă strigăte şi râsete pe fereastră. Baptiste era acasă şi se juca în grădină. Băiatul era cocoţat pe umerii lui şi Baptiste făcea pe avionul.

— Gata! — strigă el. Este prea întuneric să zbor. Nu am lumini pentru aterizare!

— Te rog! — zise Lucien. Încă o dată.

Baptiste cedă.

— Bine, bine. Eşti pregătit să decolăm? Bagă viteză, eliberează frânele! Gata!

Se lăsară pe scările verandei şi îşi dădură drumul în curte. Noelle era cu sufletul la gură. Dacă Baptiste va cădea, băiatul se va lovi cu capul de pământ. Dar bineînţeles că nu căzu. Ateriză pe ambele picioare, spre bucuria lui Lucien.

— Viraj de douăzeci de grade! — strigă Baptiste şi ocoli copacul de mango din capătul grădinii.

Servitorii îi priveau şi băteau din palme.

Baptiste fu cât pe ce să dea peste plasa de badminton întinsă între doi pomi.

— Munţii! — strigă el şi sări în stânga peste un coş de răchită plin cu ierburi.

— Turbulenţa!

Băiatul râdea.

— Eşti gata să aterizăm?

Se îndreptă spre treptele verandei, o văzu pe Noelle şi se opri respirând întretăiat.

— Chérie.

Simţi un imbold ciudat. Ah, cât de mult îl iubea pe acest om. Încă îl mai iubea uneori, fir-ar să fie.

— Îl înveţi deja să zboare?

Lucien îşi încleştase mâinile în părul gros, negru, al tatălui său. Baptiste zâmbi blând.

— Este cam dur cu comenzile — zise el.

Acum, când îi vedea unul lângă altul, îşi dădea seama de asemănarea dintre ei, acelaşi păr negru, gros, ochi albaştri adânci, accentuaţi de sprâncene şi gene groase. Dacă ar pune o bucată de piele pe ochiul micuţului Lucien, ar fi o versiune miniaturală a tatălui său. Spera să nu aibă însă şi temperamentul lui.

— Este aproape ora cinei — zise ea. Sau vrei să-l înveţi să zboare pe timp de noapte?

— În Laos nu sunt permise zborurile nocturne — zise Baptiste.

Îl dădu jos pe Lucien.

— Este timpul să mănânci, *mon petit chon.*

Sărută copilul când îl puse pe pământ. Dar Lucien mai voia şi începu să plângă.

Chao îl duse înăuntru. Grădinarul şi bucătarul dispăruseră în umbră.

Noelle şi Baptiste se uitau unul la altul, stânjeniţi.

— Ţi-a plăcut plimbarea?

— A fost bine.

În noaptea aceasta îi sclipea în ochi vechea pasiune.

— Arăţi minunat — zise el.

Simţi că-i slăbeşte hotărârea. Aproape că se ura pentru încăpăţânarea ei. Făcu un pas spre el. Dacă mă arunc pe scări, în braţele lui, s-a terminat. Poate vom reuşi să uităm de necazuri. Dar cum rămâne cu nopţile în care am stat singură, în timp ce el se îmbăta şi petrecea cu prostituatele? Chiar şi în noaptea când s-a născut Lucien, fi-ar el să fie. Şi cum să cred că nu ştia nimic despre planul de a-l ucide pe cel mai bun prieten al său? Cum să-l mai cred vreodată pe acest om?

— M-am gândit să dăm drumul servitorilor mai devreme şi să cinăm singuri.

Noelle clătină din cap.

— Sunt foarte obosită, Baptiste. Poate altă dată.

El înjură în barbă şi se năpusti pe lângă ea, intrând în casă. Se auzi trântind uşile şi apoi roţile Packard-ului scrâşniră când plecă de pe alee.

Dale auzi scârţâitul lemnelor pe verandă şi se trezi imediat. Aprinse lampa cu petrol de lângă pat şi ascultă. O uşă se mişcă în balamale şi răsunară paşi pe podea. Se pregătea să-şi ia revolverul din sertarul de lângă pat, dar se răzgândi.

Ea stătea în uşă cu mâinile ridicate.

— Fără arme de data asta? — murmură Noelle.

— Am minat podeaua înainte să mă bag în pat.

Îşi lăsă mâinile în jos, îşi încrucişa braţele şi se sprijini de cadrul uşii.

— Cu câteva ore în urmă ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Am minţit.

Îşi trase rochia peste cap. Era goală. Îşi desprinse părul, apoi şi-l dădu la o parte, atingându-şi coatele sub bărbie.

— Îţi place ce vezi? — îl întrebă cu un glas răguşit de nerăbdare.

— Mi-a plăcut ce am văzut de prima oară — spuse el.

— Este foarte rău că sunt aici, Dale.

Dale. Mai uşor de pronunţat decât Jonathan şi mai impunător. Se strecură în pat, până când îl încălecă. Îi atinse obrazul.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine — zise el.

Ea îi puse degetul pe buze.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine — zise el.

Se aplecă şi închise lampa. O prinse de şolduri, îngropându-şi faţa în sânii ei, inspirând parfumul dulce şi pielea moale. Gemu încet şi o trânti pe spate. Îi cuprinsese dorinţa pe amândoi cu violenţa şi bruscheţea unei furtuni sălbatice, aduse de muson.

50

Ceaţa dimineţii învăluia drumul, astupând gâgâitul gâştelor care lipăiau în faţa unui ţăran bătrân şi clinchetul clopoţelului unui siclo în timp ce şoferul îşi transporta la piaţă nevasta bătrână.

Bonaventure muşca din croissant-ul său şi mesteca încet, gânditor. Noelle învârtea ceaşca de cafea între degete

— Ce te aduce aici atât de devreme, *chérie?*

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ştia despre ce era vorba.

— Unde este Baptiste?

— A trebuit să zboare la Ban Me Thuot. A decolat în zori.

El încuviinţă din cap. Şase sute de kilograme de opiu, o parte din marfa pentru Sammy Chen.

— Deci, cum merg lucrurile între voi?

— La fel.

— La fel — repetă el.

Noelle îşi dădu la o parte o buclă din ochi şi-l privi blând.

Merde. Ce qu'elle est belle[37]*,* se gândi el. Chiar şi în această dimineaţă rece de decembrie, îmbrăcată impecabil în haina ei lungă de piele şi costumul roşu de lână, arăta pe jumătate dezbrăcată. De ce oare? Degaja o senzualitate înnăscută, la fel ca şi mama ei.

Ce bine ar fi fost să am o fiică urâtă.

— O să-l părăsesc, papa — spunea ea.

— Am mai discutat despre asta.

— Şi am cedat întotdeauna. Dar acum s-a terminat.

Se ridica soarele, alungând pâcla. Un cârd de raţe se ridică de pe apă, într-o formaţie perfectă, în formă de V. Doi bonzi tineri mergeau pe drum, întinzând pungile pentru cerşit, în care îşi adunaseră mai devreme micul dejun.

— Nu-ţi permit să-l părăseşti — zise el.

— Nu-mi mai pasă ce-mi permiţi, papa. Nu este nevoie să mă iei înapoi acasă. N-ai decât să mă laşi pe străzi, să flămânzesc, împreună cu nepotul tău.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare.

— Este exact ceea ce intenţionez să fac. Numai că de data aceasta sunt atât de disperată, încât voinţa mea este mai puternică decât a ta.

Imposibilă fată! N-ar fi trebuit s-o dea la şcoală. Era şi aşa prea deşteaptă. Împinse farfuria. Îi pierise pofta de mâncare.

— Trebuie să încerci din nou — zise el.

— De ce aş rămâne cu Baptiste, papa? Mi-a fost necredincios de atâtea ori. Nu pot să am încredere în el şi nici să-l iert.

— În ochii bisericii eşti căsătorită cu el pe viaţă.

— Nu fi ipocrit, ţap bătrân ce eşti! Puţin îţi pasă ce gândeşte biserica. Nu ţi-a păsat niciodată. Te foloseşti de religie ca de o medalie veche — o ştergi de praf ori de câte ori ai nevoie.

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa!

— Ascultă papa. Ţi-ai pierdut respectul meu când a murit Jean-Marie Pépin. Nu mai poţi să-mi dictezi. Îl părăsesc pe Baptiste, şi-mi iau copilul.

Bonaventure rămase uluit. Fiica lui vorbea serios. Şi avea dreptate. N-o s-o lase să moară de foame nici măcar o oră, chiar dacă ar fi vrut să-i dea o lecţie. Ar însemna să-şi păteze onoarea.

O căruţă chinezească scârţâi pe caldarâm şi apoi se opri.

[37] Ce frumoasă este (fr.) (n.t.).

Negustorii vindeau supă şi încercau să-şi atragă clienţii. Aburii se ridicau din oale, în aerul rece al dimineţii. Bonaventure se uita la negustorul ambulant şi se gândi că viaţa acestuia era mult mai simplă decât a sa.

— Lasă-mă să mă gândesc câteva zile — zise el.

— N-ai decât să te gândeşti cât vrei. Eu tot plec.

— Şi unde te duci? Ce-o să faci, cum o să trăieşti când n-o să mai fiu aici să am grijă de tine?

Bătu cu pumnul în masă. Noelle nici nu clipi măcar.

— Pot să-mi port şi singură de grijă!

— Şi afacerea mea cui rămâne?

Ah, dar ce rost are să mă cert cu ea? Nu se gândise niciodată la viitor. Se aşeză pe scaun şi oftă.

— O să fie cum vrei tu, Noelle, ca întotdeauna. Nu va trebui să-l părăseşti. O să am grijă ca Baptiste să nu mai fie o problemă pentru tine.

— Nu vreau să-i faci rău.

— Dar ce crezi că o să fac? Doar nu sunt un barbar.

Noelle ridică din sprâncene, semn că nu prea era convinsă. Revoltător. Ar fi vrut să-i tragă o bătaie. Se purtase prea blând cu ea. Când era mică, îi permisese prea multe. Era aşa de nostimă când dădea răspunsuri spirituale. Şi pe urmă, nu mai avusese încotro.

Trânti şerveţelul şi se ridică.

— Lasă totul în seama mea. O să aranjez eu — zise el şi plecă.

De ce îl blestemase Dumnezeu cu o fiică atât de încăpăţânată?

Vientiane se schimba rapid. În centrul oraşului apăruseră clădiri cu două etaje, cu eşafodaje din bambus. Maşini enorme, americane, de două tone, străbăteau acum drumul de căruţe trase de boi şi bivoli de apă.

De când izbucniseră confruntările cu comuniştii, Legaţia Statelor Unite fusese ridicată la rangul de ambasadă. Se afla pe aceeaşi stradă cu Banca Naţională şi când Dale trecu pe lângă ea, văzu rufele directorului fluturând pe o frânghie, vizavi de camera lui de primire. Trecu de Ambasada Rusă şi Nord-Vietnameză şi făcu vesel cu mâna gărzilor.

Ce loc nebunesc.

Şopârlele mişunau în copacii din apropiere, aşteptând să li se

arunce resturi de la abatorul de alături. Dale parcă maşina şi intră înăuntru, păşind pe sub dragonii chinezeşti, pe care nu se gândise nimeni să-i scoată.

Îl găsi pe Gates în birou, studiind o hartă a Laosului ce se afla pe peretele din spatele mesei sale. Era punctată cu steaguri colorate şi puncte, care indicau poziţiile relative ale Hmong-ului, Armata Regală Laoţiană şi Pathet Lao, precum şi pistele de aterizare ale companiei Air America. Steagurile roşii fuseseră alungate din nou din Câmpia Yars. Peste alte câteva luni, când se termina musonul, se vor întoarce.

Gates se uită în jur când intră Dale şi bătu cu degetul în colţul drept al hărţii.

— Sam Nena — zise el fără altă introducere. Acolo vom merge. Am înregistrat pierderi grele şi Vang Pao vrea să instruim mai mulţi recruţi.

Dale încuviinţă din cap şi se aşeză.

— Cafea? — îl întrebă Gates.

Dale îl refuză.

— Care-i problema?

Dale se gândise la asta toată noaptea. Acum era evident că nu mai putea rămâne în Laos. Nu prea îl plăcea pe Gerry Gates, dar era singurul din ambasadă care putea să-l ajute.

— Vreau să mă duci înapoi, la Saigon.

Gates făcu o mutră acră.

— De ce dracu?

— Trebuie să plec din Laos.

Gates se aşeză, scoase un pachet de Lucky Strike şi-i oferi una lui Dale. Acesta îl refuză. Îşi aprinse ţigara încet, gândindu-se.

— OK! Despre ce este vorba?

— Poţi să mă trimiţi înapoi la Saigon?

— Poate. Dar aici este nevoie de tine, Jack. Nu pleci nicăieri până nu-mi spui despre ce este vorba.

Dale se aplecă înainte cu coatele pe genunchi.

— Este ceva personal.

— Asemenea lucruri nu sunt permise, Jack. Nu poţi avea nimic personal. Nu contează decât afacerile.

Dale îşi pironise privirile în podea.

— Ce dracu s-a întâmplat, Jack? Dacă ai blenoragie, o putem rezolva imediat.

— Dacă aş avea blenoragie, nu ţi-aş spune ţie, Gerry.

— Atunci ce este? Ai fost şantajat de ruşi? Te-au găsit în pat cu bucătarul tău, sau ce?

— Ascultă, Gerry, scoate-mă de aici.

Gates gemu.

— Stai puţin. Este o afurisită de femeie, nu-i aşa?

Tăcerea lui Dale îi confirmă temerile.

— Nu este o prostituată pentru că alea nu contează şi oricum nu te-am văzut cu nici una. Deci, nevasta cuiva? A cui? A cui? În nici un caz a ambasadorului, este mai mare decât un B-52. Cristoase, Jack, nu merită nici una…

Deodată, începu să se lămurească.

— Sper că nu este Noelle Crocé? O, Jack, nu poate fi ea. Spune-mi că nu este adevărat.

— Deci, ce zici, poţi să mă trimiţi la Saigon?

Gates îşi frecă tâmplele. Simţi că-l apucă migrena.

— Dacă ai jignit familia Bonaventure, Saigonul n-o să-ţi fie de nici un folos. Nu vreau să declanşam o vendentă cu corsicanii. Până unde ai mers?

— Destul de departe.

— Isuse Cristoase. Te-ai culcat cu ea, Jack?

Dale îi aruncă o privire atât de duşmănoasă, încât Gates se uită în altă parte. Se gândi un timp.

— Uită că te-am întrebat asta. Lasă totul în seama mea, da? O să văd ce pot face.

Dale se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Jack?

Dale se întoarse.

— Fii atent.

51

Erau câţiva ziarişti în colţul barului Constellation şi beau luând la rând toate culorile de băuturi. Începuseră cu Pernod albicios cu apă şi înaintau zgomotos spre rom negru. Supravieţuiseră pastis-ului galben şi cremei verzi de mentă, dar se împotmoliseră la albastru.

Unul din ei se întrebă cu voce tare ce culoare avea un fluid

mai deschis.

Gates ajunse la timp pentru întâlnirea lui cu Rocco Bonaventure. Îi plăcea să fie întotdeauna punctual.

Gates îl văzu, se salutară şi se aşeză. Bonaventure ridică un deget de pe braţul fotoliului de răchită şi un barman laoţian veni cu cognac, apă minerală şi alt pastis pentru monsieur.

— Bună, Rocky. Este linişte aici, astă seară.

— Oricum, domnii de aici se străduiesc — zise el, indicând grupul de ziarişti francezi şi britanici.

— M-da în spiritul bunăvoinţei internaţionale.

— Nu există aşa ceva — mormăi Bonaventure.

Scoase un pachet de Gauloise şi-i oferi o ţigară lui Gates, care clătină din cap.

— Încerc să mă las, Rocky.

— Doar nu crezi că o să trăieşti o viaţă lungă şi fericită?

— Presupun că nu. Dar oricum, nu vreau să fumez.

Sorbi din cognac.

— Pari nervos — remarcă Bonaventure.

— Poate.

— Spuneai la telefon că ai să-mi spui ceva foarte important.

— Important, dar nu plăcut.

Bonaventure se întunecă la faţă.

— Rattakone?

— Nu. Ceva personal.

Corsicanul îşi duse mâna la ochi.

— Este vorba de ginerele meu, nu-i aşa?

Vorbea ca un om care îi spunea doctorului său că guta s-a înrăutăţit.

— Într-un fel.

Gates se aplecă spre el şi îşi coborî vocea. Un gest teatral, se gândi Bonaventure, deoarece nu putea să-i audă nimeni în hărmălaia pe care o făceau ziariştii în colţ. Sau poate era un semn de respect.

— Este vorba de Noelle. Ştiai că are o aventură amoroasă?

Bonaventure se albise la faţă. Deci, de aceea voia să-şi părăsească soţul. Fiicele, hotărî el, erau un blestem pe capul omului. O invenţie diabolică, menită să-ţi răpească tihna bătrâneţii. Îi veneau pe limbă mii de întrebări.

— Cine? — murmură el.

— Jonathan Dale.

Bonaventure goli paharul şi îl trânti pe masă. Un laoţian se grăbi să-i aducă altul. Bătrânul corsican fumă şi bău o vreme, în timp ce încerca să se concentreze.

— De când? — zise el în cele din urmă.

Gates clătină din cap.

— Când ai aflat?

— Azi.

Bonaventure inspiră adânc de câteva ori, ca şi când s-ar fi pregătit să sară de pe o stâncă.

— Şi de ce îmi spui mie, toate astea?

— Pentru că vreau să mă ajuţi să rezolv această situaţie. O să iau măsuri să-i pun capăt. Dale n-o să mai fie aici până la sfârşitul săptămânii. O să-l trimit în junglă, unde nu poate face rău nimănui. Dar m-am gândit că ai vrea să-i explici situaţia Noellei.

— Poate că aş vrea să discut şi cu acest Dale.

— Tu ocupă-te de ai tăi, că de ai mei am eu grijă. Cel mai important este să nu afle Crocé. Nu vreau să se producă un incident nedorit, care să-mi facă necazuri la ambasadă.

— Adică te temi că Baptiste o să-i zboare creierii domnului Dale?

— Cam aşa ceva.

Bonaventure simţea că-l apucă furia. Mai întâi fiica lui îl sfidase, căsătorindu-se împotriva voinţei lui, deşi o avertizase că era un bărbat nepotrivit pentru ea. Şi apoi, după ce se săturase de el, îl umilise în faţa tuturor, terfelindu-se cu un american. Oare nu avea nici un pic de ruşine şi respect? Dacă Gates ştia, oare câţi din Vientiane mai aflaseră? Poate mâine, va apărea pe prima pagină, în *Laos Presse: FIICA LUI ROCCO BONAVENTURE - ESTE O TÂRFĂ!*

— Mulţumesc pentru informaţie — zise el şi se ridică brusc, vărsând pastis-ul.

— Ia-o uşor, Rocky — zise Gates.

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut s-o iau uşor, nu mi-ar fi dat o fată. *Bordel de merde!*

Noelle stătea la fereastră şi privea luna ridicându-se peste Mekong, în spatele unui pâlc de nori negri. Noaptea era rece şi de aceea se îmbrăcase într-unul din puloverele kaki ale lui Dale.

Lâna aspră îi zgâria pielea.

Bărbatul stătea în pat, întins pe spate. Tipic pentru un american, se gândi ea. Se întindeau peste tot şi se aşteptau ca ceilalţi să le facă loc. Chiar şi când dormeau. Dar mai mult o amuza decât o enerva. Îl privea cum dormea. Lângă ea era un gigant, cu piept şi braţe musculoase, dar, când dormea, faţa lui ascunsă pe jumătate în umbră şi părul vineţiu, îl făceau să semene cu un băieţel.

Se întoarse pe o parte, apoi deschise ochii.

— De când dorm? — o întrebă el buimăcit de somn.

— De mult.

— Ce faci?

— Mă uit la lună. Mă gândesc.

— La ce te gândeşti?

— Mă întreb ce caut aici. Cred că sunt nebună.

— Am plănuit totul. Mă strecor la tine în casă şi tai cureaua de alternator a monstrului acela pe care-l conduci.

— Asta vă învaţă la şcoala voastră agricolă?

Îl auzi râzând.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Noelle. Nu prea mă pricep la agricultură.

— Sunt atât de şocată.

— Bănuiesc că ai intuit de la început.

— Ce faceţi de fapt în munţi?

— Ne întâlnim cu Hmong. Le dăm sfaturi.

— Ce fel de sfaturi? Cum să lupte?

— Mă rog. Toţi trebuie să ştie cum să lupte. Dacă vor să-şi păstreze independenţa.

— Deci, eşti soldat.

— Într-un fel.

Ezită. Noelle ştia că nu se hotărâse încă dacă să-i spună adevărul sau să îndruge minciuna care-i învăţaseră.

— La încheierea războiului din Pacific, eram locotenent, în Marină. Am fost decorat cu Steaua de Argint şi Inima Roşie.

— Foarte colorat.

— Inima Roşie înseamnă să fii citat când eşti rănit pentru patrie.

— Altă cicatrice de care nu mi-ai spus?

— Este ceva mai intimă. Un fragment de grenadă în fund. Vrei

s-o pipăi?

— Pariez că spui asta tuturor fetelor. Dacă ar fi fost o cicatrice atât de serioasă, aş fi observat-o până acum.

— Am făcut chirurgie plastică. Este cea mai bună caracteristică a mea.

— Ba nu, este a doua în ordinea importanţei.

Râse amuzat.

— Oricum, după aceea am stat un timp de-o parte. Presupun că era o noutate pentru mine să stau jos. Dar, în curând mi-am dat seama că în armată am avansat greu. În aviaţie aveam mai multe şanse de promovare. Aşa că am dat nişte teste şi am fost avansat în Air Force Intelligence[38].

— Ce fel de teste?

— Cât fac doi şi cu doi şi să-mi scriu numele corect cel puţin de două ori. Şi am reuşit.

— Şi pe urmă?

— Este tot ce am voie să-ţi spun. Restul vieţii mele este strict secret.

— Cu excepţia episodului când Magsaysay te-a împuşcat în umăr.

— Dar nu a făcut asta. Atunci lucram pentru el. Atâta tot.

— Cum adică lucrai — îi conduceai maşina, făceai pe secretara, sau ce?

— Strict secret.

Vedea că zâmbea, chiar şi pe întuneric. Îi era greu să nu facă la fel. Se trezea adesea râzând când erau împreună, încercă să-şi imagineze cum ar fi să-şi petreacă douăzeci şi patru de ore pe zi cu acest om. Simţi o senzaţie ciudată. Nu fi idioată să te îndrăgosteşti de el, îşi spuse ea. Asta înseamnă răzbunare, indulgenţă, nu compromis făcut cu singurătatea. Nu fă aceeaşi greşeală pe care ai mai făcut-o.

— Nu te îndrăgosti de el.

Ploaia începu din nou, scuturând frunzele din grădină.

— Este rândul tău — zise el.

— Rândul meu?

— Să-mi povesteşti despre tine.

— M-am născut la Moscova şi am fost trimisă aici de Stalin să scot secrete de la spionii americani, mai ales de la cei

[38] Serviciul de Spionaj al Aviaţiei (eng.) (n.t.)

singuratici. Restul este strict secret.

— Vreau să-ţi spun trei lucruri: Unu: nu sunt spion. Doi: Stalin a murit. Şi trei: nu mi-am dat seama că sunt singur până nu te-am întâlnit pe tine.

— Vezi. Aş fi o spioană foarte bună.

— Chiar că vreau să ştiu mai multe despre tine — zise el, devenind brusc serios.

— Ce vrei să ştii?

— De exemplu. Cum te înţelegi cu tatăl tău?

O întrebare explozivă.

— De ce?

— Este ceva care mă uimeşte. Vreau să spun, ştii cum face bani, nu?

— Fiecare om de afaceri transportă opiu în Asia de sud-est. Nimeni nu consideră că ar fi ceva rău. În Laos, opiul este ca maşina în Detroit.

Ce ciudat îl apăra când altcineva dădea glas la aceleaşi acuzaţii pe care i le arunca uneori chiar ea.

— Poate că are un caracter urât. Dar nu este un om rău…

— Un ticălos simpatic, la fel ca soţul tău?

— Da, la fel ca Baptiste.

— Doar că pe acesta nu-l iubeşti.

Nu-i răspunse.

— Ce ai de gând să faci, Noelle?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu noi.

— Nimic — zise ea.

Bun, ştia că în seara aceea, mâine seară, în curând, va fi descoperită şi se va termina. Nu îndrăznea să se gândească la consecinţele faptelor sale. Şi, cu toate că voia să scape de Baptiste, era la fel de îngrozită să se arunce în alt coşmar cu acest american necunoscut. Un oblon slăbit zăngăni undeva, în casă.

— Vreau să vii cu mine — zise el.

— Să vin cu tine? Unde?

— La Saigon. Am cerut transferul. Poţi scăpa de Baptiste şi tatăl tău.

— Nu.

— De ce nu?

Ea clătină din cap.

— Doar nu-l iubeşti. Nu poţi sta cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. Îşi bate joc de tot.

— Dar de unde să ştiu că te iubesc pe tine?

— Îţi ofer o cale de scăpare.

— N-am nevoie de favorurile tale!

— N-am vrut să…

— Oricum, am un fiu!

El se ridică din pat.

— Te rog, Noelle, gândeşte-te.

— Nu. Pentru tine este uşor. Vii într-o ţară străină, ajuţi nişte oameni de care nu-ţi prea pasă, împuşti tipi pe care nu-i cunoşti şi te îndrăgosteşti de femei pe care nu le poţi avea. Pentru mine, însă viaţa este mult mai complicată.

— Acum nu mai pot să trăiesc fără tine.

— Să trăieşti este uşor. Inspiri şi expiri şi îţi aminteşti să mănânci.

Nu înţelegea de ce se înfuriase. Îşi scoase jerseul lui şi îşi căută hainele în beznă. El simţea că o jignise şi era uluit.

Noelle plecă fără să spună alt cuvânt.

Papa îi spusese întotdeauna că era impulsivă. Poate că avea dreptate. Dar de data aceasta va încerca să înveţe din greşelile sale. O să se gândească. N-o să se mai facă de râs a doua oară.

52

Rocco Bonaventure găsi o soluţie perfectă.

Prima problemă era ce să facă cu americanul. Se gândise că Dale reprezenta o adevărată ameninţare dacă fiica lui intenţiona să se lege definitiv de el. Ideea aceasta îl făcu să se strâmbe.

A doua problemă era Baptiste. Biserica nu admitea divorţul şi, ca să aranjeze o anulare, l-ar costa prea mult. Prelaţii din Saigon ar fi în stare să-şi construiască o catedrală din banii lui până s-ar lăsa convinşi. Şi chiar şi atunci Baptiste ar putea face necazuri. Ar pretinde probabil să-l vadă pe Lucien, ba chiar ar putea să-l ia.

Trebuia să existe o cale mai ieftină şi mai eficientă.

Păcat că Baptiste nu a reuşit să-i stăpânească fiica. Era bun în

afaceri. Dar acum, va trebui să se dispenseze de el; trebuia însă s-o facă fără să ofenseze sentimentele fiicei sale.

Acum însă credea că a găsit răspunsul.

Servitorii şi familiile lor jucau badminton în curtea din faţă când sosi Baptiste. Bonaventure stătea pe verandă, bând un *sunatowner.*

Baptiste îi salută şi urcă treptele câte două deodată. Părea relaxat şi încrezător. Costumul lui de pânză era proaspăt spălat şi călcat şi avea o ţigară între degetele pline de aur. Mult stil, dar puţină substanţă, se gândi Bonaventure. *Quel dommage*[39]*.*

Baptiste se aşează şi Bonaventure îi turnă nişte Pernod în pahar. Baptiste luă nişte cuburi de gheaţă dintr-o găleată de argint şi le băgă în băutură. Alcoolul galben se transformă într-un lichid lăptos.

Discutară un timp, ca întotdeauna, despre opiu, noi comenzi şi despre probleme tehnice cu Beechcraft-urile. O să-mi fie dor de el, se gândi Bonaventure regretând sincer. Se ocupase de multe aspecte neplăcute ale afacerii şi se dovedise un manager capabil. Ce-o să mă fac fără el? Poate ar fi timpul, totuşi, să mă retrag.

— Trebuie să discutăm — zise el în cele din urmă. În legătură cu Noelle.

Baptiste se posomorî imediat.

— Te rog, Rocco. Am mai discutat despre asta. Este problema mea.

Eşti atât de arogant, se gândi Bonaventure. Va fi o adevărată plăcere să-ţi dezumflu balonul.

— Are un amant.

Minunata lui piele măslinie se albi puţin. Îl văzu înghiţind în sec. Bietul de el. Se întrebă dacă aşa arătase şi el când îi spusese Gates.

— Nu poţi s-o învinuieşti. Nu prea ai fost un soţ model.

— Este soţia mea — reuşi el să spună cu un glas strangulat.

— Te-am prevenit. Ar fi trebuit să ai grijă de ea.

— Nu-mi da sfaturi!

— Nici n-am de gând — continuă Bonaventure, fără remuşcări. Este cam târziu pentru asta.

[39] Ce păcat (fr.) (n.t.)

Baptiste se ridică, cu mâinile încleştate pe balustrada ferestrei. Îl apucase furia…

— Cine este?

— Un american. Dale, Jonathan Dale. Consilier agricol la Ambasada SUA.

— Un american? — zise Baptiste dezgustat.

Ştiuse Noelle cum să pună sare pe rană.

— Vreau să te ocupi de asta — zise Bonaventure.

— Să mă ocup?

— Da, aşa cum fac corsicanii.

— O să-i tai testicolele.

— Aşa te vreau — spuse Bonaventure vesel.

— A făcut-o din cauza lui Pepin! Nu m-a iertat niciodată pentru asta. Dar a fost ideea ta.

— Nu da vina pe alţii pentru necazurile tale, Baptiste. Aceasta ar trebui să fie prima ta lecţie în viaţă.

Baptiste se întoarse şi coborî treptele verandei, dar, când ajunse la jumătate se întoarse.

— N-am vrut să moară.

Bonaventure sorbi Pernod-ul.

— Dar ai făcut-o! Eşti prea moale, Baptiste, ăsta-i defectul tău. Mă întreb dacă ai curajul să-l aranjezi pe Dale. Sau vrei s-o fac eu în locul tău?

— Dracu să te ia — şuieră el şi se îndepărtă.

Bonaventure zâmbi. Baptiste o să se ocupe de Dale.

Şi pe urmă, Gates va veni la Bonaventure. Iar el o să-i paseze problema cu regret, lui Gates. Parcă se auzea cum o să-i spună: *Îmi pare rău. A acţionat fără încuviinţarea mea. Fă ceea ce trebuie. Eu îmi iau mâna de pe el.*

Da, Baptiste va rezolva problema lui Jonathan Dale. Şi Gates va rezolva problema lui Baptiste Crocé.

Perfect.

Noelle era în grădină cu Lucien şi se juca cu mingea. Răsună o uşă trântindu-se în casă şi-l auzi pe Baptiste strigând la Chao. Se năpusti în spatele verandei. Îşi dădu seama, de îndată ce-l văzu, că aflase.

Lucien alergă pe iarbă să-i iasă în întâmpinare. Baptiste îl luă în braţe, dar o fixă pe Noelle, cu o expresie neschimbată.

— Ai făcut-o din răzbunare? — o întrebă ei.

Noelle se simţi brusc foarte calmă. Se întrebase dacă ar fi trebuit să nege, să-l amenințe, să se justifice. Dar, în schimb, se calmase şi ştia că o să-i spună pur şi simplu adevărul.

— Ai făcut-o din răzbunare? — repetă el.

— La început — zise ea. Apoi, a fost mai mult de atât.

— N-o să-l iei pe Lucien.

Ea se uită la el.

— Mă auzi? N-o să te las niciodată să pleci. Pe nici unul din voi. Nu-mi pasă ce faci. Chiar dacă fugi până la capătul lumii, tot n-o să scapi de mine.

— S-a terminat totul între noi, Baptiste.

— N-o să se termine niciodată. NU până nu spun eu.

Îl sărută pe Lucien şi-l puse jos pe iarbă. Crezuse că o să se înfurie, c-o s-o lovească, în schimb, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Nu fusese niciodată în bungalow-ul lui Dale pe lumina zilei. Se refugiau în sanctuarul întunericului. Dar nu mai era nevoie să se ascundă. Acum trebuia să-l prevină.

Jeep-ul lui nu era acolo.

Alergă pe scările verandei, deschise uşa cu pumnii şi trecu de servitorul uimit al lui Dale.

— Dale!

— *Monsieur Jean n'est pas ici*[40] — îi spuse el.

Intră din impuls în dormitorul lui.

Era o locuinţă de burlac. O cămaşă zăcea aruncată pe scaun, o pereche de cizme de călărie erau pline de noroi portocaliu, iar o haină Princeton, atârna de clanţă. Stăruia mirosul familiar de colonie.

Arăta cu totul altfel la lumina zilei. Patul fusese făcut, ca la militărie, camera era goală, cu excepţia scaunului de trestie de lângă fereastră şi scrinul de tec, alături de pat. Găsi o sticlă de Johnny Walker lângă o scrisoare. O ridică.

Dragă Susan,

Nu ştiu cu ce să încep. Am atâtea, să-ţi spun…

[40] Domnul Jean nu este aici (fr.) (n.t.)

Dumnezeule.

Dragă Susan?

Deschise un sertar de la masă, foarte încet, ca şi când s-ar fi temut să nu găsească vreun şarpe înăuntru. Văzu biografia lui Kennedy şi a lui Tom Paine. Le aruncă pe pat. Sub cărţi era un teanc de scrisori, legate cu elastic. Le desfăcu şi căzu o fotografie dintr-un plic.

O ţinu cu degete tremurânde: o plajă, undeva. O femeie zâmbitoare, copii zâmbitori, iar în mijlocul lor, un bărbat în costum de baie. Jonathan Dale. Familistul.

Dragă Susan

Fotografia îi alunecă dintre degete, pe podea. Îi tremura tot corpul. Ciudat, pentru că nu simţea nimic, absolut nimic. De fapt, nu-l iubea. Fusese singură şi dorise să-l rănească pe Baptiste. Dale nu însemnase nimic pentru ea. Se întoarse şi ieşi încet din casă, cu demnitatea unei regine.

53

Baptiste intră în Hotelul Constellation cu un revolver în mână. Era un Smith & Wesson cu şase gloanţe. Părea beat, dar de fapt era rece ca gheaţa şi foarte treaz. Se uită de jur împrejur în bar şi trase peste capul barmanului, spărgând o sticlă cu byrrh. Aceasta se făcu ţăndări şi romul se împrăştie în cameră.

Acum captase atenţia tuturor.

Făcu trei paşi în bar.

— Unde este Dale?

Gerry Gates stătea cu nişte soldaţi la o masă de lângă uşă. Le făcu un semn şi se ridicară să plece.

— Credeam că Buffalo Bill a murit — zise Gates.

Baptiste se întoarse şi îndreptă arma spre capul lui Gates.

— Unde este?

— De ce nu vrei să laşi pistolul jos şi să discutăm?

— Spune-mi unde este.

— Deci, vrei să-i zbori creierii?

— Intenţionez să încep mult mai de jos.

Gates îşi împreună mâinile pe burtă, relaxat. Nu era prima oară când fusese ameninţat cu pistolul.

— Am impresia că nu înţelegi cum stau lucrurile, Baptiste. Hai să mergem undeva să discutăm.

Baptiste nu se urni din loc.

— Spune-mi unde este.

Gates clătină din cap.

— Dacă mă împuşti, va trebui să tragi pe la spate…

Se ridică şi ieşi.

Baptiste îl lăsă în pace şi roti revolverul în cameră. Îi cunoştea pe majoritatea celor adunaţi acolo. Unul din ei, un ziarist francez reuşi să rânjească spăşit.

Dar Jonathan Dale nu se afla acolo.

Înjură, lăsă pistolul jos şi-l urmă pe Gates pe strada întunecată, udă de ploaie.

Americanii îl aşteptau. Îl înşfăcară de braţ şi Gates apăru din umbră şi-i dădu un pumn în stomac. I se tăie respiraţia şi căzu în genunchi, lăsând revolverul să-i alunece în noroi.

Gates îl luă, scoase gloanţele şi le făcu semn camarazilor săi să-l ducă pe Baptiste. Deschise uşa din spate a Chevrolet-ului parcat la câţiva metri depărtare şi Baptiste fu înghesuit între doi.

Gates se urcă la volan şi porni maşina.

Traseră lângă râu, în capătul sudic al oraşului, departe de şosea.

Gates se întoarse.

— O să-ţi fac o favoare — zise el.

Baptiste era blocat între cei doi americani. Îşi revenise după lovitura pe care o primise. Ochii lui erau acum întunecaţi şi feroce, ca ai unui animal încolţit. Dacă se deşteaptă, acest tip va fi foarte periculos într-o zi, se gândi Gates.

— N-am nevoie de favorurile tale.

— Rahat, ba ai. Ţi s-a întins o cursă, băiete.

Gates citi îndoiala în ochii lui.

— Cine ţi-a spus de Dale? — continuă el.

Baptiste îl privea fix.

— O.K. Poţi să nu spui nimic până nu termin. Eşti de acord? O.K. Atunci ascultă-mă. Ai aflat de la socrul tău, nu? De la bătrânul Rocco însuşi. El ţi-a spus. Şi ştii de ce? Pentru că voia să reacţionezi exact aşa. Gândeşte-te puţin. Ce ar fi fost dacă sticla aceea de rom în care ai tras mai devreme ar fi fost Jack Dale? Ce

crezi că am fi făcut noi? Ne-am fi frânt mâinile şi am fi strâns bani pentru înmormântare?

Baptiste nu-i răspunse. Dar Gates văzu că pricepuse unde voia să ajungă.

— Rocky ţi-a spus, nu-i aşa?

— Da, Rocco — recunoscu el.

— Exact.

Gates zâmbi, încântat de isteţimea lui.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi explic cum stau lucrurile. Vrea să scape de tine. Numai că nu vrea s-o facă el. Vrea s-o facem noi în locul lui. Este un tip deştept. *Un vrai monsieur,* nu este un om caritabil. Îi place să joace tare, Baptiste. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Acesta încuviinţă din cap, stânjenit,

— Ştie că sunt impulsiv — zise el.

— Impulsivitatea este una, dar sinuciderea este cu totul altceva. Te-a luat drept fraier, băiete. Doar nu vrei să începi o vendeta cu noi. O să te trezeşti fără nici un prieten pe lume. Şi primul care o să-ţi dea în cap va fi Rocco.

Îi înapoie revolverul, iar Baptiste îl luă cu ambele mâini şi-l privi ca şi când ar fi fost o fotografie compromiţătoare. Apoi îl băgă în buzunarul hainei.

— Dacă doreşti să testezi teoria mea, n-ai decât să împuşti un membru al misiunii SUA în Laos. Jack Dale este un tip promiţător în agricultura ţării noastre. Nu vreau să-l pierdem.

Baptiste îl privi posomorât, dar se vedea că înţelesese.

— Jack Dale n-o să-ţi mai facă probleme. Va pleca până la sfârşitul săptămânii.

Baptiste încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că ţi-am dat un pumn. Nu obişnuiesc să lucrez aşa. Poate într-o zi o să-mi mulţumeşti. Vrei să te duc înapoi până în oraş?

— Cred că aş prefera să merg pe jos. Vreau să mă gândesc.

Gates făcu semn unuia din camarazii săi, care-i deschise portiera. Corsicanul se aplecă pe fereastră.

— Eşti căsătorit, domnule Gates?

— Nu, băiete. N-am avut timp niciodată.

— Nu-ţi dai seama ce pierzi.

— Vrei să-ţi dau un sfat? Ai grijă de tine. Cred că Rocky are de

gând să-ţi vină de hac.

Gates întoarse maşină şi o luă spre Vientiane.

* * *

Era drum lung până în oraş, dar Baptiste trebuia să se gândească. Se simţea ca un jucător de şah care fusese făcut aproape mat din a treia mişcare, fiind salvat de un spectator care-l avertizase la timp. Fusese un prost. Cum îl numise Gates? Un fraier.

Ei bine, va fi ultima oară când se va comporta aşa. În orice caz, ultima oară pentru Rocco Bonaventure.

54

Tao Kao era agitat. Şopti ceva la urechea lui monsieur Bonaventure. Acesta se înroşi şi se uită peste ochelari.

— Monsieur Dale este aici?

— Spune că vrea s-o vadă pe madame Crocé — răspunse Tao Kao în franceză. I-am explicat că nu este aici, dar spune că nu pleacă până nu discuta cu dânsa.

Bonaventure pufni indignat şi se ridică în picioare. Coborî treptele şi deschise uşa.

Dale îl domina cu statura lui impunătoare. Furios, Rocco îşi luă o figură dominatoare.

— Nu eşti dorit aici — zise Bonaventure în engleză.

— Trebuie s-o văd pe Noelle.

— Nu este aici.

În momentul acela, Noelle ieşi pe veranda din sufragerie. Se întoarseră amândoi spre ea. Părea palidă şi hotărâtă.

— Noelle — zise Dale.

Aceasta se opri la câţiva paşi de el, ignorându-l complet pe tatăl ei. Se uită la americanul cel mare, studiindu-i faţa, ca şi când ar fi fost un coleg de şcoală de care nu-şi mai amintea.

— Vreau să te întreb un singur lucru. Eşti căsătorit?

— Nu este chiar atât de simplu — zise el, deşi ştia că soarta lui era pecetluită.

— Spune-mi adevărul, te rog.

— Voiam să-ţi spun. Lasă-mă să-ţi explic.

Ea se dădu înapoi şi-l lovi. Bonaventure era sigur că palma răsunase dincolo de fluviul Mekong, în Tailanda. Dale nu clipi.

Noelle se întoarse şi intră în casă.

Bonaventure clipi satisfăcut, dar îşi luase o figură impasibilă.

— Ai primit răspunsul — zise el. Şi acum te rog să pleci.

— Dacă m-ar fi lăsat, aş fi putut să-i explic — îi spuse Dale ca şi când ar fi fost înţeles sau simpatizat.

Apoi se îndepărtă încet şi se urcă la volanul jeepului său. Trebuia să plece.

Bonaventure privi jeep-ul îndepărtându-se prin noroiul portocaliu în direcţia oraşului.

În DC-3 era mare aglomeraţie: bonzi tineri, în robe portocalii, mame cu dinţii înnegriţi de betel, dădăcindu-si copiii, membrii ai guvernului laoţian, un căpitan adormit pe nişte saci de seminţe. Interiorul avionului CAT se transformase; pe deasupra se întinse un fir până la uşă, pentru paraşutişti, iar pe tavan, gurile de aerisire fuseseră marcate cu însemne „oxigen pentru trupe”. În fuselaj se vedeau chiar câteva urme de gloanţe, parţial acoperite cu bandă adezivă.

Gates şi Dale stăteau pe vine în spate, în uniformă de luptă. Trebuiau să strige ca să se audă în uruitul motoarelor, în timp ce DE-3 decola de pe aeroportul Wattay.

— Este ultima ta călătorie, Jack — zbieră Gates.

— Ultima călătorie?

— După Sam Nena te întorci la Saigon.

Dale închise ochii şi înjură pe înfundate.

— Doar asta voiai, nu?

— Aşa am crezut.

— Dar nu poţi rămâne aici, pentru numele lui Cristos.

— M-am răzgândit. Nu mai plec.

— Ba pe dracu! Poate ţi s-a părut o rugăminte, maiorule, dar află că este un ordin. Nu ai de ales.

Dale simţi aproape o durere fizică în piept — furie, părere de rău, frustrare. Ştiuse, de la început că n-o să meargă; ceea ce-l durea era însă faptul că ea nu-i oferise şansa să se explice. O jignise şi nu avusese cum s-o aline cu motivaţiile şi planurile lui prost gândite. Era fiica lui Bonaventure şi nu avea cum să scape

de acest fapt.

Şi în afară de asta, era cam târziu să se îndrăgostească acum, pentru prima oară în viaţă.

55

Bonaventure adormise pe verandă cu capul atârnând peste spătarul scaunului de trestie. Pare atât de bătrân, se gândi Baptiste. Pielea lui de culoarea tutunului era brăzdată de riduri adânci, iar pârul alb, rărit dezgolea pe alocuri pielea capului.

Îţi fac o favoare, hotărî el.

Aduse o pernă de brocard din living room şi apoi scoase o curea lată din buzunarul hainei sale. O aşeză uşor pe pieptul bătrânului, îi strecură capătul liber prin spatele scaunului şi o strânse cu mâna stângă. Bonaventure deschise ochii şi-l privi uluit pe Baptiste. Încercă să-şi mişte braţele, dar acesta îl imobilizase dur. Înainte să strige, Baptiste îi puse perna pe faţă cu cealaltă mână şi o apăsă cu putere.

PARTEA A DOUA

URMĂRIREA DRAGONULUI

„Dacă vrei să te bagi în afaceri subversive, să adun informaţii şi să faci mişcări de trupe, trebuie să negociezi cu traficanţii de droguri”.

General Paul F. Gorman, fost comandant al
Armatei de Sud a SUA

56

Hong Kong 1967

Sammy Chen răsfoia ziarul *South China Morning Post* pe bancheta din spate a Mercedes-ului său cu aer condiţionat când o mulţime uriaşă se revărsă în faţa lor, pe Queen’s Road, iar traficul se opri într-o cacofonie asurzitoare de claxoane.

Sammy se aplecă şi bătu şoferul pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Comuniştii, din nou, Kee Lung. Vedeţi. Iată-i.

Acum îi zărea şi Sammy. Mulţi ţineau cărţi roşii, înălţate, în aer, deasupra capetelor, în timp ce mărşăluiau. Unii erau înarmaţi cu cuţite, bare, bâte şi lanţuri de bicicletă. Un şir anemic de poliţişti le bloca drumul, deşi nu făceau altceva decât să-i irite pe cei din primele rânduri. Începură să arunce cu cărămizi şi pietre luate de pe un şantier din apropiere. Poliţiştii se retrăgeau, adăpostindu-se sub scuturile lor de răchită. Vitrina de sticlă a cafenelei Hilton se făcu zob.

— Ocoleşte blocul, dacă poţi — îi spuse Sammy calm.

Deşi îi ura pe comunişti, Sammy era încântat de ultimele evenimente. Revoluţia culturală a lui Mao Tse Tung din China se revărsase peste graniţă în noile teritorii şi Hong Kong. Mulţi oameni se temeau, dar nu şi Sammy Chen. Considera aceste evenimente drept o manifestare pozitivă, din multe motive.

Faptul că era atât de agitat se datora revoltei, care avea loc în ţara lui adoptivă, Vietnam şi care se sincroniza perfect cu evenimentele recente din Hong Kong. Americanii se angajaseră

cu sute de mii de soldaţi în războiul de acolo şi mulţi din aceşti oameni veneau la Hong Kong pentru R & R. Aveau mulţi bani şi erau dornici să-i cheltuiască repede pe orice viciu oferit de triade, pentru că, peste o săptămână, urmau să se întoarcă în junglele mortale ale Mekongului, sub ameninţarea DZM-ului, aşa că aceea putea fi ultima şansă să aibă o femeie sau să se îmbete. Pe alţii, drogurile îi ajutau să uite de singurătatea sau de spaima lor.

Între timp, la câteva mile depărtare, oamenii lui Mao se masaseră la frontieră. Se zvonea că se va declanşa o invazie, dar Sammy Chen nu credea că Mao va fi atât de prost să-şi transforme ameninţarea în fapte. Hong Kong-ul aducea prea mult capital Chinei Roşii şi chiar şi ţările comuniste, cum era China, aveau nevoie de bani.

Dar era bine, pentru că armata şi poliţia aveau destule probleme din cauza comuniştilor, care creau necazuri în colonie, împrăştiind insurecţia şi plasând bombe. Aşa că nu mai aveau resurse să intensifice lupta împotriva drogurilor şi, prin urmare, Sammy reuşise să importe cantităţi uriaşe de opiu şi morfină, fără nici o problemă.

Mulţumită Vietnamului şi lui Mao, Fei Lung se va întări, iar Sammy Chen va deveni cel mai mare traficant de opiu din istoria Asiei.

57

Iulie 1967 era o căldare cu aburi, îngrozitor de fierbinte, chiar şi pentru Hong Kong. Temperatura în cursul zilei nu coborâse sub 92°F de două luni, iar umiditatea staţiona constant la 1oo%. Asfaltul se topise în Victoria, iar colonia de-abia aştepta un taifun. Nu plouase de opt luni, iar rezervoarele erau goale.

Autorităţile au început să ia măsuri de raţionalizare a apei, închizând valvele pe reţea. O dată la patru zile, timp de două ore, la robinet curgea mâl. Dar presiunea apei era prea scăzută ca s-o facă să urce mai sus de etajul şase al clădirilor înalte, iar în Oraşul îngrădit, oamenii din acest iad împuţit trebuiau să stea la coadă ore în şir, la o cişmea publică, să-şi umple căldările şi apoi să urce scările de oţel cu preţioasa lor încărcătură.

Chiar şi triadele sufereau. Ca să prepare heroina, aveau nevoie de apă, iar raţionalizarea a încetinit producţia fabricii de heroină din Kowloon, aflată în afara Oraşului îngrădit. Când fierbe, opiul pute ca gunoiul putred, aşa că fabrica fusese amplasată la ultimul etaj al unei clădiri, unde vântul ajuta la dispersarea duhorii.

Căldura amăra viaţa lui Chin Ah Fung şi a ajutoarelor sale. Chin — mai bine cunoscut sub numele de Chin Pudră Albă — fusese angajat de Dragon Fist ca „bucătar”, aşa cum spuneau triadele maeştrilor chimişti care se ocupau de procesul de rafinare al heroinei.

Când Douglas intră în apartament în dimineaţa aceea, să verifice temperatura, aceasta se ridicase deja în jur de 100°F, după ce, peste noapte, scăzuse la 80°F. Era atât de cald, încât Chin trebuia să-şi şteargă tot timpul ochelarii aburiţi. Douglas se întreba cum suporta. Un ventilator electric se învârtea într-un colţ, fără să reducă fierbinţeala de cuptor din cameră.

Chin era tânăr, mai tânăr chiar decât Douglas, cu dinţii stricaţi şi o faţă mâncată de vărsat, ascunsă aproape în spatele unei măşti de gaze. Semăna cu un vânzător de aparate foto din Nathan Road. Singurul lucru remarcabil la el era talentul la chimie, mai ales în ceea ce priveşte dificilul şi complexul proces de transformare a opiului în heroină numărul patru.

În dimineaţa aceasta era ocupat cu un nou lot de opiu, adus de curând. Încălzise nişte apă într-un vas mare şi acum controla temperatura cu degetul. În timp ce-l privea, Douglas se minuna ce mult se baza acest proces pe intuiţia chimistului.

Un ajutor turna un sac de opiu crud în vas şi Chin amesteca soluţia cu un băţ de lemn. Când aceasta se dizolvă, adăugă îngrăşământ de viţă în amestec şi spumui fiertura. Va fi filtrată, reîncălzită şi, de data aceasta, în loc de îngrăşământ, va adăuga amoniac concentrat, şi morfina se va solidifica în bulgări pe fundul vasului. Era nevoie de mare precizie din partea lui Chin, pentru că, dacă soluţia era lăsată să se încălzească prea mult, se va distruge toată morfina.

Douglas era fascinat de acest proces, nu din cauza interesului înnăscut pentru chimie, ci pentru faptul că se mira ce mulţi bani se puteau câştiga din produsul unei simple flori.

Opiul crud sosea pe vase de pescuit tailandeze sau

vietnameze care pătrundeau în apele Hong Kong-ului de unde era transferat în ambarcaţiuni oceanice. Odată ajuns în apele coloniei, opiul trecea pe una din miile de sampane care pescuiau în apele de coastă. Porturile erau atât de aglomerate, încât, era practic imposibil ca autorităţile să depisteze traficanţii.

Acum, când se dezlănţuise Revoluţia lui Mao, Flota Regală avea probleme mult mai presante decât traficanţii de droguri. Bucătarii triadei, în laboratoarele lor ilicite din Kowloon şi Noile Teritorii produceau acum zahăr maroniu sau alb de China în cantităţile solicitate de Hong Kong.

* * *

Douglas nu mai suportă căldura din apartament şi îl lăsă pe Chin să-şi vadă de treabă. Ştia că, după ce chimistul va produce o cantitate suficientă de morfină, o va amesteca cu o cantitate egală de anhidridă acetică, apoi o va fierbe şase ore la 85° fix şi, când impurităţile vor fi filtrate, granulele de heroină — zahăr maroniu — se vor forma pe fundul vasului.

Douglas nu voia oricum să fie pe aproape când se producea heroina albă numărul patru. „Zahărul maroniu” era pus într-un vas mare, se adăugau alcoolul, eterul şi acidul clorhidric, şi dacă procesul fusese realizat corect, fulgii albi ai heroinei albe de China, cu o puritate de 99% se filtrau sub presiune.

Însă, dacă se făcea vreo greşeală, eterul exploda, distrugând fabrica şi tot ce se afla în ea.

Dar valoarea heroinei merita riscul. Americanilor aflaţi în permisie în Vietnam nu le plăcea „să urmărească dragonul”, care era metoda tradiţională chinezească de a fuma zahărul maroniu crud numărul trei. Ei se foloseau de un ac pe care şi-l înfigeau direct în venă şi de aceea aveau nevoie de pudră albă pură.

Şi erau gata să plătească un preţ enorm.

Afacerea cu heroină era acum atât de prosperă încât aducea mai mulţi bani decât negoţul tradiţional al triadelor cu prostituţie şi jocuri de noroc. Douglas învăţase că orice era ilegal, era valoros, iar heroina deţinea acum potenţialul de a îmbogăţi câţiva oameni curajoşi şi inteligenţi, dincolo de cele mai fantastice vise ale unor simpli muritori.

Femeile dispuse să se prostitueze erau ieftine şi se găseau

peste tot. Heroina însă era aurul alb.

Sammy Chen este un geniu, hotărî Douglas. Anticipase ce se va întâmpla în Saigon şi Hong Kong şi venise în întâmpinarea cererii. Fusese o afacere în pur stil capitalist.

Numărul 489 al lui Fei Lung era o sursă de inspiraţie pentru Douglas Ho, care se săturase de Walled City, de mizeria şi duhoarea lui. Voia să trăiască sus, pe munte şi să aibă oameni care să se ocupe în locul lui de treburile din oraş, să lase pe alţii să se bată, să dune banii, să bată târfele şi hoţii de buzunare.

Sammy Chen îl ajutase să-şi dea seama că cea mai grozavă armă a sa nu era trupul lui infirm, ci mintea sa.

Prin inteligenţă, putea să-şi croiască drum afară din Oraşul întunericului.

Căldura înăbuşitoare îl făcuse pe Douglas să mediteze cu tristeţe asupra vieţii. Ca prim locotenent al unchiului său, Douglas avea datoria să supravegheze toate afacerile triadei din Walled City, inclusiv fabrica de heroină a lui Chin. Acum i se părea că se ocupa de ce ere mai greu, în timp ce unchiul său stătea într-o casă elegantă cu femeile şi drogurile sale, bucurându-se de profituri. Cu trei ani în urmă, când îl răpise pe Chen Jia-quo din Mangkok Typhoas Shelter şi-l lichidase, unchiul său se împăunase cu meritele triumfului.

Hotărâse în cele din urmă că era timpul ca triada să-l răsplătească aşa cum trebuie. Îşi va iniţia planul în timpul raidurilor săptămânale poliţieneşti din Walled City.

Fishball Tak îi conduse pe Sergentul Tan şi cei cinci jandarmi ai săi — tot chinezi — prin labirintul de alei în inima lui Walled City. Când ajunseră la cafeneaua din Rat’s Piss Alley, îi pofti înăuntru şi trase nişte taburete pentru ei în jurul unei mese din şindrilă. Douglas li se alătură dintr-o cameră din spate şi-i strecură lui Tan un plic maroniu, pe care acesta îl deschise imediat şi începu să numere bancnotele dinăuntru. N-avea rost sa fie discret. Şi, în afară de asta, sergentul Tan era genul de om care ştia să-şi ţină în frâu lăcomia, iar cei zece ani de serviciu în Forţele Poliţieneşti din Hong Kong îl învăţaseră să fie prudent.

Proprietarul magazinului le aduse Coca Cola şi prăjituri şi, din ordinul lui Douglas, Fishball Tak dispăru din nou.

În timp ce-l aşteptau să se întoarcă, începură să vorbească despre încăierările comuniste şi căldura sufocantă. Chiar şi în

cafenea, cu un aparat vechi de aer condiţionat care şuiera într-un colţ, căldura era un lucru tangibil, iar respiraţia oamenilor era râncedă şi fetidă. Camera mirosea a sudoare şi lapte acru.

Bărbaţii îşi băură Coca-Cola şi cerură altele. Înainte să termine, Fishball Tak se întoarse cu doi drogaţi pe care-i pescuise dintr-o dugheană de opiu pe Strada Jumătăţii de Câine. Sunt nişte adepţi împătimiţi ai opiului, după cum arată, îşi spuse Douglas, cu obrajii supţi şi piele cenuşiu-verzuie. Erau îmbrăcaţi în veste pătate şi şorturi kaki.

Un jandarm le puse cătuşele şi aşteptară liniştiţi afară până când poliţiştii şi-au terminat gustarea de dimineaţă. Vor fi arestaţi şi întemniţaţi la Iat Lam. Dar ştiau că în închisoare li se va da opiu şi vor fi recuperaţi de către triadă pentru sacrificiul lor. Poliţia se va alege cu doi ţapi ispăşitori şi triadele vor fi lăsate să-şi vadă de treabă în Walled City.

Era o înţelegere veche, reciproc avantajoasă.

Poliţiştii se ridicară să plece, fără să plătească pentru consumaţia lor, ca de obicei. Dar, de data aceasta, când jandarmii se strecurară afară, Douglas îl luă deoparte pe sergentul Tan. Îi făcu propunerea în şoaptă.

Îndrăzneala ideii sale îl uluia pe Douglas. Tan spusese întâmplător într-o zi, că fratele său era sergent pe una din şalupele poliţieneşti care patrulau în apele din jurul Hong Kongului, similară cu cea care-l salvase pe Douglas din Golful Mirs. Echipajul complet număra doisprezece oameni: doi ofiţeri britanici comandanţi, un sergent de asemenea britanic şi restul, jandarmi chinezi.

Cu câteva săptămâni în urmă nişte chinezi îşi împuşcaseră cei doi comandanţi în paturile lor, în timp ce dormeau şi apoi navigaseră pe râul Peare, să predea ambarcaţiunea comuniştilor, la Canton.

Acest incident îl inspirase pe Douglas.

Ce-ar fi dacă fratele lui Tan ar putea organiza o acţiune similară, în timp ce şalupa sa poliţienească patrula pe mare? Ce-ar fi dacă, ar putea s-o aducă pe digul de la Aberdeen, unde l-ar aştepta Douglas şi Tan?

Tan se arătă îngrozit.

— Imposibil! — exclamă el şi se întoarse.

Dar Douglas îl apucă de braţ şi-i explică ce sumă uriaşă de

bani era în joc... cea mai mare cantitate de opiu care ajunsese vreodată în Hong Kong.

— Ştiu cât şi unde — spuse Douglas. Suficient ca să îmbogăţească nişte oameni curajoşi, mai mult decât pot visa.

— Este imposibil. Douglas îl ignoră.

— O să îngropăm opiul pe una din insule şi o să ne întoarcem la Hong Kong. Pot face rost de paşapoarte false şi bilete de avion pentru Taiwan. Noi doi nu vom fi implicaţi. După ce se vor linişti lucrurile o să-l vindem pe furiş, iar tu o să trimiţi partea cuvenită fratelui tău şi prietenilor lui.

Tan era obişnuit cu venituri mici, neînsemnate, dar ideea de a fura de la triade îl îngrozea.

— O să ne prindă — se bâlbâi el.

— Ba nu. O să ţină — zise Douglas.

— Şi vei câştiga într-o noapte cât ai scoate în zece ani de serviciu în Poliţie.

Tan ezită, sfâşiat între lăcomie şi groază.

— Dacă o să vadă uniforme de poliţie...

— Vom fi îmbrăcaţi în haine chinezeşti. Se găsesc câte vrei în Oraşul Îngrădit. Crezi că-mi este greu să fac rost de şase uniforme chinezeşti? Nişte stofă verde cu stele roşii, atâta tot. Va fi noapte şi oamenii vor avea de-a face cu nişte pescari speriaţi. Vor alerga la Dragon Fist, spunând că unchiul Mao le-a furat drogurile.

Tan clatină din cap.

— Este o nebunie! Douglas se aplecă spre el.

— Sunt patru sute de kilograme de opiu, două sute marfă pură şi şaizeci kilograme de heroină numărul patru. Numai heroina valorează trei sferturi dintr-un milion de dolari SUA.

— Lasă-mă să vorbesc cu fratele meu — zise el.

Douglas ridică din nou din umeri.

— Este o şansă unică pentru el. Eu însă o să mai am şi alte ocazii.

— Ne asumăm un risc enorm, Sharkfin.

— Dacă nu rişti, nu câştigi. O să ne îmbogăţim amândoi, mai mult decât îţi poţi imagina.

— Am spus că o să discutăm cu el.

— Marfa va sosi lunea viitoare. Trebuie să fii gata până atunci.

— Este o nebunie.

Douglas ridică din umeri, nonşalant, ca şi când ar fi fost obişnuit cu astfel de lucruri.

— Depinde de tine. Îţi dau o mare şansă.

Tan încuviinţă din cap şi ieşi afară să se alăture jandarmilor săi. Unul din drogaţi asuda şi tremura. Avea nevoie de drog.

— Am nevoie de răspunsul tău până mâine — îi strigă Douglas lui Tan.

Acesta încuviinţă din cap şi Fishball Tak conduse poliţiştii şi cei doi prizonieri pe străzile fierbinţi ale Oraşului îngrădit.

A doua zi fu alt raid poliţienesc în Hak Nami. Pentru că nu fusese aranjat dinainte, sergentul Tan şi oamenii săi trebuiră să aştepte aproape zece minute în stradă în timp ce băieţii alergau să-l caute pe Fishball Tak.

Tak îi duse la cafeneaua din Rat-s Piss Street, unde băură Coca-Cola, până când Douglas Ho fu adus din cuibul de vultur al dragonului.

Sergentul Tak îşi lăsă jandarmii în cafenea şi conversară în şoaptă pe alee.

— Fratele meu spune că o s-o facă.

Douglas încuviinţă din cap. Fusese convins că aşa va fi.

— Când o facem?

— Luni. Trebuie să plecăm de pe cheiul de la Aberdeen la miezul nopţii.

Tan era atât de nervos şi entuziasmat încât îi tremura vocea.

— Vom fi acolo.

Douglas zâmbi când se îndepărtă. Oamenii obişnuiţi aveau o minte atât de îngustă. Dacă cineva credea că şapte sute cincizeci de mii de dolari erau o sumă mare de bani, acela nu va fi niciodată bogat.

58

Police 53 trase la cheiul portului Aberdeen la unsprezece şi cinci minute, luni noapte. Tan şi Douglas aşteptau împreună, vorbind monosilabic şi fumând ţigară de la ţigară. Când şalupa acostă, săriră imediat la bord şi plecară.

Este o vreme perfectă, hotărî Douglas; ceaţa învăluia golful,

reducând vizibilitatea la numai cincizeci de metri. Secundul conducea ambarcaţiunea orientându-se după radar. Căpitanul — inclusiv inspectorul britanic — erau legaţi la mâini şi picioare şi închişi în cabină.

Louie, fratele lui Tan, comanda şalupa. Era mai tânăr decât Tan, dar mai înalt, cu muşchii încordaţi, de marinar. Un jandarm chinez stătea la cârmă, altul la radio-emiţător şi un sergent chinez se îngrijea de camera motoarelor. Alţi doi jandarmi din echipajul lor în care Louie nu avusese încredere fuseseră legaţi alături de ceilalţi.

— Încotro? — îl întrebă Louie pe Douglas.

— Insula Nam Mo Chan — îi spuse Douglas. Întâlnirea este fixată pentru ora unu. Trebuie să ajungem primii.

Louie încuviinţă din cap

— Avem destul timp să îngropăm opiul şi să ne întoarcem la Hong Kong.

Douglas spuse în gând o mică rugăciune adresată zeilor şi lui Kuan Yin, Zeiţa Milei, care-l scosese din gura rechinului cu şapte ani în urmă. Apoi, atinse colţul de rechin să-i aducă noroc. În noaptea aceasta nu putea să dea greş. Era o miză prea mare.

Louie găsi ambarcaţiunea cu radarul înainte s-o vadă, umbra verde de pe ecran arăta că era singurul vas din apropierea insulei. Douglas adusese uniformele cu el. Tan şi ceilalţi se schimbară repede şi apoi arborară însemnele Chinei comuniste.

Louie ordonă să lase motoarele la ralanti. Uruiau în apă scoţând fum negru pe ţeava de eşapament.

— Şase metri — tună Louie.

Fu Kwok apăru în faţa lor, în ceaţă. Tan aprinse lanterna luminând vasul de pescuit într-o rază fosforescentă.

Era o ambarcaţiune pescărească înaltă, cu prova aplecată şi nişte vele peticite, maronii, în formă de aripă de liliac. Nu era luminată, cu excepţia a două lămpi palide, verzui, pe catargul principal. Chiar şi de la această distanţă se simţea mirosul de peşte şi butoi.

Tan le strigă prin portavoce câteva ordine în cantoneză.

— Sunt locotenentul Chi Chong-po. Aţi pătruns ilegal în apele Republicii Populare Chineze. Coborâţi imediat ancora, venim la bord! Dacă opuneţi rezistentă, vom trage.

Douglas zărea bărbaţi şi femei alergând înnebuniţi pe punte,

prinşi în raza argintie a lanternei. Zâmbi încordat. Probabil că făcuseră pe ei de frică.

Rămase la cârmă cu Louie, în timp ce Tan şi doi membri ai echipajului se pregăteau să urce la bordul vasului pescăresc. Tan avea un revolver Smith & Wesson, prins la şold. Ceilalţi doi membri ai echipajului aveau AK-47 chinezeşti din magazia de arme a şalupei.

Douglas ajută omul care se ocupa de motoare să încarce Browning-ul. Dacă chinezul, căpitanul vasului încerca să facă vreo prostie, mitraliera va secera puntea ambarcaţiunii *Fu Kwok.*

Şalupa de poliţie se apropie de vas şi Tan, împreună cu doi jandarmi se urcară la bord. Douglas asculta. Vocea lui Tan răsuna clar în ceaţă.

Era foarte priceput.

Căpitanul vasului pescăresc stătea în genunchi pe punte, implorându-l să nu-l aresteze. Era o greşeală sinceră. La urma urmei nu erau decât nişte pescari umili.

— Poate aţi fost plătiţi de americani să spionaţi — zise Tan.

Aceste vorbe fură de ajuns ca s-o îngrozească pe nevasta căpitanului şi ceilalţi membri ai echipajului. Începură să urle că sunt nevinovaţi. Între timp, Tan îşi trimise un om sub punte. Urletele încetară şi se făcu linişte. Peste câteva minute acesta se întoarse, raportând că găsise saci cu opiu în cală.

— Opiu! — exclamă Tan.

— Vedeţi? Nu suntem spioni! — strigă căpitanul vasului. Ci doar nişte bieţi traficanţi de opiu.

— Cu atât mai rău — le spuse Tan. Opiul este unealta preferată a capitaliştilor. S-au folosit de acest drog de când lumea, ca să exploateze oamenii! Ar trebui să vă împuşc, pe loc!

Familia şi echipajul urlară, implorând îndurare. Tan continua să-i înspăimânte. Nu exagera prea mult, se gândi Douglas. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

În cele din urmă, Tan le spuse că va fi milostiv. Îi va lăsa în viaţă ca să demonstreze binefacerile învăţăturii luminate a Preşedintelui Mao. Dar opiul va fi confiscat şi folosit pentru prepararea medicamentelor în Republica Populară.

Făcu semn celor doi oameni ai săi care începură să scoată sacii cu opiu şi să-i arunce pe puntea şalupei de Poliţie 53. Douglas şi cel care se ocupa de motoare lăsară Browning-ul să

ajute la transportarea sacilor.

Descărcatul dură încă zece minute, în timp ce proprietarul vasului pescăresc şi familia sa se văicăreau şi-i implorau să le lase o parte din opiu. Tan îi amuţi, fluturându-le revolverul în faţă.

În cele din urmă, terminară. Camarazii lui Tan reveniră la bordul şalupei. Tan se opri să ţină un discurs în numele Preşedintelui Mao şi li se alăturară puţin mai târziu. Îi zâmbi încântat lui Douglas, când veni lângă el.

— Idioţi — zise Tan.

59

Ancorară şalupa la o sută de metri de Insula Casa Norocului, pe latura expusă vântului. Radarul indicase un golf lat, cu ape puţin adânci, invizibil în ceaţă.

Louie şi mecanicul rămaseră în barcă, cu Douglas, în timp ce Tan şi doi jandarmi se duseră pe ţărm cu bărci. Louie se uita nervos la cadranul luminos al ceasului său.

— Durează prea mult — zise el.

Barca dispăru în ceaţă, cufundată primejdios în apă, din cauza sacilor de opiu.

— Avem destul timp — îl linişti Douglas.

Era aproape 3 a.m. Când auziră barca plescăind în ceaţă. Louie transmisese încă un raport fals şi acum stătea aplecat peste volanul şalupei, bând cafeaua dintr-o ceaşcă lăcuită. Era încordat.

Se uită din nou la ceas.

— În sfârşit — exclamă el.

Douglas se uită şi el. Pe urmă scoase pistolul său 45 din geacă, îl armă, puse ţeava în ceafa lui Louie şi trase.

Împuşcătura răsună ca o detunătură de tun. Mecanicul sări din cabină, speriat, şi se trezi cu ţeava neagră a pistolului în faţă.

Douglas trase din nou şi-i făcu o gaură neagră în frunte. Acesta căzu, împrăştiind pe punte sânge şi bucăţi de piele. Douglas îi aruncă o privire lui Louie. Zăcea pe podea cu picioarele îndoite sub el. Îşi vărsase cafeaua fierbinte pe cămaşă.

Acum n-o să mai simtă nimic, se gândi Douglas.

Uruitul bărcii descrescu în intensitate, când Tan şi oamenii săi încetiniră la auzul împuşcăturilor. Probabil că ezitau, derutaţi şi nesiguri. Douglas îşi potrivi Browning-ul.

— Louie? — răsună vocea lui Tan din ceaţă.

— Louie? Sharkfin?

Motorul se opri. Silueta bărcii apăru din ceaţă. Unul din oameni, Tan probabil, era la cârmă, uitându-se spre cabina luminată a şalupei.

Browning-ul era greu. De obicei, era nevoie de doi oameni ca să-l manevreze, dar fusese încărcat. Apăsă pe trăgaci.

Mitraliera era armată cu gloanţe de o uncie şi jumătate, care puteau perfora blindajele uşoare şi ciuruiau cu uşurinţă carenele de lemn ale bărcilor. Douglas ţinti şi trase. Auzi ţipete.

Douglas se duse la reflector, îl aprinse şi apoi se întoarse liniştit să vadă ce făcuse. Partea din faţă a bărcii fusese distrusă ca şi când ar fi fost retezată de un fierăstrău invizibil. Doi supravieţuitori înotau în apă. Douglas coborî Browning-ul şi trase încă o rafală.

Se făcu linişte.

Barca se scufundă. Numără două trupuri plutind cu faţa în jos printre rămăşiţele epavei. Dintr-unul atârna un şir de intestine cenuşii, ca plasa de pescuit a unui trawler. Se vedeau pete în apa uleioasă. Cadavrele se pierdură încet în ceaţă.

Apoi îl auzi. Cineva dădea din mâini, încercând să respire. Lăsă mitraliera, scoase pistolul de la brâu şi se duse la pupă să aştepte.

Iată-l.

Era Tan. Se zbătea în apă, cu un singur braţ. De-abia îşi ţinea capul la suprafaţă, iar curentul îi trăgea spre pupă.

Douglas aşteptă.

Mai avea încă opt metri.

Ţinti cu atenţie şi trase restul încărcăturii. Tan se întoarse pe spate. Pata se împrăştie în apă, în spatele lui ca uleiul dintr-un sampan vechi.

Douglas aruncă arma în mare, după el. Apoi, îşi luă sacul de voiaj din cabină şi se duse în camera motoarelor. Scoase o lanternă etanşă cu halogen şi o pungă cu exploziv din sacul său. Fixă explozibilul de carenă, ataşă un detonator fabricat manual şi fixă momentul declanşării cu un ceas deşteptător demodat.

Pe urmă ieşi pe punte, cu lanterna în mână. Unul din oamenii închişi în cabină se eliberase şi bătea cu pumnii în uşă. Douglas nu-l băgă în seamă. Îşi aminti de noaptea când îl atacase rechinul în Golful Mirs. În noaptea aceasta era din nou sânge în apă şi o să-l simtă după miros. Îşi imagină boturile lor feroce, ţâşnind din adâncuri.

Încercând să-şi alunge frica, plonjă şi începu să înoate.

Plaja era pustie în noapte; nu semăna deloc cu ziua trecută. Dar se aşteptase la asta.

Ceaţa se limpezi pentru o clipă şi zări silueta şalupei *Police 53* la două sute de metri depărtare. I se păru că aude un plescăit. Nu vedea nimic, dar îşi imagină că rechinii se înfruptau din cadavre.

Înainta spre plajă, având grijă să aibă marea la dreapta lui. După zece minute, nisipul cedă locul stâncilor care se întindeau spre uscat. Merse pe ţărm şi găsi o barcă în tufişul unde o ascunse. Înăuntru era alt sac de voiaj, cu două schimburi, de haine — pijamale negre de ţăran şi o pereche de blugi, adidaşi şi o geacă sport, care erau însemnele triadei.

Nu mă duc nicăieri pe ceaţa asta, se gândi el şi se aşeză în barcă, tremurând în aerul rece al dimineţii. Ştia că în celălalt capăt al plajei, se aflau stupefiantele lui Sammy Chen care valorau mai mult de un milion de dolari.

Nu trebuia decât să aibă răbdare, ca să culeagă roadele.

Un bubuit zgudui golful urmat de valurile de şoc ale exploziei, când şalupa de poliţie se scufundă. Cu puţin noroc, autorităţile n-or să găsească niciodată epava şi nu mai era nimeni în viaţă care să dezvăluie secretele şalupei dispărute. Vor da vina pe chinezi şi Revoluţia lui Mao.

Nu aveau cum să facă legătura între *Police 53* şi Douglas Ho.

60

Aberdeen

Puzderia de bărci şi sampane din portul Aberdeen adăposteşte mii de familii care gătesc, mănâncă, dorm şi se împerechează

printre odgoane şi năvoade. Wing Fat-hei făcea parte din această comunitate. Ducea o viaţă săracă, de om simplu trăind în duhoarea peştelui şi a mirosului din port.

Dar, în ultimele zile, monotonia zdrobitoare a sărăciei fusese înlocuită de culorile vii ale groazei. După noaptea aceea, în Nam No Chan, nu cunoscuse o clipă de linişte. Bălmăjise o explicaţie omului său de legătură din Aberdeen. Tipul se înfuriase, îl ameninţase şi-l făcuse mincinos. Wing Fat-hei nu ştia ce ar trebui să facă, nu fusese vina lui, dar se aştepta să fie pedepsit. Soarta îi adusese pe cap această nenorocire şi nu putea decât să aştepte şi să se roage.

Îşi petrecuse toată după-amiaza în templul zeiţei Kuan Li. Îi aprinsese tămâie şi-i lăsase o mică ofrandă de orez şi flori. Spera că va fi destul ca să-i obţină favorurile.

Se întoarse târziu, în seara aceea, când colierele de perle ale becurilor electrice se aprinseseră pe diguri. Luminile şalupelor care transportau turişti între ţărm şi restaurantul Jumbo sclipeau pe apele întunecate.

Când văzu propria sa barcă pe *Fu Kurok,* îşi ridică privirile şi zări trei bărbaţi în geci negre, cu fermoar, pe punte. Ar fi putut să-i spună fetei care vâslea, să întoarcă şi să-l ducă înapoi, în port, dar ştia că n-ar câştiga decât câteva ore. Nu putea scăpa din ghearele triadei. Şi, în afară de asta, trebuia să se gândească la familia lui.

Îl recunoscu pe unul din ei. Fusese omul lui de legătură la un transport de opiu. Îl cunoştea numai după poreclă — Fishball Tak. Zâmbea, iar Fishball Tak nu zâmbea niciodată, aşa că Wing ştia că-l paşte necazul.

— Te-am aşteptat — îi spuse Fishball Tak. Avem de încheiat o afacere.

Lockard Road sclipea cu reclame luminoase: Pussy Galore Bar, Happy Boy, Lucky Place, Americana. Fetele în costume strâmte de mătase, crăpate până la jumătatea coapsei stăteau în uşă, marinari americani beţi se clătinau pe trotuare, iar muzica pulsa pe străzile aglomerate de trafic. Wanchai era plin de oameni în căutare de sex, droguri şi băuturi. Toate dorinţele lor puteau fi satisfăcute în Wanchai — teritoriu individual, împărţit bloc cu bloc între triadele Hong Kong-ului.

Dragon Fist avea un birou deasupra unui bar, numit Candy

Store. Unul din soldaţii săi îl escorta pe Douglas pe scări. Nepotul lui intră înăuntru. Camera era plină de fum, neaerisită şi fierbinte, în ciuda echipamentului de aer condiţionat care uruia într-un colţ, lângă o fereastră cu jaluzelele trase.

Se afla în plină şedinţă şi păru nemulţumit că fusese întrerupt. „Arată prosper”, gândi Douglas. Purta un costum negru, ca pielea de rechin şi un Rolex de aur la mână. Lângă el erau doi dintre bodyguarzii lui, Freddy Yang şi Half Ear Wang.

Douglas era dezgustat de starea fizică a unchiului său. Avea cearcăne sub ochi şi era palid la faţă. Fără hainele lui elegante, ar arăta ca oricare alt drogat din Hak Nam.

— Mi s-a spus că vrei să mă vezi — zise Dragon Fist.

Douglas se închină respectuos.

— Da, am venit în legătură cu *Fu Kwok* — spuse el.

Acum îi deşteptase atenţia.

— Ce ştii de Fu Kwok? — şuieră Dragon Fist.

— Ştiu că unul din transporturile noastre de droguri a dispărut.

— Şi ce-i cu asta?

— Era un poliţist, sergentul Tan, care venea regulat în Hak Nam.

— Îmi amintesc de el — spuse Dragon Fist.

— A doua zi după ce-am primit încărcătura, sergentul Tan n-a mai apărut la datorie. Am întreprins nişte cercetări. Fratele său se afla pe şalupa de poliţie care a dispărut în noaptea aceea.

Dragon Fist trase din ţigară.

— Căpitanul vasului *Fu Kwok* crede că s-a rătăcit în apele Chinei comuniste. Spune că a fost oprit de o şalupă comunistă care i-a confiscat încărcătura.

— Minte.

— Ce te face să fii atât de sigur, Sharkfin?

— Pentru că l-am găsit pe acest sergent Tan. Mi-a spus că a aranjat totul între el şi căpitanul vasului de pescuit.

Dragon Fist şuieră ca un şarpe şi se aplecă înainte.

— Unde este sergentul Tan?

— N-a rezistat interogatoriului. Suferea de inimă.

— A fost o prostie din partea ta, nepoate. Ar trebui să laşi interogatoriul în seama mea.

„Drogul îl face nervos”, se gândi Douglas.

— Mii de scuze, *tai lo.*

— Kee Lung vrea neapărat să găsească opiul.

— Dacă vrei, pot să-l aduc pe căpitanul vasului *Fu Kwok*, în Oraşul îngrădit, ca să-i storc adevărul.

— Nu, lasă-ne pe noi — îi spuse Dragon Fist, zâmbind sarcastic. Poate suferă de inimă. Sergentul Tan ţi-a mai spus ceva, înainte să moară?

Douglas îi povesti tot ce ştia despre planul de acostare a vasului pescăresc, totul, cu excepţia rolului jucat de el, bineînţeles.

— Poţi să pleci — îi spuse el, când termină.

— Da, *tai lo* — zise Douglas.

Îl expediase ca pe un ţăran amărât!

— Poate ai vrea să-ţi spun ce te aşteaptă? Oricum meriţi din plin!

Dar nu-şi exterioriza gândurile. În schimb, făcu o plecăciune şi plecă.

* * *

În noaptea aceea, Freddy Yang şi Jamice Wong se duseră la Aberdeen să-l găsească pe Wing Fat-hei, căpitanul vasului pescăresc *Fu Kwok,* dar acesta dispăruse, împreună cu întreaga familie.

Dragon Fist se afla într-o dilemă. Dacă raporta ce-i spusese Douglas, fără să pună mâna pe Wing şi fără să ştie exact unde se află marfa, îşi pierdea prestigiul. Hotărî, deci, să aştepte până când găsea pescarul. N-o să dureze mult.

61

Walled City

Wing Fat-hei fu împins pe o scară îngustă de bambus, într-un mic pod. Era plin cu colivii din bambus şi, la început, Wing crezu că erau pentru păsări. Dar, după ce se obişnui cu lumina, îşi dădu seama că înăuntru erau oameni.

Soţia lui era îndoită într-una din ele, ca o raţă. Fetiţa lui de patru ani zăcea pe-o parte, tremurând de groază. Fiul său de nici

un an, zbiera plin de muci şi murdărie.

Trei membri ai triadei stăteau în mijlocul podului. Unul din ei fierbea apă într-un vas pe o sobă cu petrol.

Altul, îmbrăcat într-o geacă neagră de nylon şi jeanşi de catifea reiată şchiopăta spre el. Zâmbea, dar îl privea cu ochi reci, cei mai reci pe care-i văzuse vreodată.

Wing îşi feri privirile, îngrozit.

— Mă numesc Douglas Ho — zise omul. Sunt cel mai mare blestem pentru tine. Sunt dragonul pe care l-ai deşteptat fără să vrei, spiritul rău, care te pândeşte din umbră de când te-ai născut. Ai înţeles?

— Te rog — gemu Wing. Ţi-am spus adevărul despre opiu. Lasă-ne să plecăm.

Căzu în genunchi în faţa lui Douglas şi se lovi cu fruntea de podeaua murdară. Douglas îl trase în picioare şi-l duse spre colivie.

— Le vezi? — îl întrebă el.

Luă vasul cu apă fiartă şi-l duse la colivia unde era închisă soţia lui Wing.

— O să vărs puţină apă.

Auzi sfârâitul şi ţipetele soţiei sale care se zbătea neputincioasă în închisoarea ei de bambus.

Douglas duse apoi vasul la colivia lui Wing.

— Nu! — îl imploră Wing. Te rog! Ţi-am spus adevărul! N-am furat opiul! Te rog!

Douglas zâmbi şi puse vasul la loc pe sobă. Wing nu reuşi să-şi desprindă privirile de la el. Ce alte torturi le mai pregătise acest monstru?

Kuan Li, Zeiţă a Milei, te rog!

Bărbatul şchiop, cu ochi reci vorbea din nou, pe un ton blând, hipnotic.

— Vreau să pricepi ceva, Wing Fat-hei. Eşti în mâinile mele. O să faci tot ce-ti spun pentru că acum, nu trebuie să-mi dai socoteală decât mie. Ai înţeles?

Wing nu înţelese, dar încuviinţă din cap, ştiind doar că trebuia să-şi protejeze familia de torturile cumplite la care i-ar supune acest monstru, dacă nu făcea ce i se spunea. Dacă există o speranţă, oricât de mică, trebuia să accepte.

— O să fac orice, orice — gemu el.

— Bun — spuse Douglas. Eşti un om înţelept.

Sammy Chen stătea în capătul unei enorme mese de nuc lustruit. Era singura persoană de la masă. Purta o cămaşă şi pantaloni prinşi cu bretele. Mânca dintr-un vas intestine de gâscă şi crab rece cu beţigaşe de argint.

— Douglas Ho — exclamă el.

Era greu de spus dacă se bucura sau nu să-l vadă.

— Dragon neînfricat — zise Douglas înclinându-se.

— De ce ai venit?

Douglas ştia că nu trebuia să se lase indus în eroare de blândeţea glasului său.

— Trebuie să-ti spun ceva confidenţial, Kee Lung.

— Oh?

— În legătură cu marfa dispărută.

Sammy Chen încuviinţă din cap şi se prefăcu vag interesat.

Douglas se duse la uşă şi-l aduse pe Wing Fat-hei.

Sammy Chen strâmbă din nas când simţi duhoarea:

— El este pescarul — îi spuse.

Wing Fat-hei se aşeză în genunchi, pe podea.

— Spune-i! — îi porunci Douglas.

— Comuniştii care au furat... — gemu Wing.

— Da? — zise Sammy nerăbdător.

— L-am recunoscut pe unul din ei.

— Da?

— Îl cunosc sub numele de Dragon Fist.

Sammy Chen îşi încrucişa mâinile pe burtă şi-l privi aspru pe Douglas.

— Eşti sigur, pescarule?

Dar Wing nu era în stare să-i răspundă. Plângea şi-i curgeau muci din nas pe podeaua lustruită de marmură. Sammy Chen îi făcu semn lui Douglas, care înaintă un pas şi lovi ţăranul între coaste.

— Kee Lung vrea să ştie dacă eşti sigur?

— Da, Kee Lung, sunt sigur. Ştiu că nu-şi imagina că o să-l recunosc, dar l-am văzut la Aberdeen, în maşina lui roşie care urla ca dragonul. Dar, ce era să fac? Cui să-i spun?

Sammy Chen oftă adânc. Ştiuse de la început că cel care

furase opiul făcea parte din propria sa triadă. Cine altcineva ar fi putut să cunoască ora şi locul exact, unde urma să se desfăşoare tranzacţia?

Ridică un deget spre Douglas, care târî pescarul, şi-l aruncă pe uşă, în foaier, unde-l aşteptau soldaţii săi.

Sammy Chen dădu mâncarea la o parte şi se gândi.

— Spune adevărul? — îl întrebă pe Douglas.

— Pare imposibil. Dar ce interes ar avea să mintă? Este îngrozit.

Sammy Chen cugetă la vorbele lui. Îl studia pe tânărul triad şchiop. Îl porecliseră Sharkfin. Îl cunoştea de la Dragon Fist însuşi. Era o creatură oribilă, costeliv, cu faţa plină de coşurile adolescenţei şi marcată de cicatricele încăierărilor de stradă. Un soldat, un executant poate. Dar nu ar fi fost în stare să regizeze aşa ceva. De aceea, Sammy Chen era înclinat să-i creadă povestea. Dar, mai întâi, trebuia să verifice minuţios.

— Poţi pleca — zise el.

Tânărul se arătă dezamăgit, dar se înclină şi ieşi fără să scoată o vorbă. Sammy Chen ridică receptorul. Peste câteva minute află că în noaptea respectivă dispăruse într-adevăr o şalupă de poliţie, dar autorităţile engleze trecuseră incidentul sub tăcere din motive politice şi de securitate. Unul din membri echipajului de la bordul şalupei era sergentul Tan Yam Kenng, cunoscut sub numele de Louie Tan. Fratele lui, sergentul Tan Yam Kuam fusese introdus în triadă de Dragon Fist însuşi şi îl vizitase de asemenea acasă de câteva ori.

Totul se potrivea uimitor. În clipa aceea, se hotărî. Se duse la biroul din colţul camerei, luă o sticlă cu cerneală, un toc vechi cu peniţă şi o foaie de hârtie roşie. Scrise repede şi uscă cerneala cu o sugativă.

Era ordinul de excludere a lui Dragon Fist din triada Fei Lung. Reprezenta de fapt o condamnare la moarte.

Îl aduse pe Douglas Ho înapoi în cameră şi-i înmâna ordinul personal. Îi spuse că, după ce-l va duce la îndeplinire, îi va susţine personal promovarea la rangul de Stâlp Roşu.

62

Dragon Fist se trezi cu o durere familiară în oase. Două fete erau întinse lângă el în pat iar una din ele se înfăşurase în jurul lui. O împinse la o parte, se dădu jos din pat şi se îndreptă, în pielea goală, spre baie. Pe chiuveta de marmură, era un săculeţ de plastic; înăuntru, se aflau seringi de diferite mărimi, pachete cu praf alb şi un garou. Îi tremurau degetele în timp ce îşi prepara injecţia.

Auzi un zgomot în spatele lui, se uită în oglindă, şi văzu o umbră în prag şi ţeava unui pistol. Se întoarse, dar intrusul se dovedi mai rapid. Îi smulse seringa din mână şi-i vârî pistolul în nas.

Recunoscu omul. Era Fishball Tak. În spatele lui era alt pistolar, Jamie Wong. Nu mai înţelegea nimic... proprii lui oameni.

— Ce vreţi? — zise el.

Nu-i răspunseră. Fishball Tak îl împinse spre uşă. Când ieşiră, îl văzu pe Freddy Yang plutind cu faţa în jos, în piscină, cu o pată roşie în jur.

Dragon Fist îl lovi cu piciorul în inimă pe Jamie Wong, dărâmându-l, iar apoi ridică braţul, intenţionând şi apăsând pe trăgaci. Dragon Fist îndoi piciorul sub el şi căzu, secerat de durere.

Fishball Tak se aplecă asupra lui şi-l lovi în cap cu pistolul.

Îi puseră un căluş în gură, îi legară mâinile şi-l duseră pe hol trecând de doi locatari îngroziţi, apoi, se înghesuiră pe bancheta din spate a unui Austin vechi. Dragon Fist îşi reveni în timpul drumului şi vomită de durere. Bărbaţii din maşină înjurară murdar şi-l loviră. Leşină din nou.

Când îşi reveni, se trezi pe puntea vasului pescăresc *Fu Kwok.* Nepotul lui stătea acolo, într-un şezlong, înconjurat de şase soldaţi ai săi din Walled City.

— Unchiule, mă bucur că ai venit. O să mergem la pescuit. Ai adus vreo momeală?

Dragon Fist nu-i răspunse. Dacă voiau zeii, va supravieţui. Soarta unui om îi era scrisă pe frunte. N-avea rost să se agite.

Îl legară cu o funie împuţită, cufundându-l în apă până la glezne. Încercă să-şi explice ce se întâmpla, dar durerea nu-l lăsa să se gândească. Nu putea să se mişte şi nici să vadă, iar piciorul drept îi zvâcnea cumplit. Leşina şi îşi revenea ca un

înecat care lupta să se ţină la suprafaţa apei şi apoi îşi pierdea puterile.

Dar la fel de intensă ca durerea, era şi nevoia de heroină. Nu se putea gândi la nimic altceva. Nici măcar moartea nu i se părea atât de cumplită ca imposibilitatea de a-şi injecta drogul în vene. Avusese odată un abces la dinte; era aceeaşi durere, numai că acum îi cuprinsese tot trupul.

Aerul era uleios şi fierbinte, dar el tremura de frig, cu braţele legate la spate.

Simţea şalupa cutremurându-se, auzea uruitul motorului şi sesiza vibraţiile prin carenă. Îşi jurase să nu le arate cât suferea, dar mişcarea bărcii îl făcu să cedeze şi-l scoase din minţi. Începu să urle, iar când se înnoptă, deja bolborosea incoerent.

Douglas era dezgustat. Îşi respectase unchiul şi acum uită-te la el. Asuda, tremura şi zbiera de parcă ar fi fost torturat. Arăta mai rău decât cei mai josnici drogaţi din Hak Nam. Cum de ajunsese în asemenea hal?

Douglas stătea într-un şezlong, cu un pistol Beretta în poală, privind soarele care cobora la asfinţit, după insule. Seara era un timp potrivit pentru rechini. Atunci obişnuiau să se hrănească. Şi era destulă lumină să privească spectacolul.

— Ţi-ai însuşit profiturile — îi spuse el.

Dragon Fist nu putea să-i răspundă. Zăcea chircit pe punte, dând din picioare şi bolborosind. Îi lipseau câţiva dinţi şi i se prelingea saliva pe bărbie. Sângele care-i curgea din genunchi, se închegase pe podeaua de lemn.

Foarte bine. Douglas dorea ca *sze Kau* ai săi să-l privească atenţi.

Se întoarse şi-l văzu pe Wing, la cârmă, cenuşiu la faţă de spaimă. Lui Douglas i se părea că pescarul îmbătrânise cu zece ani în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nici un drog nu se putea compara cu acest gen de putere.

— Unde a îngropat Ho Chan-fu opiul furat de la tine? — îl întrebă Douglas.

Pescarul arătă spre Insula Casa Norocului. Fusese invizibilă în noaptea aceea, dar acum se ridica din mare ca o mică balenă verde.

— Unde?

— Pe plajă. Am văzut lumini în extremitatea nordică — zise

Wing, repetând cuvintele pe care-l învăţase Douglas să le spună.

Douglas se ridică şi încuviinţă din cap. Tot acest teatru era pentru oamenii săi.

— Ţi-ai câştigat dreptul de a-ţi vedea încă o dată soţia şi copiii — zise el.

Wing zâmbi nesigur.

Douglas făcu semn şi trei *sze Kau* coborâră sub punte. Ridicară un tambur de 200 l pe scară şi-l târâră spre pupă.

Douglas îl apucă pe Wing de cămaşă şi-l împinse peste parapet să privească.

— Iată-ţi familia — îi spuse el.

Cei trei tineri răsturnară tamburul, dar în mare nu căzură decât bucăţi de măruntaie, carne şi membre însângerate, despicate din carcasă. Wing se holbă uluit la cadavrele dezmembrate ale familiei sale aruncate în ocean, ce pluteau în voia curentului.

Capul soţiei sale ieşi la suprafaţa ca un dop şi pescarul scoase un strigăt. Douglas îl împuşcă în ceafă şi-l lăsă să cadă.

Dragon Fist îşi dădea seama doar pe jumătate de ce se întâmpla. Se zvârcolea pe punte, de parcă ar fi înghiţit acid. Ce ruşinos, se gândi Douglas. Nu va putea să guste spectacolul oferit de mine, aşa cum mă aşteptasem.

— Daţi-i ceea ce vrea — zise el.

Doi *sze Kau* se lăsară pe vine, lângă el. Unul din ei îi legă braţul cu un garou, să-i scoată venele în evidenţă, iar celălalt îi injectă drogul. Dragon Fist gemu de plăcere, tremură şi vomită.

Până să-şi revină, primul rechin simţi mirosul sângelui familiei Wing şi venise la festin.

— Puneţi-i un colac — zise Douglas.

Dragon Fist nu înţelegea ce se întâmplă; dacă ar fi înţeles poate că ar fi opus rezistenţă. Ochii lui erau sticloşi de drog, iar faţa desfigurată de euforie. Doi membri al triadei îi forţară colacul pe cap şi umeri, iar apoi îi legară din nou mâinile la spate. Îl târâră pe punte, îi prinseră o sfoară în jurul trupului şi legară celălalt capăt de pupa vasului.

Douglas scoase condamnarea la moarte şi le-o arătă tuturor, să vadă.

— Nu voi fura de la fraţii mei de cruce din familia Hing — strigă Douglas. Dacă voi încălca acest jurământ, voi muri

străpuns de mii de săbii.

Zicând acestea îl apucă pe unchiul său de umeri şi-l aruncă în mare.

Rechinii nu se grăbiră să vină. Dragon Fist pluti pe apă cinci minute, înainte ca un exemplar mare să-şi facă curaj şi să-l atace. Dar, după aceea, se termină foarte repede şi ţipetele lui Dragon Fist fură purtate de vânt în patru zări.

Douglas se întoarse şi zâmbi tinerilor adunaţi în jurul lui la pupă. Ştia că îşi vor aminti această scenă. Acum, îşi crease o legendă. Vor spune că există o legătură supranaturală între el şi rechini. Numele Sharkfin va fi sinonim cu teroarea.

Se va întoarce pe plajă, să găsească marfa lui Sammy Chen. Creditul pe care-l câştigase în ochii lui 489 valora mai mult pentru el decât banii: la urma urmei, ce contau câteva milioane de dolari, când averea la care visa era atât de imensă?

63

Saigon, august 1967.

Saigon-ul se schimbase. Este aproape de nerecunoscut, se gândi Baptiste. În loc de bulevardele late înţesate cu biciclete, străzile erau sufocate cu camioane măslinii şi jeep-uri care scuipau fum negru. Americanii şi soldaţii ARUN mişunau peste tot, pipăindu-şi nervos pistoalele mitralieră M 16. Sunt nişte copii, se gândi el, până când îşi dădu seama că nici el nu fusese mai mare când venise în Indochina cu Forţele Aeriene Franceze.

Mai erau şi *bui doi,* copiii străzii, orfanii şi refugiaţii, pleava războiului, cerşetorii şi hoţii de buzunare, care bântuiau cu miile. Cei în vârstă, erau numiţi cowboy, aveau motociclete Honda şi furau genţi şi aparate de fotografiat, în timp ce treceau în fugă pe lângă pietoni.

Tensiunea din oraş era palpabilă. Saigonul devenise mai sigur decât cu trei sau patru ani în urmă, când gherilele Viet Cong-ului aruncaseră în aer restaurantul plutitor My Canh şi bombardaseră Brinks BOQ şi prima Ambasadă SUA. Dar sacii de nisip, barierele şi sârma ghimpată arătau că oraşul se afla încă sub asediu.

Gerry Gates şi colonelul Tran Van Li sosiră împreună. Cei trei

bărbaţi dădură mâna unul cu altul. Un chelner în uniformă le aduse pahare cu bere în timp ce studiau meniul.

Baptiste şi Li se priveau unul pe altul, încruntaţi. Baptiste nu-l uitase pe Li, dar acum afacerile erau mai importante decât mândria.

— Mă bucur să te văd în Saigon — îi spuse Gates. Cum mai merg lucrurile în Vientiane?

— Cum ştii.

— N-am mai trecut de mult pe acolo. Oricum, am auzit că ai reintrat în afaceri.

— Posibil.

— În Vietnam s-au schimbat multe lucruri. Multe din vechile probleme nu mai există. Sunt sigur că tu şi domnul Li puteţi ajunge la o înţelegere.

— Ne-am înţeles şi altă dată — zise Li, rânjind cu buzele lui subţiri.

Lui Baptiste îi venea să-i arunce paharul în faţă. Dar, în schimb, zâmbi la rândul său şi îşi concentră atenţia asupra meniului.

Agitaţia de la ora prânzului era în toi, iar magazinele şi birourile guvernamentale îşi deşertau lucrătorii pe străzi, pentru siestă. Fete drăguţe, cu păr negru, în *ao dai* înflorate, umpleau bulevardele, îngrămădindu-se să ia un taxi sau siclo, către casele lor din suburbii. Tu Do se transformase într-o cacofonie de claxoane şi clopoţei de bicicletă. Unul câte unul, negustorii chinezi şi indieni trăgeau obloanele de oţel la magazinele lor.

Pălăvrăgeau în timp ce mâncau, discutând despre viitoarele alegeri. Colonelul Nguyen Thien şi Mareşalul Forţelor Aeriene Ca O Ky se aliaseră să înfrângă conducerea formată din civili. Acest fapt părea să-l amuze pe Gates.

— Democraţie! Ce porcărie! — exclamă el şi comandă încă un rând de bere.

Începu ploaia de după amiază, dar masa lor de la colonadele în formă de L era adăpostită sub un umbrar din bambus. Un jeep de poliţie trecu pe lângă ei, cu luminile roşii sclipind. Chelnerul apăru cu o măsuţă rulantă în alb, cu pateuri franţuzeşti.

— Haideţi să trecem la afaceri — propuse Li în cele din urmă.

Baptiste îşi aprinse ţigara.

— Care-i treaba?

— În Saigon nu se mai încheie nici o tranzacţie cu opiu fără să fiu şi eu implicat — zise Li. Acum, Forţele Aeriene pot aduce opiul direct la Tan San Nhut. Îl vom livra oriunde în Saigon, la un preţ fix pe kilogram. După aceea, este treaba ta.

— Şi dacă vreau să export?

— Directorul Autorităţii Portuare din Saigon este cumnatul vice-premierului Ky. Şi cred că ne putem înţelege.

Baptiste se uită la Gates.

— Şi unde vor merge toţi aceşti bani?

Gates ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Vor asigura menţinerea securităţii în Vietnam-ul de Sud — spuse Li.

— Desigur, este pentru o cauză bună. N-aş vrea să cred că cineva va profita personal din această afacere. La urma urmei, se presupune că eu sunt gangsterul.

— Haideţi să nu ne lansăm în demarcarea atribuţiilor — spuse Gates. Realitatea este că am dat-o în bară aici. Îngeraşii din Congres au vărsat lacrimi amare din cauza corupţiei care domneşte în Vietnam-ul de Sud, un stat poliţienesc, şi ne-au forţat să ne descotorosim de Diem. Şi uite ce s-a întâmplat. Băieţii cei răi ne-au aruncat în aer Ambasada! De aceea, cuiva i-a venit până la urmă mintea la cap şi l-a susţinut pe Ky. Singurul lucru care poate garanta în acest loc afurisit este o mare reţea de supraveghere. Informatori pe fiecare stradă. Dar asta cere bani, aşa că trebuie să treci cu vederea câteva lucruri mărunte, cum ar fi opiul. După cum văd eu lucrurile, încurajăm administraţia locală să aibă acces la sectorul privat.

— Am fost întotdeauna conştient de îndatoririle mele civice, doar ştii asta, domnule Gates.

Gates îşi bău berea şi-l privi pe Baptiste peste buza paharului.

— Sigur că ai fost. Dar ai avut şi noroc.

— Noroc?

— La dracu! Doar ştii ce vreau să spun, Rocky a murit exact când trebuia.

— A fost o mare tragedie. Doar nu era bătrân. Doctorul a spus că a avut un atac de cord.

— Ia te uită. Am crezut că şopârla bătrână o să trăiască veşnic.

Gates îi aruncă o privire cu subînţeles, pe care ar fi putut s-o interpreteze în mii de feluri.

— Dar ce să-i faci, nu se ştie niciodată, nu?

Ploaia se oprise. Străzile erau liniştite acum. Rămăseseră doar negustorii ambulanţi cu cutiile lor cu acuarele, urmărind, demni de milă, fiecare vestic pe care-l vedeau. Doi băieţi, vânzători de ziare se angajaseră într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru împărţirea teritoriului.

— Da, viaţa este ciudată, într-adevăr. Nu poţi să ştii niciodată ce-o să se întâmple.

Era târziu, după-amiază, când Baptiste îşi termină treburile în oraş. Se întoarse acasă cu maşina, strecurându-se printre taxiurile albastre şi galbene, bicicletele, motocicletele şi camioanele de armată. Fumul aruncat de gazele de eşapament învăluia oraşul într-o ceaţă cenuşie.

Soarta, ambiţia şi furia, îl aduseseră pe Baptiste Crocé înapoi la Saigon.

Bonaventure avusese dreptate în legătură cu generalul Rattakone. La mai puţin de un an, după ce Baptiste preluase afacerile familiei, generalul refuzase să comande *rechiziţii militare* suplimentare. Crezuse că Forţele sale Aeriene puteau transporta opiul fără intervenţia întreprinzătorilor privaţi şi voia să-şi păstreze o mai mare parte din venituri. Dar, ironia sorţii, făcuse ca la puţin timp după aceea, să se intensifice războiul împotriva Pathet Lao, iar Forţele Aeriene Laoţiene erau angajate aproape în întregime cu bombardarea zonei Ho Chi Minh. Aşa că acum, vietnamezii erau cei care transportau cea mai mare parte a opiului la Saigon, din Pakse şi Savannakhet.

Baptiste nu era surprins de ce se întâmplase. Opiul nu mai reprezenta o afacere dosnică, aşa cum fusese pe vremea lui Bonaventure. Profiturile potenţiale erau prea mari ca să fie ignorate.

Rămăsese în Laos doi ani, ca să coordoneze Amicu’s şi să organizeze ocazional câte un mic trafic cu aur şi piastere din Saigon. Aşteptase această ocazie.

Şi acum venise, iar pentru asta trebuia să le mulţumească americanilor. Cu cele mai bune intenţii, aruncaseră din nou norocul în braţele lui.

Baptiste şi Noelle se mutaseră în vila familiei de pe vechea strada Pasteur. Era mare, scumpă, aparţinuse unui înalt demnitar din vechea administraţie colonială. O alee lungă, şerpuitoare, ducea la un heleşteu ornamental, umbrit de copaci şi o verandă mare, albă. Ibiscuşi roşii şi portocalii străjuiau pereţii bleu, de stuco.

Noelle era sus, în dormitorul lui Lucien. Copilul dormea întins pe burtă, iar Noelle îi mângâia părul. Spatele vilei dădea spre acoperişul spălătoriei, iar Baptiste auzea servitorii strigându-se unii pe alţii în limba lor melodioasă, ca şi când ar fi urlat peste un câmp de *paddi.*

Noelle îşi ridică privirile când soţul ei intră, încruntându-se de parcă ar fi fost întreruptă din cine ştie ce educaţie complexă. În ultima vreme aşa era mereu, indiferentă şi distantă. „Ca o fantomă", se gândi el. Fantoma unei fiinţe pe care o iubise.

— Este bolnav? — se interesă el.

— Doar obosit. A avut o zi grea, la şcoală.

Îi puse mâna pe umeri şi o sărută pe obraz. Ea nu-i răspunse, dar nici nu se feri, ca şi când n-ar fi fost acolo de fapt, ca şi când şi-ar fi lăsat pielea undeva, şi ar fi dispărut.

— Ţi-am adus ceva —murmură el.

Scoase o cutie de catifea. Noelle o deschise. Înăuntru era un colier, rubine birmaneze, roşii ca sângele pe catifeaua purpurie. Nici măcar nu-l luă din cutie.

— De unde l-ai luat?

— De la un bijutier din Tu Do. Îţi place?

— Este frumos. Mulţumesc, Baptiste.

Zâmbi, vag şi închise cutia. Apoi, se întoarse din nou asupra copilului adormit.

Mulţumesc, Baptiste, se gândi el. Aproape cinci mii de dolari americani. *Mulţumesc, Baptiste* şi nimic mai mult.

Oare va reuşi vreodată s-o recâştige? Cât timp îl va face să ardă pe altarul lui Jean-Marie Pépin? Mai ales că nu era vina lui!

Ea fusese cea care îi spusese: „Vrei să urmăreşti nori, toată viaţa?" Încercase să-i satisfacă ambiţiile. Îi trezise dorinţa de mărire, şi-l pornise pe acest drum. Şi acum vor avea totul, fir-ar ea să fie.

Femeia aceasta, devenise cea mai amară obsesie a lui. Toată viaţa lui avusese orice femeie îşi dorise, dar cea pe care nu

putea s-o aibă, acum, era tocmai soţia lui. Când se calmă, i se păru chiar comic.

Dar n-o să renunţ niciodată la ea. Într-o zi, o s-o fac să mă iubească din nou, promise el.

Poate atunci o s-o las să plece.

64

Dale îşi conduse maşina printre biciclete şi scutere, pe Bulevardul Tran Hung Dao. Porter se lupta cu încărcătura lor prost ancorată, în drum spre piaţă. Auzea clipocitul bărcilor pe râu, iar duhoarea canalelor şi a ierbii putrede din apă era copleşitoare.

Când ajunse în Cholon, traficul se aglomera şi claxoanele ţiuiau asurzitor. Îşi lăsă camionul pe cărare şi merse pe jos până la Trung Mai. Intră înăuntru. Muştele bâzâiau pe o hârtie lipicioasă, atârnată de cadrul uşii biroului, în spatele recepţiei. Din cameră apăru însuşi Sammy Chen. Faţa lui durdulie de Buddha, rânjea umil.

— Domnule Dale! — exclamă el.

— Bună Sammy.

Chinezul era îmbrăcat cu un sacou peste un maiou de plasă şi un *longyi* alb. La mână avea un ceas ieftin, cu o curea de crom. Ca de obicei, nimic nu trăda faptul că era cel mai prosper om de afaceri din Saigon. Era o înţeleaptă măsură de precauţie, atât pentru Viet Cong, cât şi pentru funcţionarii guvernului, care strângeau impozite în Cholon.

— Pe aici, pe aici — zise el şi-l duse pe Dale în biroul său.

Covorul era pătat de ceai şi mâncare, iar tencuiala se dezlipea de pe pereţii bleu. Pe birou erau câteva registre şi o numărătoare. Un ventilator se învârtea într-un colţ, răvăşind paginile unui calendar fixat în perete, care înfăţişa o chinezoaică grasă într-un costum de operă. În celălalt colţ era un mic altar cu tămâie şi ofrande de fructe, aranjate în jurul efiziei din ipsos a unui zeu chinezesc.

— Stai jos, te rog. Vrei nişte whisky, domnule Dale?

Acesta încuviinţă din cap.

Sammy Chen deschise un sertar, scoase o sticlă Johny Walker

şi umplu două pahare.

— Voiai să discutăm, Sammy?

— Poate am nişte informaţii, pentru tine, OK?

— Ce fel de informaţii?

— Poate sunt doar zvonuri.

— Vreau să ştiu, indiferent ce este.

— Noua grupare VC din Cholon intenţionează să arunce o grenadă la Café Verlain şi apoi la Continental.

— Când?

— Mâine. La prânz, când este cea mai mare aglomeraţie.

— Ştii vreun nume?

Sammy Chen rupse o foaie de hârtie dintr-un carneţel, notă un nume şi o adresă, împături foaia în patru şi i-o dădu lui Dale.

Americanul o băgă în buzunar şi bău din whisky. Era cald şi uleios.

— Mulţumesc, Sammy.

Sammy Chen nu se aştepta să fie plătit. Informaţii de acest gen erau în schimbul impozitului pretins de guvern ca să-i autorizeze traficul cu opiu. Era un târg rezonabil. Acum, poliţia îi escorta chiar opiul de la Tan Son Nhut la cafenelele sale unde se fuma opiu.

Dar Sammy, considerase nimerit să transmită informaţiile sale americanilor, nu agenţilor lui Li. Dale presupunea că se gândea la viitor, când legăturile cu spionii americani s-ar putea dovedi valoroase. Sammy Chen negociase în apele tulburi ale politicii vietnameze de mai bine de zece ani şi ştia ce avea de făcut.

— Domnule Dale, nu contează că eu vă ajut în felul ăsta. Dar nu aşa o să câştigaţi războiul, OK?

Dale se enervă să fie criticat de un gangster din Cholon.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji în această privinţă. Statele Unite nu au pierdut niciodată un război.

— Poate tocmai acest lucru nu este bun. Încercaţi să nu pierdeţi niciodată. Bombardaţi Hanoi-ul, dar nu-l invadaţi. Luptaţi în Saigon, dar nu la Haiphong. Vă place să vă bateţi, când nu faceţi altceva decât să blocaţi pumnul altuia. În curând o să obosiţi şi adversarul o să vă pocnească dureros, şi o să vă facă să sângeraţi.

— Nu sunt eu de vină. Guvernul nostru stabileşte strategia de acţiune.

— Guvernul vostru acţionează prosteşte.

Sammy zâmbi, arătându-şi dintele de aur.

— Nu te înfuria, domnule Dale. Sammy Chen ţine cu America. Fără voi, nu mi-ar merge atât de bine afacerile.

— Trebuie să alegem între două rele: comunismul şi opiul.

— Eu înţeleg asta. Dar Guvernul vostru înţelege?

— Ne-am angajat într-un război, Sammy. Cel mai mare război din lume. Pentru libertate!

— Libertate — exclamă Sammy cât pe ce să se înece cu whisky-ul său.

— Şi o să învingem.

— Sper să învingeţi, domnule Dale. Dar mai întâi, aveţi nevoie de bani. Cum ar fi cei obţinuţi din opiu.

Lui Dale i se părea dezgustător să stea aici, cu acest om care făcea comerţ cu slăbiciunile omeneşti şi să-i asculte ironiile.

— Ascultă Sammy, într-o zi, când acest război se va termina, noi doi s-ar putea să nu mai fim de aceeaşi parte. Oricum, îţi garantez că n-o să mai fim, dacă voi avea de ales.

Sammy îşi scoase ochelarii şi-i şterse de sacou.

— O să-ţi spun ceva despre mine, domnule Dale. Am avut un văr care locuia în Swatow. Era mare om de afaceri. Avea un hotel, o fabrică de bumbac, făcea cămăşi, pantaloni, multe lucruri. Când au venit comuniştii, a pierdut tot. A încercat să fugă în Hong Kong, dar comuniştii l-au împuşcat, împreună cu soţia şi copiii lui. Gândeşte-te că voi fi întotdeauna prietenul vostru, fie că vrei sau nu.

Dale îşi termină whisky-ul şi se ridică.

— Menţinem legătura — zise el.

Plecă, cutremurându-se de furie. Cu ce greşise oare ţara lui dacă acum trebuia să negocieze cu gangsteri chinezi, fără acordul guvernului SUA?

Noelle stătea pe bancheta din spate a Mercedes-ului, cu Lucien, la adăpost de căldura înăbuşitoare şi mirosul fetid de benzină şi canalizare. Saigon semăna cu o mlaştină pavată. Vântul fierbinte nu răcorea niciodată atmosfera. Chiar şi copacii păreau să se topească în căldura amiezii.

Urmau aceeaşi rută în fiecare zi ca să-l ia pe Lucien de la şcoală, străbătând strada Truong Minh Gian, devenită acum o

adevărată Mecca pentru soldaţii americani în căutare de droguri şi prostituate. Noaptea, furnicarul de oameni şi maşini sclipea în lumina neoanelor. Femeile uşoare se răspândiseră ca şi gangsterii în tot Saigon-ul. Noelle observă că tot mai mulţi oameni erau răniţi, iar copiii străzii vânau în bande.

Se opriseră în colţul intersecţiei Cong Li. Se uită pe fereastră şi, fără să-şi dea seama, îl văzu pe Jonathan Dale.

Era cocoşat la volanul unui Citroen LCV, ridicol de mic. O observă şi el, şi-l văzu aplecându-se şi strigând ceva pe geam. Apoi, traficul se puse în mişcare.

Se întoarse şi-l văzu oprindu-şi maşina şi sărind pe stradă. Fu asurzit de claxoanele bicicletelor, Honda-urilor şi Vespas-urilor. Dar nu-i păsa. Alerga după Mercedes, făcând cu mâna înnebunit.

Noelle îl bătu pe umăr pe şoferul Khan.

— Mai repede — zise ea.

— Dar n-am cum, doamnă. Suntem blocaţi în trafic — protestă Khan.

Lucien tresări.

— Maman, bate un bărbat în geam.

— Nu-l băga în seamă.

— Este un american. Ce vrea?

Dale îşi lipise faţa de sticlă.

— Noelle! Noelle!

— Maman, ştie cum te cheamă!

— Mişcă-te, Khan!

Un poliţist vietnamez — şoarece alb, cum îi spuneau americanii — stătea în mijlocul intersecţiei, pe un piedestal crem. În clipa aceea, ridică mănuşa albă şi le făcu semn. Mercedes-ul ţâşni înainte.

— Mai repede, Khan!

Nervos şi derutat, apăsă pe pedala de acceleraţie şi maşina se avântă printre un camion al armatei SUA şi un autobuz vechi, ruginit.

Noelle se uită pe geamul din spate, şi-l văzu pe Dale, privind neajutorat după ea, în mijlocul străzii.

— Cine era, maman? — strigă Lucien speriat şi agitat. Cine era bărbatul acela?

— Nimeni — spuse Noelle, albă la faţă. Absolut nimeni. Şi acum întoarce-te şi taci din gură. Mă doare capul.

65

Lucien devenise prea greu ca să-l poarte pe umeri şi să se joace de-a avionul, hotărî Baptiste. Se prăbuşi, cu răsuflarea tăiată pe un scaun de trestie de pe verandă şi Lucien se duse în braţele mamei sale. Baptiste simţi un ghimpe de amar. Nu reuşise să se apropie de el. Nu era fiul pe care şi-l dorise şi pentru asta o învinovăţea pe Noelle. Ea întorcea băiatul împotriva lui. Singura ocazie când îi căuta compania era jocul de-a aeroplanul.

— Deci, Lucien — îl întrebă el — încercând să converseze, ce ai învăţat azi la şcoală?

— A trebuit să învăţăm sunetele alfabetului nostru. Şi ne-a predat numerele. Pe urmă, ne-am jucat de-a prinselea cu fetele.

— Şi ai prins vreuna?

— N-am reuşit să alerg atât de repede — mormăi Lucien.

— Dar nu ţi s-a întâmplat nimic pasionant, azi?

— Un american s-a luat după maşina noastră — zise el şi văzu că mâna mamei lui se încordase.

Atunci, îşi aminti că ar fi trebuit să păstreze secretul şi îşi ascunse capul în bluza ei.

Baptiste o privi aspru pe Noelle.

— Un american? — pufni el.

— N-a fost nimic — zise ea, dând din mână. Un marinar beat, atâta tot.

Baptiste rămase tăcut timp de câteva clipe, studiindu-i faţa. Nu ştia să mintă. Chiar îl lua drept prost?

— Dale! — exclamă el.

— Ce?

— A fost Dale, nu-i aşa?

Ezitarea lui Noelle îi confirma temerile.

— Bineînţeles că nu.

Baptiste se ridică şi ieşi trântind uşa în urma lui. Lucien începu să plângă. Noelle îl mângâie pe cap.

— Nu-i nimic, Luc — murmură ea. N-a fost vina ta.

66

Lucien era fascinat de mama lui. Mirosea întotdeauna a flori şi-i plăcea să se cuibărească la pieptul ei. Îi plăceau bluzele foşnitoare de mătase pe care le purta şi sânii ei calzi. Putea sta ore-n şir s-o privească în timp ce-şi pieptăna părul lung, negru.

Într-o zi, îşi dorea s-o salveze.

Nu ştia de unde îi venise ideea că mama lui trebuia salvată. Poate din cauza tristeţii ei, care o învăluia ca parfumul cu care se dădea, sau poate din cauza conversaţiilor furioase, purtate pe şoptite în dormitorul părinţilor, sau a momentelor când o găsea plângând tăcută sub copac. Dar, jură el, într-o zi, când va creşte mare, o va face din nou fericită.

Însă acum era suficient că-l lăsa să-i păstreze secretul.

Secretul celor petrecute când tatăl lui era plecat. Atunci, se închidea în dormitor, descuia micul sertar de la birou şi scotea o pipă lungă şi spirtiera pe care le ţinea acolo. Apoi, se întindea pe pat şi lua un pacheţel dintr-o cutie de bijuterie din lemn de tek sculptat. Cutia conţinea o gelatină neagră, cu miros ciudat. Punea nişte gelatină în vârful unui ac şi-l ţinea deasupra spirtierei, după care îl băga în pipă. Iar după ce fuma pipa, adormea întotdeauna.

Nu mai văzuse niciodată o femeie fumând, mai ales pipă. La Vientiane prietenii tatălui său îi vizitau câteodată cu soţiile, dar numai bărbaţii fumau ţigări. Îşi imagina că de aceea nu voia ca mama lui să se afle.

În timp ce făcea asta, el se juca într-un colţ şi fumul cu miros dulceag îl ameţea, aşa că, uneori, adormea şi el.

Dar ştia că nu i-ar trăda niciodată secretul. Această zeiţă adormită, visătoare, era a lui şi o iubea cu toată pasiunea pe care poate s-o nutrească un băieţel pentru mama lui. Şi în inocenţa şi dragostea lui, ar fi făcut orice pentru ea.

Încă se simţea ruşinat că-i trădase celălalt secret faţă de tatăl lui, cu o zi înainte să plece. Ştia că-l minţise pe papa despre americanul cel mare care bătuse în geamul maşinii lor. Ştia, pentru că îl văzuse din nou pe american, chiar de dimineaţă.

Venise la ei acasă.

Dale înainta cu maşina pe un bulevard cu ziduri înalte şi

copaci umbroşi. Pereţii crem-liliachii ai vechilor vile franţuzeşti erau ascunşi parţial de bananieri. Coti pe alee şi opri maşina în faţa unei verande. Când coborî din Citroen, îi bătea inima de agitaţie. Nu ştia la ce să se aştepte, şi nici nu-i păsa. Ştia doar că trebuia s-o vadă din nou.

O servitoare deschise uşa şi-l privi speriată, ca şi când ar fi fost un strămoş venit s-o bântuie.

— *Que voulez-vous*[41] — îl întrebă ea.. El îi zâmbi cât mai plăcut.

— *Madame Crocé, s'il vous plait.*[42]

— *Comment vous appelez vous?*[43]

— Dale. Jonathan Dale.

Uşa se închise la loc.

Se uită la primul etaj şi văzu draperiile mişcându-se şi o umbră retrăgându-se repede.

— Noelle!

Aşteptă, bătu din nou. Umbrele se lungeau şi înserarea se lăsă repede. Nu era nici o lumină la ferestre. În cele din urmă, renunţă. Se urcă în Citrooen-ul lui şi plecă.

* * *

Se duse în Cholon. Era un oraş chinezesc, cu ţambale asurzitoare, jocuri de mah-jong, spelunci de opiu, prostituate, bordeluri şi hoteluri ca Trung Mai, un caravanserai de plăceri ilicite.

Sammy se ridică de la masa lui de mah-jong să-l servească personal. Luă o cheie de la recepţie.

— Pe aici, domnule Dale.

Dale îl urmă pe scările şubrede, de lemn, la al doilea etaj. Deschise uşa şi Dale intră înăuntru. Sammy zâmbi, îi dădu cheia lui Dale şi plecă.

Camera era urâtă, dar curată. Într-un colţ, era o chiuvetă pătată cu o oglindă crăpată şi un şifonier vechi. Patul, pentru o singură persoană, era acoperit cu o pânză subţire de bumbac. Strigătele chinezilor de la mesele lor de mah-jong răsunau pe

[41] Ce doriţi? (fr.) (n.t.)

[42] Cu doamna Crocé, vă rog. (fr.) (n.t.)

[43] Cum vă numiţi? (fr.) (n.t.)

fereastra deschisă.

Dale se întinse pe pat. Peste câteva clipe, se auzi o bătaie discretă în uşă.

— *Entrez*[44] — zise el.

O chinezoaică micuţă, îmbrăcată într-un cheongsam crăpat până la coapsă veni şi se aşeză lângă el fără să scoată nici un cuvânt.

Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Era tânără, nu mai mult de optsprezece ani, bănui el. Se simţi deodată bătrân.

— Sunt singur — zise el.

Fata se dezbrăcă şi îşi întinse corpul palid, ca de fildeş, pe pat.

Mai târziu stătea în beznă şi se uita pe fereastră la acoperişurile Cholon-ului, ascultând zgomotele nopţii. Era trecut de două noaptea şi Cholon-ul era încă treaz; oamenii pariau la jocuri de noroc, strigau, mâncau, se lăsau pradă plăcerilor trupeşti şi făceau afaceri.

Se simţea dezolat.

Se gândea la Michael şi Jennifer din San Francisco. Oare ce or face acum? Încercă să-şi amintească ce oră era în California. Apoi se gândi la Noelle care dormea la câteva mile depărtare, în braţele soţului ei, cu fiul lor în camera alăturată. Era despărţit de toţi cei la care ţinea din cauza distanţei sau a circumstanţelor, în timp ce el, războinicul pustnic, îşi vedea de războaiele lui. Îşi dădu brusc seama, îndurerat, că se războise de când se ştia şi se întrebă dacă o să câştige vreodată.

Se simţi deodată obosit de această cruciadă a sa. Potirul Sfântului Graal[45] era la fel de intangibil şi îndepărtat ca întotdeauna.

67

Bangkok, Tailanda.

Terasa de la Alliance Française era luminată cu lampioane de

[44] Intră (fr.) (n.t.)

[45] Potirul Sf. Graal din Legendele cavalerilor Mesei Rotunde. Se spunea că numai cel mai pur cavaler îl putea găsi (n.t.)

hârtie; muzica şi râsetele pluteau în seara caldă. Unii oaspeţi dansau, iar alţii se plimbau pe balcon, să privească luminile bărcilor din Chao Phrya.

Marcel Rivelini făcu semn cu capul spre două tinere tailandeze care-i însoţeau, sugerându-le că era timpul să se retragă discret şi să se pudreze.

Îmbătrânise urât, se gândi Baptiste. Părul negru i se rărise, avea pungi vinete sub ochi şi vene roşii, ca nişte fire de păianjeni pe nas. Combinaţia mortală dintre clima tropicală şi băutură era de vină, se gândi Baptiste. Dar starea lui jalnică era compensată de vanitatea lui. Purta prea multe bijuterii, inele de jad, lanţuri de aur la gât, o brăţară şi un Piaget cu diamante la mână. Era îmbrăcată într-un costum negru, de mătase.

Poate că nu fuseseră vremuri uşoare, dar opiul se dovedise benefic pentru Marcel Rivelini.

Dacă nutrea vreun resentiment faţă de familia Bonaventure în general şi Baptiste în particular, nu o arăta. Noelle Bonaventure era, la urma urmei, o femeie şi atâta tot, dar afacerile erau afaceri.

— Presupun că ai auzit ce se întâmplă în Europa? Americanii fac presiuni asupra turcilor.

Scoase o cutie de ţigări tari, ruseşti, din haină şi îşi aprinse una. Îi oferi şi lui Baptiste.

— Guvernul turc a fost de acord să distrugă toate culturile de mac din podişul Anatoliei, în schimb pentru ajutorul economic american. Oamenii mei din Marsilia sunt disperaţi să găsească o sursă alternativă. Deodată, resursele de opiu din această parte a globului au devenit foarte importante.

Baptiste încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic.

— Mai ai relaţii sus puse în Laos?

— De cât ai nevoie?

— Sunt sigur că pot găsi cumpărători pentru orice cantitate mi-ai furniza. Dar nu opiu. Este prea voluminos. În Marsilia vor morfină.

Morfina. Va fi o problemă, se gândi Baptiste. Dar înţelegea logica pretenţiilor lor. Opiul crud era prea voluminos ca să-l transporte clandestin peste graniţă.

— Crezi că poţi s-o faci? încuviinţă din cap.

— O să găsesc eu o cale.

— Şi o să aranjezi să te descurci cu autorităţile portuare?

— Da.

— Bun.

Rivelini tuşi din nou. Avea o tuse urâtă. Dacă ai ajuns în halul ăsta, o să mă las de fumat, se gândi Baptiste.

— Arăţi bine — îl minţi el..

— Mă simt ca un rahat. Doctorul spune că ar trebui să mă întorc în Franţa. Vrea să renunţ la tot.

Ridică ţigara.

— Un idiot.

— Ai stat prea mult timp în Asia.

— Acum n-aş mai putea să mă întorc în Franţa. Este prea frig. Şi, în afară de asta, mi-ar lipsi femeile.

În momentul acela, se întoarseră fetele. Baptiste îşi dădu seama că nu-şi amintea care era a lui. Rivelini se aplecă spre el şi-i şopti.

— Naree îşi pune chilii în păsărică. Ai încercat vreodată?

Baptiste recunoscu că nu se gândise la aşa ceva.

— Apropo, ce mai face Noelle?

Pentru o clipă, zări focul vechii pasiuni în ochii lui.

— Este frumoasă — zise el cu ciudă.

— Eşti un ticălos norocos — îi spuse Rivelini, trăgând una din fete spre el şi strângând-o de sân.

Ea chicoti uimită şi se feri. După atâţia ani petrecuţi în Asia, Marcel tot nu-i înţelegea pe aceşti oameni, îşi spuse Baptiste. Fata de lângă el îl privea mirată în mod evident din cauza dezinteresului.

Presupun că sexul este la fel ca toate celelalte lucruri pe care le poţi cumpăra cu bani, se gândi el. Când eşti bogat, cel mai mare duşman al tău este plictiseala. Iar lucrurile care nu pot fi cumpărate, devin brusc interesante.

Dar nu se aşteptase vreodată, ca acest lucru să fie iubirea.

Saigon.

Vechea ambasadă de pe râu, fusese bombardată de Viet Cong la începutul anului. Noua structură, terminată recent, era încastrată în beton, ca s-o protejeze de bombe şi rachete şi la fiecare colţ erau gherete, păzite zi şi noapte de poliţia militară

SUA. Îmbrăcată în haine verzi şi căşti de oţel, ofiţeri de marină, cu cizme lustruite şi curele sclipitoare conduceau controale riguroase la porţi.

În foaierul acoperit cu covoare, un vultur sculptat, cu ciocul deschis şi aripile întinse, ieşea dintr-un mănunchi de steaguri. O femeie aştepta la coadă. Când îi veni rândul, un tânăr ofiţer meticulos, într-o uniformă bine croită îşi ridică privirile şi o întrebă ce dorea. Faţa lui nu trăda nici surprindere, nici dezaprobare când rosti numele. Vorbi încet, la telefon.

Agitată, îi auzi vorbele tatălui ei: nu m-ai ascultat niciodată când am încercat să te avertizez. Ai fost întotdeauna atât de imprudentă. Şi acum, uite ce faci.

— Fir-ai să fii! — bombăni ea.

Dar avusese dreptate. Chiar şi dincolo de mormânt, se dovedise că avusese dreptate. Ce căuta aici? Ce spera să câştige?

Pentru o clipă, fu cât pe ce să se întoarcă şi să fugă din clădire. Dar ciuda şi disperarea o făcu să rămână. Trebuia să-l vadă din nou. Nu era nimic altceva în viaţa ei.

Deodată, îl văzu în faţa ei. Părea uimit, bucuros, neîncrezător.

— Noelle? — zise el.

Acum era prea târziu să fugă.

Imprudento! — îi striga tatăl ei. N-o să mă asculţi.

68

Peninsula Vung Tau’s se întindea în Marea Chinei de Sud, la optzeci de mile sud-est de capitală. Plajele sale erau cele mai apropiate de Saigon, aşa că fuseseră întotdeauna o zonă de vacanţă preferată de saigonezi. Francezii îi spuneau capul Saint Jacques şi veneau aici din secolul 19, când colonizaseră Indochina. Promontoriul era presărat cu vile construite de ofiţeri de armată şi demnitari.

Plecară cu Citroen-ul lui Dale într-o dimineaţă, devreme. Le-a luat mai mult decât se aşteptaseră, pentru că şoseaua era aglomerată cu camioane de armată, taxiuri, căruţe şi biciclete.

Era o dimineaţă umedă, noroasă. Hainele li se udaseră deja, iar în maşina micuţă era înăbuşitor, chiar şi cu ferestrele lăsate.

Lui Dale nu-i încăpeau bine picioarele în Citroen, iar genunchii se sprijineau pe bordul metalic.

Noelle îi aruncă o privire în timp ce acesta conducea. Acum avea câteva fire cărunte în păr dar, în rest, era acelaşi. Însă îşi schimbase atitudinea. Dale se hotărâse să vorbească pentru viaţa lui.

— Susan şi cu mine ne-am despărţit acum patru ani — spuse el. De fapt, am fost întotdeauna despărţiţi. Mi-am petrecut jumătate din viaţă de partea cealaltă a globului. A fost vina mea, nu a ei.

— N-ai încercat să divorţezi?

— Am discutat despre asta.

— Dar?

Îi zâmbi trist.

— Este catolică la fel ca şi tine. Nu crede în divorţ.

— Şi tu?

— Şi eu sunt credincios. Dar Dumnezeul meu se duce la altă biserică. La dracu, a fost o căsătorie mixtă. Tatăl meu îmi spunea că n-o să meargă.

De fapt, îl sfătuise să se gândească bine. Tatăl soţiei sale îl plăcuse, din câte îşi amintea. Dale provenea dintr-o familie bună; tatăl lui avea o firmă de avocatură, iar el urmase colegiul şi activase cu mult curaj în războiul din Pacific.

Dar nu era catolic. Atâta timp cât ne avem unul pe altul, nu contează, îi spusese Dale. Şi avea dreptate. Însă, când căsătoria lor se destrămase, lucrurile îi apăruseră în altă perspectivă.

— Şi ce s-a întâmplat? — îl întrebă ea. Nu mai ţineţi unul la celălalt, pentru că ai lipsit prea mult de acasă?

— Presupun că la început munca mea a fost de vină. Dar apoi, a devenit mai mult o scuză.

— Scuză?

Ajunseră în apropierea unui sat. Un bivol ieşi în mijlocul şoselei, dintr-o orezărie. Dale încetini, să-l ocolească.

— Degeaba încerci să-ţi explici… iar acum nu mai pricep nimic. Ştiu că am iubit-o când ne-am căsătorit. Cel puţin, aşa cred. Dar, lucrurile s-au stricat înainte să plec în Pacific. Probabil că şi-a imaginat, că n-o să mă mai întorc.

— Toată lumea face greşeli — zise Noelle, gândindu-se la situaţia ei.

— Eram prea tineri.

Rămase tăcut un timp, reflectând, aşa cum făcuse de atâtea ori.

— Îmi scria în fiecare zi când am fost plecat. Doamne, mă uitam tot timpul la poza ei, mai ales noaptea. Mi-am făcut atâtea gânduri.

— Şi pe urmă, te-ai simţit prins în cursă.

— Ne întindem singuri aceste curse. Am transformat-o în ceea ce credeam că doream să fie. Am făcut copii. Mi-am consolidat cariera. Rahat, nu este o carieră, este mai mult decât atât. Un destin.

Doamne Sfinte, se gândi Noelle. *Un destin.*

— Am încercat să nu bag în seamă.

— Ce să nu bagi în seamă?

— Când m-am întors… lucrurile se schimbaseră. Am simţit înainte să ajung acasă. Dar, ce era să fac? Mă aşteptase. Trebuia să mă însor cu ea. Un timp, n-a contat. Am avut copii — soţie, copii, un cămin. Ea era visul american. Scopul luptei mele.

Încetiniră din nou, blocaţi de un convoi de camioane ARVN, care scuipau fum negru pe ţevile de eşapament.

— Peste câţiva ani, am fost trimis din nou în misiune, Indonezia, Filipine. Au venit cu mine, dar pe măsură ce copiii au crescut, a fost mai greu. Pe urmă, m-am ales cu rana asta.

Îl bătu pe umeri.

— Chiar lângă locuinţa noastră. Michael şi Jennifer se aflau la câţiva metri, în maşină. După aceea, am hotărât că era prea periculos pentru ei. Aşa că i-am dus înapoi, în SUA. Presupun că acesta este sfârşitul poveştii. Restul ar fi epilogul.

Noelle îi atinse obrazul. Nu-i părea rău pentru el, dar îşi dădea seama că, la fel ca şi ea, era prins într-o existenţă pe care crezuse că şi-o dorea, dar la fel ca şi în cazul ei, nu era nimeni vinovat.

— Câteodată mă înfurii — zise el. Nu pe ea, ci pe mine. Îmi pare rău mai ales pentru Susan şi copii.

— Cum este?

— Susan? Nu ştiu cum s-o descriu… ne-am certat odată pe tema asta. Îmi amintesc că i-am spus că era o târfă în bucătărie şi bucătăreasă în pat. Probabil că am jignit-o. N-a fost drept, oricum, fiindcă nu găteşte prea rău.

— Şi ea, ce ti-a spus?

— Ce?

— Ai jignit-o. Aşa că te-a jignit şi ea, probabil. Aşa se întâmpla de obicei, nu?

— Presupun că da.

— Şi, ce ţi-a spus?

Nu i-a răspuns imediat. Începu să râdă amar.

— Mi-a spus că sunt un luptător singuratic.

Noelle se amuză.

— N-a fost nostim, nici atunci şi nici acum, spuse el.

— Îmi pare rău.

Se lăsă o linişte încordată şi apoi, îi zâmbi.

— Dar avea dreptate, nu?

* * *

Merseră cu maşina până în capătul nordic al Back Beach-ului, îşi puseseră costumele de baie şi săriră în valurile care se rostogoleau pe plajă. După aceea găsiră un loc izolat pe dunele de nisip şi se întinseră la umbra brazilor. El se întoarse spre ea, bucuros s-o privească scăldată în soarele care-i poleia puful fin de pe braţe şi coapse.

— Îţi place ce vezi? — îl întrebă ea.

— De ce nu te-am întâlnit acum douăzeci de ani?

— Pentru că atunci aveam numai opt ani.

El zâmbi.

— Bănuiesc că asta ar fi fost o problemă.

Îi mângâie coapsa şi se aplecă să-i lingă sarea de pe umăr şi sân.

— Nu, nu trebuie să faci asta.

— Nu ne vede nimeni — zise el. În clipa aceasta, suntem singuri pe lume.

Eşti o imprudentă! — îi răsuna în urechi glasul tatălui ei.

— Eşti frumoasă — îi şopti el.

— Ăsta-i necazul meu.

— Ce vrei să spui?

— Dale, te-ai gândit vreodată că Dumnezeu te priveşte de după nori şi-ţi numără păcatele? Unul câte unul? Ce-o să se

întâmple, când o să-şi termine degetele?

— Nu mi-l imaginez pe Dumnezeu aşa.

— Atunci, cum ţi-l imaginezi?

— Nu ştiu. În orice caz, nu ca pe o fiinţă răzbunătoare. Poate îmi place să cred că, din când în când, este milostiv.

Ei i se măriră ochii de uimire.

— Acum înţeleg de ce nu eşti catolic.

— Orice greşeli aş face, sunt tot de partea îngerilor. Ar fi bine să ţină cont de acest fapt.

O mângâie pe spate, dând nisipul la o parte. Îşi plimbă degetul pe coloana vertebrală până aproape de fund, făcând-o să se înfioare.

— Nu cred că El vrea să faci asta.

— Spune-mi cu ce greşim — murmură el.

— Dacă n-am greşi cu nimic n-am fi fugit până aici, la Vung Tau.

— Când este vorba de noi doi, puţin îmi pasă dacă este bine sau nu.

Se aplecă peste ea, dezmierdându-i tâmplele, obrajii şi gâtul. Avea pielea sărată.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? De ce ai venit la ambasadă?

— Ca s-o arunc în aer — murmură ea. Sunt o teroristă.

— Vorbesc serios.

Îşi ascunse faţa în braţele lui. După un timp, îi spuse:

— Pentru că, în aceşti trei ani, n-am reuşit să te uit nici o clipă. Acum ştiu ce simte Susan.

— Nu vreau să mă uiţi niciodată. Niciodată.

O întoarse pe spate. Noelle îl lăsă s-o dezmierde din nou. Făcură dragoste încet, în ritmul valurilor. Iar Dumnezeu o privea dintre nori, numărându-i păcatele.

69

Când Baptiste se întoarse de la Bangkok, bătrâna servitoare îi povesti ce se întâmplase în lipsa lui; trei zile în şir doamna fusese plecată de acasă şi se întorsese numai noaptea, iar Khan îl adusese singur pe Lucien de la şcoală. Se gândise că trebuia

să-i spună.

Îi mulţumi, dar hotărî să nu-i reproşeze nimic deocamdată soţiei.

În schimb se duse să viziteze un fost detectiv care se ocupa ocazional de mici probleme pe care el nu le putea rezolva de unul singur. Două săptămâni mai târziu, se întâlniră la Café Givral şi acesta îi dădu un raport complet. Noelle devenise mai prudentă de când el se întorsese, dar atâta tot. Se întâlnise cu Dale încă de patru ori, de fiecare dată dimineaţa, când Baptiste era în oraş, ocupat cu afaceri, iar Lucien se ducea la şcoală. De două ori se duseseră în apartamentul lui Dale din Ngo Duc Ke, o dată la un hotel din Cholon, iar o dată în parc, în extremitatea lui Tu Do, lângă râu.

Îl plăti generos pe detectiv pentru eforturile sale, luă raportul bătut la maşină pe trei pagini şi-l arse.

Se gândi să discute problema cu Gerry Gates, dar renunţă imediat la această posibilitate. Trădarea ei îl jignise prea adânc. Dar trebuia să se gândească şi la afaceri. După conversaţia purtată cu Rivelini, o mişcare greşita ar fi un risc prea mare.

Nu, oare ce-i spusese odată Bonaventure? *Că trebuia să soluţioneze problema în manieră corsicană.*

Celula era din cărămidă, cu ferestre vopsite în negru. Un singur bec atârna de un fir, din tavan. Singurele obiecte din cameră erau o funie şi o cadă cu apă spumoasă.

O vietnameză atârna de picioare, în pielea goală, prinsă cu funia; avea mâinile legate la spate şi capul la câţiva centimetri de apă. Părul ei ud atârna în smocuri şi se vedeau pete pe podea şi pe uniformele soldaţilor adunaţi în jurul ei.

Unul din ei ţinea funia. Colonelul Tran Van Li îi făcu semn şi capul femeii dispăru în apă. Pentru o clipă, corpul ei palid ca de fildeş se zbătu ca un peşte în undiţă. Când se linişti, soldatul trase de funie şi o ridică.

Scuipă apa cu săpun şi îşi scutură capul ca un câine ud. Trase în piept o gură de aer. Colonelul Li îi puse o întrebare, şi când nu-i răspunse, soldatul o cufundă din nou cu capul în apă.

— Eu vreau să ies — spuse Dale.

— Credeam că vei fi interesat să asişti — zise Gates.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că prietenul tău, Sammy Chen este cel care ne-a servit-o pe tavă. Îţi aminteşti numele şi adresa scrise pe o bucată de hârtie? Despre ea era vorba?

Colonelul Li îi spuse ceva femeii şi îi smulse un răspuns. Dale sesiză teroarea, disperarea şi ruşinea din glasul ei.

— Ascultaţi-o — exclamă Gates. A început să vorbească. Am crezut că teroriştii sunt mai îndârjiţi.

— Este femeie, colonele. De fapt, nici măcar atât. O fetiţă.

— Nu fă pe sensibilul cu mine, Jack. Reprezintă duşmanul şi nu contează cum arată.

Li dădu ordin soldatului s-o scufunde din nou. Dale ieşi din celulă, urmat de Gates. Americanul deschise un pachet de Lucky Strike şi-i oferi o ţigară lui Dale.

— Ce s-a întâmplat?

— Aşa înţelegem noi să ne batem, Gerry?

— Nu-i de joacă. Toată Asia depinde de deznodământul acestui război.

— Aşa că ne-am apucat să torturăm fetiţe.

— Aceste fetiţe aruncă grenade în restaurante şi ne ucid soldaţii.

Gates aprinse ţigările. Aveau un gust acru, amar. Sau poate că sunt prea supărat, se gândi Dale.

— Şi eu care credeam că noi suntem băieţi buni, Gerry.

— Sigur că suntem. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Să ştii că uneori, mă cam îndoiesc.

— N-aş vrea să-mi fac griji din pricina ta, Jack.

Fata ţipă acum. Dale auzi şuieratul unui bici. Isuse Cristoase, era un adevărat coşmar.

Gates clătină din cap.

— Să nu-mi spui că n-ai ştiut niciodată ce se petrece aici.

— Oricum, nu pot spune că-mi place.

— Sigur că nu. Dar sper că nu preferi comunismul. N-a spus nimeni că va fi uşor. Este război. Cel mai mare război care a fost vreodată. Uneori, trebuie să luăm hotărâri dure.

Dale îşi stinse ţigara cu călcâiul.

— Cred că vreau să mă întorc la ambasadă.

— Sigur.

Gates se întoarse în celulă. Când deschise uşa, Dale zări pentru o clipă trupul fetei, cu spatele brăzdat de rănile biciului.

Unul din soldaţi o stropea cu lămâie.

Dacă aşa se comportau îngerii, atunci era fericit că nu fusese nevoit să lucreze niciodată în slujba diavolului.

70

Legătura lor intrase într-un ritm constant. Nu se puteau întâlni decât dimineaţa, aşa că, dacă putea să plece de acasă, îl suna la ambasadă şi-i spunea câteva vorbe la telefon. De obicei se duceau în apartamentul lui, unde se băgau imediat în pat, lacomi să se posede unul pe altul. Apoi stăteau şi discutau, până când Noelle trebuia să se grăbească să-l ia pe Lucien de la şcoală sau, până când Dale se întorcea la ambasadă.

Îl întrebase o singură dată ce făcea în Vietnam.

— Eşti tot consilier agricol?

— Strict secret — îi răspunse el.

Dar, când îl întrebase de copiii lui, scosese o fotografie de familie, una mai recentă decât cea pe care o găsise în bungalow-ul lui din Vientiane. Era Susan, mai drăguţă şi mai tânără, Michael un băiat înalt, arătos, cu păr castaniu, ca al mamei sale şi o adolescentă cu aparat pentru îndreptarea dinţilor, care zâmbea cu bună-ştiinţă...

— Ea este Jennifer — zise el. Cea deşteaptă. Intenţionăm s-o trimitem la Berkeley. Michael este un băiat obişnuit.

— Le este dor de tine?

— Presupun că da.

— Cât de des îi vezi?

— N-o să rămân aici la nesfârşit, zise el evitându-i întrebarea.

— Nu, bineînţeles — zise ea.

— Tu de ce stai aici, Noelle?

— Ce altceva, aş putea să fac?

— Ai putea veni în America, împreună cu mine.

— Şi să fiu Susan a ta? Te-aş vedea mai des dacă aş rămâne aici.

— Atunci, părăseşte-l pe Baptiste şi vino să locuim aici, amândoi.

— Te-ar ucide.

— Îmi asum riscul. Te rog, gândeşte-te la asta. Te iubesc.

O spusese atât de sincer şi dulce, încât îl crezu.

— Oricum, nu contează — zise ea.

Dale clătină din cap.

— Nu pricep de ce stai cu el.

— Ţi se pare atât de ciudat ca o femeie să stea cu un bărbat de dragul unui copil? N-ai mai auzit aşa ceva, până acum?

— Nu vreau ca relaţia noastră să se rezume la ceea ce este…

— Ajunge, deocamdată — spuse ea.

Dar, ştia că nu era adevărat.

După ce terminară treburile la Ambasadă, Gates şi Dale se duseră într-un bar de pe strada Tu Do, numit Arizona şi se aşezară pe nişte taburete. Înăuntru era întuneric şi zgomot — un tonomat cânta o melodie cu Beach Boys. Barul era plin de soldaţi, iar unii din ei fumau opiu, fără să se ferească. Dale se simţea stânjenit. Nu-i plăcea să vadă tineri drogându-se. Fusese martor la înflorirea culturii hippy când se dusese în vacanţă la San Francisco şi se temea pentru viitorul generaţiei următoare, generaţia copiilor săi. Bănuia deja că Jenny prizase droguri la şcoală, dar n-avea nici o dovadă. De Michael nu era sigur.

Fură agăţaţi de două animatoare în blugi strâmţi şi pulovăre. Una din ele avea păr lung, ondulat şi buze rujate strident. Mergea pe tocuri exagerat de înalte. Îl apucă de mână pe Dale şi i-o puse pe coapsele sale.

— Ah, Joe, eşti cel mai grozav dintre toţi! — murmură ea.

— Nu mă cheamă Joe — zise el şi îşi trase mâna nervos.

Încercă să nu se înfurie pe ea. Majoritatea acestor fete de-abia îşi spălaseră noroiul de pe picioarele cu care frământau culturile de orez. Veniseră la Saigon de la ţară, încercând să câştige un ban pentru părinţii lor care-şi pierduseră probabil recoltele, şi casele din cauza războiului. Era trist să vezi aceste biete fiinţe transformate în obiecte ale plăcerii, indiferent cât de strident se machiau sau cât de strâmţi erau blugii lor vestici.

— Ce-i cu tine, Joe? — întrebă fata. Nu-ţi plac?

— Mi-am pierdut testiculele — îi spuse Dale. Când a explodat o mină. Bum!

Fata se arătă neîncrezătoare.

— Nu mai eşti bun de nimic — pufni ea.

Îi spuse ceva prietenei sale şi se îndepărtară.

Cealaltă fată stătea în braţele lui Gates, cu un braţ de gâtul

lui. Îşi trăsese pulovărul şi-i arătă un sân mic de culoarea cafelei, cu sfârc întunecat.

— Nici eu n-am chef — zise el şi o împinse pe podea.

Ea se ridică şi îi aruncă o ploaie de invective în dialectul aspru al provinciei din care venea. Gates comandă două beri.

— Ce-i cu tine, Jack? Pari nemulţumit de ceva. Te mai gândeşti la episodul acela din celula lui Li? Ştii, fata ne-a dat numele tuturor camarazilor ei. I-am ridicat pe toţi azi dimineaţă.

— Sunt soldat, nu torţionar.

— Da, însă soldaţii nu câştigă războaiele fără să ştie ce face inamicul. Nu este nevoie decât de puţină insistenţă.

Gates îşi aprinse o ţigară Lucky Strike.

— Nu-i vorba de asta.

— Bine, atunci spune-mi ce te frământă.

— Faptul că pierdem războiul, Gerry. Nu mă refer din punct de vedere militar. În această privinţă nu am nici un fel de dubiu. Mă refer la războiul cel mare.

— Ce tot vorbeşti acolo, Jack?

— Uită-te în jurul tău. Aceştia sunt soldaţii americani. Soldaţi! De fapt, nu sunt decât nişte copii care-şi doresc să se drogheze. Ceva nu merge deloc bine.

— Fumează şi ei nişte ierburi.

— Te înşeli, Gerry. Acum fumează ierburi. Dar ce-o să se întâmple mâine?

Clătină din cap.

— Nu ştiu. America se îndreaptă într-o direcţie care nu-mi convine.

Îşi termină berea.

— În seara aceasta nu sunt o companie plăcută. Mă duc acasă.

— Ai stat prea mult să te ocupi de hârţoage. Poate ar trebui să te trimit din nou la ţară, în toiul luptei.

Dale se gândi la Noelle.

— Nu, mi-e mai bine aici.

* * *

Când plecă, se uită la Gates. Fata se întorsese. Stătea în braţele lui, chicotind. Mâna camaradului său dispăru sub ceea ce

era oricum, o fustă de piele exagerat de scurtă. Dragul de Gerry, se gândi Dale. Îi plăceau războaiele. Ar fi fost la fel de fericit chiar dacă s-ar fi aflat de partea cealaltă a baricadei. Dacă Hanoi-ul ar fi avut baricade.

71

Noelle fu şocată să vadă cât de mult se schimbase Marcel Rivelini. Părea îmbătrânit, i se rărise părul, iar pielea îi atârna pe faţă. Iată cu cine voia tatăl meu să mă mărit, se gândi ea. Dacă n-aş fi fost atât de nechibzuită.

Băură împreună răcoritoarele pe verandă, în timp ce Rivelini îi povestea despre tatăl ei. Seara era fierbinte şi grea, iar oraşul mirosea a benzină. Nori violeţi conturau copacii care se profilau pe cer.

Noelle se scuză ca să-i facă baie lui Lucien şi să-l culce. Baptiste şi Rivelini începură să discute despre afaceri. De la fereastra dormitorului lui Lucien, în timp ce-i citea o poveste să-l adoarmă, Noelle auzea fiecare cuvânt.

— Când poţi să faci prima livrare? — îl întrebă Rivelini.

— Peste două săptămâni. O sută kilograme de morfină.

— Bună. Pe cincisprezece, nava *Cochin* va fi ancorată în portul Saigon. Pe căpitan îl cheamă Carbone — un corsican de încredere. Pune pe unul din oamenii tăi să ia legătura cu el ca să stabiliţi alte amănunte.

— Dacă ai probleme, spune-mi.

— N-o să fie nici o problemă.

— Încearcă să cumperi cât mai multă morfină.

— *Cochin* se îndrepta spre Marsilia?

— Nu, spre Manila şi apoi Panama.

— Panama?

— Am oamenii mei acolo. Un tip, pe nume Ricord, a plecat după război.

— Un colaboraţionist? — îl întrebă Baptiste amuzat.

— Luptă împotriva comuniştilor. Rezistenţa franceză era plină de ei. Oricum, nouă ne este de folos. America Latină este o bază ideală pentru SUA.

Baptiste rămase tăcut un timp, reflectând la ce aflase.

— Deci, de asta vrei să cumpăr cât mai multă heroină.

— America este o piaţă în plină dezvoltare, Baptiste. Şi se dau în vânt după heroină. Îţi aminteşti de vremurile trecute când depozitam saci cu opiu în hambarele din Laos? Era ridicol. O joacă de copii. Acum, s-au pus bazele unei afaceri în stil mare. Trebuie să fim manageri buni, adică să influenţăm producătorii şi în acelaşi timp, să transportăm marfa pe piaţă. Înţelegi?

— Cred că da — zise Baptiste.

— Sunt convins.

Rivelini îi zâmbi apreciativ.

— Te-ai priceput întotdeauna să apreciezi de unde bate vântul. Mi-am dat seama, din clipa în care te-am văzut. Totuşi, în cele din urmă, lucrurile au evoluat pozitiv, nu?

Rivelini rămase la cină. Mâncară acompaniaţi de zgomotul obişnuit al războiului care se desfăşura la zece mile spre nord. Ferestrele zăngăneau când un B-52 bombarda jungla.

Lui Noelle i se părea că anunţă furtuna devastatoare care urma să vină şi o cuprinse o înfiorare care-i alungă pofta de mâncare. Cuvântul „heroină” îi răsuna în urechi. Se întrebase adesea de ce soţul ei hotărâse să părăsească Laos-ul şi să se mute la Saigon. Acum ştia.

După plecarea lui Rivelini, Baptiste se retrase în biroul lui. Noelle îl urmă, închizând uşa în urma ei.

— Ce caută Marcel la Saigon? — îl întrebă ea.

Baptiste se duse la dulăpiorul din colţ şi scoase o sticlă de cognac. Îşi turnă trei degete într-un pahar de cristal.

— Pentru afaceri.

— Pentru afaceri — repetă ea.

— Nu cred că te-ar interesa — zise el şi se aşează la birou cu cognacul în faţă.

— Pune-mă la încercare.

— Marcel este unul din asociaţii mei în afaceri. Nu trebuie să discut tot ce fac cu tine, Noelle.

— Deci acum este asociat în afaceri? Altă dată era cât pe ce să-ţi mute falca din loc.

— Asta s-a întâmplat de mult.

— Am dreptul să ştiu ce faci. Doar este afacerea tatălui meu.

— Nu mai este a lui. A murit.

El îşi pierdu brusc răbdarea.

— Uită-te la tine. Ţi-ai dorit vreodată ceva? Hai, spune. De ce mă tratezi în asemenea hal? Cu ce ţi-am greşit atât de rău?

Aş putea să răspund la această întrebare în locul tău, se gândi el. Dar, după ce ai omorât un om, nu-ţi mai vine atât de greu să-l omori pe al doilea, chiar dacă ţi-e rudă.

— Cu ce ţi-am greşit atât de rău? — repetă Noelle cu voce tare.

Se uită la ceas, ostentativ.

— Este prea târziu. Nu am timp să înşir toate lucrurile, dacă vrei să mai şi dormim câteva ore.

— Încetează cu ironiile! Cu ce îţi imaginezi că am cumpărat casa asta, sau lucrurile elegante pe care le porţi? Dacă nu vrei să mori de foame, nu mai încerca să te amesteci în treburile mele!

— Te-am iubit cu adevărat cândva — murmură ea.

— Şi o să mă iubeşti din nou.

Ea clătină din cap.

— Ţi-ai vândut sufletul!

— Da, însă am obţinut un preţ bun.

Zicând acestea, se ridică şi ieşi din cameră.

72

Se întâlniră într-un parc, pe malurile râului Saigon.

Noelle îl aşteptă pe o bancă, privind un grup de marinari americani adunaţi lângă un chioşc de ziare. Răsfoiau o revistă *Playboy.* Un *bui doi* se ţinea după ei, încercând să le vândă mici pacheţele cu heroină nr. 3 şi marijuana.

Îl văzu pe Dale înaintând spre ea, încruntat. Se aşeză pe bancă.

— Te simţi bine?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ai fi putut să vii la apartamentul meu.

Ea clătină din cap.

— Vreau să-ţi vorbesc, nu să facem dragoste.

— Ce este?

— Mă prefac în fiecare zi. Dar azi, când m-am trezit, mi-am dat

seama că nu mai pot.

Îl privi.

— Nu ştiu ce să fac.

— Este vorba de noi doi?

— Nu, de Baptiste.

— Înseamnă că ne priveşte şi pe noi.

— Crezi?

Se uită în jurul parcului. Nişte golani în blugi Brooklyn se certau între ei, iar la câţiva metri depărtare o pisică scoase un miorlăit, când mirosi o grămadă de gunoi putred. Era atâta mizerie peste tot, dar până acum nu se gândise că ea ar putea fi vinovată de această stare deplorabilă.

Inspiră adânc.

— Dacă ţi-aş spune că Baptiste exportă heroina în ţara ta, ce-ai face?

Dale nu-i răspunse imediat. Dar când o făcu, îi vorbi încet şi hotărât.

— Ai dovezi, Noelle?

— Ce dovezi doreşti? L-am auzit discutând cu unul din partenerii lui de afaceri din Bangkok. Am auzit tot.

Crezuse că va fi şocat de această informaţie, dar părea cât se poate de calm.

— De unde iau heroină? — o întrebă el.

— Nu, nu este heroină. O fabrică din altceva. Parcă din morfină nu? Vor s-o transforme în heroină şi s-o trimită în America.

El clătină din cap.

— Ce este? — îl întrebă ea. Hai spune-mi!

— Aş vrea să pot face ceva.

Îl privi uluită.

— Ştiai?

— Deocamdată, soţul tău şi asociaţii săi sunt protejaţi de guvernul vietnamez.

— Nu mă refer la câteva spelunci de opiu din Cholon. Exportă droguri prelucrate în ţara ta. Înţelegi ce-ţi spun?

Îşi feri privirile.

— Crede-mă că sunt la fel de revoltat ca şi tine.

— N-ai de gând să opreşti, această afacere?

— Eşti naivă. Naivă.

Poate că aşa era. Baptiste avea dreptate. Până acum fusese destul de fericită să accepte binefacerile traficului cu droguri. Mai întâi tatăl ei şi acum soţul. Nu-i plăcea ce făceau, dar, aşa cum îi reamintise Baptiste, mâncarea pe oare o consuma, hainele pe care le purta, vila luxoasă în care locuia, toate erau cumpărate cu opiu. Trăia într-o lume ireală, cocoloşită de bani murdari. Aşa fusese întotdeauna.

— Trebuie să plec — zise ea.

— Stai. Putem să mai vorbim puţin?

O luă de mână, dar ea se trase de lângă el. Trebuia să se gândească. Lumea se întorsese pe dos.

— Mi-ai vorbit până acum ca un Cavaler al Mesei Rotunde în căutarea Pocalului Sfânt. Mi-ai povestit despre libertate şi salvarea Asiei de comunism. Poate uneori mi-am spus că eşti nebun, dar eram mândră de tine. Iar acum, nu mai ştiu ce să cred. Te credeam un om bun, dar eşti la fel ca tatăl meu şi Baptiste. Când vrei ceva, te prefaci că eşti nevinovat.

— Noelle…

— Lasă-mă în pace.

Ar fi fugit după ea, dar ştia că nu are rost. O să-i lase timp să se calmeze. O văzu făcând semn unui taxi, urcându-se înăuntru şi, peste o clipă, dispăru.

În momentul acela el nu se gândi, nici măcar o clipă, că n-o să-i mai vorbească niciodată.

73

Noelle ar fi avut nevoie de un morman de cufere ca să-şi împacheteze toate hainele pe oare i le cumpărase Baptiste, dar lăsă cea mai mare parte din ele în garderobă. Când plecă, la unsprezece, în dimineaţa aceea, luă două valize, una pentru ea şi una pentru Lucien. Khan îl dusese pe Baptiste la Saigon cu Mercedes-ul, aşa că ieşi în Rue Pasteur şi luă un taxi. În situaţia de faţă, valizele erau un lux. Singurele lucruri de care avea nevoie se aflau în geanta din piele de crocodil pe care o ţinea în poală, toate bijuteriile ei şi două bilete de avion cu Air France, până la Paris pentru după-amiaza aceea. Înaintau repede pe Cong Ly, spre Tan Son Nhut.

Un funcţionar de la ambasadă îi înmâna lui Dale un mesaj telefonic pe care îl primise devreme, de dimineaţă. Noelle voia să-l întâlnească la cafeneaua Charles, la unsprezece şi jumătate.

De la ultima discuţie în parc, nu se gândise decât la ea. Pentru prima oară în viaţa lui, nu mai era convins că lupta pentru adevăr. Credea că ştiuse întotdeauna care era calea cea dreaptă într-un conflict, dar ea îl făcuse să se îndoiască de propria sa integritate. Nu ştia ce să facă; ştia doar că o iubea şi o dorea şi nu suporta gândul s-o piardă.

Hotărâse să discute cu Gates problema implicării lui Baptiste în afacerea cu droguri.

Cafeneaua Charles era pe bulevardul Tu Do, la două blocuri depărtare de Continental, între o croitorie italienească şi un magazin chinezesc de antichităţi. Erau câteva mese de lemn şi scaune de fier pe trotuar, dar clienţii nu prea riscau să se aşeze aici. Preferau să stea în cafenea, care oferea o protecţie sporită în faţa grenadelor.

Dale întârziase zece minute. Intră înăuntru, comandă o bere Tiger şi aşteptă. Străzile erau aglomerate, iar radioul din cafenea urla luându-se la întrecere cu claxoanele Honde-lor de pe stradă. Clientela era formată în principal din soldaţi americani şi câţiva ziarişti. Dale, simţi mirosul dulceag de marijuana.

Nu-l văzu pe Baptiste când intră, dar acesta apăruse deodată lângă masa lui. Un zâmbet blând îi lăţea chipul frumos, măsliniu. Petecul negru care-i acoperea ochiul îl făcea să iasă în evidenţă oriunde, şi câţiva soldaţi îl priveau curioşi. Cămaşa neagră de mătase era deschisă la gât şi un lanţ gros de aur se zărea prin smocul de păr de pe piept.

— Pari surprins, domnule Dale? Poate aşteptai pe altcineva.

Deci ştia. Probabil că erai oricum o chestiune de timp până să afle.

— Ia loc — îi spuse Dale.

Baptiste acceptă oferta.

— Bere?

— Hai să bem şi să ne împrietenim, da?

Dale făcu semn proprietarului, care veni repede cu încă două beri Tiger. Crocé îşi aprinse o ţigară, dar nu-l servi pe Dale.

— Unde este? — îl întrebă el.

— Cine? Soţia mea? Presupun că acasă. Unde altundeva ar putea să fie?

— Hai să nu ne jucăm.

— Dar mie îmi place să mă joc şi mă pricep foarte bine. La Vientiane jucam întotdeauna douăzeci şi unu cu tatăl lui Noelle. Spunea că sunt un jucător înnăscut.

Un băiat vietnamez intră în cafenea, cu un sac maroniu de hârtie, plin cu ţigări. Mesteca gumă şi o întindea spre clienţi. Proprietarul strigă la el şi-l alungă.

— Ştii că m-am văzut cu ea — zise Dale.

— De fapt, ai văzut tot, nu?

Dale se enervă.

— Ce vrei? — pufni el.

Baptiste învârtea între deget scrumiera Suntry.

— N-am venit aici să-ţi cer ceva. Nu vreau decât să te ucid.

— Vorba este ieftină.

— La fel ca viaţa în Saigon.

— Hai să ne lămurim. Mă ameninţi cumva?

Baptiste clătină din cap aparent amuzat.

— Crezi că sunt atât de fraier? Nu mă cunoşti, domnule Dale.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Ca să-ţi spun la revedere.

Chelnerul sosi cu berile lor.

— Nu beau bere — zise Baptiste şi ieşi, lăsându-şi ţigara aprinsă în scrumieră.

Dale se uită după el. Ce dracu mai era şi asta? Răsuflă uşurat. Se aştepta ca Baptiste să-i tragă un pumn, să scoată un cuţit sau un pistol. Dar aşa… Nu-i picase deloc bine atitudinea lui.

Dar dezamăgirea fu înlocuită repede de îngrijorare. Ce se întâmplase cu Noelle? Şi de ce îi spusese la revedere? Ce plănuia?

Cristoase!

Vânzătorul de ţigări îşi lăsase sacul de hârtie în colţ.

Strigă să-i prevină pe ceilalţi şi sări în picioare.

Noelle îl strânse pe Lucien de mână când taxiul se opri în faţa aeroportului Tan Son Nhut.

Am făcut-o. În sfârşit, plec.

Puse un pumn de piaştri în mâna şoferului şi nu aşteptă ca

acesta să-i dea restul. Unde se ducea ea nu avea nevoie de piaştri.

Ieşi, trăgându-l pe Lucien după ea. Studie oamenii din aeroport: soldaţi americani, poliţie militară cu caschete albe. Vietnamezi micuţi, cărându-şi bagajele în cutii legate cu sfoară, femei în *ao dai.* Se aşteptase într-un fel să dea de Baptiste, zâmbindu-i batjocoritor. Poate că aflase de planurile ei.

Dar, nu era nici urmă de el.

Îi spusese odată că nu o să scape niciodată de el. Mă rog, oamenii se mai înşelau.

* * *

Gerry Gates se afla pe terasa hotelului Continental, cu colonelul Tran Van Li, când auzi explozia, urmată de un val de căldură. O trombă de fum negru se ridica pe ferestrele sfărâmate ale cafenelei Charles şi molozul căzu în Tu Do. Gates ştia că Charles era un local favorit al soldaţilor americani, aşa că se ridică în picioare şi ieşi în fugă din hotel.

O linişte grea, întreruptă doar de trosnetul flăcărilor care ţâşneau printre ciment sfărâmat şi bucăţi de fier, se lăsase asupra localului. Apoi, începură gemetele. Trupuri contorsionate în bălţi negre de sânge. O femeie stătea pe jos, adunând în poală resturile copilului ei.

Un soldat scoase un strigăt, urmat de altul. Dale se împiedică de moloz, trăgând răniţii din flăcări, arzându-se de fiarele fierbinţi, oprindu-se doar ca să-şi stingă scânteile de pe haine.

Aproape că nu-l recunoscu pe Jonathan Dale. Avea faţa înnegrită de funingine, părul închegat de sânge şi hainele sfâşiate de suflul exploziei.

— Gerry… murmură el.

— Isuse Cristoase! — exclamă Gates, scoţându-l dintre dărâmături.

Piciorul drept al lui Dale se transformase într-o masă sângerândă iar două degete îi atârnau de tendoane. Avea sânge pe cămaşă, dar Gates nu vedea rana. În depărtare auzea sirenele poliţiei şi urletul primelor ambulanţe.

Piciorul îi sângera din abundenţă. Gerry îşi scoase cureaua şi o

legă în jurul coapsei lui Dale, încercând să-i oprească hemoragia.

— Ţine-te bine, Jack. O să scapi — minţi el.

— Noelle — zise Dale şi leşină.

Ofiţerii de la vamă îi verificară cu atenţie paşaportul, studiindu-i fotografia. Apoi, îl împinse calm într-o parte şi puse mâna pe telefon.

— Este vreo problemă? — îl întrebă ea.

Dar acesta nu-i răspunse.

Peste câteva minute apăru alt ofiţer, care-i luă paşaportul. Şi-i spuse în franceză că era, într-adevăr, o problemă. Apoi o invită să-l însoţească.

O conduse într-o mică sală. Era zugrăvită în verde murdar şi practic nemobilată, cu excepţia unui birou şi a două scaune. Îi spuse să aştepte. Când ieşi, încuie uşa în urma lui.

Noelle îl luă în braţe pe Lucien şi aşteptă. Nu-i venea să creadă. Se simţea sleită de puteri şi-i venea să plângă.

Aproape peste o oră, uşa se deschise. Un ofiţer al aeroportului îl pofti pe Baptiste înăuntru şi închise uşa după el.

— Ce faci, Noelle? Pleci în vacanţă?

Arăta atât de trufaş.

— Poţi să cumperi pe toată lumea? — îl întrebă ea.

— Aproape.

Se aşeză, zâmbindu-i lui Lucien şi mângâindu-l pe cap.

— Serios, *ma chéri*, unde te duceai?

Îi luă geanta şi scoase biletele de avion.

— La Paris? Pe cine cunoşti acolo?

— Leg prietenii cu uşurinţă.

— Şi cum o să trăieşti? Din ce ai fi trăit acolo?

— Aş fi devenit prostituată. Aş fi încercat să-mi îmbunătăţesc condiţia socială.

Lui Baptiste îi sclipiră ochii de mânie pe moment, dar apoi îşi reveni.

— Bine, recunosc. Nu mi-am imaginat că o să faci asta.

— Cum ai aflat?

— Mă ruşinez să spun că am pus pe cineva să te urmărească. De câteva săptămâni.

Deci ştia şi de Dale.

— Dar n-ai încercat să mă opreşti.

— Nici tu n-ai încercat să fugi de mine în felul ăsta.

Îi rupse biletele.

— Maşina mea este afară. Hai să continuăm discuţia în drum spre casă. Aici este înăbuşitor de cald.

Îşi conduse soţia şi copilul printre oameni şi bagaje, cu o mână pe umărul ei. Mercedes-ul negru îi aştepta. Khan deschise portiera. Se aşeză pe bancheta din spate, cu Lucien. Baptiste se instală lângă ea.

— N-are rost să fii atât de dezamăgită — zise el în timp ce se întorceau la Saigon. Chiar dacă ai fi ajuns la Paris, tot aş fi venit după tine şi după micul Lucien.

Ciupi băieţelul de sub bărbie.

— Te-aş găsi chiar dacă te-ai ascunde într-o peşteră, în mijlocul Rusiei. Eşti soţia mea. Şi nimic nu va schimba acest fapt.

— Este ca un blestem — murmură ea, întorcându-se şi uitându-se pe fereastră.

— N-ar trebui să fie — zise el.

Când ajunseră la vilă îl trimiseră pe Lucien să se joace în grădină, în grija lui *amah* şi le porunci celorlalţi servitori să plece.

Îi pierise buna dispoziţie şi sentimentul de triumf. Se întunecă la faţă, ca şi când soarele ar fi fost umbrit de furtună. Făcu doi paşi spre ea şi o plesni peste obraz.

— De ce-mi faci asta?

Îşi ridică braţul şi-l lovi la rândul ei, cu toată puterea. L-ar fi lovit din nou, dar el o prinse de încheietura mâinii. Simţea palma ei.

— Aş putea să-ţi frâng gâtul — zise el.

— Atunci, de ce n-o faci?

— Pentru că te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Dar tu nu m-ai iubit.

— Ba te-am iubit odată. Dar mi-a trecut. Era o deprindere proastă.

— De ce? De ce? Am făcut totul pentru tine! Phong Savan era pentru tine!

— Serios?

— Da. Da! Sigur, am umblat cu femei, dar erau nişte târfe. Iar pe vremea aceea eram tânăr şi prost.

— Nu este vorba doar de femei.

— Jean-Marie.

O privi disperat, ca un animal încolţit. De ce sunt atât de importantă pentru el? se gândi Noelle. Sau ego-ul lui exagerat nu suportă să fie respins.

Îşi trecu degetele tremurânde prin păr.

— N-o să mai fugi de mine.

— Doar n-o să-ţi petreci toată viaţa urmărindu-mă, pentru că ar trebui să te ocupi numai de asta.

— Dar de ce? Viaţa noastră ar putea să fie atât de bună. Pot să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti. Într-o zi, voi fi unul dintre cei mai bogaţi oameni din Asia. Iar tu… vei putea să fii o regină.

Ea clătină din cap.

— Mă dezgusti.

— Eşti o ipocrită afurisită! Iubitul tău papa era un gangster care a făcut comerţ cu opiu toată viaţa lui, doar ştii asta. Nu era nici un secret. Dar ai vărsat găleţi de lacrimi la înmormântarea lui, nu-i aşa? Şi mai era şi ucigaş. El m-a pus să-l lichidez pe Jean-Marie. Am încercat să-l opresc, dar tot a făcut-o.

Ridică degetul în aer, ameninţând-o.

— Dar tu? Faci pe sfânta, pe îngerul şi mă acuzi numai pe mine. Dacă se întâmplă ceva rău, Baptiste este de vină? Sunt omul tău de paie, pe oare-l sacrifici pe altarul conştiinţei tale. Mă tratezi ca pe un rahat. Şi care este păcatul meu? Că te iubesc!

— Ai terminat? — zise ea.

— Nu, n-am terminat — spuse el apucând-o de mâini şi proptind-o de perete.

Încercă s-o sărute, dar Noelle îi muşcă buza inferioară. Se trase înapoi cu buza însângerată. Înjură şi apoi se aplecă brusc, o săltă pe umăr şi o duse în dormitor.

Îl bătu cu pumnii, îi sfâşie cămaşa şi îşi înfipse dinţii în spatele lui. Îl auzi gemând, dar nu-i dădu drumul. Deschise uşa cu piciorul şi o trânti în pat.

— Şi acum o să fii soţia mea — zise el.

Se rostogoli de pe ea. Baptiste avea spatele plin de răni roşii, acolo unde-l muşcase. I se umflase buza şi-i curgea sânge din umăr. Noelle se uită uluită la ce-i făcuse.

Se ridică, îşi prinse cureaua şi îşi scoase cămaşa sfâşiată de unghiile şi dinţii ei, aruncând-o pe podea.

— N-o să mai fac asta niciodată — zise el fără s-o privească.

Ştia că-i era ruşine.

— Dacă o s-o mai faci, am să te ucid.

— Dar trebuie să înţelegi un lucru — n-o să renunţ niciodată la fiul meu. Tu poţi să rămâi, sau să pleci. Dar la fiul meu n-o să renunţ niciodată.

Zicând acestea, ieşi din cameră, închizând uşa încet în urma lui.

Noelle îl auzi îndepărtându-se, şi în clipa aceea îşi aminti ce-i spusese Bonzul cel orb: *„Dacă îţi abandonezi copilul, te aşteaptă o nouă soartă. Aceasta este singura cale.”*

Dacă era într-adevăr singurul mod de a scăpa de el, nu avea nici o şansă. Cum ar fi putut să-l părăsească vreodată pe Luc?

74

San Francisco.

Amintirile lui Dale despre explozie erau vagi; băiatul cu sacul de hârtie plin de ţigări, groaza întipărită pe faţa proprietarului când îşi dăduse seama ce o să se întâmple, nimic mai mult. O vagă amintire a durerii cumplite, o succesiune de sunete şi imagini, sirene de ambulanţe, mirosul cărnii arse, vocea lui Gates, care-i spunea că este totul în ordine, chirurgii care-i puneau întrebări, cu capetele luminate de halouri strălucitoare. Chiar şi operaţia, durerea cumplită, alinată de morfină, erau acum o amintire îndepărtată. Ştia că rămăsese probabil cu o cicatrice adâncă în creier, dar nu-şi mai amintea nimic clar.

Uitase complet de conversaţia avută cu Baptiste. Nu-şi amintea nici măcar de ce se dusese la cafeneaua Charles.

Îl expediaseră înapoi, în SUA. Pentru că nu era, din punct de vedere oficial, un membru al forţelor armate, îl trimiseseră la San Francisco General, într-o rezervă. Un tânăr pe care nu-l cunoştea şi care nu se prezentase, îl vizitase a doua zi şi-i spusese să nu-şi facă griji în privinţa costului spitalizării.

Prin ferestrele yacht-ului care plutea pe apele albastre ale golfului, se vedeau valurile înspumate — era o lume atât de îndepărtată de bananierii, mirosul de kerosen şi căldura înăbuşitoare, încât nu i se părea reală. Dar durerea era reală.

Doctorii îi spuseseră că avusese noroc. Schijele îi perforaseră o arteră pe partea inferioară a piciorului, dar chirurgii de la Cong Hoa făcuseră treaba bună şi, cu toate că avea nevoie de grefe ulterioare, îşi va păstra piciorul. Pierduse două degete de la mâna dreaptă şi-i scoseseră un rinichi, afectat de explozie. Iar pe cap, avea douăzeci şi şapte de cusături.

— Voi putea să călăresc un cal? — întrebă el.

— Sigur.

— Grozav. Pentru că până acum nu ştiam să călăresc.

Se amuzară. Mai auziseră bancul, dar îi ridicară moralul.

Michael îl vizitase primul, dar Dale de-abia sosise de la aeroport şi era prea îmbibat de anestezice ca să poată vorbi, după ce venise de la Saigon. A doua zi de dimineaţă când se trezi, Susan era acolo.

Avea ochii umezi şi-l făcea să se simtă recunoscător şi stânjenit în acelaşi timp. Se întreba uneori de ce ei îi păsa.

— Uită-te la tine, soldatule — murmură ea.

— Asta ar trebui să fie o lecţie pentru tine — zise el încet, cu limba umflată şi buzele amorţite. Să nu fumezi niciodată la o benzinărie.

Soţia lui îl strânse de mâna nevătămată.

— M-am rugat pentru tine.

Oh, nu. Iar începea cu Dumnezeu. Ce legătură avea în toate acestea?

— Mulţumesc.

— Doctorii spun că o să te faci bine.

— Da, mă simt destul de în formă pentru câteva partide de tenis.

Era surprins ce greu îi venea să vorbească.

Se cufundă în visele sale, alimentate de morfină. Visa că Noelle se afla lângă patul lui şi-l ţinea de mână. Când se trezi, Susan era tot acolo. Îi zâmbi şi ea îi spuse ceva, dar cuvintele i se păreau că vin de la mare depărtare.

Când se trezi din nou, îl văzu pe Michael. Ferestrele erau negre şi îşi dădu seama că dormise probabil toată ziua. O lampă, lângă pat, arunca umbre palide pe faţa fiului său. Nu, stai puţin. Umbrele erau date de *tulei.* Michael începuse să se bărbierească. Când se întâmplase asta?

— Tată?

— Ţi-a crescut barba — murmură el.

Michael ridică din umeri, stânjenit.

— Am şi păr pe piept. Vreo optsprezece fire. Câte unul pentru fiecare an.

— Şi eu la fel. Am două sute patruzeci şi opt. Cel puţin aşa mă simt.

Se încruntă, străfulgerat de o durere bruscă în picior.

— Vrei să chem asistenta?

— N-a murit nimeni din puţină durere.

Michael se uită la el. Era atât de tânăr şi palid.

— Hei, am glumit.

Michael ieşi să cheme asistenta, care-i spuse că abia peste trei ore îi va face următoarea doză de morfină.

— Probabil că obişnuieşte să se drogheze — zise ea.

Michael încercă s-o contrazică, dar femeia clătină din cap şi se îndepărtă.

— Sunt O.K. — zise Dale.

Bietul Michael, se gândi, el. Era atât de palid şi fragil. Dale ridică mâna sănătoasă.

— Vino aici, fiule.

Michael îl luă de mână, îşi puse capul pe pat şi plânse.

Susan şi Michael îl vizitau în permanenţă, dar Jennifer nu apăruse şi evitau subiectul. Susan îi pomenise în scrisori că erau unele probleme, că Jennifer îşi neglija studiile. Dar acum îşi dădea seama că era mai mult de atât.

— Unde este Jennifer?

Susan inspiră adânc.

— John…

— Ştie că sunt aici?

Susan se uită la Michael şi se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Spune că nu vrea să te vadă, tată.

Altă durere — un amestec nedefinit de vinovăţie şi trădare.

— De ce?

Din nou linişte.

— Michael?

— Dă vina pe tine, tată.

— Pentru ce?

Râse amar.

— Pentru totul.

Apoi află în sfârşit ce era cu Jennifer. Ducea o viaţă dezordonată. Fusese la patru cursuri în ultimele şase luni şi la nici unul de vreo nouă săptămâni. S-a mutat din campusul universitar la o adresă din Night Ashbury. Cu afurisiţii de hippy, se gândi Dale.

— Am trecut pe la ea când s-a mutat acolo — zise Susan. Am încercat să-i bag minţile în cap. Dar acum nici nu-mi mai deschide uşa. Mă rog mereu pentru ea.

— Grozav.

— Am fost ieri s-o văd, s-o conving să vină.

— Şi?

Susan clătină din cap.

— Atunci ar fi mai bine să mă vindec mai repede — zise Dale. Dacă Mohamed nu se duce la munte, vine muntele la Mohamed.

Zâmbi amar.

Oh, Isuse. Propria mea fiică. Ce se întâmplă?

75

Peste doua luni.

Arhitectura era cunoscuta sub numele de „Stick and Stick”. Era împodobita cu turtă dulce şi reda toate artificiile arhitecturale: blazoane, arcade, festoane, rozete. Uşa de la intrare şi veranda erau flancate de coloane şi, peste tot, se vedeau ferestre pătrate şi arcade în formă de potcoavă de cal. Era o construcţie măreaţă, deşi cam stridentă, în stil victorian, preluată de hippy. Frontispiciul casei era acum o explozie de roşu, albastru şi verde, pictate stângaci. Efectul era uluitor — semăna cu o prăjitură de Crăciun, ca formă şi culoare.

— Isuse! — exclamă Dale cu vocea tare şi intră înăuntru.

Se strecură cu greu la primul etaj, sprijinindu-se într-un baston. Mâna dreapta era înfăşurată într-un bandaj. Din ciudă şi mândrie rănită, purta vechea lui uniformă de maior USA, deşi nu mai făcea parte din forţele armate.

Bătu de două ori şi aşteptă.

De-abia recunoscu faţa care-i deschise. Părul ei blond era prins într-o eşarfă roşie. Avea o geacă din piele de căprioară, cu franjuri, o pereche de blugi rupţi şi purta mărgele — nu unele drăguţe de fată, ci nişte ghiulele care-i ajungeau până la talie. Şi observă că nu avea sutien.

— Bună Jenny — îi spuse, zâmbind nesigur.

Îi zâmbi la rândul ei, dar îşi dădu seama că făcea un efort.

— Tată — zise ea.

— Aş fi sunat, dar mama ta mi-a spus că nu ai telefon.

Clătină din cap.

— Aşa este.

— Deci, aici locuieşti. Pot să intru?

Se auzea muzica, strident. Dale nu sesiză imediat că ştia melodia. Era „The Star Spangled Banner”[46]. Cristoase! Un tip bărbos dormea pe un sac de fasole. Pe tricoul lui scria:

NE NASTEM TOT MAI MULŢI ŞI MURIM TOT MAI MULŢI.

Mirosea a transpiraţie, mucegai şi marijuana. Nu exista nici un fel de mobilă, în afară de câţiva saci cu fasole şi carpete persane. Pe pereţi erau fel de fel de afişe: Che Guevara, Grateful Dead, Jefferson Airplane. Erau de asemenea şi câteva colaje manuale: faimoasa fotografie a unui călugăr budist, arzând pe o stradă din Saigon; John Lennon, uitându-se prin lentilele ochelarilor săi cu rame de sârmă; Mick Jagger, Jimi Hendrix, Eldridge Cleaver, Bob Dylan; simboluri ale păcii, un nor în formă de ciupercă, cadavre ale Viet Cong.

În colţ, era un mic Buddha de bronz şi tămâie, arzând într-un borcan gol de gem. Era aproape un afront, parodie a propriei sale vieţi. Ce ştiau aceşti puşti despre Vietnam, Buddha, bonzii care se sacrificau, protestând împotriva lui Diem?

— Drăguţ loc — zise el.

Nu intenţionase să pară batjocoritor, dar sesizase imediat tonul lui.

— M-da, îmi place.

Se întoarse spre ea şi încercă să zâmbească.

— Ce mai faci? — zise el.

— O.K. Bine. Grozav.

Se opri.

— Îmi pare rău că n-am venit să te văd la spital. Aşteptă să o

[46] Steagul înstelat (en.) (n.t.)

audă scuzându-se, dar degeaba. Au spus că o să te vindeci. Apropo, te-ai vindecat?

Ridică mâna.

— Nu mai rezist să număr până la zece.

Ar fi vrut să fie o glumă, dar ea nu zâmbi.

— Cum merge războiul?

Era un subiect delicat, aşa că mai bine îl evita. Înainte să plece, se certaseră crunt în legătură cu implicarea Americii în Vietnam şi-i aruncase nişte vorbe pe care prefera să le uite.

— Se pare că s-a terminat pentru mine. Îmi faci o cafea?

Intrară în bucătărie. Un teanc de vase murdare zăcea în chiuvetă. Un gândac se ascunse când îi văzu. Jennifer umplu un ibric. Ţevile hârâiră asurzitor. Apoi îl puse pe foc.

— Ce chirie plăteşti? — o întrebă el.

— Nouăzeci — zise ea.

Discutară în timp ce aştepta să fiarbă apa.

— Cum merge colegiul? — o întrebă el prefăcându-se indiferent, dar o simţi încordându-se.

— O.K.

— Nici o problemă? întrebă Dale.

— Nici o problemă — zise ea.

Dale se gândi, în timp ce turnă apa fierbinte în două căni crăpate şi puse două linguriţe de Ness. *Nici o problemă.,*

O urmă în living-room. Fiica lui se trânti pe un sac de fasole.

— Aşează-te — zâmbi ea, amar.

De-abia aştept să văd cum o să-ţi stea în acest decor.

Dar el se rezemă de perete. Îl durea capul şi îi zvâcnea mâna bandajată, împungându-l în coaste. Se umplu de sudoare pe faţă.

— Te doare? — zise ea.

— Nu, mă doare să te văd în asemenea hal. Restul este doar o suferinţă fizică, suportabilă.

— Este din ce în ce mai bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că te interesează cu adevărat.

— De ce? Este secret?

Ştia cât este de ironică. A fost întotdeauna rea de gură. Mai întâi jignea şi pe urmă se căia. Michael o poreclise Biciul.

— Am vorbit cu unul din tutorii tăi — zise el.

— Rahat.

— Ce se petrece cu tine, Jenny?

Ridică din umeri.

— Am renunţat.

— Ai renunţat?

— Uite ce este. Am douăzeci de ani, aşa că nu mai poţi să-mi spui ce să fac.

— Nu, dar tot îmi fac griji. Cred că ţi se pare normal.

— Oh, da. Îţi faci griji. Probabil din şase în şase luni. Te întorci, şi faci pe tatăl grijuliu, iar apoi îţi vezi de micul tău război.

Bărbosul de pe sacul de fasole începu să sforăie. Dale făcu semn spre el.

— Crezi că ar fi cazul să mi-l prezinţi — zise el încercând să nu se înfurie.

— Crezi că ar fi cazul să mi-l prezinţi? — îl maimuţări ea. M-am culcat cu el noaptea trecută, dar nu ştiu cum îl cheamă. Presupun că Chuck sau ceva de genul acesta.

Deci, ştia ce face. Pentru o clipă îi veni să o plesnească, dar ştia că ar fi înrăutăţit lucrurile. Probabil că ea asta şi dorea. Alt capăt de acuzaţie.

— Şi regulează bine? — zise el.

Îi venea foarte greu să vorbească aşa, dar era hotărât să nu o lase să câştige. Hai să ne lămurim, îşi spuse el.

— Ce vrei de fapt, tată?

— Vreau să ştiu de ce fiica mea îşi iroseşte viaţa în această văgăună. Vreau să ştiu de ce o elevă strălucită ca ea a hotărât să se retragă de la prestigioasa universitate Berckley în anul doi? Vreau să ştiu cu ce am greşit ca să mă tratezi în asemenea hal?

Îl privea. Cu gura căscată.

— Vrei să ştii neapărat?

— Da.

— Sunt trei motive: nu ai fost niciodată aici când am avut nevoie de tine.

— Dar sunt acum.

— Prea târziu.

Suportă acuzaţiile ei şi continuă.

— Dar sunt tatăl tău, Jennifer. Şi te iubesc.

Pentru o clipă crezu că reuşi să ajungă la sufletul ei, dar apoi, ea se ridică şi luă o scrumieră mare, de tablă de sub calorifer.

Scoase o ţigară lungă, turtită şi şi-o aprinse. Dale recunoscu imediat mirosul înţepător.

— Mi-am amintit şi al patrulea motiv — zise Jennifer. Ai părăsit-o pe mama.

— Ne-am despărţit. Este o diferenţă. Am căzut de acord amândoi.

— I-ai frânt inima. Uită-te la ea, pentru numele lui Cristos! Crede că l-a descoperit pe Dumnezeu. Isuse!

— N-am vrut — zise el, ştiind ce penibil părea.

Fusese mai cumplit decât îşi imaginase. Îşi amintea de fetiţa de doi ani, cu păr blond, încâlcit, pe care o arunca în aer şi o prindea în braţe. Oare când ajunsese în asemenea hal? Trăgea din ţigară.

— Este marfă bună, marocană. Chuck spune că a adus-o tocmai de la Marrakeş. Vrei să încerci?

Dale i-o smulse din mână şi i-o aruncă pe fereastră. Jennifer clătină din cap.

— Bravo. N-am ce zice.

— Încetează, Jennifer, te rog.

— Haide tată. Băieţii mari nu plâng.

Se trânti pe scaunul de fasole.

— Îţi place?

— Cât timp ai de gând să stai acasă de data asta?

— Nu cred că o să mă mai întorc.

Văzu o sclipire de ezitare în ochii ei, poate chiar de speranţă.

— Vreau să te întorci acasă — zise el.

— Dar sunt acasă.

— Unde, aici?

Bărbosul deschise ochii. Văzu uniforma lui Dale.

Nu-şi revenise încă, se gândi Dale.

— Rahat. Cine eşti, omule?

— Armata. Caut noi recruţi.

— La dracu! — exclamă el şi se năpusti pe uşă.

Jennifer nu zâmbi, dar ştia că o amuzase. Se uită la uşa deschisă, ascultând paşii grăbiţi pe scară.

— Ai fost foarte rapid, tată.

Dale se duse la fereastră, o deschise şi se sprijini de pervaz. Îl durea îngrozitor. Inspiră adânc aerul proaspăt.

— Ce vrei de fapt, Jennifer?

— Vreau ca tu şi mama să fiţi împreună.

— Ai douăzeci de ani! Ce-ţi mai pasă?

— Depinde de tine. Tu vrei o fiică bună şi eu un tată în casă. Ce zici de asta?

Vorbea serios. Dale se simţea ameţit. Îşi privise viaţa într-o oglindă distorsionată în ultimii douăzeci de ani şi acum, constatase că se înşelase. Oare îi rănise pe toţi chiar atât de mult?

— N-o să mă primească înapoi.

— Încearcă şi ai să vezi.

— Şi dacă fac asta… te întorci acasă şi îţi vezi de carte?

Ea încuviinţase din cap.

În acea clipă, ştiu că o va uita pe Noelle şi îşi va abandona cruciada. Luptase timp de douăzeci de ani să salveze lumea şi îşi neglijase propria familie; crezuse că proprii săi copii îl idolatrizau; crezuse că Susan dorise să se despartă şi el şi şi-o scosese din inimă; crezuse că munca lui era importantă, dar acum îşi pierduse credinţa.

— O.K. — îi spuse el lui Jennifer. Hai să încercăm, aşa cum vrei tu.

76

Saigon, august 1969.

Baptiste coti pe Hong Thap Tu şi intră pe Chao Thang. Vila lui Sammy Chen era ascunsă în spatele unui zid înalt, străjuit de palmieri. Baptiste îl întâlnise de multe ori pe Sammy de la moartea lui Bonaventure, de obicei, în camera din spatele recepţiei, la Trung Mai. Bănuia că invitaţia acasă la Sammy însemna că nu era o afacere de rutină.

Sammy îl aştepta într-o curte interioară. Îl salută, entuziasmat pe Baptiste şi-i oferi un pahar de whisky Chivas Regal, dar el preferă să bea ceai verde chinezesc.

— Noroc — zise Sammy, ridicând ceaşca de ceai.

Se complimentară reciproc şi apoi începuse să discute inevitabil despre război. Se zvonise că Ho Chi Minh era bolnav şi discutară despre posibilul său succesor în caz că murea şi despre

efectul pe care l-ar avea asupra tratativelor de pace de la Paris. Devenise deja evident că tratativele erau o farsă, alt subterfugiu de-al nord-vietnamezilor. Era de asemenea clar că americanii pierdeau războiul acolo unde conta mai mult: în propriile lor oraşe şi universităţi.

În cele din urmă, Sammy îşi şterse faţa cu o batistă şi spuse:

— Deci, Kwo-chao, acum trecem la afaceri, da?

Nu reuşea niciodată să pronunţe Crocé şi-i spunea Kwo-chao.

— Ai nevoie de mai mult numărul patru.

Era o cerinţă, nu o întrebare.

— Vinzi?

— Ai atât numărul patru cât doreşti.

Era o declaraţie uimitoare. Baptiste îl privi mirat.

Sammy îşi scoase unul din pantofi şi începu să-şi scobească unghiile de la piciorul drept. Baptiste nu ştia dacă ar trebui să fie impresionat sau dezgustat. Oare acest tip avea atâta încredere în el încât nu-i păsa de părerea celorlalţi? Sau se trăgea din ţărani şi nu învăţase încă să se poarte civilizat?

— Pot cumpăra aici, la Cholon? — zise Baptiste în cele din urmă.

— La Vientiane. Te înţelegi în privinţa transportului cu generalul Rattakone şi colonelul Li, O.K.?

— Ai oameni care să prepare numărul patru în Laos?

— Cumpăr opiu şi protecţie direct de la Rattakone. Iau un „bucătar” din Hong Kong şi prepar Alb de China cu o puritate de 99%. Ca într-o societate mixtă.

Chicoti şi-i sclipiră ochelarii în soare.

Baptiste îşi goli paharul. Sammy i-l umplu din nou.

— S-ar putea să fiu interesat — zise el.

Sammy se plesni peste genunchi.

— Nu, chiar trebuie să fii! Americanii i-au forţat pe turci să renunţe la culturile de mac şi acum încearcă să-i convingă şi pe mexicani. Unde mai găseşti acum numărul patru la un preţ convenabil?

Sammy avea dreptate şi nici nu şi-ar fi putut găsi un moment mai potrivit. Sau poate, se gândi Baptiste, anticipase pur şi simplu ocazia, ca orice om de afaceri priceput. Programul de eradicare al turcilor îi lovise puternic pe clienţii lor din SUA. Acum guvernul făcea agitaţie şi în Mexic.

Acum, furnizorul devenise cumpărător, se gândi Baptiste. Cum se întorceau lucrurile.

— S-ar putea să am comenzi importante pentru următoarea recoltă de opiu. Am putea discuta despre comenzi iniţiale de 1 000 kg pentru numărul patru.

La preţurile curente, Sammy se putea aştepta la un avans de aproape două milioane dolari, dar nici măcar nu se opri să respire.

— Poate, anul viitor, comanda va fi şi mai mare.

— Cum?

— Acum sunt mulţi americani în Saigon. La fel ca la Hong Kong. Vor să se distreze, fete, whisky, droguri.

— Ca toţi soldaţii din lumea întreagă.

— Da, ca toţi soldaţii din lumea întreagă — îl aprobă Sammy. Numai că aici nu sunt soldaţi adevăraţi. Sunt soldaţi pe termen scurt. Douăsprezece luni în Vietnam. Apoi, dacă nu mor, se întorc în America. Sunt o mulţime de acest fel.

Baptiste îşi făcea vânt cu evantaiul. Răsuflarea oraşului era fierbinte şi fetidă ca gura unui şacal, şi duhnea a putreziciune şi motorină.

— Şi? — zise el.

— Nu sunt numai soldaţi, Kwo Chao. Pentru fiecare bărbat care luptă în junglă, America are de zece ori mai mulţi funcţionari, ingineri sau bucătari. Foarte plictisiţi cu toţii. O piaţă interesantă.

Sammy clătină din cap.

— Piaţa mare, Kwo Chao. Mult mai mare decât „les pauvres”[47] care vin la lupanarele de opiu.

— Intenţionezi să foloseşti Saigon-ul ca o piaţă de probă — zise Baptiste uluit.

— Imaginează-ţi ce se întâmplă. Dacă toţi aceşti soldaţi deprind gustul heroinei ce crezi că vor face când vor ajunge în America? Consumatorul se va transforma în vânzător. Vom crea o nouă piaţă uriaşă în America.

— Mi se pare o idee interesantă, Sammy.

— Nu este ideea mea, Kwo-chao. Ideea vine de la cel mai mare traficant de droguri din istorie. Marea Britanie.

Îi sclipiră ochii şi se legăna fericit în scaunul său. Pentru o

[47] săracii (fr.) (n.t.)

clipă Baptiste avu impresia că acest chinez semăna cu Buddha gras şi satisfăcut.

— Marea Britanie. În China, înainte să vină englezii, opiul era interzis, O.K.? Era împotriva codului american. Dar englezii aveau mult opiu în India. Trebuiau să-l vândă într-un fel. În China se cumpără ceai, mătase, n-au cu ce să negocieze aşa că importă, în ciuda legilor şi războiului împotriva opiului şi îşi crează propria lor piaţă. În curând, China este confruntată cu un deficit comercial. Deci *apelează la opiu.* Toţi bogătaşii din Hong Kong, Buhorfield Swire, Jardine Matheson, se îngraşă de pe urma opiului. Acum este timpul să ne îngrăşăm şi noi, O.K.?

— Dar, în loc să invadezi altă ţară, de data aceasta, au venit invadatorii la tine.

Acest om îi stârnea admiraţia lui Baptiste. Avea cap de afaceri, nu glumă.

— Da, Kwo-chao. Au venit la noi.

Ridică paharul să toasteze.

— Îţi urez fericire şi prosperitate!

Oamenii se visează adesea înotând în bogăţie. Deodată, Baptiste simţi mirajul formându-se dinaintea ochilor săi. Era cât se poate de tangibil. Atinse paharul de ceai al lui Sammy.

— Noroc — îi răspunse el.

77

Strada sclipea în lumina neoanelor: Melody Bar, Blue Diamond, Dolce Vita. Trecură grăbiţi de pizzerii şi cârciumioare cu hamburger, pline cu militari americani. O melodie a lui Pat Boone răsuna pe uşile unui bar de noapte.

Un băieţel se luă după ei pe stradă, trăgându-l de haină pe Rivelini.

— Domnule, vreţi s-o bum-bum pe sora mea?

— Ai grijă să nu te bum-bum pe tine.

— Da, domnule, cât plătiţi? — strigă băiatul după el.

Se îndreptară spre Le Cigale, un cuib de noapte condus de corsicani. Se aşezară la o masă din colţ şi Baptiste comandă două brandy-uri Martell. O vietnameza superbă cu păr lung, până la talie, cânta o veche melodie războinică, cu dăruirea lui Piaf.

Baptiste îl studie pe celălalt bărbat. Rivelini era cenuşiu la faţă, iar dungile de pe frunte şi obraji păreau dăltuite.

— Arăţi bine, Marcel.

— Mă simt ca dracu.

Rivelini îşi căuta ţigările în buzunar. După ce îşi aprinse una, tuşi sfâşietor, aproape un minut. Când se linişti, inspiră adânc.

— Este mai bine — gemu el.

— Ar trebui să te laşi — îi spuse Baptiste.

— De ce? Tusea este un exerciţiu bun.

Baptiste ridică din umeri. Sosiră băuturile.

— Noroc — zise el.

— Noroc.

— Ce-ai mai făcut? Mi se pare că ai slăbit.

— Aveam de unde. Luasem câteva kilograme în plus Nu toată lumea soarbe din fântâna tinereţii ca tine.

— O viaţă limpede şi o conştiinţă curată.

Rivelini pufni amuzat.

— Ce mai face Noelle? — întrebă el, brusc invidios şi curios.

— Este bine, Marcel. Mi-a spus să-ţi transmit cele mai bune urări.

— Mănânci rahat, Baptiste. Nu m-a putut suferi niciodată.

Avea dreptate.

— Te consideră unul din prietenii ei cei mai apropiaţi.

— Eşti un mincinos incurabil.

Bău Martell-ul.

— Îţi aminteşti de noaptea aceea, în barul hotelului Constellation?

— Eram beat.

— Nu contează. S-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut. Se vedea pe faţa ei. Am ştiut că o pierdusem, înainte să mă lovească în cap cu sticla.

— Nu te-a lovit cu nimic, te-a împins doar, atâta tot, şi ai căzut peste scaun.

— M-a lovit cu sticla. Am avut şase copci pe cap. Ai avut noroc, fiindcă aş fi fost în stare să te ucid cu mâinile goale. Eram atât de înnebunit, încât n-am auzit-o când s-a apropiat în spatele meu. În starea în care erai, n-aveai cum să-ţi aminteşti.

Baptiste îl lăsă să exagereze. Bietul Marcel. Se pare că amintirea nopţii aceleia îl obsedase înnebunitor dacă şi-o

reconstruise în minte, îmbrăcându-şi înfrângerea într-o aură romantică.

— Ai dreptate. Nu-mi amintesc nimic.

Rivelini, mormăi ceva, îşi bău brandy-ul şi ceru încă două.

— S-a ivit ceva, Marcel.

Pe scenă, domnişoara Yen Hung cânta o melodie tânguitoare, despre Alger. Baptiste se minuna de ironia soartei. O vietnameză care nu văzuse niciodată deşertul, cânta în franceză despre Africa de Nord. La fel ca ei — doi francezi, care stăteau într-un bar din Saigon, plănuind să trimită opiu laoţian în America.

— Sper că sunt veşti bune, Baptiste. Cei din Marsilia nu-mi dau pace. Hotărârea turcilor le-a dat o mare lovitură.

— Poate o să fim în măsură să-i ajutăm. Heroină numărul patru, ca o puritate de 99 %.

— De unde?

— Din Laos.

— Laos? Pot să ne livreze cantităţi mari?

— Rattakone a căzut la învoială cu o grupare Chiu chao de aici, din Saigon. Îi dau chimişti experimentaţi din Hong Kong, care să se ocupe de rafinarea morfinei la Ban Houie Sai. Cumpără opiul direct, la fel ca şi protecţia armatei. Este un fel de societate mixtă. El, cel puţin, aşa s-a exprimat.

Rivelini fu cuprins de altă criză de tuse. Când termină, îşi aprinse altă ţigară.

— Vrei să spui că încearcă să restructureze întreaga afacere?

— Şi nu-i vorba doar de atât. Chiu chao şi-a propus de asemenea să invadeze piaţa saigoneză cu heroină ieftină, ca să creeze o generaţie de oameni dependenţi de droguri în SUA.

— Avem destule probleme ca să satisfacem cererea, chiar şi în momentul de faţă.

— Nu pentru mult timp, Marcel. Ţi-am promis cantităţi nelimitate de heroină numărul patru.

Îşi coborî glasul, şoptindu-i ca un îndrăgostit.

— O singură ţară va aduce mafiei venituri de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Cât de mult vrei să te îmbogăţeşti?

Rivelini rămase tăcut un timp.

— Cred că este timpul să discutăm cu câţiva oameni — zise el, în cele din urmă.

Lămpile de cristal de pe perete aruncau în cameră o lumină blândă, gălbuie. Baptiste stătea lângă uşă, în smoking, cu un jurnal Figaro vechi de o săptămână în poală. Noelle se duse la fereastră, urmărind apusul soarelui. Pajiştea se acoperise de umbre. Două şopârle grase se urmăreau una pe alta, pe verandă. Vor să se împerecheze sau să se omoare? se întrebă ea. Nu era mare diferenţă, oricum.

Bubuitul îndepărtat al artileriei zgudui porţelanurile Limoges din vitrină. O mitralieră uşoară păcănea în apropiere.

— Ascultă. Cu fiecare zi, războiul se apropie tot mai mult. De ce mai stăm în Saigon?

— Pentru afaceri — zise Baptiste.

— Nu poţi face afaceri şi la Bangkok? La fel ca Rivelini şi ceilalţi?

— Saigon nu este mai primejdios decât Vientiane.

— Îmi fac griji pentru Lucian.

— Noi nu suntem americani. N-avem de ce să ne temem.

Noelle văzu o urmă pe pajişte şi pentru o clipă, îi tresări inima, crezând că era un Viet Cong. Însă nu era decât bătrâna Chi Hai, amah a lor, cu un pachet de Lucky Strike şi cu o sticluţă de Johnny Walker pentru altarul de sub copac.

Baptiste aruncă ziarul pe podea şi veni în spatele ei. Îi atinse părul cu degetele, şi ea îi simţi răsuflarea fierbinte în ceafă. O făcu să se înfioare de plăcere, fără să vrea.

— Nu! — îl opri Noelle.

Cum de ajunsese în asemenea stare? Îşi dorise întotdeauna dragoste şi aventură şi se aruncase de gâtul primului străin chipeş care întrunea aceste calităţi. Dar, în loc de un cal alb, era un Packard roşu şi cavalerul ei avea un suflet negru ca smoala.

Dacă ar fugi, ar urmări-o. Dacă va rămâne, îi va strica cheful cu lăcomia lui. Viaţa ei alături de el devenise o cronică a disperării tăcute.

Şi apoi, apăruse Dale. Nu mai auzise nimic de el, de când explodase bomba în cafeneaua Charles, şi fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Dar la ce se aşteptase? Poate la o scrisoare, un telefon? S-o anunţe într-un fel că era bine. În schimb, pierise ca şi când n-ar fi existat.

Este ultima dată când mai plâng pentru un bărbat.

Poate era mai bine aşa. Şi el fusese corupt, la fel ca şi soţul ei.

Îşi aminti ultima lor conversaţie. Da, în multe privinţe, semăna cu Baptiste; era cealaltă faţă a monezii.

— Eşti atât de frumoasă — murmură el.

Îi pipăi spatele cu degetul şi o sărută pe ceafă. Încercă să-l respingă, dar el îşi îngropase degetele în umerii ei.

— Te urăsc — murmură ea.

— Nu în noaptea asta. Poţi să mă urăşti mâine.

— Te urăsc întotdeauna.

O copleşea cu greutatea lui. Simţea mirosul său masculin — after-shave cu aromă de santal, tutun, cognac, cu care se delecta după cină. Îi desfăcu rochia şi i-o trase de pe umeri. Ea îşi ridică mâinile să-l oprească dar o apucă de încheieturi.

— Te iubesc, Noelle. Eşti singura femeie pe care am dorit-o vreodată.

Voia să-l respingă, dar simţea că o să cedeze. Trupul ei urma s-o trădeze din nou. O luă de talie, imobilizându-i mâinile şi, cu mâna liberă, îi trase rochia în jos. I se întăriseră sfârcurile.

Nu-i vedea faţa, dar ştia că zâmbea.

— Spui nu, dar trupul tău spune da.

— Pleacă de lângă mine! — şuieră ea şi se zbătu.

Dar o ţinea strâns şi, cu mâna liberă îi strânse sânul, dezmierdându-i sfârcul între degete. Se auzi gemând. Îşi arcui spatele şi îi oferi gâtul. Scoase un strigăt când el îşi îngropa dinţii în carnea ei moale.

Îi ridică rochia până la talie şi-i trase chiloţii negri de mătase peste şolduri. Îi alunecară la picioare.

— Nu aici, zise ea gândindu-se la servitori.

La sutele de perechi de ochi care-i urmăreau din beznă.

Dar el nu se opri. O ridică, îl simţi între picioarele ei, şi o străpunse atât de repede, încât scoase un strigăt. Căzură în genunchi, cu trupurile învăluite în umbre şi lumini gălbui.

Îi frecă sfârcurile între degete în ritmul iubirii. Simţea cum îi pulsează sângele în vene. Concertul insectelor spori în intensitate. Se termină brusc, pe neaşteptate, cutremurându-se împreună, ca nişte marionete, zăcând pe podea, cu răsuflarea tăiată.

După un timp se ridică de pe ea şi ieşi din cameră, fără să scoată o vorbă.

Încercă să se scoale în picioare, dar nu o ţineau genunchii. Se

sprijini de uşă, cu genunchii traşi la piept. Respiră greoi şi se umpluse de sudoare pe spate, tâmple şi gât. Simţea sperma lui lipicioasă pe coapsele ei.

Se uită în noapte. Îl ura la fel de mult ca şi pe sine însăşi, pentru clipele acestea când se simţea atât de singură, încât ar fi preferat să se culce şi cu diavolul.

78

Tiburon, Golful San Francisco.

Mimoza înflorise şi un cedru înalt umbrea puntea din lemn roşu. Aerul mirosea a mare, cărbune şi fripturi care se prăjeau pe grătare pe punţile şi în grădinile din jurul golfului.

Dale aduse un castron cu salată din bucătărie şi-l puse pe masă. Era îmbrăcat în pantaloni largi, papuci şi o cămaşă bleu, deschisă la gât. Susan îi spusese să-şi pună bermudele, dar refuzase. Dacă urma să facă pe directorul de firmă în weekend, îşi va păstra cel puţin demnitatea.

— Nu crezi că o să fie prea cald, în aer liber? — îl întrebă ea.

Dale ridică din umeri. Cine ştie! Din câte observase el, San Francisco era singurul loc din lume unde puteai petrece cele patru anotimpuri într-o singură zi.

Susan îl privi mirată.

— Serios?

— Nu, glumeam.

— Am putea aranja masa înăuntru.

— Nu, las-o aici, nu contează.

Îşi împreună braţele şi veni lângă el. Curtea se întindea dincolo de punte, terminându-se cu nişte tufişuri de spini şi bucăţi de stâncă la marginea golfului. Dinaintea lor se derula panorama oraşului San Francisco — Golden Gate şi munţii Marin la vest, iar la sud, pădurile din insula Angel şi contururile oraşului. Portul era un amalgam de culori, yacht-uri, ambarcaţiuni cu vele strălucitoare, plutind pe oglinda golfului.

Aş fi putut să mă întorc, îşi reaminti Dale. Aveau nevoie de mine. Gates îl sunase de nu ştiu câte ori din Laos. Dar el venise la Tilburon, trăind dintr-o pensie de armată şi un salariu plin de

beneficii, ca să nu mai vorbim de firma de avocatură a tatălui său.

Cinci zile pe săptămână îşi punea un costum impecabil, lua feribotul şi se îndrepta spre un birou cu vedere spre podul Oakland Bay, ca să discute cu oameni de afaceri şi să le dea sfaturi în privinţa legislaţiei corporaţiilor. În weekend naviga şi juca golf. Nu mai apăra visul american pe care-l zeificase odată, acum îl trăia. Şi i se părea lipsit de sens.

Îşi petrecea zilele ca şi când ar fi ispăşit o pedeapsă, încercând să facă ce trebuie iar Jennifer îi vizita în fiecare weekend. Acum avea douăzeci şi doi de ani şi se pregătea de absolvire. Îşi ţinuse promisiunea. Se mutase în campusul universitar, îşi dăduse examenele şi îşi pusese viaţa în ordine. Va absolvi Facultatea de Ştiinţe Politice şi lucrase ca voluntară pentru partidul democrat la alegerile din ’68. Tatăl lui Dale îi oferise un post la firma sa de avocaţi, dar îi spusese, şi Dale se afla acolo, că nu era interesată să lucreze pentru fascişti.

Crezuse că bătrânul o să facă infarct.

Încă nu ştia ce ar vrea să facă. Poate o să activeze în scopuri caritabile sau pe lângă primar. Îi înţelesese ambiţia de la bun început. Îşi dădu seama că îi semăna mult. Voia să schimbe lumea, dar va începe ceva mai aproape de casă.

Îi spunea buzunarul lui liberal.

Viaţa lui începuse să se apropie de normalitate şi încercă să se convingă de justeţea alegerii sale. Rămăsese pentru că-i promisese lui Jennifer, dar şi pentru că murise ceva în el. Îi pierise credinţa.

— Mă întreb cum arată — spunea Susan.

— Cum?

— Noul prieten al lui Jenny, mă întreb cum arată?

— Probabil un 3B, ca toţi ceilalţi — bombăni Dale.

Un 3B, codul lor, care însemna barbă, boabe de mărgele şi batic la gât.

— Nu uita. Poartă-te frumos.

— Ei, dar aşa mă port întotdeauna.

Se simţea ca un urs într-o cabină. Îşi privi soţia. Îi bătea soarele în faţă, accentuându-i ridurile din jurul gurii şi ochilor. Părea copilăroasă şi fragilă.

— Îmi pare rău — murmură el.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Regretul nu era totuna cu dragostea, dar vorbise sincer.

Îl luă de braţ şi îşi sprijini fruntea de umărul lui. Auzi uruitul Volkswagen-ului lui Jennifer şi sunetul claxonului.

— Jennifer — zise el uşurat şi se eliberă.

Jennifer apăru; purta nişte pantofi negri cu catarame uriaşe argintii, blue-jeanşi cu fundul lăsat şi o bluză albă, cu guler şi mâneci franjurate. Materialul era atât de subţire, încât era aproape transparent, dar Dale răsuflă uşurat că îşi pusese sutien. Probabil, din respect pentru el.

Pe prietenul ei îl chema Scott şi nu era un 3B. Purta o cămaşă închisă până în gât, îi ieşise din blugi, dar o călcase. Părul îi atârna peste guler, dar cel puţin nu-i ajungea până la umeri, ca celorlalţi. Avea pantofi în picioare — din pânză — dar îşi spălase blugii. Nu recent, dar în orice caz, anul acesta.

De fapt, era un băiat drăguţ, cu ochi mari, albaştri şi o faţă nevinovată. Nu avea barbă, dar îşi proclama identitatea pe tricoul pe care-l purta sub cămaşă. Dale îşi pierdu buna impresie de început, când îl citi.

ÎNROLAŢI-VA ÎN ARMATĂ

CĂLĂTORIŢI PE TĂRÂMURI CIUDATE ŞI EXOTICE

CUNOAŞTEŢI OAMENI NOI ŞI INTERESANŢI

ŞI FACEŢI-I PRAF

Susan îl urmărea îngrijorată.

— *Ghici, cine vine la cină* — murmură Dale cu faţa spre ea.

Dale aduse băuturile şi se aşezară cu faţa spre punte, să discute în voie. Susan se interesă de Scott. Ca răspuns la întrebările ei, Scott le spusese că studia literatura americană a secolului XX şi dorea să devină scriitor într-o zi. S-ar putea să se apuce de ziaristică după ce va absolvi… Provenea dintr-un mic oraş din Arizona şi ajunsese la colegiu prin propriile sale forţe. Tatăl lui era instalator de linii telefonice.

Dale recunoscu, fără să vrea, că Scott făcea faţă onorabil interogatoriului. Poate ar trebui să-l supunem unei presiuni crescânde. Să-i vârâm nişte aşchii de bambus sub unghii.

Jennifer hotărî să-l salveze. Se întoarse brusc spre Dale şi-i spuse:

— Ce mai face Michael?

— Cred că este în Filipine.

— Ce face acolo?

— Şcoala Şarpelui.

— Ce-i asta?

— Se instruieşte ca să înveţe cum să supravieţuiască în junglă, Înainte să plece în Vietnam.

Atmosfera se răci, brusc.

— A fost chemat sub arme? — întrebă Scott.

— S-a oferit voluntar în aviaţie — spuse Jennifer pe un ton sumbru, ca şi când i-ar fi declarat că fratele ei era un ucigaş notoriu.

— Suntem foarte mândri de el — zise Dale special. A absolvit Academia de Aviaţie anul trecut. S-a pregătit pentru postul de FAC în cadrul comandourilor aeriene.

— Ce înseamnă FAC? — se interesă Scott.

— Controlor aerian de avangardă. Coordonează ajutorul aerian. A vrut să piloteze avioane de vânătoare, dar n-a reuşit. FAC era cea mai bună opţiune.

Se feri să adauge, din consideraţie pentru Susan că Michael va pilota avioane cu viteză redusă, care zburau la joasă înălţime şi că în rândurile celor din FAC se înregistrau cele mai mari pierderi în Vietnam.

— Fratele meu Mike este un erou — zise Jennifer pe un ton acru.

— Am încercat să-l conving să nu fie, înainte să plece — spuse Dale.

Da, şi o să-mi fac griji pentru el, în fiecare zi din cele 364 pe care şi le va petrece acolo. M-am întors ca să recuperez anii pierduţi în sânul familiei mele şi, în schimb, îmi văd fiul implicat în alt război.

Scott se întoarse indiferent spre Dale.

— Înţeleg că aţi fost în Vietnam.

— Exact — zise el.

Scott îi zâmbi compătimitor, ca şi când ar fi suferit de o rătăcire mintală. Lui Dale îi venea să-l arunce în apă, dar se abţinu.

— Este o tradiţie în familia voastră? — zise Scott zâmbindu-i fermecător lui Susan.

— Este o tendinţă masculină — zise Jennifer.

— Ce-aţi făcut acolo? îl întrebă Scott.

— Este strict secret.

— Oh, da. Zâmbi spre Susan.

Dale simţi că-l apucă furia, vechea furie. De ce trebuie să mă scuz pentru viaţa mea?

— Nu regretaţi? — continuă Scott.

Dale se încordă.

— Ce anume să regret?

— Nu aş vrea să ofensez pe nimeni; am înţeles de la Jennifer că sunteţi o familie foarte milităroasă, dar cred că ar trebui să vă anunţ că din punct de vedere filozofic şi intelectual, sunt împotriva acţiunii ţării noastre în Vietnam. Şi consider că oricine participă de bună voie în acest război este vinovat moral, dacă nu şi legal, de crimele care se petrec acolo.

Se lăsă o linişte grea. Susan se uită spre golf iar Jennifer se uită pur şi simplu spre ei, ca un spectator la o coridă, aşteptând să vadă cum va reacţiona Dale.

Mai târziu, Dale îşi dădu seama că nu vorbele lui Scott, ci tonul şi expresia lui îl deranjaseră cel mai mult. Tânărul era prea sigur pe sine şi afişa o superioritate intelectuală enervantă. Nu fusese confruntat în viaţa lui cu o dilemă morală şi crezuse până acum că ştia diferenţa dintre bine şi rău. Şi fu cuprins brusc de dorinţa de a-i zdruncina încrederea băiatului, fie chiar şi cu forţa.

— Ei bine, dacă tot ai deschis acest subiect, Scott, trebuie să recunosc că am un singur regret.

— Oh! — exclamă el, ridicând mirat din sprâncene.

Dale se aplecă spre el, coborându-şi glasul confidenţial:

— Nu cred că ar fi trebuit să torturez femeile şi copiii aceia.

Scott nu ştia ce să creadă, Dale îl văzu ezitând, spre încântarea lui.

— Tată…

Jennifer îi vorbi ameninţător.

Dale îşi înălţă mâinile..

— O.K., n-a fost decât o fetiţă. N-ar fi trebuit să amintesc. Dar m-a inspirat probabil mirosul grătarelor.

Îl apucă de braţ pe Scott.

— După ce se prăjeşte carnea, aduc cleştii din bucătărie şi îţi arăt cum se face.

— Vino te rog, să mă ajuţi, Scott — zise Susan.

Îl luă de mână şi-l trase practic de pe scaun. Apoi plecară amândoi şi Dale rămase singur, cu fiica lui.

Sorbi din whisky-ul cu sifon.

— Mi se pare un tânăr drăguţ.

— Isuse Cristoase!

— Ei, nici chiar aşa. Deşi s-ar putea să aibă figură de Crist, ai dreptate.

— Reuşeşti întotdeauna să mă stânjeneşti, fir-ar al dracului.

— Te rog, nu mai înjura, Jennifer. Sunt un om de modă veche şi ştii că mă deranjează.

— Este de neiertat.

— Ce anume, faptul că a fost nepoliticos cu gazda? Nu-i nimic, este prea tânăr, atâta tot.

— Mă refeream la atitudinea ta..

— Ah, dar glumeam, doar ştii bine.

— Nu este nostim să glumeşti despre torturarea femeilor şi copiilor. Fiindcă se petrece într-adevăr, pentru numele lui Dumnezeu.

— Bineînţeles. Doar am văzut cu ochii mei. Dar tu, de unde ştii?

— Fiindcă ştiu să citesc.

— Toţi oamenii ştiu. Dar asta nu înseamnă că au învăţat să analizeze lucrurile.

Dale era mirat că lua apărarea războiului. Cum de reuşise să-l împingă până aici? Nu mai credea în idealurile tinereţii sale. Sigur, nu era nostim că femeile şi copiii erau supuşi torturilor, dar trebuia să-l cunoşti pe Tran Van Li ca să-ţi dai seama, cu adevărat.

— Nu ştiu cum de reuşeşte mama să stea alături de tine — zise ea.

— Nici eu nu ştiu. Dar a fost ideea ta.

Ea îl privi compătimitor.

— Chiar asta ai dorit? o întrebă el. Sau ai vrut doar să mă pedepseşti?

— Ai de gând să ne părăseşti din nou pentru războiul tău?

— Păi, după cum stau lucrurile, pe voi, copii, nu v-aş părăsi oricum. Nu mă mai suportaţi nici tu, nici Mike. Aşa că a rămas doar Susan. Ştie că-i susţii cauza?

— Asta crezi?

— Ca să fiu sincer, nu mai ştiu ce să cred. Tu şi Scott mă faceţi să mă simt foarte bătrân.

— Poate că eşti. De aceea are loc o revoluţie.

— Eu unul am văzut o mulţime de revoluţii. Şi încă unele adevărate. Dar fiica mea n-a văzut nici una şi cred că asta mă îngrijorează cel mai mult.

— Nu-i cam târziu să începi să-ţi faci griji?

— Ba da, ai dreptate, este prea târziu. Dar aş da orice, să mă pot întoarce în trecut, când erai încă destul de micuţă ca să nu mă urăşti.

— Dar nu este posibil.

Doamne cât de rea putea să fie. Se cam săturase de aceste discuţii.

— Uite ce este Jen, puţin îmi pasă ce gândeşti despre mine. Am făcut greşeli, la fel ca toţi oamenii. Dar acum ai 22 de ani. Este timpul să-ţi vezi de viaţa ta şi să nu încerci să mă schimbi pe mine şi să răscoleşti trecutul. Nu poţi să mă învinuieşti toată viaţa.

— Habar n-ai cum era! Ca şi când aş fi fost orfană!

— La vremea aceea credeam că aşa era bine.

— Ba nu. Nici măcar nu credeai asta. Îţi iubeai ţara, fără îndoială, dar nu şi compatrioţii.

Susan şi Scott se întoarseră şi ei încetară conversaţia. Dale pregăti cotletele şi apoi Susan făcu eforturi disperate ca masa să se desfăşoare într-o atmosferă destinsă. Când terminară, Susan spuse că le cumpărase prăjituri de la Sweden House, dar Jennifer îi declara că se săturase — deşi mâncase foarte puţin — iar Scott pretinse că are de învăţat.

După plecarea lor, Dale şi Susan rămaseră pe punte. Se uitau la resturile prânzului, terminând cabernetul Stag’s Leap, cumpărat de Dale pentru această ocazie.

— Mi se pare că a mers bine, nu-i aşa? — zise Dale.

Susan nu-i răspunse. Se ridică şi intră înăuntru cu braţul plin de vase, apoi o auzi plângând în bucătărie.

79

Dale stătea în pat, încercând să uite durerea din picior.

Vechea rană funcţiona ca un barometru. Se vindecase bine şi rămăsese cu un uşor şchiopătat, insesizabil, dar, când se răcea vremea, îl durea îngrozitor, ca un dinte cariat. Mâine va fi rece. Drept dovadă, o rafală de vânt zgudui geamurile.

Avea Talwin în sertar, dar nu lua calmante decât în ultimă instanţă, dacă-l lua cu călduri. La spital se obişnuise cu morfina şi acest lucru îl îngrozea. Îşi amintea încă, nostalgic, de visele acelea, aşa că rămase cu mâinile la spate, uitându-se în tavan, în aparenţă, în timp ce se concentra asupra durerii, încercând s-o anihileze.

Susan ieşi din baie într-o cămaşă albastră de mătase. Se păstrase destul de bine şi îşi dădu seama că era încă atrăgătoare, deşi lui nu-i păsa. Această indiferenţă îl speria; probabil din cauză că iubea altă femeie.

Sau era doar în visul lui? Chiar înainte să părăsească spitalul, i se păruse că Noelle nu existase niciodată. Când se întorsese la Susan, revenise la vechea lui viaţă. Era ca şi când ar fi îmbrăcat un pardesiu vechi, găsit în fundul unui sertar. Căsătoria lor căpătase accente pur realiste. Amândoi evitau să discute despre trecut, ca şi când ultimii douăzeci de ani ar fi fost un vis rău. Deveniseră doi oameni fără istorie.

Dar acest armistiţiu fragil ţinea.

Se întreba încă de ce îl acceptase aşa de repede. Poate ca să-şi justifice o viaţă întreagă, petrecută aşteptându-l sau poate că îl iubea cu adevărat. Îl iubea cu adevărat. Era un gând stânjenitor, care-l făcea să se încrunte.

— Despre ce ai discutat cu Jennifer? — îl întreba Susan, când se urcă în pat.

— N-am discutat. Ne-am ciondănit.

— A fost foarte provocator. Este vina ta, deşi, ticălosul ăla de Scott a meritat-o.

Dale zâmbi. Susan nu obişnuia să înjure iar în gura ei cuvintele sunau de-a dreptul jignitor.

I se ghemui la piept şi începu să se joace cu părul lui de pe piept.

— A fost ceva adevărat?

— Ce anume?

Tăcu.

— Regreţi ceva?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Nu-l întrebase niciodată nimic despre cealaltă latură a vieţii lui. Ştia că dacă ar fi răspuns „nu” s-ar fi terminat aici. Susan s-ar fi mulţumit cu atât şi nu ar mai fi deschis subiectul.

Aşa că spuse:

— Poate.

— Deci, regreţi unele lucruri?

— Da.

— Vrei să-mi spui şi mie ce anume?

Se întoarse s-o privească. Îşi sugea buza inferioară, aşa o văzuse odată în timp ce încerca să aprindă grătarul, cu benzină, înspăimântată, aşteptând să bufnească flacăra. Ar fi putut să-i răspundă în multe feluri. Alese soluţia cea mai blândă.

— Jennifer — zise el.

— Te-ai întors la mine, pentru ea.

O privi din nou.

— Este unul din motive.

— Îţi pare rău?

— Bineînţeles că nu.

— Nu prea ştii să minţi.

— Nici n-am pretins vreodată că ştiu. Am fost un soldat bun, orice, dar asta nu.

— Jenny este furioasă pe tine acum, dar o să-i treacă. Este tânără şi crede că ştie totul.

— Şi dacă are dreptate, Susan? Dacă ultimii 20 de ani au fost o greşeală?

— Ai făcut ceea ce ai crezut că este bine.

— Şi tu, ce crezi?

Ea băgă mâna sub cearşaf şi zâmbi.

— Cred că mă doreşti, chiar dacă nu eşti sigur.

Asta este necazul cu bărbaţii, se gândi Dale. Ceea ce ai între picioare te trădează întotdeauna. Nu ai cum să fii nobil sau loial. Sexul şi dragostea se amestecă întotdeauna. Femeile însă, nu fac niciodată această greşeală.

Deci, dorea să facă dragoste cu soţia lui. Şi atunci, de ce avea senzaţia că era un trădător?

Îşi dorea s-o iubească pe Susan. Merita dragostea şi pasiunea lui dar, în cele din urmă, ca şi în noaptea aceasta, nu-i putea dărui decât o imitaţie a acestor sentimente.

80

Saigon, februarie 1970

Tet, anul nou chinezesc, venise şi trecuse. Crengile de prun înflorit care decoraseră casa începuseră să-şi piardă florile. Florile care apăruseră în grădină şi în pieţe, crizantemele, florile lui Buddha, pieptarul cocoşului, mandarinele şi daliile se ofiliseră şi muriseră.

— Este prea cald la Saigon în această perioadă a anului — îi spuse Baptiste Noellei. Am închiriat o vilă în Vung Tan pentru câteva zile.

Ea încuviinţă din cap. Căldura era cumplită şi nu putea să doarmă.

— Când plecăm?

— I-am spus lui Khan să te ducă acolo mâine dimineaţă, la prima oră.

— Şi tu?

— Trebuie să-mi văd de treburi. Ia-l pe Lucien, Khan va avea grijă de voi.

Ah, deci plănuia ceva. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Trebuia să suspecteze tot ce făcea.

— Ce ai de gând, Baptiste? Ţi-ai găsit o femeie? De asta vrei să scapi de mine?

— Nu fi ridicolă. M-am vindecat de patima asta.

— Bărbaţii ca tine nu se vindecă niciodată, Baptiste, învaţă doar să fie mai subtili.

El îşi aprinse o ţigară şi-i zâmbi.

— Crezi că ar fi un gest subtil să-mi trimit nevasta şi fiul la Vung Tan ca să-mi aduc amanta?

— Da, pentru tine ar fi.

Îi plăcea s-o audă vorbind aşa.

— Îmi pare rău, dar de data aceasta o să te dezamăgesc.

— Dezamăgirea nu este un cuvânt potrivit.

— O să fiu cuminte, îţi promit.

— Ce pui la cale?

— Dacă te interesează neapărat, află că invit nişte asociaţi

aici, în weekend, la conferinţă.

— Care asociaţi?

— Nu-i cunoşti. Sunt din America.

Ea clătină din cap.

— Ticăloşi.

— *Chérie,* te rog să mă crezi că alţii ne caracterizează pe noi în felul acesta.

— Poate pe tine, Baptiste, nu pe mine.

— Mă rog, facem parte din aceeaşi familie.

— Ce faci, Baptiste? Ce mai este de data asta?

O luă de talie.

— Este foarte plictisitor.

Îl împinse.

— Nu fă pe superiorul cu mine!

— Este vorba de afaceri. Chiar vrei să ştii, *chérie*? Dacă nu ai afla ţi-ai păstra cel puţin inocenţa când o să vină poliţia să ne bată în uşă, într-o noapte.

— Este vorba de droguri, nu-i aşa?

El îşi coborî glasul, conspirativ.

— Vietnamezii vor să transport suc de peşte în SUA. O să le livreze hamburgeri, ca să frângă voinţa americanilor.

— Ce anume, heroină?

Îi pieri zâmbetul şi o fixă cu o privire rece.

— Nu încerca să-mi stai în cale. Te iubesc mai mult decât viaţa mea, dar nu te băga în afacerile mele, OK?

— O să te saturi vreodată, Baptiste? Cât îţi mai trebuie?

Păru uimit de întrebarea ei, de parcă şi-ar fi imaginat întotdeauna că-l înţelege.

— Îmi place jocul, pur şi simplu.

— Care joc?

— Nu ştiu cum se numeşte. Dar când mori, cel cu banii cei mai mulţi câştigă.

Credea că era altă glumă de-a lui, dar el nu zâmbi, ci o sărută doar pe obraz.

— Petrecere frumoasă la Vung Tan — zise el şi ieşi din cameră, strigându-l pe Khan să pregătească maşina ca să-l ducă la Saigon.

* * *

În sufrageria vilei Crocé era o masă lungă din tek lustruit, birmanez. Bărbaţii adunaţi în jurul ei, într-o seară, trei zile mai târziu nu erau genul de oameni cu care Baptiste obişnuia să facă afaceri. Nu erau triazi chiu chao, negustori Yumanezi sau războinici laoţieni; erau americani de origine italiană, în costume scumpe. Erau trei: Santo „Sonny” Trinca din San Francisco, un bărbat obişnuit, atât de palid, încât semăna cu o insectă care-şi petrecuse toată viaţa sub o stâncă. Costumul lui părea să fie de două ori mai mare decât el şi îl purta cu o expresie chinuită, a unui om care tocmai păşise într-o baltă de vomă. Se scobea în dinţi cu o scobitoare.

Spre deosebire de el, fiul său, Aldo, era osos, stăpân pe sine, cu alura celui care are tot ce-şi doreşte. Se uita prin cameră, zâmbind compătimitor tuturor celor care nu avuseseră norocul să se nască în familia Trinca.

De partea cealaltă a mesei, era Giovanni Bonetti din Miami, cunoscut sub numele de Johnie Geminchi, fiindcă odată, în tinereţea sa agitată, bătuse în cuie picioarele unui om de un dig de lemn. Bonetti era un tip masiv, care se îngrăşase, deşi superbul costum gri pearl, Dior, îi ascundea kilogramele în plus. Şuviţele de păr negru erau date pe spate, ca nişte corzi de chitară. La mână purta un Rolex Qyster Perpetual şi inele groase de aur pe degete. Avea vocea gravă a unui sergent de paradă şi bonomia forţată a unui restaurator de artă.

Ceilalţi invitaţi erau Jean-Luc Vellard, un *paceri,* din Marsilia şi fiul său, Rivelini.

Alţi bărbaţi stăteau la măsuţe sau pe verandă, răsfoind ziare şi reviste; erau bodyguarzii sau consilierii plătiţi, îşi spuse Baptiste. Nu era greu să faci deosebirea.

Clopotele bisericii băturâ deja ora şase. În acest moment al zilei, energia oraşului era cea mai scăzută, topită de căldură, praf şi poluare, înainte de freneticul zumzet sexual al nopţii.

Baptiste îşi prezentă termenii şi condiţiile afacerii, inclusiv preţul pe kilogram şi costul de transport. Când termină, se făcu linişte.

Bonetti vorbi primul. Luă paharul — cognac fin VSOP, stricat cu gheaţă şi sifon, din câte observase Baptiste — în mână, în timp ce consilierul său se aplecă peste scaun şi îşi aprinse

trabucul. Îi curgea sudoarea în râuri pe faţă.

— Poţi să ne garantezi livrarea? — zise el.

— La două luni de la comandă — răspunse Crocé.

— Preţul?

— Douăzeci şi cinci pe kilogram. Jumătate la primirea comenzii şi jumătate la onorarea ei.

Bonetti bombăni; îşi luase o figură impasibilă.

Acum era rândul lui Trinca. Bătu cu degetul în masă.

— Dar cum rămâne cu comuniştii ăştia care fac necazuri?

— Războiul din Laos este în acelaşi timp benefic şi dezastruos pentru noi. Bombardamentul americanilor şi atacurile comuniştilor au alungat mulţi laoţieni — ţărani care cultivau de obicei opiu, iar satele care au rămas au fost decimate de armată, de mercenarii lui Vang Pao. Creşterea opiului a fost întotdeauna treaba femeilor, iar acum este singura recoltă disponibilă. Şi indiferent ce se întâmplă, dacă este opiu, o să găsim o cale să-l scoatem. În afară de asta, este singura marfă pe care o exportă.

Bonetti îl întrerupse.

— Opiul este una, iar heroina este cu totul altceva. Nu vreau o marfă de rahat, ca cea pe care au încercat mexicanii să ne-o vâre pe gât. Mulţi din clienţii mei, nu acceptă aşa ceva.

— Este marfă de cea mai bună calitate, domnule Bonetti. Am testat-o în piaţa din Saigon. Pe americani.

Trinca îşi scoase o bucată de pui din măsele şi o studie atent înainte s-o înghită. Se auzi un ghiorăit şi se aplecă înainte, strâmbându-se de durere.

— Isuse Cristoase, simt că iau foc. Ce ţară afurisită.

— Asia ştie să pedepsească stomacurile sensibile — zise Rivelini.

Trinca nu ştia dacă Rivelini îşi bătea joc de el sau nu.

— De când am ajuns aici m-am căcat şi am transpirat. Nu ştiu cum pot trăi oamenii în această văgăună.

Îl apucară crampele din nou şi gemu.

— De-abia aştept să plec din locul acesta afurisit.

— Vreţi să vă aduc ceva, domnule Trinca? — îl întrebă Baptiste.

— Sunt O.K. — zise Trinca, şi se relaxă.

Sudoarea îi curgea pe obraji.

— Vorbeam despre marfă. Poţi să aranjezi cu transportul?

Vellard vorbi pentru prima oară. Era un tip înalt, aplecat de spate, cu păr grizonat. Pe stradă, Baptiste l-ar fi confundat cu un critic de artă.

— Îmi permiteţi?

Baptiste încuviinţă din cap.

— După cum ştiţi până acum, aduceam marfă brută la Marsilia, o rafinam acolo şi apoi ne foloseam de curieri sau vapoare ca s-o transportăm în SUA. Acum, vom putea să aducem heroină rafinată în Panama, prin Filipine. În Panama, drogurile nu sunt o problemă, iar ofiţerii de la graniţă şi poliţie sunt deja în buzunarul nostru.

— Cum adică? — întrebă Aldo.

Tatăl lui îi aruncă o privire compătimitoare. Vellard luase figura unui profesor care nu trebuia să-i reamintească unui adolescent care este alfabetul.

— După război, anumiţi concetăţeni ai noştri au fost acuzaţi de colaborare cu naziştii. Unii din ei au considerat nimerit să se retragă în America Latină.

Vellard se adresă din nou celor de la masă.

— Din Panama, oamenii noştri vor aranja livrarea în orice oraş din SUA.

— Cine vă protejează? — se interesă Bonetti.

— Guvernul vietnamez garantează securitatea — răspunse Baptiste. Trebuie s-o garanteze. Nu pot supravieţui fără să-şi primească partea lor din beneficii.

— Dar tu, te ocupi personal de asta? — îl întrebă Sonny Trinca. Nu fac afaceri cu chinezii sau cu gălbejiţii ăştia.

Baptiste stătea de atâta timp în Asia, încât uneori uita de prejudecăţile celor din lumea exterioara.

— *Bien sûr*. Veţi cumpăra direct de la noi.

— Mie îmi convine. Să trecem la detalii. Mâine dimineaţă vreau să mă întorc în SUA.

Trânti scobitoarea pe masă şi se ridică repede.

— Isuse, trebuie să mă duc din nou la toaletă.

Şi ieşi în fugă din cameră.

81

După câteva zile de când se întorsese de la Vung Tau, Noelle primi un telefon de la fostul contabil al tatălui ei, Paul Delavane. Vorbiră câteva minute şi aranjară să se întâlnească a doua zi la ora zece, la hotelul Continental.

Ultimele zile ale Romei, se gândi Noelle în timp ce mergea cu maşina pe Tu Do. Oraşul bulevardelor late şi bicicletelor din amintirea ei dispăruse. Copacii de tamarind mureau de poluare, cafenelele fuseseră înlocuite de baruri sexi, cu nume ca Nevada, New York, Arizona.

Văzu un copil de nici opt ani, vânzând pacheţele cu *ma thuy,* heroină, unui grup de soldaţi americani. Lângă el, un soldat negru stătea în pragul unei uşi, sub un copac luminat de neon, plângând şi tremurând în ciuda căldurii.

Brusc, în ultimele luni, heroina apăruse peste tot pe străzile Saigonului fără să se ascundă în speluncile din Cholon. Fete de şcoală vindeau drogurile în plină stradă, pe Long Binh sau vârau pacheţele în buzunarele ofiţerilor de marină, când treceau pe lângă ele. Începuse să se întrebe care era contribuţia soţului ei la această nouă tendinţă.

Melodia „Oda lui Billy Joe” se auzea în difuzoarele montate în colţurile terasei hotelului Continental. Un bătrân în şort kaki şi cască stătea aplecat peste un gard de piatră, încercând să vândă un fluier din lemn unui ziarist australian.

Delavane stătea la o masă lângă stradă. Era un tip masiv cu mustaţă cenuşie, barbă stufoasă şi păr rar. Un baston cu mâner de jad se sprijini de braţul scaunului.

Se ridică s-o întâmpine şi-i sărută mâna cu un respect exagerat. Delavane era un vechi prieten de-al tatălui său şi se ocupase de afacerile lui timp de treizeci de ani. Ca şi Bonaventure, era membru al Uniunii corsicane.

— Arăţi fermecător — îi spuse el.

— Mulţumesc, Paul — răspunse Noelle.

Delavane trecea drept un ticălos şi un afemeiat. Îl considera insuportabil, dar nu putea să-i spună, mai ales fiindcă voia să-i ceară o favoare.

Făcu un semn chelnerului să le aducă două cafele cu lapte.

— Baptiste nu ştie nimic despre această întâlnire, nu? — îl întreba ea.

Delavane se trase de mustaţă.

— Bineînţeles că nu. Cel puţin eu nu i-am spus. Dar sunt curios, de ce atâtea secrete?

— Cred că ai putea să bănuieşti.

— Ai de gând să-l părăseşti?

— Nu chiar. Vreau doar să fiu independentă din punct de vedere financiar.

Dădu din cap, înţelegător.

— Mă rog, n-ar fi prea greu.

— Nu pentru tine, poate. De aceea ţi-am cerut să ne întâlnim.

Delavane scoase din buzunar o pereche de ochelari cu lentilă în formă de semilună şi îi puse pe nas. Apoi, luă o agendă de piele, îşi linse degetul arătător şi răsfoi paginile, până găsi ce căuta. O privi peste marginea ochelarilor.

— Am reţinut câteva cifre, ca să-mi exersez memoria.

Se uită în agendă.

— Tatăl tău ţi-a lăsat o avere frumoasă. Nouă sute optzeci şi şapte de mii de franci, după ultimele mele estimări, în numerar, acţiuni şi lingouri de aur, în Banque de l'Indochine, din Bangkok, în Hong Kong şi Shanghai Bank din Hong Kong şi Banque Naţionale de Paris din Marsilia. Ai, de asemenea, vila de aici, din Saigon.

Îşi ridică din nou privirile.

— Ca cetăţean al Franţei, ai dreptul de asemenea la o parte din bunurile soţului tău.

— Habar n-am cât câştigă soţul meu acum, sau de ce averi dispune. De la tatăl meu a moştenit trei aeroplane, pe care le-a vândut la un an de la moartea lui, când Rattakone a pus capăt afacerii cu opiu.

— Oricum, din punct de vedere legal ar fi dificil să recuperam ceva. N-avem cum să apelăm la justiţia franceză.

— Nu vreau nimic de la soţul meu. Îmi fac griji pentru Lucien. Pentru viitorul lui. De aceea vreau să fixezi un depozit bancar pentru el şi să-l administrezi pentru mine.

— Aş fi încântat.

— O jumătate de milion de franci. Vreau ca soţul meu să nu aibă acces la ei. Asta până la majoratul lui Luc.

— Cât de repede?

— Poţi s-o faci înainte să pleci din Saigon?

— Pentru tine, Noelle, bineînţeles.

Puse mâna peste a ei şi-i zâmbi onctuos. Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi Noelle, chiar crede că o să-i rămân datoare. Îşi trase mâna.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Paul.

Mai vorbiră puţin, îşi termină cafeaua şi plecă. Ar fi trebuit s-o facă mai demult. Era singura cale. Baptiste făcuse un iad din viaţa ei. N-o să-l lase să-l distrugă şi pe copilul lor.

În noaptea aceea, după cină, discută cu Baptiste despre ce văzuse în Saigon.

— Erau soldaţi care se drogau cu heroină în plină stradă.

Se aşeză într-un fotoliu Louis Quinze, cu un pahar de Martell pe măsuţa de lângă el.

— Americani.

— Mă îngrozeşte, Baptiste.

Îşi ridică privirile din ziar.

— De ce să te îngrozească?

— Înainte foloseau opiul, iar mai apoi acel *ma thuy* care se fumează şi acum se injectează. L-am văzut pe unul, chiar acolo, pe Tu Do, în timp ce-o făcea. Mi se pare cumplit.

Baptiste se arătă plictisit.

— Asta îşi doresc americanii. Chinezilor le place să fumeze, iar americanilor să-şi vâre ace în braţe.

— Tu eşti responsabil de acest lucru, Baptiste?

— Ce?

— Tu învârteşti această afacere?

Nu-i răspunse imediat şi ea ştia că se gândea.

— Nu. Dacă te interesează, află că este a chinezilor.

— Mi-ai spune dacă ar fi a ta?

— Bineînţeles că nu.

— Îţi mulţumesc — zise ea. Eşti grozav.

El aruncă ziarul pe podea şi se ridică, furios acum.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Înainte să mă critici, ţine minte un lucru: fiecare mare avere se bazează pe nenorocirea altora. De exemplu, opiul. Când britanicii au forţat accesul în China, opiul reprezenta aproape jumătate din veniturile obţinute din colonii. Jumătate! Canalele, căile ferate, marile clădiri din piatră construite în timpul Reginei Victoria s-au realizat pe jumătate cu banii obţinuţi din comerţul cu opiu. Gândeşte-te! Ca să nu mai

vorbim de *la belle France*[48]. Până la Al Doilea Război Mondial, opiul reprezenta un sfert din totalitatea veniturilor obţinute din Indochina. Îl importau din India şi-l vindeau chinezilor, care la rândul lor, îl vindeau vietnamezilor! Nu-i nimic nou. Drogurile pe care le vezi pe stradă, nu reprezintă nimic deosebit. Sunt doar un mijloc de a face afaceri. Atâta tot. Afaceri.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de istorie.

— Poate că tatăl tău ar fi trebuit să te educe mai bine.

— A lăsat asta în seama ta.

— Este o sarcină ingrată, *chérie.*

— Spune-mi, Baptiste, asta îţi doreşti pentru Lucien? Vrei să facă trafic cu droguri şi să-şi construiască un mare imperiu?

— Lucien este fiul meu. Când va fi destul de mare, o să-l las să hotărască ce vrea să facă în viaţă.

— Crezi că o să-l laşi, Baptiste? — îl întrebă ea şi plecă.

Când ajunse în dormitor, încuie uşa şi se trânti pe pat. Ah, tată, ce viaţă mă aşteaptă? M-ai făcut să plătesc un preţ prea mare pentru cei un milion de franci.

A doua zi, Noelle nu se duse să-l ia pe Lucien de la şcoală. El observase că lipsea din ce în ce mai des.

Mama ta este obosită.
Mama ta are o migrenă.
Mama ta suferă de căldură.

Khan deschise portiera Mercedes-ului şi băiatul se urcă pe bancheta din spate. Merseră în linişte.

Vila era întunecată şi liniştită. Chi Hai îi spuse că pe mama lui o durea capul, se dusese în dormitor să se odihnească, iar el trebuia să se joace în grădină.

Khan şi Chi Hai se retraseră în camerele servitorilor. Când plecară, Lucien se urcă în copacul din grădina din spatele casei, pe cea mai înaltă creangă. Jaluzelele de la dormitorul mamei sale erau întredeschise şi o vedea mişcându-se în camera întunecată. Era îmbrăcată doar într-o cămaşă de mătase.

În timp ce o urmărea, Noelle scoase cutiuţa din lemn de camfor care conţinea pipa cu opiu şi pacheţelul cu opiu,

[48] Frumoasa Franţă (fr.) (n.tr.)

aprinzându-şi spirtiera de pe masa de lângă pat. Apoi se întinse, dispărând din câmpul său vizual, deşi vedea ocazional rotocoalele de opiu plutind spre fereastră.

Credea că el nu ştie. Credea că era doar secretul ei. Credea că migrenele şi misterioasele ei probleme feminine, inclusiv stările de slăbiciune de care se plângea, ascundeau ce făcea ea de fapt.

Dar Lucien ştia.

Ştia că ceea ce făcea ea era un lucru foarte rău şi ştia, de asemenea, că, într-un fel, era vina tatălui său.

82

Se aflau în micul restaurant cu aer condiţionat, vizavi de Hotelul Continental şi de vechea operă, care servea acum drept teatru vietnamezilor. Se numea Givral şi era localul preferat al lui Baptiste. Se coceau croasanţi proaspeţi în fiecare dimineaţă şi venea adesea aici să servească micul dejun şi să bea cafea cu lapte. Acum, îl chemase pe Delavane.

— Te-ai întâlnit cu soţia mea, acum câteva zile — zise el.

— A fost o discuţie confidenţială.

— Încearcă să-şi ascundă banii de mine.

— Face economii pentru viitor.

— Ce fel de economii?

— Baptiste, te rog, ştii doar că nu pot să-ţi spun.

Baptiste zâmbi. Este un om impunător, se gândi Delavane. Petecul care-i astupa ochiul putea fi ameninţător sau ştrengăresc, în funcţie de dispoziţia sa. Avea o coamă de păr negru-albăstrui, la o vârstă când alţii începeau deja să chelească sau să încărunţească. Degaja o aromă de lemn de santal şi tutun, dar nu părea niciodată asudat sau pleoştit, nici măcar în această perioadă a anului. Era de mirare.

Acum, îl fixă pe Delavane cu un zâmbet glumeţ şi bonom.

— Te sugrum, rahat ce eşti — zise el.

— Baptiste!

— Pentru tine nu sunt Baptiste, ci domnule. Nu, n-o să te sugrum. Unul din prietenii mei este colonelul Tran Van Li. Cred că n-ar fi prea greu să-l conving să te reţină pe motiv de simpatizare cu comuniştii. Presupun că nu doreşti asta. Trucul lui

favorit este să ţină o brichetă Zippo sub testiculele unui om. Foloseşte în general aceeaşi brichetă. Are steagul american pe ea, cu simbolul WHAMO (Câştigi inimi şi minţi). Aşa înţelege el să glumească.

Delavane fu cuprins de sudori.

— N-ai îndrăzni să-mi faci asta!

— Nu paria pe ce aş îndrăzni eu. Habar n-ai. Aici te afli în Saigon, în plin război. Ai trăit în Asia toată viaţa ta, la fel ca şi mine, aşa că ştii că totul este posibil.

Delavane vru să se ridice. Baptiste îl apucă de încheietura braţului şi-l opri.

— Nu sunt un tip amabil. N-am fost niciodată. Recunosc că, mai demult, eram un petrecăreţ, dar s-a terminat. Acum m-am lansat puternic în afaceri. Ţi-aş scoate ficatul şi ţi l-aş mânca, dacă ar fi nevoie.

— Dacă află Rivelini...

— Prietenului tău, Marcel, puţin o să-i pese. N-ar ridica nici un deget împotriva colonelului Li. Ar prefera, mai degrabă, să-şi scoată ochii. Acum, în Marsilia sunt oameni care au mai multă nevoie de colonelul Li decât de Marcel Rivelini.

Delavane începu să tremure necontrolat. Nici măcar nu mai putea să se ridice, chiar dacă ar fi vrut.

— Ce doreşti?

— Am în buzunar două milioane de piaştrii. O mulţime de bani, cu care te poţi descurca un timp. Poate o să ţi-i dau, să-i păstrezi.

— Şi ce vrei în schimb?

— Mai întâi, spune-mi ce vrea Noelle de la tine şi pe urmă o să-ţi spun ce vreau eu.

— Rocco avea încredere în mine.

— Rocco a murit.

— I-am promis că o să mă ocup de afacerile Noellei.

— Foarte onorabil din partea ta. De ce nu-i spui asta şi colonelului Li când o să-şi aprindă ţigara la flacăra organelor tale genitale incandescente. Te-ai albit la faţă. Vrei să mai bei ceva?

— N-o să te las să-i iei toţi banii.

— Nu vreau banii ei. N-am nevoie de ei. Vreau doar să-mi conduc familia, aşa cum se cade unui om în poziţia mea. Nu eşti de acord?

Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic.

— Înăuntru se află un cec pe care poţi să-l încasezi de la Banque de l'Indochine. Două milioane de piaştri sunt o mulţime de bani. Poftim.

Văzând că Delavane nu se clinteşte din loc Baptiste i-l băgă în buzunarul de la piept.

— Şi acum spune-mi ce voia Noelle de la tine şi o să ajungem la un compromis care să satisfacă dorinţele mele şi conştiinţa mea deopotrivă. Nu pari genul de om care să reziste unei lungi conversaţii cu colonelul Li.

A doua zi, când Khan veni să-l ia de la şcoală, Lucien îl văzu pe tatăl său pe bancheta din spate a Mercedes-ului. La început, se gândise că se întâmplase ceva cu mama lui şi-l cuprinse frica. Intră în maşină, aşteptându-se să audă cumplita veste.

În schimb, Baptiste îi zâmbi şi-l întrebă dacă avusese o zi bună la şcoală..

În timp ce înaintau cu maşina, Lucien rămase rigid. Khan nu o luase pe drumul obişnuit spre casă. Se îndreptau în afara oraşului, departe de bulevardele late şi marile clădiri din piatră ale cartierului oriental. Reclame verticale, cu inscripţii chinezeşti umpleau pereţii magazinelor şi, din când în când, zărea portul, apele unsuroase ale Arroyo Chinois, casele de lemn suspendate de piloni, deasupra noroiului negru, sclipitor. Ştia că acesta era Cholon-ul, o parte a oraşului pe care n-o mai văzuse niciodată. Îl cuprinse entuziasmul şi îngrijorarea în acelaşi timp.

— Unde mergem? — îl întrebă el.

— Vreau să-ţi arăt ceva, Lucien. Ca să înţelegi un anumit lucru.

Khan coti pe şoseaua principală, lăsând în urmă siclo-urile şi bicicletele. Se aflau pe o stradă tăcută, cu magazine şi arcade. Trecuse de ora prânzului şi era pustie. Lucien văzu lăzi cu gunoi, coji de fructe şi excremente umane. Un câine mirosea un morman de mizerie.

Khan opri maşina în faţa unei case vechi, cu un balcon cojit, de lemn, şi cu o uşă scorojită, vopsită în verde. Uşa dădea spre o scară întunecată. Un tânăr chinez stătea pe o cutie de portocale. Era îmbrăcat într-un şorţ albastru, voluminos şi un tricou alb, murdar.

Baptiste îl luă de mână pe Lucien, şi-l scoase din maşină. Tânărul se ridică în picioare şi îşi plecă fruntea în direcţia lor. Baptiste îl ignoră şi-l conduse înăuntru pe Lucien.

În capătul scărilor era o uşă de fier, încuiată. Baptiste bătu nerăbdător. Se deschise un oblon şi după o clipă, Lucien auzi cum se trăgeau zăvoarele. Intrară.

Din cauza întunericului, la început fu uimit de duhoare; mirosul dulceag al opiului se amesteca cu izul de trupuri nespălate. Când se obişnui cu bezna, îşi dădu seama că încăperea era plină de schelete vii, îngrămădite pe bănci înguste de lemn. Unii dormeau, iar altora le sclipeau ochii sticloşi, privind în gol. Era linişte, cu excepţia unui bolborosit ocazional, când unul din drogaţi trăgea din narghilea.

— Ai mai văzut vreodată o speluncă de opiu? — îl întrebă Crocé.

Am văzut-o pe mama, se gândi Lucien. Dar nu era aşa. Şi, oricum nu pot să-i spun despre asta. Este secretul nostru.

Clătină din cap.

— Aceşti oameni beau fum — murmură Baptiste. Au nevoie de el, ca de aer. Dacă trece o zi fără să-l inhaleze în plămâni, se îmbolnăvesc. Vezi, Lucien, unii oameni sunt puternici, iar alţii slabi. Aşa se împarte lumea.. Nu în ţări, cum înveţi tu la şcoală, ci în puternici şi slabi. Aici sunt cei care au nevoie de fum şi cei care-l oferă. Dacă ai nevoie de ceva, eşti slab şi vei rămâne aşa pe vecie. Dar dacă dai, eşti puternic şi poţi avea orice îţi doreşti. Absolut orice. Înţelegi?

Lucien încuviinţă din cap. Se gândi la mama lui. N-o crezuse niciodată slabă.

— Nu uita că tu faci parte din cei puternici — continuă tatăl său. Asta este moştenirea ta. Restul, ce te învaţă la şcoală despre Dumnezeu, societate, legi, nu contează. Trăieşti şi mori, este tot ce trebuie să ştii despre Dumnezeu. Şi dacă eşti puternic, societatea şi legile ei nu contează. Poţi să-ţi faci propriile tale legi şi toţi or să te aprecieze. Înţelegi?

Lucien încuviinţă din cap. Dar nu înţelegea. Ştia doar că aceşti oameni aveau feţe suferinde, la fel ca şi mama lui. Erau prinşi în capcană, la fel ca ea, şi tatăl lui se bucura. Nu credea că va putea să fie vreodată ca tatăl lui; era fiul mamei sale, dar se temea că nu se va elibera niciodată de influenţa nefastă a tatălui

său.

83

Serviră cina la masa sculptată, de tek, unde stătuseră Santo Trinca şi Giovanni Bonetti cu o săptămână în urmă. Chi Hai pregătise peşte la grătar şi îngheţată cu nucă de cocos. Mâncară în linişte. După aceea, servitorii strânseră vasele şi aduseră o sticlă de Martell, pe masă. Baptiste îşi turnă două degete într-un pahar de cristal şi îşi aprinse o ţigară rusească, aşa cum obişnuia în ultima vreme.

— Azi am vorbit cu Delavane — zise Noelle.

— Serios?

— Este tot ce ai de spus?

Îi sclipeau ochii în lumina gălbuie a lămpilor de pe perete.

— Da.

Trase din ţigară, privind fumul ridicându-se în spirală, spre tavan. Cicadele ciripeau în grădină. Oare bănuia ceva? Delavane nu-i făcuse nici o aluzie, apropo de conversaţia lor, mai mult ca sigur.

— A spus că ai încercat să-l convingi să-ţi dea dreptul să te ocupi de afacerile mele.

Ticălosul. Avea mai mult curaj decât îşi imaginase Baptiste. La noapte o să-l sune pe Colonelul Li ca să-i dea o lecţie.

— La ce anume te-ai gândit? — îl întrebă ea.

N-avea rost s-o mintă.

— Credeam că un om cu experienţa domnului Delavane putea găsi un mijloc de a-ţi pune în faţă câteva hârtii importante, printre altele. Ştiu că nu te interesează prea mult actele.

— Şi în felul acesta intenţionai să mă deposedezi de moştenirea mea.

— Vroiam doar să te protejez pe tine şi pe Lucien.

— Eşti un hoţ şi un mincinos.

Sorbi din brandy. O iubea şi mai mult când se înfuria. Fusese prea supusă în ultima vreme. O prefera când se aprindea. Îi aţâţa poftele.

Noelle pipăi marginea paharului cu unghia ei ojată.

— Ce ai discutat săptămâna trecută cu invitaţii tăi?

— Despre afaceri, doar ţi-am mai spus.

— Ţi-ai ucis cel mai bun prieten, ai încercat să-ţi furi soţia şi fiul, întreţii târfe, te îmbogăţeşti din moartea şi necazurile altora. Ce altceva aş mai putea să aflu despre tine?

El zâmbi.

— Nu prea multe, într-adevăr. Dar cred totuşi că ai omis ceva.

Noelle îşi privi degetele şi îşi scoase verigheta, trântind-o pe masă.

— S-a terminat, Baptiste.

— Ţi-am mai spus, Noelle. Nu s-a terminat până nu spun eu.

— Şi cum o să mă ţii?

Râse, amuzat de această situaţie.

— Ştii că nu poţi scăpa de mine.

Se ridică, se îndreptă încet spre el, legănându-şi şoldurile şi zâmbind seducător. Luă sticla de cognac de lângă cotul lui şi i-o turnă în cap.

El scoase un strigăt şi sări în picioare, furios.

— Ticăloaso! — strigă Baptiste.

Apoi, o privi îngrozit. Luase bricheta lui Bronzini, de aur şi o aprinsese ţinând flacăra la câţiva centimetri de faţa lui.

— Ar fi atât de uşor — zise ea.

— Noelle!

— Ai arde ca o clătită flambată. Şi eu aş sta să te privesc Baptiste!

— Nu!

Se dădu înapoi, uitându-se spre uşă.

Ea apropie flacăra.

— Noelle!

— Jur că îţi dau foc, dacă mai faci o mişcare.

Acum se postase între el şi uşă. Se gândea să înşface bricheta, dar flacăra era prea aproape. Ce-ar fi s-o tragă de braţ?

Se schimonosise la faţă de ură; nu mai era frumoasă. Îşi strâmbase gura, dezgustător.

— Las-o jos — o rugă el.

— Ţi-am spus întotdeauna că nu-ţi face bine să fumezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Dumnezeu! Dumnezeu nu te iubeşte, Baptiste. De fapt, sunt sigură că ţi-a rezervat un colţ de iad. Dar dacă te ating cu această flacără, crezi că or să te mai recunoască la porţile

infernului?

— Te rog!

Era îngrozit să-şi audă vocea tânguitoare.

— În câteva secunde ai arde ca un porc. Îţi aminteşti de călugării care îşi turnau benzină pe ei şi îşi dădeau foc, ca să protesteze împotriva lui Diem? Li se înnegrea pielea. Dar unele femei preferă bărbaţii negri. Baptiste, ce părere ai?

Privea fix mica flacără albastră. Inspiră adânc şi suflă. Flacăra se stinse şi-i smulse bricheta. Dar Noelle fu mai iute. I-o luă înapoi, o aprinse din nou şi i-o vârî în faţă. Baptiste scoase un strigăt şi căzu peste scaun, cu spatele pe podea. Soţia lui se aplecă peste el.

— Jur că data viitoare o să-ţi dau foc.

— Putain! Tu es fou![49]

Brandy-ul i se scursese pe frunte, în ochi, orbindu-l. Îl simţea în păr şi pe cămaşă. Era hipnotizat de micuţa flacără albastră care dansa dinaintea ochilor săi.

Apoi se stinse şi Noelle se dădu înapoi.

Îi venea să leşine. Nu încerca să se ridice. Îi tremurau prea rău picioarele.

— Vreau să pricepi — zise ea — că nu tolerez să mai trăiesc alături de tine. Cred că mult timp, o parte din mine te mai iubea şi de aceea eram slabă. Dar acum te părăsesc şi îl iau şi pe Lucien. De data aceasta nu mai ai cum să mă opreşti. Iar în caz că o s-o faci, o să te ucid. Sau, poţi să mă ucizi pe mine mai întâi. Ai de ales. Dar trebuie să înţelegi că, dacă îmi stai în cale, unul din noi o să moară. Nu-mi pasă care anume.

Ieşi din cameră.

Nom de Dieu de bordel de merde.

Vorbeşte serios, se gândi Baptiste. Mă urăşte. În ciuda a tot ce am făcut pentru ea, mă urăşte până în măduva oaselor. Cred că m-ar omorî. Într-o dimineaţă m-aş trezi cu gâtul tăiat. Gândul acesta îl paralizase.

Şi totuşi, n-aş putea să-i fac rău nici măcar ca să-l am pe Lucien.

Femeile. După tot ce am făcut pentru ea. De data aceasta va trebui s-o las să plece.

[49] Târfă nebună ce eşti (fr.) (n.t.)

84

Laosul de Nord, ianuarie 1970

Dealurile erau pline de maci albi şi roşii, sclipind pe fundalul purpuriu, sumbru, al munţilor. Petalele căzuseră deja şi, în fiecare seară, pe măsură ce se domolea arşiţa, Li May se ducea pe câmp, cu familia ei, să ajute la strânsul recoltei.

Muncea din greu, folosind un cuţit special cu trei lame, ca să despice păstaia cu seminţe verzi. Seva albă, groasă, se scurgea din tăietură. Această sevă se congela în aerul rece al nopţii, transformându-se în culoarea melasei. Se trezeau cu toţii de cum se lumina să ia noul opiu, înainte să fie distrus de soare.

Ceaţa din jurul munţilor era poleită în violetul amurgului când Li May, mama ei şi cele trei surori mai mari se întoarseră în sat. Fumul focurilor din bucătării se ridica peste copaci, şi peste acoperişurile de stuf, iar câinii din sat începură să latre.

Li May o luă înainte, alergând şi râzând. Când ajunse la marginea satului auzi un bubuit familiar, şi văzu un avion argintiu, uruind în vale, spre ei. La fel ca toţi sătenii era obişnuită cu avioanele; ţiuitul bombardierelor care patrulau munţii şi uruitul helicopterelor care le aduceau orez, în fiecare săptămâna, erau la fel de familiare ca şi grohăitul porcilor de sub casa lor sau ciripitul puilor de găină. Chiar şi când avionul spori viteza, Li May nu-şi dădu seama de pericol.

Şi nici familia ei.

Răpăitul mitralierelor T-28 o opri în loc. Pământul ros explodă în aer, trecu peste ea ca un nor şi se izbi de munte, în jos, spre mama şi surorile ei. Li May deschise gura să le prevină, dar era deja prea târziu. Le zări căzând şi văzu pasărea argintie continuându-şi drumul spre vale, cu soarele sclipindu-i pe aripi.

Şi apoi avionul dispăru la o curbă. Uruitul motoarelor se pierdu în depărtare.

Li May nu plânse şi nici nu o luă la fugă; de-abia înţelegea ce se întâmplase. Mama şi surorile ei zăceau în mijlocul potecii, ca o grămadă de zdrenţe însângerate. Mama ei se zbătu şi apoi încremeni. Avea o spumă roşie pe buze. Măruntaiele surorii ei se revărsaseră în noroi şi ea îngenunche încercând să i le bage

înăuntru. Cineva o dădu la o parte. Îşi ridică privirile şi văzu feţele uluite şi înspăimântate ale sătenilor.

Acum se făcuse linişte. Chiar şi câinii se opriseră din lătrat.

85

Două luni mai târziu

— Tot se ţine după mine!

Un Thunderchief ieşi din nori, îndreptându-se spre penele albe, fosforescente, trăgând din tunurile sale.

Răspunsul tunurilor nord-vietnameze de 37 milimetri fu asurzitor.

— Acum ne întoarcem acasă! strigă Smiley de pe scaunul din spate.

Apoi, Michael auzi alt sunet, aproape insesizabil, în vacarmul detunăturilor; răpăitul mitralierelor de 12,7 milimetri. Văzu trasoarele verzui arcuindu-se pe cer, spre el. O bombă făcu o gaură între trusa de accesorii şi blocul motor.

— O să murim — se văicări Smiley de pe scaunul din spate.

Michael chemă cricket-ul, postul de comandă aeriană pe timp de zi.

— Sunt Raven şase-trei. Am fost lovit pe ruta 4, la est de Xienk Khouang. Mă îndrept spre Alternate, dar nu cred că voi reuşi să ajung. Motorul nu sună bine. Încearcă să mă ajuţi.

Uleiul care ardea lăsa o dâră de fum negru. Şi mai mult ulei se împroşcă pe parbriz şi flăcările izbucniră din incintă. Pierdeau altitudine.

— Cricket, sunt Raven şase-trei. Am luat foc, opresc motorul. Sper că o să mă scoţi de aici — se pare că va trebui să aterizez.

Dezonă restul rachetelor Willy, poate o să câştige înălţime şi încercă să menţină o spirală lină, în timp ce căuta un loc de aterizare.

— O să murim! — gemu Smiley.

Poate, se gândi Michael, surprins de calmul lui.

Cu motorul oprit, erau singuri în liniştea ciudată. Zarva bătăliei rămăsese în urmă. Culmi zimţate străpungeau norii. Umbrele verzui ale munţilor se înălţau în jurul lor, pe măsură ce coborau

în vale. Se vedeau cicatrice pe coamele munţilor — erau probabil parcele de opiu ale unei familii de ţărani.

N-avea unde să aterizeze. O să-i înghită munţii.

Smiley înălţă o rugă strămoşilor.

Acolo!

Prin pâcla neagră, Michael văzu *paddi,* verde sclipitor în cale, aproape la marginea câmpiei. Ieşi din spirală, la o mie de picioare AGL şi pluti într-acolo.

Paddi era străbătută de şanţuri de noroi, la fiecare două sute de yarzi. Ştia că trebuia să coboare cât mai jos, dar când se apropie la cincizeci de picioare, îşi dădu seama că n-o să reuşească. Încercând să echilibreze aparatul, Cessna ricoşă ca un cal speriat şi coada se sfărâmă. Avionul se târî pe burtă de-a lungul câmpiei.

Cessna se zguduia din toate încheieturile. Se întunecă totul dinaintea ochilor când uleiul răbufni pe parbriz. I se tăiase răsuflarea.

Linişte.

Timp de un minut, rămase nemişcat, şocat nu numai de impactul fizic asupra corpului său, ci şi de miracolul de a fi pur şi simplu în viaţă.

Smiley fu cel care-l trezi la realitate.

— Eşti un as! — strigă el.

Michael îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi din carlingă, blestemându-se că-şi pierduse timpul. În timpul coborârii, lăsară o dâră neagră, aşa că puteau fi depistaţi cu uşurinţă. Trebuiau să şteargă totul cât mai repede.

— Grăbeşte-te Smiley!

— Eşti un as, Mai Koo! Nu mai murim! Eşti un as!

— Grăbeşte-te!

Deschiseră focul asupra lor de la liziera copacilor, la patru sute de metri, spre stânga. Îl trase pe Smiley din carlingă, dar acesta era prea şocat să se urnească din ioc.

— Mişcă-ţi fundul, Smiley!

Smiley se holbă la soldaţii care alergau spre ei. Îi pieri zâmbetul.

— O să murim — spuse el.

Era un omuleţ mic de statură. Michael îl înşfăcă şi îl trânti pe umărul lui, rupând-o la fugă.

Michael studie situaţia. Harta, revolverul, trusa de prim ajutor, radioul, mâncarea şi apa rămăseseră în avion. Erau încercuiţi de trupe inamice şi Air Force Jolly Green Giants nu vor ateriza fără să-şi asigure mai întâi legătura radio. Şi, în curând, se va întuneca.

Dar nu era prea rău, se gândi el. Am cuţitul elveţian de armată prins la curea.

Începu să râdă, în surdină, din ce în ce mai tare, până îl apucă durerea de coaste. O criză de isterie, îşi spuse, ca şi când s-ar fi urmărit de la distanţă. Smiley îi privea mirat, de parcă ar fi înnebunit. De fapt, chiar că înnebunise.

— De ce râzi, Mai Koo? Suntem terminaţi — murmură Smiley.

Un Skyraider urui în vale, trecând pe epava avionului său. Michael auzi nord-vietnamezii deschizând focul de la sol. Pilotul îi căuta. Dar se înşela, pentru că îşi continuă patrularea de partea cealaltă a văii.

— Va fi o zi de pomină — îi şopti Michael lui Smiley.

Alergară orbeşte, prin junglă, timp de câteva minute, departe de urmăritorii lor. Acum se aflau pe o creastă împădurită, vizavi de *paddi.* Îi auzea pe vietnamezi strigându-se, în timp ce-i căutau. Apoi simţi o duhoare oribilă foarte aproape de el. Smiley făcuse pe el.

— Pe aici — murmură el.

Îl conduse pe culme, printre firele de iarbă şi copacii de bambus înalţi de zece metri. Iarba îi tăia ca o lamă, dar Michael nu încetini pasul. Se lăsase deja întunericul deasupra junglei.

Când ajunseră pe coama crestei, Michael despică un stâlp lung de bambus cu cuţitul şi îşi trase în jos pantalonii verzi-măslinii. Smiley căscă ochii şocat. *Falang* înnebunise de-a binelea.

Michael îşi scoase chiloţii roşii de mătase pe care-i purta pe sub pantaloni.

— Cadou de Crăciun de la o veche prietenă — îi spuse el lui Smiley. O să facem un steag de semnalizare din ei…

— Nu s-a întâmplat niciodată — zise el.

— Skyraider o să ne vadă.

— Nu s-a întâmplat niciodată.

— O să te salvez.

— Nu s-a întâmplat niciodată.

— Îţi promit.

— O să murim.

Îşi trase pantalonii. Dacă îl prindeau băieţii cei răi, n-avea de gând ca aceştia să-l găsească în fundul gol, şi flutură steagul deasupra capului. Skyraider-ul uruia în vale. Spera că vietnamezii n-or să-l urmărească din *paddi.*

Stâlpul de bambus era greu şi Michael şi Smiley, îl cărau pe rând. Atunci când nu-l cărau, fluturau steagul. Smiley renunţă în curând.

— Nu s-a întâmplat niciodată, Mai Koo. O să murim. O să ne ducem la strămoşi. O să-l vedem pe Buddha. O să ne încarnăm în altă viaţă şi o să ne încercăm din nou existenţa pe pământ.

Michael auzi Skyraider-ul întorcând şi îndreptându-se spre casă. Îl dureau muşchii braţului şi umărului dar continuă să fluture steagul. Vietnamezii traseră de două ori în umbre. Se apropiau.

Aproape se înserase. Oare ar trebui să o luăm la fugă?

Apoi îl auzi, uruitul inconfundabil al unui elicopter. Smiley, care stătea cu capul în mâini, îşi ridică privirile entuziasmat.

Zgomotul se apropia.

— Vin după noi, ne-au văzut.

Smiley sări în picioare, zbierând şi bălăngănindu-şi braţele.

— Taci din gură — şuieră Michael.

Îi auzi pe vietnamezi, strigând o avertizare şi apoi se năpustiră pe urmele lor, prin iarba înaltă.

Se lăsă brusc asupra lor, turtind iarba. Era un Air America Huey. Îşi rotea elicea la câteva picioare de sol.

Michael îl trase pe Smiley spre el, apoi îl apucă de turul pantalonilor şi-l aruncă pe uşă. Un Hmong îl trase înăuntru şi se prăbuşiră împreună pe podea. Smiley îl luă de gât pe Michael.

— Eşti Buddha în persoană, Mai Koo.

Şeful echipajului se întoarse şi zâmbi.

— Grozavi chiloţi, băiete — zise el decolând.

Michael auzi răpăitul mitralierelor.

Alt soldat din elicopter, un american, se aplecă peste el.

— Ai făcut pipi în pantaloni, băiete.

Michael se uită în jos. Aşa era.

Pe pilotul helicopterului îl chema Neil Esterhazy; pe cascheta sa scria ESTERHAZY NEBUNUL. Era din Vientiane. Pe tricoul lui se putea citi: „ZBURAŢI PE CERURILE PRIETENOASE ALE LAOS-ULUI” şi avea o emblemă T-28.

— Eşti al dracului de norocos — zise el. Duceam marfă unui client, când te-am auzit prin radio. Şi să fiu al naibii dacă te-aş fi zărit dacă nu fluturai chiloţii ăia trăsniţi.

— Credeam că o să-mi petrec noaptea în junglă — zise Michael, făcând pe grozavul.

— Nu te-aş sfătui, băiete. Nu este deloc confortabil.

Michael pipăi sacul de pânză de care se sprijinea. Nu conţinea orez. Unul din ei era crăpat şi se scurgea o substanţa neagră, ca o gelatină.

— Ce-i rahatul ăsta?

Esterhazy îl privi compătimitor.

— Nu eşti de mult în Laos, nu-i aşa băiete?

— De câteva săptămâni. Ce dracu este asta?

Esterhazy clătină din cap şi zâmbi.

— Crede-mă băiete că nu e bine să ştii.

86

Michael se întoarse. În colţul barului erau doi piloţi AA care îl salutară când intră înăuntru.

— Cum a mers, Raven?

— Cam prost — zise el.

Se duse la bar şi îşi turnă un White Horse dublu. Acum se calmase şi culorile amurgului erau vii ca lumina decorului. Pe înserate domnea mare agitaţie la Long Treng, fiindcă Cessna 7-1 „câinii păsări”, Hey şi Sikorski de la Air America şi bombardierele laoţiene T-28 se lăsau la sol înainte să se înnopteze. Mai jos, americani cu feţe dure, în uniforme de camuflaj, scoteau din helicoptere trupele Hmong epuizate, iar piloţii din Royal Lao, înţepeniţi în carlingă, după atâtea ore de zbor, erau traşi afară de echipajele de la sol.

Totul părea ireal. Iar el, în loc să zacă mort în carlinga avionului său, sau în junglă cu trupul ciuruit de gloanţe, se afla în

bar, cu whisky-ul în faţă. În noaptea asta se va îmbăta probabil cu camarazii săi Raven[50] şi îşi va depăna păţania.

Ei vor râde, îl vor bate pe umăr şi se va da totul uitării. Mâine se va scula, se va urca în alt Bird Dog şi o va lua de la început.

Simţea că îl urmăreşte cineva. Se întoarse. Era o fetiţă, o Hmong. Unii le spuneau meo, numele de batjocură dat de chinezi. Dar Smiley îi explicase că era un cuvânt ruşinos, ca şi când i-ar spune unui negru american „cioroi”, aşa că Michael evita acum să vorbească aşa. Erau locuitorii dealurilor şi munţilor din Triunghiul de Aur şi războiul din nordul Laosului îi decimase.

Erau un neam de oameni frumoşi, la fel ca această fetiţă. N-avea mai mult de opt sau nouă ani şi stătea pe vine, pe podea, privindu-l fix, cu mâinile în poală. Avea ochi mari, negri, şi o figură solemnă ca de preot.

— Bună — zise el.

— Nu vorbeşte — spuse unul din piloţi fără să-şi ridice ochii de la scrisoarea pe care o scria.

— Ce-i cu ea?

Omul ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu vorbeşte. Şi cred că nici nu-înţelege.

— Cum o cheamă? — îl întrebă pe camaradul său.

Michael bănuia că era orfană, ca majoritatea copiilor din Long Treng. Vang Po, generalul hmong îşi avea sediul de partea cealaltă a bazei militare. Când unul din soldaţii săi murea în luptă, prelua responsabilitatea soţiei şi copiilor săi. Dar războiul dura de atâta timp, încât, în unele părţi ale Laos-ului rămăseseră foarte puţini bărbaţi adulţi hmong între 16 şi 45 de ani, iar numărul orfanilor crescuse alarmant. Şcoala USAID era mai în jos, lângă bar şi, uneori, copiii se opreau în drum să încerce să facă rost de mărunţiş şi gumă de mestecat, de la Ravens.

Michael aduse o Coca-cola de la bar şi i-o dădu. Ea sorbi din sticlă şi i-o înapoie cu o figură gravă, de parcă ar fi luat prima împărtăşanie. O studie atent. Avea o piele frumoasă, maronie, trăsături drăguţe şi păr negru ca noaptea. Ochii ei căprui semănau cu cei ai unei păpuşi.

Se lăsă în jos, la nivelul ei.

— May… spuse el, zâmbind. Aşa te cheamă?

[50] Corb (eng.) (n.t.)

Se bătu în piept.

— Eu sunt Michael.

Îl privi fix.

— Michael — repetă el mai încet.

— Mai bine te-ai strâmba singur în oglindă decât să vorbeşti cu ea — îi spuse unul din piloţi.

Încercă din nou.

— Michael.

— Îţi pierzi vremea omule!

Micuţa Ly May se întoarse şi fugi afară. Michael ridică din umeri şi îşi propuse să se îmbete.

87

Se trezi înainte de zori, cu mintea limpede şi corpul zvâcnind de adrenalină. Alcoolul nu-l afectase. Parcă băuse apă, toată noaptea.

Duşul era alimentat de un butoi de cincizeci de galoane, în care era montată o rezistenţă de încălzire. Îi spuseseră că iarna apa îngheţa la suprafaţă şi primul care venea să facă baie, trebuie s-o spargă ca să pună boiler-ul în funcţiune. Altă belea care-l aştepta.

Era în Laos de numai două săptămâni. Înainte de asta îşi petrecuse aproape şase luni în Vietnam, zburând pe Rustics, dar regulile dure şi birocraţia enervantă îl deziluzionaseră rapid.

În prima lună îşi dădu seama despre ce era vorba. Într-o dimineaţă zburase jos, peste un sat de munte, în Munţii Centrali. Văzuse soldaţii vietnamezi scoţând sătenii din colibe şi împuşcându-i. Avionul lui OV-10 era dotat cu tone de muniţie, aşa că îi ceru permisiunea să tragă. Dar i se spuse să aştepte.

Peste un sfert de oră, după ce toţi sătenii fuseseră măcelăriţi înaintea ochilor lui, i se refuzase acţiunea.

Apoi, peste o săptămână fusese cât pe ce să ajungă în faţa Curţii Marţiale fiindcă refuzase să arunce napalm peste un sat cu colibe din stuf. Văzuse copii pe un câmp de orez, la nici douăzeci de metri depărtare.

Şi în curând, el şi camaradul lui de zbor, ajunseseră să-i urască pe birocraţi mai mult decât pe comuniştii vietnamezi. Un

pilot din escadronul său se oferise voluntar pentru programul secret Steve Canyon şi-i scrisese lui Michael din Laos, spunându-i că, deşi misiunile erau mai periculoase decât în Vietnam, avea şansa să scape de afurisiţii de superiori cu rahaturile lor birocratice.

Aşa că se băgă şi el.

De aceea se afla acum în Laos, o ţară aproape necunoscută, într-un loc numit Long Tieng, un sat de care nici nu auzise. Se afla într-o vale în formă de farfurie ce devenise acum una dintre cele mai mari baze militare din sud-estul Asiei. Era de asemenea necunoscut lumii exterioare, iar operaţiunile erau strict secrete. Era un Shangri-la cu sârmă ghimpată, după cum îi descrisese cineva.

Dormitoarele cu aer condiţionat, caracteristice celorlalte baze militare SUA, lipseau de la Long Tieng. Piloţii locuiau în colibe de stuf, în sat, care consta din câteva străzi noroioase şi două-trei cabluri de electricitate instalate în grabă. Casele lor erau ridicate pe piloni, la adăpost de animalele sălbatice şi inundaţiile din timpul musonului. Iarna, temperatura scădea sub zero grade, în timpul nopţii. Aveau latrine deschise şi îşi găteau singuri.

Dar aici, cel puţin, nu erau încorsetaţi de reglementări birocratice. Luptau într-un război adevărat, îşi spuse Michael. Pathet Lao îşi pierduseră din importanţă; era, în mod vizibil, un război între soldaţii nord-vietnamezi şi hmong. Dar natura clandestină a operaţiunii lor în Laos continua să-l macine. Dacă ei erau băieţii cei buni, atunci de ce trebuiau să se ascundă?

Se bărbieri şi se duse să-şi prepare o cafea. Se ridică şi se uită la harta Laos-ului de pe perete, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, încercând să reţină fiecare contur al reliefului, fiindcă astfel de observaţii ar putea într-o zi să-i salveze viaţa. Zorile reci, murdare, se lăsară asupra munţilor. Îi auzi pe Floyd şi Mama, cei doi ursuleţi negri din Himalaya, agitându-se în cuşca lor de lângă bar.

Şi îşi dădu seama brusc, că nu era singur.

— Ly May — zise el.

Nu ştia de cât timp stătea acolo. Se aşezase pe vine, lângă uşă. Ochii ei uriaşi stăteau neclintiţi, ca cei ai unui animal de noapte. Bluza şi fusta neagră se amestecau în umbre.

— Ce faci aici? — zise el.

Străbătu camera şi se ghemui lângă ea.

— M-ai speriat îngrozitor. Am simţit o pereche de ochi aţintiţi asupra mea şi am crezut că a scăpat unul din urşi.

Dar nu primi nici un răspuns. Michael se bătu în piept.

— Michael — zise el încet. Michael.

Căută în buzunarul cămăşii şi găsi o lamă de gumă. I-o dădu.

Fetiţa o strânse în pumn şi-l privi nemişcată. Michael îi arăta prin gesturi că ar trebui s-o mănânce. Ea mestecă de trei ori şi o înghiţi.

— Trebuia s-o mesteci mai mult.

Îşi scoase de pe cap şapca cu emblema echipei de baseball Giants şi i-o puse pe cap. Dar Ly May nu se clinti din loc.

— Giants — zise el, mimând o aruncare la coş. Cea mai grozavă echipă de basketball din lume. Adică nu, nu este adevărat. N-au câştigat niciodată campionatul. Mă duceam la meciurile lor când eram puşti. Acolo am căpătat gustul cauzelor pierdute. Cum este şi situaţia de faţă.

Fetiţa îl privea atât de fascinată, parcă ar fi fost cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Se simţea ca o maimuţă la grădina zoologică.

— Cred că nu înţelegi un cuvânt din ce-ţi spun. Oare ar avea vreo importanţă, dacă ai vorbi?

Se bătu din nou pe piept.

— Michael. Mi-chael.

Îi trase şapca pe ochi.

— Ca să te ferească de soare. Eşti cea mai drăguţă puştoaică pe care am văzut-o vreodată. Unde sunt părinţii tăi? Probabil că au murit. Mă întreb dacă ai fraţi sau surori. Este o ruşine, Ly May. Mă refer la ce se întâmplă cu poporul tău. La început am crezut că sunt de partea celor buni, ştiai asta? Şi m-am oferit voluntar. Credeam că o să opresc armata roşie. În curând am descoperit însă, că totul era un mare rahat. Scuză-mă, deşi tot nu ştii ce înseamnă. „Rahat” este un cuvânt urât. Deci, ce spuneam? Despre Vietnam. Ştii ce este Vietnam-ul? În Vietnam unde nu ne vrea nimeni, spunem lumii întregi ce facem. Aici însă, unde luptăm aşa cum trebuie, ţinem totul secret. Dar bănuiesc că noi v-am băgat în rahat — ah, am zis din nou cuvântul acela urât — aşa că nu vrem să afle nimeni. Ţi se pare logic?

— Cu cine vorbeşti, Mike?

Michael îşi înălţă privirile. Era Chad Burke, Comandantul lor de escadron. Era îmbrăcat ca de obicei, cu o cămaşă în carouri şi jeanşi de doc.

— Cu puştoaica de aici.

— La dracu, Mike, dar nu pricepe nici un cuvânt. Şi nici nu vorbeşte. N-a scos o vorbă de când a apărut.

— De ce?

— Tatăl ei a murit luptând pentru Vang Pao. Cu câteva luni în urmă, familia sa a fost secerată dinaintea ochilor ei. Un avion de vânătoare a făcut un raid prin sat.

— Isuse.

— Or fi fost cei de la Udorn FAC rapid. Puţin le pasă.

Chad bătu din palme.

— Du-te acasă, Ly May.

O goni afară.

— Biata fetiţă. Dar ce să faci? Sunt o mulţime ca ea. Hai să mâncăm.

Grupul de soldaţi hmong, în picioarele goale şi pijamale negre aşteptau la marginea pistei ca să fie luaţi de helicopterele Air America şi duşi în junglă. Unii nu aveau decât opt sau nouă ani şi de-abia îşi cărau raniţa. Fraţii şi surorile lor, prea mici chiar şi pentru armata lui Vang Pao, cărau rachete Willy Pete şi alimentau avioanele cu combustibil.

Michael apăru, urmat de Smiley. Smiley era însoţitorul său şi făcea parte dintr-un pluton de laoţieni instruiţi la Vang Pao ca să-i ajute pe piloţii Raven să facă diferenţa între ţintele lor şi cele inamice. Smiley[51] fusese poreclit aşa din cauza pesimismului său debordant.

— Vremea nu e bună — îl anunţă el pe Michael când îl văzu. Nu putem zbura.

— Nu-i chiar aşa de rea, Smiley.

— Foarte rea. Nu se poate. Murim.

— Hei, nu uita că eu sunt Buddha.

— Nici măcar Buddha nu putut zbura în asta. Nu s-a întâmplat niciodată.

Vremea era proastă, într-adevăr, dar aşa era întotdeauna în

[51] zâmbăreţul (eng.) (n.t.)

Laos. Cei din Raven glumeau că în Laos nu existau decât trei alternative de zbor: ceaţă, nori şi mizerie. Era încă sezonul fierbinte, când sătenii dădeau foc pădurilor să cureţe noile câmpuri de opiu. O pâclă neagră se lăsase în partea de nord a Laosului. Uneori se ridica în aer un fuior de fum.

Azi, norii se aflau la 15000 picioare altitudine. Nu va fi uşor, dar Chad le spusese că băieţii cei răi se mişcaseră şi trebuiau să zboare.

— Mai Koo!

Michael se opri şi se întoarse. Era Ly May.

— Isuse. Puştoaica a vorbit.

Alerga pe câmp cu ceva în mână. Era un mic Buddha de jad, legat în capătul unui şnur de piele.

— Ce-i asta, Smiley?

Ly May, îi spuse ceva repede lui Smiley.

— Este un Buddha care aduce noroc — îi traduse el. Spune că pe tine te urmăreşte un *phi* rău. Acum Buddha o să te protejeze.

Michael îi zâmbi, iar fetiţa îi răspunse la fel, surâzând dezarmant.

— Spune-i că-i mulţumesc, Smiley. Şi întreab-o de unde îl are.

Urmă o altă conversaţie rapidă.

— A vândut şapca pe care i-ai dăruit-o — zise Smiley. Spune că este foarte important să-l ai. Şi acum ne întoarcem acasă?

— Nu, la dracu. Trebuie să zburăm.

— Dacă ai un *phi* rău, o să murim, mai mult ca sigur. Trebuie să-i laşi timp lui Buddha să-l alunge pe *phi.*

— Urcă-te în avion, Smiley.

— O să murim, Mai Koo.

Dar îl ascultă.

Michael se aplecă spre Ly May. Şi-l atârna pe Buddha la gât şi îi întinse mâna. Ly May, îl privea fără să înţeleagă. Mike o strânse de mână.

— Mulţumesc, micuţă Ly May. Vino diseară la bar şi o să-ţi cumpăr o Coca-cola, OK?

Apoi, se îndreptă spre avionul său.

Nu mai aveau Bird Dogs, aşa că Chad îi dăduse un Cessna 0-17. Avionul nu avea decât un singur scaun, aşa că Smiley stătea lângă el, în carlingă. Când se sui, micuţul hmong se clătină palid şi asudat.

— Azi o să murim.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Smiley.

— Acum ne ducem acasă. Mult mai bine.

— Este ultima oară când mai zbor cu tine. Mă calci pe nervi.

Pâcla se lăsase asupra văii, reducând vizibilitatea la mai puţin de o jumătate de milă. Michael se avântă orbeşte în nori, numără până la cincisprezece şi apoi întoarse brusc botul avionului la stânga, ca să evite muntele înalt din faţă. Această manevră era cunoscută printre Ravens sub numele de Frâna Verticală de Viteză. Între munţii din jur era o deschidere în formă de şa şi ştia că dacă execută manevra corect va pătrunde direct pe acolo.

Dacă nu...

Perdeaua de nori se dădu la o parte pe moment şi Michael zări câmpia în faţa lui. Îl bătu pe Smiley pe coapsă.

— Va fi O.K.! — zise el. Ai încredere în mine. Buddha este de partea mea.

Smiley dădu ochii peste cap, meditând posomorât asupra destinului.

Michael o luă pe Ruta 5, pe marginea câmpiei, către vest, în căutare de ţinte. Se zvonise că trupe inamice încercuiseră prin spate linia de apărare a lui Van Pao, de la marginea sudică a platoului.

Pâcla lăptoasă ascundea totul. Din când în când apăreau vârfuri şi culmi muntoase, ascuţite de vânt şi ploaie şi deodată, Michael zări o pantă pe care se vedeau semnele hmong-ilor. Altădată împădurite, povârnişurile erau acoperite acum de maci sau ierburi înalte, de savană.

Se aflau în aer de mai puţin de zece minute, când izbucni focul ca din pământ.

Legenda lui Golden BB făcea parte din folclorul Raven; se povestea despre piloţi care zburaseră la o altitudine de o sută de picioare, prin focul bateriilor antiaeriene şi scăpaseră nevătămaţi, pentru ca apoi, a doua zi, să zboare în plină câmpie, la 5000 de picioare altitudine şi să fie doborâţi de un glonte în piept, tras dintr-o singură puşcă.

Exploziile semănau cu nişte focuri de artificii. Câteva găuri apărură în podeaua avionului. Smiley scoase un strigăt şi se apucă de picior. Îi ţâşni sângele pe parbriz. Michael crezu că el

se rănise şi îşi cercetă corpul.

Din instinct, schimbă direcţia, ferindu-se de arma care trăsese în ei. Smiley se zbătea şi urla de durere lângă el. Michael se gândi: poate că a avut dreptate, poate că *phi* cel rău îi urmărise în avion

Coborî la şase mii de picioare, luând-o spre Long Tieng. Piciorul stâng al lui Smiley era făcut praf şi sângele îi curgea din rană. Îşi dădu seama că micul Hmong o să sângereze până murea, înainte să ajungă la Long Tieng.

Ţinu avionul în echilibru şi apoi îşi scoase cureaua, strângându-l tare, să-i oprească hemoragia. Smiley dădu din mâini şi Cessna se înclină, în timp ce Michael încercă să-l redreseze. Smiley îşi dădu ochii peste cap şi leşină.

Sângerarea se oprise acum, dar Michael nu ştia dacă Smiley mai trăia sau murise. Sângele se prelinsese sub scaunul lui.

— Acum ne întoarcem acasă, îi spuse el lui Smiley, care zăcea lângă el.

Îi ajută pe cei de la sol să-l scoată pe Smiley din avion şi să-l bage în ambulanţa care-i aştepta. Apoi se duse la bar şi îşi turnă un White Horse dublu. Îşi dădu seama însă, că nu avea chef de băutură şi ieşi. Se zări în oglindă; avea faţa şi cămaşa murdare de sânge.

— Nu ştiu cum sunt băieţii cei răi, dar tu mă îngrozeşti — îi spuse el imaginii din oglindă, râzând.

Chad îl aştepta.

— Cred că ar trebui să te odihneşti.

— Sunt O.K.

Chad clătină din cap.

— A fost a doua oară în două zile. Mai bine fă o pauză.

— Mă simt excelent.

— Du-te în coliba ta şi relaxează-te. Azi nu se mai suie nimeni cu tine în avion. Hmong spun că ai un *phi* rău. Hai, du-te.

Michael ridică din umeri şi se îndepărtă.

A doua zi de dimineaţă se simţi mai optimist. Smiley fusese dus la Vientiane, unde suferise o operaţie la picior. Va trăi.

Vru să se suie în carlinga avionului 0-17 şi încremeni în loc. Îi împietriseră muşchii. Începu să tremure şi trebui să se aşeze imediat.

Ar fi trebuit să fiu mort.

Îşi aminti răpăitul mitralierelor în ziua când îl salvase Esterhazy; NUA fuseseră foarte aproape. Şi ieri. Gloanţele perforaseră podeaua de ambele părţi ale picioarelor sale, fără să-l nimerească.

Îşi privi mâinile, parcă simţea sângele lui Smiley. Îi venea să vomite când se gândea.

Unul din cei de la sol îl ridică în picioare. Îşi trânti trusa în avion şi se întoarse în colibă. Chad îl găsi acolo după o jumătate de oră, întins pe podea, privindu-şi mâinile. Îl bătu pe umăr.

— Şoc întârziat băiete — zise el. Cred că ar fi bine să te trimit la Udron pentru câteva zile, să te refaci.

88

Udron, Tailanda.

După privaţiunile îndurate în Long Tieng, Udron era un adevărat rai, cu aer condiţionat. Zguduit încă de cele întâmplate, Michael refuză invitaţia unor piloţi AA, de a-i însoţi în oraş la una din băile comune. Când intră în cele din urmă în barul Air America, dădu peste Esterhazy.

Esterhazy semăna cu un urs grizzly; era fost pilot în trupele de Marină, acreditat să zboare în Coreea, Orientul Mijlociu şi câmpurile petroliere din Alaska. Se ocupa de strânsul recoltei în Ohio când îl găsise Air America. Îi făcuseră o ofertă greu de refuzat; o mie de dolari pe săptămână şi posibilitatea de a sosi acasă în pat cu scânduri.

Avea în jur de patruzeci de ani, cu o mustaţă grizonată, piele bronzată ca tutunul bătut de vreme şi trup suplu de alergător. Avea ochii puţin şaşii, ceea ce îi dădea un aer de nebun, de unde îi venise şi porecla. Ca majoritatea piloţilor din Air America purta mai multe bijuterii din aur decât o prinţesa arabă; două ghiuluri groase, un Rolex de aur, o brăţară de aur cu iniţialele NE şi lanţuri de aur la gât. Piloţii spuneau că le purtau ca să se poată răscumpăra, în caz că dădeau de necaz, dar Michael ştia că o făceau din pură vanitate.

Esterhazy zâmbi când îl văzu.

— Te cunosc. Eşti tipul cu chiloţii roşii.

Michael îl salută la fel de zgomotos şi strigă să se aducă o sticlă de whisky celui mai grozav şi curajos pilot din întreaga Asie de sud-est — dracu să-i ia pe Jolly Green Giants — şi se apucară să se îmbete.

* * *

— Spune-mi — zise Michael după al cincilea White Horse — ce era marfa aceea din saci, atunci.

Esterhazy îşi coborî vocea teatral.

— Acela era opiu, băiete.

— Glumeşti?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă te mint. Nu mă interesează ce pun în avionul meu, atâta timp cât mă plătesc cu ora.

— Opiu?

— Ştii, războiul a încurcat viaţa celor de aici. Presupun că n-am ce să vând.

— Dar ce se întâmplă cu marfa asta?

Esterhazy ridică din umeri.

— Nu sunt plătit ca să pun întrebări. Ei mă sună şi eu execut transportul.

— Transporţi droguri cu avioanele noastre?

Esterhazy umplu din nou paharele cu whisky.

— Cu ce crezi că plăteşti acest război?

— Deci, facem trafic de droguri?

Se încruntă.

— Nu noi, omule, generalii. Am auzit că Vang Pao are chiar propria lui fabrică de heroină.

— Rahat.

— Ei, ăsta-i stilul de viaţă american. Libera iniţiativă aduce câştiguri.

Esterhazy îl mângâie pe cap pe Michael.

— Eşti prea tânăr, dar o să înveţi.

Mai târziu, după ce se îmbătaseră, au repetat pentru ceilalţi din bar episodul salvării băiatului. Michael şi-a scos pantalonii, i-a legat de un băţ şi i-a fluturat deasupra capului cocoţat pe o masă care ţinea loc de coama muntelui. Esterhazy escaladă barul şi

încercă să-l prindă, dar nu reuşi, aşa că aterizâ greoi şi se lovi cu capul de scaun. Gemând, leşină beat mort pe podea.

89

Long Tieng.

Ly May nu ştia de ce îl plăcea atât de tare pe american. Ca toţi *falangii,* era destul de urât, un uriaş împiedicat şi păros, cu piele palidă şi picioare gigantice, dar avea o faţă blândă şi la fel ca şi ceilalţi americani exercita o mare putere de atracţie asupra ei.

Sigur, şi pe ea o îngrozeau uriaşele maşinării argintii ale americanilor, cu care urcau pe cer în fiecare zi. Una din aceste păsări cumplite îi măcelărise familia. Aparţineau americanilor, aşa că familia ei fusese ucisă probabil de un american. Dar, de ce? Crezuse că mama şi surorile ei erau Pathet Lao?

Americanul Mai Koo era prima fiinţă care se interesase de ea, de când îşi pierduse familia. La orfelinat o hrăneau şi îi dădeau haine, dar făceau asta pentru toţi copiii. Era recunoscătoare sigur, dar asta nu-i îndulcea singurătatea.

În schimb, Mai Koo îngenunchease lângă ea şi-i zâmbise, îi dăduse Coca-cola şi dezgustătoarea mâncare a americanilor care semăna cu seva de mac şi îi făcuse un cadou care o ridicase în ochii celorlalţi copii.

Crezuse că-şi găsise un nou prieten şi protector, dar el plecase iarăşi, nu-l mai văzuse. I se mai întâmplase şi altădată. Bănuia că Mai Koo plecase la război şi de aceea nu se întorsese. Când oamenii plecau la război, nu prea se mai întorceau. Aşa fusese şi cu tatăl şi fraţii săi. Dar apoi, într-o zi, în timp ce se întorcea la orfelinat de la şcoala USAID, îl văzuse din nou. Se strecurase printre picioarele americanilor până la bar şi-l trăsese de pantaloni, ca să se convingă că era adevărat, nu un *phi* care încerca s-o păcălească. O privise, îi zâmbise şi-i spusese ceva în limba aceea ciudată pe care nu o înţelegea. Apoi o luase în braţe şi o ridicase pe bar.

— Ly May? Vrei o Coca-Cola?

Ştia cuvântul şi încuviinţă din cap. Se duse în spatele barului şi apăru cu o sticlă rece şi întunecată, i-o dădu să bea şi apoi

începu să vorbească tare cu ceilalţi americani. Îl ţinea de cămaşă cu degetele, ca să nu-i mai piardă. Fusese singură mult timp. Acum, când tatăl ei nu mai exista, acesta ar putea să-i ţină locul.

Din ziua aceea, Ly May refuză să-l mai scape din ochi şi ori de câte ori acesta nu zbura, se ţinea după el, ca o umbră. Devenise de-a casei în coliba Raven-ilor. Era acolo în fiecare dimineaţă, când se trezea Michael şi îl aştepta în amurg, pe câmp. Ceilalţi n-o interesau, îl învăţa să se joace cu titirezele de lemn îndrăgite de copiii hmong şi în schimb, el o învăţa să facă baloane din glumă. Prima dată când o văzu râzând, fu atunci când guma plesni şi o pocni peste nas.

Noaptea se urca în poala lui, când stătea la bar cu ceilalţi Raven şi mai târziu adormea, ghemuită lângă scaunul lui. Ceilalţi Raven o îndrăgiseră de asemenea şi devenise mascota lor neoficială.

Uneori, Michael atingea Buddha de jad de la gâtul lui şi se gândea la dimineaţa când i-l dăduse, cu câteva minute înainte ca glonţul de 14,5 mm să sfârtece piciorul lui Smiley. Nu era superstiţios, dar se întrebă dacă gloanţele nu fuseseră cumva pentru el.

Dacă *phi* pusese stăpânire pe el în acele două zile de martie, micul Buddha îşi îndeplinise rolul de atunci. Zbura câte zece-douăsprezece ore pe zi, fără să mai fie lovit periculos deşi, în fiecare seară când se întorcea, găsea noi găuri în fuselaj şi în aripă şi le astupa în grabă cu bandă adezivă.

Într-un fel, Michael simţea că prezenţa lui Ly May îi schimbase norocul.

Încerca să o înveţe englezeşte. Învăţase să spună „Coke”, „gata” şi „Mer-ka” pentru America. Într-o zi, în lipsa lui, unul din piloţi o învăţase să pronunţe „Sum-bich”[52] şi, când aflase, se înfuriase.

Câteodată, seara, se ducea la orfelinat cu o pungă plină cu Juice Fruit şi bomboane şi-i învăţa pe copii să joace baseball afară, pe stradă, folosind o minge de trestie şi un băţ. Într-o seară ea înscrisese un punct din lovitura ei şi o ridicase pe umeri, plimbând-o în jurul barului.

Dar peste o lună se sfârşi totul. Pathet Lao şi nord-vietnamezii

[52] Son of a bitch — Fiu de căţea (eng.) (n. red.)

reuşiseră să străpungă frontul lui Vang Pao şi atacaseră Sam Theng.

Pâcla şi fumul anotimpului — când se curăţau câmpurile şi se dădea foc recoltelor rămase — le ascunseseră mişcările. Dar, pe 17 aprilie comuniştii atacară Sam Thong-ul dinspre nord, bombardând baza militară. Patruzeci de mii de refugiaţi hmong se retrăseseră pe dealuri; americanii abandonaseră pista, îşi luaseră răniţii şi zburaseră spre sud, la Vientiane. Sam Thong se afla la numai douăzeci de kilometri de Long Tieng şi comuniştii înaintaseră încet pe culmea Skyline ca să-i asedieze.

Michael se trezi când o bombă explodă în stradă. Impactul îl aruncă din pat pe podea. Alergă afară. Porcii grohăiau alergând dintr-o parte într-alta a străzii, iar o femeie hmong urmărea un copil în pielea goală.

O văzu pe Ly May alergând spre tavernă, dinspre orfelinat.

— Mai Koo! Mai Koooo!

Apoi auzi altă bombă şi ştiu ce o să se întâmple.

— Trânteşte-te la pământ, Ly May. LASĂ-TE ÎN JOS!

Bomba explodă la câţiva metri depărtare, peste o colibă. Michael simţi o trombă de căldură şi se trezi brusc, întins pe spate. Îşi săltă capul să-şi privească trupul, uimit să-l vadă intact. Se rostogoli şi clătină din cap; parcă asurzise în urma exploziei. Îşi pierdu echilibrul şi nu reuşi să se ridice decât după trei încercări.

Coliba dispăruse. Strada era plină de bucăţi răsucite de tablă şi aşchii de lemn. Un porc zăcea pe spate, cu măruntaiele revărsate în noroi. Femeia hmong şi copilul se transformaseră într-o grămadă de zdrenţe însângerate.

— Ly May?

O găsi târându-se în cerc în mâini şi în genunchi, lângă un jeep răsturnat. Avea faţa plină de sânge.

— Mai Koo? — se smiorcăi ea.

O ridică în braţe şi se poticni printre dărâmături, mergând spre spital.

Michael şi restul Raven-ilor se suiră în O-1 şi îşi petrecură ziua coordonând atacurile asupra artileriei amplasate pe dealurile înconjurătoare. Din văzduh, Michael zărea şirurile lungi de hmong pe drum, către sud. De pe pistă, Air America Dakota decolau din două în două minute, transportând refugiaţii hmong,

majoritatea copii mici şi femei patetice cu desagi în spate. Lângă colibele CIA, bărbaţi în cămăşi sport aruncau teancuri de hârtii în flăcări.

Când ateriză mai târziu la bază, în după-amiaza aceea, Chad alergă să-l întâmpine.

— Vreau să pleci de aici, Michael. După ce faci plinul ia-ţi avionul şi du-te la Vientiane.

— Este chiar aşa de rău?

— Situaţia s-a agravat. Îi scot pe toţi de aici.

— Lasă-mă să trec pe la spital. Ly May s-a rănit azi-dimineaţă.

— Îţi dau un sfert de oră, pe urmă îţi mişti fundul de aici.

Spitalul era gol. Majoritatea pacienţilor fuseseră deja transportaţi în sud. Ly May era singură, zăcând pe spate într-una din rezerve. Avea un tampon gros peste un ochi şi o cusătură pe frunte, aproape de păr.

Michael se întristă.

Îşi apropie buzele de urechea ei şi-i şopti:

— Ly May.

— Mai Koo.

— Sunt aici.

Îi căută mâna şi i-o strânse cu o putere uimitoare.

— Sum-bich — zise ea.

— Da — o aprobă el. O adevărata porcărie.

Îşi şterse faţa de mânecă. Isuse.

— Lasă-mă să găsesc doctorul — zise el.

Dar nu-i dădea drumul.

— Mai Koo, plecat Mer-ka?

— Nu — zise el. Mai Koo aduce Coca-Cola pentru Ly May.

Îl lăsă. Dar când acesta ieşi din cameră, începu să scâncească.

— Mai Koo!

— Mă întorc — zise el.

Găsi doctorul, un tânăr chirurg francez, pe nume Fairchild. Pe una din mese zăcea un cadavru — un american în haine civile. Avea o gaură neagră în mijlocul feţei.

— Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă — zise o voce cunoscută. I-am spus să se ferească, dar s-a întors şi m-a întrebat „De ce?”.

Esterhazy stătea la cealaltă masă, în timp ce Fairchild îi pansa umărul.

— Ce s-a întâmplat?

— A explodat o bombă în timp ce decolam. Credeam că s-a terminat. Ce faci aici. Mi-ai adus nişte struguri?

Michael se întoarse spre Fairchild.

— Acolo se afla un copil hmong.

— Este unul din orfani? — îl întrebă Fairchild.

— Da.

Fairchild clătină din cap.

— Am făcut tot ce-am putut. I-au intrat schije în ambii ochi. Are nevoie de un chirurg oftalmolog priceput.

— Ce-o să faci cu ea?

Fairchild termină de pansat umărul lui Esterhazy.

— I-am administrat nişte morfină să-i calmeze durerile. O s-o trimit la Vientiane de îndată ce va fi posibil.

— Există chirurgi oftalmologi în Vientiane?

— Mă îndoiesc.

— Şi ce o să se întâmple cu ea?

Fairchild aplică tamponul şi vru să-i bandajeze braţul, dar Esterhazy îl refuză. Fairchild înălţă din umeri, îşi scoase mănuşile de cauciuc şi le puse într-un vas în formă de rinichi.

— Mike, aş vrea să ajut fiecare copil din Laos, dar nu pot. N-am nici o vină.

— Vrei să spui că va fi oarbă?

— Nu ştiu.

Fairchild nu era indiferent, ci doar epuizat.

— Ce tot vorbiţi? — zise Esterhazy.

— Există oftalmologi în Udron? — îl întreba Michael.

— La dracu, avem şi neurochirurg personal, ce-ţi imaginezi.

Dar când văzu figura lui Michael îi pieri zâmbetul.

— Nu ştiu, este mai bine ca-n Vientiane. La dracu, aş putea încerca să te ajut, dar nu garantez.

— Poţi s-o duci cu helicopterul până acolo?

— Calul pe care-l călăresc ar trebui să fie împuşcat. Este ciuruit peste tot. Trebuie să mă îmbarc pe un avion nenorocit, însă o să am grijă de fetiţă în locul tău, băiete. Neil Esterhazy, Îngerul Milei.

— Îţi rămân dator.

— Îmi eşti dator vândut, Dale, ce să mai vorbim.

Ly May îl auzi întorcându-se în cameră. Acesta încercă să-şi

imagineze prin ce trecea copila — înspăimântată, sfâşiată de dureri, fără să vadă, în uruitul avioanelor, trosnetul bombelor şi vocile străine din jurul ei. Ştia că ai ei se retrăseseră cu toţii.

— Mai Koo?

— O să te ducă cineva la Udron — murmură el.

— Mai Koo.

Sesiză glasul ei care-l imploră să n-o părăsească. Îi căută mâna şi i-o găsi. Michael se temea că n-o să-i mai dea drumul şi nu putea rămâne cu ea, era imposibil. Făcuse tot ce putuse.

— Vei fi O.K.

— Mai Koo.

— Nu te părăsesc. O să vin să te caut la Udron. Dar nu pot să rămân.

Ştia că nu înţelegea ce-i spunea.

— Mai Koo.

Ieşi repede din spital. Când se trânti uşa în urma lui, auzi glasul lui Ly May:

— SUM-BITCH!

O lume a întunericului, a durerii şi bărbaţi vorbind într-o limbă necunoscută. Când auzise din nou vocea lui Mai Koo, se simţise mai bine, pentru că ştia că acesta o va proteja. Dar apoi el plecase din nou şi ea-l strigase pe nume, dar nu se întoarse şi ştiu că o părăsise.

La fel ca tatăl, mama, fraţii şi surorile ei. Acum era singură, noaptea. N-avea cine s-o ajute şi nici ce să facă, decât să nu cedeze şi să se agaţe de viaţă.

* * *

În noaptea aceea Raven-ii îşi găsiseră adăpost în Vientiane care cum putuseră. Michael obţinu ultima cameră din Hotelul Settha Palace şi se trânti imediat pe pat, căzând într-un somn adânc. La ora patru îl trezi deşteptătorul. Se întoarse la aeroport, făcu plinul la avion şi decolă în zori, cu ceilalţi camarazi ai săi.

În timpul nopţii nord vietnamezii încercaseră să se infiltreze la Long Tieng, dar nu se înregistrase nici un atac direct. Când Michael ajunsese deasupra bazei, munţii din jur erau ascunşi parţial în fum. Vizibilitatea la sol era sub o milă, şi Michael se

lăsă în spirală, căutând o spărtură în ceaţă. Îşi petrecu toată ziua descoperind obiective şi coordonând atacul în valuri al avioanelor T-28 şi Phantom asupra poziţiilor nord-vietnameze. Nu-şi mai amintea decât de strigăte, fum, groază, mânie, epuizare şi adrenalina care-i pompa în vene.

Când se întoarse la Wattay, în timp ce înserarea se lăsa asupra Mekong-ului, de-abia ieşi din carlingă.

90

Cei doi băieţi de hotel dormeau cu capetele pe tejghea. Michael îşi căută cheia la recepţie. Dispăruse.

Trezi unul din băieţi.

— Unde este cheia de la camera mea?

Tânărul laoţian ridică din umeri şi se culcă la loc.

Michael îşi luă sacul de zbor şi se întoarse în camera lui. Uşa era întredeschisă. Geanta lui de pânză se afla pe hol. Îşi împachetase lucrurile atât de dezordonat, încât o mânecă atârna afară prin fermoar.

Intră. Un aparat foto, caiete, un sac de zbor Pan Am erau aruncate pe pat. O pereche de jeanşi atârnau pe singurul scaun, şi desuuri feminine pe ventilatorul care se rotea încet. Un uscător improvizat, se gândi Michael admirând-o fără să vrea pe cea care se strecurase în camera lui.

Se deschise uşa de la baie. Femeia care apăruse, tocmai ieşise de sub duş şi purta un tricou care de-abia îi ajungea până la jumătatea coapsei. Părul lung, negru, îi atârna ca la un câine ud. Ţinea un prosop în mână.

Se uită la el.

— Cine dracu eşti? — zise ea.

Michael recunoscu accentul din Brooklyn.

Rahat, se gândi el. O new-york-ează. Trebuia să se pregătească pentru o confruntare aprigă.

— Mai bine zis, cine dracu eşti tu. Asta-i camera mea.

— Ai cumva o cheie, amice?

Michael nu-i răspunse.

— Deci n-ai nicio cheie, ha? N-ai pentru că este la mine, aşa că şterge-o.

Dar el nu se clinti din loc.

— Cine dracu eşti, vreun violator, sau ce? Oricum, ţin să te avertizez că am patru fraţi. Au fiecare găştile lor şi ar fi foarte bine să-ţi faci rost de o nouă pereche de testicole.

— Când am plecat de aici azi dimineaţă, era camera mea. N-am anunţat că renunţ la ea, aşa că mă întreb cum ai obţinut-o?

Veni spre el, uscându-şi părul ca şi când ar fi fost căsătoriţi de mult şi s-ar fi certat ca de obicei.

— Eşti de mult în Asia?

— De şapte luni.

— Rahat. Înseamnă că pricepi greu. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, amice. Când obţii o cameră la singurul hotel din oraş, nu laşi cheia la recepţie. Şi ştii de ce? Fiindcă ei îşi imaginează că nu te mai întorci. Şi chiar dacă nu-şi imaginează asta, este de ajuns ca o *falang* drăguţă să le facă ochi dulci şi să le dea câţiva dolari în plus, ca să obţină cheia. Acum ai înţeles, sau vrei să-ţi explic din nou ceva mai rar?

— Aceasta este camera mea — zise el.

Fata aruncă prosopul pe pat.

— Deci, vrei să ne batem? Pun pariu pe zece dolari că o să ieşi de aici, cântând ca Frankie Valli.

Îşi înfipse mâinile în şold şi îşi propti un picior în faţă. Semăna cu sora lui când lua ultima bomboană din cutie. Tricoul i se lipise pe corp şi i se vedeau sfârcurile întunecate prin bumbacul alb. Zâmbetul ei îi spunea că ştia ce gândea.

Michael ieşi, trântind uşa în urma lui.

— Eşti prea îndârjit, domnule — îi spuse directorul, d-ul Maurice, mai târziu. Trebuie să fii mai maleabil. Avem şi alte camere bune. Fără baie şi ventilator, cu plasa de ţânţari puţin găurită, dar frumoase.

Michael îşi luă geanta de voiaj şi sări într-unul din siclo-urile care aşteptau afară.

Chad îl instală pe podeaua bungalow-ului său şi-i spuse că o să-i găsească un adăpost a doua zi sau poimâine. În orice caz, până săptămâna viitoare.

Toţi Ravenii erau obosiţi, prea obosiţi. Şapte dintre ei se suiră într-un taxi vechi, marca Renault, cu patru locuri şi plecară în oraş.

Localul preferat al celor din Air America în Vientiane era Purple Porpoise[53], al cărui proprietar era un australian genial, pe nume Monty Banks. Monty oferea pe gratis tot atâtea băuturi cât vindea şi avea un accent rafinat, care devenea exagerat după prea multe pahare de gin. Aici veneau majoritatea diplomaţilor, piloţilor şi bogătaşilor din Vientiane. Motivul era simplu: ziariştii nu aveau acces la barul lui Monty.

Când ajunseră acolo, un mare grup de piloţi din Air America se instalase deja într-un colţ. Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniforme Stetson, iar altul avea un tricou pe care scria: OCHEŞTE ŞI DĂ GREŞ... CACĂ-TE ŞI NIMEREŞTE. Sticlele de White Horse erau împrăştiate peste tot şi câţiva din ei fumau marijuana.

Ravens li se alăturară. Michael constată că erau plămădiţi din aceeaşi stofă ca şi Esterhazy — capete înfierbântate, majoritatea foşti piloţi din trupele de marină. Unul din ei, un sudist cu barbă roşcată şi pistrui, pe nume Okee avea două sticle de White Horse pline pe jumătate, legate la piept, ca nişte grenade. Din ele se înălţau două paie lungi, care-i ajungeau în gură. Prietenul său, un texan care se prezentă drept Ratface (faţă de şobolan) avea legată de gât o cutiuţă de lemn, prinsă cu un şnur de piele. Michael îl întrebă ce era înăuntru.

— Degetul de la picior — zise Ratface, beat mort.

— Ce?

— După muson, un glonte mi-a zburat degetul de la picior. Aşa că l-am incinerat şi am pus cenuşa în cutie.

Ratface simţi nevoia să-i demonstreze, aşa că deschise cutia şi o întinse spre Michael. Okee se aplecă şi suflă, împrăştiind cenuşa.

Ratface se întoarse spre el, furios. Okee rânji şi continuă să sugă din paie.

— Ar fi trebuit să-ţi tai unghiile de la deget — zise el.

Chad consideră amuzant incidentul de la hotel şi le povesti celorlalţi păţania lui Michael.

— Toastez pentru Michael Dale — zise el în final, ridicând paharul. Este obosit, amărât şi fără casă.

Deodată, se făcu linişte. Toţi se întoarseră spre uşă. Cineva înjură pe înfundate.

[53] Broască ţestoasă purpurie (eng.) (n.t.)

Era îmbrăcată în blugi şi o bluză albă. Părul îi atârna pe umeri, în bucle negre, dese. Avea o geantă de piele pe umăr. Părea grea. Michael îşi aminti caietul de notiţe şi aparatul foto de pe pat.

Patul lui.

— Târfa asta — zise el.

Avea curaj, ce mai. Indiferentă la cei din jur, se îndreptă spre bar şi-i ceru o bere lui Monty. Dar australianul nici n-o băgă în seamă.

— Ea este? — îl întrebă Ratface.

— O cunoşti?

— Este reporteră — zise Ratface, de parcă ar fi spus că este diavolul în persoană.

— N-auzi. Am spus că vreau o bere.

— Îmi pare rău, domnişoară — spuse, Monty destul de treaz ca să-şi păstreze accentul — dar nu eşti bine venită în acest local. Aşa că te rog politicos să pleci.

— Ce-ai spus?

— Ţi-a spus că reporterii n-au ce căuta aici — o lămuri Okee.

— Nu sunt reporteră, amice, ci ziaristă. Vrei să-ţi dictez pe litere?

— Ştiu cum se scrie — zise Okee. R-A-H-A-T.

Se făcu linişte.

— M-am întors în timp — spuse fata. Aş fi putut să jur că sunt în secolul XX. Mai bine să mă uit în jurnal.

— Hai ieşi dracului de aici, gură bogată — zise Ratface.

Michael se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Îţi aminteşti de mine? — o întrebă el.

— Ce s-a întâmplat amice, ai uitat să-ţi pui periuţa de dinţi în valiză?

Michael îşi coborî glasul.

— Eşti de mult în Laos?

Michael remarcă încântat că tipa îşi pierduse siguranţa de sine. Se aplecă spre ea.

— Aş vrea să-ţi dau un sfat. În acest bar nu au ce căuta reporteri, ziarişti sau new-york-ezi. Aşa că şterge-o. Sau vrei să-ţi explic de la început, mai rar?

Îl privi fix, un timp. Michael observă că-i tremura buza inferioară. Cristoase, o să plângă, se gândi el, uluit. Credeam că

este mai dură. Apoi, ea îşi trase geanta pe umăr şi ieşi.

Ceilalţi piloţi izbucniră în ovaţii, dar Michael se întoarse la masa lui. În loc să savureze victoria, se simţea trist şi deprimat. Se răzbunase, dar nu-i făcea nici o plăcere, dimpotrivă.

Se îmbată repede şi se întoarse acasă devreme, gândindu-se la Ly May.

91

La cinci zile după atac, ploaia torenţială împrăştie fumul şi îmbunătăţi vizibilitatea, schimbând sorţii bătăliei. Avioanele Phantom loveau acum în valuri succesive, direct la ţintă, distrugând liniile de aprovizionare ale comuniştilor din Câmpia Yars. Când Michael ateriza la Wattay, în după-amiaza aceea, ştiu că Long Tieng va fi salvat.

Luă un taxi Peugeot de la aeroport. Soarele apunea dincolo de Mekong, luminând câmpia în culori portocalii. Şoferul de taxi era un laoţian visător şi zâmbăreţ care se întorcea să discute cu Michael. Spunea că vrea să-şi exerseze engleza.

— Fii atent cum conduci! — strigă Michael.

Şoferul îl ascultă, dar peste o clipă se răsuci din nou.

— În America, toţi oamenii au televizoare, nu-i aşa?

— Da, dar te rog să fii atent la drum.

— Da, da.

Dar iar se întoarse.

— În America toţi oamenii au cutia aceea în care ţii lucrurile la rece? Cum se numeşte?

— Frigider. La dracu, fii atent.

Chiar în faţa lor era o căruţă trasă de un bivol. O ocoli fără să vadă siclo-ul care venea dinspre Vientiane. Celălalt şofer claxonă inutil şi intră în şanţ.

— Opreşte maşina — zise Michael.

— De ce?

— Opreşte maşina!

Alergă la locul accidentului. Roata din faţă a siclo-ului era distrusă şi şoferul era în şanţ, cu capul spart. Dar îi zâmbi şi-i făcu mâna lui Michael.

— Pasagerul său nu era la fel de calm.

— Cine-i ticălosul care a făcut asta? — zise ea.

— Ah, tu erai! — exclamă Michael.

— Tu conduceai, amice?

— Nu — răspunse Michael. Dacă aş fi fost eu, te-aş fi lovit pe tine şi aş fi avut grijă să te omor.

Şoferul de taxi al lui Michael făcu greşeala să se întoarcă să vadă ce se întâmplase. Stătea lângă ea şi rânjea.

Fata se ridică şi-l trase de urechi.

— Era cât pe ce să mă omori — zise ea.

Micul laoţian se dădu înapoi, continuând să zâmbească.

Îl trase din nou de urechi. Trecu o căruţă şi ţăranul de pe capră privi scena, uluit. Michael interveni.

— Ei, nu mai are nici un rost acum, nu crezi?

— Era să mă ucidă, fir-ar al dracului — zbieră ea din nou.

O maşină de poliţie trase la marginea drumului şi doi laoţieni coborâră imediat. Şoferul de taxi le strigă ceva, agitat, şi unul din poliţişti îşi scoase carnetul şi arătă spre fată.

— Ce dracu mai e şi asta? — îl întrebă ea pe Michael.

— Tu eşti expertă în probleme asiatice, aşa că tu trebuie să mă lămureşti.

Celălalt poliţist îşi scoase pistolul şi se îndreptă spre ea.

— Isuse Cristoase! — exclamă fata.

— Se pare că or să te bage la zdup. Dacă or să te tortureze, aş vrea să asist şi eu.

— Trebuie să mă ajuţi — zise ea.

Era o declaraţie uluitoare, dar Michael constată spre surprinderea lui, că o aproba. Băgă mâna în buzunar şi scoase o mână de dolari americani. Îi flutură în nasul poliţiştilor şi apoi arătă spre fată, atingându-şi tâmpla cu degetul.

— Nu-i nimic, este nebună — zise el. Americană nebună. Femeie! I-a venit ciclu! A luat-o razna!

Pantomima lui o făcu să zâmbească. Le dădu câte cinci dolari SUA şi ei încuviinţară din cap, punându-şi la loc revolverul şi carneţelul.

Michael îşi înclină capul aranjându-şi mâinile într-un *wai* de mulţumiri, apoi o luă de braţ pe fată şi o conduse spre taxi.

— Nu sunt pe ciclu, fir-ar al dracului! — şuieră ea.

— Cristoase, cum o fi când eşti?

Şoferul clătină din cap când Michael îi spuse că voia să-i ducă

pe amândoi la Vientiane, dar se lăsă convins cu încă cinci dolari SUA.

Merseră tot drumul în liniște. Fata se uita hotărâtă pe fereastră. Își muşcă buza şi se vedea că regretă slăbiciunea de care dăduse dovadă.

Când ajunse la hotel, coborî urmată de Michael. Îi dădu şoferului de taxi suma promisă, plus un bacşiş suplimentar.

— Cât îţi datorez? — zise ea.

Michael înălţă din umeri.

Fata băgă mâna în geantă, şi scoase un pumn de bancnote laoţiene. Era tot ce avea. Apoi, i le îndesă în buzunarul cămăşii.

— Nu vreau să-ţi rămân datoare, amice.

— Mă cheamă Mike.

Ea se îmblânzi.

— Amy Duke — zise ea. Prietenii îmi spun Dukes.

— Îmi imaginez.

— De ce ai făcut asta?

— Ce anume?

— De ce m-ai ajutat? Eu una, n-aş fi mişcat un deget pentru tine.

— Nu ştiu. Poate îţi admir curajul. Poate mi se pare că bravezi şi semeni cu sora mea.

— Mă rog, apreciez gustul. Bănuiesc că m-am făcut de râs.

— Toţi ne facem uneori.

— N-am de gând să-ţi dau camera înapoi.

— Nici nu mi-am imaginat.

— Este o lume câinoasă, Mike — zise ea, recăpătându-şi stăpânirea. Nu uita asta.

— Sigur, o să ţin minte. Dar, ia spune-mi, unde te duceai afară din oraş, la ora asta?

— Trebuia să-i iau un interviu unuia din grangurii lui Rattakone. Stă într-o vilă mare, în afara oraşului. Am stricat totul dar n-aveam chef oricum şi nici nu era ceva important.

Îi dădu la o parte buclele negre de pe faţă şi-l privi. Nu ştia cum să-i descifreze expresia. Zărise marginea sutienului ei de dantelă între nasturii bluzei kaki şi era indignat de această contradicţie.

— Deci, ia spune-mi Mike, ce se întâmplă în nord?

— Nu ştiu, domnişoară Duke. Nu citesc ziarele.

Îşi duse mâinile la buze.

— Ascultă amice, aeroportul este plin de avioane şi helicoptere nemarcate. Unele sunt dotate cu rachete. C-123 au zburat în fiecare zi, timp de aproape o săptămână. Nu trebuie să fii licenţiat la Harvard ca să-ţi dai seama că s-a întins rahatul undeva.

— Scrii la fel cum vorbeşti?

— Uite ce este amice, scriu cum trebuie şi vorbesc cum îmi place, OK? Aşa că lasă-mă cu prostiile astea. Mai bine spune-mi despre războiul ăsta.

— Nu pot să-ţi spun nimic despre război domnişoara Duke, doar ştii prea bine.

— De ce? Ce aveţi de ascuns?

— Ei, ştii tu — camere de gazare, rachete cu capete nucleare. Haward Hughies.

— Ştii, când îi întrebi pe cei de la ambasadă îţi spun că voi, piloţii, faceţi „recunoaştere armată”. Ce dracu mai este şi asta?

— Da, este o recunoaştere iar noi suntem înarmaţi.

— Am discutat cu unii din aceşti refugiaţi.

— M-da? Şi ţi-au priceput accentul, nu?

— Ştiu puţină franceză.

— Zău? Şi cum stai cu gramatica?

Îl ignoră.

— Ciudat. Dar unii din aceşti oameni spun că şi-au părăsit satele nu din cauza Pathet Lao ci pentru că au fost bombardaţi de americani.

Michael îşi aminti de Ly May şi familia ei, secerată de gloanţe în satul lor.

— Sunt avioane laoţiene, domnişoară Duke.

— De ce faci mutra asta?

— Care mutră?

— Când vorbesc despre satele bombardate ale meoţienilor.

— Mă deranjează, nu-mi place să aud aşa ceva. Şi nu se numesc meoţieni ci hmong.

Ea îşi încrucişă braţele, scoţând în evidenţă marginea dantelată a sutienului. Oare o făcea special? se întrebă Michael.

— Nu eşti ca ceilalţi, nu-i aşa? — îl întrebă ea blând.

— Eu pilotez avioane, nu sunt psiholog.

— Crezi ce se spune, că avioanele americane B-52 au

bombardat Câmpia Yars?

— Trebuie să plec, domnişoară Duke.

— Ţi-e frică de o femeie, Mike? râse, refuzând să accepte momeala.

— Ba bine că nu.

Când se îndepărtă, o auzi strigând.

— Eşti sigur că eşti de partea cui trebuie?

92

Asediul comuniştilor asupra Long Tieng dură cincisprezece zile. Până la sfârşitul lunii, armata lui Vang Pao împinsese comuniştii dincolo de Skyline Ridge, şi Sam Thong. În noaptea aceea piloţii Raven şi cei din Air America se întâlniră la Purple Purpoise să sărbătorească.

Raven-ii erau toţi puţin încordaţi, dar Michael încetase să se gândească la propria lui moarte. Ori de câte ori simţea un gol în stomac, îl umplea cu White Horse.

Era la o masă cu alţi patru camarazi, când îl auzi pe Okee strigând din celălalt capăt al barului.

— Hei, Ratface, ai auzit ce s-a întâmplat cu nebunul de Esterhazy?

— Nu, dar ce-a făcut? A regulat-o pe regină?

— Nu, omule. A păţit-o. Ghinion, ce să-i faci.

Michael se întoarse.

— Cine, Estherhazy? Neil Estherhazy? Când?

— Nu ştiu, omule. Am auzit doar, atâta tot.

Îşi luă băuturile de la Monty şi plecă.

— Era tare nebun.

Michael se holbă la spatele lui Okee. Esterhazy. Simţea că-i vine rău. Tipul părea invincibil. Dacă îl doborâseră pe Esterhazy…

Dar era şi alt motiv. Esterhazy fusese singura lui legătură cu Ly May.

Îi auzi vocea răsunând pe coridoarele spitalului:

— *Sum-bich!*

Se simţi vinovat. Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el, dar n-am părăsit-o. Am încercat s-o ajut. Nu se afla în grija mea.

Am făcut tot ce am putut.

Se uită în jur la piloţii de la Air America — negustori, mercenari, piraţi şi încrezători şi la camarazii lui, aventurieri quijoteşti, fericiţi cu cauza lor pierdută. Ce dracu facem aici? se întrebă el. Dacă vrem să-i ajutăm pe aceşti oameni, hai s-o facem. Dacă nu, hai să ne ducem acasă şi să-i scutim de chinuri.

Salvăm lumea de comunism, îi spusese întotdeauna tatăl său. Şi pentru asta trebuie să transporte droguri în helicopterele Air America? Guvernul Statelor Unite ştie că Vang Pao are, se pare, o fabrică de heroină la câteva mile de locul unde se aflau ei acum? Dacă ceea ce făceau era just, de ce trebuiau să ţină totul în secret faţă de oameni ca Amy Duke?

Doi Ravens dispăruseră în timpul asediului asupra Long Tieng şi epavele avioanelor nu fuseseră găsite. Oare sacrificiul lor va avea vreo importanţă în final?

Puse paharul pe bar şi plecă.

Chad îl găsi la White Rose. Barul se afla pe o stradă laterală şi era scos în evidenţă de o reclamă în formă de roată de căruţă. Înăuntru era un fum de-l tăiai cu cuţitul. Grupuri de bărbaţi stăteau în mici separeuri sau pe scaune de răchită. Erau mai ales militari în cămăşi cu pătrăţele. Aparţin lui CAS, îşi spuse Chad. Restul clienţilor erau piloţi de la Air America. Piloţii mai în vârsta erau într-un capăt al barului, zgomotoşi şi beţi, iar cei tineri în alt colţ, fumând marijuana.

O orchestră saigoneză cânta pe o scenă improvizată.

— Hop, hop şi aiaiiii în frumosul meu balcon.

Nişte fete laoţiene dansau cu sânii goi pe una din mese, vesele, dar fără să menţină ritmul. Michael stătea singur. Se îmbătase.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc aici — zise Chad.

Îşi trase un scaun şi îşi aprinse o ţigară Lucky Strike. O fată într-o fustă strâmtă, mini, se cocoţă pe masa alăturată şi îşi desfăcu picioarele. Nu avea chiloţi. Apoi, scoase ţigara din gura lui Chad şi o băgă între labiile vaginului, scoţând un rotocol de fum.

— Ce părere ai de asta?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş lăsa de fumat — îi răspunse Michael. Cel puţin, n-aş mai fuma această ţigară.

— Doar ştii zicală: „dacă nu faci foc, nu iese fum”.

— Ştiu şi alte zicale.

Fata văzu că nu le trezise interesul, aşa că aruncă ţigara pe podea şi se duse să-şi caute alţi clienţi. Michael se întrebă dacă aşa va ajunge şi May peste câţiva ani.

Dar apoi îşi aminti că nu va putea să facă nici măcar asta. Era oarbă. Probabil că va trebui să cerşească.

Arătă spre sticla de băutură de pe masă.

— Bei?

Chad clătină din cap.

— Se pare că tu ai băut desul pentru amândoi.

— Mâine o să fiu gata de zbor. Nu obişnuiesc să fiu mahmur.

— Am auzit că ai plecat repede de la Monty. Ţi-ai lăsat băutura pe tejghea.

— Ia te uită, nu poţi avea încredere în tipii ăştia.

— Ce-i cu tine, Mike? Dacă nu mai rezişti te trimit un timp la Panhandle. Au un club la Pakse. Zbori două ore pe zi, iar ţintele sunt indicate chiar de duşman.

— N-am nimic. Pot să-mi văd de treabă, Chad.

— Din cauza fetiţei, nu-i aşa?

— Poate. Ai vrea să mă trimiţi din nou la Udron?

— Acolo au dus-o?

Michael încuviinţă din cap.

— Sunt o mulţime de orfani în Laos. Nu poţi să-i salvezi pe toţi.

— Nu vreau să-i salvez pe toţi, ci doar pe ea.

Chad îşi aprinse o altă ţigară.

— Trebuie să iei un avion O-1. Poţi să pleci mâine după-amiază. Ia un Air America de la Alternate.

— Mulţumesc, Chad.

— Ia-o uşor. Nu-i decât un război, O.K.?

Chad plecă devreme. Michael rămase încă o oră şi apoi se hotărî să se întoarcă acasă. După un timp se rătăci şi se trezi lângă uriaşa clădire a ambasadei SUA. Trecuse puţin mai departe de ambasadele ruse şi nord-vietnameze şi de legaţia Pathet Lao. Totul părea atât de ireal. Erau duşmanii lor, pentru numele lui Dumnezeu. În cele din urmă, îşi dădu seama că greşise strada şi o luă înapoi, spre centrul oraşului, uitându-se la Phatuvai, Monumentul Funerar al Laoţienilor, construit în stilul Arcului de

Triumf, cu cimentul donat de Statele Unite pentru pista de aterizare de la Wattay. Michael îşi aminti că Okee îi spusese că-l rebotezaseră Pista Verticală şi acum devenise o tradiţie să fie vizitat de piloţii americani, care încercau să-l escaladeze când se îmbătau.

— Orice ar putea tipii ăia, un Raven ar face de două ori mai bine — strigă Michael.

Apoi, după ce alergă câţiva paşi, să-şi ia elan, escaladă monumentul şi ateriză pe spate în noroi, uitându-se la cerul întunecat.

— Credeam că trebuie să fii deştept ca să pilotezi un avion — zise un glas de femeie.

— Domnişoară Duke?

— Ce altceva mai obişnuieşti să faci ca să te distrezi? Îţi prinzi degetele în uşă?

De-abia o vedea. Încercă să se ridice, dar nu reuşi.

— Cred că am băut prea mult.

— Hei, uită-te la mine. Sunt şocată şi uluită. Vrei să te duc cu maşina acasă, sau vrei să zbori?

Michael se răsuci şi se ridică în genunchi. Un siclo oprise la câţiva metri depărtare şi-i privea uluit, de parcă ar fi picat din lună. Amy îl ajută să se ridice în picioare şi-l târî până la siclo.

— La hotel — zise ea.

Pentru prima oară în viaţa lui, Michael se trezi mahmur. Cerul era mânjit de o lumină gălbuie. Cristoase, ar trebui să fie în avionul său. Se ridică prea repede şi un val de greaţă îi umezi fruntea. Încercă să-şi amintească unde era.

Amy Duke stătea în pat, lângă el. Îşi trăsese cearşaful până la talie şi dormea, cu braţele întinse peste cap, languroasă ca o pisică. Observă, în umbră, sfârcurile ei de un roz aprins, cu aureole vinete. Ţinea buzele întredeschise, în formă de inimă şi buclele negre se revărsaseră pe pernă. I se întărise sexul, ca o stâncă.

Dormea cu duşmanul.

Dădu la o parte plasa de ţânţari şi sări din pat, căutându-şi hainele. Le găsi pe un scaun în colţ, aranjate ordonat.

— Le iubeşti şi le părăseşti, nu-i aşa?

Cristoase, se trezise.

— Trebuie să decolez.

Se ridică, trăgându-şi cearşaful la bărbie.

— Pot să vin şi eu?

— Aruncă o bombă nucleară peste yunanezi. Nu cred că cititorii tăi ar fi interesaţi.

— Te mai doare capul?

Michael îşi îmbrăcă pantalonii şi cămaşa.

— Probabil că am fost beat.

— Vrei să spui că trebuia să fii foarte beat, ca să te culci cu mine?

— Domnişoară Duke…

— Hei, cred că în situaţia de faţă este suficient să-mi spui Amy.

— Amy. Nu putem fi văzuţi împreună.

— Este O.K. Nu ne-a văzut nimeni. Era întuneric şi am tras storul.

— Ştii la ce mă refer.

— Dacă este băiat, ce nume să-i dau? Ştii, în caz că n-o să te mai văd.

Michael se opri în uşă. Nu ştia ce să-i spună. Cum dracu, se întâmplase aşa ceva?

— Nu sunt genul de bărbat care să sar din pat în pat, domnişoară… Amy.

— Deci, n-ai vorbit serios când m-ai cerut de nevastă?

Se holbă la ea, uluit. Amy izbucni în râs.

— Oh, Doamne. Păcat că nu-ţi poţi vedea mutra. Trezeşte-te Mike?

— Ce?

— Ei, este O.K. Ascultă-mă. Nu s-a întâmplat nimic. Erai beat. Când ai ajuns aici nu erai în stare să-ţi ridici nici măcar degetul mic, darămite altceva.

Îi venea s-o sugrume.

— Am dormit pur şi simplu?

— Eu am dormit. Tu erai inconştient.

— Pe curând.

— Ei, Mike?

— Ce este?

— Mare păcat. Ştii să aterizezi, nu glumă.

Ieşi trântind uşa.

Târfa.

Udron, Thailanda.

Nimeni în Udron nu ştia ce s-a întâmplat cu Ly May.

Unul din doctori auzise de o fetiţă care fusese adusă de un helicopter Air America şi primise un tratament de scurtă durată la spitalul bazei militare, dar nu ştia unde se află acum... Doctorul care se ocupase de ea, se întorsese în SUA. Se zvonea că pacienta fusese transferată într-un spital militar din Saigon, deşi nu prea se obişnuia. Dar piloţii ăştia de la Air America erau capabili de orice.

Lui Michael îi venea să plângă de ciudă. Singurul care ştia toată povestea era Neil Esterhazy, care murise. Oare aranjase s-o mute la Saigon pentru a beneficia de o îngrijire specială? De aici, erau curse regulate până la Pakse şi Saigon. Dar, la care spital? Află numele şi adresa doctorului care se întorsese în SUA şi-i scrise. Dar ştia că vor trece săptămâni până să primească un răspuns, în caz că primea vreunul.

Ce se întâmpla cu Ly May în Saigon? Cum va supravieţui o fetiţă oarbă care nu cunoaşte limba şi nu are nici un prieten în lume? Toată viaţa va crede c-o părăsise. Va ajunge cerşetoare pe străzi.

Trebuia s-o găsească. Dacă voia să-şi recapete somnul, trebuia s-o găsească.

Dar cum?

Se îndreptă posomorât spre Clubul O.

Trei piloţi în uniformă stăteau cocoţaţi pe tejgheaua barului. La clubul ofiţerilor din Udron, era obiceiul ca ofiţerii obişnuiţi — navigatorii, trăgătorii, cei de la întreţinere — să stea la bar, iar piloţii avioanelor de vânătoare, pe bar. Ei erau elita elitelor şi chiar în orele de odihnă se diferenţiau de ceilalţi.

Michael se cocoţă lângă ei. Unul din piloţi, un tânăr cam de vârsta lui, cu păr blond, tuns regulamentar, îl privi suspicios.

— Cine eşti, omule?

— Mă numesc Michael Dale. Sunt un Raven.

Gheaţa se sparse imediat. Tânărul zâmbi.

— Ca să vezi! Eu sunt Hal. Hal Brenner.

Îi întinse mâna.

— Ei sunt Frank şi J. D. Zburăm pe FAC rapide.

Michael auzise de FAC. Războiul se intensificase atât de mult, încât nu erau destui Ravens la Long Tieng ca să facă faţă atacurilor aeriene, aşa că celor din Forţele Aeriene le venise ideea să folosească FAC — jet-uri de mare viteză.

Michael şi ceilalţi Ravens considerau că erau mai mult decât o pierdere de vreme, erau o adevărată belea.

— Tipul este de-al nostru — le spuse Hal celor doi colegi ai săi. Ce bei, Mike?

Michael nu se gândea decât la Ly May şi n-avea chef de înţelegerea lor.

— Nu sunt unul de-al vostru — zise el.

— Cum adică, Michael? — zise Hal, zâmbind în continuare.

— Noi zburăm la o altitudine de treizeci de metri şi suntem o ţintă vie, pe când voi vă înălţaţi la trei mii de metri, unde băieţii cei răi nu vă pot nimeri. Aşa că, de unde dracu să ştiţi ce se petrece pe pământ? Probabil că ucideţi prieteni şi duşmani deopotrivă.

Era o insultă cumplită. Cei trei piloţi amuţiră. Hal continuă să zâmbească, dar îl privea ameninţător.

— Care prieteni, Mike?

— Soldaţi hmong.

— Pentru mine, toţi galbenii ăştia sunt la fel. Ce dracu mai contează?

Michael era prea uluit să-i răspundă imediat.

— Dar pentru ei luptăm în acest război — zise el în cele din urmă.

— Este tot una — zise cel numit J.D. La dracu, de câteva ori mi-am economisit nişte muniţie ca să bombardez un sat, în drum spre casă. Din câte am bănuit trebuia să fie un sat de comunişti. Aşa că am atacat, fie ce-o fi.

Michael se gândi la Ly May. Poate că tipul acesta îi ucisese familia, se gândi el. Sau unul ca el. Oricum, nu conta. Erau toţi la fel.

S-a întâmplat atât de repede, încât nici unul din cei aflaţi în bar în noaptea aceea nu-şi amintea să-l fi văzut pe Raven schiţând vreun gest. Stătea pe bar, trăncănind cu cei trei piloţi şi, deodată, se repezise spre perete cu unul din ei. Când tipul se

lovi de zid, li se părură la toţi că-i auziră dinţii clănţănind în gură. Apoi Raven îl luase la pumni atât de rapid, încât nu puteai număra loviturile. Tipul căzu pe podea, ca un sac plin cu rahat. Apoi săriră cei trei prieteni ai săi, şi, dacă n-ar fi apărut un colonel care să-i despartă, ar fi ieşit cu moarte de om.

93

Uşa era deschisă. Amy Duke stătea pe balcon, cu spatele la el, aplecată peste o maşină de scris. Nu-şi făcuse patul şi îşi întinsese desuurile pe plasa de ţânţari. Pe masă cânta un casetofon alimentat la baterie. Recunoscu vocea lui Mick Jagger „Înţelegere pentru Diavol".

„Te rog, dă-mi voie să mă prezint". Se întrebă, dacă-l auzi intrând.

— Amy? — zise el.

— Domnul Decolare Verticală?

Continuă să bată la maşină.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Pe dracu!

— Nu ţi-am mulţumit.

— Pentru ce, aviatorule?

— Pentru că m-ai cules de pe stradă.

— Ei, ai fi putut să te alegi cu mai mult, amice. Dar acum este prea târziu. În caz că ai ceva de gând, las-o baltă.

El se aşeză pe pat.

— Intenţionezi să stai, nu-i aşa?

— Ce scrii?

— Un articol, dar te asigur că n-o să-mi aducă premiul Pulitzer. Încerc să îmbrac prostiile pe care mi le serveşte Ambasada, într-o formă mai plauzibilă. Tipii ăştia afirmă că n-au nimic de ascuns. Dacă vrei să mergi undeva, ia un avion al Air America. Îţi dai seama? Imaginează-ţi, ce-ar fi să mă duc pe pista de la Wattay şi să mă sui într-un avion? Aş avea noroc dacă nu m-ar arunca pe uşă afară.

În cele din urmă, se uită peste umăr, batjocoritor.

— Uită-te la tine, ţi-ai învineţit ambii ochi.

— Păcat că nu poţi să-l vezi pe celălalt — spuse Michael

zâmbind.

Îşi simţea buza crăpată.

— Măi să fie — glumi ea, imitând accentul sudist.

Se întoarse, răsucindu-şi scaunul. Mânecile tricoului erau largi şi-i zări din nou sutienul. Îşi aminti cum stătea întinsă în pat cu braţele peste cap. Eşti o vulpe, Amy Duke, se gândi el. Ai trupul unei dansatoare disco şi firea unui sergent. De ce oi fi venit aici să discut cu tine? Nu poţi să-mi aduci decât necazuri.

— Cu ce te pot ajuta, Mike?

El ridică din umeri.

— Vrei să ştii ce-ai pierdut, nu-i aşa? La fel ca orice tip. Ai prins mirosul şi ai venit, atras de el.

— În parte, a fost ideea ta.

Ea se ridică, prefăcându-se revoltată.

— Vrei să spui că sunt o târfă?

— În primul rând, cred că mă placi, la fel cum te plac şi eu, deşi nu ştiu de ce. În al doilea rând, o scriitoare ca tine ar trebui să cunoască înţelesul cuvântului târfă.

— Te rog să mă scuzi.

— Vreau să ştiu ceva. Ai făcut totul doar ca să scrii un articol interesant?

— Cum adică?

— Adică ai fi putut foarte bine să mă laşi în stradă, nu era nevoie să mă aduci în camera ta.

Îşi duse mâinile la piept.

— Am o inimă bună, Mikey.

— Aiurea.

— Nu crezi că am inimă?

— Nu, până nu-ţi văd radiografia. Răspunde la întrebarea mea.

— Deci, vrei adevărul. Ei bine, aş face orice ca să scriu un articol interesant, dar nu m-aş culca cu un tip. Sunt o căţea, dar nu o târfă.

— Pentru ce ziar lucrezi, Amy?

— Pentru *Bangkok Post.*

— *Bangkok Post* — zise el uimit.

— Nici unul din ziarele new-york-eze nu m-a vrut. Au spus că sunt prea băgareaţă.

— Dar aşa trebuie să fie un reporter.

— Hei, nu uita că sunt femeie. Editorilor nu le place să le dau

sfaturi, mai ales din prima zi.

Îl făcu să zâmbească. Da, îşi imagină că aşa era.

— Eşti plătită suficient, ca să poţi trăi?

— Scriu şi pentru alte ziare. Mă numesc pistolar plătit. Adică nu trebuie să plătească pe unul din oamenii lor să stea aici şi să asude. Dacă am un articol interesant, mi-l cumpără.

— Cu ce ziare colaborezi?

— *Washington Post, New York Post, Far Eastern Economic Review.* Ziare importante. Nu sunt chiar atât de proastă pe cât par.

— Ştii că nu te pot ajuta.

— Nu vrei să mă ajuţi, Mike. O să-ţi spun un secret. Cineva de la ambasadă transmite informaţii. Altfel cum crezi că s-ar fi aflat de raidurile bombardierelor B-52 în PDY?

— Astfel de lucruri nu ajută pe nimeni, decât duşmanul.

— Îţi mulţumesc, Joe McCarthy. Aici s-a dezlănţuit un război, Mike, şi nimeni din cei de acasă n-a auzit de locul acela. Dacă Congresul n-ar fi votat n-ar mai fi fost nici un război, nu? Asta-i democraţia! Doar trăim într-o ţară democratică, nu? Adică, asta spunem tuturor.

— Uneori, trebuie să facem compromisuri.

— Da, sigur. Dar, după ce renunţi la principii, ce-ţi mai rămâne?

Are dreptate, se gândi el. Pune în cuvinte exact gândurile mele.

— Aici luptăm împotriva comunismului.

— Cu ce? Metode fasciste?

— Cineva trebuie să susţină războiul ăsta, Amy.

— De aceea s-a băgat armata în afacerea cu droguri?

— Ai de gând să scrii despre asta?

— Sigur.

Îşi sprijini bărbia în palme şi-l privi.

— Eşti nebună.

— Eu? Toată lumea ştie că avioanele companiei Air America transportă droguri. Zboară la mare înălţime, nu? Îţi place Pepsi, Mike?

— Probabil că generalului Rattakone îi place Pepsi. Acum cinci ani a construit o fabrică pentru Pepsi chiar aici, în oraş. Ştii unde, nu? Dar, până acum, n-a produs nici o sticlă de Pepsi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Problema este că tipul care conduce fabrica…

Se întoarse, scoase agenda din birou şi o răsfoi.

— Huu Tim Heng este un chinez chiu chao. Iar fabrica are licenţă de import pentru produse chimice. Cum ar fi de exemplu eter şi anhidridă acetică.

Îşi ridică privirile.

— Nu pricepi, nu?

— Ce să pricep?

— Fac heroină, amice.

El se ridică.

— Eu n-am nici un amestec.

Se aplecă înainte şi îşi sprijini coatele de genunchi. I se vedeau sânii. De data aceasta, ştiu că n-o făcuse premeditat.

— O transportă la Pakse, iar Liniile Aeriene Vietnameze o duc la Saigon. Meoţienii îşi vând opiul, sunt plătiţi bine şi în felul acesta le cumpără loialitatea, nu? Iar Rattakone vinde marfa chinezilor şi aşa îşi acoperă cheltuielile de război. Cineva trebuie tras la răspundere pentru bombele de la PDY, Mike.

— Trebuie să plec, Amy.

Fata se ridica şi îşi puse deodată braţele pe umerii lui.

— Isuse, arăţi oribil — şopti ea.

— Mulţumesc.

— Ce cauţi aici?

— În camera aceasta?

— În Laos.

— Aici nu este Vietnam, Amy. Dumnezeu este de partea noastră.

— Mă rog, poate el înţelege mai bine decât mine această încurcătură.

Îi simţi căldura corpului.

— Nu trebuie să pleci, Mikey.

— Amy…

Se săltă şi îşi înlănţui picioarele de talia lui. Trebui s-o apuce de fund, ca să nu-şi frângă gâtul. Îi zâmbi.

— Nu-i chiar atât de rău, nu-i aşa?

— Nu pot să te ajut cu nimic.

Se lipi de el.

— Se pare totuşi că poţi.

Oh, la dracu! se gândi Michael. Asta este. M-am nenorocit. Dacă află Chad, mă dă afară. Este la fel de grav ca şi când m-ar fi prins în pat cu unchiul Ho.

Se gândi la dantela neagră de sub cămaşa de bumbac, o văzu bătându-l pe taximetristul care o accidentase, îşi aminti cum sfidase un bar întreg, plin cu piloţi. Tot ce făcea îl excita şi-l uimea. Tatălui tău nu i-ar plăcea deloc cum te comporţi, se gândi el când se rostogoliră pe pat.

Michael se trezi în plină noapte şi rămase treaz mult timp, holbându-se în tavan. Amy se cuibărise sub braţul lui, respirând uşor şi regulat. În cele din urmă, se uită la cadranul luminos al ceasului ei şi se hotărî. O trezi.

— Trezeşte-te, Amy.

O zgudui şi o auzi gemând.

— Cât este ceasul? — zise ea, cu faţa în pernă.

— Trei şi un sfert.

— Cred că glumeşti.

— Trebuie să ne sculăm.

Se desprinse de lângă el. Mike dădu la o parte plasa de ţânţari şi aprinse lampa cu petrol de lângă pat, iar apoi începu să se îmbrace.

— Ce faci?

— Ai dreptate. Pot să te ajut.

Ea se ridică, strângându-şi genunchii la piept. Părul des îi cădea pe faţă şi îl dădea la o parte. Era adormită.

— Dar este noapte.

Se aşeză pe marginea patului.

— Am multe informaţii pentru tine.

— Este prea devreme, omule. Nu mă apuc niciodată de lucru înainte de prânz, cel mai devreme.

— N-ai de ales. Şi îţi garantez că n-o să regreţi.

Acum se trezise.

— Şi pentru asta trebuie să mă dau jos din pat?

— Mă tem că da. Trebuie să ajungem pe pistă şi să ne urcăm în O-1 înainte să te vadă cineva.

— De ce?

— Vreau să-ţi arăt războiul. Să faci un reportaj de senzaţie. Cea mai mare bază aeriană din afara Vietnamului. Doar asta

vrei, nu?

Ea ezită o clipă, spre surprinderea lui.

— Este periculos?

— Nu pentru o new-york-eză dură ca tine.

— Stai puţin. Ia-o mai uşor. De ce faci asta?

— Te duc acolo. Fotografiezi ce vrei, dar trebuie să stabilim ceva. Când o să-ţi scrii reportajul, n-o să pomeneşti nimic de droguri, O.K.? O să-ţi arăt războiul adevărat. Este o luptă acerbă Amy. Încercăm să înfrângem armata nord-vietnameză pornită să-i mănânce pe hmong din calea lor.

— Da, dar cine i-a băgat în rahat pe nenorociţii ăştia?

— Eşti de acord?

— Isuse, Mike, dar ce sunt eu? Iepuraşul Salvator?

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să accepţi învoiala.

— Ei, dar cum rămâne cu lupta pentru libertatea şi onestitatea presei?

— Rahat.

Termină cu îmbrăcatul şi se ridică.

— Peste zece secunde am plecat de aici, Amy. Aşa că hotărăşte-te mai repede.

— O.K.

— Nu este doar atât.

— Tocmai am renunţat la principiile mele; ce mai vrei, omule?

— De îndată ce îţi termini articolul vreau să te duci la Saigon şi să cauţi o fetiţă pentru mine.

— Orice fetiţă, Mike, sau vrei să fie una drăguţă?

— O să-ţi povestesc pe drum spre aeroport. Haide, Amy este cea mai mare şansă pentru tine. Adevărul o să se afle oricum, cât de curând, aşa că nu este rău să ştii dinainte.

Ea sări din pat şi îşi adună hainele.

— O.K. Dar tot nu-ţi restitui camera.

94

Decolară la Wattay în timp ce se iveau zorile. Avionul O-1 nu avea încărcătura sa obişnuită de torpile fosforescente, aşa că Michael bănuia că drumul o să dureze vreo jumătate de oră. Stratul de nori se afla la trei sute de metri, iar munţii din nord

erau învăluiţi în ceaţă şi fuioare de fum maroniu care pluteau deasupra junglei. O zi proastă pentru zbor.

Perfect.

— Haide, căţea ce eşti, ridică-ţi botul.

Amy îl bătu pe umăr de pe scaunul din spate, unde stătea.

— Vorbeşti cumva cu mine?

— Nu, cu avionul.

— Cum merge? strigă ea peste uruitul motorului. Aeroplanul este ca o femeie?

— Ar trebui să pilotezi unul ca să înţelegi.

— Deci încotro mergem? Padoung? Kiou Cacham?

— Linia Twenty. Sam Thong.

— Sam Thong? Rahat. Am fost la Sam Thong. Într-un circuit organizat de Pop Buell. Toată lumea se duce la Sam Thong.

— Nu se compară cu circuitul lui Mike Dale.

Luă legătura prin radio cu Long Tieng, le spuse că vremea era rea ca să aterizeze şi se îndreptă spre Sam Thong.

Sam Thong era cea mai aglomerată pistă din lume, cu o mie de decolări şi aterizări pe zi. Edgar „Pop” Buell, un lucrător IUS, folosea satul drept cartierul său general, organizând transportul proviziilor de orez cu avionul, pentru hmongii refugiaţi în munţii din jur. Şi dacă Esterhazy spusese adevărul, avioanele Air America făceau şi alt fel de transporturi.

Dar Sam Thong era important în primul rând pentru relaţiile publice pe care le menţinea. Amy, ca orice alt reporter, fusese adusă aici într-un Air America Huey când sosise pentru prima oară în Laos. Îl ascultase pe Pop Buell vorbind despre aprovizionarea băştinaşilor cu orez şi vizitase spitalul cu două sute de paturi şi şcolile USAID.

Pista de aterizare apărea pe toate hărţile şi fusese numită Linia Douăzeci. La Sam Thong nu existau secrete. Pista în sine se afla într-o vale înconjurată de vârfuri înalte de stâncă, veşnic învăluite de ceaţă, ca într-o gravură chinezească. Când Michael coborî în vale, apăru oraşul montan al lui Buell: hangare pentru întreţinere, clădiri operative şi depozite se înşirau de-a lungul pistei. Multe din clădiri fuseseră grav avariate în confruntările recente.

Michael opri avionul spre marginea pistei şi sări afară. Amy se târî după el, cărându-şi geanta şi aparatele foto.

— Ce dracu facem aici?

— Va trebui să mergem pe jos.

— Până unde?

— Până la Linia 0 Alpha, pista de aterizare Alternativă a lui Sam Thong.

— Ce?

— Grozavă idee, nu-i aşa? Şi-a numit cea mai importantă pistă de aterizare drept o zonă alternativă. Reportajul tău te aşteaptă de partea cealaltă a munţilor.

Zorile erau o oră de vârf pe pistele montane din Laos. Cessna STOL şi helicopterele Air America uruiau deasupra capetelor lor. Nu-i băgă nimeni în seamă în timp ce înaintau prin sat. Ziariştii erau destul de obişnuiţi în Sam Thong.

Ajunseră la periferia aşezării şi o luară pe drumul spre Long Tieng.

— O să merg cu tine până pe creastă şi pe urmă te descurci de una singură — îi spuse Michael.

— Ce ai de gând, să faci?

— O să mă întorc cu avionul meu şi o să zbor în amurg.

— Dar de-abia s-a luminat de ziuă.

— Atunci, o să zbor în zori.

Ceaţa dimineţii înăbuşea orice sunet, iar valea era ca un tunel verde sub norii lăptoşi. Amy îşi săltă aparatul foto pe umăr, respirând greoi în timp ce înainta pe poteca noroioasă. Se făcuse deja prea cald.

— Trebuie să te antrenezi, domnişoară Duke.

— Este O.K. amice, tu eşti din San Francisco, nu eu.

— În curând o să cazi în nas şi o să trebuiască să te tracteze cu maşina.

— Vrei să punem pariu?

Un Porter AA Pilatus decola şi dispăru în norii groşi, zumzăind ca o albină.

— N-ai răspuns la întrebarea mea.

— Care întrebare.

— De ce faci asta? — zise ea.

— Nu prea ştiu.

— Grozav motiv.

— O.K. Bănuiesc că ăsta-i motivul: pierdem războiul şi mie nu-mi place să pierd. Dacă tot nu putem să-i ajutăm, ar fi mai bine să-i lăsăm în pace pe oamenii aceştia.

— Grozav spus. Pot să te citez?

Ajunseră pe coama muntelui. Soarele străpunse pâcla pentru o clipă şi sclipi ca roua pe miile de acoperişuri din aluminiu. Antenele se ridicau în aer ca nişte ramuri de copaci argintii. Un Royal Lao T-28 argint decolă pe o fâşie de pistă şi se ridică în aer.

Amy se lăsă pe vine şi rămase cu gura căscată.

— Iată pista de aterizare alternativa a Sam Thongului — zise Michael.

— Isuse!

— Cel mai mare oraş din Laos, în afară de Vientiane. Munţii de acolo se numesc Skyline Ridge. Acum o săptămână erau presăraţi de tunuri şi rachete nord-vietnameze. Cele două movile de acolo se numesc Titty Karst. Din motive evidente.

— De necrezut.

— Nu te apropia prea mult, O.K.? Dacă te prind, o să dau şi eu de dracu.

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama.

— Deci, o să respecţi înţelegerea noastră?

— N-o să te dezamăgesc.

— În caz că o s-o faci, ştiu unde locuieşti şi o să te trezeşti cu două avioane de vânătoare Phanton în uşa hotelului.

Încuviinţă din cap, studiind panorama care se desfăşura dinaintea ei.

— Trebuie să plec — zise el.

— Ei, Mike!

— Da?

— Mulţumesc.

— Ai grijă. Ne vedem mai târziu.

O luă în jos pe potecă, sperând că făcuse ceea ce trebuie.

Se întrebă ce ar spune tatăl lui. Ştia că nu şi-ar trăda ţara comuniştilor şi nu crezuse vreodată că va trebui să renunţe la Vechea Glorie în faţa unui compatriot de-al său.

Mai ales în faţa unei femei.

Michael ateriză la Long Tieng peste o jumătate de oră, iar aparatul fu adaptat rapid pentru luptă, cu rachete trasoare. Decolă din nou imediat şi îşi petrecu următoarele opt ore în aer, dirijând avioanele Phantom ca să lovească poziţiile nord-vietnameze de la marginea Câmpiei Yars.

Când ateriză târziu, după-amiaza, apăru un jeep lângă avionul său. Bărbatul de la volan îi făcu semn să se urce lângă el. Michael nu-l cunoştea; părea să fie CAS. Ăştia se îmbrăcau cu toţii, ca şi când s-ar fi dus să joace golf. Tipul acesta purta un şort cadrilat, o cămaşă galbenă de nylon, cu mâneci scurte şi ochelari de soare.

După ce îşi asigură avionul, ancorându-i aripile, Michael se îndreptă spre el.

— Eşti Michael, nu-i aşa? — îl întrebă omul, pe un ton prea prietenos. Am venit să discutăm despre o prietenă de-a ta, Amy Duke.

— Unde este?

— Mai bine urcă-te.

În condiţiile de faţă, Michael îşi spuse că nu prea avea de ales.

95

Nu mai fusese niciodată la sediul CAS, deşi unii dintre ei treceau uneori pe la bar. Fu dus într-o cameră mică şi invitat să se aşeze la o masă din mijlocul încăperii.

— Cine eşti? — îl întrebă Michael.

— Poţi să-mi spui unchiul Dan.

— Este numele tău adevărat?

— Nu contează.

Michael aşteptă resemnat. O prinseseră pe Amy.

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

— N-ai decât pentru că n-o să-ţi răspund, până nu ştiu ce-ai făcut cu domnişoara Duke.

— O interogăm, Michael. La fel ca şi pe tine. Vrei o ţigară?

— Nu fumez.

— Foarte bine. Te deranjează dacă o să fumez eu?

Gerry Gates nu aşteptă să-i răspundă. Îşi aprinse o Lucy Strike şi bătu cu bricheta Dunhill de colţul mesei.

— A fost o prostie din partea ta, Mike.

— Că i-am arătat peisajul domnişoarei Duke?

— De ce ai făcut-o?

— Fiindcă m-a rugat.

— Ai făcut-o pentru o păsărică, Mike. Ăsta-i motivul. Spune-mi că nu este adevărat. Aici poţi să găseşti o păsărică oriunde, nu?

— Am făcut-o pentru ţara mea, Dan, ce zici de asta?

Lui Gates îi pieri zâmbetul.

— Şi cum crezi că ţi-ai ajutat ţara, trădându-i secretele, Mike?

— Deci, te-ai apucat să iei decizii de unul singur, Mike? Să te substitui guvernului?

Michael oftă şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Uite ce este, n-am putea s-o scurtăm? Mă scoţi din sărite.

— Şi tu mă scoţi din sărite, Mike. Mai mult decât îţi imaginezi.

Michael se întrebă ce voia să spună. Nu mă sperii, se gândi el. Nu-mi pasă ce-o să faci cu mine.

Se gândi la tatăl său. Oare ştia ce se petrece aici? Aceasta era cruciada în care luptase în ultimii cincisprezece ani?

— Am crezut că îţi iubeşti ţara, Michael.

— Nostim, dar şi eu am crezut la fel.

Gates clătină din cap, de parcă ar fi fost cel mai trist moment din viaţa lui.

— Ţi-am citit dosarul. Tatăl tău şi-a servit glorios ţara. Ce crezi că o să simtă când va afla?

— Aş vrea s-o văd pe domnişoara Duke.

— M-au adus de la Vientiane pentru acest interogatoriu. Ştiai Michael? Îţi dai seama cât este de grav?

— Sunt impresionat.

Gates trase din ţigară. Michael auzi foşnetul tutunului.

— Te-a trădat, Michael. Nici măcar n-am ameninţat-o. S-a speriat şi şi-a dat imediat drumul la gură. Isuse!

Michael se aplecă înainte.

— Dan. Aş vrea să-ţi spun ceva.

Gates îl ascultă atent.

— Du-te dracului.

Gates se ridică şi ieşi din cameră.

— Vrem să-i lichidăm.

Gates zâmbi şi clătină din cap.

Colonelul Lee Lor bătu cu pumnul în masă.

— Sunt spioni! Generalul Vang Po va fi furios când o să audă.

— Nu putem să-i ducem în curte şi să-i împuşcăm — spuse Gates. Sunt cetăţeni americani.

— Se află într-o zonă asediată. Putem spune că au fost ucişi de inamici.

Gates se gândi la Jonathan Dale. Fusese colegul lui, iar acesta era fiul lui. Cât despre fată… dacă te apuci să ucizi reporteri, te trezeşti numai cu belele pe cap. O ştia din experienţă. Dar Lee Lor fusese foarte clar în această privinţă. Era o zonă asediată.

— Nu ştiu, colonele.

Lee Lor îşi scoase revolverul.

— O s-o fac chiar eu.

Gates îl opri, punându-i mâna pe braţ.

— Poate că nu este cea mai bună soluţie. Uite ce este, lasă că mă ocup eu de tot. Îţi promit că n-o să se afle nimic.

Isuse. Câte lucruri murdare era nevoit să facă pentru ţara lui.

Gates descuie uşa şi o deschise zâmbind vesel.

— Haide Michael, este timpul să pleci.

— Unde?

— La Vientiane — zise Gates, ca şi când ar fi fost evident.

— Ce este la Vientiane?

— Necazuri, Michael. Domnişoara Duke o să te însoţească. Presupun că guvernul o să-i retragă viza şi o s-o trimită înapoi în SUA. Cât despre tine, consideră-te arestat. O să te întorci la Saigon. Cei de acolo nu prea ştiu ce să facă cu tine… Dacă ar fi după mine, te-aş pune la zid.

Michael îl urmă pe Gates. Îi aştepta un jeep. Amy Duke stătea pe bancheta din spate, iar la volan era un soldat din armata regală laoţiană.

Amy plânsese. Nu voia să-l privească.

Se aşeză lângă ea.

— Este O.K. — o linişti el.

— La revedere, Michael — spuse Gates.

— Unchiul Dan nu ne însoţeşte?

— Nu de data aceasta. Poate ne vedem la Vientiane.

Zicând aceasta se întoarse şi intră în clădire.

* * *

În loc să traverseze pista, şoferul o luă pe cărarea şerpuitoare de munte, spre Sam Thong.

— Unde dracu mergem? — zise Michael cu voce tare.

Amy se aplecă şi-l luă la întrebări pe soldat într-un amestec de laoţiană stâlcită şi franceză, dar o ignoră complet, continuând cu ochii aţintiţi înainte. Drumul era plin de povârnişuri.

— De ce dracu ne ducem la Sam Thong? — repetă Michael, şi-l cuprinse panica pentru prima oară.

Amy închise ochii.

— Acum nu mai contează, Mikey.

— Mi se pare ilogic.

Se gândi ce-ar fi să sară din jeep. Şi unde să se ducă? se întrebă el.

— Îmi pare rău, Michael — zise Amy. Cred că te-am dezamăgit.

Valea se închise în jurul lor. Era un peisaj primitiv, cu pante acoperite de mii de maci albi şi roşii şi floarea-soarelui, înalte cât un om. Stâncile de sus erau golaşe, calcar bătut de vânt plin de muşchi verde. Copacii creşteau din crăpături, agăţându-se de pereţii muntoşi. Valea era învăluită în ceaţă. Era târziu, după amiază şi umbrele se lungeau.

Traversară culmea muntoasă, dincolo de bază.

— M-am speriat — zise Amy. Şi te-am turnat amice. Nu te aşteptai de la o new-york-eză dură ca mine, nu?

O strânse de mână.

— Nu contează, Amy.

Erau ultimele cuvinte pe care şi le mai spuseseră.

96

Michael nu-şi amintea să fi auzit ceva. Simţise că cineva l-a lovit dur în umărul drept şi l-a trântit la loc, pe scaun. Şoferul căzu peste volan cu o pată purpurie în spatele cămăşii. Seamănă cu un mac, se gândi el. Apoi jeep-ul părăsi poteca şi-l văzu căzând în prăpastie şi asta fu tot.

Un amestec de imagini de care-şi amintea doar pe jumătate.

Se afla în dormitorul internatului său de la şcoală. Simţea o singurătate devastatoare. Era gol pe dinăuntru şi-i era frig. Avea senzaţia că ducea un bagaj greu şi se uită în jur, căutând un loc unde să-l aşeze. Frigul se transforma în căldură şi ştiu că era pe moarte, dar n-o să strige. N-o să le dea această satisfacţie.

Era în camera de hotel a lui Amy şi zorile gălbui se târau pe podea. Vru s-o atingă, dar nu putea să-şi mişte braţul, iar capul şi umărul îi zvâcneau de durere, îi şopti numele la nesfârşit, dar nu-l auzea şi îşi dădu seama că adormise probabil. Aşa că încercă să se dea jos din pat. Trebuia să ajungă la aeroportul Wattay să-şi ducă avionul la Alternate, dar nişte oameni ţipau în jurul lui şi-l imobilizaseră. Simţi o durere ascuţită în braţ şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Zăcea pe pat la Academia de Aviaţie din Colorado şi se holba în tavan, încercând să se împace cu gândul că nu va pilota niciodată jet-uri. Asculta câţiva tipi care reuşiseră, discutând entuziasmaţi. Şi, cu toate ca fuseseră prietenii lui odată, acum se distanţase de *ei.*

Se întreba ce va spune tatăl lui când va afla că nu reuşise.

O siluetă albă se mişca în raza câmpului său vizual, ca o fantomă, păşind silenţios cu pantofii cu talpă de cauciuc. În cameră spirite albe, gemând şi plângând. Alte spirite erau aplecate asupra lui şi trebuia să se concentreze ca să audă ce vorbeau, pentru că îi zvâcnea capul îngrozitor.

Şi apoi auzi altă voce, cunoscută şi ştiu că ar trebui s-o recunoască. Era glasul tatălui lui. Îi spunea că va fi bine şi se va întoarce acasă.

Michael încercă să-şi amintească unde era casa, dar nu se gândi decât că-l trimiteau înapoi, în dormitor, aşa că strigă şi le spuse că nu voia să se ducă acolo. Voia să stea în pat cu Amy.

Apoi, într-o zi, se trezi şi văzu o soră aplecata asupra patului său. Se holbă la tuburile băgate în braţ şi-n burtă, fără să înţeleagă.

— Bună, Michael — spuse sora. Ne-ai speriat foarte rău. Ai fost un tânăr foarte bolnav.

O privi, încercând să-şi amintească dacă o cunoştea.

Apoi aţipise probabil. Şi când se trezise, sora era tot acolo şi-l

strângea de mână.

— Mă auzi, Michael?

— Unde este Amy?

— O să te faci bine.

Se uită în jur, dându-şi seama pentru prima oară că erau şi alţi oameni în salon, ceea ce explica gemetele şi ţipetele pe care le auzise.

— Unde este Amy? — zise el din nou.

— Cine este Amy, Michael?

— Amy Duke.

— Michael, nu vreau să-ţi faci griji acum. O să te întorci acasă.

Şi, în momentul acela, înţelese: Amy murise.

* * *

Sosi la Travis Air Force Base din San Francisco. Avea părul tuns scurt, lăsând să se vadă cicatricea albastră care se întindea de la tâmplă până la un centimetru de urechea dreaptă. Braţul drept era bandajat şi în mâna stângă ţinea un baston. Dar era în uniformă. Pentru prima oară, după luni de zile, purta din nou uniforma de ofiţer a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Un colonel de la bază clătină din cap, şi se încruntă.

— N-ar trebui să apari în oraş îmbrăcat aşa, băiete — zise el.. Oamenii sunt cam agitaţi.

97

Susan plânse când îl văzu. Tatăl lui îşi luase o figură împietrită, îl îmbrăţişa rece pe Michael şi-l ajută să-şi ducă bagajele în casă. Sunt surprinzător de reţinuţi unul faţă de celălalt, se gândi Michael. Poate că apropierea morţii îi schimbă pe oameni.

Susan pregătise o cină deosebită doar pentru ei trei. Îl întrebară cum se rănise, dar evitase subiectul cu grijă. Discutară în şoaptă ca nişte îndoliaţi la un priveghi. De câteva ori, observă că mama lui îi privea îngrozită cicatricea de la cap. Părea distantă, simţise prea de aproape răsuflarea dezgustătoare a

necazului şi acum voia să se depărteze cât mai mult de el.

— Unde este Jen? — îi întrebă el la un moment dat.

Îi văzu schimbând priviri între ei.

— O să vină mai târziu — zise Susan veselă.

O pătură cenuşie de nori întuneca golful şi Podul Oakland. Vântul gemea şi zguduia ferestrele. Spre seară, se înteţise şi auzeau valurile izbindu-se de stânci. Luminile oraşului erau estompate de ploaia care bătea în geamuri.

Michael îşi dădu seama că nu mai aveau despre ce discuta.

— Cred că o să mă duc la culcare — zise el. Sunt obosit.

Îl aranjară în vechea lui cameră. Planşele şi afişele adolescenţei fuseseră luate de pe pereţi; Giants, Raquel Welch, fotografia unui Cessna 195. Parcă s-ar fi întors în timp cu cinci ani.

Dale şi Susan agăţaseră de perete o hartă a Asiei de sud-est cu mici steguleţe americane în dreptul oraşelor Pleiku, Saigon, Vientiane şi fotografiile trimise de el, acasă: o fotografie alb-negru, înfăţişându-l pe el, lângă un O-1, cu un pistol prins la şold, Raven-ii pozaţi lângă taverna lor; Ly May cu şapca echipei de baseball Giants.

Oare unde o fi acum?

Se aşeză pe pat. Tatăl său îi duse valiza de la parter şi i-o puse pe podea. Apoi închise încet uşa în urma lui şi se aşeză la biroul vechi.

— Mama ta a suportat greu şocul — îi spuse el.

Michael încuviinţă din cap, pentru că nu prea ştia ce să-i răspundă.

— Când am primit telegrama a presupus că...

— Am avut noroc.

Dale îi pipăi cicatricele.

— Cum te simţi? — îl întrebă el, pentru a patra oară în după-amiaza aceea.

— Ei, o să mă fac bine, nici o grijă.

— Deci, ia spune, ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, Mike?

— Ţie ce ţi-au spus?

— Că a fost o ambuscadă. Erai undeva, într-un jeep.

— Păi, nu sunt prea multe de povestit.

Dacă nu mă hotărăsc să-ţi spun adevărul, se gândi Michael. Se

pare că Air Force ţinuse totul secret. Îi dăduseră o Inimă Purpurie şi îl eliberaseră onorabil. Nu se pomenise nimic de incidentul de la Long Tieng. Rămăsese îngropat într-un dosar, pe undeva.

Iar Amy Duke fusese îngropată de familia ei la New-York.

— Mi-a trebuit mult până să ajung acasă, astă seară — spuse Michael. Din cauza demonstraţiilor. Văd că oamenii nu prea agreează războiul, nu-i aşa?

— Lasă asta. Te-ai descurcat grozav, Michael. Toţi de acolo, aţi făcut treabă bună.

— Da, treabă bună.

Închise ochii.

— Jenny ar fi trebuit să fie aici, în noaptea asta — zise Dale.

Michael ştia cât suferă tatăl său.

— Am făcut tot ce-am putut — zise el, îngropându-şi capul în palme.

Jenny plecase din campusul universitar. Nu-şi dăduse examenul de absolvire. Dale nu ştia exact unde locuia, dar lucra într-o cafenea din North Beach. Michael traversă golful cu feribotul a doua zi, de dimineaţă. Avea în buzunarul din spate al jeanş-ilor adresa ei, scrisă pe o bucată de hârtie.

Troleul îl lăsă la două blocuri de cafenea, dar îi luă aproape o jumătate de oră să ajungă până acolo. Mergea sprijinindu-se în bastonul ţinut în mâna stângă, în timp ce braţul drept îi atârna bandajat de gât... Dealurile nu erau o plăcere pentru un om în starea lui şi îl durea tot corpul. Dar îi spuseseră că o să-şi revină, în cele din urmă. Avea nevoie de fizioterapie, de exerciţiu.

Găsi adresa. Mese de plastic se întindeau pe trotuar. În cafenea, clienţii se încălzeau fumând şi citind ziare. O văzu pe Jennifer cu două cafele în mână. Era îmbrăcată într-un jerseu maro, cu mâneci lungi şi o fustă de aceeaşi culoare şi îşi prinsese părul la spate, în coadă de cal.

O privi prin vitrină, şocat de cum arăta. Slăbise şi avea cearcăne la ochi.

Deschise uşa şi intră. Oamenii îşi ridicară privirile, uimiţi. Nici eu nu arăt grozav, se gândi el.

Jennifer fu cât pe ce să scape carneţelul din mână. Îi şopti ceva unui italian grizonat de lângă maşinăria espresso şi apoi veni spre el.

— Nu pot să mă întrerup mai mult de cinci minute.

Michael ridică din umeri.

— Espresso?

— Da, ce vrei.

Se aşează. Îi venea greu să stea pe un scaun. Se sprijinea în piciorul drept şi mâna stângă, răsucindu-şi corpul. De-abia îşi recăpătase suflul, când Jennifer se întoarse în cafenea.

— Isuse, uită-te la tine, zise ea.

— Şi eu voiam să-ţi spun acelaşi lucru.

Avea nasul umed. Şi-l şterse cu dosul palmei şi îşi aprinse o ţigară. Apoi, din impuls, îl luă de gât şi-l sărută. Dar se trase înainte s-o îmbrăţişeze la rândul lui.

— Ce ţi-au făcut, Michael?

Îl durea cicatricea şi părul nu-i crescuse suficient ca s-o acopere.

— O grenadă.

— Ai renunţat la avioane?

Zâmbi.

— Presupun că da.

— Dacă aş fi ştiut ce o să-i facă frăţiorului meu, nu te-aş fi lăsat să pleci.

Sorbi din cafea, aşteptând-o să vorbească. Se uită la ceas şi strănută.

— Nu pot să stau mai mult de cinci minute — repetă ea. Şeful nu mă lasă.

— Sunt erou de război.

— Nu şi în oraşul acesta, Michael.

Îşi şterse fruntea. Îi tremurau mâinile.

— N-am vrut să mă vezi aşa.

— Tată mi-a spus că urmezi un tratament, ca să te laşi de droguri.

De-abia se abţinea să nu izbucnească în plâns.

— Credeam că te-ai lăsat.

— Nu-mi ţine lecţii de morală, O.K.?

— Pur şi simplu nu înţeleg.

— Nu pot vorbi despre asta aici. Este complicat, Michael. N-am vrut să fie aşa.

— Prietenul tău este de vină, nu?

— Nu, Michael! Dacă n-ar fi fost Scott… el m-a ajutat să trec

prin chinurile astea.

Michael o luă de mână. Era numai piele şi os.

— Tata este distrus.

— N-am ce face — zise ea, trăgându-şi mâna.

Îşi coborî glasul.

— Nu vreau să discut aici despre asta.

— I-ai făcut o promisiune, Jenny.

Înghiţi în sec, stăpânindu-şi lacrimile. Apoi o copleşi mândria şi tristeţea fu înlocuită de sfidare.

— Nu poate să-mi dirijeze viaţa aşa cum vrea el. Unde era când aveam nevoie de el, Michael? Hai, spune-mi.

Îşi ridică privirile.

— Ah, Isuse.

Michael îşi înălţă şi el ochii şi văzu un tip înalt, cu faţa de copil, într-o cămaşă demodată şi jeanşi. Purta simbolul păcii la gât şi avea o bărbiţă de ţap. Părea calm şi senin.

Jennifer i se adresă pe un ton smerit.

— Bună, Scott. El este fratele meu, Michael.

Scott îi întinse mâna. Era umedă şi moale, ca a unei femei. Michael îşi concentrase atenţia asupra surorii sale. Semăna cu un câine turbat şi simţea că se înfurie. Jenny sări brusc de pe scaun şi se duse să-i aducă o cafea lui Scott.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Michael? — îl întrebă Scott.

— Am căzut de pe scară.

— Jenny mi-a spus că ai fost în Vietnam.

— Mai mult deasupra lui, decât în el.

Scott se uită la cicatricea de la cap şi ridică din sprâncene.

— Te-ai întors de curând, nu-i aşa?

— Exact.

— Câţi vietnamezi ai ucis acolo?

Michael se aşteptase la asta.

— Am încetat să-i mai număr după un timp. Ştii cum este, numeri până la doisprezece. Iar eu am ajuns cel puţin la patruzeci.

— Eşti plin de umor, la fel ca tatăl tău — îi spuse Scott şi se întoarse, întinzându-şi buzele dispreţuitor.

Jennifer se înapoie repede.

— Trebuie să-mi văd de treabă, Michael.

— Ce-ai zice să luăm prânzul undeva?

Jennifer se uită la Scott, înainte să clatine din cap.

— Ar fi bine să ai grijă de ea.

— Marele erou de război mă ameninţă — îi spuse el lui Jennifer.

Michael îl apucă de păr. Toţi din cafenea se uitau la ei.

— Nu fă pe deşteptul cu mine — şuieră Michael.

Scott nu reacţionă.

— Pace, omule — murmură el.

Michael ştia că se făcea de râs. Un bărbat cu un singur braţ şi un picior sănătoase, să se ia la bătaie. Îi dădu drumul şi se ridică în picioare, cu mare efort. Era greu să te retragi cu mândrie când ai glezna sfărâmată în trei locuri, se gândi el.

Ieşi şchiopătând cât de repede putu, stânjenit şi aiurit. Îl durea să constate că, după ce petrecuseră ani de zile sub acelaşi acoperiş, el şi Jenny nu aveau nimic în comun. Familia nu evoluase ca un tot. Susan fără soţ, el fără tată, el şi Jennifer nepăsători unul faţă de celălalt. Dar era totuşi sora lui, fir-ar să fie, şi nu voia s-o vadă în asemenea hal.

Când Jennifer se întoarse în apartamentul ei, Scott o aştepta în dormitor. Stătea întins pe pat, în blugi. Un garou şi o seringă zăceau pe podea, lângă pat.

Se opri în prag, privindu-l cu ochi lacomi.

— Ai făcut rost?

— Poate — zise Scott.

— Te rog — îl imploră ea.

— Nu uita că mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

Se ridică şi îşi trase fermoarul de la pantaloni. Jenny îngenunche în faţa lui şi-i luă penisul moale în gură.

— Haide baby. Va trebui să munceşti din greu pentru tăticul tău — murmură el. Da, trebuie să munceşti din greu, nu glumă.

98

De îndată ce fu capabil să umble fără baston, Michael cumpără un bilet Pan Am până la Saigon. Timp de două săptămâni colindă spitalele militare şi orfelinatele, cu fotografia lui Ly May, şi cu şapca pe cap, spunând că era o refugiată rănită,

adusă la Saigon din Udron. Încercase peste tot, de la spitalul militar din Cong Hoo la spitalul de copii Nht Dong din Cholon.

Dar n-o găsi pe Ly May.

În cele din urmă, începu să colinde străzile. Pleca de la hotel dimineaţa. Îşi petrecea toată ziua cercetând feţele tuturor *hui doi* care îi ieşeau în cale, căutând-o printre zecile de lustragii, cerşetori şi copii ai străzii, care vindeau fructe zemoase, ghirlande de flori sau pungi de hârtie pe bulevardul Caravelle. Noaptea rătăcea fără ţintă, de-a lungul bulevardelor Tu Do şi Truong Minh Gian — amestecându-se printre militarii care populau barurile luminate cu neon. Se întreba mereu dacă n-o s-o găsească după următorul colţ, stând pe vine, în umbră, fără vedere, cerşind cu mâna întinsă.

Dar n-o găsi. Poate că murise în spital. Într-un fel, ar fi fost mai bine, dar n-o să ştie niciodată şi îşi dădu seama că nesiguranţa o să-l bântuie tot restul vieţii.

99

Hotel Continental, Saigon.

Răsuflarea lui Rivelini mirosea a vermutul pe care-l băuse la prânz şi păstra duhoarea ţigărilor ruseşti pe care le fuma de obicei. Dar purta de asemenea şi alt iz: acela al morţii. I se topise carnea de pe obraji şi i se înfundaseră ochii în cap. Îi amintea lui Baptiste de o bufniţă emancipată. Costumul său scump, îi atârna pe corpul descărnat, ca şi când ar fi fost mai mare cu două măsuri.

Baptiste încercă să-şi ascundă mirarea.

— Marcel!

Rivelini ridică mâna în semn de salut, dar nu se ridică de pe scaun.

— Ce mai faci, *mon vieux?*

— Tu ce crezi?

— Ai slăbit puţin. Ai fost bolnav?

— Sunt pe moarte — zise el pe un ton sec, făcând semn chelnerului în uniformă albă să-i aducă încă o băutură. Ce bei? — îl întrebă el.

— Pastis.

Baptiste îl privi mirat.

— Eşti pe moarte?

— Am cancer la plămân.

Îi arătă ţigara.

— Doctorul spune că astea sunt de vină, dar ce ştie el?

Baptiste se gândi imediat la poziţia lui Rivelini şi lanţul care duce la *Union Corse* din Marsilia. Iar apoi spuse: Bietul Marcel.

— Îmi pare rău.

— De ce îţi pare rău? Doar nu mori tu.

În hol răsunară hohote de râs. Un grup de ingineri texani, în cămăşi hawaiene stătea pe terasă, discutând animat. Americani. Războiul mergea prost pentru ei, dar nu le pierise încrederea.

Alt chelner împinse un cărucior plin cu cornuri dulci şi croassanţi printre ghivecele mari cu palmieri. Baptiste îi făcu semn să plece. Ceea ce îi spusese Rivelini îi tăiase pofta de mâncare. Sigur, nu-i păsa de el, dar îl speria apropierea morţii.

Rivelini părea neobişnuit de calm.

— Pentru tine este o veste bună — spunea el. După cum merg lucrurile în Saigon, presupun că o să te stabileşti la Bangkok în locul meu.

— Hai, să nu mai vorbim acum despre asta, Marcel. Este o veste cumplită.

— Mai du-te dracului, Baptiste. Nu-mi ţine mie lecţii!

Se lăsă o linişte încordată.

— Cât timp ţi-au dat doctorii? — îl întrebă Baptiste în cele din urmă.

— Trei luni. Ţi se pare că-i prea mult de aşteptat?

Iată că furia şi amărăciunea izbucniseră în sfârşit.

— Ai grijă, duşmanii tăi stau la coadă.

— La coadă?

— Îţi aminteşti de Mittard? Bineînţeles. Ai încercat să-l ucizi, odată.

— Doar nu crezi că pot să-mi amintesc de toţi cei pe care am încercat să-i ucid? — zise Baptiste uluit.

— A încercat să pună mâna pe teritoriul tău din Laos. Şi mai încearcă încă. Pe mai multe căi.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit că se vede cu Noelle.

Baptiste se încordă. Zâmbetul de pe faţa muribundă a lui Rivelini îi spuse că reacţionase exact cum se aşteptase.

— Nu ştiu dacă se culcă cu ea — continuă Rivelini. Dar ştii ce reputaţie are.

Chelnerul sosi cu băuturile. Baptiste goli repede paharul. Simţea că i se amărâse gura. Rivelini fu cuprins de o criză de tuse şi, când îşi reveni, era palid şi epuizat. Aruncă chiştocul ţigării într-un ghiveci de pe terasă.

Norii musonici care se adunaseră toată dimineaţa se dezlănţuiră în stradă. Bulevardul Tu Do se inundă rapid. Canalele de scurgere nu puteau face faţă potopului şi apa se ridică în curând până la glezne.

Rivelini ridică glasul, ca să se facă auzit peste răpăitul ploii.

— Tot o vrei înapoi, nu-i aşa?

— Nu i-am dat drumul niciodată.

— Mi se pare nostim.

Rivelini, mortul rânjea la el. Lui Baptiste îi venea să-l sugrume.

— Ce anume?

— Când eşti o fantomă, toată lumea ţi se pare nostimă şi fără sens. Crezi că o să trăieşti veşnic, Baptiste? Îţi garantez că atunci când urmează să te desparţi de toate astea…

Dădu din mână, făcând semn spre hotel, stradă şi întregul câmp de luptătoare era Vietnam-ul.

— Când laşi totul în urmă, ţi se pare lipsit de sens. Pentru ce ne zbatem atât? Poate că *bonzii* au dreptate. Viaţa este doar o călătorie a sufletului pentru a deprinde o nouă experienţă.

— Nu este nici un suflet. Murim şi gata.

— Aşa speri, probabil.

Rivelini îşi aprinse altă ţigară.

— De ce nu te laşi de fumat? — pufni Baptiste.

— Pentru ce? Este singura consolare oare mi-a rămas. Acum pot fuma cât poftesc, fiindcă tot nu mai contează.

Ridică paharul.

— Salut.

100

Bangkok

S-a născut ca să-mi frângă inima, se gândi Baptiste în timp ce o privea traversând terasa de la Alliance Françoise. Purta o bluză mov de mătase, care-i accentua ochii violeţi, iar fusta scurtă şi crăpată, era strâmtă pe corp. Era la fel de suplă şi zveltă ca atunci când o cunoscuse, iar mersul ei avea eleganţa unei prezentatoare de modă şi prestanţa unei prinţese.

Se salutară formal şi un timp discutară despre vieţile lor cu politeţea reţinută a unor foşti duşmani. Noelle îşi începuse propria ei afacere, importând haine direct de la Paris şi îşi deschisese două noi magazine în arcadele de la Indira Regent şi Dusit Thani. Discutară amănunţit despre Lucien şi progresele lui la învăţătură.

Era o după-amiază caldă, care prevestea furtuna. Norii se adunaseră deja peste Marea Chinei de sud. Un vânt fetid bătea peste oraş şi, în zare, se vedeau zmeie zburând deasupra râului Sanam Luang. Râul se umpluse după ploile tropicale. Un şir nesfârşit de bărci pluteau încărcate cu orez, adus din câmpurile centrale.

— Deci, ce faci la Bangkok? — îl întrebă Noelle. Mă spionezi?

— Caut un loc unde să mă mut.

— De ce? — îl întrebă Noelle brusc îngrijorată.

— Situaţia din Saigon a devenit nesigură. Va trebui să-mi găsesc altă reşedinţă. Bangkok ar fi cea mai potrivită alegere. Dar mai este un motiv, mult mai presant. Marcel Rivelini este pe moarte.

— Şi îl aştepţi să dea ortul popii?

— Eu nu m-aş exprima atât de nedelicat.

Clătină din cap.

— Care este adevăratul motiv, Marcel sau eu?

— Ştii că încă te mai iubesc.

— Da ştiu. Dar pentru mine, nu mai contează.

Îi ignoră răspunsul şi se aplecă spre ea.

— Mai este ceva care mă îngrijorează. Am auzit că te vezi cu Christian Mittard.

Noelle se încorda.

— Ce te priveşte?

— Eşti încă soţia mea.

— Numai cu numele.

— Se foloseşte de tine. Cum poţi să fii atât de proastă? Vrea să se răzbune pe mine.

Se blestemă în gând de îndată ce rosti aceste cuvinte. Văzu triumful din ochii ei când îl auzi recunoscându-şi implicit vinovăţia.

— Şi de ce ar dori să se răzbune, Baptiste?

— Doar ştii că a crezut întotdeauna că sunt răspunzător de... pierderea avionului său.

— Acela care era pilotat atunci, din întâmplare, de prietenul tău?

— Te rog, hai să n-o luăm de la început.

— Îmi imaginez că trebuie să fie dureros pentru tine.

— Spune-mi — şuieră el. Te-ai culcat cu el?

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai imaginat aşa ceva.

— Te-ai culcat sau nu?

— Nu intenţionez să-ţi răspund la întrebare din două motive. În primul rând, pentru că nu este treaba ta.

— Şi în al doilea?

— Pentru că faptul că nu ştii sigur o să te înnebunească.

Pentru o clipă fu prea furios ca să vorbească. Lasă-l să fiarbă, se gândi ea. Bineînţeles că nu se culcase cu Christian Mittard. Nu putea să-l sufere. Dar comunitatea franceză din Bangkok era mică şi unită, aşa că nu putea să-l oprească s-o urmărească. Sigur, Mittard de-abia ar aştepta să se culce cu ea, dacă l-ar lăsa. Ştia, de asemenea, că era interesat de ea, nu numai din punct de vedere carnal. Evident că ştia. Oare Baptiste o credea idioată?

— Întoarce-te la mine — murmură el. Nebunia asta a durat prea mult.

Se uită în pahar.

— Mă întreb dacă vermutul arde?

— Ăsta-i răspunsul tău?

— Da, ăsta este. Ai fost orbirea vieţii mele, Baptiste. N-o să mai iubesc nici un bărbat aşa cum te-am iubit pe tine, dacă te consolează cu ceva. Dar te-ai transformat în altă persoană, care nu-mi place. Poate că nu sunt fericită, dar am linişte cel puţin. Şi te rog, nu uita că pot să-mi aleg ce amant doresc.

Se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plec. Mulţumesc pentru trataţie.

Baptiste o urmări cum se îndepărtă. Îşi aprinse furios o ţigară, dar amintindu-şi de Rivelini, şi-o smulse din gură şi o aruncă peste terasă.

Pentru un bărbat cu gusturile rafinate cum era Christian Mittard, Hue Hue era o revelaţie. O angajase pentru barul său din Patpong, dar obişnuia să se culce cu toate fetele sale, înainte să le pună la treabă. Hue Hue fusese instruită la un salon select de masaj din Chiang Mai, proprietatea lui Marcel Rivelini, şi-i fusese recomandată personal de el.

Era o fată micuţă de statură, cu ochi de pisică şi păr tuns scurt. Purta un maiou negru fără spate, care-i atârna până la coapse şi-i expunea aureolele întunecate ale sfârcurilor. Ciorapi negri cu dungă; cizme până la gleznă, un lanţ de argint prins la picior şi mănuşi negre de piele fără degete, îi umpleau vestimentaţia erotică.

Nu era supusă ca celelalte şi, ca să se amuze, o lăsă să conducă actul sexual. Fata închise toate luminile şi aprinse lumânările aromate din jurul camerei. Apoi îl duse în pat şi îi scoase hainele.

Începu să-l maseze cu ulei cald pe coapse, pe abdomen şi pe piept, iar apoi îşi concentră atenţia nu asupra sexului, ci asupra sfârcurilor sale, de parcă ar fi fost femeie. Încercă s-o atingă, dar îi dădu mâinile la o parte. După o oră, o imploră să facă ceva.

În cele din urmă, îl încălecă, dar tot nu-şi scoase hainele. În schimb, îşi dădu maioul la o parte şi îl lăsă să o străpungă. Încercă din nou s-o pipăie, dar îi fixă mâinile deasupra capului, aplecându-se peste el, aşa încât, să-l atingă cu sânii ei mici pe piept. Îl dezmierdă cu limba pe ochi, gât şi umeri, mişcând-o rapid şi unduitor.

În loc să-şi arcuiască trupul în ritm cu el, îl stoarse contractându-şi vaginul. Orgasmul brusc şi violent îl lăsă epuizat şi istovit.

Aduse o cârpă caldă din baie şi-l şterse, apoi începu din nou să-l dezmierde, de data aceasta cu gura. Mittard nu mai era tânăr şi ştia sigur că or să treacă ore în şir până să aibă alt orgasm, dar fata era expertă în arta iubirii. Simţi din nou că se excită şi mai puternic decât înainte. Când una din lumânări sfârâi şi se stinse, gemu şi izbucni a doua oară.

— Acum trebuie să mă odihnesc — zise el.

Hue Hue încuviinţă din cap şi îi aduse pipa cu opiu. Bolborosi încet, în timp ce ploaia bătea pe acoperiş. Se cufundă într-un somn legănat de drog.

Hue Hue făcu duş şi apoi se aşeză pe marginea patului, privindu-l cum doarme. Pe faţa ei se zugrăvise o expresie de sincer regret. Scoase seringa şi pachetul cu pudră albă din geantă şi pregăti injecţia, aşa cum o învăţase Baptiste. Şi, pe urmă, ştiind că pentru el va fi ultima oară, îşi turnă pe corp uleiul cald şi se aşeză în pat, lângă el. Era o extravaganţă, dar când erai gata să ucizi un om, nu strica să-l duci încă o dată în lumea zeilor.

Culorile vii ale realităţii şi lumea roză a viselor sale, se contopiră. Parcă ar fi fost o sută de trupuri sau doar unul; simţea şi auzea sângele care-i pulsa, muşchii încordaţi, senzaţiile atât de sublime şi intense încât plăcerea devenea aproape durere. Continuă ore în şir, fiecare mişcare, fiecare sunet, exagerate de drog; briza nopţii care le răcorea trupurile înlănţuite era rece ca heliul lichid, murmurul ventilatorului, un adevărat uragan, iar orgasmul final - un torent care-l golise, ca un geiser de lavă fierbinte. Nu scoase nici un sunet şi nici nu deschise ochii, iar orele nu erau de fapt decât câteva minute. Se cufundă într-un somn fără vise, satisfăcut şi liniştit şi îşi dădu sufletul.

Doi din bodyguarzii lui Mittard fură alertaţi de ţipetele din dormitorul stăpânului. Când intrară, o găsiră pe Hue Hue îngenuncheată pe pat, lângă el, cuprinsă de isterie. Începuse deja să se învineţească la faţă. Unul din ei încercă să-l trezească, iar celălalt chemă doctorul.

În comunitatea franceză, se răspândise repede ştirea că murise de un puternic atac de cord, în timp ce făcea dragoste cu amanta lui asiatică. Şi până când se descoperi, cu întârziere, la autopsie, mica înţepătură din venă, la braţul stâng şi se stabili cauza morţii — o supradoză de heroină, cu o puritate de 99%, Hue Hue dispăruse din Bangkok.

Se afla la Saigon în apartamentul cumpărat de Baptiste Crocé pentru ea.

PARTEA A TREIA

BAZARUL DE DROGURI

„Cel care va lupta împotriva Diavolului cu aceleaşi arme nu trebuie să se mire dacă va constata că se aseamănă”

Robert South

101

Golful Thailandei, iunie 1978

Orizontul se clătina de la cer la mare, în timp ce barca plutea pe valuri. Ly May vomită din nou, zguduindu-se din tot corpul, dar nu-i mai rămăsese nimic în stomac decât fiere. Soarele era atât de fierbinte încât îi ardea pielea în locurile unde apa sărată îi destrămase tivurile pijamalei ei negre. Ţinea o cârpă pe cap, să-i protejeze faţa arsă.

Erau pe mare de opt zile şi de două rămăseseră fără apă. Cu o noapte înainte plouase şi adunaseră cât putuseră în vase, cutii de conserve şi-n căuşul palmelor, dar nu le ajunsese pentru a doua zi.

Bebeluşii şi doi bătrâni muriseră deja. Acum ieşiseră din apele teritoriale vietnameze, dar nici unul din ei nu ştia dacă vântul şi curenţii îi purtaseră la est spre Filipine, la vest spre Thailanda, sau la sud spre Malaesia. Dar, indiferent unde i-ar fi dus, acolo se afla libertatea.

Dacă vor supravieţui.

Ajutaseră cu toţii la construirea plutei — două duzini de butoaie goale, legate împreună cu lanţuri şi saci vechi, ca să le protejeze pielea de metalul fierbinte. Durase luni de zile până să se termine, lucrând cu rândul. Ori de câte ori reuşeau să scape din lagăr urmau poteca şerpuitoare care ducea printre trestii şi mangovele înalte la locul unde ascunseseră pluta, în noroi. Cel mai greu fusese să care combustibilul pentru motor, îl puseseră în bidoane, trăgându-l în *xe loi,* o căruţă mică, prinsă la bicicletele lor. Le astupaseră cu fructe şi legume ca să nu se vadă.

Scăpaseră cu toţii într-o noapte dar, a doua zi, se stricase motorul şi fuseseră obligaţi să arunce combustibilul pentru care riscaseră atât. Cei doi bătrâni — un bărbat şi o femeie — muriseră în timpul nopţii şi făcuseră o pânză din pijamalele lor negre. Dar cu două zile în urmă vântul murise şi pluta se mişcase în derivă. Ly May supse rămăşiţele unei fructe cusan, încercând să scoată puţin suc. O dădu celeilalte femei, o bătrână Phoung, dar era prea slăbită s-o accepte.

Bancuri de nori groşi, cumulus, se adunaseră la orizont, ameninţători. Ştiau cu toţii că vor muri dacă furtuna nu izbucnea mai repede.

— Uite! — zbieră cineva.

Era Bich, unul din tineri.

Spre ei se îndrepta un vas pescăresc cu trei catarg şi pânzele umflate. Auzeau uruitul motoarelor.

— Ne-au văzut? — zise Bich.

— Probabil — răspunse Ly May.

Îi era greu să vorbească. Avea buzele crăpate şi i se umflase limba.

— Înseamnă că s-a terminat — zise Bich.

Ly May ar fi vrut să se bucure. Să se ridice şi să facă cu mâna, la fel ca ceilalţi, dar nu mai avea putere şi nu simţea nici un dram de fericire. Această stare rămăsese o ambiţie îndepărtată a copilăriei, o umbră într-o cameră întunecată. Însă, de atunci nu mai existase decât dorinţa de supravieţuire.

Vasul pescăresc se apropiase acum la câteva sute de metri. Carena era din lemn şi i se cojise vopseaua, începuse deja să-i simtă mirosul — benzină, peşte şi lemn putred. Pescarii erau înşiraţi pe punte, majoritatea în şorţuri şi sarong.

Ly May văzu sclipirea unei lame de cuţit şi se sperie.

— Voi aprinde o mie de beţe de lămâie la altarul lui Buddha — zise Phoung.

Ceilalţi aclamau.

Vasul de pescuit domina acum micuţa plută. Unul din pescari, — cel cu satârul curbat, sclipind în sarong — lăsă o funie ca să ancoreze pluta de vas.

Apoi scoase maceta din sarong, strigă ceva într-o limbă necunoscută şi-l împinse pe Bich spre scara de funie.

— Ce vrea? — zise Bich.

— Fă ce-ţi spune — strigă Ly May.

Ly May se înspăimântă acum, la fel ca ceilalţi, căţărându-se pe puntea vasului.

— Piraţi — murmură Bich.

Erau vreo doisprezece. Lui Ly May i se păreau pescari obişnuiţi, dar aveau cuţite lungi băgate în teci prinse de sarong. Aveau feţe dure şi ochi lacomi, atenţi.

Unul din bărbaţi dădu un ordin, dar nu înţelegea nimeni ce vorbea. Aşa că făcu un pas spre Phoung şi începu să-i sfâşie hainele. Zbieră şi o luă la palme, dărâmând-o pe punte. Continuă să-i smulgă hainele până când cămaşa ei putrezită de sare se făcu praf în mâinile lui. Goli buzunarele, căutând bani.

Atunci Ly May înţelese. Phoung zăcea pe punte suspinând. Îi sfâşie pantalonii de pijama ajutat de alţi doi bărbaţi. Corpul ei era zbârcit şi maroniu. Bărbaţii râseră dispreţuitori.

Cel cu mustaţă văzu un inel pe degetul ei şi i-l smulse. Îl examină atent şi apoi al aruncă în mare. Era o tinichea.

Ly May văzu alţi pescari înaintând spre ea. Ştia ce voiau. Îşi scoase repede pijamaua şi le-o aruncă. Observă cu ce ochi o priveau şi încercă să-şi ascundă goliciunea cu mâinile. Deşi îi era frică, îi ardeau obrajii de ruşine.

Bich şi ceilalţi bărbaţi se dezbrăcară de asemenea.

Pescarul cu mustaţă zbieră furios, poate fiindcă nu aveau bani sau aur. La ce se aşteptaseră? Petrecuseră ultimii doi ani într-un lagăr. Apoi se uită la Ly May şi spuse ceva care-i făcu să râdă pe ceilalţi. O apucă de braţ şi o trase spre cabină.

Ly May se gândi că or s-o ucidă. Se zbătu, dar o lovi ceva în moalele capului şi căzu.

Îi simţi greutatea peste ea. Mirosea oribil a peşte, sudoare şi tutun. Încercă să-l împingă, dar îi pironi braţele deasupra capului. Apoi simţi o durere sfâşietoare între picioare şi scoase un strigăt... Se termină la fel de repede cum începuse. Pe urmă se ridică şi ieşi din cabină, strigând la ceilalţi bărbaţi şi arătând cu degetul spre ea. Ly May se rostogoli într-o parte, strângându-şi degetele între picioare. Se uită la degetele ei pline de sânge şi spermă. Parcă i-ar fi sfâşiat cineva partea de jos.

Apoi, apăru altă mutră zâmbitoare deasupra ei şi o întoarse din nou pe spate. De data aceasta se zbătu mai aprig, dar fu

lovită din nou în cap şi leşină.

Se simţi amorţită timp de câteva minute. Faţa bărbatului plutea dinaintea ei. O străpungea fără milă. Li imploră să înceteze, în toate limbile pe care le cunoştea — vietnameză, engleză şi franceză, dar în zadar. În cele din urmă o lovi şi leşină din nou.

Când îşi reveni, bărbatul stătea aplecat peste ea înfăşurându-şi sarongul în jurul lui. Auzi strigăte de pe punte şi apoi glasul lui Bich:

— Ly May! Fugi! Fugi!

Se târî în genunchi în colţul cabinei. Podeaua era plină de sânge. Phoung zăcea pe spate cu gatul tăiat, horcăind. Pescarii îi căsăpeau cu cuţitele pe ceilalţi. Îi văzu pe Bich eliberându-se şi sărind peste parapet.

Unul din pescari o zări pe Ly May şi veni spre ea. Se ridică în picioare. Puntea devenise alunecoasă din cauza sângelui şi căzu. Omul o apucă de braţ.

Se întoarse şi-i zgârie faţa cu unghiile. Îl ura mai mult decât urase vreodată pe cineva. Îşi ridică mâinile să-şi ferească ochii şi se dădu înapoi.

Sări. Nu ştia să înoate şi îşi dădu seama că o să se înece. Mai bine să moară aşa decât să fie măcelărită de ticăloşii aceia.. O să-mi aleg felul în care vreau să mor.

Şi apoi se scufundă, chircindu-şi corpul în agonia înecului.

Bich fu cel care o trase la suprafaţă.

— Nu te zbate! — îi şuieră el la ureche. Nu pot să te ţin dacă te zbaţi.

Îi simţi braţul în jurul umerilor şi se lăsă în voia lui; nu mai simţea nici o emoţie, nici măcar recunoştinţă faţă de gestul lui salvator. În capul ei se înghesuiseră imagini de coşmar. Se gândea la un singur lucru: de ce se zbătuse atât de cumplit în apă? De ce era aşa de greu să mori?

Apa îi inunda plămânii. Simţea o durere sfâşietoare în piept. Auzi uruitul unui motor şi îşi dădu seama că pescarii plecau. Ce rost avea să lupte? — ar fi vrut ea să-i spună lui Bich. Fără plută o să ne înecăm oricum. Ce mai conta? Peste o oră, sau chiar mai puţin, vor veni rechinii. Soarta lor era pecetluită. N-aveau ce face.

Apoi văzu pluta şi îşi dădu seama că pescarii o dezlegaseră înainte să măcelărească oamenii. Bich înotă spre ea, contra curentului, înaintând încet. Se aflau încă la o sută de metri depărtare.

Ar înota mai repede fără mine, se gândi ea.

Când ajunseră la plută, Bich era prea obosit să se salte pe ea, aşa că se agăţară cu degetele. Ly May vomită apa sărată pe care o înghiţise. Era atât de slăbită, încât de-abia putea să se ţină de plută.

Un corp pluti pe lângă ei, purtat de curent, lăsând o dâră însângerată. Rechinii vor apărea din clipă în clipă, îşi spuse ea. În curând vor trebui să aleagă între viaţă şi moarte.

Printr-un efort de voinţă, se săltă pe plută şi rămase acolo, pe sacii putreziţi, epuizată şi sfâşiată de durere. Vintrele ei erau ca o rană deschisă, iar soarele îi ardea trupul gol, dar era prea slăbită să se acopere cu sacii.

Nu ştia cât zăcuse aşa, dar când se mişcă şi se uită în jur, Bich dispăruse.

Peştii înotau prin valurile purpurii. Nori negri, cumulus, se adunaseră pe cer, transformând cerul de culoarea lămâii într-o nuanţă plumburie. Marea începu să se agite sub ea. Parcă ar călări un bivol nărăvaş, se gândi ea. Trase pânza de la catarg şi se înveli cu ea ca să se apere de frig. Cerul se înnegrise şi ploaia îi biciuia faţa. Valurile plesneau puntea împroşcând-o cu apă sărată.

Începu să tremure.

Stelele se stingeau una câte una. Ly May ştia că în curând va trebui să ia altă hotărâre. Venea furtuna. Ce să facă — să lupte împotriva furtunii sau să se lase în voia valurilor. Ar fi atât de uşor să cadă în apa întunecată.

Nu era şocată de ce făcuseră pescarii, viaţa era crudă la fel ca şi oamenii. Voiau totul pentru ei. O uimise însă bunătatea lui Bich. Se sacrificase ca s-o salveze pe ea. De ce? De fapt, o lăsase în viaţă ca s-o pregătească pentru alt chin.

Gestul lui era un mister pentru ea. O obligase să reziste. Ar fi putut să-l blesteme pentru asta.

Se rugă *phi*-ilor care trăiau în apă, lui Buddha şi Fecioarei

Maria. Se rugă să-i dea putere să reziste. Pentru Bich care-i dăduse singura fărâmă de bunătate pe care o văzuse în viaţa ei.

Când o învălui noaptea începu să tremure. Îşi trase genunchii la piept şi închise ochii ca să nu mai vadă potopul dezlănţuit în jurul ei. Pluta se zguduia, ploaia o înţepa ca nişte ace, iar marea o biciuia, tăindu-i respiraţia, după fiecare val. *Phi* gemeau şi sfâşiau cerul de trăsnete, în timp ce ea se agăţă ca o scoică în stihia dezlănţuită.

Voi supravieţui.

O să rezist.

102

Nu-şi dădu seama ce-o să se întâmple.

Auzi doar sunetul metalului şi pluta se desprinse de sub ea. Ştia că o să cadă, dar îşi încleştase degetele de catarg. Dar vântul i-l smulse din mână cu atâta violenţă încât crezu că o să-i disloce braţele. Când căzu în apă îşi pierdu respiraţia şi se rostogoli în valuri, până când simţi că o să se înece. De data aceasta nu mai era Bich care s-o salveze. Toată strădania şi sfidarea cu care înfruntase soarta, fuseseră zadarnice.

I se păru că vede spiritele strămoşilor în hainele lor bleumarin, plutind pe apă şi arătându-i drumul spre casă.

— Vreau să mă întorc în munţi — zise ea.

— Pe aici — spuseră ei.

Întinse mâna ştiind că or s-o ia cu ei. Alt val uriaş o ridică şi o rostogoli pe nisip. Deodată se trezi în mâini şi-n genunchi gâfâind, în timp ce încerca să tragă aer în piept. Vomită. Apa de mare îi curgea din gură şi din nas în spasme violente. Se uită nedumerită la un şir de lumini.

Pe stradă, apa îi ajungea până la gleznă şi căzu de două ori în găurile desfundate. Ploaia şi vântul erau forţe fizice care o loveau ca un boxer pe un ring. Ly May nu-şi mai dădea seama pe unde mergea. Văzu o lumină şi se îndreptă spre ea.

Era o casă cu două etaje, ridicată pe piloni, cu trepte de lemn care duceau la o uşă în spate. Se târî până sus şi se prăbuşi în prag.

Apăru o figură în lumina gălbuie. O voce i se adresă într-o limbă pe care n-o înţelegea.

— *Cun toi voi* — murmură Ly May. Ajutaţi-mă!

Fata strigă din nou în limba necunoscută şi apoi se aplecă lângă ea. Ly May o auzi scoţând o exclamaţie de uimire.

Apoi, îi spuse în vietnameză:

— Cine eşti?

— *Toi la Neguoi Viet Nam.* (Sunt din Vietnam).

Pe urmă leşină şi îşi petrecu următoarele zile delirând.

Era o dimineaţă luminoasă când îşi reveni.

Femeile se adunaseră în jurul patului ei, îmbrăcate în *patungs* simple, albe la faţă ca nişte fantome. Ly May se gândi: am murit. Dar de ce strămoşii sunt toţi femei tinere? Sau sunt strigoi, diavoli din iad, veniţi să mă chinuiască pentru faptele mele rele, aşa cum m-au prevenit surorile din Saigon?

Simţea că-i arde tot trupul şi i se uscase gura. Cineva îi duse la gura o cană cu apă rece şi bău cu sete. Se uită în jur. Zăcea pe un pat de bambus, acoperită cu un cearşaf alb de bumbac. Se uită la braţele ei şi văzu că erau bandajate.

Una din femei, o chinezoaică micuţă, în cheongsam, făcu un pas înainte. Părea mult mai în vârstă decât celelalte şi Ly May presupuse că era stăpâna casei. Spuse ceva în limba aceea ciudată şi una din fete traduse în vietnameză. Ly May recunoscu fata. Era fata pe care o văzuse în noaptea furtunii.

— Vrea să ştie dacă te simţi mai bine.

— Este stră-străbunica mea? — întrebă Ly May.

Vietnameza traduse şi fetele galbene la faţă se amuzară cu excepţia bătrânei care se încruntă şi le repezi. Ly May îşi dădu seama că fetele nu erau fantome. Erau date cu pudră.

Fata se aplecă spre ea.

— Mă numesc Noi — zise ea. Pe tine, cum te cheamă?

— Ly May.

— Cum ai ajuns aici, Ly May?

— Pe o plută.

Îi traduse străbunicii care încuviinţă din cap, de parcă asta ar fi explicat totul. Fetele ciripeau ca nişte vrăbii.

— Mama-san spune că pescarii au găsit butoaie pe plajă.

— Era ce mai rămăsese din pluta noastră.

— Dar ceilalţi unde erau?

— Au murit.

Noi traduse vorbele ei, iar fetele oftară.

Ly May încercă să se mişte, dar o durea tot corpul. În cele din urmă reuşi să ridice puţin cearşaful. Îşi privi trupul. Era plin de tăieturi unse cu vopsea roşie, care semăna cu sucul de nucă betel.

— Este medicament — îi explică Noi. Am chemat doctorul.

— Mulţumesc.

— Te rog, să nu ne mulţumeşti. Suntem fericite că ţi-ai revenit.

— Unde sunt?

— Ranchoi — zise ea. Thailanda.

Cea căreia Noi îi spunea mama-san strigă la ele şi amuţiră. Bătrâna dădu cearşaful la o parte şi o examină de parcă ar fi fost un peşte la piaţă.

Spuse ceva şi se zgudui de râs. Se amuzară cu toatele, în afară de una din fetele mai în vârstă, care se înfurie.

— Ce a spus? — o întrebă Ly May pe Noi.

— Că fructul tău este drăguţ şi tare. Nu lăsat, ca al lui Naree. Vrea de asemenea să ştie dacă eşti o prospătură.

Ly May îşi aminti de bărbaţii de pe vasul pescăresc, dar îi era prea ruşine să povestească.

— Bineînţeles — zise ea.

Mama-san se aşează pe marginea patului şi-i strânse sânul, de parcă ar fi fost pepene. Apoi, înainte ca Ly May s-o poată opri, se apleca şi o sărută pe gură.

Fetele chicotiră, chiar şi Noi.

Când mama-san se ridică, păru supărată, dar toate zâmbiră când le vorbi.

— Spune că poţi să rămâi — zise Noi.

— Mulţumesc — răspunse Ly May, dar nu avea idee de ce râdeau cu toatele.

Mai târziu, îi spuse că se afla într-un bordel. Dar nu era un loc rău, adăugă ea; mama-san era bună cu fetele ei şi Ly May nu avea de ce să se îngrijoreze. N-o s-o forţeze să facă nimic, până nu va fi pregătită. Va fi bine îngrijită.

Ly May nu ştia ce să creadă. Ştia ce înseamnă un bordel, dar

stabilimentul lui mama-san nu semăna cu nici unul. Fetele păreau fericite şi bine hrănite, nu ca fetele pe care le văzuse la Saigon, înainte de sfârşitul războiului. Dar gândul să devină o prostituată o copleşea. Totuşi, deocamdată n-avea altceva de făcut, decât să aştepte să vadă cum decurgeau lucrurile.

După toate câte i se întâmplaseră în ultima săptămână, i se părea un miracol că trăia.

În noaptea aceea, rămase în patul ei şi le privi pe fete pregătindu-se de treabă. Se dădură cu pudră şi ruj, îşi schimbară *patung*-urile ţărăneşti cu rochii stridente roz, verzi sau portocalii. Noi avea o fustă neagră de piele care de-abia îi acoperea vintrele, o bluză decoltată de mătase neagră şi cizme de piele până la genunchi. La apusul soarelui îi zâmbiră lui Ly May şi chicotiră făcându-i cu mâna când se îndepărtară cu tocurile lor înalte. Rămase singură să asculte muzica de la barul de la parter şi, mai târziu, gemetele prefăcute ale noilor ei prietene şi scârţâitul paturilor.

Timp de aproape o săptămână Ly May rămase în dormitor, până i se vindecară rănile. Cu ajutorul lui Noi începu să înveţe numele altor fete. Naree, care avea un copil bolnav pe care-l îngrijea în camera alăturată; Menai care avea crize de nervi şi plângea în fiecare noapte după satul ei de pe dealuri; şi Pini, care spunea poveşti nostime şi obscene. Într-o noapte descrise cum îşi convinsese clienţii să-i destăinuiască fanteziilor lor secrete şi apoi se prefăcuse atât de dezgustată, încât îşi pierduseră erecţiile sau ajunseseră la momentul sublim, înainte să fie pregătiţi.

— Noaptea trecută l-am avut pe fermierul acela cu plantaţii de orez. Şi i-am spus: „O.K., o să fac tot ce vrei”. Dar el mi-a spus: (Pim îşi coborî glasul teatral) „Ştii, ai putea, ştii tu, să te întorci cu spatele, ca să, ştii tu…”. Şi i-am răspuns: „Vrei să fac asta? Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Şi să ştii că aud o mulţime de lucruri dezgustătoare tot timpul”. Şi a fost atât de ruşinat, încât m-a rugat să nu-i spun lui mama-san şi m-a plătit, fără să fac nimic.

Toate fetele se amuzară. Noi îi explică şi fetele o aşteptară să râdă, dar Ly May era prea uluită. Se holbă mirată la Pim. Celelalte fete îi interpretară revolta drept stânjeneală şi

chicotiră, iar Noi spuse că era o adevărată prospătură şi va fi asaltată de clienţi, de parcă ar fi fost un lucru bun.

Într-o dimineaţă Noi îi arătă restul clădirii. La parter erau un bar şi un restaurant cu ieşire la stradă, unde fetele puteau să stea de vorbă cu clienţii. Sus erau cămăruţe cu perdea, unde auzise fetele gemând în prima noapte.

Mama-san îi dădu instrucţiuni precise lui Ly May să nu se apropie de bar, mai ales noaptea, până nu era gata.

Ly May nu intenţiona „să fie gata”. Se hotărâse deja să fugă. Nu putea sta într-un bordel. Făcuse deja multe lucruri rele în viaţa ei, dar îşi promisese întotdeauna că n-o să se apuce de aşa ceva. Dar apoi, se întrebă unde o să se ducă. N-avea bani, meserie, acte, nu ştia nici măcar limba ţării. Aici avea unde să doarmă, mâncare din belşug, fete de-o seamă cu ea şi pe Noi, care era prietenă, traducătoare şi profesoară în acelaşi timp. De fapt, Noi îi amintea de sora ei mai mare, înainte să fie măcelărită de jet-urile americane.

Dar dacă va rămâne, va deveni o prostituată ca celelalte, îşi va face de râs strămoşii, va ajunge în iad şi se va reîncarna în porc sau capră şi orice bun buddist o va considera un gunoi.

Avea senzaţia că înăuntrul ei se aflau mai mulţi oameni, care se luptau în inima ei ca să se facă auziţi; era Buddha, Fecioara Maria şi chiar Mai Koo, americanul din cer; era de asemenea un *bui doi* micuţ şi murdar şi o fetiţă pe jumătate înecată, care se agăţase cu încăpăţânare de o plută şubredă.

În seara aceea, contrar instrucţiunilor lui mama-san, se strecură la parter, să privească.

Afară era parcat un jeep măsliniu, plin de noroi portocaliu, iar barul era înţesat cu bărbaţi în uniforme bej şi pistoale grele prinse la şold. Noi şi Pim dansau lângă tonomat; Naree stătea în poala unui soldat, iar alţi bărbaţi de la masă râdeau. Naree se ridică şi-i conduse spre scări.

Ly May se ascunse după o perdea.

Când se uită din nou, văzu un tânăr *farang* care stătea acolo şi-i zâmbea. Probabil că o zărise în timp ce-i urmărea. Avea un tricou alb, spălăcit şi barbă blondă. Băuse prea multe beri Singha şi-i sclipeau ochii.

— Uită-te la tine, copilă dulce, de-abia ai păşit de pe băncile şcolii.

Ly May se prefăcu că nu înţelege engleza lui.

— Ai cel mai nostim funduleţ — zise el, desfăcându-i *patung-ul* şi apucând-o de fund. Aş putea să te sfâşii — murmură el.

Ly May ţipă.

Mama-san se întoarse imediat şi o văzu. Se înroşi la faţă de furie, începu să boscorodească în tailandeză şi-l împinse pe american. Bărbatul se clătină şi căzu. Soldaţii începură să râdă.

Mama-san îl urmări pe *farang* în jos pe scări. Îl apucă de tricou şi-l trânti pe strada noroioasă.

— Du-te dracului! — zbieră americanul spre Ly May.

— Ba du-te tu, ticălos şi căcăcios ce eşti — zbieră Ly May la rândul ei şi o luă la fugă.

Toţi din bar amuţiră. Mama-san dădu cu pumnul în bar şi se opri.

Ly May zăcea plângând în patul ei.

Simţea parfumul lui Noi când se aplecă peste ea.

— Mama-san spune că nu trebuie să laşi bărbaţii să te vadă. Spune că eşti prea proaspătă şi nu vrea să-i chinuiască în asemenea hal.

Noi se aşeză pe pat şi o îmbrăţişă.

— Mama-san vrea de asemenea să ştie unde ai învăţat să vorbeşti englezeşte.

— În Saigon — zise Ly May, ceea ce era adevărat în parte.

— Mama-san spune că ar putea să-ţi fie de folos în viitoarea ta carieră.

Viitoarea mea carieră. Ideea de a deveni prostituată o încânta la fel de puţin ca şi la început. Dar nu putea fugi, acum Noi şi mama-san erau ca o familie pentru ea. Aici se simţea acasă. Nu era liberă, dar îi plăcea în multe privinţe.

103

Noi o luă pe Ly May sub aripa ei protectoare.

O învăţă să vorbească tailandeză, îi dădu haine de îmbrăcat şi îi explică cum decurgea viaţa într-un bordel provincial.

— Bărbaţii care vin aici sunt soldaţi şi poliţişti de la graniţă — îi spuse ea într-o dimineaţă, în timp ce-şi sorbeau împreună supa

de orez la micul dejun. Uneori şi câţiva oameni de afaceri, chinezi. Din când în când, apare şi câte un fermier bătrân sau ţăran, care a economisit un an întreg ca să se dea pe mâinile tale. Vor să termine rapid. Trebuie să fii atentă cu *farang.* Le plac tot felul de lucruri dezgustătoare. Eu îi trimit la Bangkok, dacă vor asta.

— Ai fost la Bangkok?

— Părinţii mei s-au dus acolo când au plecat din Saigon. Tatăl meu avea odată o casă mare pe strada Nguyen, cu servitori şi Mercedes. Dar a trebuit să renunţe la tot. Am venit la Songhkla, la fratele tatei.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Fratele lui n-avea nici el bani. Au încercat să transporte heroină peste graniţă şi i-a prins poliţia. Şi pentru că nu sunt granguri importanţi, n-au putut să se salveze. I-au pus la zid şi i-au executat la Bangkok.

Noi imită răpăitul unei mitraliere.

— Deci, de aceea lucrezi aici?

— Cineva trebuia să susţină familia. Am doi fraţi mai mici şi mama nu poate lucra. Este prea fragilă. A trăit toată viaţa într-o casă plină cu servitori.

— Ce-o să faci, când o să fii prea bătrână pentru această meserie?

— Poate o să devin şi eu o mama-san — zise ea, făcând semn spre bătrâna în cheongsam, care se fâţâia prin dormitor, ca o cloşcă pe lângă puii ei.

— A făcut o mare donaţie la Templu şi şi-a răscumpărat puritatea. Acum este o doamnă respectabilă, o importantă femeie de afaceri din Ranchoi.

Ly May se întrebă dacă „surorile” de la orfelinat i-ar permite să-şi răscumpere puritatea.

— Deci, unde ai învăţat să vorbeşti englezeşte? — o întrebă Noi. *Farang* şi-a deschis gura ca un peşte când te-a auzit răspunzându-i în engleză.

Noi era impresionată. Familia ei fugise din Saigon când avea zece ani şi nu-şi mai amintea decât câteva cuvinte în franceză.

— Erau doar câteva cuvinte urâte — zise Ly May.

— Dar au avut un efect bun. Îţi aminteşti doar cuvinte urâte, sau ştii mai mult decât atât?

— Am învăţat engleza la orfelinat.

— Ai fost la şcoală? — o întrebă Noi, surprinsă.

Îşi imaginase că această făptură slăbănoagă îşi petrecuse viaţa pe stradă.

— Casa mea era în munţi — zise Ly May, pentru că ea nu înţelegea clar că venea din altă ţară. Când eram mică, a trebuit să mă duc la un spital, în Saigon. După ce m-am însănătoşit m-au trimis la un orfelinat catolic. Erau călugăriţe, unele franţuzoaice, altele vietnameze. Ne-au învăţat engleza şi franceza.

Noi era cu adevărat uluită.

— Vorbeşti trei limbi?

Ly May încuviinţă din cap. De fapt patru, se gândi ea, dar nu ştia cum se numea limba pe care o vorbise în copilărie. Trecuse atâta timp, încât nici nu mai putea s-o pronunţe.

—Ce ţi s-a întâmplat când au venit comuniştii? — o întrebă Noi.

— A trebuit să plecăm. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu călugăriţele. Un timp am cerşit şi am furat pe străzi dar eu nu mă prea pricepeam. Şi, într-o zi, soldaţii ne-au înconjurat şi ne-au trimis în lagăr.

— Ai fost în „zonă”? — exclamă Noi uimită.

Auzise de Zonele Economice Speciale, create de comunişti... Discutase cu alţi vietnamezi, care îi şoptiseră despre zone ca şi când ar fi vorbit despre diavol.

— Este chiar atât de rău, precum se spune?

— A trebuit să mărturisim că suntem duşmanii comunismului şi meritǎm să fim pedepsiţi. Nici măcar nu ştiam ce este comunismul. Ne-au pus să învăţăm lozinci „Marele nostru preşedinte, unchiul Ho trăieşte în inimile noastre” şi „Nimic nu este mai preţios ca libertatea şi independenţa”.

Ly May râse.

— Aşa ne gândeam şi noi. De aceea am plecat.

Noi o luă de braţ şi o ciupi.

— Eşti numai piele şi os. V-au înfometat?

— Ne trimiteau orez; restul trebuia să cultivăm. Dar solul era nisipos şi nu aveam decât unelte manuale, chiar şi pentru copaci.

— Vă băteau?

— Uneori.

Noi atinse cicatricea minusculă şi pleoapa dreaptă uşor lăsată.

— De atunci, te-ai ales cu asta?

— Nu, altă dată — zise Ly May.

Noi sesiză că povestea cicatricei o deranja, aşa că schimbă repede subiectul.

— Ai avut noroc că ai scăpat, micuţă Ly May — spuse Noi.

— A fost uşor să fugim. Cel mai dificil a fost să supravieţuim pe mare.

Noi o îmbrăţişă şi o mângâie pe păr.

— Acum eşti bine — zise ea. Aici ai numai prietene şi o să am grijă de tine, micuţă pasăre.

Ly May închise ochii. Trecuse atâta timp de când nu mai avusese nimeni grijă de ea. Mai bine s-ar fi purtat urât. Aşa o să-i vină mai greu când se va confrunta din nou cu răutatea vieţii obişnuite.

Noi dormea lângă ea, în dormitor. În noaptea aceea Ly May o auzi ridicându-se şi strecurându-se afară. Se strecurase pe furiş şi o făcuse curioasă pe Ly May, aşa că o luă în vârful picioarelor după ea.

De pe scări, o văzu pe Noi stând pe vine, pe plajă, în timp ce-şi băga un ac în braţ. Ly May ştia ce făcea. Auzise despre droguri chiar şi la orfelinat. Surorile îi preveniseră, bineînţeles şi unii copii îi spuseseră despre ace şi o pudră albă, numită heroină.

Se strecură la loc, în dormitor, şi rămase trează mult timp. Noua ei soră mai mare avea probleme şi se întreba cum ar putea s-o ajute.

* * *

Fetele se îmbrăcau, agitându-se între baie şi dormitor. Se studiau în oglinda lungă din capătul holului. Era devreme, seara. Urmă altă noapte lungă, musonică, la Ranchoi. Ly May privea fascinată la felul în care fetele se rujau, se pudrau, îşi tundeau părul pubian şi îşi examinau trupurile goale.

Mama-san intră şi îşi concentră atenţia asupra lui Ly May. O privi de sus până jos şi îşi puse mâinile în şold, semn că vrea să facă un anunţ.

— Ei, Ly May, crezi că eşti gata pentru marea ta noapte?

Ly May învăţase sârguincios în ultimele săptămâni şi putea să poarte o conversaţie în thailandeză cu orice fată, dacă vorbeau rar, aşa că înţelese ce o întrebă mama-san. Îi tresări inima şi se albi la faţă.

— În noaptea asta, mama-san?

— Nu poţi să fii o prospătură la nesfârşit. Trebuie să plăteşti pentru hrana pe care o consumi şi patul în care dormi.

Toate fetele se uitau la ea. Ly May încuviinţă din cap.

— Da, sunt pregătită.

Mama-san aruncă nişte haine pe pat. Înainte ca Ly May să se uite la ele, celelalte fete o înconjuraseră, ridicând noul ei costum. Se uitau la el, îl criticau, şi ofereau alternative din propria lor garderobă. Era ca o petrecere de Crăciun de care-şi amintea de la orfelinat. Se îmbrăcau cu toatele, ca să se distreze.

Îşi puse o rochie neagră, fără spate, o pereche de ciorapi din plasă şi cizme de lac cu tocuri înalte. Efectul era surprinzător. Mâncase bine. Pentru prima dată în viaţa ei, nu mai avea privirea aceea înfometată şi i se rotunjiseră şoldurile şi fundul. De fapt, era şi mai frumoasă decât Noi care era considerată de mama-san cea mai valoroasă dintre fetele ei. Acum, Noi încerca s-o convingă pe Ly May s-o fardeze, dar ea nu acceptă decât puţin ruj.

— Eşti frumoasă — îi şopti Noi încurajator.

Mama-san o luă de mână pe Ly May şi o duse la parter, la bar. În clipa aceea clienţii amuţiră, mulţumindu-se s-o privească.

— Ea este Ly May, prospătura mea — anunţă matroana. Are paisprezece ani şi n-a sărutat niciodată un bărbat, aşa că nu pot s-o dau la preţul obişnuit. Cel care o s-o aleagă, trebuie să fie curat, respectabil şi să ofere cel mai mare preţ.

Mama-san aşteptase ca barul să fie plin de ofiţeri de poliţie de la frontieră. Aceştia, după cum ştia toată lumea erau plini de bani, fiindcă luau mită de la chiu chao care transportau droguri în Malaezia, aşa că începură să liciteze entuziasmaţi. Oferta crescu vertiginos; o mie de baht, o mie cinci sute…

Apoi, un bărbat în uniformă verde, cu un pistol prins la şold, se îndreptă spre mama-san şi-i şopti ceva la ureche

— Prospătura mea va avea primul client — zise ea, trăgând-o pe scări pe Ly May.

— Cine este? Ce-a spus? — o întrebă Ly May.

— Vrea să plătească trei mii de baht pentru tine! N-am primit niciodată asemenea sumă pentru o fată. Niciodată. Este un om foarte important în poliţie. Trebuie să te porţi frumos cu el, da?

O duse pe Ly May într-una din cămăruţe.

— Mi-e frică — zise Ly May.

— N-ai de ce. Te doare puţin, prima dată. Am făcut-o toată viaţa mea şi, după primele două dăţi, n-am mai simţit nimic.

— O să încerc să nu fac prea multe fasoane.

Mama-san se arătă îngrozită.

— Nu. Trebuie să faci, tocmai! Ţipă! Urlă! Leşină, dacă te pricepi la astfel de lucruri. Bărbaţilor le place foarte mult să vadă aşa ceva. Sunt nişte idioţi.

Ieşi, trăgând perdeaua în urma ei. Tonomatul începu din nou să cânte muzică americană. Ly May se uită la patul îngust şi aşteptă.

Bărbatul îşi uni mâinile în *wai.*

— *Savaddhi Krap* — zise el.

— *Savaddhi Ka* — murmură Ly May.

I se uscase gura şi-i tremurau genunchii. O adevărată prospătură. Nu va trebui să se prefacă prea mult.

— Sunt la dispoziţia ta — zise ea.

— Cum te cheamă?

— Ly May.

Bărbatul părea nervos. Îşi scoase cureaua şi o puse pe scaunul de lângă pat. O privi, stânjenit de lipsa ei de experienţă şi de banii pe care îi dădea.

— Dezbrăcă-te, te rog — zise el pe un ton formal.

Ly May îl ascultă cu dificultate. Îi tremurau mâinile. Gata, se gândi ea. Sunt o târfă. Fecioara Maria o să mă trăsnească pe loc şi mă voi reîncarna într-un şarpe.

Îşi scoase rochia şi apoi bichini. Îşi lăsă ciorapii şi pantofii, aşa cum o învăţase Noi. Îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi pironi ochii în podea, cu obrajii arzând.

— Întinde-te pe pat — zise el cu un glas răguşit.

Se dezbrăcă rupându-şi un nasture la uniformă în grabă. Ly May se gândi. Nu, nu vreau să fac asta.

Dar n-am cum să fug. Va trebui să găsesc altă cale.

După ce bărbatul ieşi, mama-san alergă în dormitor urmată de Noi şi de celelalte fete. Chicoteau ca nişte şcolăriţe şi vorbeau toate în acelaşi timp. Ly May stătea pe pat, cu cearşaful tras până la gât, ruşinată şi entuziasmată.

— Ce s-a întâmplat? — o întrebară într-un glas.

Mama-san, care nu le lăsa pe fete să bea în timp ce lucrau, aduse o sticlă mare de Cola să sărbătorească evenimentul. Le linişti pe toate şi se aşeză pe marginea patului.

— Spune-ne cum a fost — zise ea.

— Mi s-a părut atât de mare când şi-a dat jos pantalonii.

Mama-san chicoti ca o cunoscătoare ce era.

— Deci, o avea mare?

— Nu ştiu. Dar eu aşa i-am spus. Cum m-a învăţat Noi. L-am lăudat că are cel mai mare şi mai minunat obiect pe care l-am văzut vreodată, şi i-am mulţumit lui Buddha că mi-a dat ocazia să mă sacrific, pentru un asemenea exemplar uriaş de bărbăţie.

— Ai spus tu asta? — chicoti Noi.

— Şi apoi l-am întrebat dacă îmi face onoarea să mă lase să-l ating cu degetele.

Mama-san explodă încântată.

— Şi pe urmă? — zise Naree.

— Pe urmă i-am spus că avea un sex neted ca mătasea şi tare ca lemnul de tek, iar dacă toţi bărbaţii erau la fel înseamnă că am fost norocoasă să-mi aleg asemenea meserie. I-am spus că nu-mi imaginasem că voi simţi asemenea plăcere, să ţin un bărbat în mâinile mele.

— Şi pe urmă? — o întrebă mama-san nerăbdătoare.

— Pe urmă am simţit sexul zvâcnind între degetele mele şi s-a terminat. Cred că a fost cam dezamăgit.

Fetele amuţiră câteva clipe şi apoi izbucniră în râs.

— Vrei să spui — exclamă mama-san — că ai rămas o prospătură?

Ly May încuviinţă din cap. Mama-san hohoti atât de tare, încât Ly May se temu să nu leşine. Se plesnea peste genunchi, spunând:

— A rămas prospătură.

— Am greşit cu ceva? — o întrebă Ly May.

Mama-san o îmbrăţişă.

— Să greşeşti, nici vorbă. Ţine-o, tot aşa şi o să te vând ca

prospătură de o sută de ori. Ha-ha. *Pot s-o ating cu degetele mele.*

Apoi o apucă un acces de tuse şi Noi trebui să-i aducă nişte apă.

104

Pentru prima oară Ly May îşi dădu seama că nu mai era victima propriei sale vieţi. Descoperise o sursă de putere în trupul ei. Ştia din instinct că descoperise doar o mică parte din potenţialul ei. Dacă un bărbat era în stare să plătească trei mii de baht pentru o jumătate de oră cu ea, cât ar plăti s-o aibă mereu lângă el?

Pentru o fată deşteaptă, se gândi ea, trebuia să găsească mai multe posibilităţi.

După noaptea aceea, Ly May era o fată ca toate celelalte. Dormea, mânca, bârfea cu ele şi în fiecare seară îşi punea rochia şi pantofii cu toc şi dansa în bar, la fel ca ele. Învăţase ce-şi doreau bărbaţii şi ce le plăcea şi cu toate că nu era încântată de ce făcea, trebuia să recunoască în orice caz, că era mai bine decât să trăiască într-un lagăr din Vietnam.

Află că Ranchoi era în sudul extrem al Thailandei, lângă Narathiwat. Era un simplu sat de pescari, înconjurat de câmpuri de orez. Majoritatea oamenilor erau săraci. Cei mai buni clienţi ai lui mama-san erau poliţiştii de frontieră şi oamenii de afaceri chiu chao care veneau ocazional în oraş, în Mercedes-urile lor, să mituiască poliţiştii.

Ly May învăţă că putea alege bărbaţii cu care să se culce. Dacă nu-i plăcea mutra unuia, n-avea decât să-i respingă avansurile. Localnicii ştiau că ar fi nepoliticos să încerce să cumpere favorurile unei fete care nu-i dorea. Doar câte un *farang* ocazional care apărea în bar le mai făcea necazuri.

Fetele duceau o viaţă monotonă. Dormeau până târziu, îşi petreceau după-amiezele fumând, bârfind şi făcându-şi unghiile, şi lucrau în bar, în fiecare seară. Aveau trei zile pe lună libere şi dacă vreuna dintre ele avea familie, putea să şi-o viziteze. Pentru Ly May, vacanţele erau lipsite de sens. Prefera să lucreze şi să economisească banii.

Cel mai mare dezastru care se putea întâmpla unei fete era să rămână gravidă. Mama-san încuraja fetele să facă sex doar cu prezervative, dar bărbaţii refuzau de obicei; evident unele fete îşi băgau un dispozitiv de cauciuc în vagin şi foloseau o cremă specială, cumpărată de mama-san de la farmacia locală dar aceste metode nu erau eficiente întotdeauna, aşa cum o demonstra copilul lui Naree.

După patru luni, Ly May se considera o veterană. Mama-san nu mai putea s-o prezinte drept prospătură, dar lua mai mult pe serviciile ei decât pe ale celorlalte fete. După ce mama-san îşi lua cota ei de profit, Ly May reuşea să adune într-o lună cât un pescar amărât din sat într-un an. Mama-san a ajutat-o chiar să-şi deschidă un cont în bancă. Îi spunea întotdeauna să economisească bani pentru zile „negre”.

Ly May îşi trăise pe jumătate viaţa ca refugiată, supravieţuise pe străzile din Saigon, muncise într-un lagăr comunist şi plutise o săptămână pe apele golfului Thailandei. Acum, pentru prima oară în viaţa ei, avea bani în bancă şi o meserie. Dar în fiecare zi, în ciuda veseliei forţate a fetelor şi a micilor drame care se consumau când îşi rupeau vreo unghie sau vreun ciorap, suporta cea mai grea povară pe care o dusese vreodată.

Ruşinea.

Toate fetele observaseră că Noi se schimbase. Devenise posomorâtă şi începuseră să dispară bani din cutiuţele fetelor ţinute sub pat, în dormitor. Izbucniseră certuri, chiar bătăi, în care Noi era implicată întotdeauna. Când Ly May o întrebă ce se întâmplă aceasta refuză să răspundă, ridicând din umeri sau posomorându-se. Slăbise mult. Ly May o privea când se îmbrăca. Pielea ei, lucioasă odată, se gălbejise şi i se vedeau coastele. Ly May ştia că Noi are nevoie de ajutor, dar nu ştia ce ar putea să facă.

Palmierii se aplecau ca nişte pescari pe nisipul alb, rece şi vântul foşnea în copacii casaurina. Ly May nu putea să doarmă, aşa că îşi puse un *patung* şi se strecură pe tăcute afară din dormitor.

Patul lui Noi era gol.

Pe plajă nu era deloc plăcut, aşa cum părea de la balconul casei. Sătenii lăsau tot felul de gunoaie: pungi de plastic, capete

putrezite de peşte, nuci de cocos goale. În dimineaţa aceasta golful aruncase chiar şi un câine mort. Soarele de-abia se arătase la orizont şi Ly May îşi strânse braţele în jurul ei, să se apere de frig. I se făcuse pielea de găină pe umerii goi.

Văzu o siluetă sprijinită de un cocotier şi se apropie. Era Noi. Stătea ghemuită şi tremura cu faţa ascunsă în umbră.

— Noi? Te simţi bine?

Noi tresări, speriată. Încercă să ascundă ceva în *patting.*

— Ly May. Nu te-am auzit.

— Nu pot să dorm. Ce ai acolo?

— Nimic. N-am nimic.

Noi îngropase obiectul în nisip. Ly May se aşeză lângă prietena ei şi îşi întoarse deodată braţul. Era plin de înţepături urâte.

Noi se trase.

— Toată lumea ştie — zise Ly May.

Noi nu-i răspunse. Părea speriată, îi asudaseră obrajii.

— Noaptea porţi rochii cu mâneci lungi şi ziua mergi cu braţele încrucişate, de parcă te-ar durea stomacul. Toate fetele ştiu ce faci.

— Nu-mi pasă.

— Credeam că trimiţi bani familiei.

— N-am familie. Au murit cu toţii.

— Adevărat?

— Oricum, nu este treaba ta.

Ly May o mângâie pe obraz.

— Te iubesc, Noi.

Aceasta se întoarse.

— Hai, pleacă.

— Te rog!

Noi se înfurie.

— Nu mai fă pe Domnişoara Inocentă cu mine!

— O să dai de necazuri.

— Nu sunt copil. Oricum, aşa reuşesc să suport locul acesta. Poate ar trebui să încerci şi tu. O să-ţi placă.

Ly May clătină din cap.

— Puţin suc de mac în vene, ţi-ar prinde bine.

— Nu vreau.

— Micuţa Domnişoară Inocentă — o tachină Noi.

Deci, viaţa a revenit la normal, se gândi Ly May.

Prietena mea mă duşmăneşte, iar marea familie s-a dovedit o iluzie. Bunătatea lui Noi a fost doar o prefăcătorie, ca să mă scoată din cochilie şi să mă rănească din nou.

— Trebuie să încetezi — murmură ea.

— Pleacă, Prospătură!

Ly May o lăsă pe sora sa îngenuncheată în umbră şi fugi în casă.

105

Căpitanul Fantastic fu cel care-i demască vulnerabilitatea, în cele din urmă, şi o scoase pe Ly May din carapacea ei.

Era acelaşi american beat, pe care-l văzuse prima oară când se aventurase în bar. Fetele spuneau că avea un yacht şi apărea la Ranchoi cam de trei-patru ori pe an. Se înţelegea bine cu poliţiştii şi toate fetele bănuiau că transportă droguri cu ambarcaţiunea sa. Îl urau şi ori de câte ori vedeau yacht-ul ancorat în port se prefăceau că sunt pe ciclu sau au răcit, ca să nu lucreze.

De data aceasta nu era aşa de beat, dar avea aceeaşi privire sălbatică pe care o aveau ochii lui Noi, după ce se întorcea de pe plajă. Părul lui fusese albit de sare şi vânt şi purta un tricou alb, murdar, cu emblema CAPTAIN FANTASTIC pe o latură şi un surfer plutind pe un val, pe spate.

Veni pe o motocicletă Honda închiriată şi intră în bar, salutându-i zgomotos pe cei trei poliţişti care beau bere într-un colţ, lângă tonomat. Mama-san îl privi temătore, ca un şoarece în faţa unui şarpe.

Ly May dansa lângă tonomat cu Pim, încercând să atragă atenţia poliţiştilor, dar era prea devreme pentru ei. Căpitanul Fantastic o văzu si-i strigă:

— Cât?

Îşi frecă degetul mare de arătător.

— *Chao rai?* — o întrebă el pe mama-san.

— Pentru tine? — zise Ly May. Cinci mii de baht.

Ştia că era un preţ revoltător.

Bărbatul rânji fioros.

— Rahat! — exclamă el.

Mama-san sări imediat de la locul ei.

— Este o prospătură. Las-o în pace, nebunule.

Căpitanul Fantastic se amuză. Trânti o mie de baht pe bar.

— Uite o mie de baht. Şi acum pune-ţi păsărică pe masă, lângă banii mei, să vedem dacă eşti sau nu o prospătură.

Ly May îi întoarse spatele.

Dar el se năpusti după ea, dărâmând un taburet de răchită. Mama-san se albise la faţă de frică. Poliţiştii urmăreau scena, interesaţi. Oare vor interveni să salveze o prostituată, de un american? Se îndoia.

Căpitanul Fantastic îi flutura banii în nas.

— O mie de baht, prospătură.

Ly May se gândi. Dacă nu mă culc cu el o să mă rănească şi pe mine şi pe mama-san. Poate ar trebui să fiu deşteaptă. O să vedem dacă bambusul se va dovedi mai tare decât cuţitul.

Luă banii şi-i băgă în rochie. Apoi îi făcu semn spre scări. Cizmele lui de piele tropăiră după ea.

El nu voia să facă dragoste. Prefera sexul violent. Era ca o bombă gata să explodeze.

Îl privea cum se sprijină de uşă, cu degetele mari vârâte în cureaua pantalonilor.

— Nu eşti nici o prospătură — zise el.

— Ba sunt, Joe — zise ea, imitând aroganţa lui Noi.

— Pun pariu că nu-ţi meriţi nici măcar cei o mie de baht.

— Dar tu cât meriţi, rahat cu faţă de maimuţă ce eşti? — zise Ly May în vietnameză.

— Ce-ai spus?

— Că eşti frumos.

Îi rânji. Ştia că-şi bătea joc de el. Se apropie de ea, o răsuci şi o aruncă în pat cu faţa în jos.

— Pentru o mie de baht, vreau să mă distrez. Dacă nu eşti prospătură într-un anumit loc, pun pariu că eşti în celălalt.

Îi rupse chiloţii şi o străpunse. Durerea dură la nesfârşit. Îşi înfipse dinţii în saltea ca să nu urle şi ştiu că această nouă familie era o iluzie, iar bunătatea lor o aberaţie, ca oricare alta în această lume rece. Va trebui sa găsească alt mijloc de supravieţuire.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, Noi plecase.

— Unde este? — o întrebă ea pe Naree.

— A plecat.

Naree îşi îmbrăcă *patung-ul* şi îşi luă o ţigară. Tuşi, scuipând pe fereastră, în timp ce se scărpina în zona pubiană. Ce-ar fi dacă ar vedea-o acum clienţii lui mama-san pe seducătoarea lor din timpul nopţii! — se gândea Ly May.

— Unde s-a dus?

— S-a certat rău de tot cu mama-san, noaptea trecută, în timp ce tu erai cu americanul.

— De ce?

Nu înţelesese tot. Deşi învăţase repede limba, accentul nordic al lui Naree o punea în dificultate. Pricepu însă că mama-san descoperise că Noi transporta droguri peste frontieră, în timpul zilei, ca să-şi plătească dozele pe care le consuma.

O triadă din Bangkok răpise sau cumpărase nişte copilaşi, îi ucisese, le scosese măruntaiele şi îi umpluse cu heroină. Aveau fete care-i transportau în Malaezia, peste graniţă, prefăcându-se că sunt surori de caritate.

Iar mama-san care obişnuia acum să se ducă la templu în fiecare zi, îi spusese lui Noi că spiritele copiilor morţi o să le aducă ghinion tuturor dacă o mai ţinea sub acoperişul ei, aşa că o alungase.

— Nu mi-a spus nici măcar la revedere — zise Ly May.

— Du-te şi spune-i tu — zise Naree, căscând. Autobuzul de Bangkok nu pleacă până la ora opt.

— Noi a dormit toată noaptea în staţia de autobuz?

Ly May fusese atât de sfâşiată de durere când se culcase seara trecută, încât nici măcar nu observase absenţa lui Noi.

— Cine ştie unde a dormit? — zise Naree, la fel de indiferentă faţă de soarta fostei ei prietene ca şi mama-san.

Apoi, intră în baie cu ţigara atârnându-i în colţul gurii.

Ly May îşi împachetă puţinele lucruri pe care le avea — bikini, o fustă de piele, nişte bluze — într-un *patung* şi fugi pe uşă.

Era încă întuneric. Zorile sclipeau gălbui la est. Câinii vagabonzi rătăceau în şanţuri, printre gunoaie; pe plajă, pescarii trudeau în beznă, pregătindu-şi năvoadele. Şoferii de siclo străbăteau strada în căutare de clienţi. Ly May îi făcu semn s-o ducă până la staţia de autobuz. Omul se arătă patetic de recunoscător.

Autobuzul sosise deja şi Noi tremura pe unul din scaunele înguste. Când o văzu pe Ly May rămase cu gura căscată.

— Ce cauţi, aici?

— Vin cu tine.

Faţa lui Noi trăda vinovăţie, surprindere şi uşurare în acelaşi timp.

— Faci o greşeală — zise ea.

Ly May se aşează lângă ea şi o îmbrăţişă. Spre mirarea ei, Noi începu să plângă.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea — murmură Ly May.

Jurase că n-o să mai aibă încredere în nimeni, niciodată, dacă o trăda şi această prietenă.

106

Bangkok.

Le Palais era înghesuit între un magazin thailandez de mătăsuri şi un obscur birou guvernamental. Era o clădire înaltă, cu geamuri, pe o alee care lega Surawong de Silom Roads. Avea o bună reputaţie printre clientela formată din oameni de afaceri thailandezi, chinezi şi japonezi; interiorul era elegant aranjat, iar fetele erau frumoase şi controlate permanent de un doctor. De aceea, clienţii erau dispuşi să plătească preţuri ridicate.

O scară rulantă ducea la primul etaj. Pe hol era o femeie manechin, învăluită în mătase, cu guler înalt, braţele şi gâtul pline de ghirlande de flori şi palmele unite în tradiţionalul *wai* de bun-venit. De obicei, clienţii o salutau în drum spre ascensor.

Dincolo de recepţie, vreo cincizeci de fete stăteau pe podiumuri în spatele unui ecran de sticlă roşie. Erau îmbrăcate în rochii de seară galbene, negre sau purpurii, puternic machiate şi coafate ca nişte păpuşi chinezeşti. Purtau o banderolă cu număr la încheietura mâinii, ca articolele dintr-un salon de înfrumuseţare. Unele, ca Ly May şi Noi aveau litera „B” înaintea codului numeric, indicând că ştiau să facă masaj.

O matroană daneză, grasă, îmbrăcată într-un cheong-sam care părea că plesneşte pe ea, se mişcă printre oamenii de afaceri, încurajându-i sau sugerându-le pe cine să aleagă.

Unul din bărbaţi, un thailandez de origine chineză murmură două numere, apoi le repetă într-un microfon conectat la un difuzor, de cealaltă parte a ecranului de sticlă. Ly May şi Noi îşi auziră numerele şi se ridicară în picioare. Ieşiră pe o uşă laterală şi îşi duseră clientul spre ascensoare.

Coborâră la al treilea etaj. O bătrână stătea la un birou, lângă ascensor. Îi dădu lui Ly May nişte prosoape, săpun, uleiuri, căşti pentru duş şi anticoncepţionale. Cele două fete îşi conduseră clientul pe un culoar luminat, cu camere de ambele părţi. Noi se uită la cheia din mâna ei şi deschise una din uşi. Când intrară, luminiţa roşie de la uşă clipi.

În camera pardosită cu faianţă era o baie cu un pat de aer, înconjurată de un paravan din lemn sculptat. Dincolo de paravan se afla o cameră obişnuită de hotel cu TV, o canapea, masă şi scaune, doar că patul era amplasat într-un alcov, cu oglinzi fixate pe pereţi.

Ly May şi Noi schimbară câte o privire care nu fu observată de client. Fetele îşi stabiliseră deja strategia, urmare a luni de zile de practică. Ştiau că trebuia să fie atente, dacă voiau să câştige în plus.

Noi îşi scoase hainele, îşi puse casca de duş şi pregăti baia, în timp ce Ly May ajută clientul să se dezbrace. Apoi, în timp ce Noi îl îmbăia, Ly May se dezbrăcă în bikini şi unse patul cu cremă, dar îşi luă o singură precauţie: folosi apa rece. Thailandezii, mai ales cei de origine chineză erau foarte stângaci şi ajungeau la orgasm mai repede decât americanii.

Noi îl scoase din baie şi-l puse pe pat cu faţa în jos, pentru masaj. Ly May unse spatele şi fundul bărbatului, apoi îşi scoase bikini. Se aşeză peste client şi începu să-i maseze corpul cu mişcări ample, sinuoase. Era o muncă obositoare şi după câteva minute majoritatea fetelor erau epuizate. Era, de asemenea, cea mai periculoasă parte a performanţelor lor pentru că dacă bărbatul se excita prea rău, ajungea imediat la orgasm şi nu le mai plătea în plus, ca să termine treaba în alt fel. În mod normal, puteau câştiga o mie de baht în plus, ca să-l aducă în al nouălea cer cu degetele şi gura lor, sau pe patul vibrant.

Ca să se asigure că nu-l stimulau prea mult, Noi îşi păstrase casca pe cap şi stătea pe un scaun, în faţa patului cu apă, pilindu-şi unghiile şi discutând cu Ly May. Ly May glumea în timp

ce-l masa şi odată, când i se păruse că bărbatul se apropie de orgasm, în ciuda încercărilor lor de a-i distrage atenţia, se ridicase şi deschise televizorul.

În cele din urmă, clientul le spuse să termine treaba şi negociară un preţ convenabil. Apoi fetele îl şterseră cu prosoapele, îl duseră pe pat, şi apăsară butonul *„San-juk”* — „Distracţie”. Patul începu să vibreze şi cele două fete se ocupau de el, pline de entuziasm. După ce acesta ajunse la orgasm, îl îmbăiară din nou, se despărţiră, iar ele rămaseră în cameră să deretice, ca nişte servitoare.

Dar nu le luă timp mult, pentru că erau experimentate şi transformaseră rutina într-o adevărată artă.

Un timp, după ce ajunseră la Bangkok, Noi îi promisese lui Ly May că n-o să se mai drogheze. Asta se întâmplase acum şase luni şi Noi se ţinuse de cuvânt. Nu mai strănuta, n-o mai apucau tremurăturile şi nu mai transpira noaptea. Înţepăturile de pe braţe se vindecaseră, pielea căpătase o culoare cafenie, sănătoasă, şi dispăruseră chiar şi cearcănele.

Dar într-o dimineaţă, Ly May se trezi şi o găsi pe Noi chircită şi tremurând, cu trupul acoperit de sudoare. Când Ly May o atinse, aceasta scoase un strigăt ca şi când terminaţiile ei nervoase ar fi fost dezgolite.

— Noi, ce s-a întâmplat?

Scânci ca un animal rănit.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bolnavă?

— Ajută-mă, Ly May.

— Vrei să chem un doctor?

Noi clătină din cap.

— N-are rost. Ajută-mă, te rog.

Ly May se duse la baia mică din capătul culoarului, înmuie o cârpă în apă şi se întoarse repede în cameră s-o pună pe fruntea lui Noi.

— Este un vânător de fructe… în colţ… în fiecare dimineaţă, ştii taraba? Du-te şi spune-i că vrei ceva pentru Noi… te rog, May.

— Noi, mi-ai promis.

— Te rog!

Lui Ly May îi venea să plângă de ciudă. Se apucase din nou de

droguri. În toate aceste luni în care promisese că nu o să se mai drogheze, tânjise s-o facă. Dacă va consuma din nou heroină, o să moară.

Noi zbieră şi se ridică, lovindu-şi corpul înnebunită, cu ochii dilataţi şi spume la gură.

Ly May se înspăimântă. Prietena ei era posedată de un *phi* rău, ştia sigur. Se afla în prezenţa unui demon.

— IA-I DE PE MINE! — zbieră Noi, plesnindu-si trupul isteric.

— Ce s-a întâmplat?

— Păianjenii! Ia-i de pe mine!

Ly May o ajută pe Noi să scape de păianjenii ei imaginari, ucigându-i unul câte unul, dar apoi, aceasta văzu şerpi care se căţărau pe pereţi, foşnind cu trupurile lor reci şi fu cuprinsă de o criză — i se încleşta gura şi făcu spume. Când se linişti, Ly May era prea înspăimântată ca să se opună rugăminţilor ei.

— Vânzătorul de fructe... — zise Noi, înfigându-şi degetele în braţele lui Ly May. Te rog.

May îşi puse un *patung,* luă bani de sub saltea şi plecă..

Vânzătorul de fructe era un orăşean tânăr, agresiv, cu accentul unei chinez sudist. Era îmbrăcat într-un tricou albastru, spălăcit, pe care scria „Wat Arun”. Când o văzu, luă un rambutan[54] şi i-l arătă.

— E foarte bun. Cumperi?

May clătină din cap.

— Vrei pepeni? Uite, pune mâna. Foarte buni, ieftini.

— Vreau ceva pentru Noi — se bâlbâi ea.

El îşi schimbă atitudinea imediat. Deveni prudent. Dacă i-ar urmări cumva un poliţist, şi-ar da seama imediat, se gândi Ly May. Ce clovn!

— Unde este Noi? De ce n-a venit ea?

— Este bolnavă.

Vânzătorul de fructe rânji înţelegător. Lui Ly May îi venea să-l ia la palme, să-l ucidă pentru că îi ademenise prietena. Dar acum nu mai putea face nimic. Şi în afară de asta, nu era el de vină, ci altul mai important.

Scoase un pacheţel din buzunarul pantalonilor şi i-l băgă în mână.

---

[54] Fructul comestibil al unui pom din Indonezia, acoperit cu ghimpi moi (n.t.)

— Dă-mi o mie de baht.

— O mie?

— Hai, repede — şuieră el.

Ly May deschise geanta şi-i dădu banii. Pe urmă tânărul se relaxă şi-i zâmbi.

— Tu nu vrei?

May clătină din cap.

— Este bine. Te încălzeşte pe dinăuntru. Hai, cumpără, n-o să-ţi facă rău.

— Nenorocit ce eşti! — exclamă ea, spre uimirea băiatului şi fugi.

Ly Mai se aşeză pe pat şi o privi pe Noi executând cunoscutul ritual cu degete tremurânde, nerăbdătoare. Noi se întoarse cu spatele la ea, ruşinată. Îşi făcu un garou improvizat dintr-o curea şi îşi căută vena, ştergându-şi sudoarea din ochi cu dosul palmei. Apoi îşi înfipse acul repede şi răsuflă uşurată când heroina îi pătrunse în sânge. Pe urmă, alergă pe alee să vomite.

May o urmă afară şi când aceasta se linişti, o duse la baie. O dezbrăcă şi o spălă. Noi devenise deja visătoare şi Ly Mai trebui să o susţină până în cameră. O aşeză pe pat şi o acoperi cu cearşaful.

— Te simţi bine? — murmură ea.

Noi îi zâmbi. Ochii îi sclipeau ciudat.

— Mă simt minunat — zise ea.

May se îmbrăcă repede să plece la lucru. Nu mai avea ce să-i facă.

107

Fetele stăteau pe podium în spatele paravanului de sticlă, croşetând, aranjându-şi machiajul sau privind la televizor episodul din „The Brady Bunch”. Se deschise uşa şi Noi se aşeză lângă Ly May. Era fardata şi rujată exagerat.

Ly Mai nu se aşteptase s-o vadă.

— Te simţi bine? — o întrebă ea.

— Sigur. Nu te mai îngrijora atât din cauza mea.

Nu era o zi agitată. Fata de lângă Ly May fu chemată şi o văzu

plecând cu un cuplu de *farangi* de vârstă medie. Astfel de aranjamente speciale erau foarte scumpe, iar fata putea să obţină totuşi un bacşiş bun.

— Trebuie să încetezi, Noi.

Noi n-o băgă în seamă şi îşi aprinse o ţigară.

— Mi-ai promis că o să te laşi.

— N-am cum.

Ly May nu ştia ce să-i răspundă. N-avea cum? Suspinase ca un copil neajutorat până acum câteva ore, luptându-se cu păianjeni imaginari.

— Trebuie să renunţi. Uite în ce hal ai ajuns.

— Mă simt foarte bine. Uneori îmi trebuie puţin ca să pot trece peste o zi grea. Nu-i nimic rău în asta.

Parcă uitase ce se întâmplase dimineaţă, se gândi May. S-a convins singură că este din nou stăpână pe ea.

James era canadian. Vizitase stabilimentul de două ori săptămâna aceea şi-o ceruse numai pe ea. Era încântat că vorbea englezeşte. Când venise a treia oară, o ceruse din nou şi plătise matroanei două mii de baht s-o ia acasă cu el, când termină lucrul în seara aceea.

James era înalt, cu barbă blondă şi se zăreau nişte ochi albaştri, apoşi, în spatele ochelarilor cu rame groase. Purta o cămaşă indiană de bumbac şi blugi decoloraţi, cu genunchii găuriţi. Se întrebă cum îşi putea permite să vină atât de des la Le Palais.

În taxi spre hotelul lui îi spuse că îşi întrerupsese universitatea un an, ca să călătorească în jurul lumii. Se plimba de-abia de trei luni şi îşi cheltuise aproape toţi banii. Păi, dacă îţi petreci noapte de noapte în bordeluri, nu-i de mirare, se gândi ea. Dar pe James îl amuza, se pare, că rămăsese fără bani.

Oricum era blând pentru un *farang.* Nu încercă s-o pipăie în taxi. Ajunseră la hotelul lui — Atlanta. Ce local ieftin, pufni ea dezgustată. Şi-a cheltuit toţi banii cu mine.

May ignoră privirile recepţionerilor când trecură prin hol, în drum spre ascensor. Când ajunseră în camera lui, se dezbrăcă imediat până la bikini şi se duse la fereastră. Piscina de la parter era aproape goală şi sclipea în lumina felinarelor. În timp ce privea apa albastră, i se păru că îşi vede chipul. Tinereţe şi frumuseţe, se gândi ea, privind tânăra cu păr lung, negru şi piele

cafenie — este tot ce am. Aceste daruri mă ajută acum să supravieţuiesc. Dar trebuie să mă asigur pentru bătrâneţe. Îi venea să se arunce în apa rece, să se înece. Acum nu mai era Bich care s-o salveze.

Încetează, îşi spuse ea. Acum trebuie să-ţi vezi de treabă, să supravieţuieşti.

Când se întoarse de la fereastră, îl văzu pe James întins pe podea, în pielea goală. Îşi băgase capul sub măsuţa de cafea şi îşi strânsese mâinile în jurul erecţiei sale.

— Ce faci? — îl întrebă ea.

— Cacă-te pe ea! — îi spuse bărbatul.

Crezu că nu înţelesese bine.

— Vrei să stau pe masă?

— Nu, nu să stai pe ea. Să te caci pe ea. Te rog — o imploră el.

Ly May îl privi mirată. Fetele care fuseseră la baza americană de la Udron îi povestiseră multe lucruri dezgustătoare despre americani, dar aşa ceva nu mai auzise.

— Hai, aşează-te pe vine, pe masă — murmură el.

Se vedea că era stânjenit.

— Eşti nebun? — zise ea.

— Doar te plătesc — spuse el.

— Nu — protestă Ly May.

Îşi luă hainele de pe pat şi ieşi fără să ia banii. Îl auzi pe James strigând după ea, dar nu-l băgă în seamă. Se îmbrăcă în ascensor, în timp ce cobora spre foaier, fără să-i pese de rânjetele unor nemţi tineri cu păr lung.

Am limite, îşi spuse ea. Sunt unele lucruri pe care nu le pot face. Nu-i de ajuns că mă culc cu ei pentru bani? Trebuie să mă depravez, chiar în asemenea hal? Sunt tânără, frumoasă, ar trebui să am un tânăr care să mă iubească. În schimb mă complac în noroi. Trebuie să găsesc alt mijloc pentru a-mi câştiga existenţa.

108

Noi sorbi din sticla de Coca Cola în timp ce Ly May sufla în supa de orez. Micul restaurant dădea în stradă. Motocicletele şi

autobuzele uruiau zgomotos în căldura şi poluarea de pe bulevardul Soi Sukhumwit.

— Poţi să-mi împrumuţi nişte bani? — o întrebă Noi.

— Pentru ce?

— Am nevoie de două mii de baht, atâta tot.

— Ţi-am împrumutat şi săptămâna trecută. Şi acum două săptămâni. Şi încă nu mi-ai înapoiat banii.

Noi arăta mai rău decât la Ranchoi. Avea cearcăne negre la ochi, ca nişte vânătăi şi i se gălbejise pielea. Strănuta încontinuu.

— Trebuie să te laşi, Noi.

— O să mă las, îţi promit.

— Nu mâine, acum.

— Nu-i aşa de uşor. Trec prin clipe grele. Îţi promit, ce mai vrei?

O ţinea aşa de săptămâni în şir. Dacă nu-i va da bani va intra în criză, va asuda şi se va zvârcoli, de parcă ar fi ars-o cineva cu fierul roşu, va avea halucinaţii şi răbufniri nebuneşti. Aşa că Ly May ceda întotdeauna şi-i aducea ce dorea de la vânzătorul de fructe.

— Nu pot să-ţi dau bani la nesfârşit.

Noi îşi aprinse altă ţigară cu degete tremurânde. Tuşi şi scuipă pe jos.

— Cum vrei să suport această viaţă mizerabilă?

— Credeam că nu te deranjează.

— Să nu mă deranjeze? Ţie îţi place, May? Îţi place să te scoli dimineaţa şi să te simţi un WC? Pentru că asta suntem, micuţă May, un WC unde bărbaţii îşi varsă sămânţa. Ieri, unul m-a întors cu faţa în jos şi m-a regulat în fund. Şi nici măcar nu mi-a dat bacşiş.

— N-ai decât să faci doar masaj dacă nu-ţi place. Nu eşti obligată să mergi la hotelurile lor.

— Am nevoie de bani.

Ly May împinse supa de orez spre ea.

— Ar trebui să mănânci. Ai slăbit.

Noi clătină din cap şi o dădu la o parte. Ly May ezită.

— Când am plecat de la Ranchoi, Naree mi-a spus că ai transportat heroină în Malaezia în cadavre de copii. Este adevărat, Noi?

Trase din ţigară şi înălţă din umeri.

— Ah, nu te mai uita aşa la mine de parcă ai fi novice.

— Ştiai că ucid copiii? Îi cumpără, ca să-i omoare.

— Poate că le fac o favoare.

Îşi aruncă ţigara pe stradă.

— Trebuie să mă duc la treabă.

— Este ziua noastră liberă.

— Nu şi pentru mine, eu am nevoie de bani, mai ales dacă prietenii mei nu mă mai ajută.

— O să mori, Noi.

Pentru o clipă, păru speriată, ca o fetiţă.

— Ştiu — zise ea.

Apoi se îndepărtă pe tocurile ei înalte. Ly May ştia că nu avea ce să facă.

Luă un autobuz până la digul Tatien. Trecu de ţăranii şi negustorii asudaţi din piaţa slab luminată, se duse pe malul apei şi se aşeză pe un butuc să asculte clipocitul râului.

Chao Phrya, Mama Apelor se mişca încet în apa de culoarea cafelei cu lapte. Bărci grele treceau pe lângă ea, cu rufele întinse pe punte; erau şi unele mai mici, încărcate cu coşuri cu fructe şi conduse de femei cu pălării de paie. Pe malul celălalt chedi-ul încrustat cu ceramică şi porţelan al Templului Zorilor sclipea în soarele dimineţii.

Un mănunchi de iarbă rupt de pe mal plutea dus de curent. Sunt la fel ca iarba aceasta, se gândi Ly May. De îndată ce am fost smulsă din rădăcini, nu am mai ştiut încotro să mă duc. Viaţa m-a dus cu ea fără să-mi dea posibilitatea să-mi croiesc propriul drum. Şi încotro m-aş duce, dacă aş avea de ales? Nu avea nici un răspuns la această întrebare.

Mai târziu, se întoarse în oraş, plimbându-se de-a lungul bulevardului Rama IV, într-un vacarm de claxoane şi scrâşnet de frâne. Un oraş urât şi murdar, se gândi ea. O îmboldeau amintiri de demult, pe jumătate uitate, vedea munţii învăluiţi în ceaţă, simţea mirosul cald al animalelor care dormeau sub podeaua de bambus, izul înţepător al fumului şi zărea câmpurile cu maci roşii şi albi şi pădurile incendiate.

Dar aceasta era altă viaţă. Ştia că acum nu se va putea întoarce acolo. Rămăsese doar o icoană, o viziune a credinţei.

Ca să se amuze şi ca să treacă mai uşor timpul rătăci pe sub

arcadele Hotelului Dusit Thani. Se opri la vitrina unui bijutier şi se uită la o brăţară de aur, împodobită cu două şiruri de rubine chantaburi. Atinse geamul cu degetul. Era atât de aproape. Cum ar fi să aibă asemenea brăţară? se întrebă ea. Era imposibil chiar să se şi gândească. Nu-şi imagina să aibă vreodată atâţia bani.

— O vrei? — o întrebă o voce.

Se întoarse.

Era înalt pentru un chinez şi avea părul aranjat cu grijă, pe spate, după moda vestică. Dar hainele lui îl scoteau în evidenţă: purta un costum gri-pearl, Pierre Cardin, o batistă de mătase de culoarea vinului în buzunarul de la piept, cravată asortată şi pantofi din piele de crocodil. Avea ochelari de soare din fuxina şi un ceas masiv de aur, Omega de Vielle. Ar fi putut trece drept director de companie, dacă nu l-ar fi trădat faţa brăzdată de cicatrice vechi.

Ly May rămase cu gura căscată.

— O vrei? — repetă el şi fără să aştepte răspunsul, o luă de braţ şi o conduse în magazin.

Arătă brăţara din vitrină şi proprietarul luă cheile, o scoase din cutie şi o puse pe tejghea, s-o examineze.

Cred că visez, se gândi Ly May.

— Încearc-o — o îndemnă străinul.

Proprietarul o ajută să şi-o pună la încheietura mâinii. Îi simţea greutatea şi o răsuci aşa încât rubinele să sclipească în lumină. Străinul se interesă cât costă. Două mii de dolari SUA.

— O vrei? — o întrebă bărbatul.

Ly May ştia ce dorea străinul. Voia s-o cumpere. Două mii de dolari era un preţ ridicol de exagerat, chiar dacă s-ar culca cu el noapte de noapte, timp de o săptămână.

— Nu se poate — zise ea.

— Eu pot să fac ce vreau — îi spuse el.

Îşi scoase portofelul şi trânti, aproape dispreţuitor, un teanc de bancnote. Proprietarul se înclină cu respect.

— Ţi-e foame? — o întrebă bărbatul.

Ly May se uită în oglinda din magazin. Era îmbrăcată într-o rochie obişnuită din mătase roz, cu un guler înalt, respectabil. Şi nu se machiase aproape deloc. Îşi schimbă părerea. Acest om n-avea cum să-i fi ghicit profesia. Deci, ce dorea?

— Vrei să mă inviţi la prânz? — îl întrebă ea.

— Da, ca să-ţi etalezi cadoul — îi răspunse el.

Un Mercedes Benz alb cu geamuri fumurii aştepta în parcarea hotelului. Un şofer în uniformă îi deschise portiera. Străinul se urcă lângă ea.

Maşina avea aer condiţionat, iar înăuntru era răcoare. Motorul de-abia se auzea. Ly May privi uimită pe strada pe care se plimbase cu o jumătate de oră în urmă. Era aceeaşi, dar de aici părea complet diferită. Acum era la adăpost de căldură, gaze de eşapament şi uruitul traficului. Pentru o clipă, privi drept în ochi un ţăran care stătea pe un morman de gunoi şi bea sifon dintr-o pungă de plastic. Acum o oră asudaseră împreună acolo, dar în clipa de faţă îi despărţea o prăpastie uriaşă. Aşa putea fi viaţa, se gândi ea, dacă aveai bani. Nu te mai rănea. De aici, necazurile existenţei păreau aproape benigne.

— Cum te cheamă? — o întrebă el.

— May.

— May — repetă el. Mă numesc Douglas. Douglas Ho.

Douglas. Părea nesigur în compania ei, în ciuda bogăţiei şi aroganţei lui. Parcă ar fi fost un ritual, obligat să-l desfăşoare. Bătea impacientat cu degetele în scaunul de piele.

— Cu ce te ocupi, May?

Mă rog, în general cu masajul.

— Sunt studentă la universitatea Thammarasat.

Păru să accepte. Observă că ochii lui erau reci şi goi.

Nu avea ochi de iubit. Erau ochii unui animal de pradă. Îi era puţin frică. Îşi concentra atenţia asupra brăţării de la mână. Se întrebă din nou ce fel de afacere făcuse.

— Locuieşti cu părinţii tăi, May?

— Locuiesc cu o prietenă.

Îi venea să mintă.

— Părinţii mei sunt din Songhkla.

— Şi cu ce se ocupă? — întrebă el, deşi nu părea cu adevărat interesat.

— Tatăl meu este profesor de şcoală — zise ea.

Îi spuse şoferului să-i ducă la un mic restaurant din Tarron Suttisam. Nu mai văzuse niciodată asemenea restaurant. Era construit pe piloni, deasupra unui lac plin cu plante. Un pod îngust ducea la o bucătărie, în mijlocul lacului; alte poduri duceau la insuliţe înconjurate de broaşte. Acolo stăteau mesenii.

A fost un prânz grozav. Comandă două meniuri, unul asortat cu pui şi lămâie şi altul cu homari.

Apoi serviră orez în lapte de nucă de cocos, salată, carne de vacă în sos de stridii, cotlet de porc cu usturoi şi, ca desert *gaoliang* chinezesc.

El vorbea indiferent. După ce terminară de mâncat, îi spuse:

— Eşti foarte frumoasă.

Îşi plecă privirile. Câtă prefăcătorie, May, se gândi ea. Îţi aminteşti cum să faci pe prospătura.

— Mulţumesc.

— Îmi place să mă înconjor de lucruri frumoase.

— Ai fost foarte bun cu mine.

— Nu sunt bun, May. Să nu crezi niciodată asta. N-am încredere în bunătate, tu crezi?

Nu, se gândi ea, niciodată.

— Îţi place? — zise el.

Făcu semn spre brăţara de la mână.

— Este minunată.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva. Eu sunt ca un zeu pentru tine, May. Venerează-mă şi o să te copleşesc cu favoruri. Dar ca orice zeu, cer adepţilor mei să-mi fie credincioşi. Înţelegi?

Este nebun, se gândi ea. Dar vorbeşte serios. Poate că este într-adevăr, ca un zeu pentru mine.

— Dacă n-aş înţelege — zise ea — nu te-aş fi lăsat să-mi cumperi brăţara.

Zâmbi pentru prima oară. Era mai degrabă un zâmbet triumfător.

— Am venit de la Hong Kong pentru afaceri. Pot fi foarte generos, dacă mi se dă ce doresc.

Ly May inspiră adânc. Se temea de el, dar asta nu însemna nimic, după cum ştia prea bine, din trecutul ei.

— Poate ar trebui să-mi arăţi ce doreşti — zise ea.

Se întoarseră în apartamentul lui din Hotelul Dusit Thani. Se aşează pe scaun s-o privească.

— Dezbracă-te — porunci el.

May se întrebă ce dorea. O micuţă buddhistă inocentă? Mai jucase şi altădată rolul de prospătură, dar nu aşa. Îi cumpărase frumuseţea. Poate că trebuia să fie răsplătit.

Se dezbrăcă complet şi rămase goală dinaintea lui, numai cu

brăţara la mână. Îşi dădu părul la o parte încet. Trebuia să admire marfa, aşa cum trebuie. Îi bătea inima să-i sară din piept. Fie ca acest zeu să-mi acorde favorurile, se gândi ea. Primeşte sacrificiul meu. În schimb, o să-mi împlinească rugile.

O privi cu ochi duri. Parcă era la o licitaţie şi aştepta să i se fixeze preţul.

— Fă-mă fericit — zise el.

— Ridică-te — zise ea.

El se încruntă, dar se supuse. Îi scoase haina şi cămaşa şi apoi se lăsă în genunchi şi-i desfăcu încet cureaua cu cataramă de aur. Trupul lui era plin de cicatrice şi avea o rană uriaşă la şold, care se întindea până la genunchi. Trasă conturul cu degetele.

Îi sclipeau ochii în întuneric în timp ce aştepta să vadă cum o să reacţioneze. Dar nu spuse nimic.

După ce-l dezbrăcă, reuşi să-l excite. În timp ce lucra, îşi ridică privirile odată şi îl văzu în oglindă. Nu se uita la ea. Îşi încorda muşchii braţului şi pieptului în ritmul mângâierilor ei.

Da, este un zeu, se gândi ea. Şi ca toţi zeii, este vanitos până la nebunie. Este îndrăgostit de putere. Eu sunt doar un accesoriu pentru el.

După aceea, ieşi din cameră fără să scoată un cuvânt şi-l auzi dând drumul la duş. Se îmbrăcă şi se aşeză pe scaunul de vizavi de uşă, aşteptând.

Se întoarse în cameră gol, cu un prosop cu monogramă în mână. I se scurgea apa pe covorul gros. Se sprijini de uşă, cu prosopul în jurul gâtului.

— Tatăl tău nu este profesor şi tu nu eşti studentă — zise el.

Ea clătină din cap.

— Cine eşti?

— Pot fi cine vrei tu.

Tăcu pentru o clipă, gândindu-se la vorbele ei.

— Luna viitoare mă mut la Bangkok. Am afaceri aici. Voi cumpăra o casă şi am nevoie de mobilă.

Îşi dădea seama că se referea la ea.

— Înţeleg.

— Unde locuieşti? —o întrebă el.

— Lângă Soi Sukhumwit. În apropierea Hotelului Grace.

— O să te duci cu şoferul meu să-ţi iei lucrurile. Vei sta aici la

hotel, până aranjez treburile. Şi trebuie să înţelegi un lucru — acum eşti proprietatea mea. De azi înainte nu trebuie să te mai uiţi la nici un bărbat: Dacă o să mă dezamăgeşti, vei plăti cu viaţa.

Ly May fu cât pe ce să se dea înapoi. Îi venea să fugă din cameră. La urma urmei nu era deloc rău că se alesese cu brăţara pentru câteva ore de lucru, după-amiază. Fugise din Vietnam pentru libertate şi acum se vedea din nou sclavă.

Dar fusese vreodată cu adevărat liberă? O refugiată nu este liberă, nici o orfană sau o prostituată. Viaţa îi oferea o şansă, se gândi ea, prima şansă pe care o avusese vreodată. Trebuia să profite.

Îi răspunse că acceptă. Când se ridică, îşi aminti de Noi. Nu putea s-o abandoneze.

Inspiră adânc

— Am nevoie de bani.

Îşi luă o figură greu de interpretat. O fi furie sau amuzament?

— Pentru ce? — zise el.

— Pentru familia mea.

— Familia ta — zise el, deşi se vedea dar că bănuia că voia să-şi plătească un iubit. Cât vrei?

— Ceva, ca să supravieţuiască, până o să-i văd din nou.

Îşi scoase portofelul din haină şi numără cinci bancnote de o mie de baht şi apoi i le aruncă nepăsător pe pat. Apoi, se duse în baie să-şi usuce părul.

Dar, când Ly May se întoarse acasă, în Soi Sakhuwit, Noi plecase.

Puţinele lucruri ale lui Ly May — rochiile şi pantofii ei — dispăruseră, de asemenea. Ly May băgă o mână în ascunzătoarea ei secretă, de sub saltea. Noi îi luase toate economiile, până la ultimul baht.

109

San Francisco, mai 1981

Dale aranjase să se întâlnească cu Gerry Gates la o cafenea

de pe chei. Parcarea era plină de Ferrari şi BMW-uri, iar localul era plin de tineri cu Rolex-uri prezidenţiale la mână.

Nu-l văzuse pe Gates de mai bine de zece ani. Ultima oară, auzise că se întorsese în Asia şi lucra pentru o firmă de care nu auzise niciodată, antrenând trupe paramilitare locale pentru activităţile antidrog şi anti-teroriste.

Când sosi, Gates stătea la o masă cu vedere spre apă, în ţinuta tipic californiană, ochelari de soare, o cămaşă bleu, pantaloni largi. Acum, părul îi încărunţise complet, îşi răsese mustaţa, aşa că arăta aproape blând, ca un agent de bursă sau avocat pensionat. Zâmbi când îl văzu pe Dale şi se ridică să-l întâmpine:

— Ei, Jack, mă bucur să te revăd!

Îl îmbrăţişă ca pe un frate pierdut.

— Bună, Gerry — zise Dale, stânjenit de reacţia lui.

— Arăţi grozav.

O spuse cu atât entuziasm, încât Dale bănuia că începuse să-şi arate vârsta.

— Şi tu, la fel.

— Traiul bun şi conştiinţa curată. Vino să stai jos. Am rezervat o masă la soare. Cristoase, uitasem ce frig este aici primăvara, chiar şi când străluceşte soarele.

Comandă o cană mare cu sangria, pregătită cu Grant Marnier. Luară amândoi burgeri cu crab.

— Deci, cum merg lucrurile, Jack?

Dale nu se grăbi să-i explice. Găsise un răspuns standard la această întrebare, o minciună, care-i stătea pe vârful limbii.

— Grozav. De-abia aştept să ies la pensie.

Gates tăcu, ca un anchetator iscusit ce era. Se făcu linişte.

— Dar tu, Gerry? Cu ce te mai ocupi?

— Lucrez tot pentru companie. Doar că nu mai este oficial.

— Asia?

Încuviinţă din cap.

— Jocul continuă, Jack.

Sosi sangria. Gates înălţă paharul.

— Pentru vechii soldaţi. Să trăiască veşnic.

— Vechii soldaţi nu mor niciodată, Gerry. Doar cei tineri.

Gates sorbi din băutură.

— Îmi place.

— A trecut atâta vreme de când n-am auzit de tine, încât credeam că te-ai naturalizat sau că ţi-au venit de hac băieţii cei răi.

— Băieţii cei răi n-or să mă răpună niciodată, Jack.

— Deci, despre ce este vorba? M-ai chemat de dragul vremurilor trecute sau este altceva?

— O să ajungem şi acolo — spuse Gates. Dar vreau să te ascult mai întâi. Am auzit că ai câteva probleme.

Dale se întrebă de unde auzise, dar nu insistă.

— În mare parte, din vina mea. La câţiva ani după ce m-am întors mi-am investit pensia dată de armată într-o afacere imobiliară, pe coastă. Partenerul principal era unul din fraţii lui Susan.

— Susan?

— Soţia mea… fosta mea soţie. Peste un an, am descoperit că s-a folosit de banii acţionarilor ca să-şi achite altă proprietate, lângă Sacramente… Aşa că am pierdut tot.

— Deci, eşti tot la firma tatălui tău?

Dale bănuia că Gates cunoştea răspunsul.

— A murit anul trecut. Ca să fiu cinstit nu m-a interesat niciodată avocatura. Acum câteva luni, am lăsat partenerii să-mi cumpere partea, aşa că nu sunt falit. Dacă sunt prudent şi nu fac greşeala să trăiesc până la o sută de ani, o să mă descurc.

— Am auzit că este mai rău decât atât.

— M-da? Şi ce anume, ai auzit?

— Că afacerea imobiliară te-a distrus financiar, iar divorţul şi taxele pentru înmormântare te-au lăsat falit. Am auzit de asemenea, că ai moştenit o parte din problemele tatălui tău cu IRS. Mi s-a spus că ai ajuns într-o situaţie atât de disperată, încât ţi-ai ipotecat casa.

Gates îi vorbea blând, cu părere de rău.

N-avea nici un rost să nege, se gândi Dale. Sursele lui Gates, erau, bineînţeles, impecabile.

— Ei, uite aşa se duce totul de râpă — zise el.

— M-da, mă rog, poate mai ai totuşi unele şanse. Ai auzit ce-am spus?

Sosiră burgerii şi Gates se apucă imediat să mănânce..

— Fir-ar să fie, ce bun este. Este grozav să serveşti burgeri cu scoici într-un local unde nu uită să scoată cochiliile.

Dale simţea că Gates îl studiază. Parcă ar fi fost un specimen într-un borcan.

— De ce ai plecat, Jack?

— Acum nu mai are rost să ne amintim.

— Nu mi-ai explicat niciodată.

— Mă săturasem. Mă săturasem să pierd. Să joc după reguli care garantau că voi pierde. Nu poţi să câştigi un meci de fotbal, dacă nu reuşeşti să arunci o minge peste jumătatea terenului.

— Nu are nici o legătură cu Jennifer?

Dale ştia că Gerry Gates nu memora nume, decât într-un anumit scop. Probabil că citise un dosar şi ca să-l citească, însemna că-l căutase. Îşi dădu seama că devenise unul din cazurile lui Gates şi se întrebă de ce.

— Într-un fel, are.

— Ei, copiii, ce să-i faci — zise Gates, ca şi când asta explica totul.

— Da — spuse Dale. Copiii.

— Am auzit că se droghează.

— Acum este mai bine — zise el de parcă ar fi fost o boală.

Poate că era totuşi.

— Este ca şi când ai fi lovit de cei din propria ta tabără, nu?

— Cum adică?

— Jack, hai să recunoaştem. Unde se duc drogurile în această ţară? Înainte, erau consumate de hippy, haight şi alte grupări de rahat. Acum se duc direct în ghetourile negrilor şi latino-americanilor. Dar copiii buni, ca Jennifer, n-ar trebui s-o păţească.

— Jennifer nu este un copil bun şi asta este problema ei.

— Dar provine dintr-o familie bună.

— Asta nu ajută la nimic.

Terminară de băut sangria şi Gates mai comandă un rând.

— Deci, cu ce te mai ocupi în ultima vreme?

— Joc golf, citesc, mă uit la buletinele de ştiri. Nimic grozav.

Gates se aplecă înainte. Îi sclipeau ochii, entuziasmaţi.

— Nu poţi să renunţi, Jack. Războiul nu s-a terminat. Doar câmpul de luptă s-a modificat puţin.

— Nu-mi mai pasă — zise el.

Îşi pierduse idealurile, fiica, soţia, amanta. Era măcinat de vină şi trădare. După un timp, aceste sentimente te apăsau ca

plumbul, şi nu ştiai care din ele or să te ucidă.

Sigur, nu-şi imagina că o să salveze lumea de comunism. Sigur, odată crezuse, la fel de fervent ca orice misionar, dar acum nu mai credea. Îi fugise pământul de sub picioare şi avea senzaţia că cineva, undeva, încălcase regulile. Se presupunea că Dumnezeu ar fi trebuit să fie de partea lor, de partea dreptăţii şi libertăţii, dar pierduseră.

Dacă ar fi însemnat ceva, se gândi el, toate aceste dezastre, personale şi internaţionale, Jennifer, Vietnam, poate aş fi putut să dau un sens vieţii mele. Dar acum, voia doar să fie lăsat în pace.

— La ce te gândeşti, Jack?

— Că am făcut două greşeli în viaţa mea: am făcut copii şi am avut idealuri.

— Nu te mai recunosc. Vorbeşti ca un ratat. Mă dezamăgeşti.

Dale zâmbi.

— Te rog, încetează. Am destule remuşcări, care să mă chinuie o viaţă întreagă.

— Dacă renunţi, este ca şi când ai muri.

— M-am gândit şi eu la asta.

Sosi sangria şi Gates umplu două pahare. Dale văzu un yacht alb, trecând spre club. O blondă în bikini se zguduia de râs şi auzi pocnetul dopului unei sticle de şampanie.

— De ce am pierdut Indochina, Jack? — îl întrebă Gates.

Nu aşteptă răspunsul lui Dale şi continuă.

— Pentru că n-aveau destui bani şi oameni. Nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Ei bine, nu-i adevărat. Am pierdut războiul pentru că am folosit soldaţii noştri, care nu cunoşteau ţara. Pentru că militarii noştri sunt obişnuiţi să ducă războaie convenţionale. Pentru că a trebuit să luptăm pe două fronturi, Hamburger Hill şi Capital Hill. A trebuit să cerşim congresului fiecare dolar în parte. Am fost trădaţi, Jack. De hippy şi de inimile caritabile. Am sau nu dreptate?

— Aşa mi s-a părut şi mie atunci.

— Câţi băieţi buni am pierdut? Cincizeci de mii. Te asigur că n-o să se mai întâmple.

— Pentru că n-o să ne mai implicăm în războaie străine.

— Ba o să ne implicăm. Dar o să adoptăm o altă tactică.

Se aplecă spre el.

— Te-am admirat întotdeauna, Jack. Trebuia să-i instruim pe localnici, aşa cum făceai tu şi să-i lăsăm să lupte. Ei cunoşteau terenul. Dar pentru asta aveam nevoie de bani şi ajutor. Deci, alt tip de organizare, nu armata, pentru numele lui Dumnezeu. În afară de Nevada, am fost boicotaţi peste tot. Am învăţat multe din acest război, Jack. Am învăţat că ar trebui să fim mai deştepţi.

— Şi ce legătură are cu mine? Nu mai pot instrui mercenari în junglă. Am artrită la genunchiul drept.

— Poţi să ne ajuţi şi de aici, din California. Uite ce este, Jack, avem nevoie de cineva de încredere. Un fost coleg care se pricepe la legile bancare internaţionale, un tip discret şi dedicat cauzei. Te-am propus pe tine.

— M-ai propus? Cui?

Gates rânji.

— Haide, Jack.

— Ce ai de gând?

— Ar fi foarte avantajos de ambele părţi. Noi te-am putea ajuta să-ţi rezolvi problemele fiscale şi tu ne-ai putea ajuta pe noi. Eşti fost ofiţer superior în armata SUA, decorat în Asia, experimentat în legislaţie internaţională. Eşti foarte potrivit.

— Şi?

— Poate o să ne fii de folos.

— Cum?

— Ce-ai zice să fii directorul unei agenţii internaţionale de intermedieri?

— Nu m-am gândit-niciodată — zise Dale uluit, dar Gates nu sesiză ironia lui.

— Avem aceeaşi problemă. Banii. Deci, ne-am dat seama, în cele din urmă, că în loc să ne ducem la Congres, cu mâna întinsă, am pus în funcţiune principiile capitalismului. Doar pentru asta luptăm, nu?

Dale tresări alarmat.

— Cine, Compania? Sau tu şi câţiva prieteni?

Gates se arătă jignit.

— Ei, Jack, mai încalc eu legea din când în când, dar n-aş face nimic care să lezeze interesele Americii.

— Deci, despre ce este vorba?

— Conturi curente, jocuri de noroc, prostituate. Într-un cuvânt, o bancă.

— O bancă?

— Mă rog, un fel de bancă. Să presupunem că eşti dl. X de la Hong Kong sau Bangkok şi vrei să investeşti în SUA. Dar te loveşti de reglementările valutare, însă Compania te cunoaşte, pentru că eşti angajatul nostru şi ne vinzi informaţii. Informaţii foarte preţioase. Şi compania îţi sugerează să abordezi o anumită firmă de intermedieri, care ar putea să te ajute. În schimb, însă, plăteşti un anumit procentaj, în favoarea companiei.

— Oamenii aceştia se ocupă de droguri? — se interesă Dale.

— Stai puţin, Jack, nu te agita.

Gates ridică mâinile.

— Uite ce este. Trebuie să accepţi realitatea. Suntem în anii 80. Dacă vrem să influenţăm politica în ţările lumii a treia, n-o să ne culcăm cu virgine. Dacă ne formalizăm, o să primim din nou un şut în fund. Unii oameni cu care negociem sunt corporaţii legale, dispuse să încalce puţin legea, atâta tot. Dar, trebuie să recunosc, unii din prietenii noştri nu sunt tocmai curaţi, însă nici camarazii noştri din Asia nu erau.

— Poate că am îmbătrânit, Gerry, dar nu m-am gândit niciodată că o să se termine aşa.

— Ei, nici mie nu-mi place, dar sunt mai realist ca tine. Avem de ales: ori punem capăt criminalităţii, ori luptăm împotriva comunismului. Şi dacă citeşti ziarele, ştii că n-o să oprim niciodată criminalitatea. Se află chiar aici, sub nasul nostru. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Nixon era un mafiot, pentru numele lui Dumnezeu. Crima este un inevitabil produs rezidual al unei societăţi libere. Îţi aminteşti de anii 20 când au introdus prohibiţia? Şi ce am realizat? Oamenii doresc să bea, să se culce cu târfe şi să se drogheze. Singurele ţări unde nu se întâmplă asta, sunt probabil Rusia şi China, pentru că acolo oamenii nu au de ales. Libertatea înseamnă uneori dreptul de a te distruge.

— Şi eu ce rol am în toate astea?

— Tu va trebui să-ţi pui numele în antetul unei scrisori, să stai într-un birou şi să răspunzi din când în când la telefon.

— Vrei să conduc o agenţie de intermedieri?

— Da, chiar aici, în San Francisco. Şi, în schimb, noi o să te

ajutăm să-ţi rezolvi problemele şi o să discutăm cu cei de la IRS. Şi o să te îmbogăţeşti. De fapt, o meriţi. Un om care-şi serveşte ţara n-ar trebui să conducă o Toyota, pentru mumele lui Dumnezeu.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— O.K. Dar trebuie să aflu ceva.

— Ce? Dacă lucrez pentru *Washington Post?*

— Mai eşti de partea noastră? Problema asta cu Jennifer, drogurile… este o porcărie. Sigur, ştiu că ne jucăm cu focul. Nu suntem proşti. Doar ne dăm seama că în acest fel o să intre mai multe droguri în ţară. Dar cui îi pasă de câţiva golani din Detroit sau Los Angeles care or să se înţepe în braţe? Însă, uneori lucrurile ies prost fără să vrem.

— M-da. Ai dreptate.

Gates se aplecă şi-l luă de braţ pe Dale.

— Ştii, unii de-ai noştri, care au fost doborâţi în timpul războiului, când s-au întors de la Hanoi erau comunişti convinşi. Dacă ţi-ai schimbat părerile poţi să mă refuzi, Jack, nu-i nici o supărare. Depinde de tine. Vrei să te alături vechii lupte? Ar fi grozav să te avem din nou în echipă.

— Nu ştiu. Sunt obosit, Gerry. După cum ţi-am spus, trebuie să mă gândesc. Azi, singurele bunkere pe care le mai văd sunt când joc golf.

— Trebuie să-ţi dau un răspuns până mă întorc la Washington.

— Sigur. Poţi să-mi spui ce faci acolo sau este secret?

Gates zâmbi şi îşi termină băutura. Blonda în bikini de pe vas executa un număr de striptease pentru cei de pe punte. În parcare, un bărbat cu păr auriu, în Lamborghini, apăsă pe claxon apreciativ.

Gates chemă chelnerul şi lăsă banii pe masă. Apoi luă un şerveţel, scoase un pix Parker din buzunarul cămăşii şi scrise un număr.

— Poţi să mă găseşti aici în următoarele două zile. Sună-mă şi dă-mi de ştire ce hotărăşti.

— Nu ştiu…

Gates încuviinţă din cap.

— Întoarce-te în echipa noastră, Jack. Crede-mă, de data aceasta o să câştigăm.

În timp ce se îndreptau spre parcare, Gates îl întrebă

indiferent.

— Ce mai face Michael?

— Este O.K.

— Am auzit că lucrează pentru DEA, în Thailanda.

— Da, de peste trei luni. Este ca şi când ar fi de partea duşmanului, nu?

Gates se gândi că era nostim.

— Este practic aceiaşi departament, Jack. Se vede că n-ai mai activat demult.

— Părea schimbat când s-a întors în ’70. I s-a întâmplat ceva acolo, dar nu vrea să discute despre asta.

— Am auzit că a fost rănit.

— Într-o ambuscadă inamică — zise Dale, întrebându-se ce ştia Gates.

— Nu pari prea convins.

— Am auzit că lucrează pentru DEA, în Thailanda, fie, cu cineva cu care nu trebuia să fie. Cam ciudat. Ar trebui să vă fac cunoştinţă odată. Cred că nu v-aţi putea suferi.

Gates zâmbi.

— De-abia aştept — zise el.

Apoi se urcă în maşină — un Mercedes închiriat, remarcă Dale şi se îndepărtă.

110

Fără copii şi fără soţie, o casă seamănă cu o cameră de hotel. Menajera făcuse curat şi era totul aranjat. În bucătărie, pe un raft deasupra chiuvetei, erau vase de ceramică, pe care scria CEAI, CAFEA, ZAHĂR, OREZ, una lângă alta, ca soldaţii la paradă. În living-room, ultimele ediţii din *Forbes* şi *Revista economică din Orientul îndepărtat* stăteau nedeschise pe măsuţa de cafea; patul arăta ca şi când n-ar fi dormit nimeni în el.

Şi câteodată, chiar că nu dormea nimeni. Nu era decât el, Bernard Fall, două pahare cu brandy — avea grijă să nu bea singur — şi o canapea de piele.

O furtună de după-amiază tulburase Pacificul şi era prea frig şi umezeală afară, aşa că se retrase în birou. Susan remarcase odată că această cameră arăta ca şi când ar fi încercat să-şi

recreeze propria minte. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri de stejar, un dulap cu uşă de sticlă conţinea pahare de cristal, sticle de brandy şi whisky de bună calitate; deasupra căminului atârnau portrete de familie în ordinea priorităţii şi importanţei, împreună cu amintiri din anii petrecuţi în Asia. O şapcă AKA, acoperită cu străvechi monede de argint, majoritatea cu capul lui George VI; o puşcă de vânătoare hmong, într-o cutie de sticlă; un revolver luat de la un viet cong mort, fotografii care-l înfăţişau pe el, Westmoreland, Gerry Gates şi Cao Ky; un meniu de la hotelul Continental în 1967; o hartă veche a Asiei de sud-est, cu nume de oraşe ca Siam, Cochin şi Annam.

Îşi turnă un Jack Daniels, se aşeză pe canapeaua din piele, lângă foc, şi se uită la portrete. Michael în uniformă USAI; Jennifer la absolvire; în centru, o fotografie alb-negru care înfăţişa patru oameni: el, Susan, Jennifer la trei ani, plină de pistrui şi un bebeluş în braţele lui Susan — Michael. O icoană atât de veche, îşi spuse el, încât ar fi putut să fie de la mormântul lui Lincoln.

I se părea că îşi văzuse copiii crescând în aceste fotografii, pe care le ţinea în portofel mototolite, în junglele din Asia sau în rame ieftine, în camere de hotel din Saigon, Vientiane şi Manila. Fiecare etapă a vieţii lor era prinsă, nu în memoria lui, ci în fotografii Kodak color, trimise în plic, la ambasadă.

Vreau să mă întorc şi s-o iau de la început, se gândi el. Durerea acestei constatări era atât de puternică, încât îi ardea stomacul ca un ulcer.

În noaptea aceasta va fi rău, fantomele trecutului vor prinde viaţă.

O femeie frumoasă, brunetă, cu un copil de mână stătea la fereastră. Părul ei lung, negru, era dat pe spate. Era palidă la faţă, mândră şi foarte frumoasă. Noelle.

— Îmi pare rău — zise el.

Închise ochii, sperând că aceasta o să dispară. Obsesia pe care o nutrea faţă de ea era complet egoistă. O dorea cu atât mai mult, cu cât era imposibil s-o aibă. Nu contează pe cine răneşti, se gândi el. Ia-ţi ceea ce vrei. Deschise ochii şi n-o mai văzu.

Dar azi nu-l va bântui fantoma lui Noelle, ci Jennifer. Îşi aminti de hamalii pe care-i văzuse la Hong Kong împleticindu-se pe

scândurile înguste, cu greutăţi atârnate pe umeri, atârnate de vergele din bambus, aplecaţi de spate. Nu se gândeau decât la povara lor. Aşa este şi viaţa mea, se gândi el. Aplecat sub povara regretului.

Îşi aminti cum găsise câteva din lucrurile lui Jennifer, depozitate în pod. Scuturase de praf cărţile ei de şcoală şi i se deschise în mâini una din ele. Scrise ceva. Când era în clasa întâi.

Tata este un erou. Este ofiţer în Forţele Aeriene şi lucrează în Saigon. Eu îl văd pe tata de Crăciun. Şi în vacanţa de vară. Poartă uniformă şi îmi aduce multe cadouri. Tata va veni acasă de îndată ce se va termina războiul.

Începu să viseze ca un adolescent.

O văzu întinsă pe covor, la picioarele lui, scriindu-i o scrisoare. Părul îi era prins într-o coadă de cal.

— Când te întorci acasă, tată — zise ea.

— De îndată ce o să pot.

— Michael spune că n-o să te întorci niciodată.

— Nu-l asculta pe Michael.

Îşi concentră atenţia asupra scrisorii. Se desenase pe ea şi pe Michael jucând fotbal în curte, cu bunicul lor. Îşi aminti că mai avea şi acum desenul acela. Se ridică şi se duse să-l caute în sertarul biroului. Când se întoarse, fantoma ei dispăruse.

— Unde erai, când am avut nevoie de tine? — zise o voce.

Se întoarse. Stătea pe scaunul lui. Avea părul legat cu o eşarfă, înţepături pe braţe şi cearcăne la ochi Era o hippy.

— Ce?

— Unde erai când am avut nevoie de tine?

— N-am avut încotro. Aveam probleme importante.

— Şi noi îţi stăteam în cale.

— Am încercat să vă ţin cu mine. Dar era prea periculos.

— Aveam nevoie de un tată. La fel ca şi Michael.

— Aveam de îndeplinit o misiune.

— Şi ai dat greş. A fost chiar aşa de rău până la urmă? Au câştigat în Vietnam, Iran, Afganistan. Crezi că a meritat?

— Nu-mi este ruşine de viaţa mea — zbieră el. Nu-mi este.

Ieşi în fugă, lăsând-o să stea acolo. Avea dreptate. Dăduse greş şi, până la urmă, nu meritase nimic.

Găsi numărul pe care i-l dăduse Gates şi-l sună.

111

Restaurantul Hong Kong din Chinatown este o încăpere mare. Peretele din spate, cu oglinzi şi podele pardosite cu gresie îi confereau acustica unei piscine. Gates şi Dale trecură de şirurile de oameni care aşteptau să se elibereze o masă. Sammy Chen avea o masă în colţul îndepărtat. Îi salută când intrară.

Dale nu-l mai văzuse pe Sammy Chen din 1967, în Cholon. Parcă ar fi fost ieri. Parcă nu îmbătrânise deloc şi ar fi fost îmbrăcat în aceleaşi haine. Un costum închis la culoare, ros în coate şi o cămaşă albă — deschisă la gât. Acesta se ridică şi dădu mâna cu Dale. Avea palmele reci şi moi ca un aliat. Era singur, dar Dale observă că de la masa alăturată îi urmăreau trei tineri în geci de piele şi ochelari de soare.

Triadele, îşi spuse Dale.

Comandară ceai chinezesc şi Sammy se interesă politicos de familia lui Dale. Nu se pomeni nimic despre fostele lor afaceri din Saigon. Sammy îşi concentră atenţia asupra mâncării şi înfulecă repede, cu poftă. Chelnerii debarasară masa. Dar nu-i zori nimeni s-o elibereze, ca pe ceilalţi clienţi. Sammy se rezemă de spătarul scaunului, îşi aprinse o ţigară şi îşi desfăcu cureaua de la pantaloni ca să stea mai confortabil şi ca să-şi uşureze digestia.

Se aduse un vas cu ceai verde şi Gates aduse discuţia despre afacerile lor. Se pare că Sammy îi spusese mai demult lui Gates că intenţiona să-şi transfere afacerile de la Hong Kong la San Francisco.

Gates se întoarse spre Dale.

— Sammy este îngrijorat că va întâmpina anumite dificultăţi ca să-şi transfere o parte din bunurile sale în SUA. Şi i-am sugerat că l-am putea ajuta.

Dale se aplecă spre el.

— După cum ai aflat probabil de la Gerry, am fost numit director al Companiei International Pacific Commodities. Firma îşi are sediul în Hong Kong, dar avem filiale independente în toată America. Tocmai am deschis o nouă sucursală aici, la San

Francisco. Sunt sigur că vom putea să te ajutăm, Sammy.

— Trebuie să fie O.K., domnule Dale. Nu trebuie să încălcăm legile. Fără şiretlicuri.

— Din punctul de vedere al Guvernului SUA, este perfect legal. Vezi, companii ca cea condusă de mine nu trebuie să raporteze toate tranzacţiile. De exemplu, poţi achiziţiona un milion de dolari în contracte cu aur. Rata profitului poate ajunge până la 3000—4000% în şase luni. Şi când piaţa îşi schimbă evoluţia, putem rupe contractul negativ. N-o să apară niciodată în registrele noastre. Poţi să închei contractul la Hong Kong şi să-ţi apară profitul drept credit în conturile noastre de aici.

— Şi ce taxă percepeţi pentru acest serviciu, domnule Dale?

— Şase la sută.

— Foarte mulţi bani.

— Şi foarte multe avantaje.

Sammy îşi împreună mâinile pe burtă şi se gândi.

— N-aţi putea să-mi acordaţi o reducere?

Dale se uită la Gates.

— Suntem întotdeauna dornici să negociem, Sammy — zise Gates.

— Am prieteni în Vietnam, Swatow, în poliţie şi armată. Cunosc mulţi oameni în multe locuri. Pot să vă ofer informaţii preţioase, O.K.?

— După cum ţi-am mai spus, Sammy suntem dornici să negociem.

Sammy se gândi un timp. Alese o sămânţă de lotus şi o băgă în gură. Apoi se aplecă spre ei, de parcă ar fi vrut să le destăinuiască un mare secret.

— Cred că o să-mi placă aici, în America voastră, O.K.?

* * *

În timp ce se întorcea acasă cu maşina pe Autostrada 101, Dale revizui conversaţia în gând. Se întrebă ce ar crede Michael dacă ar şti că tatăl său stătuse la masă cu cineva ca Sammy Chen. Şi se întrebă, dacă va reuşi să-i spună vreodată.

112

Lângă borna de kilometraj 15, frontiera Thailanda, Burma.

David Lee era un chinez american la a treia generaţie. Purta ochelari de aviator, şapca echipei de baseball Yankee şi vorbea cu un pronunţat accent new-york-ez. Lucra de trei ani pentru DEA în Chiang Mai şi se lămurise de inutilitatea strădaniei lor. În timp ce conducea, stătea cu o mână pe volanul jeepului şi cu cealaltă desena în aer. Dacă cineva i-ar tăia mâinile, ar rămâne mut.

— Îl cheamă Chang Chi-fu, dar îi place să-şi spună Khun Sa. Asta înseamnă „Prinţul Prosperităţii” în birmaneză. Este jumătate chinez, jumătate Shan şi este cel mai mare traficant de droguri din toate timpurile, mai grozav chiar şi decât Compania Britanică East India. Îşi are propria sa armată, SUA — Shan United Army (Armata Unită Shan) — care numără cincisprezece mii de oameni. Îi place să spună tuturor că luptă pentru independenţa Shan, dar nu este adevărat. Se foloseşte de armele date de guvernul nostru, ca să-i oblige pe hmongi să cultive mai mult opiu. Oricine încearcă să-l sfideze este torturat în văzul tuturor. În prezent se ocupă de cultivarea şi prelucrarea opiului în întreg Triunghiul de Aur.

Michael era de trei luni în Thailanda şi simţea acelaşi entuziasm ca şi atunci când pusese piciorul prima oară în Vietnam. Simţea că face ceva util, ceva pentru care nepoţii lui or să-i mulţumească.

Trecuse mult timp de când nu mai pilotase un avion. Când se întorsese din Asia de sud-est, încercase să se angajeze pilot comercial, dar companiile de aviaţie se aflau în recesiune şi nu erau locuri disponibile. Se întâlnise cu un fost Raven la un Supermarket. Cu un an înainte se ferise eroic de bateriile antiaeriene din Câmpia Yars, iar acum vindea praf de săpun.

Tatăl lui Michael dorise ca el să urmeze Dreptul şi poate de aceea se înrolase, în schimb, la Academia de Poliţie. I se păruse o slujbă cinstită, bine plătită şi care îi alimenta idealul de a fi de partea celor buni. În prima zi, ca simplu sergent, dezarmase un bărbat care ameninţase că-şi împuşcă soţia şi copiii cu un pistol mitralieră. După aceea, îl racolaseră.

Devenise unul dintre cei mai tineri detectivi şi în 1978 Biroul

de Narcotice îl invitase la un curs de două săptămâni la Chicago. La sfârşitul cursului îi oferiseră o slujbă. În primul an, ca agent secret, descoperise un grup de detectivi corupţi din Brigada de Moravuri. După condamnarea lor primise câteva telefoane de ameninţare, aşa că şeful său îi propusese să plece în Thailanda.

Ieşiră de pe şoseaua principală, trecură de un pârâu puţin adânc şi o luară pe un deal abrupt cu o vegetaţie deasă. Lee opri jeep-ul şi se dădu jos. Ghidul lor hmong, Chao Cho, o luă înainte. Lee scoase un M-16 de sub bancheta din spate şi-i făcu semn lui Michael să-l urmeze.

— De aici o luăm pe jos — zise Lee.

Jungla era tăcută. Michael ştia că traficanţii acţionau în forţă aici. Pe altă cale ar fi fost imposibil să se apropie de cineva în această vegetaţie luxuriantă, fără să-i alerteze.

Îl urmară pe Chao Cho vreo două sute de metri şi Michael îşi dădu seama deodată că se aflau lângă zidurile unui mare oraş. Pereţii erau alcătuiţi din bambus crăpat, înnegrit de foc. Fuseseră ascunşi de tufişurile şi bambusul tânăr. Lee găsi o cale de acces şi-l conduse pe Michael înăuntru.

Nu exista acoperiş, dar era întuneric, din cauza copacilor şi plantelor agăţătoare. Podeaua de pământ era acoperită cu sticlă spartă, vase sfărâmate şi căldări contorsionate din metal. Două butoaie negre de cincizeci de galoane zăceau aruncate într-un colţ.

— Aici preparau câte două sute de kilograme zilnic. Au dat lovitura înainte să vii tu, exact înainte de recolta de opiu. Ştiu că a fost mâna noastră, dar am spus ambasadei că a fost acţiunea celor de la KMT. Nu avem voie să operăm de această parte a frontierei.

— Era a lui Khun Sa?

Încuviinţă din cap.

— În toate satele shan este la fel. Distrugi o fabrică şi vezi că apare alta, în altă parte. Laboratoarele lui de heroină au funcţionat aici până în 1974; le-a tot mutat între Thailanda şi Burma, în funcţie de situaţia de moment. Acum are vreo treizeci.

— Şi nu putem face nimic?

— După cum vezi, nu există nici frontieră, nici puncte de control. Birmanezii nu se ocupă de această parte a Triunghiului

şi majoritatea membrilor guvernului thailandez sunt mituiţi. În această zonă nu se aplică legea, nu se fac controale. Aici comandă Khun Sa. Ar trebui să vezi unde locuieşte, în Ban Hinn Taek. Este un adevărat palat. Are un cinematograf, terenuri de tenis, piscine, dar şi magazine care vând mobilă din piele şi băutură. Întreţinerea acestei reşedinţe costă două milioane de dolari pe lună. Şi se află chiar în inima junglei.

Rătăciră încă o oră pe potecile şerpuitoare şi Michael începu să-şi dea seama de gravitatea problemei. Cărarea pe care înaintau era atât de îngustă şi năpădită de vegetaţie, încât nu s-ar vedea de la înălţime şi în afară de asta, ar fi sesizat uruitul unui avion înainte ca acesta să-l găsească. Nu existau aeroporturi, doar două şosele noroioase. Aici poţi ascunde două armate rebele, se gândi Dale. De fapt, probabil că se şi ascund.

Chao Cho îşi duse degetul la buze şi le arătă că se apropiau de satul pe care-l căutau. Lee arătă printre copaci şi Michael îl zări, sus pe coama dealului, cu fumul ridicându-se de pe acoperişurile de stuf. Auzi apoi lătratul câinilor.

Lee scoase binoclul. După câteva minute i-l dădu lui Michael.

— Vezi clădirea din vârful culmii? Sunt trei catâri legaţi afară. Este unul din punctele de negoţ ale lui Khun Sa. Înăuntru sunt trei sute de kilograme de heroină numărul patru, împachetate în saci impermeabili.

Michael clătină din cap.

— Nu văd decât coliba. Eşti sigur că am ajuns unde trebuie?

Lee râse.

— Ai încredere în mine. Un CI ne-a spus că este aici, dar ambasada spune că trebuie să aşteptăm s-o treacă peste frontieră, în Thailanda, înainte să acţionăm.

Michael ştia că CI era prescurtarea de la Informaţii Confidenţiale.

— Dar pot interveni mii de întâmplări neprevăzute până atunci. Mai bine s-o luăm acum.

— Ambasada spune nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Bun venit în lumea drogurilor — rânji Lee. Hai să ne întoarcem mai bine. Am parcat prost jeep-ul.

Chiang Mai

Sediul DEA se afla într-una din cele mai sărace zone ale oraşului, înconjurat de un zid înalt din beton şi porţi de oţel! Perimetrul era prevăzut cu un sistem electronic de securitate. Aceste precauţii erau pe deplin justificate. Cu numai un an înainte, Joyce Powers, soţia unuia din agenţii superiori DEA fusese răpită de pe strada şi ucisă.

După ce pătrundeai dincolo de porţi, aveai impresia că pătrunzi într-un decor de film hollywoodian. Era o zonă de recreere în stil Disney cu case cu frontoane, pe două nivele, pajişti îngrijite, piscine albastre şi bărbaţi şi femei bronzate în şorturi albe, jucând tenis pe terenurile asfaltate.

Exista de asemenea şi o sală de gimnastică, complet echipată cu cel mai modern echipament Mantilus. Lee şi Michael ieşiră să se antreneze aici, în timp ce Lee îi explică detaliile activităţii lor.

— Acele trei sute de kilograme de heroină vor fi greu de depistat — zise el icnind sub greutăţi. În mod normal, vin pe cărări, într-o caravană formată din patru sute de catâri — câte cincizeci de kilograme de opiu pe fiecare. Douăzeci de tone deodată. Şi tot nu reuşim să-i prindem. Pentru trei sute de kilograme, nu vor avea nevoie decât de şase catâri. Va fi mai uşor şi se vor deplasa mai rapid. Sau o să-i includă într-o caravană mai mare.

— Cum rămâne cu patrulele de la graniţă?

Lee râse atât de tare, încât lăsă jos bara.

— De partea thailandeză există încă o armată rivală KMT, care se presupune a fi rămăşiţele fostei Armate Republicane Chineze. Însă, în prezent, nu sunt decât nişte gangsteri la fel ca Shan. Thailandezii le dau arme să patruleze la frontieră, dar ei se folosesc de ele ca să le ceară shan-ilor câte cinci dolari SUA pe kilogram de heroină. Sau fac chiar ei trafic cu opiu. Este o farsă.

— Atunci, cum putem să-i oprim?

— Dacă obţinem o informaţie valoroasă, putem lua legătura cu Poliţia thailandeză de frontieră. Dar, dacă facem asta, de obicei se întâmplă ceva şi acţiunea dă greş.

Lee îşi continuă antrenamentul.

— Vrei să spui că sunt corupţi?

— În Thailanda toţi sunt corupţi. Vreau să spun că sunt vânduţi trup şi suflet duşmanului.

— Duşmanului?

— CIA. Numai că aici nu le spunem aşa. Sunt cunoscuţi sub numele de Etajul Trei, pentru că se află la al treilea etaj al Ambasadei din Bangkok. Îşi spun Serviciul de Raportări Speciale (SERF). Tipilor le plac criptonimele, ce mai. N-ai cum să scapi de ticăloşii de aici. Sigur mă duc în junglă, scutur un copac şi-mi cade un microfon în cap sau mă scarpin în fund şi găsesc o cameră miniaturală de luat vederi.

— Vrei să spui că CIA ne pune beţe în roate?

— Nu-i nimic personal, Mike. Nu te supăra.

Puse jos greutăţile şi se aşează pe bancă. Tricoul era îmbibat de sudoare.

— Dar de ce?

— Ai fost în Laos în timpul războiului, nu-i aşa Mike?

— Da, câteva luni.

— Ai auzit că Air America transporta droguri?

— Să aud? Am văzut cu ochii mei.

— Aici este acelaşi lucru. Patrulele de frontieră sunt un contingent anti-insurgent. Când studenţii de la universitatea din Bangkok au ieşit în stradă acum patru ani, au trimis patrula de frontieră să-i liniştească. Pe cei de la Ambasadă îi interesează doar politica. Puţin le pasă de droguri. Visează comunişti sub pat, Mike. Cineva trebuie să plătească pentru toate astea. Şi, în afară de asta, traficanţii de droguri, ca grup unitar, sunt o ramură foarte conservatoare de extremă dreapta. De asemenea, traversează foarte des frontiera. Cei din CIA sunt foarte ataşaţi de tipii ăştia pentru că le furnizează informaţii preţioase.

— Isuse.

— N-o să ne ajute cu nimic. Politica este pe primul loc.

Lee râse de propria lui glumă.

— Păi dacă patrula de frontieră nu ne ajută, de ce nu-i arestăm noi? Hai să nu le mai dăm nici o şansă.

Lee se uită lung la el.

— Bună idee, dar aici nu suntem în SUA. Nu-i vorba de câţiva gangsteri, ci de o armată întreagă. Doar o singură caravană are trei sute de soldaţi, tineri hmong sau lihsm. Au puşti, mitraliere, grenade, un adevărat arsenal pentru numele lui Dumnezeu. Şi sunt dotaţi cu staţii radio pentru comunicare. Ce crezi că putem face? Să sărim la ei după un copac şi să-i ameninţăm cu pistolul:

„Staţi pe loc, nu mişcaţi, sunteţi arestaţi!”

— Şi atunci, ce dracu o să facem?

— Eu unul Mike, fac tot ce pot. Mă joc cu copiii mei în fiecare dimineaţă cam o oră şi apoi, mă duc să-mi fac meseria fără să ştiu când şi dacă o să-mi mai văd soţia vreodată. Risc să fiu împuşcat, aruncat în aer sau stâlcit în bătaie. Colaboratorii mei sunt tipi care beau prea mult, poliţişti thailandezi care ar fi în stare să mă vândă pentru un ceas electronic şi tipi în costum de la ambasadă de care sunt sigur că transmit tot ce află de la mine părţii adverse. Şi continui s-o fac pentru că îmi spun că, până la urmă, lucrurile se vor schimba. Pentru că eu — deşi sunt aproape singurul din generaţia mea care gândesc aşa — cred că o doză de heroină reprezintă o ameninţare mai mult pentru America decât Joe Stalin într-un lansator de rachete. Pentru că sunt un visător, un nebun. Pentru că nu renunţ să lupt pentru o cauză pierdută.

— Şi vrei să spui că asta mă aşteaptă aici?

— Nu ţi-a promis nimeni o grădină de trandafiri, Dale. Bun venit în Chiang Mai.

Râse ca un nebun, luă prosopul şi se duse să-şi facă duş.

113

Chiang Mai este în lumea drogurilor ce este Wall Street în cea financiară şi localnicii nu se sfiesc să se mândrească pe faţă cu renumele oraşului lor. Multe restaurante sunt tapetate cu modele înfăţişând maci, la fel ca şi covoarele şi tricourile turiştilor. Opiul se găseşte peste tot, din belşug.

Oraşul este în acelaşi timp un bazar de droguri şi un cuib de spioni. Hotelurile, restaurantele, barurile de noapte şi cafenelele servesc drept loc de întâlnire pentru traficanţii de arme, droguri, spioni şi mercenari.

Iar activitatea ajunge la apogeu în fiecare primăvară, după recolta de opiu.

David Lee îşi puse şapca Dodgers, geaca de piele cu fermoar şi îl luă pe Michael în oraş, ducându-l la localul numit absurd Hanul de Bun Venit, să privească furnicarul de oameni.

Cafeneaua era plină de chinezi tineri, în uniforme elegante, cu ochelari de soare Porsche şi ceasuri de aur Rolex la mână. O gaşcă de tineri thailandezi în tricouri şi blugi stăteau la uşă, să descurajeze turiştii şi negustorii. Se holbară la el când se instala în foaier, iar el le făcu cu ochiul.

— Majoritatea tipilor de aici fac parte din triade — zise el. Gangsteri chinezi tineri care se ocupă cu paza. Uită-te numai cum se îmbracă. Ochelarii ăştia de soare au devenit o uniformă. Ceilalţi aparţin fie generalului Li — autoritatea locală KMT — fie lui Khun, Sa. Negociază preţul pe kilogram şi discută riscul implicat. Aici este începutul pistei pe care trebuie s-o urmărim.

— Şi nu putem face nimic?

— Exact. Thailanda nu are legi împotriva adunărilor conspirative, aşa că pot sta cât doresc, să discute despre droguri. Ne privim reciproc şi atâta tot. Dacă nu-i prindem cu drogurile în buzunar, nu putem să-i acuzăm de nimic. Iar dacă îi prindem, sunt protejaţi până la cel mai înalt nivel. Dacă nu de ai noştri, atunci de ai lor.

— Al Treilea Etaj?

— Nivel A, ce mai. Deocamdată, stăm pe tuşă. Într-o zi, lucrurile or să se agraveze şi o să ne pună să acţionăm. Şi atunci o să-i distrugem.

Îşi întoarse capul să se uite la o femeie care tocmai ieşise din ascensor. Era o asiatică extrem de atrăgătoare, care părea să plutească prin foaier, într-un cheongsam negru, de mătase, strâmt şi despicat până la coapsă. Părul negru îi atârna pe umeri.

— Este o femeie, Mike, atâta tot — murmură Lee. De aceea chinezii spun că voi, americanii, sunteţi nişte barbari păroşi. Nu înţeleg de ce vă agitaţi atât. Acestea sunt micuţe chinezoaice, omule. Plutesc ca un fluture şi înţeapă ca o albină.

Fata se opri în mijlocul foaierului şi se uită la Mike. Îl privea atât de sincer şi intens, încât se simţi stânjenit.

— Of, Doamne, se uită la tine sau la mine. Sunt om însurat.

— La ce dracu se uită?

— Cred că la tine, omule. Probabil că studiază clienţii. Nu-i da mai mult de o mie de baht, omule. Dacă nu, te sfâşie.

Se întoarse şi veni spre ei. Când se întoarse, Michael simţi parfumul de iasomie.

— Nu, mulţumesc, acum sunt în timpul serviciului — zise el.

— Ce? — îl întrebă fata mirată.

— Poate altă dată.

— Nu mă recunoşti.

Era o constatare nu o întrebare.

— Crezi că ar trebui să te recunosc?

Pentru o clipă, avu impresia că o să izbucnească în plâns. Apoi bombăni ceva şi plecă.

— Ce-a spus?

— Cred că ţi-a zis că eşti un ticălos — îl lămuri Lee

— Nu înţeleg nimic.

— La dracu, nu cred că este o târfă de o mie de baht. Uită-te ce brăţară are la mână. Şi nu-i imitaţie, Mike.

— Nu ştiu cine este — zise el, răscolindu-şi memoria.

— Dar ea ştie cine eşti tu. Cred că ar fi mai bine să facem nişte investigaţii.

— O cheamă May Wong. Îţi spune ceva?

Michael clătină din cap.

Erau în biroul lui Lee, de la sediul DEA. Lee stătea cu picioarele pe masă şi mâinile sub cap. Ordinul de onoare atârna înrămat pe perete, în spatele lui.

— Sigur, nu este numele ei adevărat.

— Cine este? — îl întrebă Michael.

— Nu contează cine este ea. În schimb, prietenul ei este o persoană importantă. Îl cheamă Ho Kuan-ling, alias Douglas Ho, poreclit Aripioară de Rechin. Este un Stâlp Roşu în Triada Fei Lung şi joacă un rol important în traficul de droguri coordonat de Sammy Chen. Are treizeci şi şapte de ani şi este un tip foarte afurisit. Şi iată că femeia lui crede că te cunoaşte.

Se aplecă spre el. Michael ştia ce gândea: fie sunt infiltrat de inamici, fie m-am infiltrat eu printre ei. Care din două?

— N-am văzut-o în viaţa mea — zise el. Mi-aş fi amintit, mai mult ca sigur, o femeie ca ea.

— Atunci, ce dracu se întâmplă?

— Nu ştiu.

— Va trebui să afli.

Michael încuviinţă din cap. Încercă să găsească un răspuns. Se gândea la toate fetele pe care le cunoscuse în ultimii cinci ani. La San Francisco se întâlnise cu o vietnameză de câteva ori, dar, în

afară de ea, nu existase nici o asiatică în viaţa lui.

— Cred că m-a confundat — zise el. Poate am un frate geamăn.

— Puţin îmi pasă. N-aveţi decât să fiţi şi quadripleţi. Află drept cine te ia, apoi străduieşte-te dracului să intri în pielea acestui personaj. Pentru că vreau să ştiu ce se petrece, Mike.

Încuviinţă din cap.

— O.K.

114

Strada era plină cu boutiq-uri în stil vestic; dintr-un magazin de casete răsuna melodia „Love is a drug” (Iubirea este un drog). Tineri cu păr lung, tricouri murdare şi blugi rupţi hoinăreau pe străzi căutând să dea lovitura. Ţărani de pe dealuri, majoritatea femei cu copii în spate, îşi croiau drum printre mulţime, spre piaţă.

Mercedes-ul opri lângă un magazin viu luminat, unde se vindeau sculpturi din lemn antice şi mobilă grea de tek. Şoferul, un chinez într-un costum bej, cu un pistol sub braţul stâng al hainei se dădu jos şi deschise portiera. May coborî şi intră în magazin. Şoferul se aplecă să-şi ia un pachet de ţigări. Îşi aprinse una şi aşteptă. Se uită în jur, indiferent. Scuipă în şanţ. Nu se aştepta la necazuri.

Michael îşi parcă Toyota maro puţin mai departe, pe stradă şi o urmă în magazin.

Ea studia o masă grea de tek, în timp ce proprietarul se învârtea în jurul ei, ademenind-o să cumpere. Michael avu grijă să nu se apropie. O văzu şi rămase impresionat de reacţia ei.

Nu schiţase nici un gest.

Se întoarse din nou şi îşi dădu părul la o parte. O văzu uitându-se pe stradă, ca să vadă dacă şoferul stătea cu spatele la ea şi apoi ieşi repede din magazin, lăsându-l pe proprietar să vorbească de unul singur. Michael o urmă. O coti pe alee.

Era plină de ţărani: lihsu, hmong şi thailandezi negri, care vindeau pipe de opiu şi bijuterii de argint lucrate manual. Copiii aruncau maci veştejiţi. Michael simţi că-l trage ceva de pantaloni şi când se uită în jos, văzu o tânără femeie Akha cu un copil

deformat în braţe. Neonul purpuriu al barului de noapte Golden Pappy arunca o aură roşiatică pe faţa ei. Îi aruncă nişte monede şi se grăbi după fată.

— May — zise el.

Se întoarse. Nu-i zărea faţa în urmă.

— Îţi aminteşti?

Părea agitată.

Oh, la dracu şi acum ce o să fac? Drept cine mă ia?

— Sigur că îmi amintesc.

— Au trecut mai mult de zece ani. Nu te-ai schimbat. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut.

Nu ştia ce să-i spună. Dă-mi un indiciu! Ceva!

— Mai koo — zise ea.

Mai Koo. Oare cine îi spunea aşa? Fusese demult în Laos…

— Nu-ţi aminteşti? — zise ea.

Laos. Fata aceasta avea în jur de douăzeci de ani, poate chiar mai puţin. În Laos fusese acum unsprezece ani…

— Nici măcar nu-ţi aminteşti de mine.

Încercă să-i distingă trăsăturile în umbră. Neonul clipi, luminându-i faţa. Îşi aminti de o fetiţă ghemuită pe podeaua barului din Lon Tieng; juca baseball cu o şapcă Giants, de zeci de ori mai mare pentru căpşorul ei; o grămadă patetică de bandaje însângerate în spitalul bazei…

— De ce m-ai părăsit la spital? De ce n-ai venit să mă vezi?

— Ly May — murmură el.

— De ce?

Nu putea fi fetiţa aceea. Acel copil murise într-un spital al bazei militare americane sau pe străzile Saigon-ului. Fetiţa aceea făcea parte dintr-un coşmar de demult; încercase să facă ceva şi dăduse greş. Această femeie tânără şi elegantă nu semăna deloc cu fetiţa de atunci. Apoi, în sclipirea neonului zări cicatricea micuţă din jurul ochiului.

— De ce nu te-ai întors să mă cauţi? repetă ea

— N-am putut — zise el.

Se auzi un zgomot în stradă. Bodyguardul lui May îşi dăduse seama că dispăruse şi se năpustise pe alee ca un animal rănit. Probabil că-l bătuse deja pe proprietarul magazinului, se gândi Michael. Când ieşea ceva prost tipii ăştia nu ştiau decât să sară la bătaie.

— Acum trebuie să plec — zise ea.

— Stai — murmură Michael, dar ea trecu pe lângă el şi ieşi pe alee.

Se dădu un pas înapoi şi o privi din umbră.

Ajunsese deja în capătul aleii şi se certa în thailandeză cu bodyguardul. Băiatul îi spunea să nu se mai aventureze de una singură, iar ea îi răspunse într-o thailandeză impecabilă, să se ducă la dracu.

Michael zâmbi. Iat-o pe fetiţa hmong care nu scotea nici un cuvânt şi pe care o certase fiindcă învăţase să spună „sum-bitch”. Devenise o tânără foarte limbută.

Era măcinat de emoţii contradictorii. Uimire. Entuziasm. Dezamăgire.

Ly May. May Wong. Micuţa ţărancă se descurcase bine, dar se asociase cu cine nu trebuia. Într-un fel, drumurile vieţii o duseseră din munţi pe stradă şi în bazarurile cu droguri din nord. Îndurase greul şi acum avea bani, protecţie şi o educaţie. Supravieţuise în mod uimitor.

Întrebarea era însă următoarea: Oare era pregătit să acţioneze conform principiului american şi să-i primejduiască, din nou viitorul, ca s-o exploateze?

115

Vincent Pederewski avea aerul epuizat al unui om care-şi petrecuse prea mult timp într-o slujbă pe care credea că putea s-o îndeplinească. Îşi slăbise cravata şi era înconjurat în permanenţă de fum de ţigară. Polonez de origine italiană, fusese poreclit Papa de colaboratorii săi din biroul DEA din Bangkok, de când fusese ales Papă Ioan Paul al II-lea. Era şeful Biroului din Bangkok dar, ca importanţă, se putea compara cu un spălător de WC-uri din Djakarta.

Deasupra capului său atârna o hârtie trasă la xerox şi lipită cu scotch:

Preşedintele Clubului de ciuperci
Ţinut în beznă şi hrănit cu rahat

Pe celălalt perete era o schemă care prezenta relaţiile lui Douglas Ho în cadrul organizaţiei — cercurile şi pătratele erau umplute cu nume thailandeze şi chinezeşti. Era un adevărat labirint de linii, care mai mult te aiura decât te lămurea cu ceva.

— Am aflat că ai un om de legătură pe lângă Douglas Ho — zise Papa.

Michael înălţă din umeri. Se simţea stânjenit. Nu ştia dacă dorea să continue pe această direcţie.

— May Wong — îi sugeră Pederewski.

— Este o cunoştinţă de demult.

— Dar David Lee consideră că am putea profita.

— Poate.

Papa luă un dosar gros şi i-l aruncă pe masă. Michael îl prinse ca să nu cadă pe podea.

— Uite ce este, Mike. Şi eu sunt la fel de sceptic ca tine. Iată dosarul pe care-l avem despre Douglas Ho. Este de neatins. Îl protejează chiar şi cei mai înalţi membri din Guvernul Thailandez. Dar ce dracu? Trebuie să ne facem meseria, nu?

— Aşa m-am gândit şi eu înainte să ajung aici.

— Dar de-abia ai venit de două luni. Ai răbdare să treacă şase ani, ca în cazul meu.

Pederewski scăpă scrum de ţigară pe cămaşă, dar nu-i păsa.

— Ce ştii despre triade, Michael?

— Nu prea multe.

— Mă rog, nimeni din America nu ştie deocamdată. Poate peste zece ani or să se trezească.

— Douglas Ho face parte din triadă, nu-i aşa?

— Este ca şi când ai spune despre cardinalul Spellman că este un catolic practicant. Tipul acesta ocupă un post de conducere în Fei Lung şi are nişte relaţii importante în Hong Kong. Credem că este un Stâlp Roşu — adică o persoană care se ocupă de afacerile murdare. Dar nu este doar un om de acţiune. Are şi creier, nu numai muşchi. Cea mai cumplită combinaţie. Un criminal perfect. A fost trimis aici, de la Hong Kong, cu un an în urmă, să aibă grijă de afaceri.

— Şi fata?

Pederewski ridică din umeri.

— Este o fată ca oricare. Le ia, le ţine câte un an sau doi, pe urmă le aruncă. Din câte ştim noi, nu are vicii. Nici măcar

femeile nu reprezintă o preocupare pentru el. L-am întâlnit odată, sau de două ori. Nu cred că sexul este ceva important pentru el. Luna trecută a primit Ordinul Elefantului Alb sau cam aşa ceva, din mâna regelui. Pentru operele sale de caritate. A donat o sută de mii de dolari pentru o campanie împotriva drogurilor. Îţi vine să înnebuneşti, nu-i aşa?

— Spui că l-ai cunoscut?

— Am fost la el în numele ambasadei. Voiam să-l cunosc. Ascultă-mă, Mike, când te uiţi în ochii lui, parcă ai privi oceanul.

— Dacă nu ne putem atinge de el, atunci de ce ne mai omorâm?

— Habar n-am. Dar oricum, suntem plătiţi s-o facem, nu?

Parcă m-aş fi întors în Vietnam, se gândi Michael. Viaţa este aceeaşi.

— Şi crezi că o să ne ajute la ceva?

Papa schimbă tonul. Vocea lui căpătă brusc o inflexiune mai dură.

— Trebuie s-o facem, pentru că nu putem să rămânem indiferenţi cu toţii, Michael. Pentru că acum este rău, dar ar fi fost şi mai rău dacă n-am fi existat noi, cei cu pălării albe. O să-l încolţim pe Douglas Ho şi o să-l facem puţin să sufere. Poate vom reuşi să împingem câţiva băieţi răi în America, sau poate că va face greşeala să calce pe pământ american şi o să-l arestăm. Asta te face mai fericit, Mike?

Încuviinţă din cap. Cu asta era de acord, trebuia să-i pese cuiva.

— Înainte să te implici cu adevărat, ar trebui să cunoşti câte ceva despre triade. Nu ţi-ar strica o mică lecţie de istorie.

— O.K.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi despre triade este că exista de când lumea, fir-ar să fie. Ştii cum se spune. Dacă pui doi englezi împreună, formează un club, dacă pui doi irlandezi se iscă un război, iar dacă pui doi chinezi, vei obţine o triadă.

Papa se sprijini de spătarul scaunului, dezbătând subiectul său preferat. Îşi aprinse un Winston, dar era prea prins de conversaţie ca să-l ducă la buze. În timp ce vorbea, îi căzu din nou scrum pe cămaşă.

— Triadele au apărut la început drept o sectă rebelă, cum ar fi IRA sau OEP, care luptă împotriva unui guvern nepopular. Doar

că membri săi erau legaţi prin tot felul de jurăminte de credinţă, de genul ligii masonice. Au apărut prima oară în Hong Kong în anul 1350 când au fugit ca să scape de prigoana lui Manchu. Cu timpul, au început să-şi folosească forţa mai mult în scopuri politice, iar la Hong Kong au reuşit să se infiltreze în guvern şi poliţie. Anul de glorie a fost 1912. Atunci a fost alungată vechea dinastie Manchu şi Sun Yat Sen a declarat China Republică. Era membru al triadei, aşa că, dacă doreai să obţii un post înalt în China, trebuia să fii membru al triadei. Imperativul politic a dispărut, dar triadele au continuat să existe. Între timp, au creat nişte puternice sindicate organizate ale crimei şi au pus practic stăpânire pe Hong Kong. Ceea ce trebuie să înţelegi despre triade, Mike, este că sunt nişte canibali. Se mănâncă între ei. De exemplu, Wanchai din Hong Kong. Dacă eşti hamal, trebuie să apelezi la triadă, să ceri de lucru. Şi, drept răsplată, trebuie să le dai jumătate din salariu sau chiar mai mult. Firma la care te duci să lucrezi este proprietate a triadei. Negustorul stradal de la care îţi cumperi mâncarea umflă preţurile, pentru că este muls de triadă. Dacă eşti atât de sărac încât trebuie să furi ca să supravieţuieşti, eşti obligat să dai partea cuvenită triadelor. Dacă vrei sex, prostituata plăteşte banii pe care-i dai triadei. Dacă vrei să fumezi nişte opiu ca să uiţi de necazurile vieţii, te duci la o speluncă a triadei. Practic, trebuie să-ţi vinzi trupul şi sufletul triadei. Singurul mod de a scăpa este să devii tu însuţi membru al triadei, dacă vor să te primească şi să persecuţi pe altcineva, la rândul tău.

Dar, ca să pătrunzi în rândurile triadei, trebuie să fii recomandat de un membru şi asta te costă bani. Eşti verificat minuţios de un conducător din cadrul triadei, de obicei ofiţerul care se ocupă de recrutare, numit Avangarda. Ceremonia de iniţiere dura de obicei trei zile, dar azi constă doar într-un simplu jurământ.

Aici, în Thailanda, chinezii s-au împământenit de atâta timp încât este greu să-i distingi de thailandezii pur sânge. Au acaparat comerţul, ca evreii în Europa, înainte de al doilea război mondial şi majoritatea afacerilor comerciale din oraş sunt dominate de vorbitorii de chiu chao. Triadele se întâlnesc în orice mare oraş — Bangkok, Hong Kong. Sunt în general organizaţii secrete şi de aceea sunt foarte greu de distrus. Au un proverb:

„Armata protejează împăratul, iar societăţile secrete, oamenii”. Din păcate, nu este adevărat. Dar noi cu asta suntem confruntaţi aici, Mike. Nu cu un sindicat, ci cu un mod de viaţă.

— Şi May este cheia noastră de a pătrunde înăuntru?

— O adevărată mană cerească, dacă tu crezi în Dumnezeu.

Îşi aprinse altă ţigară şi-i căzu din nou scrum pe cămaşă.

— Poţi s-o faci să lucreze pentru noi, Mike?

— O să încerc, dar nu ştiu dacă o să ţină.

— Dacă n-o să ţină, o să te întorci în Oraşul Drogurilor şi o să-ţi intre din nou noroi de junglă în cizme. Dar trebuie să ne străduim.

— Trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

— Nu va fi uşor. Douglas Ho are o mulţime de bodyguarzi care îi supraveghează femeile clipă de clipă. Cred că îl păzeşte cineva chiar şi când se regulează. Este un tip prudent.

— Deci, ce facem?

— Aşteptăm şi stăm la pândă. Vei vedea că o să se ivească o ocazie. Avem timpul de partea noastră. Oricum, nu există altă cale de a pune mâna pe acest tip.

116

Vila lui Douglas Ho era adăpostită discret în spatele unei păduri de bananieri, lângă ambasada belgiană, într-una din cele mai selecte zone rezidenţiale ale oraşului. Poarta avea ţepuşe de fier în vârf şi zidurile erau acoperite cu sârmă ghimpată. Poarta era placată cu sârmă ghimpată şi cu folii de oţel antiglonţ, care nu permiteau să zăreşti clădirea din stradă. Doi palmieri se ridicau dincolo de ziduri, pleoştiţi de căldură ca două bătrâne moţăind în soare.

— Nu putem intra — zise Michael, aşa că va trebui să aşteptăm până iese.

Papa apăsă butonul instalaţiei de aer condiţionat. Se defectase. Îşi lărgi cravata şi îşi şterse o picătură de sudoare de pe gât.

— Trebuie s-o scoatem din Bangkok. Aici sunt prea mulţi ochi. Dar mai întâi va trebui să aşteptam până când iese din vilă, poate la cumpărături. Aşa cum s-a întâmplat în Chiang Mai.

Atunci, poţi să-i strecori un bileţel să-i dai întâlnire undeva în oraş şi să vezi dacă muşcă momeala.

Michael încuviinţă din cap. Se gândea la fetiţa de care-şi amintea, la Long Tieng; făcea baloane de gumă, juca baseball, dormea sub scaunul lui, la bar. Acum, urma să fie aruncată în gura leilor. Din nou.

Şi totul pentru o cauză bună.

Din nou.

Era târziu, seara. Poarta se deschise brusc şi Mercedes-ul alb ieşi repede. Avea geamuri fumurii, aşa că era imposibil să ştii dacă se afla înăuntru, dar o urmăriră de la distanţă.

Toyota lor maronie nu ieşea în evidenţă şi oricum, Papa îi spusese că în Bangkok nu era greu să urmăreşti o maşină. Nu ajungea niciodată să ţi-o ia prea mult înainte. În timpul conflictelor din anii ’70 thailandezii glumeau că Bangkok-ul nu va fi invadat niciodată. Vietnamezii s-ar împotmoli în Bulevardul Rama IV şi ar renunţa, preferând să se întoarcă acasă decât să invadeze oraşul.

Mercedes-ul se opri lângă hotelul Dusit Tiani. Bodyguard-ul alergă în jurul maşinii să deschidă portiera şi apăru May. Toyota era blocată în trafic, aşa că Papa nu fu nevoit să parcheze. Michael coborî, şerpui printre camioane şi autobuze şi o urmă în foaier. Se uită înapoi la bodyguard-ul care era la volanul Mercedes-ului şi se încruntă la portari.

May se ducea la cumpărături. Când o ajunse, intrase într-un magazin de bijuterii şi se uita la nişte brăţări de jad.

Michael intră şi el.

Probabil că-l simţise, pentru că se uitase brusc în jur şi citi surprinderea pe faţa ei. Apoi îşi revenise şi îşi concentrase atenţia asupra brăţărilor.

Michael se apropie de ea, atât de mult încât îi simţea căldura trupului. Se prefăcu interesat de bijuteriile din jad birmanez şi safirele chantaburi, în formă de stea.

Unul din vânzători se apropie şi-l întrebă pe Michael dacă îl poate ajuta cu ceva. Tonul lui sugera că îl cântărise deja drept un client lipsit de importanţă, după cămaşa sport şi pantalonii largi.

Scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept, o ţinu între degetul mare şi arătător şi arătă spre un colier de jad. Vânzătorul

deschise vitrina şi i-l arătă.

Ştia că May îl privea. Bătu din nou în sticlă şi clătină din cap.

— Mulţumesc — zise el şi ieşi, lăsând cartea de vizită pe tejghea.

Se uită repede peste umăr când ieşi din magazin. Cartea de vizită dispăruse.

Golden Nine locuia într-un magazin prăpădit de lemn din Soi Saladaeng. O bătrână cu coadă neagră şi frunte înaltă o conduse pe May înăuntru. Golden Nine stătea cu un picior îndoit sub el pe taburet, sorbind din ceai. Era foarte bătrân, cu ochi galbeni, obraji zbârciţi şi gura ştirbă. Avea o aluniţă mare pe obrazul stâng şi din ea îi atârnau trei fire lungi de păr alb, de care se trăgea tot timpul. Purta un anteriu din mătase albastră, un fir de aur care îl făcea să apară învăluit într-o aură strălucitoare.

Instrumentele prezicătorului erau înşirate dinaintea sa: o hartă desenată de mână, cu cele douăsprezece semne zodiacale întinse pe o roată, un set de hărţi astrologice, un mic Buddha de porţelan şi un vas lăcuit cu beţe de tămâie.

— Bună ziua, bunicule — îl salută May, cu respect.

El încuviinţă din cap şi zâmbi arătând spre taburetul de lemn de vizavi. Se aşeză.

Golden Nine luă vasul de pe masă, turnă nişte ceai verde într-o cană crăpată şi o invită să bea. În ciuda vârstei, are încă mâini frumoase, observă ea, cu unghii lungi şi forme perfecte. Unghiile de la degetele lungi, crescuseră ca nişte gheare şi aveau aproape trei centimetri lungime.

— Eşti May Wong — zise el cu un glas şuierător ca scârţâitul balamalelor. Locuieşti cu Dragonul în casa cea mare.

— Cu Dragonul? — îl întrebă ea.

— Dragonul ca bărbat — zise el şi ea îşi dădu seama că se referea la Douglas. Te-am văzut cu el.

Îi vorbea pe un ton dezaprobator. Poate dacă putea să-i vadă viitorul, îi vedea şi trecutul, se gândi ea, roşind de ruşine.

— Ce vrei să ştii?

— Viitorul meu.

— Te-a făcut ceva să te gândeşti la viitor?

— Da.

May se gândi la cartea de vizită strecurată de Michael, prin

care acesta îi cerea să se întâlnească în Ayoddhya.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Viitorul tău ţi-e scris în frunte din ziua în care te-ai născut. N-ai cum să-l schimbi.

Îi luă capul în mâini. Erau uscate şi surprinzător de puternice, iar degetele sale îi pipăiau conturul frunţii şi craniului, coborând apoi pe faţă, sprâncene, buze şi bărbie. Apoi îi luă mâinile, le ţinu spre fereastră, ca şi când ar fi fost transparente şi-i examină unghiile, frecându-i liniile palmelor cu degetele. Când se declară mulţumit, îi lăsă mâinile să cadă în poală, închise ochii şi păru că se adânceşte în transă.

Soarele se filtra în cameră prin fereastra cu obloane şi May văzu firicele de praf, plutind în lumina gălbuie. Dragonii din hârtie roşie care atârnau de tavan erau mişcaţi de o briză blândă.

Golden Nine deschise ochii, făcându-i semn să-şi termine ceaiul şi apoi examină frunzele de pe fundul cănii.

— Eşti cu adevărat norocoasă, Dragon Lady. Viitorul tău se bifurcă pe două cărări. Una duce în gura dragonului, iar cealaltă pe vârful muntelui. Una duce la durere, cealaltă la fericire. Trebuie să alegi.

— Ce trebuie să fac, Bunicule?

— Trebuie să alegi. Nu azi, ci atunci când drumurile se vor despărţi. Vei recunoaşte ziua aceea, dar când va veni ceasul, va trebui să stai departe de Dragon. Va trebui să fugi cât de repede poţi. Dacă vei fugi cu o secundă mai devreme sau mai târziu, te va distruge.

— Ai mai văzut pe cineva? — îl întrebă ea.

Golden Nine încuviinţă încet din cap.

— Pe cine vezi?

— Nu este nevoie să-ţi spun. El este motivul pentru care ai venit aici.

— Îmi este scris în frunte, Bunicule?

— Ai două nume scrise în frunte, Dragon Lady. Unul din ele va fi destinul tău.

May lăsă banii pe podea şi ieşi grăbită.

117

Michael stătea în camera lui la Holiday Inn, contemplând după-amiaza aburindă de Bangkok prin fereastra cu sticlă groasă a hotelului. Se ridică şi începu să se fâţâie prin cameră ca un leu în cuşcă. Voia să termine odată cu misiunea lui, dar mai mult decât orice, dorea s-o revadă. Măcar dacă pretextul meu ar fi mai onest. Crede că vreau doar s-o văd, dar în realitate mă folosesc de ea.

Ly May. În amintirea lui, fetiţa aceea de nouă ani nu crescuse; rămăsese un copil în ciuda celor unsprezece ani care trecuseră. Era imposibil să pui semn de egalitate între acele amintiri şi tânăra superbă de acum. Ce o să-i spun? Ce o să-i spun oare?

Era sfâşiat de emoţii contradictorii: uşurare că supravieţuise, nerăbdare să-i explice ce se întâmplase, că n-o abandonase, dezgust faţă de ceea ce devenise. Şi mai ales faţă de realitatea cu care era confruntat: micuţa hmong cu nas rozaliu, picioare murdare şi zâmbet inocent devenise o femeie a triadei. Evoluţia ei era completă.

Luă una din revistele de pe măsuţa de cafea: *Revista Economică a Orientului Îndepărtat.* Dădu paginile nervos şi se trezi uitându-se la fotografia propriului său tată, ce-i zâmbea pe o pagină de reclamă:

FOSTUL EROU DE RĂZBOI
CONDUCE O BANCĂ PARTICULARĂ
NEW COMMODITIES HOUSE

Când maiorul Jonathan Dale şi-a schimbat uniforma militară cu costumul dungat de bancher, a adus cu el experienţa de management a unui om care a răspuns de vieţile a mii de soldaţi şi expertiza financiară a unui ofiţer superior care a administrat bugete şi programe de milioane de dolari. Ca orice director capabil, intenţionează să discute personal cu noii săi clienţi şi să-i sprijine în rezolvarea problemelor complexe ale finanţelor internaţionale. Ca nou director al Agenţiei Internaţionale de Investiţii Pacific din San Francisco, maiorul Jonathan Dale spera să se situeze în fruntea afacerii americano-asiatice din următoarea decadă.

Se uită la data revistei. Isuse! Acum o lună. O lună şi tatăl său nu-i suflase o vorbă. Michael vorbise la telefon de două ori între timp şi nu-i spusese nimic; pomenise ceva despre o activitate de consultanţă pe cont propriu.

Cu două luni în urmă, Pacific International Investments nu însemnase nimic pentru Michael. Prima oară auzise de el în Chiang Mai. Aveau un birou în aceeaşi clădire cu DEA. Când îl întrebase pe Lee despre ei, rânjise şi-i spusese: „Este Banca de Droguri — Condusă de al Treilea Etaj."

Ridică telefonul şi formă numărul tatălui său, dar se răzgândi şi trânti receptorul telefonului.

Apoi, aruncă revista prin cameră.

Papa are dreptate. Este din ce în ce mai greu să găseşti pe cineva căruia să-i pese. Mai ales în propria ta familie.

Oamenii stăteau la coadă să aştepte vaporul spre Ayoddhya, o barcă îngustă cu locuri pentru aproximativ cincizeci de persoane. Ea era înaintea lui, la coadă, cu bodyguardul în spatele ei; tipul părea plictisit şi posomorât, în costumul său închis la culoare şi inevitabilii ochelari de soare. Era mai mic de statură decât ea şi semăna cu un boxer. Pe lângă el, May părea fragilă şi frumoasă, într-o bluză galbenă de mătase şi o fustă neagră, strâmtă. Nimeni n-ar putea să-i ia drept un cuplu, se gândi el.

Michael se îmbrăcase special pentru aceasta ocazie, îşi pusese cea mai stridentă cămaşă pe care o găsise — cu ananaşi portocalii şi cocotieri verzi, îşi atârnase un aparat de fotografiat Pentax pe umăr şi avea nişte pantaloni albi scurţi şi voluminoşi. Oribil, se gândi el. Strategia lui era cât se poate de simplă. Nu mă pot ascunde într-o mulţime mică, aşa că o să mă costumez cât mai absurd, ca să nu mă suspecteze mai târziu.

May se aşeză în partea umbrită a vaporului; Michael se instală la pupa şi începu să facă fotografii. Vasul înainta încet pe râu, oprindu-se în dreptul şcolilor şi templelor, unde pasagerii aşteptau în săli mici. Case cu acoperişuri roşii de tek se ridicau din apă, pe piloni, iar femeile stăteau pe vine, lângă râu, să-şi spele lucrurile. Copii în pielea goală săreau în apă, ţipând şi făcându-i cu mâna *farang*-ului în haine ridicole.

După un timp, Michael se sătură de această şaradă, puse aparatul de fotografiat de-o parte şi o privi. Se întrebă ce dracu o

să-i spună.

Restaurantul din hotel avea aer condiţionat, iar chelnerii în haine negre şi papillon se învârteau în jurul câtorva clienţi — în general thailandezi în vacanţă. Michael nu-şi ridică privirile când May intră cu bodyguardul său, care părea posomorât şi plictisit. Întrebă special cu un pronunţat accent american dacă aveau cotlet de porc sau hamburger, jucându-şi rolul până la capăt.

Apoi, comandă homari. În timp ce mânca, studie un ghid turistic şi bău pe nerăsuflate trei beri. Se clătină când se ridică şi când trecu pe lângă masa lui May, fu cât pe ce să cadă peste ei. Bodyguard-ul sări în picioare furios, privindu-l cu ochi plini de ură.

Michael se scuză respectuos şi se oferi să plătească băutura pe care o răsturnase, în timp ce May încercă să-l domolească, zâmbind graţios. Michael ieşi din restaurant şi traversă foayerul.

Gata, o făcuse. La bine şi la rău. Gata, micuţă May, SUA este înapoi în oraş şi acum o să te băgăm din nou în rahat.

Hanul Bang Pa fusese construit de Regele Chulalongkorn în amintirea soţiei sale care se înecase când se scufundase vaporul în lac. Frumosul pavilion fusese construit chiar în mijlocul apei — o sală din lemn sculptat, pe o platformă cu piloni din piatră semipreţioasă.

Îl aştepta deja acolo a doua zi dis de dimineaţă, când Michael sosi de la Ayoddhya, într-o tuk-tuk. Părea că nu-l văzuse, stătea gânditoare, contemplând apa. O privi un timp.

Un deget de ceaţă se întinse peste lac.

Este atât de frumoasă, se gândi Michael. Nu-ţi vine să crezi că este aceeaşi Ly May, este imposibil să înţelegi cum ţărăncuţa cu pământ sub unghii s-a putut transforma într-o femeie rafinată, cu ciorapi de mătase şi diamante la gât.

În timp ce privea, făcu un balon de gumă, care i se sparse de nas. Râse şi fata întoarse capul.

Zâmbea şi ea.

— Tu m-ai învăţat lucrul acesta.

Ştiuse de la început că se afla acolo.

— Ly May — zise el.

Îşi încrucişă braţele şi îşi înclină capul într-o parte.

— Cum ai făcut asta? Cum ai aranjat totul?

Înălţă din umeri, de parcă n-ar fi înţeles.

— Prenom spune că are un foc în stomac, nu poate dormi, a zbierat toată noaptea, de parcă ar fi fost pe moarte. Ai pus un phi rău în el.

— Când m-am lovit de masa voastră i-am turnat ceva în bere. O să se facă bine, n-o să moară.

— Unde este cămaşa aceea colorată?

El zâmbi. Costumul de turist de ieri fusese înlocuit de jeanşi şi o cămaşă albă de bumbac.

— Îţi place? Atunci o să ţi-o dăruiesc.

Era deschis la cămaşă şi fata văzu micul Buddha de jad pe care-l purta la gât. Şnurul original din piele fusese înlocuit de mult cu un lanţ de argint. Îl atinse uşor cu degetele.

— Ţi-a adus noroc?

— Până acum, da.

Deveni brusc serioasă.

— Ne plimbăm, O.K.?

O luară pe o potecă, pe lângă lac. Stătea departe de el, prudentă.

— Aş vrea să-ţi pun atâtea întrebări — zise el.

— Şi eu la fel.

— Îmi amintesc... îmi amintesc de o fetiţă cu ochi mari, care nu voia să vorbească. Îmi amintesc că avea noroi sub unghii şi purta în fiecare zi aceeaşi rochie neagră, zdrenţăroasă.

— Ce altceva îţi mai aminteşti?

— Că te-am văzut cu un bandaj însângerat pe faţă, undeva, într-un spital. Îmi amintesc de pilotul care a riscat ca să te ducă la Udron, aşa cum îl rugasem.

Ea îşi muşcă buza furioasă, cuprinsă de emoţii. Dar refuză să-l privească.

— Îmi amintesc că tipul a fost ucis şi nu ştiam unde se află fetiţa. Apoi, peste câteva săptămâni am fost rănit şi am fost trimis în SUA. M-am întors la Saigon să te caut, Ly May.

Se opri să-l privească. Aş vrea să te cred, spunea faţa ei, dar am nevoie de dovezi. Se apropie şi îşi dădu părul la o parte ca să-i vadă cicatricea albă de la baza părului.

— Rană de război.

Îi atinse cicatricea cu buricele degetelor. O simţea cum tremura. În cele din urmă, se trase de lângă el.

— Îmi pare rău — zise el.

Asta era dovada. Acum se lămurise.

— Mi-ai salvat vederea, Mai Koo. Dar când nu te-ai întors, am murit. Aici, înăuntru. Imaginează-ţi ce am simţit în inima mea. Pe atunci eram doar o fetiţă şi nu înţelegeam. Îmi amintesc că te uram.

Nu ştia ce să-i spună.

— Bănuiesc că lucrurile au ieşit bine în cele din urmă — zise el, ştiind că nu era adevărat.

Întinse mâna şi ea tresări când îi atinse obrazul. Se întoarse cu faţa spre el. Se vedea un mic semn deasupra pleoapei, unde schija îi străpunsese ochiul.

— Doctorii l-au salvat — zise ea. Însă cu celălalt nu disting prea bine. Văd totul în ceaţă, dar sunt mulţumită.

— Cum ai ajuns aici, Ly May?

Atinse diamantul de la gâtul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Fetele frumoase primesc întotdeauna lucruri frumoase.

— Unde ai învăţat să vorbeşti englezeşte? Şi thailandeză? Cum ai scăpat din Saigon?

Clătină din cap şi-i dădu mâna la o parte.

— Am avut noroc.

Ea se îndepărtă şi o urmă. Simţea o greutate în piept. Nu era sigur dacă va reuşi să facă ce-şi propusese.

— Am repetat această scenă de mii de ori — spunea ea. M-am gândit că o să te văd şi o să mă recunoşti imediat. Însă tu m-ai luat drept o prostituată în căutare de clienţi.

Se uită la el, aşteptând ca el s-o aprobe, dar rămase tăcut.

— Am ars tămâie pentru tine, m-am rugat Fecioarei Maria să te mai văd măcar o dată. Arăţi la fel, Mai Koo.

Merseră în linişte un timp.

— Şi acum poţi să-mi spui ce cauţi la Chiang Mai?

— Acolo lucrez.

— Dar presupun că nu mai eşti pilot.

— Nu, nu mai sunt.

Se întoarse şi-l privi desfigurată.

— Douglas.

O fixă din priviri.

— Nu te mai uita la mine de parcă aş fi o prezicătoare. Să ştii

că am şi eu creier. Până să se îmbolnăvească Prenom, am crezut că m-ai urmărit pentru că voiai s-o vezi pe Ly May, să afli dacă este O.K. Cred că voiam de asemenea să te văd. Te iubesc prea mult, Mai Koo, ca o ţărancă proastă ce sunt. Dar, după ce Prenom s-a îmbolnăvit aşa de rău mi s-a părut suspect. M-am întrebat ce cauţi la Chiang Mai şi la Bangkok. Nu eram sigură, dar acum am înţeles.

Michael continuă. N-avea chef să-şi justifice misiunea.

— Ştii cine este acest om? — o întrebă el.

— Da, ştiu. Dar nu contează. Lumea este plină de răutate. Trebuie să trăiesc şi să mănânc.

— Nu în felul acesta.

— De ce nu? Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, pentru că n-ai flămânzit. Niciodată n-ai dormit în noroi şi n-ai făcut lucruri murdare — pentru bani. Ţi-a fost vreodată foame, Mai Koo?

— Acest om vinde nenorocire.

— Dar nu mi-o vinde mie. Eu am grijă doar să fiu frumoasă pentru el şi să-l satisfac când doreşte. Şi el mă răsplăteşte cu aur, ca cel de la mâna mea, aşa că atunci când o să îmbătrânesc, nu o să vând lucruri din lemn şi rambutan la colţul străzii ca să-mi asigur existenţa. Nu-mi vorbi mie de nenorocire şi mizerie! Acum nu trăiesc în mizerie!

— Sora mea şi-a distrus viaţa din cauza heroinei. Era să moară de două ori.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine. Dar îmi pare mai rău pentru mine. Eu nu mă droghez, deşi cred că am avut mai multe necazuri decât ea.

Michael simţea că se învârte totul în jurul lui. Li spunea că sora lui era singură vinovată de halul în care ajunsese. Sugestia ei îl uluise.

— Sora mea…

Dar nu-şi găsea cuvintele.

Michael ştia că pierduse controlul asupra situaţiei.

— Dacă ne ajuţi, n-o să mai flămânzeşti niciodată.

— N-o să mai flămânzesc oricum.

Îi arătă Piaget-ul de aur şi diamantele de la mână. Ştia că nu avea rost să-i explice.

— De asta îmi făceai ochi dulci, Mai Koo? Ca să fiu spioana ta?

— Nu — zise el. Nu numai de asta.

Îşi dădu seama că nu-l credea. Nu-i spuse nici măcar la revedere. Se întoarse şi plecă.

118

Când May se întoarse de la Ayoddhya, Douglas o duse la un restaurant select de pe bulevardul Suriwougse. În mijlocul camerei erau urşi în cuşti şi o groapă cu şerpi. Când intrară, o mangustă şi o cobră se băteau pe viaţă şi pe moarte.

Se aşezară la o masă vizavi de masa cu şerpi. Douglas comandă un cognac.

— Te-ai distrat, în timp ce am fost plecat? — o întrebă el.

May ştia că nu punea niciodată o întrebare fără să aibă un motiv şi deveni suspicioasă.

— Am fost la cumpărături. Am stat o zi la Ayoddhya.

Douglas zâmbi, dar ochii lui rămaseră reci, inexpresivi. May era obişnuită cu toanele lui, dar tot o înspăimânta. Îşi petrecuse ultimii doi ani cu Douglas Ho şi tot nu-l înţelegea.

Făcu semn spre chelner care aduse o pereche de cleşti de oţel şi scoase o cobră de un metru şi jumătate din groapă, lângă cuşca urşilor. Cu o mişcare dibace, îndelung exersată, apucă şarpele de cap cu o mână, iar cu cealaltă îi despică corpul cu o lamă, de la gât şi până la coadă. Stoarse sângele într-o cană mare, pe care Douglas o dădu peste cap. Sângele de cobră era un afrodisiac garantat.

Chelnerul scoase apoi fierea şi tăie corpul şarpelui în bucăţele mici pe care le fripse chiar acolo, lângă masă.

— Prenom spune că ai plecat singură la Ayoddhya.

— S-a îmbolnăvit. Ai fi preferat să stau la hotel şi să ascult sunetele dezgustătoare, care răsunau în toaletă?

— Ţi-am spus să nu ieşi niciodată singură.

— Mă plictiseam.

— Prenom spune că ai început să ieşi cam des, de una singură.

May îşi aminti de episodul din Chiang Mai.

— Poate ar trebui să-mi găseşti un bodyguard mai eficient.

— Cred că ai dreptate.

May se prefăcu indiferentă. Se uită la groapa cu şerpi.

Mangusta făcuse o greşeală. Se aventurase prea aproape de cobră şi colţii acestuia îi străpunseră blana. Acum tremura şi se zbătea.

Douglas se aplecă spre ea.

— Îţi dau un sfat, micuţă May. Să nu-mi trădezi niciodată încrederea.

— De ce aş face asta?

— Chiar, de ce? — repetă el, sorbind din cognacul Hennessy. Dacă vei îndrăzni, o să te tai în două ca pe această cobră şi o să-ţi mănânc fierea.

Zicând acestea, băgă în gură măruntaiele şarpelui.

I se prelinse pe bărbie un suc sângeriu.

119

Hong Kong.

Reşedinţa lui Sammy Chen era cocoţată sus, pe culmea muntelui Davis — chinezii îi spuneau *Moh Sing Ling* — Dealul De Unde Se Pot Atinge Stelele. Semăna cu un palat al dinastiei Ming, — jgheaburi întoarse şi curburi rococo — ascuns în spatele unor ziduri înalte. Dale albastre şi verzi sclipeau în soarele timpuriu de dimineaţă, de parcă ar fi fost poleite cu gheaţă.

Două porţi din fier forjat erau străjuite de-o parte şi de alta de dragoni sculptaţi. Un chinez în costum închis la culoare stătea de pază. Când îl văzu pe Douglas, deschise imediat porţile, ca acesta să intre cu maşina.

Sammy Chen era în biroul lui, o cameră obişnuită ca dimensiuni. Era mobilată cu lucruri costisitoare; două tablouri în ulei, de Andrew Wyeth, o statuie a lui Ganedra, înaltă cât un om şi sculptată dintr-o singură bucată de mahon; un cap de bronz al lui Shiva, furat dintr-un templu indian. Un birou greu, din lemn de trandafir stătea în faţa unei ferestre mari, cu geam fumuriu, care ocupa tot peretele. Dincolo de fereastră, un balcon dădea spre un bazin în formă de rinichi şi, în depărtare, se zăreau turnurile albe ale Kowloon-ului.

Sammy stătea cu spatele la el, îmbrăcat într-un halat de mătase roşie, cu doi dragoni brodaţi. Turna mâncare pentru peşti

în acvariu. Un uriaş peşte auriu plutea leneş pe apă, cu botul apăsat de sticlă.

— Douglas.

— Kee Lung — zise el, cu respect moderat.

— Am vrut să discut cu tine. Am luat o hotărâre în privinţa Americii.

Douglas fu cuprins de entuziasm. În sfârşit. Timp de aproape doi ani se gândiseră să-şi mute baza operaţiunilor în San Francisco. Douglas de-abia aştepta; în felul acesta, profiturile rezultate din heroină vor creşte vertiginos. Aveau deja propria lor reţea şi companii aeriene internaţionale — hamali şi piloţi mituiţi de ei, care puteau transporta cantităţi mari la Vancouver şi San Francisco. Dacă se stabileau pe coasta de vest a Americii, vor putea să manevreze vânzarea en gross a produsului şi să orienteze profiturile spre investiţii sigure. Doi din fiii lui Sammy Chen locuiau deja la San Francisco şi puseseră bazele triadei Fei Long în cartierul China Town[55]. Acum, erau proprietari de baruri de noapte şi cazinouri. Plăteau un procent din afaceri lui Henry Wing, ca „să-şi arate respectul”, dar Douglas bănuise de la început că, atunci când va fi vremea, vor aduce proprii soldaţi ai triadei din Hong Kong ca să-i provoace în plină stradă pe oamenii lui Chuen Chung Wa.

Sammy ieşi pe balcon. Vrejuri de iasomie, ude de rouă, se încolăceau în jurul gardului de fier forjat. Dealurile Noilor Teritorii erau ascunse parţial de nori albi, descoperind portul, cuprins deja de o activitate febrilă.

— Uită-te la toate acestea, Douglas. Peste douăzeci de ani, comunismul va pune stăpânire peste tot, iar această casă de vară va fi folosită probabil de vreun demnitar din Peking.

— Mai este mult până atunci.

— Pentru un om de afaceri, douăzeci de ani sunt ca şi mâine.

Sammy amuţi, cu faţa întoarsă spre oraş. Soarele dimineţii nu-l avantaja, îi scotea în evidenţă pungile de sub ochi şi guşa care-i atârna pe lângă bărbie.

— Discutăm de mult despre această extindere spre America. La ultima întrunire, te-ai declarat împotriva alianţei cu fraţii noştri Hung Mun din San Francisco. Ţi-ai exprimat de asemenea dorinţa să luăm o atitudine mai agresivă faţă de italieni.

[55] Oraşul chinezesc (eng.) (n.red.)

— De ce nu? Avem relaţiile necesare, şi livrăm deja heroină numărul patru la Miami şi San Francisco. Dacă am vrea, am putea să-i scoatem pe italieni din afaceri.

— Păi tocmai, Douglas, este vorba de-o afacere, nu de război. Dacă umplem străzile de sânge, o să ne punem în cap poliţia americană. Şi nu are rost, pentru că putem să ne îmbogăţim cu toţii.

— De ce să colaborăm cu ei? Le livrăm heroina numărul patru şi se îmbogăţesc pe spinarea noastră. Toţi ştiu că distribuitorii obţin cele mai mari profituri.

— Dar suntem oameni de afaceri, nu soldaţi. Vrei să lupţi cu Chuen Chung Wa şi Mafia? Chuen Chung Wa sunt cea mai dominantă triadă din China Town al San Francisco-ului.

— I-am putea înfrânge separat. Şi, la urma urmei, heroina este în mâinile noastre. Ei trebuie să vină la noi, nu noi la ei.

— Pot s-o ia şi din altă parte. Eşti prea lacom.

— N-am fi ajuns aici, dacă n-am fi fost puţin lacomi.

— Nu, n-a fost lăcomie. Am găsit oportunităţi de afaceri, le-am fructificat, şi am creat posibilităţi de îmbogăţire pentru toţi. Aşa ne-am întărit poziţiile. Când eram la Saigon, plăteam taxe guvernului vietnamez şi poliţiei. Iar acum, la Bangkok, dăm ce li se cuvine thailandezilor. Aşa se fac afacerile.

— Da, cu guvernul, dar nu şi cu concurenţa.

— Trebuie să luăm în considerare şi alte aspecte.

Douglas rămase tăcut.

— Războaiele costă scump. Câştigătorul poate să se transforme oricând în învins. Un conflict de amploare între bandele rivale ar atrage atenţia ziarelor şi poliţiştii ar fi obligaţi să ia atitudine. La fel ca şi politicienii. Şi atunci, cine o să ne mai protejeze? Mai bine să operăm în beznă, anonimi. Chiar dacă am câştiga bătălia, este posibil să pierdem războiul.

Sammy se întoarse şi se uită la Douglas.

— Uneori este bine să faci compromisuri.

Se strădui să-şi stăpânească furia şi dispreţul. Bănuise că Sammy o să ia această hotărâre. Îmbătrânea şi îşi pierduse îndrăzneala. Voia să lase afacerea pe seama contabililor şi avocaţilor.

— Săptămâna viitoare plec la San Francisco — continuă Sammy. Am o întâlnire la nivel înalt cu 489 al triadei Chuen

Chung Wa, Henry Wing. O să mă întâlnesc de asemenea şi cu cei din familia Trinca. Nu va fi război.

— Da, Kee Lung — zise Douglas.

Ştia că ar fi imprudent să insiste. Sammy n-o să se răzgândească şi, dacă l-ar aproba, n-ar face decât să-l prevină în legătură cu adevăratele sale intenţii.

— Eşti dezamăgit?

— Da, însă mă înclin în faţa marii tale înţelepciuni, Kee Lung.

— Eşti un războinic neîntrecut, Douglas. În asta constă puterea, dar şi slăbiciunea ta.

Se întoarse să contemple panorama dimineţii.

— Te vei ocupa de afacerile mele din Hong Kong, până mă întorc.

— Îţi mulţumesc, Kee Lung.

Kee Lung! Dragon-Neînfricat! Eşti un dragon fără dinţi şi fără gheare şi tot San Franeisco-ul va şti asta! Henry Wing va pretinde o cotă parte din profituri în semn de respect şi îţi vei pierde prestigiul. Dacă mergem în America, trebuie s-o facem cu cuţitele în mâini sau deloc. Te vinzi lui Henry Wing şi bărbatului aceluia alb, Trinca. O să râdă de noi, vor şti că suntem slabi şi, într-o zi, o să ne înghită!

Un uliu solitar plana deasupra vârfului de munte. Zări ceva pe pământ, probabil un şoarece sau o şopârlă mică şi se lăsă în picaj. Peste câteva secunde, se ridică din nou, ţipând triumfător, cu prada zbătându-se în cioc. Un semn rău pentru tine, se gândi Douglas. Aşa o să te distrug şi eu.

— Fie ca norocul să-ţi zâmbească în afaceri — îi spuse el şi plecă furios.

120

Bangkok.

Noelle veni de pe terasă. I se scurgea apa pe corp şi lăsa urme pe tek-ul întunecat. Costumul de baie era mai mult decât sumar după părerea lui Lucien şi-i dezgolea prea mult sânul, care palpita acum, după ce străbătuse de patruzeci de ori bazinul. Mici picături de apă îi sclipeau pe piele ca nişte diamante. Lucien

îşi dădea seama că prietenul lui, Jean-Claude o urmărea în timp ce se îndrepta spre barul din colţ şi îşi turnă nişte whisky Mekong într-un pahar cu apă minerală. Bikini i se lipiseră de piele şi Jean-Claude nu-şi putea lua ochii de la ea.

Lucien îşi drese glasul, sperând în zadar să le amintească la amândoi de bunele maniere.

— *Bonjour, Jean-Claude, ça va?*

— *Oui, ça va* — zise el, pe un ton răguşit.

Noelle cinase cu tatăl lui Jean-Claude, ataşat la ambasada franceză. Lucien îşi imagina ce gândea. Uneori, familia şi prietenii mei sunt la fel de dezgustători.

— Ce faceţi băieţi?

— Jean-Claude se pregătea să plece — zise Lucien.

Jean-Claude se îmbujorase. Are privirea vinovată a băieţelului prins într-un magazin de lenjerie feminină — se gândi Lucien. Ar trebui să-l arunc în piscină, ca să-l răcoresc.

— Da, ar fi mai bine să mă duc acasă — mormăi el.

— Te conduc până la ieşire — îi spuse Lucien.

Când se întoarse, o găsi pe Noelle cu un prosop înfăşurat în jurul ei, stând pe un şezlong lângă piscină, cu paharul de băutură în mână. În părul ei negru, avea un boboc de frangipani.

— Aş vrea să nu mai faci asta, maman.

— Ce să nu fac? — îl întrebă Noelle dulce.

— Ai peste patruzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Eşti mama mea.

— Cu ce am mai greşit, acum? Am înotat, atâta tot.

— Ştii foarte bine ce ai făcut. Nu te mai preface!

Îi zâmbi. În clipa aceea, îi venea s-o sugrume.

— Flirtez şi eu puţin, ce-i cu asta? Nu-i nimic rău — îmi alint ego-ul. Şi, pe urmă, nu arăt prea rău pentru o femeie bătrână, nu-i aşa?

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ai fi mai fericit dacă aş fi grasă şi bătrână şi s-ar revărsa apa, când aş intra în piscină?

— Aş fi fericit dacă ţi-ai pune un prosop înainte să apari în faţa prietenilor mei.

Îl făcea să se simtă de parcă ar avea o sută de ani. Oare cum reuşea asta? La vârsta lui, *ea* ar trebui să fie cea care să-l certe pentru excesele sale.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine anul viitor — zise ea. Vei fi la Paris şi n-o să te mai stânjenesc.

— Şi ce-o să faci?

— O să-i chem pe toţi prietenii tăi şi o să dau o mare petrecere aici.

Se ridică şi apoi văzu expresia lui.

— Oh, Luc, nu fi atât de supărat. Glumeam doar.

— Eşti prea frumoasă, ca să nu te iau în serios.

Se îmbujoră de plăcere.

— Oh, Luc. Ştii întotdeauna ce să-i spui mamei tale! — exclamă ea şi se duse să facă duş.

Pe măsură ce după-amiaza ceda locul înserării, stupele aurite sclipeau în lumina soarelui ca nişte monede de aur pe o apă murdară. Soarele la asfinţit se făcuse portocaliu-ruginiu, dincolo de ceaţa lăptoasă şi fumul gazelor de eşapament. Acoperişurile roşii ale oraşului şi turnurile albe, înalte, ale hotelurilor păleau repede în noaptea fierbinte, iar bâzâitul insectelor se amesteca cu uruitul traficului de pe şoseaua Sukhumwit. Peste o jumătate de oră, Noelle apăru din nou, mirosind a Balmarin. S-a îmbrăcat extraordinar de elegant, se gândi Lucien. Avea o rochie neagră, mini, Patou sau Givency, foarte scumpă. Purta brăţări de aur la mâini şi un colier cu rubine birmaneze la gât. Avea dreptate, nu arăta rău pentru vârsta ei. Îi apăruseră câteva riduri fine, în jurul ochilor şi, dacă te uitai foarte foarte atent, observai câte un fir alb în buclele ei de abanos, dar asta părea să-i sporească farmecul. Jean-Claude cel puţin, aşa considera.

— Ai uitat, Luc? Tatăl tău te-a invitat la cină.

— Sunt gata — zise el.

Era îmbrăcat într-o cămaşă de bumbac, fără mâneci şi blugi, aşa cum purtase toată după-amiaza.

— N-o să te lase să intri dacă apari aşa, deşi ai blugi Kalvin Klein.

— Atunci, n-o să merg.

— Dar este ziua ta de naştere. Ştiu că eşti un adolescent rebel, dar încearcă să te porţi frumos.

— Ştii cum o să fie!

— Este tatăl tău, Luc. Nu-mi place, n-am încredere în el, aş prefera să mă arunc peste un gard electrificat decât să fiu în preajma lui, dar este tatăl tău şi vom merge.

— Ai avut mereu aceste sentimente, sau te-ai îmblânzit pe parcursul anilor?

— Te rog, du-te şi îmbracă-te.

Văzând că n-avea de gând să se urnească din loc, îi spuse:

— Dacă nu, îl sun pe Jean-Claude şi-l rog să mă însoţească.

O porni spre dormitor. Când se întoarse, apăru într-un blazer, pantaloni largi şi, chiar *merde alors,* o cravată.

— Aşa este mai bine — zise Noelle încântată.

— Nu uita, să nu atingi subiecte sensibile. Astă-seară nu avem nevoie de scandal.

— Nu uit niciodată — îi răspunse mama lui.

Baptiste Crocé era un bărbat impresionant, Lucien trebuia să recunoască acest fapt. Peticul de piele de la ochi, părul grizonat, zâmbetul palid — îşi imagină de ce mama lui se îndrăgostise de el la prima vedere. Lucien însuşi făcuse odată greşeala să-i prezinte o prietenă. Se ţinuse de Baptiste tot restul nopţii, agăţându-se de fiecare cuvânt al lui şi-l ignorase complet pe Lucien. Nu avea decât şaptesprezece ani. Baptiste era destul de în vârstă să-i fie tată şi de asemenea, destul de experimentat ca s-o descurajeze, dar n-o făcuse.

Însă toţi erau vrăjiţi de farmecul tatălui său, de cum îl vedeau. Trebuia să-l cunoşti bine, cu adevărat, ca să ştii că fiecare bomboană putea să fie învelită în otravă.

Îi aştepta deja când sosiră la restaurant, îmbrăcat în sacou, pantaloni şi cămaşă neagră de mătase. Un lanţ gros de aur sclipea la gât, printre firele argintii de pe piept. Era singur, Slavă Domnului. Cel puţin avusese decenţa să nu-şi aducă una din amante la ziua fiului său.

Mă rog, aproape singur; Lucien observă cei doi bărbaţi care stăteau posomorâţi şi tăcuţi la masa alăturată. Costumele lor elegante nu reuşeau să ascundă umflăturile de la încheietura braţelor. Aveau fie o dereglare glandulară, fie Beretta de 9 mm, hotărî el.

Baptiste se ridică să-i salute şi Noelle îl lăsă s-o îmbrăţişeze. La urma urmei, era o ocazie deosebită. Apoi îi luă mâna lui Lucien într-a lui, şi-l strânse la piept. Lucien se desprinse cât de repede reuşi.

— La mulţi ani, Lucien — îi spuse Baptiste.

După ce se aşezară, băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase

o cutie neagră, dreptunghiulară.

— Poftim, ţi-am adus un cadou.

Lucien îi deschise. Înăuntru era un Rolex Oyster prezidenţial, bătut în diamante. Costase o sumă de cinci cifre, cel puţin, în dolari SUA. Un gest exagerat, tipic pentru tatăl său. Lucien îşi privi mama, care-şi îngropase capul în lista de bucate.

— Mulţumesc, Baptiste — zise el.

— Mulţumesc? Atâta tot?

— Sunt puţin copleşit.

Tatăl său se posomorî.

— Eşti la fel ca mama ta. Nici pe ea n-am reuşit s-o mulţumesc, indiferent ce aş fi făcut.

Aşteptă să vadă cum va reacţiona Noelle, dar ea rămase indiferentă.

— Să ştii că ai depăşit recordul personal — îi spuse Lucien. N-au trecut decât treizeci şi opt de secunde şi ai aruncat deja prima săgeată la adresa lui maman.

— Este un scor neoficial — zise Noelle, fără să-şi ridice privirile din listă. Cu Prezidenţialul, vei putea să calculezi până la sutimi de secundă.

Chelnerul le aduse o sticlă de Taitinger Brut de Brut. Turnă şampania spumoasă în trei cupe şi Baptiste ridică una din ele.

— Am comandat şampanie să sărbătorim. Ce i-ai luat băiatului de ziua lui, Noelle?

— O pereche de şosete.

El îi arunca o privire rece, ştiind că-l ironiza.

— Şi un avion Lear — adăugă ea.

— Vă rog — spuse Lucien. N-am putea să bem şampania în linişte?

Ciocniră paharele. Acum ştia că va fi una din acele nopţi furtunoase.

Restaurantul era răcoros, aromat, cu miros de condimente şi ghimber. Fereastra dădea spre fâşia întunecată a râului Chao Phrya şi către sclipirea oraşului din vale. Luminile sampanelor şi barjelor de tek de pe râu semănau cu nişte muşte luminoase.

— Deci, Lucien, ce ai de gând să faci acum, după ce termini şcoala? — îl întrebă tatăl său.

— Am fost acceptat la Sorbona.

— La Sorbona. Şi ce o să studiezi?

— Afaceri.

Baptiste înălţă din sprâncene şi se uită la Noelle.

— Ar fi trebuit să-l trimiţi la mine. L-aş fi învăţat tot ce are nevoie să ştie despre afaceri.

— Mai ales despre afacerea cu droguri.

— Nu-mi ţine lecţii de morală, Noelle. Nu ştiu dacă ai observat, dar trăim într-o lume murdară. Vecinul tău, colonelul Pramural, de exemplu. Ca poliţist, câştigă două sute cincizeci de dolari SUA pe lună. Dar casele din cartierul tău select valorează o sută de mii de dolari fiecare şi, din întâmplare, ştiu că bunul colonel are un cont secret într-o bancă elveţiană, cu o sumă de şapte cifre. Nu există nici o diferenţă între mine şi alţii din Thailanda.

— Nu vreau ca fiul meu să umble cu droguri.

— Mă subestimezi. Eu nu umblu cu droguri. Le livrez în containere. Şi nu uita că tot ce ştiu am învăţat de la Rocco.

Când pomeni de tatăl ei, Noelle se înroşi, amuţind pe loc. Baptiste zâmbi, ştiind că ochise direct în punctul vulnerabil.

— Dar ţie, cum îţi mai merge, Noelle? Ce se mai întâmplă în lumea modei?

Se simţea dispreţul din glasul lui, ori de câte ori pomenea de afacerile ei. Lucien avea impresia că tatăl lui ar prefera s-o vadă falită, cerşind pe străzi, deşi susţinea că o iubeşte.

— Luna trecută am deschis încă un magazin pe Indra Regent. Mi-a mers bine în ultima vreme.

Nu reacţionă la aluzia ei.

— Există bărbaţi în viaţa ta?

— Vrei să-ţi dau numele şi adresele lor?

— Doar numele. Adresele pot să le găsesc şi singur.

Zâmbi, dar Lucien se gândi că nu glumea deloc.

Noelle mânca un homar condimentat. Lucien o privea cum îl savura. Toate gesturile ei erau senzuale.

— Am câţiva prieteni apropiaţi, Baptiste şi o anumită viaţă socială. Dar nu mă mai îndrăgostesc. Am încercat de două ori, dar nu mi-a plăcut.

— De două ori? — repetă el, posomorât.

— Îţi imaginezi probabil că o dată ar fi fost de ajuns să mă lecuiesc.

Pe masă se afla un ghiveci de flori. Baptiste luă o floare şi o

ţinu între degetul mare şi arătător.

— Inimi însângerate — zise el. Ştii legenda, Lucien? O tânără părăsită de iubitul ei şi-a vărsat lacrimile pe această floare şi de atunci face boboci asemănători lacrimilor. Părăsirea. O temă potrivită pentru această seară.

Noelle îşi dădu farfuria la o parte.

— Te rog, cherry, o să ne faci pe toţi să izbucnim în lacrimi.

— Vorbesc serios. Aşa mă simt, părăsit.

Noelle se aplecă spre el şi îşi coborî vocea.

— Te-am iubit odată, Baptiste. Te-am iubit mai mult decât viaţa mea. Ţi-am acordat destule şanse. Dar, pe atunci, iubeai alte flori albe mai mult decât pe mine.

Zicând acestea, se scuză şi se îndreptă spre toaletă.

Baptiste îşi aprinse un trabuc şi, sprijinindu-se de spătarul scaunului, contemplă fumul care se înălţa spre tavan.

— Te-ai descurcat bine — îi spuse Lucien.

— Dacă ştii care este cel mai bun mod de a mă descurca cu mama ta, te rog să mi-l împărtăşeşti, Lucien. Îl caut de-o viaţă întreagă.

El înălţă din umeri.

— Nu ştiu de ce ne purtăm aşa. Este foarte stresant pentru mine.

— Ştiu ce vrei să spui, papa.

— Ar trebui să mă vizitezi din când în când, fără ea.

— De ce?

Baptiste îl fixă cu ochiul său întunecat. Lucien îşi feri privirile.

— Nu vrei să-ţi vezi propriul tată?

Lucien încercă să-l domolească.

— Nu eşti niciodată în oraş şi nu ştiu unde te duci.

— Trebuie să-mi văd de afaceri. Dar nu mi-ar strica să mă ajute cineva.

— Poate o secretară?

Baptiste se aplecă spre el.

— Hai să încetăm cu jocurile.

Puse mâna pe braţul fiului său.

— Ce-ai de gând să faci cu viaţa ta? Îţi doreşti să mergi la universitate? Să primeşti o educaţie aleasă? Ce pot să te înveţe acolo? Afaceri! O să-ţi spun eu cum se fac afacerile. Îţi castrezi oponentul înainte să te castreze el pe tine. Poftim, în asta

constau afacerile. Te-am scutit de trei ani de studiu.

— Grozav, papa. Îmi dai şi diplomă?

— Pot să-ţi dau mai mult decât atât. Sunt în măsură să-ţi ofer orice. Ce-ţi doreşti? Hai, spune-mi! Fete? Să joci la cazino? Maşini de curse? Sau poate ai vrea să joci şah? Să te joci, pur şi simplu?

— Nu vreau să mă amestec în jocurile tale.

— De ce nu? Ce ştii despre mine? Ce ţi-a spus?

Lucien se simţi stânjenit.

— Nu mi-a spus nimic.

— Sunt membru în consiliul de conducere al unei bănci, am acţiuni investite în magazine, hoteluri, companii miniere şi navale. Îl cunosc pe regele Thailandei, invit la cină miniştrii guvernamentali. Ţi-a spus asta vreodată?

Strânse pumnul şi-l întinse spre el.

— Ţi-a spus că eşti moştenitorul meu? O să-ţi îndeplinesc orice dorinţă. Trebuie doar să-mi spui. Îşi descleştă pumnul.

— Hai, ia-ţi ce doreşti.

Lucien simţi că-l ia cu transpiraţie.

— Vreau să-mi trăiesc viaţa aşa cum cred — spuse el.

Baptiste înălţă din sprâncene, cu un amuzament sardonic.

— Ai nouăsprezece ani. Habar n-ai ce este viaţa.

În clipa aceea, apăru Noelle şi Baptiste, se ridică să-i ţină scaunul. Este întotdeauna un gentleman perfect, se gândi Lucien.

Noelle se aşeză.

— Mulţumesc, Baptiste. Despre ce discutaţi voi, bărbaţii?

— Încercam să-l învăţ ce înseamnă viaţa.

— O discuţie ca de la tată la fiu.

Noelle îi aruncă o privire acaparatoare lui Lucien.

— Papa considera că, în loc să mă duc la universitate, ar trebui să dobândesc experienţă în practică, implicându-mă într-o afacere.

Ochii lui Noelle sclipiră mânioşi.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? — îl întrebă ea pe Baptiste.

— Nu, nici la tine, nici la el. Niciodată.

— N-o să te las să-l corupi. Nu vreau să-l distrugă lăcomia, aşa cum te-a distrus pe tine.

— Nu poţi evita corupţia, *chérie.* Te acaparează de când te naşti.

— Vom vedea — zise Noelle.

Dar, în afară de hotărâre, se mai citea ceva în ochii ei.

Frica.

După cină, Baptiste scoase o tabacheră de sidef din buzunarul de la piept şi îşi aprinse altă ţigară rusească, făcând semn chelnerului.

— Vrei un licheur, Noelle? Ţi-aş sugera un cognac, dar, în circumstanţele de faţă, cred că ar fi mai potrivit ceva mai puţin flambabil!

— Rahatul nu arde, Baptiste — zise ea, pe un ton dulce.

Bărbatul râmji.

— Căţea.

— Asta înseamnă cumva că este timpul să plecăm? — întrebă Lucien.

Noelle se ridică în picioare. Baptiste îi urmă exemplul.

— Ţine cont de ce ţi-am spus şi nu uita să-ţi iei cadoul.

— Nu pot.

— Ce nu poţi?

— Să-l iau.

— De ce? Este o jucărie.

Noelle puse o mână pe braţul lui Lucien.

— Te-a refuzat pentru că i-am spus să nu te lase să-ţi vâri ghearele în el.

— Frumoase vorbe pentru o mamă.

— Mulţumesc pentru cină, Baptiste. A fost o seară minunată.

— N-am înţeles niciodată de ce mă urăşti atât de mult?

— Nu-i nimic personal.

Dădu cu pumnul în masă. Toţi din jur rămaseră şocaţi. Conversaţia încetă şi mesenii întoarseră capetele spre ei: femei în rochii Givency, sclipind de diamante, gentlemeni vestici, eleganţi şi bronzaţi, care le însoţeau, oameni de afaceri chinezi, thailandezi şi japonezi, în costume scumpe şi sobre. În Thailanda, afişarea publică a furiei era considerată o nepoliteţe grosolană.

Baptiste încercă să se stăpânească. Când vorbi, şopti atât de încet, încât de-abia se făcu auzit.

— *Tu es con!* Am făcut totul numai pentru tine!

— La vremea aceea mi s-a părut o idee bună — spuse Noelle. Şi acum trebuie să plec; spre deosebire de tine, detest scenele.

Ieşi urmată de Lucien. Se urcă în Mercedes şi Lucien o conduse acasă, prin traficul aglomerat de noapte, al Bangkok-ului. De-abia îşi vorbeau. Se uită deodată la ea şi văzu că-i sclipeau ochii şi i se întinsese machiajul pe obraji.

O strânse de mână. Se întrebă dacă va şti vreodată ce se petrecuse cu adevărat între părinţii săi. Dar era aproape sigur că nici nu voia să afle.

Când cotiră pe aleea din spatele vilei lor, nu observară Toyota neagră care-i urmărise. Avea farurile stinse şi ţâşnise din beznă ca o panteră.

121

Un copil sări dinaintea maşinii şi Lucien apăsă pe frână. Copilul scoase un spray, împrăştie detergent pe parbriz, apoi le arătă o cârpă şi le strigă să îi dea un baht ca să le cureţe geamul. Era ceva obişnuit pentru copiii din Bangkok.

Dar, lângă vila lor, noaptea…

— *Petit salaud!* — şuieră Noelle.

Îşi pierduse răbdarea după evenimentele de la cină. Deschise portiera să gonească puştiul. Lucien văzu o umbră în oglinda retrovizoare, alergând pe alee şi încercă s-o prevină.

După aceea, totul se întâmplă foarte repede.

Noelle simţi o mână în gât. Scoase un strigăt. Primul ei gând fu acela că va fi violată. Nici nu-i trecu prin minte că nu ea era ţinta. Cel care o atacase o împinse spre zid, de care se lovi cu capul şi leşină.

Când îşi reveni, îl văzu pe Lucien luptându-se cu doi bărbaţi. Unul din ei urcase în maşină, iar celălalt încerca să tragă de volan. Motorul era pornit şi maşina alunecă brusc, lovindu-se de un zid, cu un zgomot asurzitor de metal îndoit şi sticlă spartă. Bărbatul de lângă Lucien înjură şi se feri.

Apoi, îi strigă ceva colegului său. Noelle recunoscu dialectul: chiu-chao chinezesc.

Atunci îşi dădu seama că-l vizau pe Lucien, nu pe ea şi prinse puteri. N-o să-i lase să-i rănească fiul. Indiferent ce voiau şi cine erau, n-o să-i lase să-i facă vreun rău lui Lucien.

Noelle se ridică în picioare şi-l lovi cu vârful pantofului pe

bărbatul care se lupta să-l scoată pe Lucien din maşină. Omul se rostogoli şi se prăbuşi cu mâna între picioare. Noelle ezită, căutându-şi noua ţintă. Zări o umbră la umărul stâng, o mişcare şi apoi ceva o lovi în tâmpla dreaptă.

Nu ştia cât timp zăcuse în inconştienţă. Cineva o scutură de umăr şi o întrebă în thailandeză ce se întâmplase. Încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi. Se rostogoli pe-o parte şi vomită.

— Ce s-a întâmplat? — repetă bărbatul.

Îi băgase o lanternă în faţă şi Noelle o dădu la o parte.

Îşi aminti deodată cum doi bărbaţi încercaseră să-l tragă pe fiul ei din maşină.

— Lucien — zise ea, dar avea limba umflată şi nu scoase decât un sunet gutural.

Omul lumină Mercedes-ul; avea aripa îndoită şi se vedeau cioburi de sticlă împrăştiate pe alee. Portiera de lângă şofer era larg deschisă. Maşina părea goală.

— Lucien — zise Noelle din nou, ştiind că îl pierduse.

122

Noelle locuia la două blocuri de şoseaua Sukhumwit, pe Soi Sapphan Kwai. Era o veche casă thailandeză, adăpostită discret în spatele unei păduri de bananieri şi avea o grădină frumos îngrijită, cu lavandă şi boungainvillea. Un bătrân amah chinez îl pofti înăuntru.

Baptiste se uită în jur. Era un paradis de verdeaţă; orhidee în ghivece de lemn, copaci tapioca, cozi fragile de maimuţă şi frangipani parfumaţi. Podelele de tek erau acoperite cu covoare chinezeşti de mătase, iar lângă ferestre erau fotolii tapisate cu mătase crem. Era prima oară când pătrundea în casa ei. Îi recunoscu stilul.

Noelle era în dormitor. Stătea pe pat, într-un halat roşu de mătase, sprijinită între perne, cu un săculeţ de gheaţă pe cap. Nu mai semăna cu femeia pe care o văzuse la cină cu o seară înainte. Avea un cucui la ceafă şi un ochi umflat, aproape închis. Era palidă ca moartea şi semăna cu o păpuşă chinezească aruncată la întâmplare, pe pat.

— Mi-au luat fiul — zise ea.

— O să ţi-l aduc înapoi.

— De ce? De ce l-au luat?

— Nu ştiu — zise el. Dar o să-l găsesc şi o să-l aduc înapoi.

— Tu eşti de vină? — îl întrebă Noelle. Tu l-ai băgat în asta?

Baptiste, clătină din cap.

— Îţi jur că nu ştiu ce se petrece. Crezi că aş fi primejduit, în mod voit, viaţa fiului meu?

Se aşeză pe marginea patului şi o luă de mână. Era rece şi moale.

— Te simţi bine?

— Am traumatism cranian. Nu prea grav. Doctorul vrea să mă trimită la spital, dar am refuzat.

— Ar fi mai bine pentru tine, sunt convins.

— Când am făcut eu ce este mai bine pentru mine, Baptiste?

Îşi scoase ţigările, se răzgândi şi le puse la loc, în buzunar.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat.

— De-abia cotisem pe alee. Un băieţel a apărut în faţa maşinii, să şteargă parbrizul. Când am deschis portiera să strig la el, am simţit un bărbat în spatele meu, care m-a apucat de gât. Am crezut că pe mine mă vor sau banii, maşina. Dar nu mi-am imaginat niciodată…

Se opri, încercând să se stăpânească.

— M-au aruncat afară şi s-au luptat ou Lucien. Era în maşină. Am încercat să-l ajut… Pe urmă, nu-mi mai amintesc. Unul din ei m-a lovit. Mi-am dat seama când mi-am revenit. Colonelul Pramural era acolo, cu o lanternă şi pistolul în mână. Maşina era goală. Lucien dispăruse.

— Ai văzut cine erau bărbaţii aceia?

— Era prea întuneric, nu le-am zărit feţele, dar i-am auzit discutând între ei. Erau chiu-chao, Baptiste, chinezi.

— Chinezi? — zise el.

Probabil nişte tineri soldaţi de triadă, puşi pe jaf. Nici un conducător de triadă din Bangkok n-ar fi avut motiv să acţioneze aşa.

— Poliţia spune, că va face tot posibilul — zise Noelle.

— Poliţia? Thailandezii n-ar fi în stare să găsească nici un elefant sălbatic într-un lac cu raţe. Există o singură cale de a ne căpăta fiul înapoi.

Baptiste se gândi. Ştia că nu era o simplă coincidenţă. Lucien fusese luat fiindcă era fiul lui Baptiste Crocé. Dar, de ce? Dacă erau chiu-chao, puteau aparţine oricărui sindicat mafiot din Bangkok. Până acum, nu-i ceruse nimeni răscumpărare.

Spera că oamenii care-l răpiseră pe Lucien să fie profesionişti. Pe onoarea mea, o să-i fac să plătească, dacă s-au atins de el. O să le smulg testicolele cu mâinile mele!

— Vrei să rămân aici peste noapte?

— Pentru ce, Baptiste?

— Pentru protecţie, alinare.

— N-am nevoie de protecţie şi tu nu îmi oferi alinare. Găseşte-mi băiatul.

Sperase că durerea o să-i unească, măcar pentru câteva zile. Dar Noelle era solitară în supărarea ei, aşa cum fusese toată viaţa. N-avea ce face aici. Ieşi, închizând încet uşa în urma lui.

123

San Francisco

Pentru ziua lui Jennifer, Jonathan Dale rezervase o masă la unul dintre cele mai selecte restaurante din San Francisco, L'Etoile, de la hotelul Huntingdon. Candelabre din cristal, un pian mare, conversaţie în şoaptă. Dale era la al doilea martini când apăru Jennifer. Îl urma pe şeful de sală. Dale o văzu, făcându-i cu mâna. Dădu peste un piedestal de marmură şi fu cât pe ce să dărâme un ghiveci cu o ferigă. Mesenii o priveau dezaprobator în timp ce străbătea salonul, spre bancheta de culoarea cuprului, unde o aştepta Dale.

Purta o rochie mototolită, de bumbac, fără formă, un şal croşetat, o brăţară de aur în partea de sus o braţului, bijuterii de talcioc şi cizme cu dantelă. Semăna cu o ţigancă prezicătoare de la circ. Avea ochii injectaţi şi lăcrimoşi şi mirosea a transpiraţie.

Era un miracol că o lăsaseră să intre.

Dale se ridică s-o întâmpine. Se îmbrăţişară în grabă şi ea se trânti pe banchetă. Îşi dădu seama că era drogată sau, în orice caz, pe cale să-şi revină.

— Dumnezeule, Jennifer, în ce hal ai ajuns?

— Hei, sunt bine.

— Eşti drogată.

Jennifer oftă teatral şi înălţă din sprâncene.

— Nu începe din nou, O.K.? De-abia am venit.

— Mi-ai promis că o să te laşi.

— Ei, am fumat şi eu puţină iarbă, atâta tot.

Atâta tot!

Îi făcuse atâtea promisiuni şi nu se ţinuse de cuvânt niciodată. Dar crezuse că de data aceasta va fi altfel. Trei luni se abţinuse. Nu mai primise mesaje de la poliţie să vină s-o scoată pe cauţiune, nici nu-l mai sunaseră de la spital, să-l informeze că se afla la urgenţă, din cauza unei supradoze de heroină. Odată, îşi înfipsese tocul într-o bucată de sticlă de pe trotuar şi apoi călcase într-un rahat de câine. Fusese prea drogată să observe. Atunci fusese cât pe ce să-şi piardă piciorul.

Participase la programele pentru cei care se drogau cu heroină, fusese la centre de reabilitare, programe guvernamentale şi zeci de psihiatri. După fiecare încercare de a fi salvată, promisese că n-o să se mai drogheze şi o să-şi vadă de viaţa ei. De data aceasta, crezuse că reuşise într-adevăr.

Şi acum, iat-o din nou drogată. Cel mai mult îl durea nesiguranţa, dezamăgirea zdrobitoare. Bănuia că şi ea ştia de asta; câteodată, se juca cu el, ca un călău profesionist.

Îşi şterse nasul cu mâneca.

— De ce, Jenny?

— Nu face rău. Nu-i ca heroina.

— Dar întotdeauna ai început aşa.

— Mă ajută să mă relaxez.

— Trebuie să te relaxezi ca să iei cina cu mine?

Jenny se uită în jur, încruntându-se. Avea pleoapele inflamate.

— Ce local de snobi! De ce a trebuit să venim aici? Nu puteam merge la Taco Bell sau McDonald?

— Este ziua ta. Am vrut să fie ceva deosebit.

— Oho! Deosebit! Nu-mi amintesc să fi fost vreodată deosebit.

Ah, nu. Doar n-avea de gând s-o ia de la capăt cu reproşurile. Se apropia chelnerul. Dale frecventa des localul L’Etoile şi şeful de sală îl cunoştea bine.

— Doriţi să vă iau comanda, domnule Dale?

— Vreau calcan ca de obicei, Roger.

Jennifer încercă să se concentreze asupra meniului. Strănută şi-l trânti pe masă.

— Aveţi burgeri?

— Mă tem că nu, domnişoară Dale. Dacă doriţi, vă pot aduce cotlet, cu chateaubriand.

— Mi-l aduceţi la ploscă?

Roger păru că nu înţelege. Se uită la Dale să-l lămurească.

— Două porţii de calcan Dover — zise Dale.

Roger încuviinţă din cap şi plecă.

— Ce înseamnă asta? Părerea mea nu contează? Ce sunt eu, un copil?

— Văd că aşa te comporţi.

— Te rog să mă scuzi.

Îşi rezemă capul de spătarul banchetei; avea ochii grei de somn. Părul ei fumuriu îi atârna neîngrijit. Pielea căpătase o nuanţă cenuşie. Era încă tânără, dar îmbătrânită.

— Ai mai văzut-o pe Susan? — o întrebă el.

— Sigur. M-am întâlnit cu mama, dar nu m-a dus la un restaurant select.

— Mă gândeam că o să fie…

— …deosebit, nu-i aşa? Ei, am un nou tată vitreg, ştiai?

— Am auzit că Susan intenţionează să se recăsătorească, dar asta nu înseamnă că ai un nou tată. Cel puţin, nu la vârsta ta.

Îl ignoră.

— Sper să fie mai bun decât cel pe care l-am avut.

Dale se plictisise de aceste discuţii. N-o adusese aici ca să se dea din nou în stambă. Acum se sprijinise în coate şi se uita la un bărbat cu păr grizonat, de la o masă învecinată, lingându-şi buzele lasciv. Omul se înroşi furios şi îşi feri privirile.

— Ce dracu’ faci?

— Se holba la mine.

— Dacă n-ai vrea ca oamenii să se holbeze la line, ar trebui poate să te îmbraci mai decent.

— Port ce vreau.

— Bineînţeles.

Apăru chelnerul care se ocupa de vinuri. Dale clatină din cap. Considera că fiica lui nu avea nevoie de un excitant în plus. Era şi aşa destul de drogată.

— Dacă insişti să te comporţi în halul ăsta, o să plecăm.

— Perfect, oricând doreşti.

Rămaseră tăcuţi. Jennifer strănuta în permanenţă. Nu mai rezist, se gândi Dale. De treisprezece ani fiica mea mă învinuieşte pentru greşelile trecutului. A început ca un joc şi acum totul a ajuns s-o obsedeze. Nu mai rezist, nu mai pot.

Sosi mâncarea, dar Dale constată că-i pierise pofta. Ar fi trebuit să fie o aniversare. Ziua ei de naştere, care inaugura de asemenea cea mai lungă perioadă de când nu se mai drogase, în cei zece ani. Acum însă, o luaseră de la început. Va intra în vechiul ei cerc vicios; după un timp se va droga puţin, să se relaxeze, apoi, într-o noapte o să-şi viziteze unul din vechii prieteni, poate pe Scott şi va priza nişte heroină, pentru că, la fel ca un alcoolic, nu va rezista tentaţiei. Şi apoi, va aluneca în aceeaşi spirală, până va ajunge din nou la Dale şi la doctori s-o salveze. Se va opri un timp după suferinţele îndurate şi o va lua de la început.

Dale văzu munţii din Laos, văzu cu ochii minţii câmpurile sclipind cu maci în soarele dimineţii, femeile hmong aplecate asupra petalelor — o scenă liniştită şi frumoasă. Şi se întrebă cum putea această frumuseţe să aducă atâta nefericire.

O privea cum devora calcanul Dover în sos de pinot noir, de parcă ar fi fost o farfurie cu mazăre. Sorbi din apa minerală Perrier.

— Mai ai serviciu? — o întrebă el.

— Ce-i aşa de grozav să ai un serviciu? Doar asta te interesează, nu-i aşa? Să am serviciu. Să fiu un bun cetăţean american. Nu contează ce poate să facă ţara ta pentru tine, ci ceea ce poţi face tu pentru ea. Nu-i aşa?

— N-am nevoie de un discurs comunist. Te-am întrebat doar dacă mai lucrezi.

— Da, mai lucrez.

Lucra. Era chelneriţă într-o cafenea din North Beach. La fel ca atunci când renunţase la studii. După ce plecase de la Berkley, lucrase în campania electorală a lui McGovern împotriva lui Nixon, după care se ocupase de rezolvarea cazurilor problemă — ca să vezi ce ironie — şi fusese concediată din cauza absenţelor. Urmaseră o serie de încercări inutile, prieteni, terapeuţi, colaborări de firme juridice, o lungă perioadă de voluntariat, când se convinsese că făcea cel mai bun lucru, în timp ce Dale îi

achita facturile şi ea îşi căuta refugiu în heroină.

— Mă rog, ai un serviciu, tot este ceva.

— Nu-i nimic.

— Presupun că ai dreptate.

Probabil că expresia lui o jignise, pentru că ripostă imediat.

— Vreau să mănânc. Ce dracu' se mai găseşte în localul ăsta?

Îl văzu pe Roger la o masă alăturată.

— Ei, bulangiule! Mişcă-ţi fundul, până aici.

Dale se ridică în picioare.

— Ajunge.

— Ei, ce s-a întâmplat? Am greşit cu ceva?

— Plecăm.

— Dar nu vreau să plec. Ce dracu'! A fost ideea ta, nu?

O apucă de braţ şi o ridică în picioare. Îşi dădu seama că îşi bătuse joc de el. O să-l facă de râs în propriul său restaurant. Ah, mă joacă pe degete! Oare de ce nu-i intuiesc strategia?

— Hai, ieşi.

Trânti nişte bani pe masă şi o târî după el; simţea privirile celorlalţi aţintite asupra lor. Când ajunseră pe stradă, ea se eliberă din strânsoarea lui.

— O să te conduc acasă — zise el.

— N-am nevoie de rahatul ăsta.

— Nici eu.

— Atunci cară-te dracului de aici.

— Chiar asta o să şi fac. Doar n-o să mă las învinovăţit pentru toate eşecurile tale. Atâta timp cât sunt prin preajma ta, n-o să iei viaţa în serios.

— Oh, sigur, nu ţi-a păsat niciodată de mine.

Oamenii treceau pe lângă ei, pe trotuar. O femeie cu un căţeluş de zgardă se opri să asculte. Lui Dale puţin îi păsa.

— Dacă aşa îţi place să crezi…

— Aşa ştiu.

— De câte ori vrei să-ţi spun că-mi pare rău?

— Nu ştiu, n-am stat să număr.

— Asta este. Gata! Am priceput.

Acum îşi dădea seama: dacă renunţa să se autodistrugă, însemna că îl iertase pentru trecut. Şi ea nu voia să uite trecutul. Era prea mândră s-o facă şi îl ura prea mult. Erau înlănţuiţi împreună în aceeaşi nefericire; nici el nu se putea ierta, până nu-

l ierta ea mai întâi.

Iar ea, n-o s-o facă.

O luă în direcţie opusă, spre California. Nu avea nici o ţintă, voia doar să scape de el. Toate aceste evenimente i se păreau oarecum simetrice. Îşi dădea seama că oamenii care mergeau pe lângă ea o priveau ca pe o leproasă; bărbaţi în costume scumpe, femei cu sacoşe Nieman Marcus. Erau cu toţii nişte snobi idioţi şi înfumuraţi, cu nasul pe sus. Nu-şi dădea seama că se oprise de două ori în plină stradă să le-o strige drept în faţă. Nu mai reuşea să facă distincţie între gând şi voce. Lumea se transformase într-un vârtej de sunete şi imagini confuze.

Îşi ura tatăl. O mustra întotdeauna. *„Mi-ai promis că, de data aceasta, o să te laşi”.* Şi privirea lui de câine bătut. Sigur, încercase să renunţe. Toată viaţa ei fusese o încercare de renunţare la ceva. Dar, fără droguri, viaţa îi apărea în tonalităţi sumbre. Se simţea singură, nedorită şi disperata, ca întotdeauna. Atunci, ce dracu’ mai conta?

Trebuia să se facă folositoare. Toţi prietenii ei se drogau şi depindeau de ea să le facă rost. Când era sobră, o priveau pe furiş şi n-o iubea nimeni, aşa cum se întâmplase de când se ştia. Dar când se droga, o iubeau şi aveau nevoie de ea.

Era bine să te simţi util.

Nu puteai să faci rost de droguri fără sa te înfrupţi şi tu puţin. Cristoase, ar fi trebuit să fie o suprafemeie.

Aşa că îţi mulţumesc, tată, pentru tot.

Dacă ar fi avut un tată lângă ea, n-ar fi ajuns aşa.

Era numai vina lui.

124

China Town

Din afară, cartierul general al societăţii chineze din San Francisco semăna cu o clădire obişnuită de piatră. De la al doilea etaj răsuna o babilonie de dialecte: cantoneză, chiu chao şi mandarin, în ritmul cadenţat al tablelor de mah-jong. Nu era zona turistică a oraşului chinezesc; pe una din laturile clădirii era

o cofetărie, iar pe cealaltă nişte camere dărăpănate, unde chinezii locuiau şi dormeau la fel ca în cele mai insalubre mahalale din Hong Kong.

Pe treptele clădirii, un bătrân în pantaloni suflecaţi până la genunchi citea un ziar chinezesc cu ochelarii săi mici şi rotunzi. Patru chinezi tineri trecură pe lângă el. Erau îmbrăcaţi în adidaşi, blugi moderni şi ochelari de soare. Îl împinseră special şi el scăpă ziarul din mână.

Prăpastia dintre cele trei generaţii de imigranţi chinezi se adâncea tot mai mult.

La ultimul etaj al clădirii, Henry Wing stătea la o masă lungă din tek, pătată, ce se afla sub fotografia lui Sap Yat Sen. Pe pereţi atârna un steag republican şi stindardele triadei Chuen Chung Wa.

Henry Wing avea în jur de şaptezeci de ani. Purta un costum gri, care nu-i venea bine şi o cămaşă albă, deschisă la gât. Părul lui rar, grizonat, era pieptănat pe spate şi avea mâini zbârcite. Părea un bătrânel obişnuit, care îşi petrecea zilele în Washington Square, printre canari cântători.

Henry Wing bătu din palme să i se aducă *yum cha* şi-l invită pe Sammy Chen. Se interesară politicos de familiile lor. Glasurile lor răsunau în camera goală. Discutară pe larg despre situaţia politică din China.

În cele din urmă, Henry Wing spuse:

— Am auzit că o să te stabileşti aici, în San Francisco.

— În Hong Kong este multă nesiguranţă. În mai puţin de douăzeci de ani, China comunistă va pune stăpânire pe oraş. Trebuie să mă gândesc la viitor.

Henry Wing îl privi cu ochi obosiţi, cenuşii.

— Fraţii tăi, Hung Mun, vor veni şi ei?

Sammy Chen clătină din cap.

— Nu intenţionez să stârnesc conflicte, Bunicule — zise Sammy, folosind acest apelativ onorific în semn de respect, deşi Henry Wing era doar cu câţiva ani mai mare ca el. Sunt sigur că vom găsi o cale să nu ne lezăm interesele.

Henry încuviinţă din cap, cu părere de rău.

— S-a zvonit că unii din oamenii tăi vor să însângereze străzile.

— Minţi înfierbântate. Eu sunt cel mai mare din Fei Lung, Bunicule, nu *fa'n gud rai* de pe străzi.

Henry Wing îl aprobă.

— Ştii, lucrurile sunt altfel acum decât în tinereţea mea. Noi îi respectam pe cei în vârstă. Hung Mun era un instrument democratic. Ritualul şi istoria noastră se aflau la loc de cinste.

— Am constatat şi eu asta.

Satisfăcut că interlocutorul său era de acord cu părerile lui, Henry Wing continuă.

— Dar acum, tinerii vor totul, imediat. Sunt chinezi, dar au deprins obiceiuri americane. Eu, unul, dacă vine un american la mine cu nişte praf alb şi-mi spune *„Tai-lo,* vrei să-l vinzi în locul meu?" îi răspund „Bineînţeles". Îl vând triadei, îi dau şi lui nişte bani şi restul — societăţii noastre. În felul acesta, toţi sunt mulţumiţi. Tong era în beneficiul tuturor. Dar acum, tinerii sunt lacomi. Cred că mulţi din ei şi-au uitaz strămoşii şi jurămintele făcute lui Hung Mun.

— Ai dreptate, Bunicule. Şi eu am tineri care nu respectă vechile tradiţii şi vor să fie *tai lo* în America. Se grăbesc, n-au răbdare, vor totul în grabă, ca tot ce se întâmplă în America — cum ar fi restaurantele McDonalds. De aceea este important să nu intrăm în conflict. Poate că o alianţă ar fi benefică pentru toţi.

— Şi ce propui, Chen Giai Han?

— Am un fiu: bine educat, inteligent, onorabil. Deţine rangul de Stâlp Roşu în Fei Lung. Într-o zi, va fi preşedinte în locul meu. Iar tu ai o fiică, de asemenea bine educată. Am auzit că tocmai s-a întors de la Şcoala Roedean din Anglia. N-ar fi bine să se cunoască? O căsătorie ar fi benefică pentru amândoi.

— Îmi dau seama că ar fi benefică pentru tine, Chen Giai Han. Dar explică-mi, de ce ar fi benefică şi pentru mine?

— Lumea se schimbă, Bunicule. Vrei să eviţi conflictul, la fel ca şi mine. Aş vrea să ştiu că viitorul copiilor mei va fi sigur, că o să-mi venereze oasele după ce nu voi mai fi. Vei câştiga, aliindu-te cu mine. Suntem o triadă puternică şi vei profita de pe urma afacerilor pe care ţi le ofer. Interesele noastre coincid, nu sunt conflictuale.

Henry Wing rămase tăcut mult timp.

— Nu ţi se pare ironic că vestul ne-a adus opiul şi ne-a transformat în sclavi atâta timp?

— Lumea este un cerc, Bunicule. Acum noi le ducem opiul lor şi este rândul nostru să ne îmbogăţim.

Henry Wing încuviinţă încet din cap.

— Cred că noi doi putem face afaceri împreună — zise el. Vom aranja ca fiul tău şi fiica mea să se vadă. Sunt convins că se vor înţelege de minune.

— Şi eu sunt convins — zise Sammy.

Dar apoi, chicoti şi spuse pe un ton scăzut:

— Şi dacă nu-l place, mai are un frate.

125

Bangkok.

Dacă ai fi lipsit de miros, locul acesta ar putea să-ţi pară romantic, se gândi Baptiste, în timp ce Mercedes-ul negru, cu aer condiţionat, coti pe bulevardul Rama IV şi trecu peste un pod în Cartierul Chinezesc. Râul era gros şi maroniu, ca o supă concentrată. Magazinele înşirate de-a lungul malurilor păreau dărăpănate şi posomorâte, cu vopseaua cojită de furtunile şi căldura nemiloasă. În apa uleioasă, zăceau mormane de gunoi putred.

Şoseaua Yaowarat era aglomerată cu camioane şi autobuze. Şoferul găsi adresa într-un colţ, între un *bac* şi un oficiu de schimb valutar. Pe stradă, un thailandez costeliv, într-un tricou cu emblema olimpiadei de la Montreal — 1976 zdrobea trestie de zahăr şi vindea sucul la o tonetă ambulantă.

Magazinul de aur era cel mai mare din Bangkok. În seifurile sale se aflau mai multe metale preţioase decât în cele mai mari bănci din lume. Un gardian înarmat stătea lângă o poartă de fier. Baptiste ştia că era o măsură inutilă de precauţie, fiindcă nimeni nu încercase să dea o spargere aici; nici măcar cei mai înrăiţi criminali din Bangkok nu se gândeau la o asemenea posibilitate, pentru că era proprietatea triadei Fei Lung.

Îşi lăsă şoferul să-l aştepte în maşină. Nu-şi adusese bodyguarzii pentru că nu considerase necesar s-o facă. Şi în afară de asta, voia să demonstreze că nu se temea. Intenţiona să-şi exprime dispreţul.

Faţada magazinului din marmură maronie şi sticlă fumurie contrasta cu magazinul prăpădit de ierburi de alături. Interiorul era zugrăvit în roşu şi auriu, şi avea coloane împodobite cu dragoni aurii. Lanţuri de aur, brăţări şi pandantive sclipeau în vitrine de sticlă luminate de neon. Ştia că era mai mult decât un magazin de bijuterii, era o bancă. Chinezii nu prea aveau încredere în conturi bancare, aşa că îşi investeau economiile în lanţuri de aur de diverse greutăţi. În după-amiaza aceasta, câţiva chinezi bogaţi veniseră să cumpere aur.

Baptiste nu se apropie de tejghea. Se propti în mijlocul magazinului şi se uită urât la unul din vânzători, un tânăr slab, cu obrajii mâncaţi de vărsat.

— Baptiste Crocé — tună el. Am venit să-l văd pe Aripioară de Rechin.

Nu spusese domnul Ho, şi pronunţă cu dispreţ porecla dată de triadă. Omul se întoarse şi spuse câteva cuvinte în chiu chao.

Douglas Ho apăru de după colţ, dintr-o cameră din spate. Făcu semn din cap şi dispăru din nou. *Espèce de con, se* gândi Baptiste furios şi-l urmă.

— Kwo-chao — zise Douglas.

Baptiste se gândi să se repeadă la el şi să-i rupă gâtul. Dar lângă scaunul lui Douglas se aflau doi *sze kau;* unul dintre ei ţinea un brici în mână, iar celălalt avea o umflătură sub haină, probabil un Magnum 357 sau un satâr.

Douglas stătea la un birou de metal. Singurele obiecte erau biroul, un computer, un mic calculator şi nişte registre.

Baptiste nu mai fusese aici. El încheia afacerile cu Sammy şi-l întâlnise pe Douglas ocazional, ca să stabilească doar termenele de livrare şi plată.

Când curierul îi adusese mesajul de la Douglas prin care îi cerea să se întâlnească, ştiu că era vorba de Lucien.

— Vreau să te anunţ că Lucien este teafăr şi nevătămat — îi spuse Douglas.

— Unde este, nenorocitule?

Douglas tresări, de parcă l-ar fi lovit. Este un ticălos orgolios, îşi dădu seama Baptiste. Nu prea se controlează.

— Te sfătuiesc să-ţi măsori vorbele — zise Douglas liniştit. Nu te afli într-o poziţie favorabilă, care să-ţi permită să mă insulţi.

Încerc să te ajut.

— Fiul meu este la tine?

— Ştiu cum poţi să-l capeţi înapoi.

— Tu l-ai răpit?

— Pot să te ajut. Este tot ce trebuie să ştii.

— Ce crezi că o să facă Sammy Chen cu tine, când o să afle?

— N-o să afle niciodată dacă ţii la viaţa fiului tău.

— Ce doreşti de la mine?

— Foarte puţin în comparaţie cu cei ai tu de pierdut.

Douglas se relaxă. Îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Ştiu că Lucien locuieşte cu mama lui, dar este totuşi fiul tău, nu-i aşa? Un fiu este de neînlocuit, spre deosebire de o fiică.

— Hai, spune mai repede ce vrei.

— Kee Lung se află acum în America, în San Francisco. Vreau să-i transmiţi un mesaj. Să-i spui că ai aflat că Henry Wing intenţionează să-l căsăpească. Spune-i că ai aflat despre acest plan de la familia Trinca.

— Despre ce este vorba?

— Nu te interesează.

— Atunci de ce m-ai ales pe mine?

— Pentru că numai pe tine o să te creadă.

— Şi dacă o să-l conving pe Sammy de această conspiraţie?

— O să-l primeşti înapoi pe Lucien. Dacă nu, o să moară în chinuri.

Baptiste făcu un pas înainte, cu pumnii încleştaţi. Cei doi *sze kau* reacţionară imediat. Briciul sclipi în lumină şi pistolul apăru din haină. Doar Douglas rămase liniştit.

Baptiste se calmă.

N-avea încotro. Rocco îl învăţase legea mafiotă. De îndată ce voi îndeplini ce mi-a cerut, va trebui să mă ucidă. Chiar dacă ar risca, tot nu va salva viaţa fiului său. Şi n-o să se sacrifice aşa de uşor, nici măcar pentru Lucien. Trebuia să negocieze, să câştige timp de manevră.

— Lasă-mă să mă gândesc — zise el.

— N-ai la ce să te gândeşti. De îndată ce voi afla că l-ai convins pe Chen Giai Han, o să-ţi primeşti fiul înapoi. Altfel, vei avea plăcerea să-l vezi întins pe o masă, la morga. Nu va fi deloc plăcut, te asigur. Şi acum, poţi pleca.

Poţi pleca. Lui Baptiste nu-i venea să creadă. Nu-i mai vorbise

nimeni în asemenea hal. Dar, pe moment, nu avea cum să protesteze, aşa că se întoarse pe călcâie şi ieşi din magazin, dând peste unul din vânzătorii uluiţi şi trântindu-l pe podea.

Curtea era străjuită de felinare cu halogen, iar noaptea, piscina oglindea grădina din jur şi palmierii. May plonjă perfect, fără să iasă la suprafaţă, mişcându-se ca un delfin prin apa luminată electric.

Când apăru, se aşeză pe marginea piscinei, netezindu-şi părul lung, negru. Îi plăcea să simtă atingerea apei care-i răcorea pielea. Era suplă şi muşchiuloasă, ca un băiat. Acum nu avea nici o treabă decât să se bucure de luxul oferit de Douglas: cosmetică, manichiură, gimnastică, masaj. Era obiectul lui personal şi insista să se menţină în formă.

May nu se deranjă să se şteargă cu prosopul. Se fâţâia lăsând urme pe dalele de marmură. Nu este o casă, se gândi ea, ci un palat, un mausoleu, un amestec de stiluri costisitoare şi lipsă de gust; scaune cu spătare Aubusson care nu fuseseră folosite niciodată erau aranjate în jurul unei mese de marmură roz, italienească; o sofa Louis Quinze lipită de perete, tapisată cu brocard franţuzesc, sub un tablou de Géricault şi un portret al regelui şi reginei Thailandei; un candelabru de cristal atârna deasupra unor covoare de mătase persană. Sunetele răsunau în jur ca într-o catedrală.

May se duse la barul lung, de mahon, îşi turnă un cognac Hennessy XO într-un pahar şi ieşi în curte, să privească luminile oraşului. Oare am lăsat cu adevărat în urmă barurile şi bordelurile? se întrebă ea. Sunt tot o târfă şi nu am libertate. Altfel de ce mă plimb în fiecare noapte prin această casă mare şi mă îmbăt, simţindu-mă din ce în ce mai singură?

Aceasta este viaţa mea, se gândi May; nu mai mor de foame ca în Saigon şi-n lagăr, nu mai sunt nevoită să mă vând străinilor cum am făcut la Ranchoi şi Le Palais. Am haine scumpe, locuiesc într-o casă luxoasă, cu servitori, şi mă plimb într-o maşină frumoasă. Este o viaţă minunată, la care nu am visat niciodată.

Şi atunci de ce mă simt atât de nefericită?

Se gândi la orele nesfârşite petrecute în avion, între Bangkok, Singapore şi Hong Kong, lângă un bărbat singuratic, de care nu ştia mai nimic. Nu o iubea. Uneori se întreba dacă o plăcea

măcar. Îşi petrecea viaţa încercând să-i interpreteze stările, să ghicească ce voia de la ea, întrebându-se dacă îl mulţumea sau nu.

Sexul cu el nu o satisfăcea. Pentru Douglas nu conta decât frecvenţa. Parcă s-ar fi angajat într-un maraton cu sine însuşi. Câteodată simţea că se forţa. Ar fi putut să cumpere oriunde aceleaşi favoruri pe care le primea de la May, dar lui nu-i plăcea să împartă o târfă cu alţii. Se folosea de frumuseţea ei ca să-i tachineze şi să-i stârnească pe ceilalţi bărbaţi. Insista să se îmbrace în haine provocatoare ori de câte ori ieşeau împreună, uneori chiar şi prin casă, în prezenţa bodyguarzilor săi. Nu o iubea, dar îi plăcea să aibă ceva la care ceilalţi tânjeau şi era numai a lui.

Acum nu mai avea scăpare. O s-o ucidă, era convinsă de asta. Într-o zi o să se sature de ea şi o să-i dea drumul. O să-şi găsească altă frumuseţe care s-o înlocuiască. Spera doar că o s-o facă într-un acces de plictiseală, nu de furie, când ar fi putut să-şi pună în aplicare ameninţarea repetată de atâtea ori — îi promisese că o s-o desfigureze.

Dar asta ai ales, îşi aminti ea. Când o să se termine totul, vei rămâne cu bijuteriile şi hainele, suficient ca să începi o viaţă nouă şi să impresionezi alt bărbat. Este ceea ce îţi doreşti. Aşa intenţionezi să supravieţuieşti.

Ce bine ar fi, cel puţin, să nu mai simtă ochii lui Mai Koo aţintiţi asupra ei, plini de dispreţ.

Mai Koo. Dacă nu l-ar fi văzut, poate că nu ar fi mustrat-o conştiinţa. Atâta timp cât crezuse că o părăsise, îi fusese mai uşor. Aşa era viaţa. Nu puteai avea încredere în nimeni, nici măcar în cea mai bună prietenă, ca Noi, dar făcuse tot ce se putea ca să supravieţuiască. Dar el îi spusese că o căutase, că încercase s-o găsească.

Ca şi micul Bich. Era o piesă care nu se potrivea în jocul ei.

Din impuls se duse să-l caute pe Chang. Îi spuse să tragă maşina la scară şi apoi se duse în dormitor să se îmbrace. Trebuia să iasă din casă, să vadă, să-şi amintească. Trebuia să se asigure că era bine ce făcea.

Îi spuse lui Chang s-o ducă la Patpong, un cartier mizer, cu baruri de striptease, saloane de masaj, bordeluri. Muzica disco se

revărsa pe străzi, negustorii ambulanţi trăgeau turiştii de mânecă şi reclamele luminoase sclipeau deasupra capetelor: *Barul Superstar... Haremul Spaniol... Barul Roxy alcool, băuturi tari... Fete! fete! fete! Dacă le vrei, le ai...*

Prin uşa deschisă, May văzu fete îmbrăcate sumar, învârtindu-se sub reflectoarele învăluite în fum sau uitându-se la turiştii care treceau pe stradă.

— Opreşte maşina! — strigă May.

O cunoştea pe una din fete. Era Noi.

Chang apăsă pe frână. Ea sări din maşină, traversând pe partea cealaltă a străzii. Noi stătea în faţa barului Nevada, pozând, ca orice prostituată; avea un braţ pe piept, iar cu celălalt trăgea din ţigară. Era machiată exagerat şi purta o fustă scurtă de piele şi o bluză decoltată care-i dezgolea sânii prinşi într-un sutien jumătate de cupă.

Când se apropie, May îi văzu înţepăturile de pe braţe.

Femeia o privi. May o atinse şi o făcu să tresară.

— Ce vrei?

— Noi?

O privi uluită şi înspăimântată.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Nu, nu era Noi. May îşi dădu seama că nici măcar nu semăna cu ea. Era doar o prostituată la fel ca multe altele. Imaginaţia mi-a jucat o festă.

— Te-am confundat cu cineva — zise ea.

Femeia aruncă ţigara, dezgustată şi intră în bar. Chang stătea în spatele ei şi o urmărea.

— Cine a fost? — o întrebă el.

— Credeam că o cunosc.

Chang se posomori neîncrezător. May alergă înapoi în Mercedes. Nu conta că nu fusese ea. De fapt, toate sunt la fel ca Noi. Suntem nişte fetiţe buddhiste, fără nici o perspectivă. Dar acum eşti în siguranţă, îşi spuse ea. Ai scăpat de toate astea. Aceasta este viaţa ta. Dacă Noi ar fi în locul tău, nu s-ar mai uita înapoi. Tu de ce o faci?

Pentru că nu asta conta. Ea nu fusese niciodată ca Noi. Nu ar fi transportat niciodată droguri în cadavre de copii, indiferent cât de disperată ar fi fost.

Şi, în afară de asta, exista şi Mai Koo!

Când se întoarse la vilă, Douglas era acolo.

— Unde ai fost? — o întrebă el.

— Să mă plimb.

— Strânge-ţi lucrurile. Mâine noapte plecăm la Hong Kong.

În noaptea aceea, făcu dragoste cu ea de trei ori. După prima oară adormise, dar o trezise de două ori în timpul nopţii, să repete performanţa.

Probabil că i se întâmplase ceva deosebit în ziua aceea, se gândi ea.

126

Un cvartet de coarde cânta în fiecare după-amiază în holul Hotelului Oriental. Curtea centrală era străjuită de bambuşi înalţi, graţioşi, împodobiţi cu clopote de aramă. Mesenii stăteau în fotolii albe, elegante, de trestie şi îşi beau ceaiul de după-amiază sau îşi sorbeau cocktailurile, în timp ce priveau barjele cu orez şi bărcile cu coadă lungă alunecând pe râul Chao Phyra.

Când ajunse, Baptiste văzu că Noelle sosise înaintea lui şi-l aştepta. Era îmbrăcată într-un costum negru. Nu se machiase şi era palidă şi trasă la faţă. Parcă ar fi venit de la o înmormântare.

Nu se ridică să-l salute.

Baptiste îi zâmbi încântător.

— Nu crezi că este prematur să te îmbraci în negru? — zise el.

— Ce ai aflat? —îl întrebă ea, distrusă.

— Astfel de situaţii nu se rezolvă cum ai bate din palme.

— Te-am întrebat, ce ai aflat?

Făcu semn unui chelner în haină albă şi comandă două Planter’s Punches. Se gândise toată dimineaţa ce să-i spună. Dacă i-ar mărturisi adevărul, ea ar insista să-i satisfacă cererea lui Douglas Ho şi acest lucru era imposibil. Aşa că hotărâse să nu-i spună nimic precis.

— Îmi continui cercetările, Noelle.

— Ştii ceva. Se vede pe faţa ta.

— Nu ştiu nimic sigur.

— Spune-mi!

— Bine!

Inspiră adânc. Noelle avea ochii umezi şi i se albiseră degetele pe mânerele fotoliului. Trebuia s-o ia încet, ca să n-o apuce isteria.

— Cred că este vorba de un bandit aparţinând uneia dintre triade — zise el, ceea ce era în parte adevărat. Dar s-au ascuns şi n-am reuşit să aflu mai mult.

— Ce vor?

— De îndată ce o să aflu, o să le satisfac cerinţele. Dar, până acum, n-am auzit nimic.

— Deci am avut dreptate. L-au răpit din cauza ta şi a afacerilor în care te-ai băgat.

— Presupun că da.

— Ticălosule!

— Nu este vina mea, Noelle.

— Este un copil nevinovat. Am încercat toată viaţa să-l ţin departe de tine şi de intrigile tale, dar uite ce s-a întâmplat.

— N-aveam de unde să ştiu. Dacă ar fi fost sub protecţia mea, dacă nu l-ai fi înstrăinat de mine, nu ar fi fost răpit.

Lui Noelle îi tremurau mâinile.

— Ai o ţigară? — îl întrebă ea.

Băgă mâna în buzunar şi scoase ţigările ruseşti, fără filtru. Îi dădu una.

— Sunt tari.

— Nu-mi pasă.

I-o aprinse, dar, de-abia trase un fum.

— Ţi-am promis că o să fac tot ce pot să-l salvez. Îl iubesc la fel de mult ca tine.

— Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată.

— Cam târziu pentru remuşcări. Suntem ceea ce suntem. Istoria nu se poate schimba. Eu unul te iubesc la fel de mult ca în prima zi.

Dar Noelle nu-l asculta.

— Ce crezi că i se întâmplă în clipa asta?

— Nu o să-i facă nici un rău — zise el, mult mai încrezător decât era în realitate. O să-l închidă undeva, până se hotărăsc ce să facă. Ai încredere în mine, o să-l salvez.

— Ar fi trebuit să mă întorc în Franţa. Ştiam că nu este bine să rămân aici, în Asia.

— Nu-i vina ta — zise el, acoperindu-i mâna cu a lui.

— Nu, este a ta, Baptiste, numai a ta.

Sosiră băuturile. Chelnerul le lăsă pe masă şi rămaseră tăcuţi un timp.

— Ştii mai multe decât vrei să-mi spui — zise ea, în cele din urmă.

— Îţi jur că nu-i adevărat. În următoarele douăzeci şi patru de ore vor lua legătura cu unul dintre noi. Pe urmă, vom şti ce avem de făcut.

— Este un băiat atât de blând — zise Noelle. Nu seamănă cu papa şi nici cu tine. Este doar un om bun, iubitor şi cinstit. Dumnezeu ştie de unde a moştenit aceste calităţi.

— Îţi mulţumesc pentru compliment.

I se prelinseră două lacrimi uriaşe pe obraji.

— O să înnebunesc. Mi-l imaginez…

Se ridică.

— Nu pot să stau aici, în public.

Baptiste o luă de braţ.

— Te conduc acasă.

— Nu. Nu vreau nimic de la tine. Adu-mi fiul înapoi, dacă nu vrei să te trezeşti cu gâtul tăiat într-o noapte.

Se îndepărtă, clănţănind cu tocurile pe marmură. Ţinea capul sus şi spatele drept. Era distrusă, dar avea mândria ei.

Se aşeză şi îşi luă ţigara din scrumieră. Îi venea greu să se lase de fumat. Doctorul îi spusese că îi făceau rău. Dar un bărbat ca el, care se ocupa de traficul de droguri, se agăţase, cum era şi normal de cel mai apropiat drog. Dumnezeule! Îşi făcuse atâtea planuri pentru Lucien. Sperase că, într-o zi, o să-l câştige de partea lui şi pe el şi pe Noelle. Poate că exista totuşi o soluţie. Dar trebuia să aştepte până îşi punea planurile la punct.

Biata Noelle. Avea dreptate. Dusese o viaţă cumplită

După ce Douglas plecă de dimineaţă, May sună la ambasada SUA de la un telefon public, celular.

— Vreau să vorbesc cu Mai Koo Dale — murmură ea.

Nu era nevoie să vorbească în şoaptă. Chang era jos, în foaier, iar Douglas plecase în Oraşul Chinezesc. Dar îi tremura vocea de frică.

— Mă tem că nu avem pe nimeni cu acest nume — îi spuse funcţionarul.

— Trebuie să ştie cineva de el. Vă rog, este foarte urgent. Poate s-a întors în SUA!

— O clipă.

O lăsă să aştepte. I se păru o eternitate şi-i tremura receptorul în mână. Ce-ar face dacă ar apărea Douglas exact acum? Sau dacă Chang ar asculta la alt telefon? Dar nu i se permitea să iasă singură din casă, aşa că nu avea încotro.

— Paderewski — zise o voce.

— Mai Koo Dale — spuse ea.

— Cine este la telefon?

— Este acolo? — zbieră May.

Se făcu linişte.

— Doamnă, puteţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Îi venea să plângă de ciudă.

— Mă numesc May. Spune-i lui Mai Koo. Spune-i ca May trebuie să-i vorbească.

— May? May Wong?

— Te rog să-i spui — zise ea şi închise.

127

San Francisco.

Seamănă cu sediul oricărei bănci sau case de negoţ, se gândi Dale. Se uită pe fereastra biroului său la funcţionarii elegant îmbrăcaţi aplecaţi asupra computerelor sau vorbind la telefon; era pulsul comerţului de zi cu zi. Unul dintre tineri era un chinez cu o faţă ca de alună. Râdea în telefonul pe care-l ţinea sub bărbie. Sorbea cafea dintr-o cană de polistiren şi introducea date în computer. Dale era, poate, singurul care ştia că era nepotul lui Chiang Kai Shek.

Musafirul lui Dale stătea de partea cealaltă a biroului, pe un scaun şi admira panorama golfului şi a podului Golden Gate prin geamul fumuriu.

Dale îşi concentră atenţia asupra dosarului deschis în faţa lui. Acesta consta din douăzeci şi trei de pagini dactilografiate la un singur rând, pe hârtie de format obişnuit. Era ordinul complet de luptă pentru armata nord-vietnameză la frontiera cu Republica

Populară Chineză, împreună cu toate informaţiile militare şi politice obţinute prin spionaj, şi previziuni de perspectivă, în concluzie, toate materialele la care ar visa orice strateg militar înainte să pornească lupta. Pacific Investment International transmitea astfel de documente în Langley - Virginia cam de două ori pe săptămână.

— Ai lucrat foarte conştiincios, Sammy — zise Dale.

— Şi garantez 100% pentru veridicitatea datelor.

— O să le transmit pe canalele obişnuite, bineînţeles.

Sammy încuviinţă din cap şi zâmbi. Se îmbrăcase elegant, în costum de bancher şi avea o cravată sobră.

— Dacă îmi amintesc corect, ultima oară când ne-am întâlnit, ţi-am transmis rugămintea lui Gerry Gates de a verifica sursa ta de informaţii.

— Nu pot — zise Sammy.

— Dar astfel de informaţii trebuie verificate.

— Sunt sigure 100% — repetă Sammy.

— De unde le-ai obţinut?

— Am încă mulţi prieteni la Saigon. După 1975, au murit mulţi, dar tot au mai rămas câţiva care deţin funcţii importante în armată şi poliţie. Facem afaceri bune

— N-ai putea să ne dai mai multe detalii?

— Nu.

De fapt, Dale nu se aşteptase ca Sammy să se arate mai cooperant. La urma urmei, era afacerea triadei.

— În curând o să încheiem un contract mare — zise Sammy. Pentru un contract mare o să-mi faceţi o reducere la fel de mare, nu?

— O să discut cu Gerry. Sunt sigur că vom putea aranja ceva.

Sammy profitase în urma relaţiei de afaceri stabilite cu firma lor, se gândi Dale. Spălase deja douăzeci de milioane de dolari prin Pacific International. Banii aceştia finanţaseră achiziţionarea unui nou oraş lângă Sacramento, cu propriul său parc industrial, poliţie şi pompieri. În sfârşit, era oficial: Sammy devenise stăpânul poliţiei.

Gerry Gates era încântat de noul său client — Sammy îi furniza informaţii preţioase, fără să prejudicieze compania lor, iar procentajele percepute de bănci dispăreau în conturi secrete la Washington, unde ajutau la finanţarea unor proiecte cum ar îi

Patrula Poliţiei de Frontieră din Thailanda, Solidaritatea sau Contras în Nicaragua.

Dale începuse să se îngrijoreze din cauza provenienţei şi destinaţiei acestor bani. Clienţi, cum ar fi Henry Wing, fuseseră prezentaţi băncii de unul din fiii lui Sammy Chen. Henry Wing rămăsese loial companiei Pacific International, deşi pierdea milioane, cu regularitate, în fiecare lună. Motivul era simplu.

În martie, de exemplu, o companie proprietate a familiei Chen achiziţionase două tranzacţii cu aur în Hong Kong. În aceeaşi zi, altă companie — la care Henry Wing era acţionar principal— achiziţionase tranzacţii identice la San Francisco. Aurul crescuse la bursă şi tranzacţia lui Sammy Chen din Hong Kong căzuse; la San Francisco Dale însuşi sabotase tranzacţia lui Henry Wing. Henry pierduse două milioane de dolari depozitaţi apoi în contul lui Sammy, ca să acopere costul tranzacţiei sale, minus comisionul companiei Pacific International. Dale ştia, dar nu putea dovedi că întreaga tranzacţie reprezentase plata pentru un transport de heroină. I se părea că undeva, pe parcurs, visul luptătorilor din războiul rece se transformase într-un coşmar.

— Ştii, cred că într-o zi o să ne întoarcem în Saigon — spunea Sammy.

— Eu unul, n-o să mă întorc.

— Ba da, o să ne întoarcem. Nu cu arme sau soldaţi, ci cu bani. Cu ei poţi conduce războaie, poţi pune soldaţii să moară — ai tăi sau ai lor. Până la urmă, nu poţi să câştigi decât cu bani.

Valurile se loveau de stânci. Soarele pălea. Un vapor trecu pe sub pod. Era rece şi se lăsase ceaţa pe muntele Tamalpais. Luminile clipeau în casele din lemn, adăpostite printre dafini, stejari şi afini.

Lui Dale nu-i ieşea din minte ce-i spusese Sammy Chen: *„nu poţi să câştigi decât cu bani”.* Crezuse că o ţară duce o viaţă normală, la fel ca un om. Dar nu era adevărat. Ţările erau guvernate mai mult prin frică decât prin moralitate.

Crezuse într-un fals ideal. Îşi pusese credinţa în singurul sistem perfect de guvernare; considerase că democraţia era cea mai bună, iar restul nici nu trebuia luat în considerare. Dar nu puteai grava adevărul şi dreptatea în piatră. De aceea avocaţi ca

el se îmbogăţeau, în timp ce ţara decădea. O ţară era la fel ca cetăţenii ei.

Nu recunoştea America maturităţii sale. Se simţea ca un astronaut care după ce se întorsese dintr-o călătorie de o săptămână pe lună, constatase că pe pământ trecuseră două sute de ani. Încercase să-şi facă un cămin în ţara pe care o numea patrie, dar se simţea străin şi singur. Căminul lui fusese în Magsaysay din Filipine, în Sukarno din Indonezia şi în Indochina anilor ’60. Atunci îşi construise castele de nisip.

Iar acum trebuia să recunoască faptul că îşi dedicase jumătate din viaţă unei iluzii.

Şi în momentul de faţă ce făcea? Se angajase într-un război în care nu mai credea, ajutând gangsteri şi traficanţi de droguri să se îmbogăţească. În numele politicii externe, în numele democraţiei.

Se făcuse răcoare. Îl luase cu frig şi coborî de pe stânci, fugind de ploaia care se lăsase peste golf, dinspre Golden Gate.

Când ajunse acasă, găsi o Toyota maronie, ruginită, în parcare. Era a lui Jennifer. Stătea pe treptele verandei cu coatele pe genunchi şi-l aştepta. Se întreba ce voia oare. Probabil că bani.

Se ridică. Nu-i vedea faţa, fiindcă era în umbră.

— Bună, tată — zise ea.

Începuse să plouă,

— Mai bine intră înăuntru — îi spuse el.

Era lucidă. Avea ochii limpezi şi părul pieptănat, deşi părea la fel de subnutrită. Se îmbrăcase într-un pulover vechi şi blugi. Pentru o clipă, i se păru că o vede în faţa ochilor pe adolescenta care fusese.

— Am venit să-mi cer scuze — zise ea, în timp ce Dale pregătea cafeaua, în bucătărie.

— Să-ţi ceri scuze?

— Pentru săptămâna trecută, la restaurant.

Nu era pregătit pentru asta. Trecuse prin această experienţă de prea multe ori.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Ai avut dreptate cu ce mi-ai spus.

Îi dădu o cană aburindă cu cafea.

— Nu pot să te mai ajut, Jennifer. Ce se va întâmpla de aici înainte, depinde numai de tine.

Ea îşi apropie cana de faţă şi suflă aburul.

— Ştii, într-o zi te saturi. Nu s-a schimbat nimic, doar că m-am săturat.

— Aş vrea să fie adevărat.

— Vorbesc serios, tată.

Nu putea s-o privească în ochi. Era încă prea furios pe ea.

— Ştii, nu prea ne-am înţeles niciodată, dar în final nu contează. Pentru că nimic nu poate schimba cele întâmplate. Fie îţi chinui viaţa, fie mori. Ştiu că ţi-am pricinuit multe necazuri, dar n-am cum să repar ce-a fost, oricât aş vrea.

Jennifer îşi pironi privirile în podea. Cafeaua se scurse din cană pe gresie.

— Ah, tată, m-am săturat de viaţa asta — zise ea şi începu să plângă.

Îl luase prin surprindere. Simţi că i se pune un nod în gât şi i se înceţoşează privirile. O luă în braţe. Of, Doamne, ce bine ar fi să-şi revină, se gândi el. Plătise un preţ scump, dar măcar să fi meritat.

— Te iubesc, tată — murmură Jennifer.

128

În contrast cu elegantele magazine turistice şi chinezării din Grad Avenue, străzile lăturalnice din China Town sunt cenuşii, sumbre, întunecate de suferinţă şi locuinţe supraaglomerate. La câteva străzi de statuile cu lei stilizaţi copiate din Walled City, de dragonii din lemn şi aur încolăciţi pe felinare şi acoperişurile verzi din ţiglă în formă de pagodă, care nu mai existau în China, se află alt oraş chinezesc; un loc unde gunoiul putrezeşte pe aleile înguste, unde maşinile de cusut zumzăie în atelierele în care imigranţii asiatici trudesc asudaţi pentru o leafă de mizerie; frânghii cu rufe se întindeau la ferestrele locuinţelor cu o singură cameră, unde se înghesuiau familii numeroase de chinezi.

Aici aranjase Jonathan Dale să se întâlnească cu Robert Jordan, la prânz, într-un restaurant *din sum,* numit previzibil Dragonul de Aur. Nu era încă ora douăsprezece şi singurii clienţi

erau doi cantonezi bătrâni. Nu era de genul de local cu care era obişnuit Robert Jordan — îşi dădu seama Dale — dar era singurul loc unde puteau fi siguri că nu o să-i recunoască nimeni.

Washington-ul îi priise lui Robert Jordan. Era îmbrăcat elegant într-un costum din trei piese, cu cămaşă albă şi cravată maro, din mătase. I se părea mai stăpân pe el decât atunci când îl cunoscuse la ambasada din Saigon. Pe vremea aceea era un proaspăt absolvent al universităţii Yale, un tânăr cu minte ageră şi viitor strălucit. Încărunţise la tâmple şi avea figura încruntată a unui om cu prea multe probleme pe cap.

— Arăţi bine, Bob — zise Dale.

Simţea că interlocutorul său aştepta complimente.

Jordan se arătă satisfăcut.

— Fac jogging. Lucrez în aer liber.

Se bătu cu mâna pe burtă.

— Oricum, nu mă ajută prea mult. Ştii cum este la Washington. Douăzeci la sută rahat, douăzeci la sută prânzul, douăzeci la sută bacşişuri.

— Şi restul de patruzeci la sută?

— Minciuni.

Dale se întreba dacă glumea. Iată ce pot face dintr-un om şaptesprezece ani de succese, promovări şi influenţă. Se îngrăşase şi devenise cinic.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim — zise Dale.

— Am avut de rezolvat nişte afaceri la Los Angeles, după cum ţi-am spus, Jack. Şi după tonul tău, mi s-a părut că este ceva important.

Dale încuviinţă din cap.

— Cred că aşa este.

Jordan nu părea dispus să treacă imediat la probleme serioase.

— Deci, am auzit că te-ai apucat de afaceri.

— Ca să nu mă plictisesc — zise Dale prudent. Pensionarea nu-mi priia.

— Nici nu mi-aş fi imaginat că o să-ţi priască.

Aleseră nişte specialităţi chinezeşti din lista de bucate. Jordan îşi întinse şerveţelul peste vestă. Nu cumva să-şi păteze cravata de mătase, se gândi Dale.

— A trecut mult timp — zise el.

— Ultima oară, te-am văzut... cred că acum cincisprezece ani, înainte să pleci din Saigon.

— Presupun că atunci am lăsat câteva bucăţi din mine în cafeneaua aceea şi nu m-am deranjat sa mă întorc să le iau. Mi-am imaginat că n-o să le mai găsesc.

Vorbise în glumă, dar Jordan o luase în serios.

— Ce ticăloşi! — exclamă el.

— A trecut mult timp.

— Deci, cum îţi mai merge?

— Ai aflat de mine şi Susan?

Jordan se arătă stânjenit de acest subiect. Se înroşi la faţă, de parcă Dale s-ar fi şters la gură cu faţa de masă.

— Da, îmi pare rău — murmură el. Cred că ţi-a venit greu.

Văzând că Dale nu-i răspunde, continuă:

— Am trei copii. Băieţi.

— Cu băieţii este mai uşor — zise Dale. Eu am şi fată şi băiat, aşa că poţi să mă crezi că este mai uşor cu băieţii.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Jonathan îşi plecă privirile în farfurie.

— Cred că aceşti creveţi sunt foarte buni — zise el.

— Nu ne-am întâlnit ca să discutăm despre familiile noastre — spuse Dale.

Lăsă beţele din mână şi luă servieta din piele de crocodil de pe podea. O deschise şi scoase un plic mare şi gros.

— Ce ai acolo, Jack?

— Dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Despre o masivă operaţiune de spălare a banilor, care implică sute de milioane de dolari, rezultaţi din traficul de droguri. Are loc chiar aici, în San Francisco.

Jordan se uită la Dale şi apoi la plic, de parcă ar fi fost un şarpe cu clopoţei.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Dale clătină din cap.

— Are vreo legătură cu compania la care lucrezi? Cu... Pacific Investments?

— Da, chiar cu asta se ocupă.

Jordan simţea că se sufocă. Îşi slăbi nodul la cravată.

— Ştii, Jack, la Washington circulă nişte zvonuri. Credeam că

ştiai.

— Ce anume? Că această companie este proprietatea serviciului de spionaj?

— Sunt numai zvonuri, n-o lua chiar aşa. Se mai pomenesc nişte nume, cu o anumită rezonanţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Oamenii pronunţă numele şi înalţă puţin din sprâncene.

— Iată de ce am venit la tine.

— Nu văd motivul.

— Aş fi putut să mă adreseze FBI-ului... M-ar fi ridicat în slăvi, mi-ar fi luat douăzeci de interviuri în douăzeci de locuri diferite, mi-ar fi spus că acest caz va arunca America în aer. Peste câteva luni însă, când i-aş fi sunat să-i întreb când doresc să depun mărturie, mi-ar fi spus că nu ştiu cine sunt. Ştii ce se întâmplă când astfel de lucruri ajung la nivele înalte. Se pierd undeva, pe drum. Am nevoie de un ghid de orientare, Bob. Trebuie să ştiu exact cum să mă descurc prin labirint cu micuţa mea geantă cu bunătăţi.

Jordan încuviinţă din cap, înţelegător. Aruncă şerveţelul pe masă. Îi pierise brusc pofta de mâncare.

— Este o misiune otrăvită, Jack, ştii asta, nu?

Dale se aplecă înainte.

— Nu uita că acestea sunt fotocopii. Originalele se află în siguranţă. Aşa că te sfătuiesc să te uiţi la ele la noapte, să le mănânci, să le arzi, să faci ceea ce îl îndeamnă conştiinţa pe un avocat al Departamentului de Stat cu dovezi prea fierbinţi pentru el. Şi apoi, întreprinde nişte cercetări în locul meu. Află cât de protejată este compania Pacific International, pentru că dacă se întinde până în vârf, dracu' s-o ia de Americă.

— De ce eu, Jack? Tu îi cunoşti mai bine decât mine. Ai lucrat cu ei douăzeci şi cinci de ani.

— Am ieşit din rândurile lor de mult timp.

Jordan atinse plicul cu degetele, ca şi când i-ar fi testat temperatura. Apoi îl privi fix.

— Pentru cine spălaţi bani?

— Pacific International are birouri în San Francisco, Hong Kong, Vancouver şi-n multe alte locuri. Ce părere ai de asta?

— Isuse Cristoase!

— Exact. Şi nu-ţi strică să vorbeşti puţin italiana. Ai priceput care-i afacerea?

— Nu te înţeleg, Jack. Ai fost omul lor de când te-ai născut. De ce faci asta?

— Eu nu m-am schimbat, însă America a făcut-o. Ei şi-au abandonat idealurile, nu eu.

Jordan luă plicul. Îl întoarse pe toate părţile, ca un geolog care examinează o rocă. Apoi se strâmbă şi-l puse la loc, pe masă.

— O să fac tot ce pot, dar nu te aştepta la minuni.

— Nu m-am aşteptat niciodată la minuni, Bob. Doar la dreptate.

129

Oraşul Chinezesc, Bangkok

Doi bărbaţi se sprijineau de motocicletele lor, fumând cu ochii aţintiţi asupra uşii de sticlă fumurie a Magazinului de Aur din Hong Kong. Erau thailandezi, îmbrăcaţi în tricouri şi pantaloni murdari; unul din ei îşi lăsase mustaţă ca să ascundă faptul că de-abia împlinise optsprezece ani.

Oricine îi privea atent, ar fi remarcat că tresăriseră brusc atunci când un Mercedes negru opri în faţa magazinului. Bărbatul cu mustaţă sări pe motocicletă şi porni motorul. Peste drum, un chinez înalt ieşi din magazin şi unul din vânzători alergă înaintea lui să-i deschidă portiera maşinii. Altul venea repede în spatele lui, cărându-i servieta. Bărbatul intră în limuzină şi, cu o plecăciune exagerată, i se înmâna servieta.

Şoseaua Yaowarat era înţesată cu monoxid de carbon şi aglomerată chiar şi la această oră târzie de după-amiază. Când limuzina se angajă în trafic, cei doi tineri de pe motocicletă ţâşniră imediat între autobuze şi camioane, postându-se imediat în spatele ei.

Nu trecură la acţiune până nu ajunseră la bulevardul Rama IV. Se lăsase noaptea. Luminile se întindeau spre turnul alb, scăldat în neon de la Dusit Thani. Limuzina oprise la semafor, în faţa unui bungalow victorian dărăpănat. Veranda şi tencuiala erau astupate de un poster întins pe trei etaje, care făcea reclamă unui film cu sex şi violenţă.

Unul din cei doi băieţi de pe motocicletă băgă mâna în coşul

de rambutan din spate şi scoase un Makarov de 7,62 mm şi un revolver Magnum 357. Îi dădu revolverul celui cu mustaţă apoi se dădură jos de pe motociclete şi se îndreptară spre limuzină.

Cel cu Makarov-ul îşi descarcă toată muniţia în parbrizul Mercedes-ului şi apoi reîncărcă arma. Băiatul cu mustaţă se postă la geamul din spate şi trase în omul de pe banchetă. Camaradul său îl imită.

Pe urmă alergară la motocicletele lor şi îşi croiră drum înapoi spre Oraşul Chinezesc.

Parbrizul Mercedes-ului era făcut praf şi mânjit cu sânge. Cei doi dinăuntru zăceau grotesc. Erau aproape de nerecunoscut. Tapiseria de piele a luxoasei limuzine fusese distrusă.

Pak Sha Wan, Hong Kong

Reşedinţa lui Douglas Ho din Pak Sha Wan fusese construită din ciment alb, pe coama dealului, ascunsă vederii de ziduri înalte. Bărbaţi înarmaţi, ţinând în lesă câini kamoy dresaţi, patrulau proprietatea sa şi malul apei, unde se afla ancorat yacht-ul lui Douglas, *Hammerhead*[56].

A doua noapte, după ce se întorsese la Hong Kong, Douglas primi un telefon de la Bangkok. După ce puse jos receptorul, luă o sticlă de cognac Hemiessey XO şi ieşi singur pe balcon.

Deci Baptiste îi dăduse răspunsul. Încercase să-l ucidă.

Acum nu mai avea de ales. Poate că era mai bine aşa, se gândi el. Riscurile sunt mai mari, dar jocul devine mai interesant. Dacă reuşea, va deţine controlul asupra unui imens imperiu financiar, obţinând profituri astronomice din afacerile cu heroină ale triadei.

Sammy este prea bătrân. Şi-a pierdut înverşunarea, s-a îmblânzit. Nu împărtăşeşte părerile mele. Am putea construi un vast imperiu, dar el vrea să cada la învoială cu Henry Wing şi italienii.

Era timpul să lase loc noii generaţii. Venise vremea lui Douglas.

130

[56] Cap de ciocan (eng.) (n.tr)

Berkley, San Francisco

Dale bătu la uşa apartamentului lui Jennifer dar nu primi nici un răspuns. I se stricase maşina şi stabilise să treacă mai devreme pe la ea, s-o ducă la o firmă de avocaţi unde voia să se angajeze. Bătu din nou la uşă, de data aceasta mai tare. I se accelerase pulsul. Poate că adormise, doar. Un grăsan ieşi pe culoar în halat şi-i spuse să înceteze cu zgomotul. Dale îl ignoră.

— Jennifer!

Simţi un miros dulceag, ceva care venea parcă de demult, din altă viaţă, în Asia, când un cadavru începuse să se descompună în spatele unui Huey.

Se aruncă în uşă.

— Cheamă poliţia — îi spuse bărbatul în pijama soţiei. Tipul de aici a înnebunit.

Glasul lui venea de departe, de parcă Dale vedea totul, printr-un tunel lung.

Se aruncă din nou asupra uşii, auzind lemnul trosnind. Lovi încuietoarea cu cizma şi pătrunse înăuntru.

Nu murise mai mult de-o zi şi mirosul nu era atât de puternic încât să se facă remarcat, în ciuda căldurii. Zăcea pe spate, pe sofa, cu ochii deschişi spre tavan. Pielea căpătase o nuanţă albăstruie. Purta un tricou cenuşiu pe care scria: „Faceţi dragoste, nu război”, cu litere decolorate de vreme şi nişte chiloţi de bumbac. Pe covor era o seringă lângă o cutie de pizza. Garoul îi atârna de braţ.

Dale îngenunche lângă ea. Îi luă capul în mâini şi începu s-o legene.

— Ah, fetiţo —murmură el. Ah, fetiţo!

Ai avut dreptate, draga mea. Nu te-am iubit niciodată când erai mică. Aveam alte lucruri de făcut. Am învăţat să te iubesc când era prea târziu. Am încercat să-mi răscumpăr greşelile dar nu puteam da timpul înapoi.

— Ah, fetiţo!

Era rece şi cenuşie. Ajunsese un schelet. Îşi imagina că, oriunde s-ar afla, Jennifer ar trebui să fie satisfăcută. Îl minţise pentru ultima oară. Îi pregătise această înscenare şi se răzbunase. Obţinuse ceea ce dorise. Îi frânsese inima, la fel cum

i-o frânsese şi el pe-a ei.

131

Jennifer Dale fu îngropată lângă bunicii ei, în cimitirul oraşului. Serviciul funerar se oficie înăuntru. Mirosul de mucegai, stranele de lemn şi pereţii vopsiţi în alb îi aminteau lui Michael de acele duminici când el şi Jennifer se înghesuiau aici cu Susan şi bunicii lor. El era îmbrăcat cu pantaloni gri scurţi şi cravată, iar Jennifer cu pălărie de paie şi rochie înflorată, stânjeniţi şi plictisiţi amândoi. Îşi amintea cum sora lui se prefăcea că o apucă o criză de strănut sau leşinul în timpul predicii, ca să-i pedepsească pe cei care o obligaseră să vină împotriva voinţei ei. Simţea un nod în gât când îşi amintea. Ce ciudat se puteau transforma nişte jocuri de copii în destinul unui adult.

Tatăl lui îl întâmpinase la aeroport cu o seară înainte, în drum spre casă, îi explicase circumstanţele morţii lui Jennifer. O găsise în livingroom-ul apartamentului ei din Berkley. O supradoză, spusese el, probabil accidental. Parcă mai conta. Tatăl lui era liniştit, ca şi când ar fi ţinut o prelegere.

— Drogul pe care-l consumă aceşti copii este diluat în general cu lapte şi zahăr — spusese el. Este foarte slab. Dar ea a consumat heroină cu o puritate de peste şaptezeci la sută. Probabil că i-a adus-o vreunul din prietenii ei direct din Asia. Jenny şi-a introdus-o direct în venă, nediluată şi n-a rezistat.

În jurul lor, Michael observă o mulţime de figuri necunoscute. Prietenii lui Jennifer, tovarăşii ei de suferinţă, îngrămădiţi în spatele bisericii. Nu-l cunoştea decât pe unul din ei, pe Scott, sau mai bine zis umbra celui care fusese, slab şi străveziu, într-un costum de împrumut. Erau câţiva din prietenii tatălui său de la clubul de golf, nişte vechi prieteni de familie de la Tiburon. Se întrebă dacă o fi venit cineva de la Pacific International.

Tatăl lui, cu un glas frânt citi câteva cuvinte în amintirea lui Jennifer. Preotul spuse ceva despre presiunea exercitată de societate asupra tinerilor. Bunica şi mătuşile lui plângeau, tatăl lui împietrise lângă Susan, învăluită într-un voal negru, fără să se atingă. Michael nu se putea concentra asupra nimănui. După aceea, duse coşciugul pe umeri, împreună cu alţi bărbaţi, până

la cimitir şi aruncă o mână de pământ pe sicriul lustruit, din lemn de nuc, dar nu-şi imagina că sora lui se afla înăuntru. Totul i se părea ireal, o şaradă.

Era îndoliat după sora pe care n-o avusese niciodată. Ştia că n-ar avea ce să-şi spună, chiar dacă ea ar apărea acum lângă el şi gândul acesta îl deprima. Erau o familie de neadaptaţi, deosebiţi ca fire, aruncaţi în aceeaşi casă numai ca să lupte şi să se dispreţuiască. Îl apăsa regretul, ca un pardesiu ud, cenuşiu. Ar fi trebuit să plouă, dar, în schimb, era senin, cald şi plăcut. Se întoarse la Tiburon, cu tatăl său şi un unchi. Nu scoaseră nici o vorbă pe drum. După înmormântare, oamenii se adunaseră în grupuri mici, discutând stânjeniţi, în şoaptă şi plecaseră devreme.

În cele din urmă, Michael rămase numai cu tatăl său. Stăteau în verandă în timp ce li se topea gheaţa în paharele cu whisky şi încercau să-şi evite privirile.

La apusul soarelui, golful sclipea auriu, reflectându-se în miile de ferestre din Berkley.

— Poţi să mai stai câteva zile? — îl întrebă Dale.

Michael clătină din cap.

— Mâine dimineaţă trebuie să prind un zbor spre Hong Kong.

— Dar era sora ta. Cred că ai putea să lipseşti un timp. Nimeni nu este de neînlocuit.

— Lucrez la un caz important. Am stabilit o legătură vitală, la care nu are nimeni acces. Îmi pare rău.

Îşi goli paharul.

— Aş fi rămas dacă aş fi putut.

Se întoarse şi intră înăuntru.

— Mă consideri vinovat?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat? De ce nu-mi vorbeşti?

— Chiar nu-ţi imaginezi de ce?

Dale îl privi fix şi apoi se întoarse.

— Nu înţelegi.

— Asta este, spune-mi că nu înţeleg Tabloul General. Este răspunsul vostru clasic, nu-i aşa?

— Cum adică răspunsul vostru?

— Ştii cine conduce Pacific Investments? Vechii tăi camarazi din Virginia. Nu este o bancă de intermedieri ci o spălătorie

chinezească de bani murdari.

— Nu pot discuta despre asta.

— Sigur că nu poţi. Este strict secret. La fel ca toată viaţa ta. Dar nu pricep, cum poţi lucra pentru o bancă de droguri după ce i s-a întâmplat lui Jennifer.

— Am motivele mele.

— Le-ai avut întotdeauna. Când lucrezi în slujba ţării, eşti îndreptăţit să faci orice.

— Crezi că ceea ce faci tu ajută la ceva? Este frumos să te lupţi pentru onoare, dar asta nu rezolvă ceea ce se întâmplă cu Jennifer şi alţi copii ca ea.

— Nu era un copil, tată. Avea treizeci şi patru de ani. Îşi trăia viaţa cum voia. A murit pentru că nu a mai vrut să înfrunte existenţa. Poate că a fost un gest voit, te-ai gândit vreodată la asta?

După figura lui Dale, se vedea că se gândise. Dar, văzând că nu face nici un comentariu, adăugă:

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i laşi pe alţii să se îmbogăţească de pe urma nefericirii unor astfel de amărâţi.

— Şi eu cred la fel.

— Şi atunci ce dracu’ cauţi la Pacific Investments?

Dale nu-i răspunse.

— N-am crezut că o să spun asta vreodată, tată, dar îmi faci greaţă.

— Michael!

— Avionul meu pleacă la şase şi jumătate. Cred că o să mă duc devreme la culcare. Noapte bună.

132

Hong Kong

Douglas Ho avea o lojă privată deasupra terenurilor de curse de cai de la Happy Valley. Pe masă, în faţa lui, se aflau rămăşiţele prânzului său — crabi, homari şi scoici, garnisite cu salata verde. Lângă el era o sticlă de Remy Martin VSOP. Luă paharul cu cognac într-o mână şi talonul de participare la curse în cealaltă. Se uita când pe pistă, când în televizorul cu circuit

închis, montat în colţul camerei.

Lui Baptiste i se permise să intre numai după ce fu supus în mod umilitor unei percheziţii corporale. Abia după aceea cei doi bodyguarzi ai lui Douglas se dădură la o parte şi-l lăsară să treacă.

Douglas era îmbrăcat elegant, în pantaloni negri, în dungi, cravată bleumarin, croşetată şi o haină crem, de mătase. Un inel cu diamante şi rubine sclipea pe degetul lui mic. Avea şi mai multe diamante la ceasul Rolex de aur şi la catarama curelei.

Nu-şi ridică privirile când intră Baptiste.

— Ai bătut cale lungă ca să urmăreşti o cursă de cai, Kwo Chao.

— Avem de discutat o afacere neterminată.

— Lucien — spuse Douglas zâmbind, de parcă i-ar fi amintit de ceva plăcut.

O să le ucid, îşi spuse Baptiste în gând. Nu acum, nu încă, dar o să te ucid. Chiar dacă îl recapăt pe Lucien, o să-mi plăteşti pentru această umilinţă. Îţi promit.

— Ai plecat repede din Bangkok.

— Din fericire pentru mine, Kwo Chao. Chiar în noaptea în care am plecat, maşina mea a suferit un grav accident.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Douglas îşi înălţă în sfârşit privirile.

— Ba ştii, evident. Tocmai de aceea ai alergat aici, la Hong Kong. Ştii că ţi-am dat o şansă şi ai irosit-o.

Baptiste se cutremură. Fusese convins că putea să-l înfrângă pe acest ticălos. Îl subestimase.

— Unde este fiul meu?

— Credeam că ne-am înţeles, Kwo Chao. Ce ai făcut până acum?

— Ce mi-ai cerut.

— Şi atunci de ce Sammy Chen se află tot la San Francisco? Nu ţi-ai imaginat că poţi să mă lichidezi şi să-ţi rezolvi problema. Dar n-a mers şi acum eşti disperat. Fie te ţii de promisiune, fie îţi pierzi copilul, Kwo Chao.

Se uită din nou spre pistă.

— Cursa trebuie să înceapă. Îţi place să joci, Kwo Chao?

— Da, şi nu pierd niciodată.

— Nici eu. Va fi interesant.

Zicând acestea, se întoarse şi îşi îndreptă binoclul către pistă. Baptiste ştia că încheiase discuţia. Plecă tremurând de furie şi neputinţă.

133

Hong Kong

Centrul Hopewell se ridica pe cerul Hong Kong-ului cu cele şaizeci şi patru de etaje ale sale, deasupra magazinelor, restaurantelor şi barurilor Suzie Wong din Wanchai. În registrul de lângă ascensoare erau listate sediile băncilor, companiilor comerciale şi agenţiilor imobiliare din clădire. Dar nu erau incluse şi numele chiriaşilor de la etajul 57.

Ray Schultz stătea la un birou mare de stejar, cu vedere spre portul Hong Kong. Lângă unul din pereţi, era un dulap verde metalic, şi un telefon roşu cu şaisprezece taste pe birou.

Schultz se ridică în picioare când intră Michael şi-i întinse o mână uriaşă. Era un bărbat solid, roşu la faţă, cu păr rar, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat elegant şi cu zâmbetul pe buze.

— Mike — zise el — încântat de cunoştinţă — Ray Schultz.

Avea un accent vestic.

— Bună, Ray.

— Vrei nişte cafea? Stai aici, să admiri priveliştea. Când o să mă întorc vom discuta despre Douglas Ho.

Ray Schultz îşi puse picioarele pe birou şi se sprijini de spătar. Spre deosebire de costumul său elegant, pantofii erau roşi şi nelustruiţi.

— Deci, prietena lui Ho s-a răzgândit.

— Aşa se pare.

— Este o mare realizare, Mike. Nu vreau să subestimez importanţa acestui caz pentru noi. Douglas Ho este o persoană esenţială pe lista noastră. Credem că este mâna dreaptă a unui tip numit Chen Giai Han, cunoscut de asemenea drept Sammy Chen, 489 în triada Fei Lung. Dacă reuşim să ne infiltrăm până la acest nivel, putem destrăma întreaga organizaţie.

— O să mă străduiesc.

— Această May Wong riscă foarte mult. Îşi dă seama de ăsta?

— Nu ştiu. Presupun că da.

Schultz îşi supse buza inferioară. Luă un dosar.

— Am citit despre natura legăturii tale cu această fată. Putem avea încredere în ea?

— O să fiu cinstit cu tine, Ray. Deocamdată, habar n-am.

Schultz se gândi.

— Mă rog, presupun că n-avem ce pierde.

Deschise dosarul.

— Prima noastră problemă este cum să iei legătura cu ea. Nu iese fără el din micul lui palat de la Pak Sha Wan.

— Am reuşit să mă apropii de ea la Chiang Mai şi Bangkok.

— De atunci a întărit măsurile de securitate. Poate că a devenit suspicios sau, poate, cine ştie. Orice este posibil… Concluzia este că, din moment ce nu putem aranja o întâlnire în afară, trebuie să găsim o soluţie ca să te introducem înăuntru.

Michael rânji.

— N-aş putea să mă dau drept mormon?

— Nu ne permite bugetul, Mike — îi răspunse Schultz, serios.

— Şi atunci ce facem?

— O să ţinem sub supraveghere reşedinţa de la Pak Sha Wan ori de câte ori prietenul nostru Ho iese în oraş şi o să vedem care sunt vizitatorii săi permanenţi.

Scoase o foaie din dosar şi i-o înmâna lui Michael.

— Personalul de serviciu necesar întreţinerii unei asemenea reşedinţe: tehnicianul care întreţine piscina, o dată pe săptămână, doi grădinari care vin zilnic, o armată de servitori. Nici unul nu ne este de folos. Dar există un tip care are acces de trei ori pe săptămână şi legătură directă cu femeia în cauză.

— Maseorul personal — zise Michael, clătinând din cap.

— M-da. Sigur, mai avem o cosmeticiană şi o coafeză, dar nu cred că ai face faţă. Însă, presupun că te-ai descurca să masezi spatele tipei, ce crezi?

— Cred că eşti nebun…

— Ba nu, acest maseor ne oferă nişte posibilităţi interesante. În primul rând este chinez american. Deci, dacă apari ca înlocuitor ăl lui, n-o să trezeşti prea multe suspiciuni. Şi în al doilea rând, tipul are datorii la jocurile de noroc. Conform

spuselor poliţiei locale, îi place să joace fan tan şi a luat bani cu împrumut de la cămătari. Mai bine-zis, de la triada 14 K. Am putea să-l atragem de partea noastră dacă-i plătim datoriile.

— Chiar vrei să trec drept maseorul ei personal?

— Da, înseamnă să te infiltrezi, Mike. Ai mai făcut-o şi altădată, conform dosarului tău.

— De obicei, făceam pe traficantul de droguri.

— Ei bine, n-am vrea să te plafonezi. Extinde-te, Mike, testează-ţi posibilităţile.

— Îţi mulţumesc, Ray.

— Ei, doar pentru asta sunt aici.

Îi pieri zâmbetul când se aplecă spre el, cu coatele sprijinite de birou.

— Vorbesc serios, Mike, este important. Vrea să discute cu tine şi noi vrem să discutăm cu ea. Ar putea fi cel mai valoros spion pe care l-am avut vreodată.

— Atunci ar fi bine să n-o masez unde nu trebuie.

Era o glumă nevinovată şi Schultz râse amuzat. Michael făcea haz, împreună cu el deşi, în sufletul lui, tremura de frică. Se gândea la fetiţa hmong, cu ochi mari, stând pe tejgheaua barului din Long Treng. Nu voia să-i facă rău.

Dar îşi reaminti în cele din urmă că ea luase această hotărâre. Şi mai presus decât orice, mai presus decât teama pentru soarta lui şi a ei, îl măcina încă un sentiment, care tindea să le domine pe celelalte.

Dorinţa.

— Vreau să-l lichidezi — spuse Douglas. Pe Kee Lung şi cei doi fii ai săi.

La bar, tineri chinezi în tricouri albe îşi încordau muşchii, să facă pe grozavii faţă de chinezoaicele machiate strident, în rochii strâmte. Acest bar de noapte cu echipamente ultramoderne de aer condiţionat, difuzoare şi ecrane video era locul preferat al triadei. Un stroboscop pulsa în ritmul muzicii disco. Discoteca Swatow era locul unde tinerii sze kau veneau să-şi cheltuiască banii şi să se grozăvească.

Douglas Ho şi oaspetele său erau separaţi de mulţime de un cerc de mese goale; nu se apropia nimeni din teamă şi respect. Douglas se întinse pe banchetă, cu picioarele sprijinite de

măsuţa din sticlă.

— Cât oferi?

— O jumătate de milion de dolari. O sută acum, restul când termini treaba.

Tran Van Li rămase impasibil.

— Mulţi bani — zise el.

În prezent, fostul măcelar al Saigonului semăna cu un om de afaceri asiatic retras din activitate. Costumul său gri pearl părea de două ori mai mare şi-i atârna pe umeri. Îşi lăsase o barbă de ţap, care încărunţise, la fel ca şi părul. Pentru un observator atent, ar fi părut aproape inofensiv.

Dar măcelarul Saigonului nu se retrăsese deloc din afaceri. Acum organiza grupuri de refugiaţi vietnamezi în trupe de mercenari pentru triadele cartierului China Town din San Francisco, inclusiv pentru Henry Wing.

— Te referi la dolari SUA?

Douglas râse brutal.

— Bineînţeles. Cu cine crezi că vorbeşti? Cu un gangster?

Tran Van Li sorbi din sucul său de portocale — la maturitate devenise un buddhist exemplar, nu-şi tortura trupul cu băuturi tari — şi se gândi.

— Îţi asumi un mare risc, Aripioară de rechin.

— După ce Sammy Chen şi cei doi fii ai săi vor fi morţi, n-o să mai aibă cine să mă înfrunte. Voi deveni noul 489 al triadei Fei Lung. Voi deţine de asemenea controlul asupra traficului de droguri al lui Sammy.

— Vei intra în război cu Chuen Chung Wa.

— Asta şi doresc. În felul acesta, voi deveni stăpânul Oraşului Chinezesc.

— Va trebui să te împaci cu cele şase companii.

— Bătrânii ăia nebuni! Ştii la fel de bine ca şi mine că, dacă apuci un bărbat de testicole, o să strige lumii întregi că este cel mai bun prieten al tău.

— Dacă intenţionezi să lupţi împotriva lui Henry Wing vei avea nevoie de soldaţi.

— Indiferent cât te plăteşte, eu o să-ţi ofer dublu.

Tran Van Li înălţă din umeri.

— Îl cunosc de mult pe Chen Giai Han. Colaborăm de mulţi ani.

— Loialitatea nu te caracterizează. Ştiu că o renegociezi

permanent, aşa că depinde de tine. O jumătate de milion de dolari pentru o viaţă. Nimeni nu ţi-a plătit atât. Pe Kennedy l-au împuşcat pentru mai puţin.

— Eşti tentant.

— Este prea atrăgător ca să refuzi.

— Ai dreptate.

Tran Van Li încuviinţă din cap şi zâmbi.

— O jumătate de milion de dolari. L-aş fi ucis şi pe Papa de la Roma pentru asta.

— Dacă o să-mi stea vreodată în cale, o să apelez la tine.

A doua zi de dimineaţă, Tran Van Li se îmbarcă în zborul 004 al companiei China Airlines de la Hong Kong la San Francisco. Şi, înainte să plece, depozită cei o sută de mii de dolari la Pacific Investments International.

134

Nu era clipă în care May să nu se gândească la telefonul pe care-l dăduse înainte să plece din Bangkok. Se întreba dacă primise mesajul sau zăcea uitat pe undeva, pe biroul vreunui funcţionar din ambasadă. Dacă-l intercepta cineva şi ajungea la urechile lui Douglas Ho? Sau dacă omul cu care vorbise închisese telefonul, ridicase din umeri şi dăduse totul uitării?

N-avea de unde să ştie, pentru că acum i se părea practic imposibil ca Michael să ia legătura eu ea, chiar dacă primea mesajul. Era de fapt prizonieră la Pak Sha Wan. Şi singurii care aveau voie să pătrundă erau grădinarii şi servitorii. Când ieşea undeva, Chang primise instrucţiuni stricte să n-o scape din ochi, nici o clipă.

Maşina lui Douglas fusese atacată la Bangkok, şi-i uciseră şoferul şi momeala. De atunci, întărise măsurile de securitate.

Dar ştia cât de ingenios putea fi Michael. Dacă primise într-adevăr mesajul ei, simţea că ar mai exista totuşi o şansă.

În fiecare dimineaţa făcea exerciţii în sala de gimnastică, de la nouă la zece şi apoi înota cincizeci de lungimi de bazin. La zece fix lunea, miercurea şi vinerea venea Howard Tan, maseorul şi instructorul ei personal. Tan fusese angajat la sugestia lui

Douglas. Sunt la fel ca grădina, piscina sau Rolls Royce-ul din parcare — se gândi May. Douglas vrea ca lucrurile lui să se afle în perfectă stare. Tan stătea de obicei o jumătate de oră, îi spunea ce exerciţii să facă pentru a se menţine în formă şi-i masa muşchii şi încheieturile. Masajul implica durere şi plăcere, în acelaşi timp. Se întindea pe una din băncile sălii de gimnastică, sub ochii atenţi ai lui Chang şi ai camerelor de televiziune cu circuit închis.

În miercurea aceea, Howard sună la opt şi jumătate să spună că nu se simţea bine, dar trimitea pe altcineva în loc, un californian, priceput, cu recomandări excelente din partea unei agenţii de cultură fizică din Malibu.

La zece şi jumătate fix, în timp ce May era încă în piscină, Chang îl aduse înăuntru pe noul maseor. Purta un tricou alb, proaspăt călcat şi pantaloni negri, scurţi, care de-abia îi acopereau coapsele. Era bronzat şi avea păr blond, deschis.

Chang se strâmbă.

— Un nou fruct al Californiei — îi spuse el lui May printre dinţi, în timp ce stătea de pază, lângă piscină.

Noul instructor puse jos geanta addidas, aşteptând instrucţiunile fetei.

— Mă numesc Michael — zise el.

May îşi muşcă buzele, măcinată de frică şi de un sentiment bizar. Îi venea în acelaşi timp să izbucnească în râs şi să strige înspăimântată. Îşi dădea seama că Chang era cu ochii pe ea. Se prefăcu că îşi şterge părul cu prosopul, ca să-şi ascundă faţa şi să se gândească. Mai Koo. *Mai Koo!*

— Pe aici — zise ea şi se întinse cu faţa în jos, pe bancheta de pe terasă.

Mai Koo!

May îşi scoase bikini, îşi puse braţele deasupra capului şi încercă să se relaxeze. Îl auzi deschizând geanta şi scoţând sticluţele şi prosoapele. Începu s-o frece cu ulei pe spate, masându-i muşchii cu degetele. May întoarse capul spre Chang. Se uita atent la un spectacol comic, la televizor.

Se întoarse din nou spre Michael. Am făcut primul pas, îşi spuse ea şi acum nu mai pot da înapoi.

— Mai Koo — murmură ea.

— Îţi place părul meu? — şopti el.

— Chang crede că eşti homosexual.

— Poate ar trebui să-i fac un masaj rapid, ca să aibă de ce să se îngrijoreze.

— Ai multe haine drăguţe, Mai Koo. Cămaşa cu ananaşi, acum acest şort exagerat de scurt. Dacă te îmbraci cu amândouă, o să opreşti circulaţia în loc.

— O să apar aşa data viitoare.

— Şi ai de asemenea mâini frumoase.

— Pariez că spui asta tuturor băieţilor.

May se uită din nou la Chang. Dacă vorbea prea mult, o să-i atragă atenţia. Va trebui să se arate plictisită.

— M-am speriat îngrozitor — zise ea la fel de indiferentă ca şi când ar fi discutat despre vreme.

— Şi eu sunt la fel de speriat, dacă te linişteşte cu ceva.

O masă în tăcere. Atingerea lui nu semăna cu cea a lui Howard. Degetele lui nu o apăsau în adâncime. Mişcările erau încete şi senzuale. Dar nu-şi imagină că Chang o să observe.

— Trebuie să mă apeşi mai tare — murmură ea.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar aşa făcea Howard. Dacă lui Chang o să i se pară că-mi place prea mult, va deveni suspicios.

— Şi îţi place? — zise el zâmbind.

Dar, înainte ca ea să-i răspundă, îi simţi degetele în muşchii coloanei vertebrale şi scoase un strigăt, încleştându-şi mâinile pe banchetă.

— Îţi place aşa?

Îşi reveni abia peste câteva clipe.

— Cum ai reuşit să te infiltrezi? — îl întrebă ea.

— Am ajuns la o înţelegere cu Howard. A fost răsplătit substanţial pentru pierderea slujbei sale.

May se relaxă din nou şi Michael începu s-o maseze pe umeri. Se mişca blând. Îi întinse uleiul pe gât, dezmierdând-o ca un iubit. Simţea cum i se întăresc sfârcurile. Howard nu o masa aşa.

— De obicei, discuţi cu Howard? — o întrebă el. Chang nu o să devină suspicios?

— Howard vorbeşte cu mine, la fel ca şi coafeza. Bârfe.

— Ei bine, le-am spus că n-o să… O să port şort scurt până la fund, o să-mi decolorez părul, dar n-o să…

May se abţinu să nu pufnească în râs.

— Nu trebuie să mă amuzi, Mai Koo. Sunt deja destul de speriată. Douglas m-ar omorî, dacă ar afla.

— Nu eşti obligată să faci asta…

Nu sunt obligată. Dar tu eşti cel care m-a ademenit. Tu ai venit după mine.

— O.K. — zise ea Atunci n-o să te ajut. O să-mi fie mai uşor.

Întoarse capul. Chang moţăia la soare.

— Nu, nu este nevoie să faci asta. Poţi să ignori nefericirea şi durerea altora. Nefericirea lor îţi plăteşte piscina, brăţara de la mână, masajul..

O ciupi tare de umeri şi ea îşi înăbuşi un strigăt.

— Dacă poţi trăi aşa, atunci n-ai decât.

May se întoarse să-l privească.

— Sunt prea speriată.

— Toţi suntem nevoiţi să înfruntăm primejdia uneori. Îmi amintesc cum te-am văzut în spitalul din Long Tieng. Probabil că erai foarte speriată, dar ţi-ai învins spaima. Nu ştiu cum, dar ai reuşit. Poţi face asta, May, dacă vrei. Este foarte important să-ţi doreşti acest lucru.

Se hotărâse deja. Ştiau amândoi. May încuviinţă din cap.

Se aplecă spre ea.

— Are vreun birou aici? Ceva secret? Încuiat?

— Lângă baie.

— Poţi pătrunde acolo?

— Pot încerca.

— Uită-te în geanta mea — zise el.

Privi în jos. Geanta addidas era deschisă şi pe dalele de marmură văzu o brichetă Zippo.

— Vezi bricheta? O s-o las aici când plec. Ca să mi-o dai data viitoare, fără să trezească suspiciuni.

— Vrei să dau foc casei?

— Este un aparat foto. Dacă o s-o priveşti atent, vei găsi o lentilă minusculă. Îndreapt-o spre obiectul pe care vrei să-l fotografiezi şi apasă pe buton, ca şi când ţi-ai aprinde o ţigară. Trebuie să intri în biroul lui şi să fotografiezi cât mai multe documente. Crezi că vei reuşi?

— O să încerc.

— Ne întâlnim vineri. Ai două zile la dispoziţie.

Nu pot s-o fac! se gândi ea. Nu pot.

— Douglas o să mă ucidă — murmură ea, gâtuită de emoţie.

— N-o să ştie.

O instrui cum să folosească bricheta să fotografieze cât mai multe hârtii deodată. În timp ce vorbea, îi masa spatele, fundul, coapsele. O apăsa cu putere, ca şi când ar fi vrut să-i insufle voinţă.

— O să te salvăm dacă se încurcă lucrurile. Vei beneficia de protecţia noastră, ai cuvântul meu..

— Nu mă poţi proteja de Douglas. Este imposibil. Nici măcar tu n-o să reuşeşti, Mai Koo.

Când termină masajul, May sări de pe banchetă şi plonjă în piscină. Michael îşi strânse uleiurile şi prosoapele şi Chang îl conduse afară.

May înotă până la epuizare, încercând să-şi alunge spaima. Este o nebunie. De ce vrei să faci asta? Ai supravieţuit în ciuda sorţii potrivnice şi acum vrei să renunţi la tot!

Poate din cauza lui Bich, se gândi ea. Poate fiindcă s-a sacrificat pentru tine. I-ai rămas datoare. Poate pentru Noi.

Dar, mai ales, o s-o facă pentru Mai Koo.

135

San Francisco

Limuzina îl luă din Montgomery. Geamurile fumurii ascundeau identitatea pasagerului. Doar plăcuţa de înmatriculare guvernamentală oferea un mic indiciu. Când trase la trotuar, Dale auzi încuietorile electrice deschizându-se şi se sui înăuntru.

Robert Jordan stătea în colţ, cu un braţ sprijinit de spătarul banchetei. Era îmbrăcat foarte elegant într-un costum bleumarin cu vestă, ac de cravată din aur şi o batistă de mătase asortată cu cravata ieşea din buzunarul de la piept. Apăsă pe un buton şi un paravan din sticlă fumurie se ridică între ei şi şoferul în uniformă.

— Ce mai faci, Jack?

— Bună, Bob. Mă întrebam dacă ai uitat de mine. Intenţionam să te sun.

Jordan încercă să zâmbească, dar era mai mult un rânjet.

— Am studiat dosarul cu multă atenţie, Jack.

— Nu m-am îndoit niciodată de eficienţa ta.

Jordan i se adresă pe un ton serios.

— Este un munte de rahat, Jack. Trebuie să renunţi.

— Să renunţ?

— Îţi aminteşti de Nugan Hand? Îţi aminteşti de asta? Guvernul nu-şi mai permite încă o bombă de asemenea calibru. Nu este o operaţiune extremistă. Se bucură de sprijin de la cele mai înalte nivele.

— Deci traficul de droguri şi spălarea banilor murdari sunt permise acum în această ţară?

— Nu fi naiv, Jack.

— Nu sunt naiv, aşa cum te exprimi tu. Înţeleg că am făcut asta în Asia. Am priceput motivul. Era o tendinţă generală şi a trebuit să ne adaptăm situaţiei. O.K. Manevram droguri în Indochina. O.K. Ne făceam fraţi cu bandiţii de acolo. Dar nu înţeleg ce se petrece acum, Bob. Ne sabotăm propria economie şi ne distrugem poporul. Iar tu-mi spui că acţiunea se bucură de protecţie, de la cel mai înalt nivel?

— Depinde de felul în care vezi lucrurile. Este foarte greu să distingi între alb şi negru. Această afacere vizează securitatea naţională, pentru numele lui Dumnezeu. Doar ştii că al treilea război mondial a început acum treizeci de ani. De atunci ne aflăm într-o permanentă luptă cu Rusia şi China. Aceasta este prioritatea noastră.

Limuzina fu blocată în trafic, pe Kearney. Dale văzu un abţibild pe maşina Plymouth din fată.

LOVIŢI JUSTIŢIA. TRAGEŢI UN PUMN UNUI AVOCAT.

Eu unul sunt pentru, se gândi Dale. Haideţi să începem cu Robert Jordan.

Nu mai era furios, însă se simţea scârbit.

— Şi eu consideram că Rusia şi China erau cei mai mari duşmani ai noştri. Dar acum, cred că suntem noi înşine.

— Rahat, Jack.

— Rahat? Ne asociem cu traficanţii de droguri pe ascuns şi tu îmi spui că este un rahat să mă îngrijoreze identitatea noastră naţională?

— Imperiul britanic a fost cel mai mare traficant de droguri din istorie, Jack, şi britanicii sunt aliaţii noştri, doar ştii prea bine.

Camarazii tăi din serviciul de spionaj s-au asociat cu Mafia când le-a convenit. Pentru numele lui Cristos! Uită-te la Invazia Siciliana, La Golful Porcilor. Aşa că nu-mi ţine mie lecţii despre identitatea naţională. Eu îţi spun doar ce este posibil şi ce nu. Şi nu este posibil, fir-ar al dracului, să dai în judecată International Pacific, pentru că ar fi ca şi când ne-am apleca şi ne-am trage singuri un glonte în fund. Ai priceput?

Robert Jordan tremura de furie. Din cauza lui Dale, a muncii sale, a sorţii Statelor Unite.

— Şi dacă am scăpa de ruşi şi de chinezi? — îl întrebă Dale liniştit. O să se schimbe ceva?

— Ipotetică întrebare.

— Ipotetic răspuns. Gorilele sunt paznicii cuştii cu maimuţe.

Dale clătină din cap şi se uită pe fereastră. Începuse ploaia. Nori negri înaintau spre Golden Gate. La Union, cotiră la stânga.

— Te uiţi la o specie pe cale de dispariţie, Bob. Eşti unul dintre adepţi. Şi eu am crezut în Imperiul Răului, al lui Reagan. Credeam că pentru asta luptăm. Nu ştiam că ajutam la crearea altui imperiu. Dă-mi voie să cobor, te rog.

— Dar plouă, Jack.

— Ei şi, o să mă ud. M-am udat şi altădată. Îţi alungă mahmureala de fiecare dată.

— Îmi promiţi că o să renunţi la cazul acesta?

— Nici nu am încotro.

— Dacă ai vrea să mă asculţi, ar trebui să distrugi acest dosar.

Jordan se aplecă şi bătu uşor în paravanul de sticlă. Şoferul încetini şi trase lângă trotuar. Dale se dădu jos.

— Ia-o uşor, Jack. Îmi pare rău că n-am putut să te ajut.

— Mai du-te naibii! — zise Dale şi-l lăsă pe Jordan să-şi închidă uşa afurisită.

Merse orbeşte, fără ţintă, pe Washington Square, lăsând ploaia să-i lipească părul de cap, fără să-i pese încotro se îndrepta.

Sprijinit de la cel mai înalt nivel.

Nu era timpul să fii credincios unei cauze, să fii tată, să fii orice, în afară de un om de acţiune.

Şi mai ales, nu era timpul să fii patriot.

Traficul aglomerat de seară se târa spre Golden Gate, dinspre Marin. Dale bătea cu degetele în volanul Mercedes-ului său şi

fixă radioul pe un post, ca să prindă ştirile de la ora şase. Soldaţii guvernamentali din El Salvador fuseseră acuzaţi că uciseseră cinci călugăriţe americane. Iată ce aliaţi avem, se gândi Dale, campionii democraţiei din America Latină. Era o plăcere să ştii că banii lui Sammy Chen sprijineau o cauză nobilă.

— Chiar trebuie să faci asta, tată? — spuse Jennifer.

Se întoarse s-o privească. Avea doar opt ani. Era o băieţoaică, zburdalnică şi rebelă, cu genunchii juliţi şi fusta ruptă. Era îmbrăcată în uniforma de la Convent, des Oiseaux, din Manilla. Pe atunci, stăteau împreună cu toţii.

— Ceea ce s-a întâmplat cu voi nu contează — zise el.

— Nu vreau să fii rănit.

— Ştiu cum să mă păzesc.

— Nu trebuie s-o faci pentru mine. Eu mă comport ca o proastă uneori.

N-o fac pentru tine, ci pentru mine, se gândi el.

— Nu ştiu când s-a schimbat totul — îi spuse el. Nu ştiu dacă a existat vreodată un moment anume când nu am mai avut dreptate, dar mi-am trăit viaţa gândindu-mă că sunt de partea celor buni. Nu suport să ştiu că m-am înşelat. Pot să fac cel puţin un singur lucru ca lumea.

Când se întoarse din nou, văzu o tânără într-o geacă cu franjuri, din piele de căprioară şi o basma roşie care-i prindea părul blond. Avea cearcăne la ochi.

— Îmi pare rău, murmură el.

Auzi o cacofonie de claxoane şi îşi dădu seama ca blocase traficul. Porni din nou motorul şi plecă din loc.

Când o privi, văzu că avea ochii sticloşi, dilataţi şi pete purpurii în obraji. Înţelese că era moartă. Intersectă două benzi de circulaţie, indiferent la înjurăturile şi claxoanele şoferilor şi opri la bordură. Când un poliţist pe motocicletă se apropie de maşină, îl găsi pe Dale prăbuşit peste volan, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa.

Jonathan Dale îşi petrecu seara singur, cu o sticlă de Bushmills. La cincizeci şi cinci de ani nu era bătrân, dar în noaptea aceasta îşi simţea vârsta. Viaţa lui se destrămase, plină de regrete. Când lua ziarele de dimineaţă sau se uita la televizor, la actualităţile de noapte, vedea crime, droguri şi decadenţă, în

timp ce Vietnamul, Laosul şi Cambogia erau tot în mâinile comuniştilor. Se întreba ce rost avuseseră toate. Cruciada lui fusese inutilă, nu-i adusese decât nefericire, iar pe cei dragi îi pierduse.

Afară se dezlănţuise furtuna. Crengi rupte din copaci căzuseră pe verandă. Casa era cufundata în beznă, cu excepţia luminii galbene care ardea în birou, unde Dale îşi derula viaţa.

Fantoma care venise să-l bântuie în seara aceasta nu era reprezentată printre fotografiile care atârnau deasupra căminului. Era o femeie cu păr negru, în jur de douăzeci şi cinci de ani, într-o rochie albă, de muselină. Când vorbi, răsuna o voce plăcută, cu accent dulce, franţuzesc.

— Dale — murmură ea — de ce pari atât de trist?

— Totul a ieşit prost — îi răspunse el. Chiar dacă vom câştiga acum, tot am pierdut. Stalin, Mao Ho şi Hruşciov erau toţi nişte oameni de paie. Adevăraţii duşmani eram chiar noi. Am făcut pact cu diavolul şi acum legiunile sale ne devastează ţara. Iar eu am fost unul din paznici, Noelle. Unul din cei blestemaţi.

— Ştiai că la asta se va ajunge. Ai ştiut şi atunci când te-am prevenit în legătură cu Baptiste.

— Sunt un prost, Noelle. Întreaga mea viaţă a fost o prostie.

O rafală de ploaie lovi fereastra, ca nişte mici pietricele. Un petrolier gemu în noapte, când trecu pe sub Golden Gate.

Se ridică şi se duse la geam. Era o noapte neagră, fără stele şi lumină. Se vedea în geam — un bătrân războinic, care lupta pentru o cauză în care nu mai credea.

— Am făcut tot ce am crezut că este bine, dar dacă faci un compromis cât de mic, vei constata că o să faci altul şi altul. Nu poţi lupta împotriva diavolului cu propriile sale arme.

Se întoarse. Scaunul era gol. Era un bătrân singuratic, care discuta cu fantome — ce trist.

Avea de ales: să se lase în voia nopţii sau să treacă la acţiune. O fi el un războinic bătrân, dar mai avea câteva arme în arsenalul său. N-ar fi chiar imposibil să smulgă o victorie greu de prezis.

136

Hong Kong

Din apartamentul său, Baptiste Crocé se uita la maşinile de pe bulevardul Queens. Reclamele luminoase la aparate foto japoneze, parfumuri franţuzeşti şi ceasuri electronice elveţiene sclipeau în noaptea umedă. Luminile albe erau cele ale feriboturilor, bărcilor şi vapoarelor care fugeau la adăpost din calea furtunii. Apartamentul ocupa un întreg etaj. Era mobilat cu canapele lungi, tapisate în mătase bleumarin; acuarele cu peisaje chinezeşti, pictate de artistul David Wong umpleau un perete întreg. Un vas alb, Nefertiti, aparţinând dinastiei Ming părea să plutească într-o lumină fosforescentă.

Noelle fu poftită în cameră. Era îmbrăcată într-o pelerină neagră de ploaie, din gabardină, peste un costum bleu de mătase. Purta părul legat la spate. Părea cumplit de tristă şi răpitor de frumoasă.

Se uită în jur, ridicând din sprâncene surprinsă.

— Este un apartament sau un harem?

— Poate fi şi una şi alta.

— Îmi imaginez.

— Pot să-ţi iau haina?

Era udă de ploaie.

— Doreşti să bei ceva?

— Nu, mulţumesc, Baptiste.

— Nu te deranjează dacă eu o să beau totuşi?

— Nu mă deranjează de mult ceea ce faci.

Se duse la bar şi îşi turnă trei degete de Remy Martin VSQP într-un pahar.

— Am înaintat foarte mult în viaţă.

— Ocupi o mulţime de spaţiu pe peretele din holul de la intrare. Toate companiile acelea sunt ale tale? Ar trebui să ai o carte de telefon proprie.

— Pietre preţioase, textile, transport aerian, import-export. Şi aceasta este doar o filială. Am parcurs un drum lung de la cele trei avioane Cessna pe care le aveam la Vientiane.

— Vrei să spui pe care le avea tata — îl corectă ea.

Îşi luă paharul şi se aşeză lângă ea, pe canapea.

— Unde este Lucien? — îl întrebă Noelle.

El clătină din cap.

— Ştii mai multe decât eşti dispus să-mi spui.

— Nu trebuia să vii aici, Noelle. Te-aş fi sunat de îndată ce aş fi aflat.

— Ai plecat din Bangkok fără să-mi spui. Am presupus că este în legătură cu Lucien.

Îi tremura buza inferioară şi i se înecă glasul când pronunţă numele băiatului.

O rafală de ploaie se lovi în fereastră.

— Ai sau nu de gând să-mi spui?

Îşi încovoie umerii.

— Aş fi dat orice să nu se fi întâmplat asta…

— Hai să nu ne abatem de la subiect, Baptiste.

Inspiră adânc.

— Există un bărbat pe nume Douglas Ho. Este un partener de afaceri.

— Şi cu ce se ocupă, mă rog? Cu pietre preţioase, transport aerian, sau heroină?

— Vrea să fac ceva pentru el.

— Ce?

— Să trag sfori, să mint.

— Nu cred că este o problemă pentru tine.

— Mulţumesc.

— Îmi explici sau nu?

— Vrea să influenţez anumite negocieri.

— Şi?

— Dacă fac ce-mi spune va fi obligat să mă ucidă. N-ar fi în interesul lui să mă lase în viaţă.

— Dar, dacă nu…

— Îmi dau seama. Încerc să câştig timp.

— Nu te-ai gândit la nici o soluţie?

— Am încercat să-l omor.

— Foarte inteligent.

— Sper că îţi dai seama că nu prea am de ales.

Îşi muşcă buza. I se umeziseră ochii. Rămase tăcută un timp. Când vorbi din nou, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Trebuie să-l salvezi pe Lucien.

— Şi ce sugerezi?

— Să faci ce-ţi cere.

— Este o condamnare la moarte.

— Pentru el sau pentru tine?

Baptiste nu-i răspunse.

— Continui să mă uluieşti, Baptiste. Credeam că ai atins culmile depravării, dar se pare că resursele tale sunt inepuizabile.

Bărbatul îşi aprinse o ţigară. Îi tremurau mâinile.

— Trebuie să câştig timp — zise el. Atâta timp cât negocierile sunt deschise, Lucien mai are încă o şansă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Baptiste, este fiul nostru.

— Şi ce să fac?

— Să-l salvezi.

— Nu pot, n-am cum!

Îl lovi cu putere, o dată şi încă odată. Baptiste nu se clinti din loc. După ce se potoli, văzu că îi lăsase zgârieturi roşii pe faţă şi i se prelingea un firicel de sânge de pe buze. Se şterse la gură cu batista.

— Îmi pare rău. Noelle. Este vina mea.

— Bineînţeles că este! Crezi că m-am îndoit vreodată de asta?

— Îţi promit că o să fac tot ce pot.

— Fără să-ţi rişti viaţa!

Se ridică, îşi luă haina şi ieşi. Baptiste se uită pierdut, în noapte. Venea furtuna. În clipa aceea, se hotărî.

Sună la San Francisco şi dădu de Sammy Chen acasă la fiul său, în Pacific Heights. Conversaţia fu cât se poate de scurtă şi, când puse receptorul jos, ştiu că n-avea de unde să ştie dacă Sammy Chen îl crezuse.

137

Douglas considera că Sammy Chen era un om bătrân care se pregătea să-şi întâlnească strămoşii. Nu vedea în viitor pentru că era prins de trecut, într-un timp când opiul însemna câţiva hamali sărmani, fumând într-o tavernă din Ladder Street. Nu-şi putea imagina un viitor în care heroina să fie drogul unei întregi generaţii de americani, când triadele vor trebui să-şi asume un loc de frunte printre elita crimei organizate americane.

Mafia se îmblânzise după zeci de ani de convieţuire în America. Nu mai erau la fel de disciplinaţi. Sammy Chen voia să

li se închine, de parcă mai avea motiv să se teamă. Şi mai erau de asemenea chinezi americani, ca Henry Wong, ai căror strămoşi trudiseră să extindă căile ferate americane. Bătrâni, strămoşi de hamali, împovăraţi de tradiţie.

Era timpul să se extindă. Triadele nu făcuseră niciodată afaceri dincolo de ghettourile lor. Nu avuseseră ocazia şi nici nu doriseră neapărat. Prin urmare, autorităţile vestice nu ştiau nimic despre ei, nu reuşiseră să se infiltreze. Se aflau în aceeaşi situaţie ca italienii în timpul prohibiţiei.

În loc să transporte clandestin lichior, vor introduce heroină numărul patru. Va fi achiziţionată de locotenenţii triadei şi acum când ajunseseră în America, va fi vândută en gross, tot de triadă. De îndată ce vor controla toate faţetele afacerii, profiturile vor fi de neimaginat. Îţi trebuia perspectivă şi curaj. Era timpul unei noi generaţii. Era timpul ca fiii Chinei să devină din nou împăraţi.

Zona North Beach[57] din San Francisco era cunoscută demult sub numele de Mica Italie deşi, la începutul anilor ’80 se asemăna mai mult cu cartierul Reeperbahn din Hamburg şi Soho din Londra. De ambele părţi ale Broadway-ului erau baruri de stripteuse, cluburi de jazz, spectacole porno şi tonete cu crenvuşti, iar pe străzi patrulau hoţi, peşti şi nebuni. Dar, în spatele acestui decor pestriţ, pulsa comunitatea italiană, care locuia în case zgomotoase şi aglomerate, la fel ca la începutul secolului.

Sonny şi Aldo Trinca aranjară un prânz la Coluzzi’s, un restaurant italienesc anonim, la un bloc depărtare de Broadway. Sammy Chen şi Henry Wing sosiră împreună. Zâmbetele care le schimbau cei doi Trinca nu se potriveau deloc cu privirile ostile ale bodyguarzilor personali, care se studiau reciproc de pe margini.

Giorgio, proprietarul, rudă de departe cu Sonny Trinca puse tăbliţa „ÎNCHIS” la uşă. Cei patru se aşezară să discute, de parcă ar fi fost agenţi de bursă sau directori de companii care se căsătoriseră, avuseseră copii, divorţaseră, fuseseră forţaţi de guvern să se pensioneze, muriseră. Singura diferenţă era că nu se menţiona niciodată natura afacerii lor.

După prânz, Giorgio aduse o tavă cu cafele şi trecură la probleme serioase, ratificând înţelegeri anterioare.

[57] Plaja de nord (eng.) (n.red.)

În cele din urmă, Sonny Trinca se sprijini de spătarul scaunului.

— Deci, am convenit să nu ne încălcăm teritoriile — zise el. Voi luaţi tot la vest de Grant, plus vânzarea en gross pe piaţa noastră.

Sammy se uită la Henry, care încuviinţă din cap.

Sonny şi Aldo zâmbiră încântaţi, ca nişte oameni care considerau că-şi impuseseră punctul de vedere. Sonny ridică paharul spre Sammy Chen şi Henry Wing.

— Atunci, aşa să fie — zise Sonny.

Sammy Chen zâmbi, la rândul său. Pusese piciorul în America fără să se verse nici o picătură de sânge.

Deocamdată.

Pak Sha Wan

Douglas era foarte bine dispus. De fapt, plutea de fericire. Era aprins la faţă, ca bronzul lustruit, iar ochii lui întunecaţi sclipeau triumfători. O duse sus şi făcu dragoste cu ea cu violenţa caracteristică; nu-i acorda niciodată, nici un dram de tandreţe. O forţa să stea în diverse poziţii, ca de obicei, în timp ce se privea în oglinda din capătul patului. Făcu dragoste timp de două ore, fără întrerupere şi încă nu ajunsese la orgasm. Un adevărat test de rezistenţă. Un maraton.

În cele din urmă ajunse la apogeu. I se încordară muşchii gâtului şi i se contorsiona faţa într-o grimasă. Se cutremură şi se lăsă peste ea. După câteva minute ea se zbătu sub el şi-l împinse. Se simţea ca şi când ar îi despicat-o în două.

— Vreau să beau ceva — murmură ea.

Lui Douglas i se scurgea sudoarea în ochi. Se rostogoli pe spate şi rânji.

— Grăbeşte-te, poate că n-am terminat cu tine încă.

În colţul camerei era un bar de mahon. Turnă nişte brandy dintr-o sticlă de Hennessy. Sticla fusese desigilată în după-amiaza aceea, când turnase nişte mogadon în ea. Dacă o să bea un singur pahar, o să fie terminat pentru toată seara.

Turnă cinci degete peste nişte gheaţă şi luă o sticlă de Coca din frigider pentru ea. Apoi se întinse în pat, lângă el. Stătea rezemat de perne, cu mâinile sub cap, invitând-o să-l admire.

Probabil că ştie cât de mult mă tem de el şi ce silă îmi este. Când era cu el, experimenta aceeaşi groază pe care o trăise odată, în timp ce privea un rechin dând târcoale unui acvariu. Era atât de rece şi eficient. Îşi amintea că la mănăstirea din Saigon, stareţa îi spusese că fiecare copil avea un suflet care putea fi salvat. Dar ea nu credea. În acest om nu exista nimic bun. Orice crâmpei de umanitate fusese anihilat de sărăcie, cruzime sau foame. Nu mai rămăsese decât un animal de pradă.

Parcă ar fi fost în apă, cu un rechin lângă ea.

Douglas înghiţi brandy-ul şi luă un cub de gheaţă în gură. Apoi îi zâmbi, o împinse pe spate şi trecu cubul de gheaţă peste sânii şi stomacul ei, spre vagin. Era udă de sămânţa lui, dar nu părea să-i pese. Era prea plin de el.

May scânci. Gheaţa îi crea o senzaţie neplăcută şi încercă să-l împingă. Bărbatul scuipă cubul de gheaţă şi o străpunse din nou, pe neaşteptate.

Începu din nou s-o posede. May îl împinse.

— Nu mai pot — murmură ea.

Se ridică râzând, fără să-şi piardă erecţia şi se duse la bar. Îşi turnă alt Hennessy, bău jumătate de pahar pe nerăsuflate, de parcă ar fi fost bere. Pentru numele lui Buddha! Asemenea băutură ar fi doborât şi un cal!

Douglas stătea pe marginea patului cu paharul sprijinit de cearşaful negru de mătase.

— Va trebui să faci ceva — zise el.

— Te rog. Douglas.

— *Tai loo.* Spune-mi *tai loo.*

— Te rog, *tai loo.*

O apucă de păr şi îi aplecă gura între picioarele lui.

— Haide! Aici, ca să mă pot uita în oglindă!

Goli restul paharului. May se rugă lui Buddha, lui Iisus, lui *phi,* care o privea din Ganesha. Nu se comportase niciodată în asemenea hal. De s-ar termina odată cu această tortură!

Douglas zăcea pe spate, sforăind. May se ridică, chinuită de durere şi se duse să-şi facă duş. Apa rece îi biciuia trupul chinuit. Îşi puse un kimono negru de mătase şi se întoarse în pat. Se aplecă şi-l plesni peste faţă, cu putere.

El nu schiţă nici un gest. Urma degetelor ei i se întipărise pe obraz. Poate că magadon-ul o să-l ucidă. Puţin îi păsa.

Haina lui Douglas zăcea pe podea, lângă uşă. O luă, căută cheile, se duse la sertarul de lângă pat şi scoase bricheta Zippo pe care i-o dăduse Michael. Lângă dormitor era o garderobă mare, cât o cameră obişnuită. De partea cealaltă era uşa care dădea în biroul lui Douglas. Ezită cu inima bătându-i să-i sară din piept. Inspiră adânc. Acum era prea târziu să dea înapoi.

Avea mai mult de douăsprezece chei în mână. Le încercă pe rând, până o găsi pe cea care se potrivea şi deschise uşa.

Jaluzelele erau trase. Luna atârna deasupra apei, reflectând luminile în beznă. May astupă fereastra cu jaluzelele, să n-o vadă Chang sau una dintre patrulele sale, apoi aprinse lumina.

Biroul nu era mare. Spre deosebire de restul casei, era compact şi funcţional. Un scaun tubular de oţel, un birou mare şi un dulap metalic cu trei sertare.

Trebuie să controlez biroul.

Trase primul sertar şi înşiră toate hârtiile, aşa cum o instruise Michael. Nu erau scrisori sau documente scrise, aşa cum s-ar fi aşteptat să găsească într-un birou obişnuit, nu erau decât liste cu cifre, numere şi nume care nu însemnau nimic pentru ea. Coduri, probabil.

Pregăti bricheta şi căută s-o aşeze în poziţia corespunzătoare. Imposibil! Ce-i spusese Michael? Lentila avea formă de peşte. Îşi întinse degetele de la ambele mâini, să estimeze distanţa. Se dădu înapoi, până când cuprinse în vizor toate foile.

Gata.

Repetă procesul până fotografie tot şi le puse la loc. Apoi se îndreptă spre dulap, găsi cheia potrivită şi deschise sertarele.

Le controlă repede, alegând două dosare la întâmplare; Deutschbank şi Fragrant Investments. Dosarul despre Fragrant Investments conţinea scrisori şi conturi. Le scoase pe birou şi le fotografie. Terminase filmul.

Deschise totuşi dosarul pe care scria Deutschbank şi-l cercetă. Conţinea doar trei pagini cu declaraţii de la Deutschbank din Geneva şi o bucată de hârtie cu scrisul lui Douglas, pe care notase două coduri de cinci cifre. Banii triadei, se gândi ea.

Era atât de încordată încât îi venea greu să respire. Chang putea să intre din clipă în clipă şi s-o surprindă sau putea să

apară Douglas însuşi acolo, cu zâmbetul lui maliţios. Dacă îşi revenise mai devreme după droguri? Scoase o foaie albă de hârtie din birou, se aşeză şi copie numerele de cod. Apoi notă numerele de cont şi numerele tuturor tranzacţiilor de pe a treia pagină.

După ce termină, se ridică şi băgă bucata de hârtie în buzunarul halatului. Puse cele două dosare în dulap şi închise sertarul. Controlă camera, să vadă dacă nu lăsase vreo urmă, luă cu grijă două fire de păr de pe suprafaţa biroului, închise lumina şi desfăcu jaluzelele. Apoi încuie uşa, strângând Zippo în pumn şi se întoarse în dormitor.

Douglas sforăia. O înspăimânta chiar şi când dormea. Avea o figură dură. Trupul lui era numai muşchi şi cicatrice livide, groteşti: pe coapsă şi braţe. Ce cărări întortocheate m-au adus aici — se gândi May, în timp ce-l privea. Şi unde o să ajung acum, când ţin în mână secretele cumplite ale acestui om?

138

Michael sosi la timp, îmbrăcat într-o vestă albă şi şort din mătase roşie. Purta o brăţară de aur la mână şi două lanţuri, tot din aur, la gât. Lui May îi pieri frica. Se stăpânea să nu pufnească în râs. Michael îşi juca rolul excelent.

Îl privea din piscină. Îi zâmbea lui Chang, care-l studia rece şi batjocoritor. Fiindcă era o zi caldă, Chang îşi pusese nişte bermude şi un tricou albastru, dar asta nu-i schimba aspectul caracteristic de vagabond.

— Bună, domnişoară Wong — zise el.

— Bună, Mai Koo — zise ea.

Îşi dădea seama că Michael şi Chang o priveau în timp ce ieşea din piscină. Era încântată că le stârnea interesul. Îşi luă un prosop şi îl înfăşură indiferentă în jurul taliei.

— Este prea cald — zise ea şi trecu pe lângă ei.

Uşile duble ale terasei dădeau în sala de gimnastică. May se întinse cu faţa în jos pe una din bănci. Cei doi bărbaţi o urmară. Chang se postă în faţa oglinzilor din colţul camerei. Simţea că o fixa din priviri.

— Adu-mi o Coca — îi spuse ea.

Chang se încruntă, dar se supuse.

— Se tot holbează la mine — zise Michael.

— Poate că te iubeşte prea mult — îi spuse May. Cum de te-ai bronzat atât de brusc?

— Cu ajutorul unei unsori.

Îşi desfăcu prosopul şi îşi scoase sutienul. Michael îi întinse uleiul pe spate.

— Unde este? — murmură el.

— În mâna stângă — zise ea şi deschise pumnul.

— Ai băgat-o în piscină?

— Crezi că sunt proastă? Era în prosop. L-am luat ca să mă şterg.

Ştiind că era urmărit de camerele TV cu circuit închis, din spatele lui, Michael luă bricheta, o băgă în geanta addidas şi îşi şterse uleiul de pe mâini.

— Bravo — murmură el.

Auziră paşii lui Chang. Michael începu s-o maseze cu atâta vigoare încât o făcu să geamă. Chang îi aruncă o privire ostilă lui Michael şi-i dădu sticla de Coca-Cola lui May.

— Pune-o aici — îi spuse ea, indicând marginea banchetei.

O ascultă şi se postă din nou lângă oglinzi, continuând să se holbeze. May întoarse capul.

— Ah! Chang! De ce mă fixezi aşa?

— Nu… urmez instrucţiunile lui *tai loo* — zise Chang, posomorât.

— Poţi să respecţi ordinele lui *tai loo* şi afară. Ce-ar fi să-i spun că-mi faci ochi dulci, Chang? Ţi-ar tăia obiectul tău micuţ şi ţi l-ar atârna de gât.

— Dar nu… — protestă Chang stânjenit.

— Ieşi — pufni May.

Chang se înroşi la faţă furios, se ridică încet şi plecă.

Michael începu s-o maseze, simţind privirile lui Chang aţintite asupra sa, de pe terasă. Oare făcuse ceva care să trezească suspiciuni? Îi venea greu să se concentreze, să uite de posibilităţile erotice când Chang stătea atât de aproape. Ly May avea o piele netedă, ca de satin. Îşi aminti că nu avea decât nouă ani când o cunoscuse şi se simţi vinovat. Dar acum era o femeie în toată puterea cuvântului. I se scurgea sudoarea în ochi. Îşi încordă fundul, întâi o fesă, pe urmă cealaltă, ca să-i

atragă atenţia. Bikini constau dintr-un simplu şnur.

Îşi îngropase faţa sub braţ. Îi zâmbea. Când li se întâlniră privirile, îi făcu semn cu ochiul.

Jucau un joc tare.

Îi masă muşchii gâtului cu toată puterea.

— Chang!

Acesta sări în picioare şi veni alergând din gradină.

— Da, domnişoară Wong?

Se ridică într-un cot, ţinându-şi sutienul cu o mână. Îi întinse Coca.

— S-a încălzit.

Chang ştia că îl tachina. O luă şi se îndepărtă posomorât.

— Îţi place să-i otrăveşti viaţa? — murmură Michael.

— Este un rahat. Dacă i-ar porunci Douglas, mi-ar smulge unghiile de la picioare.

Îşi lăsă sutienul să cadă, dar rămase în aceeaşi poziţie, sprijinindu-se în coate. Sânii ei erau perfecţi, ca două lacrimi, cu sfârcurile întărite. O văzu că-l privea în oglindă.

Îi zâmbi diafan.

— Deci, mă placi, Mai Koo, măcar puţin?

— Ah, May.

— Poate mă crezi un gunoi pentru că mă complac în această situaţie. Dar nu mă cunoşti, Mai Koo. Şi eu am făcut multe lucruri rele. Nu o să mă mai admiri atât de mult dacă îţi spun.

— Nu-mi pasă ce ai făcut.

— În mine este un *phi* rău. Mă urmăreşte pretutindeni şi mă bagă în diverse necazuri.

— Într-o zi, cred că o să-mi masezi şi sânii, nu numai spatele. Ţi-ar place, Mai Koo?

— Pentru numele lui Dumnezeu, întinde-te şi stai cuminte.

Arunca o privire camerei TV din colţ. Oare îi înregistrau? Îi urmărea cineva?

— Întinde-te! — şuieră el.

Se supuse.

— O să mă iei de aici, Mai Koo?

— Aş fi în stare să dărâm şi porţile iadului pentru tine.

— Şi n-o să te mai laşi împuşcat, de data aceasta?

Chang se întoarse cu altă sticlă de Coca. Michael îşi continuă masajul, frecându-i spatele cu putere, până scoase un strigăt şi

protestă. Cel puţin o să renunţe la jocurile ei periculoase. După ce termină, îşi atinse fruntea cu cutia rece ca gheaţa, privindu-l în oglindă, dar nu îndrăznea să se mai uite în ochii ei, fiindcă ştia că s-ar da de gol faţă de Chang.

Îi venea s-o scoată chiar acum din casă, să n-o lase cu aceste gorile.

De data aceasta trebuia s-o apere.

Obţinuse filmul, îşi riscase viaţa pentru el. N-o s-o dezamăgească.

139

Stabiliră să se întâlnească la Gaddis’s, în hotelul Peninsula. Dale ştia că aceasta ar putea fi ultima lui călătorie în Asia şi poate ultima lui masă îmbelşugată. Comandă file de calcan şi o sticlă de Chassagne Montrachet. Viaţa era scurtă şi se scurta pe zi ce trece

Nu-l recunoscuse pe Michael când îl văzuse în holul hotelului. Îşi decolorase părul şi arăta caraghios, pentru că genele şi sprâncenele rămăseseră negre. Michael spuse ceva despre munca sa, fără să intre în detalii.

În timp ce mâncau, Dale observă ridurile fine care-i apăruseră în colţul ochilor, dovadă a încordării şi orelor de nesomn. Ai luat-o pe urmele mele, fiule.

Michael de-abia mânca. Se uită prin restaurant, de parcă i-ar fi umblat minţile în altă parte.

— Deci, ce faci la Hong Kong, fiule? Poţi să-mi spui?

— Lucrez pentru Centac.

— Centac?

— Un departament în cadrul DEA. Au un caz la care consideră că i-aş putea ajuta. Dar tu? Ai venit pentru afaceri sau în vacanţă?

Michael se arăta distant.

Dale îşi aminti că nu păruse prea entuziasmat când discutase cu el, la ambasadă. Amintirea ultimei lor întâlniri, la înmormântarea lui Jennifer era încă prea proaspătă.

— Nu este vorba nici de afaceri, nici de vacanţă — zise el.

— Atunci, ce este?

— Am venit să te văd.

Michael se arătă stânjenit.

— Hai să lăsăm astea deocamdată.

— Este vorba de Pacific International.

Michael se aplecă spre el.

— Este o bancă de droguri. Ştiu sigur, la fel ca toţi ceilalţi din DEA. Nu înseamnă că dacă nu-ţi vezi rahatul de pe pantofi, nici nu miroase.

— Nu ştiam cu ce se ocupă când am început activitatea, Michael, te rog să mă crezi.

— Nu mai contează, oricum. N-am putea discuta despre altceva?

— Vreau să înţelegi. Este foarte important pentru mine.

— Ce să înţeleg?

— Că mi se părea că sunt de partea celor buni, că nu am făcut nimic din lăcomie sau cinism. Am crezut că am dreptate.

— Mă rog, ştii ce se spune despre drumul care duce în iad.

— Michael, ştiu că te-am dezamăgit. Dar eu unul, sunt foarte mândru de tine. Cred că ştii asta.

Înălţă din umeri. Toată copilăria şi adolescenţa lui, Jonathan Dale fusese eroul său, un zeu, care se întorcea din bătălii şi-l copleşea cu poveşti şi cadouri exotice. Căpătase o importanţă mitică, de cavaler cruciat.

Nu ştia exact când îşi detronase idolul. Dar, undeva la liceu, pe măsură ce lumea devenea mai mică şi mai puţin misterioasă, renunţă la necesitatea unei icoane, începu în schimb să-şi dorească un tată cu care să joace baschet şi care să-l ducă la meciurile echipei Giant, în Candlestick Park, la fel ca alţi taţi.

Din momentul acela, încetă să-l mai admire. Uneori, mai târziu, îl ura chiar. Când Dale revenea ocazional în permisii, se distanţase şi mai mult de el iar acum această intimitate forţată îl enerva şi-l sufoca.

Dar în ciuda relaţiilor glaciale dintre ei, continua să-i urmeze idealurile. Nu trecuse în tabăra duşmanului, ca Jennifer. Dacă devenise un idealist, un războinic singuratic, era numai din cauza tatălui său.

— Şi eu te iubesc, tată — mormăi el. Dar mi-aş fi dorit, să luptăm de aceeaşi parte a baricadei.

— Poate că luptăm.

— Mie nu mi se pare.

— Michael, vezi servieta de sub masă?

Încuviinţă din cap.

— Când vom termina de mâncat, o să mă ridic şi o să plec de aici fără ea. Ia-o cu tine. S-ar putea să-i intereseze pe prietenii tăi din Centac.

Michael dădu farfuria la o parte.

— Ce vrei să spui?

— Unul din clienţii mei se numeşte Sammy Chen. Cred că ai auzit de el.

— Sigur că am auzit. Tipul exportă mai multe droguri primejdioase decât ICI.

— Cu dovezile pe care le vei găsi în servietă n-o să-l poţi acuza de trafic de droguri, dar cred că vei putea să-l bagi după gratii pentru manipulare ilegală de fonduri. La fel ca în cazul lui Al Capone, Mike. Nu contează pentru ce îl închizi, ci doar faptul în sine, nu?

— Isuse!

Michael se albi la faţă.

— Vorbeşti serios? De ce?

— La ce te referi?

— De ce te-ai răzgândit atât de brusc?

— Nu este brusc. Mă gândesc demult.

Michael clătină din cap.

— Fir-ai tu să fii!

Dale îi strânse mâna.

— Va trebui să fii foarte prudent. Am încercat să pasez dosarul la procuratură, dar nici n-au vrut să audă. Nu uita că este vorba de dosarele agenţiei de spionaj.

— O să-i venim de hac.

— Ai grijă, te rog!

— Îmi pare rău, tată. Pentru tot ce ţi-am spus... la înmormântare. N-am crezut... nici o clipă...

— Că m-am transformat într-un canibal?

Lui Michael îi pieri zâmbetul când se gândi la alte posibile consecinţe.

— Dar cu tine, ce-o să se întâmple?

— Presupun că n-o să primesc pensie de la Pacific International.

Înălţă paharul.

— Să toastăm.

Michael îşi atinse paharul de cel al tatălui său.

— Uniţi în inimi şi gânduri! — zise el.

Dale zâmbi.

— Hai să toastăm şi pentru America. Fie să se odihnească în pace!

* * *

Dale plecă primul. În timp ce străbătea holul, îl văzu pe Baptiste Crocé. Se opriră amândoi şi se uitară unul la altul. Baptiste era însoţit de doi bărbaţi care se străduiau a părea parteneri de afaceri, deşi se vedea foarte clar ce erau. Când observară că Dale se zgâia la patronul lor, unul din ei băgă mâna în haină, din instinct, spre groaza celui de la recepţie. Baptiste îl opri, aruncându-i o privire pătrunzătoare şi apoi se îndreptă spre Dale, lăsându-şi bodyguarzii în urmă.

Dacă are nevoie de gorile, înseamnă că se ocupă tot de droguri, se gândi Dale. După cum era îmbrăcat şi ce diamante avea pe degete, îi mergea bine. Ca tuturor traficanţilor, de altfel! Se întreba dacă Noelle era cu el şi gândul că ar putea s-o revadă îl umplu de dorinţă. Oare se schimbase? Oare era femeia plinuţă care aştepta lângă recepţie, rujată strident, cu prea multe perle în jurul gâtului, ţinându-şi pudelul într-o zgardă cu diamante?

— Domnule Dale — zise Baptiste şi-i întinse mâna zâmbind, de parcă ar fi fost parteneri de afaceri care nu se mai văzuseră demult.

Dale nu-i acceptă mâna întinsă.

— Se pare că au început să dea drumul oricui în acest hotel. Altădată era un loc foarte select.

Baptiste rămase la fel de zâmbitor.

— Aşa este. Văd că permit chiar şi accesul americanilor. Ce te aduce în Hong Kong, *mon vieux*?

— Am venit să fac cumpărături. La fel ca şi tine, probabil.

— Bineînţeles. Ce altceva ai putea face în Hong Kong, în afară de cumpărături ieftine?

— Noelle este cu tine?

— De ce, ai vrea s-o vezi?

Mai mult decât orice pe lume, chiar acum. Îl urmărea pe Baptiste să vadă cum reacţionează. Acesta continua să zâmbească.

— Poate că nu vrea să mă vadă — zise el.

— A murit — îi spuse Baptiste.

Dale simţi că-i vine rău. Minte, se gândi el. Aş putea să verific, să aflu, dar ce rost are?

— Îmi pare rău. Dar sunt sigur, că preferă să fie pe lumea cealaltă decât cu tine.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

— *Au revoir, mon vieux.*

— Pe curând.

Ieşi în căldura de afară, trecând de portarii cu mănuşi albe şi taxiuri, luând-o orbeşte pe şoseaua Nathan. Era imposibil să fi murit. Dar oare mai conta? Îşi semnase deja condamnarea la moarte şi dacă avuseseră vreodată o şansă, aceasta se spulberase.

140

Sediul Poliţiei Regale din Hong Kong se afla pe strada Arsenal Wanchai, pe malul apei. Consta din două blocuri înalte, în spatele unor ziduri din sârmă ghimpată şi turnuri. Biroul Narcotice ocupa unul din etajele superioare.

În acea după-amiază de mai se mai aflau trei bărbaţi în cameră. Raymond Schultz şi Michael Dale reprezentau DEA. Celălalt bărbat era inspectorul şef Lau Chi-fen, sau Teddy Lau, după cum era cunoscut.

Nu era încă ora şapte dimineaţa şi în timp ce vorbeau, sirenele navelor în drum spre ocean deşteptau inima comercială a oraşului pentru o nouă zi.

Teddy Lau studia copiile documentelor fotografiate de May Wong în biroul lui Douglas Ho, cu trei zile în urmă. După un timp, se sprijini de spătar, cu mâinile sub cap, studiind pe cei doi bărbaţi aflaţi de partea cealaltă a biroului.

— Cum le-a obţinut? — zise el.

— Avem un agent infiltrat — zise Schultz prudent.

Teddy Lau clătină din cap. Majoritatea documentelor erau lipsite de valoare. Erau codificate în mare parte — un amalgam de nume şi numere indescifrabile, cu caractere chinezeşti. Ca hieroglifele, se gândi el. Ar putea să conţină înregistrări ale livrărilor de heroină ale triadei Fei Lung în şi din Hong Kong, dar fără o maşină de descifrat coduri, erau inutile.

Şi totuşi…

Ultimul document îl intriga cel mai mult. Demonstra o legătură clară între o companie numită Fragrant Investments şi China Sea Trading, al cărei acţionar principal era Douglas Ho. Fragrant Invesments deţinea o fabrică în Clearwater Bay, care producea un parfum cu sugestivul nume de Drogul. Documentele conţineau de asemenea înregistrări ale plăţilor făcute de China Sea Trading pentru o mănăstire buddhistă de pe o insulă aflată la o jumătate de milă de fabrică.

— Ce concluzie ai tras? — îl întrebă Teddy Lau cu voce tare.

Schultz clătină din cap.

— Fabrica de parfum i-ar permite lui Douglas să acopere obţinerea de substanţe chimice necesare producerii de heroină pe scară largă. Eu cel puţin, la asta m-am gândit. Dar mănăstirea?

— Această stratagemă s-a mai întrebuinţat şi în anii ’70 — zise Teddy. Un om, pe nume Limpy Ho a inventat această soluţie ca să introducă morfină în oraş.

Schultz şi Michael se uitară unul la altul.

— Prin tunele — explică el. Mănăstirile erau cunoscute drept focare de răzmeriţă, de când Manchus a preluat puterea în China. Din cauză că erau asaltate atât de des de soldaţii guvernamentali, au fost nevoiţi să sape tuneluri secrete. Bănuiesc că locul acesta are un tunel similar, care duce la ţărm. Asta ar însemna că bărcile triadei ar putea debarca noaptea morfină crudă pe insulă, luând morfină rafinată, numărul patru. În felul acesta, nu s-ar confrunta cu problema transportului narcoticelor din Hong Kong.

Michael se aplecă spre el.

— Deci, putem obţine un mandat de percheziţie?

Teddy Lau adună documentele de pe birou şi le puse la loc, în dosarul pe care-l înapoie americanilor.

— Aceasta este teoria mea. O simplă teorie. Dar avocaţii

domnului Ho sunt foarte iscusiţi. Aş vrea să fiu sigur că o să găsim ceva mai mult decât câteva beţe de tămâie.

— Ce alt motiv ar avea un om ca el să dea bani unei mănăstiri prăpădite?

— Filantropie — zise Teddy Lau fără să zâmbească.

Rămase un timp nemişcat, contemplând portul şi apoi păru să se hotărască.

— Presupun că acest scenariu are o anumită logică. O.K. Domnilor, o să văd dacă voi putea pune în mişcare o acţiune.

— Şi fata?

— Dacă găsim droguri pe proprietatea domnului Ho, vom obţine un mandat de arestare. Şi apoi vom putea proteja informatoarea. Dar, dacă nu găsim nimic, domnul Ho se va întreba de unde avem această informaţie.

Se opri.

— Vom risca.

Michael se uită la Schultz, dar camaradul său clătină din cap.

— N-avem încotro, Mike. Trebuie să ne bazăm pe ce am obţinut.

Michael îşi încovoie umerii. Îl cuprinse spaima. Spera că nu făcuse o greşeală cumplită.

141

San Francisco

De partea cealaltă a Pacificului, Sammy Chen lua cina.

Chelnerii roiau în jurul lui ca nişte sfârleze. Zgomotul era asurzitor, iar în aer pluteau arome de usturoi, ghimber şi anason. Restaurantul se întindea pe două nivele. Dragonii de bronz se încolăceau pe coloanele porţii lăcuite, iar pereţii erau un amalgam de oglinzi şi hârtie aurită.

La masa rotundă din capătul scărilor, erau cinci oameni. Sammy Chen purta papillon şi frac, iar fiii lui, aşezaţi de-o parte şi de alta a sa, semănau cu nişte avocaţi îmbrăcaţi în costume elegante, cămăşi în dungi şi cu pagere atârnate de curea. Henry Wing stătea vizavi, cu fiica lui. Era o fată neatrăgătoare, cu o faţă lată şi turtită, îmbrăcată strident în tafta roşie şi aurie.

O Toyota cenuşie trase lângă restaurant. Patru tineri vietnamezi coborâră din ea îmbrăcaţi în geci negre cu fermoar, adidaşi şi jeanşi. Unul din ei avea o puşcă de vânătoare, iar altul un Magnum 357. Cel de-al treilea ţinea în mână o puşcă neagră automată, iar ultimul ducea un pistol automat, Smith & Wesson, de 9 mm, încărcat cu gloanţe Super-Vel. Oamenii care se plimbau pe trotuar se împrăştiară, ţipând speriaţi.

Cei patru tineri intrară în restaurant.

În clipa în care pătrunseră în sală, încetă orice conversaţie. Ţineau armele în faţa lor, în poziţie de tragere. Strigară câteva instrucţiuni în vietnameză; aveau ochi sticloşi, sălbatici. Peste tot, clienţii încercau să se ascundă sub mese ţipând speriaţi.

Unul din tineri alergă la o masă cu cinci chinezi — o familie de emigranţi, care sărbătoarea logodna fiicei lor cu un cantonez din New York. Pistolarul dădu masa la o parte şi trase în oamenii culcaţi pe podea, fără să-şi dea seama că se înşelase. Jeanşii săi se udară de sângele victimelor. După ce îşi epuiză gloanţele, băgă alt încărcător.

Între timp, doi din camarazii săi alergară sus. Unul din ei avea o puşcă solidă, suficient de puternică să ridice în aer un frigider. Un chelner rămase blocat între mese. Îngheţase în loc îngrozit, incapabil să se retragă. Împuşcătura îl spulberă pur şi simplu. Ateriză pe podeaua de marmură, cu tava de farfurii goale peste el.

Henry Wing şi Sammy Chen îşi plantaseră câte doi bodyguarzi la mese separate, între ei şi scări. Aceşti patru bărbaţi erau deja în picioare, cu pistoalele în mâini. Când primul vietnamez ajunse în capul scărilor, traseră ciuruindu-l în câteva secunde. Tânărul ar fi căzut, dar băiatul din spatele lui îl ţinea în faţă, ca pe un scut. Ridică puşca şi îşi descărcă încărcătura, cuprins de panică. Efectul fu devastator în spaţiul închis al restaurantului. Farfuriile, paharele şi oglinzile se făcură ţăndări, în timp ce gloanţele se înfigeau pretutindeni. Doi bodyguarzi căzură răniţi la cap. Al treilea, deşi fusese rănit de cinci ori, continua să tragă. Când pistolarul vietnamez se pregăti să reîncarce, i se înfipse un glonte drept în piept. Căzu pe scări, iar tovarăşul său mort ateriză deasupra lui.

Al treilea ţinti atent cu Magnum-ul său 357 şi ultimul din bodyguarzii lui Sammy se lovi de oglindă, lăsând o dâră neagră

de sânge pe sticla sfărâmată. Sammy Chen îşi aruncase fiii sub masă şi se ghemui lângă ei, crezând că gorilele sale îi vor lichida pe intruşi. Dar când auzi răpăitul pistolului mitralieră, făcu pe el de frică.

Văzu unul din bodyguarzi zăcând printre farfuriile sparte şi mâncarea împrăştiată. Îşi astupă disperat rana. Sângele ţâşnea ca un gheizer din artera perforată. Cineva îi puse un pistol la tâmplă şi faţa lui explodă într-o masă de carne.

Pistolul Beretta îi căzuse din mână, pe podeaua de marmură, la câţiva centimetri de Sammy. Nu fusese nevoit niciodată să folosească o armă, dar ştia că aceasta ar putea să fie ultima şansă de a-şi salva fiii.

Henry Wing îşi împinsese fiica spre toaleta din spatele camerei. Pistolarii făceau ravagii. Unul din ei, ţinând pistolul Magnum 357 în ambele mâini, trăgea fără să se oprească. Arma era încărcată cu gloanţe 2,65 şi avea un recul atât de puternic, încât vietnamezul pirpiriu nu putea să ţintească bine. Primele două gloanţe se înfipseră în oglinzile de pe pereţi, iar unul se lovi de o masă întoarsă şi răni un turist australian care se adăpostea sub ea. Ultimele două gloanţe îl loviră pe Henry Wing înainte să ajungă la uşă. Unul îi pătrunse pe sub claviculă şi-i ieşi prin piept, lăsând o gaură de dimensiunea unei farfurii, iar celălalt îi reteză braţul stâng deasupra cotului. Fiica lui ţipă şi încercă să-l susţină. Wing îi strigă să fugă, dar fata încremeni în loc, zbierând isteric până când unul din vietnamezi îi puse calm la tâmplă puşca Smith & Wesson şi-i împrăştie creierii.

Henry Wing strigă îngrozit, sfâşiat de durere. Tânărul se aplecă peste el şi-i trase un glonte în plină figură.

În acel moment, Sammy Chen răsturnă masa şi trase orbeşte din pistolul său Beretta. Fiii lui se năpustiră spre scări. O armă răpăi de două ori şi apoi se făcu linişte.

Unul din gloanţele lui Sammy Chen îl loviră în burtă pe pistolarul cu Magnum-ul care se îndoi pe podea, zbătându-se. Camaradul său, şocat de măcelul din jurul lui intră în panică, văzând că din cei patru, doar el mai rămăsese în viaţă. Aşa că îşi luă tovarăşul rănit şi-l trase pe scări. Detună arma de încă două ori, strigându-le tuturor să se ferească din calea lui.

Apoi, îşi îngrămădi colegul rănit pe bancheta din spate a

Toyotei şi dispăru pe străzile lăturalnice ale Oraşului Chinezesc.

Înăuntru, restaurantul fusese devastat în întregime. Dalele de marmură acoperite cu sânge, deveniseră alunecoase. Se lăsase o linişte profundă. Apoi, bărbaţii şi femeile începură să strige, împletindu-şi glasurile cu gemetele răniţilor într-un cor de vaiete. Mirosea ca într-un abator.

Sammy Chen gâlgâia întins pe spate, în capătul scărilor. Avea patru găuri în costum, cămaşa şi pantalonii erau îmbibaţi de sânge, dar trăia.

Când sosi poliţia şi prima ambulanţă era conştient încă, alb la faţă de durere şi spaimă şi repeta obsedant un singur cuvânt:

— Douglas.

142

Hong Kong

La ora trei după-amiaza poliţia şi detectivii secţiei de narcotice blocară intrarea fabricii de parfumuri din Clearwater Bay şi dezlănţuiră o percheziţie minuţioasă; într-un raid simultan, o şalupă de patrulare a marinei din Hong Kong debarcă la mănăstirea taoistă aflată la jumătate de milă de ţărm. Deşi în fabrică nu au găsit droguri, la mănăstire s-au descoperit cuve şi echipament de filtrare similare celor folosite la prepararea heroinei numărul patru.

O scară în capătul altarului principal ducea la un pasaj subteran. Era în mod evident, mai mult decât o simplă curiozitate istorică. Cabluri electrice moderne asigurau alimentarea cu curent electric, iar tavanul fusese întărit cu grinzi de oţel.

Înaintară pe un tunel mai mult de o jumătate de milă şi în capătul ei descoperiră ceea ce căutau: o mie cinci sute de kilograme de opiu pur împachetat în saci şi optzeci de kilograme de heroină numărul patru. Sacii erau etichetaţi în roşu, cu ştampilă în formă de tigru — era o emblemă comercială întâlnită adesea în porturile şi aeroporturile din vestul Statelor Unite. O uşă de fier ducea într-o falsă distilerie, în fabrica de deasupra.

În biroul DEA de la Hopewell Centre, Michael Dale şi Ray

Schultz ţineau legătura telefonic cu echipele din teren. Ştiau că îl doborâseră în sfârşit pe Douglas Ho.

Douglas stătea în faţa oglinzii din sala de gimnastică, cu ochii închişi, respirând adânc. Purta o pereche de chiloţi roşii din nylon. Corpul îi sclipea de sudoare. Muşchii lui păreau sculptaţi de un artist. Nu era trupul unui bărbat de patruzeci de ani, se gândi May în timp ce-l privea. Fiecare muşchi era perfect conturat, o adevărata lecţie de anatomie. Perfecţiunea lui fizică făcea ca numeroase cicatrice de pe coapsa stângă şi antebraţe să fie şi mai şocante. Era ca şi când ar fi fost sculptat dintr-o bucată de ceară şi apoi ţinut prea mult timp lângă o flacără.

El deschise ochii şi atacă imaginea din oglindă. Făcea parte din antrenamentul lui. Deşi acum avea soldaţi, Douglas Ho rămăsese un animal de pradă prin instinct şi prin natura firii sale. În fiecare zi îşi îndeplinea ritualul, luptându-se în faţa oglinzii din sala de gimnastică, anticipându-şi şi blocându-şi propriile atacuri, încercând să se autoînvingă, sfidându-şi reflexele şi realitatea aşa cum făcuse o viaţă întreagă.

Mişcările lui erau atât de rapide încât nu le puteai distinge — zeci de lovituri şi parări în numai câteva secunde. Apoi reveni din nou la starea lui de meditaţie, cu ochii închişi.

— Cineva a încercat să-l asasineze pe Sammy Chen — zise el, ştiind că May se afla acolo, deşi intrase pe nesimţite.

— Cine, Douglas, tu?

— O bandă de vietnamezi nebuni a intrat în restaurant cu puşti în mână. Henry Wing este mort, la fel ca şi unul din fiii lui Sammy. Dar celălalt trăieşte, la fel ca şi Sammy.

Atacă din nou imaginea din oglindă, cu furie. Când termină, gâfâi epuizat.

— Şi ce înseamnă asta pentru noi?

— Înseamnă că suntem nişte renegaţi, May.

Deschise ochii şi o privi glacial, printr-o oglindă.

— Vor încerca să mă ucidă şi pe mine şi pe tine, la fel.

Erau foarte puţine lucruri pentru care ar fi fost gata să moară, dar Douglas nu se număra în nici un caz printre ele.

— Nu trebuie să ieşi din casă până nu se termină. Nici măcar cu Chang.

— O să câştigi? — îl întrebă ea, indiferentă.

— Eu câştig întotdeauna.

Chang intră de pe terasă.

— Te caută cineva la telefon, *tai loo.*

Douglas ridică receptorul. Ascultă un timp, punând întrebări răstite în chiu-chao. Îl văzu încruntându-se, apoi închise şi se întoarse fixând-o cu ochii lui negri.

— S-a întâmplat ceva? — îl întrebă ea, pe un ton calm.

— Trebuie să plecăm din Hong Kong.

— Ne întoarcem la Bangkok?

— Ne ducem în Taiwan. Vom ridica ancora cât mai curând posibil.

— Plecăm cu şalupa?

— Nu pot folosi aeroportul.

Deodată, smulse telefonul din perete şi-i izbi de oglindă.

— Vino aici, May.

O să mă ucidă. O să mă frângă cu mâinile lui. Se strădui să rămână calmă. N-avea unde să fugă.

— Ce s-a întâmplat, Douglas?

— Ţi-am spus să vii aici.

Înaintă trei paşi, încercând să-şi stăpânească tremuratul. Douglas o înşfacă de păr şi o trânti pe jos.

— M-ai trădat — zise el.

— Ce este? Ce am făcut?

Se aplecă spre ea; îi simţea respiraţia dulceagă, după mirodeniile pe care le mâncase. Douglas îşi înfăşură părul ei în jurul încheieturii, ca o funie şi o smuci. Apoi îi apăsă muşchiul gâtului cu degetul mare şi arătătorul. Simţi că leşină de durere.

— Poliţia a întreprins un raid la fabrica mea din Clearwater Bay. Tu le-ai furnizat această informaţie, nu? Hai spune, sau preferi să te dau pe mâna lui Chang? I-ar place tare mult.

— Încetează!

— Hai, spune!

— Te rog, mă doare.

— Tu ai fost?

— Da, da, da!

Îi dădu drumul şi căzu pe podea.

— Ştiam că ai fost tu — zise el. Unul. Din oamenii mei de la secţia de poliţie mi-a dat numele tău.

Când îşi ridică privirile, văzu că Douglas îşi reluase locul în faţa

oglinzii, cu ochii închişi, ca şi când ea n-ar fi existat.

Ştia că o s-o ucidă. Singura întrebare era când şi cum. Se gândi la Michael. O să afle ce s-a întâmplat, o să încerce s-o ajute?

— Kuan Yin este supărat pe mine — zise Douglas. Atâta ghinion într-o singură zi! Sammy Chen este în viaţă şi poliţia a descoperit heroină la Clearwater Bay. Va trebui să-i ofer un sacrificiu ca să-mi recapăt norocul.

N-o să-l implor pentru viaţa mea, se gândi May. Ar fi inutil şi am şi eu mândria mea. Se ridică în picioare şi-l văzu în oglindă.

— Şi acum, ce vrei?

— Eşti o stafie, May. Nu mai exişti, dar nu ai murit încă.

Ea îşi roti privirile în jur, concentrându-se să găsească o armă. Văzu greutăţile de pe banchetă şi se gândi ce-ar fi să-i zdrobească ţeasta.

Se mişcă, dar o observă imediat.

— Vrei să-ţi frâng braţele? — o întrebă el blând.

— Ce ai de gând să faci cu mine, rahat nenorocit ce eşti?

Râse amuzat.

— Cât curaj! Îmi place, May, am admirat întotdeauna oamenii curajoşi. De ce ai făcut-o? De ce ai riscat să mă trădezi? Doar nu pentru bani. Ţi-am oferit orice.

Fii calmă, May. Gândeşte-te. Trebuie să existe o ieşire. Ai găsit întotdeauna o ieşire. Când piraţii au atacat pluta, ai crezut că s-a terminat, dar ai avut răbdare. Te-ai agăţat de viaţă. *Phi* din apă te-a protejat.

— De ce ai făcut-o? — repetă el.

— Ca să mă amuz — zise ea.

Ştia că îşi bătea joc de el. Îl chemă pe Chang şi-i spuse să-i lege mâinile şi picioarele şi s-o încuie în dormitor, până erau gata.

143

Baptiste Crocé ţinea un pahar cu brandy în mână şi studia priveliştea din apartamentul lui Noelle al hotelului Peninsula.

— Am auzit că intenţionează să construiască un planetariu acolo — spunea el. Ai mai pomenit ceva atât de barbar?

Cantonezii ăştia sunt nişte filistini. Nu contează decât banii. O să strice priveliştea pentru totdeauna.

— Doar n-ai venit aici, să discuţi despre privelişte — zise Noelle.

Baptiste se întoarse. Era cenuşiu la faţă.

— Am veşti proaste — zise el.

Noelle bănuise. Parcă i s-ar fi frânt ceva în suflet, ceva care fusese odată prea luminos şi fragil, iar acum se spărsese în mii de bucăţi, atât de delicate şi preţioase încât nu puteau fi refăcute.

— Cum ai aflat? — îl întrebă ea, surprinsă de cât de calmă putea să fie.

— Poate vrei ceva de băut, să te întăreşti.

— Hai, spune-mi!

Baptiste se întoarse spre fereastră ca şi când n-ar fi suportat s-o privească, în timp ce-i vorbea.

— Acum câteva ore, la San Francisco, a avut loc un schimb de focuri. Un asasinat. Nu s-ar fi întâmplat dacă Lucien ar mai fi fost în viaţă. Înseamnă că negocierile au fost închise.

— Există vreo şansă?

— El nu mai este un pion în acest joc. Crezi că cel care l-a răpit o să ni-l restituie cu mulţumiri? Mă îndoiesc.

— Dar ar mai fi totuşi o şansă.

— Nu este nici o şansă.

— Nu ştii sigur că a murit.

— Îl cunosc pe omul care l-a răpit.

Noelle simţea că i se învârte totul în jurul ei. Se ţinu de sofa. Baptiste veni lângă ea.

— Ţi-e rău? — o întrebă el.

Îi făcu semn că nu şi se ridică în picioare. Îşi netezi rochia şi îşi înălţă capul. Poate că viaţa îi frânsese inima, dar n-o să se lase umilită în public.

O luă de umeri.

— Te rog, Noelle. Şi eu sunt îndurerat.

Îl îmbrânci.

— Nu mă atinge, Baptiste.

— O să-l lichidez, Noelle. Îţi jur că o să-l răzbun.

— Ce mai contează?

— Te rog, Noelle, te iubesc. Acum, când l-am pierdut pe

Lucien, tu eşti tot ce mi-a rămas.

— Dar ai rămas cu banii, nu?

— Întoarce-te la mine.

Michael se fâţâia prin biroul lui Schultz de la Hopewell Center, aşteptând confirmarea victoriei lor. Când sună, Schultz smulse receptorul din furcă la primul apel. Conversaţia fu cât se poate de scurtă. Când închise, bătu cu pumnul în birou.

— Au emis mandatul de arestare? — îl întrebă Michael.

Schultz clătină din cap.

— Ce dracu mai aşteaptă? Doar au găsit drogurile!

— Nu ştiu care este problema. Teddy Lau nu vrea să-mi spună.

— Dacă nu-l ridică azi, o să fugă. Probabil că a fost prevenit deja.

— Nu putem face nimic, Michael. Ştii asta.

Îşi frecă ochii cu degetele.

— Nu stă în puterea noastră. Ai făcut o treabă bună. Du-te acasă şi odihneşte-te câteva zile.

— Fata se află acolo. Trebuie s-o salvez.

— Ţi-am spus doar că nu putem face nimic.

Lui Michael îi venea să dărâme zidurile. Să-l ia la bătaie pe Ray şi pe Teddy Lau. Să le tragă un pumn, să-i trezească.

— Informatoarea mea! Este cu el! Nu putem s-o lăsăm acolo!

Sună din nou telefonul. Conversaţia fu la fel de scurtă, iar răspunsurile lui Schultz monosilabice. Înainte să trântească telefonul, gata să-l facă praf, rosti o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Douglas Ho se pregăteşte să plece în vacanţă — zise Schultz.

— Isuse Cristoase!

— Încarcă provizii la bordul yachtului *Hammerhead.* Se pregăteşte să ridice ancora la apus.

Michael simţea că înnebuneşte.

— Vor să-l lase să fugă.

Schultz ridică din umeri.

— Nu este vina lui Teddy. Ştii cum merg treburile. Au dat o mare lovitură, şi o să prindă câţiva peşti mici. Dar cineva, pe parcursul filierei, a hotărât că Douglas ar fi stânjenitor. Am putea

implica persoane sus puse. La fel cum s-a întâmplat cu fraţii Ma, în anii ’70. I-au dat răgaz lui Douglas să dispară.

— Deci asta era?

— Da.

Michael sări în picioare.

— Şi cu Ly May cum rămâne?

Schultz ridică mâinile, neputincios.

— Nu putem face nimic, Michael.

— Ne-a ajutat cu riscul vieţii ei. Dacă cineva din direcţia lui Teddy Lau l-a înştiinţat pe Douglas Ho, o s-o sfâşie de vie. Nu putem sta cu mâinile în sân, Ray.

Schultz se ridică şi el.

— Şi ce-ai vrea să facem? Hai spune, pentru numele lui Dumnezeu.

Michael ieşi din birou. Nu ştia încotro se ducea sau ce intenţiona să facă. Ştia doar că nu putea să stea în biroul lui Ray Schultz şi să înjure în timp ce Ly May era lăsată singură să sufere.

Pentru a doua oară.

144

Fu lăsat să aştepte lângă biroul lui Teddy Lau timp de aproape o jumătate de oră. Când fu primit în sfârşit, omul cu care vorbise cu numai douăsprezece ore în urmă părea că îmbătrânise cu zece ani. Îi apăsa pe umeri greutatea problemelor lumii. Avea pungi sub ochi şi era palid şi încordat. Lui Michael îi pieri furia când văzu cât de epuizat era Teddy Lau.

— Intră, domnule Dale. Vrei să bei ceva?

Deschise un dulap cenuşiu, metalic. Înăuntru era un mic bar frigider. Scoase două cutii de San Miguel şi două pahare şi le puse pe birou.

Turnă una din cutii în pahar şi-l sorbi.

Michael nu se atinse de băutură.

— Ce se întâmplă? — zise el.

Teddy Lau oftă.

— Cred că ştii, domnule Dale, că nu sunt obligat să dau explicaţii.

— Ţi l-am oferit pe Douglas Ho pe tavă.

— Nu-mi ţine discursuri. Îl vreau pe Douglas Ho la fel de mult ca tine, poate chiar mai mult, pentru că îl urmăresc de nu ştiu când. Dar suntem confruntaţi amândoi cu o realitate neplăcută.

— Şi anume?

— Dacă urmăreşti criminali de talie internaţională şi îi descoperi, ajungi la un anumit nivel, foarte rarefiat unde bate un vânt îngheţat. Deodată constaţi că nu mai este vorba de criminali, ci de politică şi democraţie. Începi să calci pe un teren sfânt, domnule Dale. Un loc unde poliţişti ca noi nu au acces. Asta se întâmplă când şefii noştri se întorc împotriva noastră şi ne trimit pe stradă, să arestăm oameni care par nişte criminali, nu oameni de afaceri bogaţi, în costume elegante, care stau lângă ei, la dineuri, sunt invitaţi la cocktail-uri sau se număra printre prietenii lor personali.

— Ţi s-a spus să-l laşi să scape.

— Exact.

— Cine ţi-a dat acest ordin?

— Nu pot să-ţi mărturisesc.

Îşi turnă bere în pahar.

— Acum înţelegi, de ce unui poliţist îi vine greu să fie cinstit? Când proprii săi şefi încalcă morala în asemenea măsură, începi să te întrebi la ce-ţi foloseşte să fii cinstit. Vreau să-ţi mărturisesc că nu am luat mită în toată cariera mea, dar cred că sunt un prost şi familia mea este de aceeaşi părere.

— Dacă nu punem mâna pe Douglas Ho, toată strădania noastră se va transforma într-o pantomima. Pentru ce şi-a riscat viaţa informatoarea mea?

— Bună întrebare, la care, din păcate, nu ştiu ce să-ţi răspund dar sunt sigur că şeful nostru va fi satisfăcut. Ne-aţi ajutat să capturăm o mare cantitate de heroină, ca să putem face paradă dinaintea presei. Avem câţiva criminali, ale căror fotografii vor apărea în presă. Oficial, sunt foarte recunoscător pentru contribuţia serviciului vostru.

— Omul numărul doi al acestei conspiraţii îşi scaldă picioarele în apă la Pak Sha Wan. Vreau să pun mâna pe el.

— Nu se poate. Mi s-a spus că arestarea lui ar compromite interesele Hong Kong-ului şi aliaţilor săi.

— Adică SUA?

— Exact.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, câte crime o să mai tolerăm în numele securităţii naţionale? Şi cine a luat această hotărâre?

Teddy Lau îşi termină berea şi strivi cutia în pumni.

— În orice caz, nu noi doi, domnule Dale.

— Şi cu fata cum rămâne?

— Informatoarea ta?

— Trebuie să se descurce de una singură, nu?

— Aş vrea să te pot ajuta — zise el.

Apoi se întoarse să privească portul. Michael se ridică şi ieşi fără să scoată un cuvânt.

* * *

Cei doi corsicani îndreptară botul vasului Zodiac spre golf, către Pak Sha Wan. *Hammerhead* era ancorat la un dig privat, mai jos de vilă şi fusese luminat cu lămpi de halogen. Pe treptele tăiate în stâncă, trei chinezi în şorturi albe cărau cutii de carton.

Era clar că încărcau yacht-ul pentru un lung voiaj pe mare. Baptiste le spusese că încărcatul va dura toată noaptea.

Ancorară Zodiac-ul în golf. Luna nu se ridicase încă şi apa era neagră. O briză ce bătea dinspre golf învolbura suprafaţa, camuflând bulele lor de aer. Studiară vasul *Hammerhead* timp de câteva minute, cu binoclul, observând poziţia paznicilor. Apoi, îşi puseră costumele de scafandru şi scoaseră minele din sacul de pânză de pe puntea bărcii lor de cauciuc. Detonatoarele erau fixate să se declanşeze peste şase ore.

Plonjară în apă, până la fundul mării, folosindu-se de busolă ca să navigheze. Peste patruzeci şi cinci de minute se întoarseră la bordul Zodiacului, tremurând înfrigurați, dar cu cincizeci de mii de dolari în plus. Se folosiră din nou de vâsle să ajungă în port, ca să nu atragă atenţia şi se îndreptară spre Hirma’s Highway. Ajunseră la aeroport la şapte dimineaţa, pentru zborul Air France direct spre Paris.

În timp ce corsicanii îşi treceau bagajele prin vamă, Jonathan Dale se afla de partea cealaltă a aeroportului, uitându-se prin mulţime la Noelle Crocé. Aceasta aşteptă la biroul de clasa întâi

al companiei Thai International şi luă un bilet pentru dimineaţa aceea, spre Bangkok. Părea palidă, epuizată şi era îmbrăcată în negru. Era singură.

Dale se opri s-o privească atent. Avea aceeaşi senzaţie ca şi atunci când o zărise prima oară: un gol în stomac, o greutate în piept, gura uscată. Fu cât pe ce s-o strige.

Dar n-o făcu.

Ce să-i spună? N-avea ce. Părea foarte tristă şi îndoliată. Era la fel de frumoasă cum o ştia, dar părea palidă şi fragilă ca o păpuşă de porţelan.

O văzu luându-şi biletul şi îndreptându-se spre zona liberă. O urmă câţiva paşi şi apoi se opri. Era mai bine s-o lase singură, mai ales că el devenise un fugar, aşa că se îmbarcă în zborul Pan Am spre San Francisco, fără să tulbure fantomele trecutului.

145

Michael privi *Hammerhead-ul* de pe puntea şalupei Police 78, la aproape o jumătate de milă depărtare. Carena lui albă sclipea în soarele dimineţii. Deasupra regiunii Pak Sha Wan, vârfurile învăluite în ceaţă ale noilor teritorii erau punctate cu luminiţe, iar felinarele de pe stradă semănau cu nişte şiraguri de perle. La vest, pe cer, stelele nu păliseră încă.

Michael auzi motorul de opt cilindrii al yacht-ului Hammerhead prinzând viaţă. Sunetul se propaga foarte clar până la ei. Comandantul şalupei Police 78, inspectorul Yan Thorn — Thorny pentru oamenii săi — luă binoclul.

— Gata, a pornit — zise el.

Un nor albastru se ridică din ţevile de evacuare ale vasului. Doi bărbaţi în costume albe de marinari săriră pe dig să desfacă funiile de ancorare. Hammerhead se desprinse încet de ţărm, înaintând spre mijlocul canalului.

Douglas Ho apăru pe punte pentru prima dată şi se alătură căpitanului. Nu era nici urmă de May.

Thorn ordonă oamenilor săi să pornească în urmărirea yacht-ului, pe mare.

— O să scape — zise Michael.

Se rugase în gând să primească instrucţiuni de ultim moment,

Schultz sunase toată noaptea la Washington. Acum însă, îşi pierduse orice speranţă.

— Mi s-a spus să observ vasul, nu să-l interceptez — zise Thorn. Dacă nu comite un act de piraterie în apele teritoriale ale Hong Kong-ului, mă îndoiesc că aş putea face ceva.

— L-am pierdut.

Michael era dezolat.

Urmăriră yacht-ul în timp ce ieşea din golf. Uruitul motoarelor crescu în intensitate când acceleră la sud de Port Shleter. Ngau Mei Chen apăru în ceţurile dimineţii. *Hammerhead* coti spre sud şi se îndrepta spre insulele Poi Toi, în largul mării, învolburând valurile. Despica apa, cu Pavilionul de Comerţ Englezesc fluturând la catarg. Trecu de câteva bărci pescăreşti în canalul Tathong, profilându-se pe fundalul maroniu fantomatic al Chinei şi al norilor cenuşii.

May simţi vibraţia carenei şi legănarea valurilor, ştiind că părăsiseră Hong Kong-ul. Rămăsese în casă, legată de mâini şi de picioare, cu căluş la gură, până după-amiaza trecută. În timpul nopţii, Chang şi un alt bărbat o duseseră pe yacht şi o închiseseră în cabină. Nimeni nu-i adresase nici un cuvânt.

O s-o ucidă şi o s-o arunce în mare.

Încercă să se pregătească. De mică, i se spusese că atunci când moare cineva, spiritele din corp se întorc în locul unde tatăl lor a îngropat cordonul ombilical. Al ei fusese îngropat conform tradiţiei sub coliba unde se născuse. Acum, o parte din ea tânjea să se întoarcă în munţi, dar se întreba cum o să găsească sufletul ei drumul până acolo. Era atât de departe şi se ştia că sufletele sunt aiurite şi proaste. Făcuse atâtea călătorii lungi, fără un *basi* — o ceremonie care i-ar fi legat spiritul de trup, ca să-l prepare. Nu cunoştea nici un spirit care să fi traversat vreodată oceanul. Poate că al ei se va împrăştia şi va rătăci prin lume pe vecie.

Oare meritase? se întrebă ea. Am riscat atât de mult şi, în final, n-a folosit la nimic. Nu i-am făcut rău lui Douglas, ci mie. Iar Mai Koo m-a părăsit din nou. Am fost o proastă. Ar fi trebuit să urmez exemplul lui Noi.

Dacă aş şti măcar ce-mi pregăteşte Douglas.

Închise ochii şi îşi propuse să fie tare.

Douglas Ho stătea pe punte, într-un şezlong. Purta un pulover alb tricotat, ca o plasă, cu gât înalt, şort de doc şi adidaşi. Sorbea cognac Hennessey XO şi fuma un trabuc cubanez. Ai fi putut crede că era un elegant gentleman chinez în croazieră pe yacht-ul său.

Un marinar stătea în spatele lui. Douglas îi dădu instrucţiuni în şoaptă şi omul începu să umple găleţile cu peşte şi măruntaie de sub punte şi să le arunce peste bord. În cele din urmă, o aripioară de rechin despică apa şi plonjă la pupa.

Douglas îşi scoase ochelarii de soare şi îşi concentra atenţia asupra prizonierei sale. Chang îi desprinse leucoplastul de pe buze.

— Draga mea — spuse Douglas.

May îl privi sfidător.

— Îmi imaginez că te întrebi cum o să te ucid.

— Presupun că te-ai gândit deja.

El râse.

— Nu-i nimic deosebit, din păcate. Sunt un tradiţionalist uneori.

Trase din trabuc.

— Este groaznic să-ţi formezi astfel de deprinderi. Este ca şi când te-ai droga.

O studie interesat.

— Vrei să-mi spui ceva?

May clătină din cap. Se hotărâse deja s-o ucidă, aşa că n-avea rost să-i vorbească. Spera doar să fie o moarte rapidă.

— Sunt curios să ştiu de ce ai făcut-o. Pentru bani sau din principiu?

— Din principiu — zise ea.

Douglas se arătă dezamăgit.

— Dacă ai fi făcut-o pentru bani, te-aş fi înţeles. Ar fi fost o afacere proastă. Dar aşa, din principiu? Am crezut că eşti o fată deşteaptă.

Se cutremură de răcoarea dimineţii şi inspiră adânc aerul sărat. Erau ultimele guri de aer, atât de preţioase pentru ea acum.

— Dezbrac-o — porunci Douglas.

Chang îi sfâşie bluza subţire de mătase, apoi o aruncă cu faţa în jos spre punte şi-i tăie cu cuţitul şortul şi chiloţii.

Când termină, o trase în picioare.

Douglas stătea în faţa ei, cu cuţitul în mâna. Îşi trecu degetul mare peste lamă, s-o încerce. Îl ţinu în lumină şi văzu firicelul de sânge care se prelinsese.

— Moartea este un simbol, May. Să ucizi pur şi simplu este uşor. Serveşte unui anumit scop — elimină pe cineva care-ţi primejduieşte planurile sau pedepseşte un duşman. Dar mai există şi altă dimensiune, îi avertizează pe ceilalţi, pe cei care te pizmuiesc şi îţi câştigă respect. De aceea, un om cu cap se străduieşte ca fiecare crimă să fie cât mai simbolică. Este nevoie de puţin ritual, de spectacol. Trebuie să introduci un element supranatural. Triada şi perioada mea de iniţiere m-au învăţat acest lucru.

Ridică cuţitul dinaintea ochilor ei.

— De asemenea, la fel ca şi tine, cred în spiritul lumii. Norocul nostru, soarta noastră favorabilă vine de la spirite, nu? Kuan Yin mi-a salvat viaţa odată şi mi-a adus noroc tot restul vieţii. Acum însă, bafta mea a început să se evapore. Aşa că o să-i aduc ofrandă. Pe tine.

Băgă lama cuţitului între sânii ei.

— Nu sunt un sadic, May, nu-mi place să te chinuiesc. Dar trebuie s-o fac.

Se întoarse spre Chang.

— Întinde-o pe punte.

Chang o lovi sub genunchi şi o doborî. Apoi îi puse un picior între umeri ca s-o imobilizeze. Douglas se apleca înainte şi, cu mare precizie, trase vreo şase tăieturi pe fesele, coapsele şi spatele ei.

May se zbătea disperată pe punte, sfâşiată de durere. Nu aşa. Ucide-mă şi termină odată! Încercă să strângă din dinţi la fiecare tăietură dar, în cele din urmă, îşi umplu plămânii cu aer şi ţipă.

Yan Thorn lasă jos binoclul, întunecat la faţă de furie. Michael i-l smulse din mână şi se uită pe puntea yachtului *Hammerhead.* Când văzu ce se petrece, scoase un sunet inuman.

— Trebuie să intervenim.

— Ne aflăm în ape internaţionale. Ar trebui să tragi asupra vasului ca să-l opresc şi mi-ar trebui aprobări de la Dumnezeu ştie cine. Oricum, ar dura vreo săptămână până să spună nu!

— Opreşte-l!

Thorn era desfigurat de furie şi neputinţă.

— Nu pot! Trebuie să ne întoarcem.

Michael închise ochii. La fel ca în Vietnam, Laos şi Triunghi. În faţa lor se petreceau tot soiul de barbarii şi nu aveau cum să le pună capăt.

— O să-l ucid — zise Michael, pe un ton şuierător. O să-l găsesc în Taiwan şi o să-l ucid. La dracu' cu meseria lui. O să-l ucid şi gata.

Thorn părea terminat.

— Trebuie să ne întoarcem — repetă el.

May nu mai putea să respire. Durerea îi sfâşia trupul. Îşi dădu seama, ca prin ceaţă că o forţau să se ridice în picioare. Chang o apucase de sub braţe. Îi alunecau picioarele pe sângele ei.

Douglas stătea lângă găleţile înşirate la cârmă. Un marinar răsturnă peste bord ultima dintre ele.

— Măruntaie — zise Douglas, întorcându-se spre ea. De la un porc. Vor atrage rechinii. Vin să-l devoreze şi apoi rămân să dea târcoale vasului ca nişte copii lacomi. Acum au venit vreo trei. Îi poţi vedea în apă, dacă te uiţi atent.

Făcu semn din cap şi Chang o aduse la pupa.

— O să te legăm de această funie şi o să te aruncăm peste bord. Rechinii vor simţi mirosul sângelui şi vor veni în goană. Uneori, durează câteva minute, pentru că sunt laşi şi se feresc să atace de prima oară. Dacă eşti deşteaptă, nu te zbate. Îneacă-te înainte să te găsească. O să-ţi fie mai uşor. După cum ţi-am spus, îţi dau acest sfat nu pentru binele tău, ci pentru mine, ca să-mi recapăt norocul.

May nu prea îşi dădea seama ce se petrece. Nu-i văzu când prinseră frânghia de brăţările metalice de la mâinile ei. Chang o duse la pupa şi apoi o aruncă în ocean.

Douglas îşi şterse mâinile însângerate de un prosop. Îşi pătase puloverul. Ce păcat. Se aşează pe scaunul pescăresc, îşi scoase binoclul şi se instala să privească spectacolul. Restul echipajului era adunat în jurul lui. Voia să fie martori. Voia să repete această întâmplare şi s-o împrăştie peste tot, când vor ajunge în Taiwan.

May încercă să ţipe când căzu în mare. Apa sărată era agonie

pentru rănile ei — şi-i pătrunse în gură. Trase de funie şi, în ciuda sfatului dat de Douglas, ieşi la suprafaţă zbătându-se.

Funia se întinse şi fu trasă pe spate. Trebuie să mă înec înainte să mă găsească rechinii, îşi aminti ea. Dar era atât de greu să mori. Atât de greu…

Şalupa *Police 78* se opri. Michael privea yacht-ul *Hammerhead* disperat şi uluit. Se terminase şi dăduse greş.

Nu-i mai păsa ce-o să se întâmple cu Douglas. Se gândea numai la Ly May.

Ştia că n-o să şi-o ierte niciodată.

Douglas scrută orizontul. Văzu şalupa poliţiei oprindu-se şi pregătindu-se să se întoarcă la Hong Kong, aşa cum îşi imaginase. Le făcu semn cu mâna, sperând că o să-l vadă cineva de pe punte. Apoi, îşi concentra atenţia asupra siluetei din apă, la cincizeci de metri de vas. Încercă funia, aşteptând s-o simtă încordându-se, când rechinii vor veni să se înfrupte din carnea vie.

146

Cei de pe *Police 78* văzură sclipirea luminoasă cu câteva secunde înainte să audă detunătura exploziei. O trombă de fum negru se ridică pe cerul dimineţii.

Hammerhead dispăruse.

Thorn privea marea uluit. Resturile vasului se împrăştiaseră peste tot. Oamenii pluteau pe valuri, alături de burţile albe ale peştilor ucişi sau încremeniţi de explozie; în aer plutea un miros pătrunzător de cordită.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? — zise el.

Ofiţerii de pe punte priveau spectacolul cu gura căscată.

Police 78 despica apa, gonind siluetele întunecate care tăiau valurile cu aripioarele lor înotătoare. Marinarii se străduiau înnebuniţi să-i salveze pe cei vii.

Michael o văzu plutind cu faţa în jos, cu părul negru răsfirat în apă. Tăieturile se vedeau sângerânde pe piele. Se afla la

douăzeci de metri de vas. De încheieturi îi atârna o funie, pe suprafaţa oceanului. Se aruncă peste bord, înainte ca Thorn să-l poată opri.

Era disperat. Doamne, fie s-o găsesc în viaţă. Te rog…

De îndată ce ajunse la ea, o întoarse pe spate, lovind apa, în timp ce încerca să respire. Auzi strigătele echipajului de pe *Police 78* când Thorn încerca să apropie şalupa de patrulare. Se zbătea disperat în apă.

Zări un marinar de pe Hammerhead înotând înnebunit, la câţiva metri depărtare. Apoi ţâşni din apă când un rechin îşi înfipse colţii în el. Văzu nasul ciuruit al rechinului şi aripioara dorsală.

Măcar s-o salveze pe May. Îi era dator.

Aruncară o plasă peste bord. Unul din membri echipajului se întinse şi o trase pe May din apă. Michael simţi ceva împingându-se în el, un rechin, unul mic, ameţit şi nervos. Îl lovi de carena navei. Se zbătu neputincios.

Văzu cangea în faţa lui şi o apucă. Credea că n-o să reuşească. Îl traseră din marea cumplită, înspumegată, apucându-l de încheieturi.

May simţi o durere în piept şi apoi se întoarse pe-o parte, vomitând apa de mare pe punte. Avea mâinile prinse în cătuşe şi fiecare spasm era o adevărată agonie. Cineva ţipa la ea să stea trează, dar durerea şi epuizarea erau prea copleşitoare. Se cufundă din nou în beznă, lăsându-şi sufletul să plutească spre o întunecime minunată, unde nu mai exista durere, ci doar căldură şi alinare.

Michael ţinea capul lui May în braţe.

— Stai trează! — strigă el. Stai trează!

Se uită în jur. Erau cinci trupuri pe punte. Doi din ei erau morţi, iar doi marinari se străduiau cu disperare să-l reanimeze pe altul. Era inconştient, alb la faţă, cu bărbia lăsată. Unul din ofiţeri se aplecă asupra lui, să-i facă respiraţie artificială.

Douglas Ho.

Michael se gândi: nu, nu se poate. Puţin îmi pasă că ne aflăm în ape internaţionale. N-o să mai facem pe gentlemenii. De data aceasta, se va face dreptate.

Îi dădu la o parte pe cei doi chinezi, înşfacă trupul gangsterului de sub braţe şi-l târî într-o parte.

— Dale! — zbieră Thorn. Nu!

Douglas se rostogoli peste parapet. Un ofiţer alergă să ia cangea cu care trăseseră trupurile din apă. Michael se luptă cu el şi se prăbuşiră amândoi pe punte. O formă întunecată apăru în apă. Un rechin cap de ciocan. Douglas Ho dispăru într-un val însângerat. Peştele se dădu la o parte, ridicându-şi capul uriaş, cu dinţii înroşiţi.

Echipajul amuţise, contemplând spectacolul macabru, în timp ce alţi rechini se grăbeau să termine ospăţul.

S-a făcut în sfârşit dreptate, se gândi Michael. Arbitrar, natural şi crud. Nu se putea altfel.

147

Doctorul îi ceru să-i vorbească între patru ochi. Era un tânăr cantonez, care încărunţise prematur.

— Vă interesează să ştiţi în ce stare se află domnişoara May Wong? — zise el.

Michael încuviinţă din cap.

— Sunteţi prietenul ei?

— O cunosc de când era mică — spuse el.

Aşteptă, încercând să descifreze expresia doctorului.

Trebuia să se vindece!

— Cel mai mare pericol în cazul înecaţilor este infestarea, plămânilor cu apă de mare. Va trebui s-o ţinem pe antibiotice timp de câteva zile şi s-o supraveghem atent. Cât despre celelalte răni, are douăzeci şi trei de cusături. N-o să mai fie niciodată la fel de frumoasă, dar inciziile se vor închide şi cicatricele vor dispare cu timpul. Poate doar soţul ei o să le observe.

— Deci, o să-şi revină?

— Va trebui să aşteptăm.

— Pot s-o văd?

— Este sub efectul anesteziceloor, dar puteţi intra puţin. Apropo, cine i-a făcut asta?

Michael ezită.

— Toată lumea.

May zăcea pe-o parte, albă la faţă. Avea cearcăne purpurii în jurul ochilor. Acul de perfuzie îi pompa morfină în venă.

— May — murmură el.

Fata deschise ochii.

— Mai Koo.

— Ce mai faci?

Îi luă mult timp să-i răspundă, din cauza sedativelor.

— O.K.

— Îmi pare rău, May.

— O să rămân frumoasă, Mai Koo? Băieţii o să mai vrea să-mi facă ochi dulci?

— Doctorii spun că o să te vindeci.

— Cred că am pierdut bijuteriile pe care mi le-a dăruit, ca să am din ce trăi la bătrâneţe.

— O să am eu grijă de tine.

Îl studie un timp.

— Poate. Nu ştiu. Ai răbdare şi o să vedem.

Se cufundă în somnul brusc, fără vise, al morfinei. Michael îi dădu la o parte o buclă de păr din ochi. O sărută blând pe frunte şi ieşi din cameră.

148

San Francisco

Jonathan Dale era singur acasă, în birou. Luă o sticlă de Bushmills de la bar şi se aşeză s-o bea. Ceaţa se lăsa peste golf, pe măsură ce se însera. Un vapor trecu pe sub Golden Gate, şuierând. Era un sunet singuratic, lugubru, care amintea de alte porturi, alte ţări, alte vieţi.

Se plimba prin cameră, aplecându-se din când în când să ia câte un souvenir. O puşcă chinezească SK, luată de la un Viet Cong mort, lângă Pleiku; nişte fotografii cu soldaţi vietnamezi, găsite într-un bunker din Sam Neua; o statuetă de bronz a zeităţii Ganesh cumpărată într-un talcioc din Vientiane; o pipă din bambus pentru fumat opiu, dăruită de un şef hmong, în

nordul Laosului.

Dar absolut nimic din clipele petrecute cu Noelle.

Era numai vina lui. Se căsătorise cu cine nu trebuia şi se dedicase unei cauze pierdute. Şi din cauza asta îşi pierduse copiii şi credinţa.

— Ei — zise el cu voce tare — nu poţi să ai dreptate tot timpul.

Sticla se golise pe jumătate când auzi un zgomot în spatele lui şi îşi dădu seama că nu era singur în cameră.

— Bună, Gerry — zise el.

— Jack.

Gerry Gates se aşeză în fotoliu, lângă el.

— Văd că nu ţi-ai pierdut reflexele.

— Vrei să bei ceva?

Gates clătină din cap.

— Nici măcar de dragul timpurilor trecute?

— Mai ales din cauza asta.

Dale îl studie. Îşi dădu seama că nu îl agrease niciodată pe Gates prea mult. Se întâmplase doar să se afle de aceeaşi parte a baricadei. Mă rog, cam aşa ceva.

— Ai venit să-mi faci morală?

— Suntem cam bătrâni amândoi pentru asta.

— Vrei să spui că tu eşti bătrân.

Dale înghiţi încă o gură de Bushmills. Îl ardea pe gât şi-i făcea bine.

Gerry părea stânjenit. Ca şi când ar fi trebuit să-l înştiinţeze de moartea unui prieten apropiat. Ceea ce era, într-un fel, exact ce avea de gând, îşi spuse Dale.

— Jack, am auzit un lucru care m-a dezamăgit profund. Te-am numit la Pacific International pentru că am avut încredere în tine. Mi-am pus pielea în joc pentru tine. Credeam că mă pot baza pe tine.

— Ca să vezi!

— Ce să văd?

— Că nu se ştie niciodată.

Gates încremenise posomorât.

— Probabil că ai dreptate.

— Din punctul meu de vedere — spuse Dale, apropiindu-se să soarbă din whisky — tu eşti un ticălos arogant, iar eu nu sunt.

Gates se înroşi la faţă, dar nu se clinti din loc.

— Ştiai doar că vom descoperi ce ai făcut.

— Nu, până am vorbit cu Jordan a doua oară.

— Jack, ne-ai dezamăgit. Nu mi-am imaginat că ai fi în stare să ne trădezi. Eram familia ta. Ne aflam de aceeaşi parte a baricadei.

— Ba nu. Poate că am fost aliaţi la început, dar nu cred că luptăm cu adevărat pentru acelaşi lucru.

— Credeam că ai înţeles.

— Ce să înţeleg? Că distrugem planificat societatea noastră ca s-o protejăm?

— Sammy Chen, clanul Trinca… tipii ăştia nu au nici o importanţă — zise Gates ca şi când i-ar fi explicat unui copil mic. Îi urăsc pe comunişti la fel de mult ca şi noi. Sunt aliaţii noştri, prin natura lucrurilor. Au fost întotdeauna. Nu-i nimic nou. Se întâmplă de când există Mafia. Este un fapt de viaţă. Tipi ca Sammy Chen dispun de reţele uriaşe de spionaj, ca să-şi susţină afacerile. Trebuie să ne ajutăm reciproc.

— Dar ei se ocupă de droguri, Gerry.

— Rahat, câţiva declasaţi care îşi prăjesc creierii în ghettouri.

— Ca fiica mea, nu?

— Consideră că a fost doborâtă de un glonte tras din aceeaşi tabără. Ţi-am mai spus asta doar!

Clătină din cap ca un profesor care încerca să-l facă să priceapă pe un elev eminent picat la examen.

— Acesta este motivul?

— În parte. Adevăratul motiv este că noi suntem cel mai cumplit duşman pentru această ţară. Fiecare imperiu se sfărâmă din interior, nu din afară.

— Deci, asta te frământă pe tine?

— Nu este bine ce facem.

— Moralitatea nu este o bază bună ca să alegi între bine şi rău. La dracu', Jack! Ce crezi că ai realizat? Dosarul pe care i l-ai dat lui Michael a fost oprit. Noi l-am oprit. Poate, peste cincizeci de ani, o să dea cineva peste el, într-un colţ uitat de lume, dar până atunci vom fi morţi cu toţii.

— Iar unii dintre noi vom fi mai devreme, nu-i aşa?

Gates oftă.

— Jack, câţiva băieţi aşteaptă afară, în maşină. Vor să mă

însoţeşti. Trebuie să discutăm.

Dale îşi termină whisky-ul şi puse sticla şi paharul pe covor, lângă scaunul lui. Apoi se ridică, uşor ameţit.

— Ah, Gerry, cum dracu' reuşeşti să dormi noaptea?

— Afară este rece. Ar fi bine să-ţi iei haina.

— Pe dracu'! Unde mă duc eu n-o să am nevoie de ea.

Spitalul Regina Elizabeth, Hong Kong

Numai vanitatea o făcuse pe May să se refacă atât de repede. Michael o găsi pe coridorul spitalului, cu o unitate de perfuzie mobilă după ea; arăta superb în halatul alb, scurt, de spital. Se pare că reuşise să convingă o asistentă să-i cumpere cosmetice şi când Michael se apropie de ea, simţi mirosul parfumului. Avea părul proaspăt spălat şi pieptănat.

— Îţi place noua mea rochie, Mai Koo? — spuse ea când îl văzu şi se trase de tiv.

— O să stârneşti o adevărată revoltă în spital — zise el.

— Vrei să vii în camera mea? Se vede tot Kowloon-ul pe fereastră. Te las să te uiţi dacă, îmi promiţi că ai gânduri curate.

Michael ridică mâinile, arătând că se predă. Apoi o ajută să tragă echipamentul de perfuzie.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Era normal. Doar eu ţi-am primejduit existenţa.

Fata clătină din cap.

— Ba nu, Mai Koo, eu am ales aşa. Pot să mă bag şi singură în încurcături. N-am nevoie de ajutor.

— Cred că eşti o femeie remarcabilă.

May chicoti amuzată.

— Vrei doar să faci prostii cu mine.

— Da, vreau, dar nu de asta mă aflu aici.

— Ba cred că tocmai de asta. Pentru bărbaţi, sexul este totul. Te rog să mă crezi, ştiu foarte bine. Am suferit destul din cauza lor.

— Nu-mi pasă ce ai făcut până acum.

— Nici mie nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa?

Deveni brusc serioasă.

— Chiar mă vrei, Mai Koo?

— Nici nu mă pot gândi la altceva.

Îi zâmbi cu subînţeles.

— Nici eu.

Îşi dădu seama că nu o cunoştea deloc pe această fată. Orfana de nouă ani se transformase într-o femeie deşteaptă şi rafinată. Era uimit de curajul ei şi de trecutul legat inexorabil de al lui. Nu cunoscuse altă femeie ca ea şi o dorea mai mult decât orice pe lume.

— Ce ai de gând să faci, May?

— O fată drăguţă poate face o mulţime de lucruri. Sunt mulţi oameni bogaţi în Hong Kong.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Câţi bani ai, Mai Koo?

Candoarea ei îl luă prin surprindere.

— N-o să mă compar niciodată cu tipi ca Douglas Ho.

— Ba, poate o să te compari.

— Nu cred.

Îşi coborî vocea teatral.

— Când am fotografiat documentele lui, am găsit şi alte lucruri.

— Ce anume, May?

— Coduri de acces?

— La ce?

— Poate că la banii lui Douglas Ho din Elveţia.

— Te referi la banii obţinuţi din traficul cu droguri, May?

— Dar cine să-i ia, dacă nu eu?

— Nu ştiu. Nu hotărăsc eu. Poate guvernul din Hong Kong…

— Eşti nebun, Mai Koo?

— Dar May, nu sunt banii tăi.

Îi aruncă o privire rece.

— Nu ştiu cum ai reuşit să supravieţuieşti până acum, dacă gândeşti, aşa. Eşti prea bun, Mai Koo. Poate prea bun pentru mine.

Se întristă. Michael îşi dădu seama că, de fapt, îl acuza pentru bunătatea lui exagerată.

— Nu cred că mai pot să suport sărăcia — zise May în vietnameză. Şi, în afară de asta, merit banii ăştia.

— Ce-a fost asta? — o întrebă Michael.

— Am spus că sunt obosită. Cred că vreau să dorm. Ar fi mai bine să pleci acum, O.K.?

În după-amiaza aceea, când se întoarse mai târziu la hotel, îl aştepta un mesaj. Trebuia să sune urgent în Statele Unite, la Biroul de Omucideri al Poliţiei din Sar Francisco. Tatăl său fusese găsit mort, în maşina lui.

Mercedes-ul fusese găsit pe o alee pustie, în Parcul Naţional Tiburon, de nişte boschetari. Dale zăcea peste volan, cu degetele mâinii drepte încleştate pe trăgaciul revolverului Smith & Wesson 38. Erau urme de praf de puşcă în rană şi mult sânge pe portieră şi pe podea.

Fu îngropat lângă fiica lui, patru zile mai târziu. Era a doua oară, după câteva luni, când Michael fusese nevoit să se întoarcă în SUA să-şi îngroape un membru al familiei. Credea că nu putea fi nimic mai rău decât atât dar, când se întoarse de la Hong Kong peste o săptămână, primi altă lovitură. Ly May ieşise din spital cu două zile în urmă. Nu-i lăsase nici un mesaj şi nu ştia unde plecase.

EPILOG

149

În compartimentul de clasa întâi al zborului thailandez 727, Baptiste Crocé bea şampanie şi privea dealurile verzi ale Hong Kong-ului pierdute în depărtare. Încheiase socotelile; Douglas Ho murise. Dar răzbunarea lui îi lăsa un gust amar. Fără Lucien şi fără Noelle nu avea nici un farmec.

Noelle...

Problema mea, hotărî el, este că sunt un romantic incurabil. Am iubit-o prea mult. Am făcut totul pentru ea, dar n-a apreciat. Noelle şi preţioasa ei conştiinţă! Iată la ce i-a folosit.

Şi-au pierdut fiul. Fiul *lui.*

Ar fi trebuit să se aştepte cu toţii la această nenorocire. Sammy Chen ar fi trebuit să-l îndepărteze demult pe Douglas Ho. Un bărbat trebuia să facă ordine în casa lui şi să deţină controlul asupra afacerilor. Rocco îl învăţase asta, Dumnezeu să-l odihnească. Sammy plătise pentru neglijenţa lui: Se afla pe un pat de spital, zbătându-se între viaţă şi moarte. Îşi pierduse un

fiu şi îşi destrămase imperiul. Îl consola un singur lucru. Baptist auzise că bunul său prieten, colonelul Tran van Li dăduse greş. Trupul lui fusese pescuit ieri din golful San Francisco. De fapt, o parte din el. I se spusese că îşi pierduse anumite organe vitale, în timp ce mai era încă în viaţă.

O mare tragedie.

Dar asta n-o să-i aducă înapoi fiul. Nu mai avea pentru ce să lupte.

Îşi reaminti de Noelle. De ce continua să-l obsedez în asemenea hal? Nu mai era tânără, bineînţeles, dar îmbătrânise cu o graţie îngerească, fir-ar ea să fie. Din castitate, sau mai bine-zis, pur şi simplu din dispreţ faţă de el.

De ce nu o trata cu indiferenţă, aşa cum făcea ea? Acum, avea o herghelie de amante, putea să-şi permit oricâte îşi dorea, aşa că nu era nevoia fizică.

Atunci, de ce?

Dacă ar fi cinstit cu el, ar trebui să admită că se simţea singur. Ea era singura lui legătură cu trecutul şi tinereţea lui glorioasă. Îl cunoştea, şi-l înţelegea. Aveau o istorie comună. În viaţa lui nu mai întâlnise o femeia ca Noelle.

Dar nu se terminase. Nu se termina nimic până nu spunea el şi, într-o zi, o să se întoarcă la el.

Trebuia să existe o soluţie…

Toyota neagră coti pe şoseaua Sukhumwit şi goni pe Tanon Sapphankwai. Se opri pe alee, scrâşnind din roţi şi Lucien Crocé fu aruncat afară, pe portiera din spate. Toyota întoarse rapid şi dispăru.

Lucien gemu şi se rostogoli într-o parte. Îşi frecă încheieturile rănite şi umflate din cauza cătuşelor pe care le purtase din ziua când îl răpiseră. Se ridică cu greu în picioare, dar genunchiul stâng nu putea să-i susţină greutatea. Şi-l răsucise când îl aruncaseră din maşină.

Dar trăia. Doamne Sfinte, *trăia.*

Vila era luminată. Parcă o vedea pe Noelle stând singură, înăuntru. Probabil că îl credea mort. Nici el nu se aşteptase să supravieţuiască. Stătuse într-o magazie urât mirositoare, aşteptând din clipă în clipă să vină să-l ucidă. Când apăruseră în cele din urmă şi-l aruncaseră în maşină, crezuse că-l duc undeva

să-l execute. Şi acum, pe neaşteptate, coşmarul luase sfârşit.

Trase în piept aerul greu, cu iz de benzină; niciodată o noapte în Bangkok nu mirosise atât de bine.

Din sala de tranzit a aeroportului Kai Tak, Michael contempla puzderia de străduţe din Walled City, un cuib colcăitor, de unde triadele îşi racolau armatele de muncitori şi soldaţi. Avioanele survolau oraşul peste acoperişurile sale, iar pasagerii erau ademeniţi de bazarul sclipitor; care oferea produse scutite de taxe vamale. Într-o zi, vor dărâma Walled City, dar va fi prea târziu. Infecţia se răspândise deja.

Lui Michael i se încovoiară umerii sub povara disperării şi tristeţii. Hong Kong-ul îl învinsese şi pe el şi pe tatăl său, la fel ca pe mulţi alţii. Ştia cum murise Dale, bineînţeles. Durerea din suflet nu se stinsese şi îl îmboldea, ori de câte ori se gândea la asta. Era convins că nu se sinucisese.

— Isuse, îmi pare rău — se auzi spunând cu voce tare, când îşi aminti de vorbele pe care le adresase tatălui său în ultimii ani.

Îl judecase greşit. Dale îşi îndeplinise întotdeauna misiunile cu curaj, chiar şi atunci când fusese confruntat cu situaţii conflictuale. Numai un om deosebit se putea comporta ca el.

Michael ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri; dar ştia că ar fi rămas tăcut, chiar dacă tatăl său ar fi apăru acum dinaintea lui, iar acest gând îi aducea alinare şi durere în acelaşi timp. Aceasta fusese întotdeauna relaţia dintre ei.

Dar nu vărsase lacrimi pentru tatăl său.

Se întreba dacă sacrificiul lui folosise la ceva. Dosarul lui fusese îngropat undeva, la Washington. Sammy Chen nu va apare niciodată dinaintea tribunalului. Michael auzise că nu se ştia încă dacă va supravieţui; se afla la reanimare, la spitalul San Francisco General.

Lui Michael i se propusese să fie îndepărtat din serviciu pe caz de boală, dar nu fusese necesar. Îşi prezentase demisia în timp ce era încă la San Francisco. Slujba lui devenise lipsită de sens. Şefii cei mari ieşeau întotdeauna basma curată şi rămâneau doar cei neimportanţi, soldaţii prea proşti, prea speriaţi sau prea derutaţi să fugă.

Şi jocul continua.

Trecătorii treceau pe lângă el — aceeaşi masă omogenă, care

zbura zi de zi cu avionul; chinezi în tricouri şi pantaloni largi, care se întorceau la Canton, cu valizele doldora de haine, liqueur şi ţigări scutite de taxe vamale; oameni de afaceri britanici, cu cămăşi bleu şi costume elegante; turişti, încărcaţi cu bagaje; locuitori din Runjab, arabi, thailandezi. Oricare din ei ar putea transporta droguri, se gândi el. Cum să controlezi minuţios această masă de oameni?

Nu exista decât un singur mod de a opri acest comerţ şi aşa cum descoperise tatăl său, te confruntai cu politica lumii vestice.

Îşi aminti din nou de Ly May. Nu se îndoia că luase un avion spre Zürich şi că folosise codul de acces pe care-l găsise. Se întreba de ce era atât de trist. Şi-o imagina în culori romantice, dar o asemenea fată nu ar fi supravieţuit aşa cum făcuse Ly May.

Îşi auzi numele la sistemul public. I se cerea să se prezinte la ghişeu. Se întrebă ce se întâmplase. Probabil că se ivise vreo problemă cu biletul. Se ridică leneş în picioare şi o porni pe coridor.

Când se apropie, îl văzu şi-i zâmbi. Era îmbrăcată într-o haină lungă de piele şi avea ochelari de soare Porsche care-i ţineau părul negru. La gât îi sclipea un lanţ gros de aur. Nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

Sau atât de bogată.

Haina îi dezgolea graţios picioarele în timp ce alerga spre el. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

— Cred că mi-a fost dor de tine — zise ea. Mă gândeam că va trebui să mă duc la Bangkok după tine.

— May — zise el.

— Ah, nu fă mutra asta distrusă!

Michael clătină din cap.

— Credeam că te-am pierdut şi pe tine.

May se încruntă, nedumerită.

— Ce s-a întâmplat? Pari atât de trist.

Dale îi făcu semn că nu era. Cum să-i spună despre tatăl lui? Cum să-i spună ce îi făcuseră?

— Ce s-a întâmplat, Mai Koo?

Îşi puse capul pe umărul ei, gata să-şi reverse durerea mocnită. Dar nu aici, nu îl public. May îl îmbrăţişă. Oamenii treceau pe lângă ei. Unii le aruncau câte o privire grăbită. Credeau probabil că sunt un cuplu ca oricare altul, care-şi lua

rămas bun la aeroport.

Fata nu înţelegea de ce era atât de trist. Doar supravieţuiseră. Buddha pe care i-l dăruise îi salvase pe amândoi.

Ea cel puţin, nu fusese niciodată atât de fericită. Îl avea pe Mai Koo, trăia şi, pentru prima oară, era liberă. Dar cel mai grozav era că avea cele trei milioane şi jumătate de dolari ai lui Douglas Ho.

„Patriotismul este ultimul refugiu al ticălosului.”

SAMUEL JOHNSON